

САГА ЗА ВОЙНАТА НА РАЗЛОМА

РЕЙМЪНД ФИЙСТ Крондор

ИЗМЯНАТА
УБИЙЦИТЕ

СЪЛЗАТА НА БОГОВЕТЕ

ИНТРИГИ И ДЕЙСТВИЕ ДО ПОСЛЕДЕН ДЪХ!

**РЕЙМЪНД ФИЙСТ
КРОНДОР
ИЗМЯНАТА. УБИЙЦИТЕ.
СЪЛЗАТА НА БОГОВЕТЕ**

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

ИЗМЯНАТА

Изминали са девет години от битката при Сетанон, но Островното кралство е споходено от слуха, че на север отново се събира страховита армия...

УБИЙЦИТЕ

Завърнал се направо от бойното поле Арута открива, че обстановката в Крондор е крайно неспокойна. Поредица от на пръв поглед несвързани помежду си убийства са предизвикали истинска паника в града, животът почти е замрял, сякаш някой е наложил полицейски час. Всяка сутрин из каналите и по тъмните улички биват открити обезобразени трупове, а слуховете говорят, че Шегаджийте са понесли тежък удар и вече не властват в подземния свят...

СЪЛЗАТА НА БОГОВЕТЕ

Капка в морето?

Дързък пиратски абордаж в открито море е само началото на атака с безпрецедентни мащаби от страна на силите на злото. Но неочакваното нападение срещу кораб, принадлежащ на Храма на Ишап, се проваля и плячката, която трябва да бъде заградена — Сълзата на боговете — потъва на дъното на Горчиво море. Изчезва един могъщ талисман — единственият, чрез който се осъществява връзката между жреците и боговете...

Елате в обсаденото владение на чудесата и магиите — където войната е едно вечно наследство; където кръвта се лее в реките и напоява земята...

ИЗМЯНАТА

*На Джон Кътър и Нийл Халфорд с благодарности за
тяхната изобретателност и ентузиазъм*

ПРОЛОГ

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

Вятърът виеше.

Локлир, скуайър при двора на принца на Крондор, се сви на седлото, притиснат от тежкото наметало. Лятото напускаше бързо Северните земи и проходите през планините, известни като Зъберите на света. На юг есенните вечери бяха все още меки и топли, но тук горе, на север, есента бе само мимолетен гост, кратка прелюдия към зимата, която идваше неканена и се възцаряваше за дълго. Локлир прокле собствената си глупост, довела го в това забравено от всички място.

— Студеничко е тук, скуайър — каза сержант Бейлс, сякаш прочел мислите му. Сержантът бе чул слуховете, че внезапната поява на младия благородник в Тир-Сог е свързана с една млада особа, омъжена за заможен крондорски търговец. Локлир не беше първото младо конте, пратено на границата, по-далечко от ръката на някой отмъстителен ревнив съпруг. — Извинете, че ще го кажа, сър, ама не е уютно като в Крондор.

— Така ли? — отвърна суховато младият скуайър.

Патрулът следваше тясната пътека в подножието на хълмовете, северната граница на Островното кралство. Не беше изминала и седмица от пристигането на Локлир в двора на Тир-Сог, когато барон Мойе му бе предложил да се присъедини към един специален патрул, който щеше да поеме на изток от града. Говореше се, че под прикритието на несекващия дъжд и виелиците на юг незабелязано се прокрадвали ренегати и моредели — тъмни елфи, известни като Братството на Тъмната пътека. Съгледвачите все още не бяха потвърдили тези сведения, но упоритите слухове, подклаждани от твърденията на селяни, че са забелязали облечени в черни дрехи воители да бързат в южна посока, принудиха барона да разпореди патрулирането.

Локлир знаеше не по-зле от мъжете от гарнизона, че всякакво раздвижване по това време на годината в тези области е най-малкото необичайно. В подножието на хълмовете студът все още се търпеше, но горе планинските проходи вече бяха затворени от дълбоки преспи и затлачени при внезапно топене от замръзнали кални свлачища.

Ала след приключването преди десет години на Големия бунт — нашествието на войските на Мурмандамус, прочутия водач на тъмните елфи — всяко подобно раздвижване подлежеше на щателно проучване, а тази заповед бе дошла направо от крал Луам.

— Ами да, тук при нас не е като в двора на принца — продължи с натякванията сержантът.

Когато се появи в Тир-Сог, Локлир изглеждаше досущ като крондорско конте — висок и строен, изящно издокаран младеж, с прилежно подрязани мустачки и дълги букли. Надяваше се, че мустаците го правят да изглежда по-възрастен, но в комбинация с къдриците крайният ефект бе напълно противоположен на очакванията му. Тъй като му омръзна да търпи подигравките на сержанта, той отбеляза небрежно:

— Но все пак е по-топло, отколкото от другата страна на планината, ако не ме лъжат спомените.

— От другата страна? — повтори сержантът.

— В Северните земи — кимна Локлир. — Там си е доста студено дори през пролетта и лятото.

Сержантът го погледна изпод вежди.

— Били ли сте там, скуайър? — Само шепа мъже, освен изменниците и контрабандистите на оръжие, бяха посещавали Северните земи и се бяха върнали живи в Кралството.

— С принца — отвърна Локлир. — Придружавах го при Арменгар и Висок замък.

Сержантът не каза нищо и впери поглед напред. Войниците около Локлир се спогледаха и закимаха. Един прошепна нещо на мъжа зад себе си. Нямаше войник от Севера, който да не бе чувал за падането на Арменгар в ръцете на Мурмандамус, могъщия моределски водач, който бе унищожил човешкия град в Северните земи и след това бе нахлул в Кралството.

Оцелелите жители на Арменгар се бяха заселили в Ябон, недалеч от Тир-Сог, а разказите за величавата битка и бягството на оживелите,

също както и за делата на принц Арута и сподвижниците му, се бяха превърнали в легенда. Всеки мъж, служил редом с принц Арута и Гидьо Батира, можеше да бъде смятан за герой. Сержантът преглътна мълчаливо под изпитателния поглед на младия скуайър.

Но Локлир нямаше възможност дълго да се наслаждава на впечатлението от думите си, тъй като дъждът бързо премина в сняг и вятърът отново се усили. Несъмнено младият скуайър си беше създал достатъчна популярност сред войниците от гарнизона, за да бъде третиран с нужното уважение, но все още бе много далеч от крондорския двор с неговите изискани вина и хубавици. Само чудо можеше да му възвърне изгубеното благородно положение на Арута и никак не беше изключено да посрещне идната зима отново в двора на това затънтено градче, в компанията на тези селяци.

След десетина минути езда сержантът пръв наруши мълчанието:
— Господарю, още две мили и можем да се връщаме.

Локлир не отговори. Докато се върнат в гарнизона, щеше да е вече тъмно и доста по-студено, отколкото бе в момента. Можеше да се наслаждава на топлината на войнишкия огън в казарменото помещение и вероятно да сподели вечерята си с войниците, освен ако баронът не го поканеше да вечерят в покоите му. Локлир смяташе, че последното е малко вероятно. Баронът имаше млада, привлекателна и очевидно склонна към флиртуване дъщеря, която се увърташе около младия благородник още от първата вечер на появата му в Тир-Сог, а изглежда, всички знаеха причината за изгнанието му тук. Локлир вече на два пъти бе обядвал в компанията на барона и при двата случая дъщерята отсъстваше от масата.

Имаше и един хан недалеч от замъка, но той си даваше сметка, че докато се приберат, ще се е намръзнал предостатъчно, за да се излага отново на милостта на стихията, за да преодолее, макар и късото разстояние до него, пък и двете ханджийки, които го държаха, бяха дебели и досадни. С тиха въздишка той си помисли, че може би до идването на пролетта ще му се струват красиви и привлекателни. Не му оставаше друго, освен да се моли да му позволят да се върне в Крондор за Празника на Средилетието. Възнамеряваше да пише на най-добрия си приятел, скуайър Джеймс, и да го помоли да използва влиянието си, за да накара Арута да го прибере по-рано. Половин година тук бе предостатъчно наказание.

— Милорд — каза сержант Бейлс съвсем официално, — какво може да е това? — Сочеше нагоре по скалистата пътека, където някакво движение бе привлякло погледа му.

— Не зная — отвърна Локлир. — Да идем да видим.

Бейлс даде сигнал и патрулът свърна наляво. Съвсем скоро пред тях се разкри цялата сцена. По пътеката бързо се спускаше самотна фигура, загърната в черно наметало, а отзад се чуваха викове на преследвачи.

— Прилича на изменник, който си е имал вземане-даване с някой от Братството на Тъмната пътека — промърмори сержант Бейлс.

Локлир оголи сабята си.

— Изменник или не, не можем да позволим на тъмните елфи да го посекаат. Току-виж си помислят, че могат да слизат на юг и да постъпват както им скимне с обикновените граждани.

— Пригответи се! — извика сержантът и войниците извадиха мечовете си.

Непознатият забеляза войниците, поколеба се за миг, след това ускори бяг. Локлир видя, че е висок мъж, загърнат в тъмносиво наметало. Качулката напълно скриваше лицето му. Зад него търчаха неколцина елфи.

— Да им пресечем пътя — предложи спокойно сержантът. Теоретично патрулът се командваше от Локлир, но той имаше достатъчно здрав разум да предостави водачеството на много поопитния в подобни стълкновения ветеран.

Конниците се втурнаха в тесния проход, заобиколиха самотния беглец и се изправиха срещу моределите. Членовете на Братството на Тъмната пътека се славиха с множество отрицателни качества, но страхът и неумението да водят ръкопашен бой не бяха сред тях. Схватката беше яростна, но кралските войници имаха две преимущества: конете и времето, което пречеше на елфите да използват лъковете си. Моределите дори не направиха опит да опънат влажните тетиви — знаеха, че дори да успеят да стрелят, стрелите едва ли ще пробият металните ризници на противниците.

Един от тъмните елфи, по-едър от другите, се покатери на близката скала и изпроводи с поглед бързо отдалечаващата се самотна фигура. Локлир му препречваше гледката с коня си и елфът насочи вниманието си към младия благородник.

За миг погледите им се срещнаха и Локлир почувства почти физически омразата на странното същество. То го изгледа внимателно, сякаш се опитваше да го запомни за някоя следваща среща, после кресна някаква заповед и моределите започнаха да отстъпват в прохода.

Сержант Бейлс не беше толкова наивен, че да ги последва навътре, където видимостта щеше да е ограничена. Пък и времето продължаваше да се разваля.

Локлир обърна коня си към тъмната фигура, изправена до една канара в началото на пътеката, смуши го, после дръпна юздите току пред непознатия и се представи:

— Аз съм скуайър Локлир от двора на принца. Дано обяснението ти си го бива, изменнико.

Мъжът не отговори. Лицето му все още бе скрито под качулката. Зад тях шумът от битката бързо стихваше — моределите отстъпваха и се катереха по стръмните скали, където конниците не можеха да ги достигнат.

Непознатият огледа за миг Локлир, след това бавно вдигна ръка и отметна качулката си. Черни, нечовешки очи разглеждаха младия благородник. Лицето беше с черти, каквито Локлир бе виждал и преди: високи скули, късо подрязана коса, извити вежди и големи издължени уши без възглавнички. Но съществото пред него не беше елф: Локлир го усещаше инстинктивно. Черните очи, които го гледаха, едва скриваха презрението му.

Съществото заговори със силен акцент:

— Не съм изменник, човеко.

В този момент до тях спря сержант Бейлс и изруга:

— Проклет да съм! Побратим на Тъмната пътека. Сигурно е избухнала някоя племенна свада, щом другите се опитваха да му видят сметката.

Моределът не откъсваше очи от Локлир. Накрая каза:

— Щом си от двора на принца, ще ми помогнеш.

— Да ти помогне ли? — повтори сержантът. — По-скоро ще те обесим, убицецо.

Локлир вдигна ръка и му даде знак да мълчи.

— И защо трябва да ти помагам, моредел?

— Защото нося предупреждение за вашия принц.

— Предупреждение за какво?

— Това ще кажа само на него. Ще ме откарате ли с вас?

Локлир погледна сержанта, който помисли и каза:

— Трябва да го отведем при барона.

— Не — поклати глава моределът. — Ще говоря само пред принц Арута.

— Ще говориш с когото ти кажем, касапино! — кресна му Бейлс и в гласа му прозвуча омраза. Целия си живот бе прекарал в несекваща война с Братството на Тъмната пътека и неведнъж бе ставал свидетел на жестокостите им.

— Познавам ги добре — спря го Локлир. — Можеш да го вържеш на клада и да го оставиш да се опече и пак няма да каже и думица, ако тъй си е наумил.

— Истина е — потвърди моределът и отново изгледа внимателно Локлир. — Значи си се срещал с моите сънародници?

— В Арменгар — каза Локлир. — И после при Висок замък. И в Сетанон също.

— Тъкмо за Сетанон трябва да разговарям с вашия принц — рече моределът.

Локлир се извърна към сержанта и каза:

— Остави ни за малко насаме.

Бейлс се поколеба, но долови нетърпящия възражение тон на младия благородник — това беше заповед. Така че се обърна и отдалечи патрула.

— Говори! — заповяда Локлир.

— Аз съм Горат, вожд на арданейците.

Локлир го огледа. Изглеждаше млад според човешките представи, но Локлир бе живял достатъчно дълго сред елфите, бе виждал твърде много моредели и си даваше сметка, че впечатленията му са измамни. В брадата на този моредел имаше прошарени кичури, под очите му се очертаваха бръчки и Локлир пресметна, че ще е най-малко на двеста години. Горат носеше изкусно изработена ризница, а и наметалото му бе с фина плетка, така че не беше изключено да е този, за когото се представяше.

— И за какво би искал да разговаря един моределски вожд с кралския принц?

— Както вече казах, това ще узнае само принцът.

— Ако не искаш да прекараш остатъка от дните си в тъмницата на Тир-Сог, по-добре да ме убедиш, че трябва да те откарам в Крондор.

Този път моределът го изгледа доста дълго и накрая му даде знак да се приближи. Положил ръка върху дръжката на кинжала, в случай че тъмният елф е намислил някоя подлост, младият благородник сведе глава към шията на коня и извърна лице към Горат.

Устните на елфа се доближиха до ухото му.

— Мурмандамус е жив.

Локлир се изправи, помисли за миг, после викна:

— Сержант Бейлс!

— Да, господарю? — отвърна ветеранът с глас, в който се долавяше почитателност.

— Оковете пленника. Връщаме се в Тир-Сог веднага. И никой да не разговаря с него без мое разрешение.

— Слушам, господарю! — отвърна сержантът и махна на двама от хората си да изпълнят заповедта.

Локлир пак се наведе към шията на коня и прошепна:

— Горат, може би лъжеш, за да си спасиш кожата, а може наистина да носиш някоя страшна вест за принца. За мен това няма значение, защото утре рано тръгваме с теб за Крондор.

Тъмният елф не отговори и изтърпя стоически, докато войниците го разоръжаваха. Не продума нито думичка и докато му оковаваха китките и глезените. Когато приключиха, вдигна бавно окованите си ръце, погледна ги и ги отпусна. След това потърси с очи Локлир, извърна се и закричи към Тир-Сог, без да чака пазачите му да го подтикнат.

Шибан от усилавация се вятър Локлир даде знак на сержанта да го последва и пришпори коня си, за да се изравни с Горат.

ГЛАВА 1

СРЕЩА

Огънят пукаше.

Оуин Белефот седеше сам в нощта, загледан в пламъците и погълнат от собственото си нещастие. Най-малкият син на барона на Тимонс беше далеч от дома, но не би имал нищо против да е още по-далече. Младичкото му лице бе угрижено.

Нощта бе студена, а храната — недостатъчна, особено след като току-що бе напуснал изобилието, което предлагаше домът на леля му в град Ябон. Бяха го приютили, без да знаят за скарването с баща му, бяха го обгърнали с топлина и уют, каквито не беше изпитвал от доста време. Бяха пробудили в него забравени спомени: вечер пред семейното огнище, в компанията на братята и сестрите му, спокойните разговори с майка му, но и вечните скандали с баща му.

— Татко — прошепна Оуин.

Бяха изминали по-малко от две години от онази страховита разпра с баща му, след която той се бе отправил на път за Звезден пристан — острова на магьосниците, разположен в южните покрайнини на Кралството. Тогава баща му категорично забрани да се занимава с това, което бе избрал за свое поприще в живота — да изучава магия. Настояваше Оуин да стане свещеник в някой от уважаваните ордени. В края на краищата те също се занимаваха с магьосничество, посочи тогава баща му.

Оуин въздъхна и се загърна по-плътено в наметалото. В него все още живееше надеждата някой ден да се завърне в родния дом, но като прочут магьосник, може би известен дори колкото легендарния Пъг, основателя на Академията в Звезден пристан. Но се оказа, че не е бил подготвен за усилията, които се изискваха по време на обучението. Не му се понрави и неспокойната атмосфера на онова място, разделените на групи ученици, които злословеха срещу един или друг наставник, опитите изучаването на магьосническото изкуство да се превърне във вероучение. Той си даваше сметка, че в най-добрия случай е станал

посредствен магьосник и че никога няма да постигне нещо повече, защото колкото и усилия да полагаше, липсата на талант си оставаше непреодолима пречка.

След по-малко от година обучение Оуин напусна Звезден пристан, като призна пред себе си, че е направил грешка. Да признае същото пред баща си щеше да е много по-трудна задача — тъкмо по тази причина реши първо да посети роднините си в Ябон, а след това да събере кураж и да се отправи на изток за среща със своя строг родител.

Леко изшумоляване в храстите накара Оуин да сграбчи масивния си дървен жезъл и да скочи. Нямаше почти никакви умения с оръжията, тъй като бе пренебрегвал тази част от образованието си като дете, но затова пък разполагаше с достатъчно познания и можеше да се защити с жезъла.

— Кой е там? — викна той.

От тъмнината долетя глас:

— Здравсти там, край огъня. Излизаме.

Оуин се поотпусна, тъй като ако бяха разбойници, едва ли щяха да го предупреждават за появата си. Освен това си даваше сметка, че не е кой знае колко примамлива плячка, тъй като от известно време бе заприличал на дрипав просяк. Ала въпреки това нямаше нищо лошо да е предпазлив.

От мрака изплуваха две фигури, едната горе-долу колкото Оуин, другата с глава по-висока. Двамата бяха облечени с дебели наметала. По-дребният куцукаше забележимо.

Куцащият хвърли поглед през рамо, сякаш се опасяваше, че могат да ги преследват, и попита:

— Ти кой си?

— Аз ли? — отвърна Оуин. — А вие кои сте?

По-дребният отметна качулката си и рече:

— Локлир. Скуайър в двора на принц Арута.

Оуин кимна.

— Аз пък съм Оуин, син на барон Белефот.

— От Тимонс, зная, познавам баща ти — рече Локлир. Приклепна до огъня и протегна длани към пламъците. После погледна Оуин и каза:

— Доста си далеч от дома, приятелю.

— Бях на гости на леля ми в Ябон — отвърна русокосият младеж. — А сега съм тръгнал за дома.

— Дълъг път те чака — подметна загърнатата фигура.

— Ще се спусна до Крондор и ще потърся някой керван за Саладор. Оттам пък ще хвана кораб за Тимонс.

— Е, нищо лошо няма да вървим заедно поне до Ламут — каза Локлир и се отпусна изнурено на земята. Наметалото му се разтвори и Оуин забеляза по дрехите му кървави петна.

— Ти си ранен!

— Нищо сериозно — успокои го Локлир.

— Какво се е случило?

— Нападнаха ни на няколко мили северно оттук — обясни Локлир.

Оуин почна да рови в торбата си.

— Имам тук нещичко, подходящо за рани. Свали си жакета.

Локлир смъкна наметалото и жакета, а през това време Оуин извади от торбата превръзки и някакъв мехлем.

— Леля ми настоя да ги взема за всеки случай. Стори ми се глупаво, но ето, че не било тъй.

Локлир понесе стоически усилията на момчето да му промие раната — очевидно от удар със сабя в ребрата, — но потръпна, когато му слагаха мехлема. Докато го превързваше, Оуин подметна:

— Приятелят ти май не е от приказливите?

— Не съм му приятел — отвърна Горат и показа окованите си китки. — Аз съм негов пленник.

Оуин се опита да разгледа скритото под сянката на качулката лице и попита Локлир:

— Какво е направил?

— Нищо, освен че се е родил от неподходящата страна на планината — обясни Локлир.

Горат си свали качулката и дари Оуин с любезна усмивка.

— Резци Божии! — възкликна Оуин. — Ами че той е от Братята на Тъмната пътека!

— Моредел — поправи го Горат с нотка на иронична горчивина. — Тъмен елф, на вашия език. Поне така биха твърдели нашите братовчеди в Елвандар. Вие хората знаете много малко.

— Тъй като в момента не бързаме за никъде — подметна нехайно Локлир, — защо не вземеш да ни просветиш?

Горат изгледа младия скуайър, сякаш се опитваше да прецени нещо, след това потъна в кратко мълчание.

— В жилите на тези, които вие наричате „елфи“ — заговори той, — и на моите сънародници, тече една и съща кръв, но ние живеем различен живот. Ние сме първата смъртна раса след Великите дракони и древните.

Оуин погледна Горат с любопитство, но Локлир само скръцна със зъби и рече:

— Хайде, младежо, привършвай с превръзката.

— Кои са тези древни? — попита шепнешком Оуин.

— Властелините на драконите — отвърна Локлир.

— Валхеру, господарите на силата — добави Горат. — Когато напуснали този свят, те оставили съдбата ни в нашите собствени ръце и ни обявили за свободни същества.

— Чувал съм тази история — промърмори Локлир.

— Това е нещо повече от история, човече, защото съгласно нея този свят е завещан на моя народ. А после сте се появили вие, човеците, както и джуджетата и другите. Този свят бе наш свят, а вие ни го отнехте.

— Не съм студент по вероучение — поде Локлир, — а и познанията ми по история са доста оскъдни, но струва ми се, че каквато и да е причината за появата ни на този свят, ние сме тук и няма къде другаде да идем. Така че, щом вашите роднини, елфите, са преглътнали този факт и дори извличат полза от него, защо да не го направите и вие?

Горат втренчи поглед в младия скуайър, но не отговори. След това се надигна и тръгна бавно и решително към него.

Оуин тъкмо бе приключил с превръзките и отхвъркна настрана, когато Локлир го избута, опитвайки се да се изправи и да извади сабя срещу приближаващия се Горат.

Но вместо да се нахвърли върху Локлир, тъмният елф се метна над главата му, размахвайки веригата, с която му бяха оковани ръцете. Звън на стомана накара Локлир да се дръпне встрани и в същия миг отекна викът на Горат:

— Убиец в лагера! — После Горат скрита Оуин и му кресна: — Не ми се мотай в краката!

Оуин не знаеше откъде се е взел този убиец, допреди миг край огъня бяха само тримата и си говореха спокойно, а ето че сега Горат бе вкопчен в схватка на живот и смърт с друго същество от своята раса.

Двамата се счепкаха под трепкащата светлина на огъня, лицата им бяха изкривени от гняв и омраза. Горат бе успял да избие сабята от ръката на другия моредел, а когато непознатият тъмен елф се опита да измъкне кинжала си, се промуши зад него и усуква веригите си около врата му. Достатъчно бе само да напъне мишци и очите на среднощния нападател изхвъркнаха.

— Не се бори с мен, Хасет — прецеди през стиснати зъби Горат. — Ще го направя бързо, заради старата ни дружба. — При тези думи Горат дръпна рязко ръце и вратът на другия се прекърши, а тялото му увисна.

Горат го положи на земята и каза спокойно:

— Нека Богинята на Мрака се смили над теб.

Локлир се изправи и възкликна:

— Мислех, че сме им се измъкнали.

— Аз пък знаех, че не сме — отвърна Горат.

— А защо не ме предупреди? — попита Локлир, докато нахлузваше жакета върху току-що превързаната си рана.

— Все някога трябваше да се изправим срещу него — рече Горат, докато се връщаше на предишното си място. — Можехме да го направим сега, или след няколко дни, когато щеше да си много поизтощен от загубата на кръв и недояждане. — Горат погледна към мрака, откъдето се бе появил убиецът. — Ако не беше дошъл сам, щеше да отнесеш на принца трупа ми.

— Виждам, че не се отказваш лесно, моредел. И по-добре стана, след всички усилия, които положих, за да ти спася кожата. Този последният ли е?

— Почти със сигурност не — отвърна тъмният елф. — Но е последният от този отряд. Ще дойдат още. — Той огледа гората. — Други може да има пред нас.

Локлир пхна ръка в малката кесия на пояса си и извади ключ.

— В такъв случай най-добре да ти сваля веригите.

Докато отключваше оковите на ръцете му, Горат го наблюдаваше равнодушно.

— Вземи сабята на убиеца.

— Дали да не го погребем? — предложи Оуин.

— Това не е по нашия обичай — каза Горат. — Тялото му не е нищо повече от тленна обвивка. Нека нахрани мършоядите, да се върне в земята, да натори растенията и да обнови света. Духът му вече е поел своя път през тъмнината и с милостта на Богинята на Мрака може би ще стигне до Благословените острови. — Горат погледна на север, сякаш диреше някакъв знак в нощта. — Той беше мой роднина, макар и да не го обичах. Но в моя народ кръвното родство се цени високо. Преследваше ме, защото бях низвергнат и обявен за предател на своята раса. — Той погледна към Локлир. — Сега с теб имаме обща кауза, човеко. Щом съм решил да доведа докрай замисленото, заради което бях прокуден от собствения си народ, значи трябва да оцелея. Двамата с теб сме обречени да си помагаме. — Горат взе сабята на Хасет. — Не го заравяй, само го изтичай настрана — рече той на Оуин. — До заранта гледката ще е доста неприятна.

Оуин, изглежда, не гореше от желание да докосва трупа, но премълча, наведе се и хвана моредела за китките. Трупът се оказа изненадващо тежък. Докато младежът го влачеше настрана от огъня, Горат каза:

— И виж къде си е хвърлил торбата. Трябва да е някъде наблизко. Може вътре да има нещо за ядене.

Оуин кимна. Питаше се що за странна прищявка на съдбата го е докарала дотам да влачи труп през тъмната гора и да тършува из вещите му.

Утрото ги завари да си пробиват път през горските шубраци — успоредно на пътя, но на достатъчно разстояние от него, за да не бъдат забелязани.

— Не виждам какво ни пречи да се върнем в Ябон и да вземем коне — мърмореше Оуин.

— Откакто напуснахме Тир-Сог, ни нападнаха три пъти — отвърна Локлир. — Ако има още врагове, предпочитам да не им се

навирам сам в ръцете. Освен това не е изключено, докато вървим към Ламут, да открием някое селце, откъдето да вземем коне.

— И с какво ще платим за тях? — тросна се Оуин. — Нали сам каза, че при схватката, в която са те ранили, конете ви избягали в гората с всичките ви вещи. Предполагам, това включва и парите. Аз поне със сигурност нямам достатъчно средства, за да купя три коня.

Локлир се засмя.

— Аз пък не съм напълно лишен от ресурси.

— Можем просто да ги отнемем със сила — предложи Горат.

— И това е възможно — съгласи се Локлир. — Само че аз не нося никакви документи, които да удостоверяват високото ми положение при двора, нито че изпълнявам служебните си задължения. А това може да ни създаде неприятности с местната власт. Едва ли ще сме в безопасност от главорезите, ако ни тикнат в някой селски затвор.

Оуин млъкна. Бяха тръгнали още преди зазоряване и той вече се задъхваше от умора.

— Защо не спрем да починем? — предложи той след малко.

— В никакъв случай — поклати глава Горат и гласът му утихна до шепот. — Чуйте.

Тримата се смълчаха. Оуин пръв наруши тишината.

— Какво има? Нищо не чувам!

— Точно в това е въпросът — рече Горат. — Птиците по дърветата пред нас спряха да пеят.

— Засада? — попита Локлир.

— Най-вероятно — отвърна Горат и извади сабята на убития си роднина.

— Раната ме боли, но мога да се бия — заяви Локлир и се обърна към Оуин. — Ами ти?

Оуин вдигна дървения си жезъл. Беше издялан от дъбов клон, със заострен метален наконечник.

— Ако се наложи, ще се развъртя с тази пущина. Владея и някои заклинания.

— Можеш ли да ги накараш да изчезнат?

— Не — отвърна Оуин. — Това не го мога.

— Жалко — рече Локлир. — В такъв случай гледай да не ни се пречкаш.

Продължиха да напредват предпазливо и когато приближиха мястото, посочено от Горат, Локлир различи между дърветата тъмна фигура. Човекът или моредельт — това Локлир не можа да определи — се размърда леко, но и това бе достатъчно да издаде позицията си. Локлир никога нямаше да го забележи, ако бе останал неподвижен.

Горат махна на Локлир и Оуин да заобиколят отдясно и да излязат в тил на противника. След като не знаеха какви са силите срещу тях, оставаше им да се уповават само на предимството на изненадата.

Горат се прокрадваше през гората като призрак, безшумен и почти невидим. Локлир даде знак на Оуин да го следва отзад и вдясно, за да знае къде е, когато се изправят срещу неприятеля.

Когато наближиха, дочуха шепот, но Локлир знаеше, че дебнещи елфи никога не биха произнесли и думичка. Въпросът сега беше дали това са обикновени разбойници, или агенти, пратени да спрат Горат по пътя.

Ръмжене малко встрани от тях им подсказа, че Горат вече е забелязал противника. Последва вик и Локлир и Оуин се втурнаха напред.

Видяха четирима мъже. Един от тях вече издъхваше. Останалите трима бяха заели позиция в отсрещния край на полянката, между два реда дървета — идеално място за засада. Локлир долови някакъв странен повей зад гърба си и нещо профуча покрай него, сякаш някой бе изстрелял стрела, но освен усещането за движение не забеляза нищо друго.

Един от тримата дебнещи в засада извика уплашено и вдигна ръце към очите си.

— Нищо не виждам! — изрева той, завладян от панически ужас. — Ослепях!

Локлир реши, че Оуин се е намесил в подходящия момент, и мислено благодари на Богинята на късмета, че момчето е понаучило това-онова.

Горат вече си разменяше удари с единия от мъжете и Локлир избра другия. Внезапно разпозна облеклата им и извика:

— Квеганци!

Мъжете носеха къси туники, гамаша и кожени сандали. Противникът на Локлир бе завързал на главата си червена кърпа, а на

увесения през рамото му ремък висеше ножницата на рапирата му. Самата тя в момента свистеше във въздуха пред очите на младия скуайър.

Той парира удара и от сблъсъка раната му пламна. Стиснал зъби, за да преодолее болката, Локлир премина в атака и пиратът отстъпи. Сподавен вик му подсказа, че Горат е провалил противника си.

Невидимата стрела отново профуча край него и квеганецът потрепна и вдигна ръце, сякаш да закрие очите си. Локлир не се поколеба и веднага го промуши.

Горат доуби и последния пират и изведнъж в гората се възцари тишина.

Локлир се намръщи от парещата болка в раната, но за щастие този път нямаше допълнителни поражения. Прибра сабята си в ножницата и промърмори:

— Проклет да съм!

— Ранен ли си? — попита Оуин.

— Не — отвърна Локлир.

— Тогава какво те мъчи?

Локлир огледа полянката.

— Тези тук, това ме мъчи. Някой е пратил вест, че идваме.

— Но как? — учуди се Оуин.

— Това са квегански пирати — каза Локлир. — Виж им оръжията.

— Не бих познал квеганец дори да се препъна в него — призна Оуин. — Но съм готов да ти повярвам.

— Пиратите не дебнат ли плячката си в морето? — попита Горат.

— Така правят — кимна Локлир. — Освен ако някой не им плати да завардят пътя и да причакат трима пътници. — Той коленичи до един от убитите пирати и продължи: — Погледнете ръцете му. Има мазоли от корабните въжета. Но най-сигурният довод са рапирите. — Той почна да претърсва мъртвия. — Дирете нещо, което да прилича на писмо.

Всичко, което намериха обаче, бяха няколко златни монети, два кинжала и четири рапири. Никакви бележки, нищо, което да ги насочи към онези, които бяха наели пиратите.

— Не сме чак толкова близо до Илит, че цяла група пирати да се е промъкнала далеч на север за краткото време, откакто напуснахме

Ябон.

— Някой трябва да е пратил вест на юг още щом напуснах Северните земи — отбеляза замислено Горат.

— Но как? — дивеше се Оуин. — Нали ми казахте, че сте прекарали само няколко дни в Тир-Сог и че сте тръгнали оттам едва вчера.

— Странен въпрос за студент по магьосничество — подсмихна се Горат.

— Ох! — Оуин се изчерви.

— И вие ли имате Тъкачи на заклинания, които могат да правят подобни неща? — учуди се Локлир.

— Не точно такива, които при еледелите — или онези, които наричате „елфи“ — са известни като Тъкачи на заклинания. Но също разполагаме със собствени майстори на магията. Освен това мнозина твои сънародници са готови да продават уменията си за пари.

— Не съм присъствал на подобно нещо, но съм чувал за един талант, наричан „мислена реч“, който позволява на заклинателите да разговарят помежду си на огромни разстояния. Съществува още едно умение, известно като „съновна реч“. И в двата случая...

— Някой много държи да ти види сметката, а? — прекъсна Локлир момчето, втренчил поглед в Горат.

— Делекан — отвърна Горат. — Напоследък привличаше около себе си всички, които притежават подобни таланти. Знам какви са целите му, но не и същината на плана му. Боя се, че шансовете ни значително намаляват, щом срещу нас се използват и заклинания.

— Напълно те разбирам — съгласи се Локлир. — Имал съм вземане-даване с хора, владеещи заклинания не по вкуса ми. Той погледна Оуин и добави: — Номерът със заслепяването си го биваше, момко.

— Помислих си, че може да ви е от полза — отвърна смутено Оуин. — Знам няколко подобни номера, но нищо, с което да надвия и най-слабия враг. Все пак ще гледам да съм ви от полза, когато мога.

— Не се съмнявам — отвърна засмяно Локлир. — Да тръгваме за Ламут.

Ламут запречваше южния път, и то по такъв начин, че всеки тръгнал от Ябон за Илит трябваше да мине през портите му или да рискува със стръмните и опасни склонове от двете му страни.

Градът се беше разраснал бързо и във всички посоки, оставяйки във вътрешността старите и безполезни крепостни стени, а някои от къщите бяха толкова високи, че биха позволили на потенциалните нападатели да се покатерят на покривите им и оттам да прехвърлят стените.

Наближаваше залез-слънце и тримата пътници бяха уморени и изгладнели.

— Утре ще се представим на граф Касуми.

— Защо не сега? — попита Оуин. — Добре ще ми дойде топла храна и чисто легло.

— Защото гарнизонът е там горе — отвърна Локлир и посочи крепостта на един далечен хълм. — Което означава още два часа път, докато до първата евтина странноприемница има само пет минути. — Той кимна към портата.

— Твоите сънародници няма ли да се възпротивят при появата ми? — попита Горат.

— Ще го направят само ако заподозрат истинската ти принадлежност. Но сметнат ли те за елф от Елвандар, няма да ти обърнат кой знае какво внимание. Хайде, тръгвай. Имаме достатъчно злато, благодарение на пиратите, да прекараме времето до сутринта в относителен комфорт. Утре ще се представим на графа и ще поискаме да ни осигури безпрепятствено придвижване до Крондор.

Влязоха в града под бдителните погледи на часовете. Сред видимо скучаещите войници се открояваше един, който бе по-нисък, но се държеше много по-наперено от всички. Локлир се усмихна и кимна на стражите, но не спря да говори с тях. На кратко разстояние след портите имаше странноприемница с окачено пред вратата боядисано в яркосиньо колело от каруца.

— Ето там — посочи Локлир.

Вътре имаше доста посетители, но помещението не беше препълнено. Тримата заеха една маса до стената в дъното. Веднага щом седнаха, към тях се приближи млада напета ханджийка, попита ги какво ще желаят и отиде да изпълни поръчката. Локлир забеляза, че някакъв тип от другия край на помещението ги гледа.

Изминаха няколко секунди, преди да си даде сметка, че мъжът отсреща е джудже. То стана и тръгна към тях. Лицето му бе разсечено от дълъг белег, който минаваше през лявото му око. Джуджето спря пред тях и каза:

— Локи, ти май не ме позна?

Локлир си даде сметка, че последния път, когато бе срещал джуджето, лицето му още не беше разкрасено по този начин.

— Дубал! — възкликна той. — Без превръзката на окото не те познах веднага!

Джуджето заобиколи масата и седна до Оуин и срещу Горат.

— Този белег ми е от една битка с неговата рода. — Той посочи Горат. — По-скоро ще стана майка на дракон, отколкото да го крия от хората.

— Дубал ме намери в едно мазе, където се бях спотаил след битката за Сетанон — обясни Локлир.

— В компанията на една доста засукана мома — засмя се джуджето.

— Беше случайна среща. — Локлир сви рамене.

— Я кажи сега, какво дири тук един скуайър от двора на принца, при това в компанията на моределски вожд? — Джуджето говореше тихо, но Оуин се огледа подозрително, сякаш някой можеше да ги чуе.

— Познаваш ли ме? — Горат почти подскочи.

— Достатъчно добре познавам твоя народ, защото сте ни кръвни врагове, за да разбере какъв си по ризницата. Не всеки човек би го забелязал, но ние, от Сивите кули, си имаме стара вражда с вас и не бихме ви сбъркали с някое отроче на Елвандар. Ако не беше в компанията на тия хора, досега да съм ти видял сметката.

Локлир вдигна ръка.

— Ще го сметна за любезна и лична услуга, също както и принц Арута, ако продължаваш да се преструваш, че тази личност тук е елф.

— Мисля, че ще мога да се справя. Но бих искал да отскачите до Сивите кули и да ми разкажете какво се крие зад този маскарад.

— Ще го направя, стига да мога — отвърна Локлир. — Кажи ми сега какво те води в Ламут?

— Имаше срутване в една от мините ни. Някои от нас останаха от тази страна на Сивите кули и аз слязох до града да купя продукти. Утре сутрин ще наема каручка и потеглям обратно нагоре. Но тази

вечер ми остана свободна и реших да поседя в кръчмата и да си побъбря с някои от цураните в Ламут. През войната се бих срещу тях, а като ги опознах по-после отблизо, оказаха се юначни мъже. — Той посочи към тезгяха. — Онзи, високият... — Локи се разсмя, чул джуджето да нарича някого „висок“, — е Сумани, собственикът. Пълен е с истории за времето, когато е служил на цуранския свят, и да ме заплуют в лицето, ако повечето от тях не са самата истина!

Локлир прихна.

— Дубал, всички знаят, че цураните ги бива да разправят небивалици.

— Може и тъй да е, но човек никога не знае. Бил съм се с големите буболечки чо-джа, но някои от другите същества, за които разправя, направи ти вземат акъла.

Появи се ханджийката с храна и ейл и всички залапаха лакомо.

— А сега — рече по някое време Дубал, — разправи ми за вас. Какво ви води насам?

— Всяко нещо с времето си — отвърна уклончиво Локлир. — Вместо това ще те попитам: да си виждал квеганци да се навъртат тъдява?

— Чух да се говори, че преди два дни трима-четирима обикаляли наоколо — рече Дубал. — Не са ли малко далеч от дома?

— Има нещо такова — отбеляза Локлир. — Имахме си работа с неколцина, та се питаме дали си нямат приятелчета.

— Според слуховете са потеглили на север, тъй че ако не сте попаднали на голяма група, вероятно приятелите им още са наблизко.

— Така предположих и аз — каза Локлир.

Известно време се хранеха мълчаливо, а Дубал надигаше халбата с ейл. След това джуджето каза:

— Не сте ли срещали случайно по тия места някои от онези арменгарски ловци на чудовища от Севера?

— Ловци на чудовища ли? — повтори Оуин.

— Има предвид звероловците — обясни Локлир. — Веднъж срещнах един. — Споменът го накара да се засмее. Заедно с принц Арута бягаха от банда моредели и се натъкнаха на звероловец от Арменгар с неговата зверохрътка. Оказа се клопка, но пък ги спаси от преследващите ги моредели. — Не, мисля че малцината останали сега обитават хълмовете на север от Ябон.

— Защото в мината се е завъдил Брак Нур, та ни трябва някой, който да го улови. Бихме могли или да я прокопаем отново, или да прогоним чудовището, но и за двете сме твърде малко на брой.

— Какво е Брак Нур? — попита Оуин. — Не съм чувал за такова същество.

— По-скоро е досадно, отколкото опасно — обясни Дубал. — Доста е глуповато, повечето се придържат към най-дълбоките галерии под планините. Има приблизително човешка форма, но прилича на ходеща купчина камъни. Това му е скритата опасност, момче. Не можеш го видя, преди да си го настъпил по палците. Движенията им са бавни и несигурни, но инак са яки и с един удар трошат човешки череп. Този, нашичкият, мисля, се появи след едно свличане, но каквато и да е причината, вече се опита да сгази някои от моите момчета. Прогонихме го, но нямаме нито време, нито сили, за да се справим с него напълно. Ако ви е доскучало, мога да ви взема с мен, а помогнете ли да се отървем от него, ще ви възнаградя.

— Възнаграждение? — попита Локлир. — Тази мелодия винаги звучи приятно за ухото, само дето този път нямаме време. С радост бихме ви помогнали, но трябва да бързаме на юг.

Дубал се надигна.

— Разбирам. Свършим ли с прокопаването на тунелите, ще се заемем с онова чудовище. Аз ще ида да се изопна, че утре ще трябва да ставам раничко. Радвам се, че пак се видяхме, скуайър, макар и в подобна компания. — Той погледна изпод вежди Горат. — Сполука на всинца ви.

— И на теб, Дубал.

След като се нахрани, Локлир отиде да си поговори със съдържателя.

Ханджията носеше туника, скроена по кралска мода, а панталоните му бяха затъкнати във високите ботуши от телешка кожа. Освен това се беше заметнал с дебело вълнено наметало, макар че в странноприемницата бе доста горещо.

— Да, господине? — обърна се той към Локлир с осезаем акцент, който прозвуча чудновато в ушите му.

— Почести за вашия дом — отвърна Локлир на цурански.

Мъжът се усмихна и отвърна нещо неразбрано. Локлир на свой ред се засмя и сви рамене.

— Съжалявам, но това бяха всички цурански думи, които зная.
Усмивката на ханджията се разшири.

— И това не е малко — рече той. — Вие не сте от Ламут.

— Вярно. Научих малко от езика ви при Сетанон.

— Аха — възкликна ханджията и кимна в знак, че е разбрал. Никой от онези, които бяха ходили в Сетанон, не говореше за случилото се там, най-вече защото никой не го разбираше. В разгара на битката страхотен катаклизъм бе прогонил и двете армии, на нашествениците и защитниците, далеч от града. Блесналата зелена светлина и появата на нещо в небето, последвана от разрушаването на градския център, бе парализирала повечето от хората, а някои бяха оглушали. Никой не знаеше със сигурност какво се е случило, но хората смятаха, че става дума за магия с грандиозни мащаби. Говореше се, че магьосникът Пъг, приятел на принца, имал пръст в тази работа, но и това не бе потвърдено.

Скрит в едно мазе, Локлир бе пропуснал заключителната част на битката, но след това бе чул достатъчно разкази на очевидци, за да нарисова сравнително точна картина в представите си. Съществуваше някаква особена връзка между всички оцелели след битката при Сетанон, независимо от месторождението им, защото рамо до рамо цурани, поданици на Кралството и дори кешийски войници бяха прогонили моределите и техните съюзници, таласъмите, обратно в Северните земи.

— Това, което казах — обясни ханджията, може да се преведе като: Почести и за вашия дом и добре дошли в странноприемница „При синьото колело“.

— Синьото колело? Това не беше ли една от вашите цурански партии?

На лицето на ханджията отново се появи широка усмивка и зъбите му блеснаха. Черните му очи святкаха на светлините на свещите.

— Вие знаете толкова много за нас! — рече той и протегна ръка, както бе обичаят в Кралството. — Аз съм Сумани — добави той. — Ако има нещо, с което мога да ви бъда от полза, само ми кажете.

Локлир разтърси десницата на ханджията и отвърна:

— Стая за тази нощ, след като приключим с вечерята. Утре отрано трябва да сме в замъка по работа.

Мъжът с телосложение на бивш борец кимна.

— Имаш късмет, приятелю. Предната вечер щях да изразя съжаление и да ти откажа засрамено. Всичко беше заето, но тази сутрин една доста голяма група освободи повечето от стаите. — Той бръкна под тезгяха и извади тежък железен ключ. — На родния ми свят това щеше да е цяло състояние, тук е само инструмент.

Локлир кимна, защото бе чувал колко са редки и ценни металите на Келеуан. Взе ключа и попита:

— Голяма група, казваш?

— Аха — отвърна Сумани. — Чужденци. Квеганци, струва ми се. Говорът им ми се стори доста чудноват.

Локлир се огледа. Странноприемницата показваше явни признаци на заможност.

— И как един цурански войник стана ханджия в Ламут?

— След войната граф Касуми даде на тези от нас, които бяха изолирани от тази страна на разлома, възможността да заживеят като граждани на Кралството. След повторното отваряне на Коридора на световите той ни позволи да изберем — да останем или да се върнем в Шинцавайското имение на Келеуан. Повечето останаха, но някои напуснаха служба и се върнаха при бащата на Касуми лорд Камацу. Една малка група, между която и моята особа, се засели в Ламут. Нямах останали живи роднини у дома. — Той се огледа. — Да ти кажа правата, тук си живея по-добре, отколкото в моята родина. Там можех да стана фермер или ратай в Шинцавайското имение. — Той посочи през отворената врата на кухнята, където една едра жена приготвяше блюдата. — Тук си имам жена от Кралството. Роди ми две дечица. Животът е хубав. Членувам в градското опълчение, тъй че все още не съм забравил как се върти сабята. Да държиш странноприемница не е по-малко забавно, отколкото да си на война.

Локлир се усмихна.

— Не разбирам кой знае колко от търговия, но и друг път съм чувал, че приличала на войната. Какви са новините?

— Има ги много, както винаги. Миналия месец доста пътници се отбиха в Ламут. Предната седмица оттук мина група Велики. Говори се, че са зърнали и сиви воители от моя роден свят в градските околности.

— Сиви воители? — повтори Локлир. — Бездомници? Какво ще дирят чак тук, в Ламут?

Сумани сви рамене.

— Нищо чудно да са чули, че по тези места човек може да се издигне благодарение на познанията и уменията си и да не бъде съден по положението, което има по рождение. А може да търсят нови богатства? Кой би могъл да знае със сигурност, когато става въпрос за сиви воители? — По лицето на Сумани премина сянка.

— Какво има? — попита Локлир.

— Сетих се още нещо: разломът е под контрола на онези, които служат на Великите от Келеуан, а кралските воители охраняват вратата от тази страна. За да преминат, тези сиви воители е трябвало да имат документи или съмишленици сред охраната.

— Подкуп? — попита Локлир.

— Не е изключено. Представата за чест и достойнство в Кралството е различна от тази в моя свят. Но предателство от служителите на Великите? — Той поклати глава. — Това е невъзможно.

— Благодаря за сведенията — рече Локлир. — Ще си държа очите и ушите отворени.

Цуранецът се засмя.

— Смешни работи говориш — отбеляза той. — Ако мога пак да ти услужа с нещо, само ми дай знак.

Локлир кимна, взе светилника и се върна при спътниците си. Горат и Оуин станаха и го последваха на горния етаж, където им бяха отредили неголяма стая с четири легла и скромна подредба. Локлир даде знак на Оуин да преместят едно от леглата до вратата, за да я запретат в случай, че някой реши да ги нападне.

— Оуин — рече той, — ти ще спиш до прозореца.

— Защо? — попита младият мъж. — Там сигурно духа.

— Защото — отвърна бавно Локлир, — ако някой реши да влезе през прозореца, ще се спъне в теб и виковете ти ще ни предупредят.

Оуин изсумтя недоволно, загърна се по-плътено с наметалото и се изтегна на леглото. Горат вече си бе избрал легло. Локлир приседна на своето и духна пламъчето на светилника. Стаята потъна в мрак. Чуваха се гласове от съседните стаи и горния етаж, но мислите на Локлир бързо отлетяха другаде. Присъствието на чуждоземци и атаката на

квеганците го безпокояха, както и вестите за появата на сиви воини в околностите на града, но умората и изтощението бързо го приспаха.

ГЛАВА 2

ИЗМАМА

Войникът им махна с ръка.

— Можете да влезете.

Локлир поведе спътниците си през тесния коридор към вътрешността на замъка.

Бяха станали в ранни зори, за да изкатерят виещия се път до върха на хълма, но това само ги накара да осъзнаят колко правилно са постъпили, като бяха останали да прекарат нощта в града. Локлир усещаше смъдяща болка в раната, но след дълбокия сън и солидната закуска се чувстваше значително по-добре, отколкото вчера.

Когато влязоха в караулното помещение, капитанът на крепостната охрана ги изгледа внимателно, след което каза:

— Скуайър Локлир, ако не се лъжа?

— Да, капитан Белфорд — отвърна Локлир и стисна десницата на капитана. — Запознахме се преди няколко месеца, когато минавах оттук на път за Северните земи.

— Спомням си — кимна капитанът с полуприкрита усмивка. Локлир се досети, че капитанът вероятно е дочул причината, поради която го бяха прокудили на север.

— Бих искал да се срещна с графа, ако има възможност.

— Сигурен съм, че с радост би ви приел, господине, но за съжаление той не е тук — отвърна старият воин. — Тръгна по работа начело на отряд цурани и ме остави аз да командвам парада.

— А графинята? — не се предаваше Локлир.

— Предполагам, че е слязла на пазар в града. — Граф Касуми бе женен за дъщерята на един от най-проспериращите ламутски търговци. — Ако питате мен, скуайър, щом е толкова важно, най-добре да почакате някой от двамата да се прибере. Стига да не ви е нужна въоръжена охрана до някъде.

Локлир се намръщи.

— Тъкмо това смятах да поискам. Имам нужда от един отряд войници, който да ни придружи до Илит.

— Ще ми се да можех да ви услужа, скуайър, и хубаво щеше да е ако носехте със себе си подписана от принца заповед. Но трябваше да разпратя патрули към границата да гонят ренегати и съм останал почти без хора.

— Ренегати? — повтори Оуин.

Локлир не бе споменал нищо пред спътниците си за цуранските сиви воители.

— Чух някакви слухове.

Капитанът им махна да седат. Оуин остана прав, тъй като в стаята имаше столове само за Локлир и Горат.

— Да бяха само слухове — въздъхна Белфорд. — Познавате ли цуранския магьосник Макала?

— Само по име — отвърна Локлир. — Очакваше се да пристигне в Крондор няколко седмици след като бях принуден да напусна града. Другите цурански Велики разправяха интересни неща за него, но успях да запомня само няколко от тях. Бил много влиятелен в Съвета на магьосниците, голям специалист по търговските въпроси и „културния обмен“ — както го нарече принцът — между империята на цураните и Кралството. Очаквах го с голямо нетърпение.

— Наистина е пристигнал — потвърди капитанът. — Беше тук преди няколко дни и се отби при графа. Това е обичай сред всички знатни цурани, тъй като бащата на нашия граф е важна личност в техния свят. Тъй че това е въпрос на дълг. — Старият капитан се почеса по брадата. — Цураните са малко смахнати на тема „дълг“, както научих по време на службата си при графа. Както и да е, останаха тук няколко дни — Макала и още неколцина Черни мантии, почетна гвардия, носачи, някои от които не са точно носачи, а опозорени воители на Империята.

— Сиви воители значи — каза Локлир. — Чувал съм. — Това вече обясняваше по какъв начин сивите воители са преминали през разлома — като носачи.

— Тях пратих да дирят моите момчета. Говори се, че са побягнали на изток. Ако са прехвърлили планините и са навлезли в Мъглива гора, никога няма да ги открием.

— Защо трябва да се вдига такъв шум? — намеси се Оуин. — Да не са роби, или каторжници?

— Скуайър? — повдигна вежди капитанът.

— Това е синът на тимонския барон — обясни Локлир.

— Ясно — каза капитанът и се обърна, към Оуин. — Млади господине, на своя роден свят тези хора са поставени извън закона, което само по себе си не ми дава основание да ги преследвам. Но тук съвсем наскоро те откраднаха нещо, което е много ценно за Макала — някакъв особено рядък рубин. Той е, който вдига големия шум, та човек би си помислил, че самите богове са му го отпуснали назаем и трябва да го връща идната седмица. Ето защо графът, който е не само любезен домакин, но и цуранец по произход, което значи, че е свикнал да играе по свирката на онези с Черните мантии, ни накара да претършуваме хълмовете и да намерим тези копелдаци.

Локлир кимна усмихнато на Оуин, сякаш с това обяснението се изчерпваше напълно. Капитанът погледна към Горат, като че ли го подканяше и той да каже нещо, но тъмният елф мълчеше. Локлир не знаеше дали капитанът е познал, че е моредел, а и не виждаше смисъл засега да го представя.

— И за какво ще ви е нужен ескорт, ако не е твърде нахално да питам? — продължи капитанът.

— Напоследък срещнахме известни затруднения — отвърна Локлир. — Някой е наел квегански пирати да ни попречат да стигнем Крондор.

Капитанът се почеса отново по брадичката и потъна в кратък размисъл.

— Ето какво мога да направя — рече той. — Трябва да пратя един патрул до границата със Свободните градове. Мога да ви включа в него, докато свърне на запад, което е почти на половината път между Ламут и Зюн. Така ще ви осигуря поне частична закрила.

— Имам по-добра идея — заяви Локлир.

— Каква? — попита капитан Белфорд.

— Ако подберете трима от войниците ви да се представят за нас и да потеглят през южните градски порти, ние можем да се измъкнем тайно, да тръгнем на изток и като стигнем планините, да свием на юг за Крондор по планинския път, където никой няма да ни очаква.

— Примамка? — ухили се старият воин.

— От принца се научих на тези неща — похвали се Локлир. — Използваше ги доста по време на Войната на разлома. Та ако успеете да подмамните встрани тези, които ни търсят, докато стигнем другия край на планината, там вече ще бъдем в безопасност.

— Бих могъл да го организирам. — Капитанът погледна към Оуин и Горат. — Имам подходящи хора, които могат да изиграят ролите ви, дори един, който ще се представи за елф, стига да не си сваля качулката. — Той се надигна. — Ще пратя вечерния патрул да се отбие във вашия хан. Къде сте отседнали?

— „При Синьото колело“.

Бедфорд се ухили.

— Ханът на Сумани. Не позволявайте на веселяшката му физиономия да ви заблуди, той не си поплюва. Ако ви остане време, помолете го да ви демонстрира бойните си умения. Жалко, че не пожела да остане при нас на служба.

Капитанът излезе и след малко се върна.

— Погрижил съм се за всичко. Връщайте се в града, постарайте се да ви забележат. Приберете се в странноприемницата, преди да настъпи нощта, а аз ще пратя да ви оставят три коня в конюшните. — Той подаде на Локлир парче пергамент. — Ето ви пропуска. Ако ви спрат моите хора на изток, това ще свърши работа.

Локлир стана.

— Капитане, благодаря ви. Оказахте ни неоценима помощ. Ако мога да ви отвърна със същото, когато дойдете в Крондор, ще бъда щастлив да го сторя.

Старият капитан се усмихна.

— Бихте могли да ме запознаете с младата съпруга на търговеца, заради когото, чух, трябвало така скоростижно да напуснете града.

Оуин прихна, а Горат остана безстрастен, докато Локлир се червеше и мръщеше.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна той уклончиво.

Тримата се надигнаха и напуснаха караулното.

— Пак ли ще вървим? — измънка Оуин.

— Ще вървим — отвърна Локлир, който вече се беше насочил към вратата на замъка. — Но този път поне ще е надолу.

— Това е още по-изморително — посочи Горат.

Локлир изруга.

— Това беше шега.

— Наистина ли? — попита Горат и едва сега Оуин долови в гласа му упрек.

Локлир се промуши през вратата. Горат го погледна тревожно, а Оуин направо скочи от леглото.

— Къде се изгуби?

— Поразпитах наоколо. Зная, че в стаята е по-безопасно, но трябваше да си начеша крастата.

Горат го наблюдаваше мълчаливо.

— Крастата ли? — повтори Оуин.

Локлир се усмихна.

— Новината за сивите воители и за откраднатия скъпоценен камък не ми излизаше от главата. Та се замислих, ако открадна нещо с голяма стойност на чужд свят, как ще постъпя с него?

— Зависи какво точно представлява — рече Оуин.

Горат кимна, но продължи да мълчи.

— Все трябва да има някой местен, на когото да го предложи. Някой, който ще знае как да спечели от него.

— И ти очакваше да откриеш тази личност в някоя градска кръчма и да я използваш, за да се добереш до разбойниците? — попита Горат.

— Не — махна с ръка Локлир. — Капитанът каза, че откраднатата вещь е скъпоценен камък, което не е изненадващо, като се има предвид, че идва от Келеуан. На този свят няма толкова много неща, които да притежават висока стойност и да бъдат лесни за пренасяне. Та, рекох си, най-добрият начин да открием изчезналата вещь е като я потърсим там, където е най-вероятно да се появи.

— При търговеца на крадени вещи?

— Не. Тъй като цената на откраднатия рубин е достатъчна, за да осигури на похитителите му добро начало на чуждия свят, трябва да е при някой, който се занимава със законна търговия — някой, който би могъл да прикрие движението на рубина.

— Струва ми се, че разбираш от тези неща малко по-добре, отколкото е приемливо за благородник от твоята раса — подсмихна се Горат.

— Животът ме е събирал с какви ли не хора. След като почерпих тоя-оня с бира, научих, че има един доста известен търговец, който се

занимава с препродажба на скъпоценни камъни, бижутерия и други луксозни принадлежности. Казва се Киефер Алескук.

— И кой ти каза това? — попита Оуин.

— Всъщност беше нашият мил домакин — отвърна Локлир и им даде знак, че е време да тръгват.

Те се надигнаха, събраха си багажа и се спуснаха по стълбите на долния етаж. След като махнаха за сбогом на Сумани, се изнизаха през входната врата. Локлир ги поведе към конюшната, която бе разположена на гърба на странноприемницата. Вътре вече ги очакваха трима непознати, всеки от които държеше юздите на два коня.

— Бързо да си сменим наметалата — предложи един от тях.

На ръст тримата бяха колкото Локлир и спътниците му. Дори човекът, който трябваше да се представи за Горат, да имаше някакви предразсъдъци относно задачата, той ги запази за себе си, а вместо това му подаде въздълго синьо наметало и пое сивото, което моределът си свали. Останалите също си размениха наметалата и Локлир хвана юздите на отредения му кон.

В същото време тропотът на копита пред конюшната оповести пристигането на патрула, който трябваше да потегли за Зюн тази вечер. Сержантът, който предвождаше неголямата група, извика гръмогласно:

— Скуайър Локлир, пратиха ни да ви ескортираме на юг!

Локлир схвана играта и отвърна в същия тон:

— Готови сме! — После кимна на тримата мъже, които играеха техните роли, и те излязоха от конюшната и се присъединиха към отряда. Локлир изчака още няколко минути, после нареди:

— Оуин, излизаш отпред, свиваш наляво и тръгваш право към портата. Като излезеш от града, продължи около миля, после спри и ни чакай. Няма да се бавим.

Горат изсумтя одобрително.

— В случай, че е останал някой, който да дебне за трима конници.

Локлир кимна, а Оуин го помоли да му държи жезъла, докато се качи на седлото. След това го затъкна в колана си, уви го с краищата на наметалото, за да не се вижда, и подкара коня.

Горат също се метна на седлото, макар да изглеждаше малко неуверен.

— Отдавна ли не си яздил? — попита го Локлир.

— Има-няма трийсетина години.

— Няма ли достатъчно коне в Северните земи?

— В Северните земи нищо не е достатъчно — отвърна с нотка на горчивина Горат.

— И аз така си спомням — съгласи се Локлир.

— Скъпо ни струваше Арменгар — рече Горат.

— Явно не е било достатъчно скъпо, щом не ви попречи да тръгнете за Висок замък.

— Май е време да потегляме. — Горат не изчака Локлир и сръга животното в хълбоците.

Локлир се поколеба за миг, сетне го последва. Не беше трудно да го настигне, а и по улиците още имаше хора, които се прибираха от работа или бързаха към кръчмите.

Излязоха заедно през градската порта и пуснаха конете в тръс. Само след няколко минути забелязаха Оуин да седи край пътя.

Когато се приближиха, той вдигна глава и ги попита:

— А сега какво ще правим?

Локлир посочи една горичка недалеч от тях.

— Ще лагеруваме на открито. Потегляме отново призори. Има един главен път на изток, който пресича планините. Ако имаме късмет, ще се изплъзнем на тези, които търсят нашия приятел, и ще стигнем безпрепятствено Кралския друм южно от Квеганско око.

— Това означава, че ще се приближим до Лориел, нали? — попита Оуин.

— Да — отвърна с усмивка Локлир. — И ще имаме шанса пътем да посетим Киефер Алескук.

— Защо трябва да се забъркваме в тази история? — попита Горат. — Нали бързаме за Крондор?

— Така е, но няколко минути разговор с господин Алескук може да са ни от полза. Ако открием местонахождението на изчезналия камък, ще спечелим благоразположението на принц Арута, защото не се съмнявам, че би дал мило и драго рубинът да бъде върнат на прочутия магьосник.

— А ако не успеем? — попита Оуин, докато се приближаваха към горичката.

— Тогава ще трябва да намеря друга основателна причина, задето съм напуснал без негово разрешение Тир-Сог и съм се прибрал

в града с един моредел и някаква доста невероятна история.

Оуин въздъхна.

— Добре де, ако ти измислиш някоя правдоподобна история за пред баща ми, обещавам да направя същото по въпроса с принца.

Горат се изкиска. Оуин и Локлир се спогледаха. Локлир поклати глава. Никога не бе предполагал, че тъмните елфи могат да имат чувство за хумор.

В прохода ги посрещна смразяващ вятър. По високите места от двете страни на пътя имаше снежни преспи, а локвите в дупките бяха заледени.

Яздеха бавно. Локлир и Оуин се бяха загърнали плътно в наметалата. За разлика от тях, Горат дори не си беше сложил качулката и изглежда, се чувстваше съвсем добре.

— Още колко остава? — попита с тракащи зъби Оуин.

— Половин час по-малко от последния път, когато попита — отвърна Локлир.

— Скуайър — рече умолително Оуин. — Направо замръзвам.

— Сериозно? Колко странно.

— Тихо! — пошушна Горат и вдигна ръка. В гласа му имаше заповедническа нотка и двамата млъкнаха. Той посочи напред.

— Сред скалите...

— Какво? — попита тихо Локлир.

Горат само завъртя глава и вдигна четири пръста.

— Може да са разбойници — прошепна Оуин.

— Говорят на моя език — рече Горат.

— В такъв случай значи ни дебнат по всички пътища — въздъхна Локлир.

— Какво ще правим? — попита Оуин. Горат извади сабята си и решително каза:

— Ще ги избием. — Пришпори коня напред и след мимолетно колебание Локлир го последва.

Оуин измъкна затъкнатия в колана жезъл, вдигна го като копие и подкара коня след тях. Секунда по-късно чу вик и видя един тъмен елф да се въргаля под копитата на коня на Горат. Останалите трима не позволиха да бъдат изненадани и чевръсто се закатериха по скалите, където конете не можеха да ги последват. Без да се двоуми и с движение, което изненада Оуин, скуайърът се изправи на седлото,

скочи от препускащия кон и събори един от противниците от канарата, по която драпаше.

Вдясно от себе си Оуин зърна друг моредел, който бе вдигнал лъка си и посягаше към колчана на пояса си за стрела. Младежът пришпори коня си, замахна с жезъла и удари лъконосеца под коляното. Моределът тупна на земята и главата му се блъсна в един камък.

В същия миг конят на Оуин се уплаши и така подскочи, че го хвърли от седлото. Оуин извика и падна назад, но вместо в твърдата земя, се удари в нещо меко. Болезненият стон под него му подсказа, че се е озовал върху ранения моредел.

Оуин се дръпна като попарен и запълзя назад. В същия миг почувства удар в гърба и собственият му кон препусна покрай него и продължи в бесен галоп надолу по пътя.

— Чакай! — извика Оуин, сякаш можеше да го спре с вик.

Едва сега се сети, че схватката не е приключила и че поваленият на два пъти моредел се опитва да се изправи. Оуин се огледа за оръжие и зърна въргалящия се на земята лък. Наведе се, сграбчи го и го размаха като сопа, след което удари с все сила замаяния моредел по главата. Лъкът се строши, а главата на тъмния воин се отметна рязко назад и падна. Оуин не би могъл да се закълне, че нещастникът ще се изправи отново.

Младият магьосник се огледа и видя, че Локлир е приключил със своя противник, също както и Горат. Моределът се оглеждаше, сякаш търсеше още врагове. Накрая прибра сабята и заяви:

— Само тези бяха.

— Откъде знаеш?

— Това бяха мои сънародници — каза Горат и в гласа му се долови горчивина. — Необичайно е, че една толкова голяма група е стигнала така далеч на юг. — Той посочи вече загасващия огън. — Не са очаквали да ни срещнат тук.

— Тогава какво са правили? — попита Локлир.

— Може да са очаквали друг.

— Кого? — попита Оуин.

Горат се загледа към далечните върхове, сякаш виждаше нещо там, но мислите му явно бяха другаде.

— Къде ти е конят, Оуин? — попита Локлир.

Оуин погледна през рамо и отвърна:

— Някъде надолу по пътя, предполагам. Паднах от седлото.

Горат се засмя.

— Видях те, че тупна върху един от тях.

— Тръгвай бързо надолу — рече Локлир. — Трябва да го хванеш. Ако е поел обратно за Ламут, ще се наложи да яздим на смени, а не ми се ще да се бавим.

Оуин се затича по пътя, а Горат попита:

— Защо просто не го изоставим?

Локлир го изгледа, сякаш търсеше нещо в изражението му, после каза:

— Ние не постъпваме така.

Горат се изсмя подигравателно.

— Имам други впечатления за вашата раса.

— Тогава аз не постъпвам така.

Горат сви рамене.

— Това е друго нещо. — Той прилекна да огледа трупа в краката на Локлир и след няколко секунди каза:

— Ето нещо интересно.

И подаде някакъв предмет на Локлир.

— Какво е това? — попита Локлир. Беше лъскав многостенен камък, обгърнат в синкаво сияние.

— Снежен сапфир.

— Сапфир! — възкликна Локлир. — Голям колкото яйце?

— Това не е кой знае колко ценен камък — добави Горат. — Има ги много на север от Зъберите на света.

— И какво представлява? Амулет?

— Не е изключено, но когато нашите воители тръгват надалече, вземат само най-необходимото — оръжие, припаси, стрели, нищо повече.

— Тези може да не идват отдалеч — предположи Локлир. — Какво пречи да живеят някъде наблизо?

Горат поклати глава.

— Само шепа мои сънародници живееха южно от Зъберите на света — в околностите на Сивите кули, — но и те побягнаха на север, когато дойдоха цураните. Вече никой не живее толкова близо до Горчивото море. Не, макар да не са от моя клан, тези моредели със

сигурност идват от Северните земи. — Той прибра камъка в кесията си и продължи да претърсва убитите.

Измина доста време и най-сетне Оуин се появи, повел запъхтия кон.

— Проклети да са тия животни — изпъшка той. — Накара ме да търча след него, докато не му омръзна.

— Следващия път не падай — засмя се Локлир.

— Не беше предвидено и за този път.

— Трябва да ги скрием — намеси се Горат и посочи трупове. После вдигна единия, понесе го към скалите и го метна на дъното на клисурата. Оуин завърза юздите на коня за един храст и помогна на Локлир с втория труп.

Скоро и четирите трупа бяха на дъното на тъмната пропаст. Локлир яхна коня си, Горат и Оуин последваха примера му. Продължиха по пътя, като оставиха нерешена загадката какво са търсели тези моредели в прохода.

Най-сетне отпред се показа Лориел — неголямо градче, сгушено в една долина, която се простираше на изток. Друга долина се съединяваше с нея от юг.

— Трябва ни храна — рече Горат.

— Факт, който стомахът ми напомня от доста време — отвърна Локлир.

— Не че толкова бързам да се срещна с баща ми — обади се Оуин, — но струва ми се, че доста заобиколихме.

Локлир посочи южната долина.

— Там има един път, който води право към Ястребово гнездо. Оттам можем да избираме — на юг, покрай билото, или на югозапад към Кралския друм.

— И след това към Крондор? — попита Горат.

— И след това към Крондор — потвърди Локлир. — Има нещо в тази история, което направо смърди. Откраднатият рубин, цуранските магьосници, ти... това не са само съвпадения.

— Защо? — попита Оуин.

— Де да знаех — въздъхна Локлир. — Тогава нямаше да се налага да посещаваме господин Алескук. Той може да знае нещо или

да познава някой, който знае за какво е цялата тази работа, но колкото повече разсъждавам върху тази загадка, толкова повече ме притеснява фактът, че не разбирам каква е крайната й цел. Ще се опитаме да разберем, пък дори и това да ни струва живота!

Оуин не изглеждаше кой знае колко щастлив от тази възможност, но не каза нищо. Горат пък разглеждаше замислено градчето, докато се приближаваха към малката караулка, вдигната край пътя.

Началникът на стражите, мъж с напреднала възраст и обиколка на талията, вдигна ръка и извика:

— Спрете!

Тримата дръпнаха юздите на конете и Локлир попита:

— Какво има?

— Напоследък, момко, наоколо се навъртат доста ренегати, тъй че искам да чуя по каква работа идвате.

— Пътуваме на юг и се отбиваме за провизии — отвърна Локлир.

— И кои сте вие, щом се спускате право от планините?

Локлир извади пергамента, който му бе дал капитан Белфорд, и каза:

— Това трябва да обясни всичко, което искате да знаете, началник.

Мъжът взе документа и го загледа, примижал с очи. Локлир заподозря, че не може да чете, но затова пък се преструваше добре. Накрая, убеден от печата в края на бележката; той я върна на скуайъра и каза важно:

— Можете да минете, господине. Само внимавайте, когато излизате по тъмно.

— Защо? — попита Локлир.

— Както вече казах, господине, доста бандити и разбойници са се навъдили тъдява, че не са малко и онези главорези, Братята на Тъмната пътека. Приличат малко на вашия приятел, елфа, но са с дълги черни нокти и очите им светят нощем.

— Ще внимаваме, началник — обеща Локлир, който с мъка успя да скрие изненадата си.

Продължиха нататък и Горат подметна:

— Този със сигурност никога не е зървал някой от моите сънародници.

— И аз така предположих — съгласи се Локлир. — Но трябва да проверя какви са ти очите нощем. Може да не съм забелязал червения блясък.

Оуин се изкиска. Малко след това стигнаха една странноприемница. Беше мръсна, претъпкана и мрачна, което напълно задоволяваше Локлир, тъй като финансите им бяха на свършване. Той беше обмислял възможността да поиска от капитан Белфорд известен заем, но предположи, че в отговор ще получи стандартното: „защо не почакате да дойде графът?“ и макар че, от една страна, нямаше нищо против да минат по обиколен път, за да избегнат евентуални засади, от друга, нямаше търпение да извести принц Арута за тайнствените събития, което ставаха в Северните земи.

Локлир с изненада научи, че няма свободни стаи, но съдържателят им позволи да спят в общото помещение. Като чу това, Оуин засумтя недоволно. Горат запази самообладание.

До момента никой не бе забелязал присъствието на моредела — или не го бяха познали и го приемаха за елф, или местните вече бяха свикнали да виждат смесени компании между моредели и ренегати. Каквато и да бе истинската причина, Локлир нямаше нищо против, че са ги оставили на мира.

Нахраниха се на тясна претъпкана маса, под песните на някакъв доста прегракнал трубадур. В заведението имаше доста картоиграчи и Локлир почувства, че го сърбят ръцете да си опита късмета на пашауа или покийр, но въпреки това се въздържа. Точно в този момент не можеха да си позволят да загубят.

Когато шумотевицата поутихна и посетителите взеха да се настаняват по ъглите и под масите, Локлир се приближи към съдържателя, плещест мъж с гъста черна брада.

— Да, господине? — попита го той, като видя, че се промушва между двамата и застава пред него.

— Кажи ми, приятелю — поде Локлир, — има ли в града търговец на скъпоценни камъни?

Съдържателят кимна.

— През три врати надясно по улицата. Казва се Алескук.

— Чудесно — рече Локлир. — Трябва да купя подарък на една дама.

Съдържателят се ухили.

— Разбирам, господине. Но само една дума: предпазливост.

— Това пък защо?

— Не искам да кажа, че Киефер Алескук не заслужава доверие, но имайте предвид, че произходът на част от стоката му не е напълно законен.

— Аха — закима Локлир, сякаш едва сега бе започнал да схваща.

— Благодаря. Ще го запомня.

После се върна при масата и съобщи на останалите:

— Намерих нашия човек. Живее съвсем наблизо. Още утре ще го посетим.

— Хубаво — кимна Горат. — Защото твоята компания взе да ми омръзва.

Локлир се засмя.

— Горат, ти също не си кой знае колко приятен събеседник.

— Стига вече — намеси се помирително Оуин. — Уморен съм и ако ще спим на пода, ще е добре да сме по-близо до огъня.

Локлир едва сега забеляза, че останалите посетители вече се настаняват.

— Ето там — посочи той. Тримата се преместиха на указаното място и започнаха да си приготвят леглата. Само след няколко минути, под приспивния шепот на неколцината късни посетители, Локлир неусетно се унесе в сън.

Когато тримата непознати влязоха в магазина, търговецът вдигна глава. Беше възрастен човек с крехко съсухрено тяло. Огледа тримата със зачервени очи, но задържа погледа си върху Горат.

— Ако си дошъл за златото, преди два дни го пратих на север с двама от вашите.

— Не съм дошъл за златото — отвърна Горат.

— Нужна ни е информация — намеси се Локлир.

Търговецът се сепна.

— Информация ли? Намерете си някой разпространител на слухове. Аз търгувам със скъпоценни камъни.

— И доколкото чухме, не се интересуваш от произхода им.

— Да не намеквате, че търгувам с крадена стока? — попита старецът и гласът му се извиси гневно.

Локлир вдигна ръце.

— Нищо не намеквам, просто търся един определен камък.

— Какъв?

— Рубин, необичаен по размер и вид. Искам да го върна на пълноправния му притежател, без да се задават излишни въпроси. Ако случайно ти попадне, ще ти бъдем особено задължени, че си ни помогнал да го открием. Но ако пропуснеш да го направиш, нищо чудно да те навести кралският магистрат на Тир-Сог в компанията на няколко стражи от гарнизона.

На лицето на стареца се изписа пресметливо изражение. Плешивата му глава лъщеше на светлината на единствения окачен на стената фенер.

— Нямам какво да крия — каза той с престорено безразличие. — Но бих могъл да ви помогна.

— Какво знаеш? — попита Локлир.

— Напоследък търговията се пооживи, но в насока и по начин, какъвто не съм виждал през целия си живот. Чрез агенти и куриери започнах да получавам солидни суми от заинтересовани лица, които дори не познавам. Крайно необичайно, затова пък доходоносно. През ръцете ми взеха да минават камъни с високо качество, много от тях изключително редки, дори забележителни.

— Цурански камъни? — попита Локлир.

— Точно така. — Старецът кимна. — Много приличат на нашите рубини, сапфири и изумруди, но с леки разлики, които може да забележи само истински специалист. Както и други камъни, каквито не се срещат из нашия свят.

— И чий представител си? — попита Локлир.

— На някого, когото не познавам. — Старецът сви рамене. — От време на време идват тъмни елфи, подобни на вашето приятелче, и ми оставят камъните. По-късно се появява някакъв човек от юга и ми носи злато. Прибирам си комисионата и чакам елфите да дойдат за златото.

Горат се обърна към Локлир и каза:

— Делекан. Той използва златото, за да въоръжи хората си.

Локлир му даде знак да мълчи.

— По-късно ще говорим. — И отново се обърна към стареца. — Кой купува камъните?

— Не зная, но човекът, който ги прибира, се казва Айзък. Май живее в Ястребово гнездо.

— Виждал ли си го този Айзък? — попита Локлир.

— Много пъти. Той е млад мъж, горе-долу с твоя ръст. Светлокестеняви коси, които носи пуснати до раменете.

— Говори ли като човек от Изтока?

— Да, но нямаше да се сетя, ако не беше попитал. Понякога изяжда окончанията на думите.

— Благодаря ти — рече Локлир. — Ще спомена за помощта ти веднага щом започне официалното разследване.

— Винаги съм готов да помагам на властите. Търговията ми е напълно законна.

— Чудесно — рече Локлир и посочи кесията на Горат. — Ще му продадеш ли камъка?

Горат извади снежния сапфир, който бе прибрал от убития моредел, и го постави пред Алескук.

Търговецът го взе и го разгледа.

— Ах, наистина чудесен екземпляр. Имам готов купувач за него на юг. Ще ви дам един златен соверен.

— Пет — отрязва Локлир.

— Тези камъни не са толкоз редки — отбеляза Алескук и го хвърли обратно на Горат, който понечи да го прибере. — Но, от друга страна... два соверена.

— Четири — каза Локлир.

— Три и това е последната ми дума.

Прибраха златото — достатъчно да си осигурят прехраната по пътя — и излязоха. Локлир се обърна към спътниците си.

— По пътя за Крондор ще минем през Ястребово гнездо, така че следващата ни спирка е ясна. Трябва да намерим този Айзък.

— Ти го познаваш, така ли? — попита Горат, докато се качваше на коня.

— Да — кимна Локлир. — Един от най-големите мошеници, с които ме е събирал животът. Чудесен другар по чашка и тупаник. Няма да се изненадам, ако се е забъркал в някоя голяма измама.

Смушиха конете и скоро напуснаха просторната долина на Лориел и навлязоха в тясната речна клисура, която водеше на юг. Локлир бе купил малко суха храна в странноприемницата, но

недостигът на пари не му даваше покой. Той знаеше, че могат да си осигуряват прехраната с лов, но от ден на ден в него растеше увереността, че назрява нещо страшно. Моредел-изменник, носещ вести за възможно нахлуване, пари, които се движат на север за закупуване на оръжие от контрабандистите, и във всичко това по някакъв начин бяха забъркани цурани. Както и да го погледнеш, положението изглеждаше тежко.

Неспособен да надвие опасенията си, той реши да остави глождещите го мисли за себе си.

Горат вдигна ръка и посочи.

— Има някой там.

— Нищо не виждам — оплака се Оуин.

— Ако виждаше, нямаше да те предупреждавам — озъби се тъмният елф.

— Какво виждаш? — попита Локлир.

— Засада. Погледнете онези дървета. Някои от долните клонове са отсечени, но не с брадва или трион.

— Оуин — рече Локлир, — можеш ли пак да направиш оня номер със заслепяването?

— Да — кимна Оуин. — Стига да видя човека, когото трябва да заслепя.

— Тъй както сме щръкнали тук и ги сочим, предполагам, че който и да се спотайва зад онзи храсталак, вече се е досетил, че сме разкрили засадата...

Локлир беше прекъснат от появата на шест фигури, които се втурнаха към тях иззад храстите.

— Моредели! — извика той и се хвърли срещу тях.

В същия миг долови край него да минава свистящият сноп енергия, пратен от Оуин да заслепи най-близкия от тъмните елфи. Заклинанието отново се оказа ефективно, защото моределът рухна на тревата, стиснал очите си с ръце.

Локлир се наведе към шията на коня да се спаси от една стрела, която изсвистя над главата му, и викна на Оуин:

— Цели стрелеца!

Горат нададе боен вик, повали един от нападателите с коня си и започна да си разменя удари с втория. Локлир се счепка с някакъв тъмен елф, който не изглеждаше никак смутен от възможността да се

изправи срещу конен противник. Младият скуайър знаеше от личен опит колко смъртоносно опасни са моределите. Макар самите те рядко да язدهа, от стотици години воюваха успешно срещу кавалерията на хората и имаха богат арсенал от средства за поваляне на ездача. Локлир познаваше някои от тези трикове и затова пришпори рязко коня си и свърна надясно. С това принуди противника да отстъпи, а зад него се показа друг, прикрит и готов да се хвърли на гърба му и да го повали. Локлир замахна със сабята и промуши втория моредел в шията, точно над металния нагръдник. Същевременно продължи да извива главата на коня, докато не се озова срещу първия противник.

Свистящото усещане му подсказа, че Оуин е заслепил друг от противниците. Надяваше се това да е стрелецът с лък. Моределът, който бе паднал по гръб при рязкото извиване на коня, скочи със свиреп вик и замахна към крака на Локлир.

Той едва успя да подложи сабята си на удара и почувства как ръката му се разтърсва чак до рамото. Острието се изви навътре, мушна коня в хълбока и той подскочи от болка.

Стиснал зъби, Локлир удържа коня и отново го извъртя срещу противника. Парира поредния удар, контрира доста слабо и успя само да одраска врага по лицето, с което по-скоро го разяри, отколкото го обезвреди.

Но ударът забави настъплението на моредела и Локлир най-сетне успя да извърне коня право срещу него. В този миг си спомни нещо, на което го бе учил баща му: войник, който има оръжие и не го използва, или е идиот, или мъртъв.

Тъкмо конят му бе това оръжие и Локлир заби пети в хълбоците на животното и дръпна рязко юздите. Конят се изправи на задните си крака и за моредела вероятно изглеждаше като чудовище, което се готви да скочи. Тъмният елф очевидно бе стар и опитен воин, защото веднага се метна встрани, но Локлир очакваше това и дръпна юздите в същата посока. Продължи да извърта коня и моределът твърде късно осъзна грешката си, защото сабята на скуайъра се стовари с изненадваща сила върху главата му. Разнесе се звук от строшена кост и тъмният елф отхвърча назад.

Локлир погледна към Горат, който се биеше едновременно с двама. На десетина крачки по-нататък Оуин задържаеше с жезъла си

атаките на своя противник. Молейки се стрелецът с лък да е още заслепен, Локлир препусна да помага на Оуин.

Когато елфът го чу, Локлир вече се носеше в галоп. Моределът се извърна да погледне към втория си противник, с което се разкри достатъчно и Оуин използва възможността да го халоса с дебелия край на жезъла. Елфът падна на земята със строшена челюст.

Локлир дръпна толкова рязко юздите, че конят заби предните си копита в земята и почти седна. Докато го обръщаше, скуайърът викна на Оуин:

— Обезвреди стрелеца!

Но сякаш Богинята на късмета бе извърнала лице от него, защото в същия миг една стрела го повали от седлото. Той се строполи на земята и не си счупи някоя кост само благодарение на претъркулването. Забитата в лявото му рамо стрела се прекърши и от болката погледът му се замъгли, а дъхът му секна.

За един кратък миг трябваше да събере всички сили, за да не изгуби съзнание, след това зрението му се възвърна и той си наложи да надмогне болката в рамото. Сподавен вик зад гърба му го накара да се извърне. Над него се извисяваше моредел с вдигнат за удар меч. Изведнъж зад моредела изникна Горат и заби острието на сабята си в гърба му.

Наблизо претича Оуин, размахал жезъла над главата си. Промушеният моредел подгъна колене и падна възник до Локлир. Горат се обърна преди Локлир да успее да му благодари и хукна след Оуин.

Локлир се изправи, олюля се и видя как Оуин поваля с жезъла стрелеца, който все още търкаше заслепените си от заклинанието очи.

Моределът получи страховит удар по главата, после още един — от Горат, — този път фатален.

Горат се огледа за нов противник, но Локлир преброи общо шест трупа. Задъхан, стиснал окървавената си сабя, Горат вдигна лице към небето и извика:

— Делекан!

Локлир се приближи с накуцване към него и на пресекулки попита:

— К... акво?

— Те са знаели, че идваме! — рече Горат.

— По някакъв начин вестта е стигнала на юг — потвърди Оуин.

— Наго — произнесе Горат, докато си прибираше сабята.

— Какво? — повтори Локлир.

— Не какво, а кой — тросна се Горат. — Наго. Един от магьосниците на Делекан. Дватамата с брат му Нараб служат на убиеца. Те са могъщи племенни вождове, но са се подчинили на неговата воля. Без тяхна помощ Делекан нямаше да събере толкова голяма армия и да пребори вождовете на другите кланове. Без тяхната помощ тези... — ръката му описа кръг, сочейки избитите моредели — нямаше да ни очакват тук. — Той коленичи до един от труповете и продължи: — Ето този ми е братовчед, мой близък роднина. — Посочи друг. — Този пък е от един клан, дето се е заклел във вечна вражда с моя от поколения. Фактът, че и двамата служат на онова чудовище, говори за силата му.

Локлир кимна към стърчащата от рамото му стрела и приседна в прахта. Оуин огледа раната и обясни:

— Мога да я извадя, но ще те заболи.

— И без това ме боли — намръщи се Локлир. — Действай.

Докато Оуин се грижеше за Локлир, Горат продължи да разсъждава на глас:

— Наго и Нараб владеят мисловната реч. Особено помежду си. Някой от тъмните елфи, които избихме на пътя за Лориел, трябва да е пратил послание за нас на братята. Те пък на свой ред са предупредили елфите от засадата.

— Значи има голяма възможност някой от тези елфи да е пратил вест на Наго, че сме се появили тук?

— Почти е сигурно.

— Чудесно. — Локлир поклати глава и скръцна със зъби, тъй като Оуин прибягна до острието на кинжала, за да извади върха на стрелата. Сълзи бликнаха от очите му и за миг му се стори, че ще изгуби съзнание от болка.

Оуин поръси раната с изсушени билки от кесията на пояса си, след това я превърза.

— Задръж тук и притисни — нареди той на Локлир. — Доста ще ти е трудно да си движиш ръката с тези две рани.

— Точно това исках да чуя — въздъхна Локлир и направи опит да си повдигне ръката. Оуин беше прав, движенията му бяха силно ограничени. — Къде са конете?

— Избягаха — рече Оуин.

— Втасахме я — въздъхна Локлир. — Мен ме свалиха със стрела, а вашите извинения какви са? — обърна се той към другите двама.

— Не се чувствам удобно, когато трябва да се бия от гърба на кон — оправда се Горат.

— Аз пък не мога да правя заклинания от седлото — добави Оуин.

— Е, тогава ще вървим — заключи Локлир и се надигна.

— Колко път е до Ястребово гнездо? — попита Оуин.

— Доста — отвърна Локлир. — Твърде далеч, ако ни дебнат и други като тези.

ГЛАВА 3

РАЗКРИТИЕ

Стражът премигна от изненада.

В един миг пътят за града бе пуст, в следващия пред него стояха трима.

— Какво...? — сепна се той, вдигна старото си копие и зае нещо, което само отдалеч напомняше бойна стойка.

— Спокойно, приятел — махна му Локлир. Той се подпираше на рамото на Оуин и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще прескочи в отвъдното. Откакто изгубиха конете, се бяха натъкнали на още три засади, преди да доближат Ястребово гнездо. Първите две съумяха да избегнат, промъквайки се встрани от дебнещите ги разбойници. Последната се състоеше от шестима моредели, които бяха нащрек. Схватката бе кратка, кървава и им струва скъпо. Горат бе посечен през лявото рамо и Оуин така и не можа да затвори раната. Локлир получи още една рана и сигурно щеше да издъхне, ако не беше навременната намеса на Оуин. Младият магьосник също можеше да се похвали с половин дузина леки рани и охлузвания.

— Кой сте вие? — попита стреснатият страж. Очевидно бе селяк или работник от града, включен набързо в градската милиция.

— Аз съм Локлир, придворен скуайър на принца на Крондор, а тези двамата са мои спътници.

— Приличате ми на банда разбойници — отвърна стражникът.

— Имаме доказателство — заяви Локлир и му подаде пергамента. — Дано бързо свършим с формалностите, защото кръвта ми изтича.

— Брат Малкълм от Храма на Силбан е в града в хана на Логан. Навестява ни на всеки шест месеца. Той ще ви помогне.

— Къде е този хан? — попита Оуин, тъй като Локлир едва се крепеше на краката си.

— Малко по-нататък по улицата. Няма да го подминете. Отпред има дървено джудже.

Продължиха по пътя към посоченото място и действително забелязаха окачено на стената прашно дървено джудже, някога вероятно изрисувано в ярки цветове.

Вътре неколцина местни жители чакаха търпеливо монаха, който работеше в един от ъглите над болно дете. Бяха все работници, един с превързана ръка, друг — с бледо и болнаво лице.

Когато свърши с момчето, което веднага скочи и се скри в полите на майка си, монахът вдигна глава и погледът му се спря върху Локлир.

— Момче, ти май си много зле — каза той.

— Е, не чак толкова — отвърна отпаднало скуайърът.

— Хубаво, защото тези добри хорица чакат отпреди теб и бих те взел без ред само ако си тръгнал да мреш.

— Видя ли, че съм готов да ритна камбаната, ще ти дам знак — произнесе с престорена духовитост Локлир.

Търпението на Горат се изчерпи. Той застана пред свещеника и заяви:

— Искам да прегледаш спътника ми веднага. Другите могат да почакаат.

Мрачното, заплашително лице на елфа и властната му осанка не оставяха място за възражения. Монахът погледна Локлир по-внимателно и рече:

— Хубаво, защото и сам мога да видя, че е спешно. Сложете го на масата.

Двамата почти пренесоха Локлир до масата в ъгъла.

— Кой го е превързвал? — попита монахът.

— Аз — изтъпанчи се Оуин.

— Добра работа си свършил — кимна монахът. — Спасил си му живота, да знаеш.

И след като смъкна наметалото и превръзките на Локлир, възкликна:

— Да ни пази Силбан! Имаш три рани, от които досега да е издъхнал и по-як мъжага от теб! — Поръси раните с някаква пудра, което изкара болезнен стон на устните на Локлир, после подхвана монотонен напев със затворени очи.

Оуин долови появата на могъща магия в стаята и настръхна. През целия си живот бе присъствал само на няколко учебни

магьосничества и все още намираше подобни явления за странни и дори невероятни.

Слабо сияние от дланите на монаха озари раните на Локлир и още преди брат Малкълм да е свършил с напева, Оуин забеляза, че те започват да заздравяват. Кожата бе все така разкъсана, но краищата ѝ вече не зееха с яркочервения цвят на незараснала плът. Когато монахът приключи, раните изглеждаха завехнали и преминали острия стадий. Лицето на брат Малкълм беше преbledняло от изтощение.

— Това е всичко, което мога да направя — рече отпаднало той. — Останалото ще свършат сънят и храната. — Той изгледа Горат и Оуин и попита: — И вие ли сте ранени?

— Аха — кимна Горат. — Но можем да почакаме, докато приключиш с тези двамата. — Той посочи местните хора.

Малкълм кимна.

— Хубаво. — Погледна внимателно Горат. — Маниерите ти са малко грубички, моредел, но инстинктът ти го бива. Ако се бяхме забавили още малко, приятелят ти щеше да умре.

Горат премълча факта, че го бяха разпознали. Настани се до Оуин и зачака търпеливо.

Когато приключи с местните, монахът отново се обърна към тях и попита:

— Кой е следващият?

Горат посочи Оуин и магьосникът седна до младия свещеник. Оуин го наблюдаваше с интерес, докато обработваше раните му. Почти не разговаряха, Оуин буквално се тресеше от изтощение.

Накрая дойде ред и на Горат.

— Позна ме, че съм моредел, а не извика градската стража — заговори го тъмният елф. — Защо?

Монахът сви рамене, докато оглеждаше раната му.

— Пътуваш с хора, които не ми приличат на ренегати. Не си тук, за да грабиш и убиваш, тъй че целта ти вероятно ще да е мирна.

— А защо смяташ, че идвам с някаква цел?

— Че иначе защо ще обикаляш из човешкия свят? — попита Малкълм. — Не съм чувал за моредел, който да пътешества за развлечение.

Горат изсумтя, но не отговори.

— Раната ти не е по-лека от тази на твоя спътник — рече Малкълм, след като приключи. — Но тялото ти е здраво, ще я надвиеш. — Изми си ръцете и докато се бършеше, добави: — Задачата ми е да помагам и да служа, но според обичая трябва да платите.

Горат посочи Локлир, който вече бе седнал на масата, на която доскоро лежеше.

— Братко — каза Локлир, — боя се, че мога да ти платя за малка част от доброто, което ни стори. Но наминеш ли през Крондор, ще те възнаградя богато и пребогато.

Локлир бръкна в кесията, прецени какви средства ще са им нужни за стая през нощта, отдели един златен соверен и два кралски сребърника и ги подаде на монаха.

— Засега стига — кимна брат Малкълм. — Къде точно да те открия в Крондор?

— В двореца. Аз съм от свитата на принца. Скуайър Локлир.

— В такъв случай, млади ми скуайър, ще те потърся следващия път, когато пристигна в Крондор, и тогава ще си уредим сметките. — След като прегледа отново раните им, той добави: — Пазете ги още ден-два, сетне бързо ще започнат да зарастват. Утре ще се чувствате много по-добре. А сега трябва да си починат. За един следобед ми се събра повече работа, отколкото съм свикнал да върша за цяла седмица.

Свещеникът излезе и съдържателят дойде да почисти след него.

— Добре дошли в „Прашното джудже“, приятели — обяви жизнерадостно той. — Какво ще обичате?

— Храна и стая — отвърна лаконично Локлир.

Седнаха на една маса и скоро съдържателят им поднесе сушено месо, хляб, изпечен същата сутрин, сирене и плодове. — Довечера ще имам прясно печено, но през деня поднасяме само такива блюда — оправда се той.

Оуин и Горат вече се тъпчеха лакомо. Само Локлир намери сили да каже:

— И това е добре. Малко ейл, ако обичате.

— Незабавно.

Когато се върна с халбите, Оуин попита:

— Господине, каква е историята на тази странноприемница?

— „Прашното джудже“ ли?

— Да.

— Не е кой знае каква история, да си кажа правичката. Преди я държеше един, казваше се Страбъл. Викаше й „Веселото джудже“. Убий ме не знам защо. Джуджето отпред беше нашарено с ярки бои. Нито веднъж не го пребоядиса през годините, докато я държеше, и когато я купих от него, цветовете бяха доста избледнели. Тукашните я бяха прекръстили на „Прашното джудже“ и аз реших да запазя името. Тъкмо ми спестяваше да пребоядисвам джуджето.

Оуин се разсмя, а съдържателят се завтече да изпълни поръчката на други посетители.

— И тъй, имаме две възможности — продължи Локлир, който едва си държеше очите отворени. — Можем да продължим по главния път за Квеганско око, или по задния през Егли и Танерус, но там ще изгубим няколко дни.

— Може би това са само предположения — заговори Оуин, — но от това, което каза Горат, разбрах, че Наго и Нараб поддържат връзка с агентите си с помощта на „мисловната реч“. Както казах и по-рано, не съм добре запознат с възможностите на тази „реч“, но доколкото ми е известно, тя изисква огромни усилия. Известно е, че дъщерята на магьосника Пъг е сред най-надарените в тази област и може да общува на огромни разстояния, но тя вероятно е единствената. За по-слаби магьосници от нея това ще изисква грамадна концентрация.

Горат го зяпаше равнодушно, а Локлир подметна нетърпеливо:

— Казвай, каквото имаш да казваш. И без това следя мисълта ти с мъка.

— Искам да кажа, че магьосникът, който го върши, лежи неподвижно на някое скрито място, вероятно добре охранявано, и поддържа връзка с един или двама избрани агенти във всеки район. Те пък предават заповедите му с куриери и вестonosци. По такъв начин известяват войниците къде сме се появили или къде се намираме, но не знаят накъде смятаме да тръгнем.

— Чудесно, но каква връзка има всичко това с избора на маршрут? — попита Локлир.

— Ами това означава — заговори този път Горат, — че той трябва да разпреди хората си поравно между двата пътя и най-доброто решение ще е да изберем този път, където ще можем да се защитаваме, или да пътуваме в голяма група, като например някой търговски керван.

Локлир махна на съдържателя, който им донесе ключа от стаята и посочи нагоре по стълбите. Докато се качваха, скуайърът отбеляза:

— Ако се опитаме да се минем през Кеш, керванът е подходящо прикритие, докато Кралският друм се охранява от патрули и там търговците обикновено пътуват без, или с малобройна охрана. От брега обикновено продължават с кораб.

— Когато стигнем Квеганско око, можем ли да вземем кораб? — попита Оуин.

— С какви пари? — изсумтя Локлир. — Придружителното писмо на капитан Белфорд не е кралски пропуск. Ако на пристанището има военен кораб от флота, бих могъл да убедя капитана да ни вземе на борда, но ако няма, не можем да си позволим да чакаме, докато се появи. Единственото, което искам сега, е да легна и да се наспя, а после да намеря Айзък и да разреши загадката с рубина, пък след това ще му мислим как да се доберем до Крондор.

— Що се отнася до спането, и аз съм на същото мнение — рече Оуин.

Само Горат не каза нищо по въпроса.

Около час след зазоряване тримата напуснаха странноприемницата. Локлир се чувстваше значително по-добре. Ако до вчера всяко негово движение бе придружено от нетърпима болка, сега усещаше само леко схващане.

— Ако това е същият Айзък, когото познавам — подхвана той, — вероятно се е настанил в къщата на братовчед си, в северната част на града. Името на младия господин, струва ми се, беше Остин Делакроа.

— От Батира? — попита Оуин, докато си проправяха път през гъстата тълпа по улицата.

Търговците вдигаха кепенците на дюкяните си и нареждаха по рафтовете стоката, а домакините разтваряха прозорците на къщите си, за да влезе свеж утринен въздух.

— Мисля че, да. Има донякъде благороднически произход, струва ми се, че е далечен потомък на прочут герой от отдавна забравена война — още когато Батира е бил град-държава. Все пак това му осигурява известно положение в обществото.

— Тези ваши човешки представи за ранг и положение в обществото — все не мога да ги разбера — подметна Горат.

— Защо? — попита Оуин. — Вие нямате ли племенни вождове?

— Имаме — съгласи се Горат. — Но това е ранг, който се печели с дела, а не се предава по наследство. Делекан се издигна с предателство и кръвопролития, както и благодарение на върнатата си служба на Мурмандамус и Мурад. — Горат почти изсъска последните две имена. — Ако синът му Мороулф реши да тръгне по пътя на баща си, ще трябва да го направи през трупове на противници като мен. В други времена той щеше да е още една полезна сабя във войната срещу враговете на моя народ, но не и в момент като този.

— Това е къщата, ако не се лъжа — прекъсна го Локлир и посочи една сграда от камък и дърво, с позавехнали белези на някогашно богатство. Имаше дебела дървена врата и зарешетени прозорци, но за разлика от прясно боядисаните си съседи, бе мръсна и прашна.

Локлир потропа с юмрук и след няколко минути един сънен глас от другата страна се провикна:

— Кой е?

— Айзък? — отвърна с въпрос Локлир и вратата се отвори. Млад мъж с разчорлена кестенява коса подаде глава навън.

— Локи? — Вратата се разтвори широко и младият мъж ги покани да влязат. Носеше смачкана туника и панталони, с които очевидно бе спал. — Тъкмо се събудих — измърмори той.

— Чудесно — рече насмешливо Локлир.

Стаята тънеше в мрак, завесите и щорите все още бяха спуснати, а въздухът бе застоял. Миришеше на развалена храна и прокиснала бира. Мебелировката бе почти оскъдна — грубо скована маса с четири стола, лавица до стената и още една малка масичка, на която светеше запалена лампа. Тясна стълба водеше към спалното помещение на горния етаж. Единственото украшение бе захабеният гоблен, който явно бе виждал и по-богата обстановка — на него бе избродиран прием у принца с размяна на подаръци.

— Локлир — премлясна Айзък, сякаш опитваше вкуса на името. — Какво удоволствие! Виждам, че времето те е пощадило. Мустакът ти отива. Винаги си бил малко помпозен. — Той взе лампата от масата и я вдигна. — Настанявайте се. Бих ви предложил чай или кафе, но

братовчед ми отиде на гости при роднини в Батира, а аз пристигнах снощи и още не съм се заредил с провизии.

— Няма нищо — махна с ръка Локлир. — Колко време мина? Не беше ли след сватбата на Арута?

Айзък приседна на ниския дървен стол и кръстоса крака така, че да е стъпил със здравия си крак.

— Точно тогава. Трябваше да видиш физиономията на церемониалмайстора Деласи, когато разбра, че не съм син на барон Доргин.

— Просто защото барон Доргин не съществува — обясни Локлир. — Щеше да избегнеш този гаф, ако беше направил някое малко предварително проучване.

— Откъде да знам, че околните земи са притежание на херцога на Южните тресавища?

— Нали ти казах — трябваше да поразучиш малко.

— Никога не съм бил прилежен ученик — поклати глава Айзък.

— Е, за щастие Деласи бе достатъчно зает със задълженията си около сватбата и те изхвърли чак на другия ден. Добре си прекарахме с теб тогава. Как я караш сега?

— Известно време бях на Изток, при семейството си, но преди няколко години се прибрах. Оттогава се занимавам с каквото падне. А какво води тук един член на крондорския двор, при това в толкова странна компания?

— Разни дела, едно от които ни насочи право към теб.

— Към мен ли? Шегуваш се.

— Сериозен съм като кралския палач, Айзък, и ще имаш възможност собствено лично да направиш сравнение, ако не отговориш искрено на въпросите ми. Ще накарам Горат да седи върху тебе, докато аз повикам градската стража. Можем да си бъррим тук, или да те отведем насила в Крондор.

Локлир, разбира се, нямаше никакво намерение да привиква стражата, още повече, че не разполагаше с никакви документи, удостоверяващи правото му да води разследване. Но Айзък не знаеше това и Локлир нямаше намерение да го осветли по въпроса.

— Нямам представа за какво говориш — промърмори той и понечи да се изправи.

— Посегнеш ли към сабята, ще те накарам да съжаляваш до края на дните си — каза спокойно Горат.

— Проклятие! — изруга Айзък и се отпусна на стола.

— Рубинът — каза Локлир.

— Какъв рубин? — попита Айзък.

— Онзи, който си купил от Киефер Алескук. И за който си платил със злато, което ще иде на север, за да купи оръжие на Делекан. Рубинът е бил откраднат от един важен цурански магьосник.

Айзък прекара ръка през лицето си.

— Локи, да знаеш колко ми беше трудно...

Лицето на Локлир помрачня.

— Трудно като да извършиш предателство? Като да дръпнеш въжето на обесения?

— Кой ти говори за предателство, Локи? — Гласът на Айзък беше умолителен. — Виж, с теб бяхме приятели като момчета. Ако беше на мое място, щеше да разбереш какво е да си наемен саблъор със сакат крак. Локи, аз почти умирах от глад, когато изникна тази възможност. Вече бях затънал целият, когато разбрах за какво става дума.

— Кажни ни всичко, което знаеш, и ще ти направя услуга — обеща Локлир.

Айзък сведе поглед и каза отпаднало:

— Бях затънал до гуша, когато узнах с кого си имам работа. Алескук е мой стар познат. Помня го от времето, когато „намираше“ скъпоценни камъни и златни накити, които...

— Са били откраднати — подсказа му Локлир.

Лицето на Айзък се сбърчи.

— Както и да е, пазарът за подобни скъпоценности в Кралството е малък и затова ги працахме на юг — към Кеш, Квеганско око или Сарт, където ги товареха на кораби. Това е всичко.

— А рубинът? — повтори Локлир.

Айзък понечи да се изправи, но се поколеба, когато Горат сложи ръка на дръжката на сабята си. Все пак събра сили, надигна се предпазливо и се изкатери по стълбите към спалното помещение. Локлир даде знак с глава на Оуин, който скочи и надникна през вратата до окачения на стената гоблен. Отзад имаше тясна кухничка, толкова мръсна, че човек трябваше да умира от глад, за да си вземе нещо за

ядене от нея. Младежът мушна глава през малкото прозорче на отсрещната стена и погледна нагоре — в същия миг главата на Айзък се скри. Оуин се усмихна — Локлир имаше остър нюх. Ако не беше дошъл навреме, дребният мошеник щеше да се опита да се измъкне през прозорчето на спалнята.

Миг по-късно Локлир го повика и Оуин се върна в стаята. Още щом влезе, настръхна.

— Може ли да видя камъка? — почти прошепна Оуин.

Айзък му го подаде и каза, сякаш се оправдаваше:

— Не зная дали наистина е толкова ценен, но дадох добра цена за него.

— Не разбирам от камъни, нито мога да ги оценявам — рече Оуин, — но за този тук съм сигурен, че притежава много повече качества, отколкото личат на пръв поглед. — Той го разгледа внимателно. — Изглежда са го подготвяли...

— За какво? — попита го Локлир. — За украшение?

— По-скоро като средство за някаква магия. Не съм много наясно с тези неща. — Той сложи камъка на масата. — Да ви кажа честно, не бях добър ученик в магиите и точно затова напуснах Звезден пристан. Всъщност единствената магия, която научих, беше от един учител-магьосник, Патрус. Както и да е, това няма значение сега. Исках да кажа, че скъпоценните камъни често се използват за фокусиране на магьосническата сила. Или за да я съхраняват. Патрус ми каза, че при подходящи условия магията може да се задържа дълго в камъка. Може например да подредите омагьосани камъни и всеки, който навлезе в полето им, да се озове в клопка.

— А този за какво може да се използва?

— Не зная — поклати глава Оуин. — Може да е за нещо, което тепърва ще се прави.

— Значи смяташ, че е важен, така ли? — попита Горат. — Сега вече разбирам защо цуранският магьосник се е разгневил от изчезването му.

Локлир взе камъка и го подметна няколко пъти във въздуха. Гледаше умислено. След това го остави и се обърна към Айзък.

— Кажи ни какво още знаеш.

— Ще ви кажа — кимна сломено Айзък. — Камъните постъпват на неравни интервали през разлома. Понякога са цяла купчина, друг

път единични бройки, като този. Парите също идват по различни начини, които никога не се повтарят. В Крондор има една нова банда, главатарят ѝ е с прозвище Гадника. Създава страхотни проблеми на Шегаджиите.

— На Шегаджиите? — повтори Горат.

— Крадци — обясни Локлир. — Ще ти обясня по-късно. Продължавай — обърна се той към Айзък.

— Някой в Крондор плаща за камъните на ръка. Цураните ги пренасят и ги предават на моределите. Те на свой ред ги носят на Алескук, аз ги вземам от него и ги откарвам в Крондор. Всичко е много просто.

— Но някой управлява цялата тази верига. Кой и откъде?

Айзък въздъхна.

— Има едно селце на юг от Сарт. Жълтото муле. Знаеш ли го?

— Селца като това не си слагат табели. Но ако е на Кралския друм, трябва да съм минавал през него.

— Не е. На двайсетина мили южно от Сарт има разклонение на пътя. Свърнеш ли навътре от брега, ще тръгнеш към планините. На пет мили по-нататък е Жълтото муле. Затова са го избрали и моределите. Никой не минава оттам, такива като него — той кимна към Горат — лесно ще останат незабелязани. В селцето живее един стар контрабандист, който сега се преструва на селяк. Казва се Кедрик Роуи. За него понятия като чест и достойнство не съществуват, интересува го само златото. Дал е под наем плевника си на един тъмен брат, Наго.

— Наго! — Горат подскочи. — Ако го заловим, шансовете ни да се измъкнем от главорезите му се увеличават. Без него ще са като слепи и лесно ще се доберем до Крондор.

— Може и да е така, но оставим ли го там, със сигурност ще ни създава нови проблеми, колкото повече се приближаваме към Крондор.

— Защо? — попита Оуин.

— Защото, момко, ще затяга все повече примката си — намеси се Айзък. — По-малко територия, върху която да разполага хората си.

— Сега вече си обяснявам появата на квеганците — каза замислено Локлир. — Този Роуи вероятно е търгувал с квеганските пирати през целия си живот и просто е пратил вест до някого в Сарт, с което си е осигурил достатъчно наемна ръка за мръсната работа. Пък и заедно с Наго, който пръска злато с щедра ръка, биха могли да завардят

всички пътища оттук до Крондор. Какво още? — обърна се той към Айзък.

— Нищо — поклати глава Айзък, изправи се и откачи наметалото си от куката на стената. — Мен обаче ме чака работа. Ще оставя бележка на братовчед ми и тръгвам за Кеш. Ако побързам, мога да изпреваря главорезите на Наго.

— Айзък, казах, че ще ти направя услуга, и наистина ще го направя. Заради общите ни подвизи ще ти позволя да идеш до Кеш и да си свършиш сделката докрай, но само ако ни разкажеш всичко.

— Какво те кара да смяташ, че има още?

Локлир извади светкавично сабята си и опря върха ѝ в шията на Айзък.

— Защото те познавам. Винаги спотайваш по нещо, за да се подсигуриш. Предполагам, че целият този театър е за да излезеш от града преди нас и ако се натъкнеш на някой от агентите на Наго, да го пратиш по дирите ни. Искаш да ни видят сметката, преди да разберат, че си ги предал.

Айзък се захлади.

— Локи! Как можа да...

Локлир натисна върха на сабята и Айзък млъкна и преглътна с мъка.

— Всичко! — каза със заплашителен шепот Локлир.

Айзък бавно вдигна ръка и внимателно отмести острието.

— Има едно ковчеже...

— Какво? — попита Локлир.

— Ковчеже, в което се заключват скъпоценностите — досети се Горат. — Моите хора ги използват, за да пренасят ценности.

— Продължавай — подкани Локлир Айзък.

— Има едно ковчеже извън града. На пет мили по пътя за Квеганско око ще видите от дясната страна ударено от гръм дърво. Зад него има шубраци. Там ще откриете ковчежето. Тази нощ трябваше да пъкна вътре рубина, а на сутринта да ида на същото място за златото.

— Значи никога не си виждал кого пращат от Крондор?

— Никога. Такива бяха изричните инструкции на Наго.

— А него виждал ли си го? — попита Локлир.

— Срегнахме се веднъж — призна Айзък. — В Жълтото муле. Едър е, като приятеля ти, не е жилест, каквито са обикновено

моределите. Мрачен тип, никакво чувство за хумор. В очите му блести някакъв странен пламък, ако разбирате за какво говоря.

— Мога да си представя — кимна Локлир. — А какво ще ни кажеш за спътниците му?

— Ходи само с неколцина войници — не съм виждал повече от трима наведнъж, — за да не привлича внимание. Но там има предостатъчно квеганци, в случай че му дотрябват саби. Той е могъщ магьосник, Локи, и ако му се изпречиш на пътя, ще те изпържи още преди да си си отворил устата.

Локлир погледна Горат, който кимна леко в знак, че е съгласен.

— Добре, Айзък, виж сега какво ще направиш — рече младият скуайър. — Вземи си нещо за писане.

Айзък огледа стаята, намери парче стар пергамент, седна в ъгъла, наведе се към огнището и вдигна един въглен.

— Какво да пиша?

— Следното: „Хора на принца взеха рубина. Тримата, които търсите, са на пътя за Егли. Разкрит съм, трябва да бягам.“ Отдолу се подпиши.

Айзък се подписа с преbledняло лице.

— Локи, сега съм обречен.

— Обречен си още от момента, когато си приел златото и си предал собствения си крал. Заслужаваш да те обесят и сигурно накрая ще стане точно така, ако не си вземеш поука.

— Стига преди това да не те открият главорезите на Наго — добави Горат.

При тези думи Айзък се разтрепери.

— Какво да правя с това?

— Сложи го в ковчежето, където трябваше да оставиш рубина, а след това си плюй на петите и бягай. Ако не сложиш бележката на мястото, като се прибера в Крондор, ще наема убийци да те издирят, пък дори ако трябва да стигнат до най-далечните краища на Кеш. Можеш да си подрежеш косата, да я боядисаш, да си пуснеш брада и да се загърнеш в кожи като бриджейнър, Айзък, но не и да скриеш сакатия си крак. А сега изчезвай.

Айзък не чака втора подкана. Сграбчи сабята, наметалото и бележката и изскочи навън.

— Как можеш да прощаваш на този предател? — попита Горат.

— Нямаме полза от него мъртъв, а жив може да насочи враговете ни в погрешна посока. — Локлир го погледна в очите. — Не е ли странно, че точно ти проявяваш съчувствие към един предател?

Погледът, с който му отвърна Горат, беше убийствен.

— Аз не съм предател. Опитвам се да спася моя народ, човеко. — Той махна с ръка и смени темата: — Време е тръгваме. На този не може да му се вярва: ако го притиснат, не е изключено да изтъргува животеца си срещу ново предателство.

— Зная — въздъхна Локлир. — Има две възможности — или ще остави бележката, или ще го спипат. Във втория случай няма да им каже кой знае какво. Те и преди да вземем рубина не ни мислеха доброто. Повече от веднъж не могат да ни убият.

— Струва ми се, че се сещам за един начин да се скрием за известно време и дори да се доберем до Наго, без да ни забележат — замислено каза Горат.

— Как? — попита Локлир.

— Знам един път, по който да стигнем до Жълтото муле. Ако тръгнем по хребета към града, който наричате Егли — както написахте в бележката, — можем да хванем една пътека, която прехвърля цялата планина за един ден ходене. Ако не се лъжа, точно тази пътека стига до фермата на Роуи.

— Откъде знаеш? — попита Локлир, внезапно завладян от подозрение.

Търпението на Горат очевидно се изчерпваше, но той намери сили да отговори спокойно:

— Защото като малък съм живял в тези планини — още преди да дойдете вие, хората, и да ни прогоните. Преди тази земя да бъде заразена от твоята раса, тук живееше моят народ. Ходил съм за риба по тия реки и съм ловувал из горите. — Той продължи с прегракнал глас: — Нищо чудно да сме лагерували на същото място, където сега е тази къща. Най-добре да тръгваме. Пътят, който ни чака, е дълъг дори за моредел, а вие, хората, се изморявате лесно, още повече, когато сте ранени.

— Но не и ти, така ли? — попита Оуин.

— Не толкова, че да си проличи — отвърна тъмният елф, обърна се към вратата и без да чака отговор, излезе.

Локлир и Оуин го завариха отвън.

— Трябва да купим храна — рече им той. — Останаха ли ти пари?

— За храна — да — кимна Локлир. — Но не и за коне.

Влязоха в една странноприемница в източната част на града и Локлир поръча три порциона за пътуване — храна, загърната в омазнен пергамент, изсушена и осолена така, че да не се разваля. Докато чакаха да им я приготвят, Локлир разпитваше на висок глас как е пътят за Егли — достатъчно силно, че да го чуят всички в странноприемницата, включително и неколцина съмнителни типове, които се бяха сврели в ъгъла. Ако някой попиташе за тях, сведенията щяха да съвпадат с написаното в бележката на Айзък.

Излязоха от странноприемницата и тръгнаха по пътя за Егли. Локлир вдигна глава и се загледа към стръмно издигащите се склонове на планината — обмисляше правилността на решението да прехвърлят планината по преки пътеки, само и само за да се озоват право в гнездото на кръвожадни убийци, командвани от свиреп моределски магьосник. Накрая стигна до единствения възможен отговор: за момента просто нямаше по-добра идея.

Като се подготвяше вътрешно за тежкото изкачване и нощувките на открито, той крачеше до Горат. Оуин подтичваше зад тях.

ГЛАВА 4

ПРЕХОДЪТ

Вятърът виеше в прохода.

— Какво ли не прави човек за родината — каза Локлир. Зъбите му тракаха.

— Не обръщай внимание на студа — посъветва го Горат. — Докато все още чувстваш пръстите на ръцете и краката си, всичко останало е само неприятно преживяване, което ще отmine.

— Лесно ти е да го кажеш — озъби се Оуин, който трепереше почти неконтролируемо. — Ти си свикнал със студа, нали живееш в Северните земи?

— Никой не „свиква“ със студа, човеко. Просто се научаваш да го търпиш, както е с всичко, което не можеш да контролираш. — Той ги изгледа многозначително и продължи: — Всеки момент ще се натъкнем на пост.

— Защо смяташ така? — учуди се Локлир.

— Почакайте тук — бе отговорът на Горат. — Ще ида да поразузная.

Локлир и Оуин се притаиха зад една канара, където вятърът поне не ги брулеше. Тъй като Горат се бавеше, драмата се притиснаха един в друг, за да не губят топлина.

Най-сетне моределът се появи и каза:

— Намерих плевника. Отвън има четирима стражи. Колко още са вътре не зная, а и Наго е много опасен.

Локлир се изправи и взе да разтрива вкочанените си пръсти — готвеше се за предстоящата схватка с врага.

— Какво ще правим? — попита той, уповавайки се на опита на Горат.

— Оуин — заговори тъмният елф, — нямам представа за възможностите ти, но Наго е заклинател с големи способности. Би могъл да превърне противника си на прах, да го изпепели или да го накара да пици от ужас. Той и брат му са двамата най-опасни

съюзници на Делекан и му служат още по-енергично след появата на Шестимата.

— Кои са Шестимата? — попита Оуин.

Локлир махна нетърпеливо с ръка и попита:

— И как ще се справим с него?

Горат посочи Оуин.

— Ти трябва да го разсееш, момче. Двамата с Локлир ще се справим с другите четирима и всички останали, които открием в хамбара, но магьосникът е твоя грижа. Накарай го да се забави, да се поколебае, дори да избяга, каквото и да е, само да не приложи уменията си върху нас. Ще се справиш ли?

— Ще опитам — отвърна Оуин бодро, но на лицето му се четеше страх.

— Трудно е да се поиска нещо повече — опита се да го успокои Горат. После се обърна към Локлир: — Изненадата е на наша страна, но трябва да премахнем четиримата бързо. Ако ни задържат, докато Наго се окопоти, лошо ни се пише. Не успее ли Оуин да го забави, може и да не стигнем при твоя принц здрави и читави.

— Тогава защо да се захващаме? — попита Локлир и вдигна ръка преди още Горат да е отговорил. — Зная, примката се затяга и ако не го направим сега, никога няма да стигнем Крондор.

Горат кимна.

— Да започваме.

Спуснаха се по пътеката до мястото, откъдето се виждаше покривът на плевника, който се намираще в другия край на една тясна долчинка.

— Къде са часовете? — попита Локлир.

— Не зная — зачуди се Горат. — Преди малко бяха отвън.

— Може да са влезли да се претоплят — подметна Оуин.

Горат посочи едно засъхнало корито на ручей и тримата се спуснаха безшумно по него в долчинката.

— Трябва да побързаме — прошепна Горат. — Майките и Отците са благосклонни към нас и стражите са се прибрали вътре. Не знаем колко дълго ще останат. — Той затича през поляната. Въпреки нетърпимата болка в ставите Локлир си наложи да не изостава. Раните му бяха заздравели, но още се чувстваше слаб, а и преходът го бе

изтощил. Не му се нравеше идеята да се бият точно сега, но успееха ли да се справят с противника, после щеше да им е много по-леко.

Горат стигна пръв и се спотаи в сянката на навеса. Огледа се. Нямаше никакви признаци да са ги открили. Той вдигна ръка в знак да пазят тишина.

Тримата наостриха слух. Иззад стената се чуваха приглушени гласове, но Локлир не разбираше нищо — най-вече защото разговаряха на непознат език. Горат, чийто слух бе по-остър, тихо им превеждаше:

— Казват, че никой не ни е виждал, откакто сме напуснали Ястребово гнездо. Опасяват се, че може да сме им се изплъзнали на пътя през Танерус.

— И какво ще правим сега? — попита Оуин.

— Каквото се уговорихме — ще ги избием — заяви Горат. — Трябва да действваме дръзко. — Той застана пред вратата и оголи сабята. Отметна качулката си назад, смръщи решително вежди, погледна през рамо към Оуин и Локлир и рече: — Пригответе се и изчакайте няколко секунди, след като вляза.

После отвори вратата и застана на прага. Отвътре, на фона на следобедното небе, бе само очертан силует. Чу се глас, който — ако се съдеше по интонацията — зададе някакъв въпрос. Горат пристъпи вътре с вид на стопанин, който се връща в дома си, и отвърна на моределски. Вероятно ги заблуди, защото последва нов въпрос, преди друг глас да извика:

— Горат!

Без да се двоуми повече, Локлир се хвърли през отворената врата. Оуин го следваше на крачка.

Вътре нямаше други, освен петимата моредели. В средата бе поставена маса, от едната ѝ страна имаше пейка, от която тъкмо се надигаше слисаният при вида на жадуваната плячка, Наго.

Един моределски воин вече бе повален от първия удар на Горат, който междуременно промуши в ръката и втория. Локлир се втурна в гръб на ранения тъмен елф, посече го с един удар през тила и остави на Горат да се справи с другите двама.

Оуин забеляза, че моределският заклинател все още не се е окопитил от изненада при появата на онези, които бе търсил упорито повече от седмица. Но докато се приближаваше към него, долови нарастването на магьосническа сила в стаята и в същия миг чу тихия,

напевен глас на Наго. Осъзна, че няма кой знае какъв избор, и реши да прибегне до единствената магия, с която имаше известен опит през последните няколко дни — заслепяващото заклинание.

Тъмният елф премигна от изненада, люшна се назад и се запъна наред заклинанието. Без да се колебае, Оуин вдигна жезъла и се хвърли в атака, готов на всичко. Тъничък боен вопъл излетя от гърлото му, докато се носеше покрай Горат и Локлир, вчепкани в свирепа размяна на удари с противниците си.

Но тъкмо когато приближаваше магьосника, се подхлъзна и падна напред. Това всъщност му спаси живота, защото разгневеният Наго бе изстрелял снап блещукаща пурпурносива енергия, който прониза мястото, където допреди миг бе стоял младият монах. Вместо да го удари в гърдите, снапът го близна по гърба и Оуин почувства агонизираща болка на мястото, където докосна кожата му. Зави му се свят, всичко пред очите му се завъртя. Мускулите на гърба и краката му бяха като парализирани. Той понечи да се надигне, но сякаш бе стегнат в железни менгемета.

Докато се търкаляше по пода, забеляза, че магьосникът подготвя ново заклинание, и останал без друга възможност, запрати жезъла си по моредела. Както и очакваше, магьосникът отскочи встрани и отново бе принуден да прекъсне заклинанието си. Наго затвори очи и лицето му се изкриви от болка. Оуин осъзна, че се опитва да продължи оттам, където е бил спрял. Макар да бе почти новак в заклинателното изкуство, Оуин имаше достатъчно познания и знаеше, че всяко прекъснато заклинание е много болезнено и че на Наго ще са му необходими няколко секунди, за да се окопити и да си възвърне способността да порази избраната жертва.

Оуин също ровеше отчаяно из мозъка си за някаква възможност, но за разлика от могъщия магьосник, изборът му си оставаше силно ограничен. Пред очите му се мятаха разпокъсани картини, в ушите му кънтяха откъслечни фрази и неясни правила, но той така и не успяваше да извлече от този хаос нещо, което да му е полезно. Бръкна в колана си за кинжала — мислеше да го метне по Наго.

Магьосникът отвори очи и погледна над рамото му към мястото, където схватката продължаваше. Оуин се извърна и видя, че Горат тъкмо е повалил противника си, а Локлир е само на няколко удара от

победния завършек. Когато отново извърна очи към Наго, той вече се готвеше да напусне сцената.

— Опитва се да избяга! — развика се Оуин, но гласът му бе толкова слаб, та не знаеше дали другарите му са го чули.

Горат обаче го чу и прекоси помещението с три гигантски скока. Моределският магьосник се обърна и запокити нещо по него. Тялото на Горат бе обгърнато от блещукащи искри и той изпъшка от болка, замръзнал неподвижно.

В този момент Оуин метна кинжала — отдолу, слабо и неточно, защото оръжието удари магьосника по тила с дръжката. Но и това бе достатъчно — Горат се размърда като освободен от невидими окови и отсече главата на Наго с един-единствен страховит удар.

Дотича Локлир и помогна на Оуин да се изправи.

— Хубаво щеше да е, ако бяхме оставили поне един жив — отбеляза той.

— Стражите не знаят нищо, което да ни е от полза — отвърна Горат. — А Наго не можехме да пощадим — сигурно щеше да прати вест с нашето местоположение на съзаклятниците си, докато го разпитваме. — Той погледна Оуин. — Справи се добре, момче. Как си?

— Не си чувствам краката — отвърна младежът. — Мисля, че все пак ще успея да ги раздвижа.

— Надявам се — рече Локлир. — Не ми се ще да те оставяме тук.

— И на мен не ми се ще да бъда оставен — усмихна се криво Оуин.

Горат се огледа. В ъгъла имаше голям сандък. Той отиде до него и извади питка и мях с вода. Отпи жадно, подаде меха на Локлир и разчупи питката на три, след това раздаде парчетата на другарите си.

През това време Локлир помогна на Оуин да седне на пейката до масата, на която бе разгъната карта.

— Вижте, какво има тук! — възкликна той.

Беше карта на района южно от Ястребово гнездо, с точно обозначени места на засадите и стрелки за посоката, в която ги бяха видели да се движат. Ясно личеше, че са им изгубили дирите по пътя за Жълтото муле.

— Оуин, дали Наго е успял да прати вест, че сме се появили тук?

Докато си разтриваше краката и се опитваше да определи какво не е наред с тях, Оуин отвърна:

— Съмнявам се. Гледах да го занимавам със себе си, за да не му оставя възможност да ни убие. Предполагам, че би могъл да прави две неща едновременно, но три ми се струва невероятно. Ако са уговорили време, в което да осъществяват връзка, съвсем скоро хората му ще знаят, че нещо не е наред.

— В такъв случай е най-добре да тръгваме — рече Горат. — Колко остава до Крондор?

— Два дни, ако вървим по Кралския друм. С коне дори по-бързо — около ден езда. Но през горите ще ни отнеме три.

— Ще можеш ли да ходиш? — обърна се Горат към Оуин.

— Не зная... — Изведнъж Оуин почувства, че пръстите на краката му помръдват. — Мисля, че ще мога — каза той, надигна се бавно и промърмори: — Интересно.

— Кое е интересното? — попита Локлир.

— Заклинанието. Предназначението му е да обездвижва противника, но само за кратко.

— И защо да е интересно?

— Това е някаква бойна магия. Не ни учат на такива в Звезден пристан.

— Можеш ли да я повториш? — попита Горат. — Може да ни е от полза.

— Наистина ли? — попита сухо Локлир.

— О, не зная — рече Оуин. — Когато заклинанието ме удари, почувствах нещо странно, сякаш го познах. Ще помисля. Може да излезе нещо.

— Хубаво. Мисли, докато вървим — нареди му Локлир, натъпкал устата си с хляб. — Стига да можеш да ходиш. — Докато ровеше в сандъка с припасите, се натъкна на няколко тъмносини наметала, обшити по края с нещавена кожа, и каза: — Може да ни послужат. Нощите по тия места са студени. — Сгъна картата и няколко писма, в които се съобщаваше, че определени войскови групи са заели местата си на запад в очакване да бъде даден сигнал за атака, прибра ги в торбата си и я метна на рамо.

Тримата излязоха от плевника и заобиколиха тънещата в мрак къща. Собственикът ѝ или спеше дълбоко, или бе мъртъв, убит от

гостите си, но и в двата случая не си заслужаваше да си губят времето с него. Чакаха ги още три дни придвижване по опасни пътища, на които ги дебнеха неуморни и незнаещи пощада врагове.

На два пъти успяха да се изплъзнат на убийци или разбойници — така и не разбраха какви бяха. Веднъж се наложи да лежат в калта в едно тресавище до горския път, по който премина група квегански мародери. Но ето че най-сетне стигнаха последните дървета преди откритото разорано поле. В далечината се издигаше град Крондор.

— Впечатляващо — каза на пръв поглед равнодушно Горат.

— Виждал съм Арменгар — рече Локлир. — Малко ми е чудно, че наричаш Крондор „впечатляващ“.

— Не говорех за размерите на двореца — уточни Горат, — а за човешкото множество. — Погледът му за миг се зарея в далечината. — Вие, краткоживеещите същества, нямате чувство за история и за мястото си на този свят. Размножавате се като... — Той погледна към Локлир и забеляза, че по лицето му премина сянка. — Няма значение. Просто сте твърде много, особено на места като това. — Той поклати глава. — За моя народ подобни гигантски сборища са непонятни.

— Ала въпреки това се събирате в Сар-Саргот — посочи Локлир.

— Да, така е. Събира ни общата мъка.

— Защо не прекосим нивите и не излезем на пътя? — попита Оуин.

— Не — отвърна Локлир. — Погледнете там. — Той посочи към мястото, където един черен селски път пресичаше Кралския друм. Неколцина мъже се размотаваха по него без никакво видимо занимание. — Не ми изглежда като място за среща на стари приятели.

— Така е — съгласи се Оуин. — Накъде тогава?

— Последвайте ме — отсече Локлир и тръгна на изток. Скоро стигнаха едно пресъхнало дърво, което, изглежда, се пълнеше през пролетта, при топенето на снеговете в планината. — Това дърво стига близо до източните градски порти и предградията.

— Предградията? — повтори Горат.

— Онази част от града, която е построена извън стените. Има си начини да се влезе и излезе незабелязано от града, но ти едва ли ги

знаеш. Градската канализация не би трябвало да е свързана с тази на предградията, за да не може противникът да проникне през нея.

— Но въпреки това е свързана — отгатна Горат.

— Да, на две места. И едното от тях е също толкова опасно, колкото ако се приближим към онази група шляещи се без работа мъже и попитаме къде е дворецът на принца. Входът се охранява от Гилдията на крадците. Но има и друг вход — нека кажем, че освен един много близък мой приятел малцина знаят за него.

— А ти как го научи? — попита Горат.

— Двамата с моя приятел го използвахме веднъж — доста отдавна, — за да проследим Арута до Лориен.

Горат кимна.

— Чували сме за тази среща. Клопката, организирана от Мурмандамус, с цел да убие Господаря на Запада.

— Точно така — съгласи се Локлир. — А сега ще е добре да повървим в пълна тишина.

Така и направиха. Продължиха по дъното на дерето и стигнаха входа на подземен канал. Стените му бяха от зидани камъни, загладени от водата. Наведоха се и влязоха в канала, който минаваше под пътя. Следобедното слънце вече издължаваше сенките. Скоро каналът изви под малък каменен мост, който се оказа удобно място за прикритие. Отсрещният бряг бе затрупан от грамадни сандъци, които чакаха да бъдат натоварени на керваните. От време на време изморени товарачи отнасяха по някой.

— Тук ще почакаме, докато се стъмни — каза Локлир. — В подходящ момент ще се изкатерим на пътя и ще се смесим с тълпата, която върви към града. — Той се премести от другата страна на моста да погледне какво става горе. След известно време се върна и прошепна: — Някакъв тип се навърта на моста.

— Какво ще правим? — попита Горат, който очевидно не беше в стихията си, както в планината.

— Ще чакаме — отвърна Локлир. — Скоро от града ще се зададе вечерният патрул и ако горе има въоръжени мъже, ще им нареди да се прибират. По тъмно зад градските стени е опасно и стражите не обичат да се събират въоръжени групи.

Седнаха до локвите под моста и мълчаливо зачакаха. Мухите бяха неприятни. Само Горат не им обръщаше внимание — Локлир и

Оуин непрекъснато ръкомахаха.

Малко преди залез-слънце Локлир чу по калдъръма тропот на ботуши. Разнесоха се силни гласове.

— Сега! — извика той, изтича към сандъците и се изкатери на брега тъкмо когато група мъже се разпръскваха под бдителния поглед на градската стража. — Скоро ще тръгнат насам, това е пътят за двореца — прошепна Локлир. — Ще се шмугнем зад тях. Дори да ни видят, едва ли някой ще посмее да ни нападне в присъствието на войници, готови да секат глави при първия признак за непокорство. — Той посочи Горат. — Ти обаче си нахлупи качулката. Повечето местни не могат да различават моредел от елф, но човек никога не знае кого ще срещне. Току-виж по някоя странна прищявка на Рутия се натъкнем на ветеран от войните на север и ще си имаме ядове. — Рутия беше Богинята на сполуката.

Горат направи каквото му наредиха и нахлузи качулката толкова ниско, че лицето му се скри в сянка. Веднага щом войниците минаха покрай тях, тримата излязоха иззад сандъците и тръгнаха подире им.

Така ги следваха от североизточния ъгъл на градската стена чак до южната порта, където Локлир се дръпна встрани.

— Защо просто не вървим с тях и да влезем? — попита Оуин.

— Виж — посочи му Локлир. — Пред вратата се бяха струпали голяма група работници, имаше и каруца с материали. — Изглежда, някой нарочно я е повредил.

Един от часовите на бойницата извика нещо на патрула долу, водачът им отдаде чест и подвикна на стражите:

— Хайде, момчета. Ще продължим до северната врата.

Локлир придърпа спътниците си в една тъмна уличка.

— Насам.

Скоро стигнаха до задния вход на сграда, което наподобяваше малка странноприемница, и влязоха. Озоваха се в тясно вътрешно дворче, от което друга врата водеше към странноприемницата.

— Къде сме? — попита Горат.

— В една странноприемница, чиито съдържатели едва ли ще се зарадват, ако открият, че зная за това място, и разберат онова, което възнамерявам да направя. — Той се приближи към схлупения навес до стената, но не се пъкна под него, а застана отстрани. Затършува с ръка в тъмното и напипа скритата ръчка. Дръпна я и в същия миг изщрака

метално резе. Един голям каменен блок се отмести и едва сега Горат и Оуин видяха, че е изработен от платно и дървено скеле и боядисан така, че да наподобява плоча от стената. Локлир приклепна и се пхна в тесния отвор, като пъшкеше от усилие. Оуин го последва. Последен бе Горат, който едва успя да се промуши.

— Кой използва това нещо? — попита шепнешком Оуин. — Деца ли?

— Ами да — отвърна Локлир. — В редиците на Шегаджиите има и много хлапета, които познават всички дупки на града.

— Сега къде сме? — попита Оуин.

— Използвай сетивата си, човеко — смъмри го Горат. — Не можеш ли да подушиш вонята?

— Уф — изсумтя Оуин, усетил миризмата на канални води.

Локлир вдигна ръка и дръпна замаскираната врата. Обгърна ги непрогледен мрак.

— Локлир, може да виждам по-добре от теб в тъмното, но дори аз се нуждая от малко светлинка в подобна тъмница.

— Някъде тук трябва да има фенер — отвърна Локлир. — Чакай да си спомня къде точно беше...

— Какво? — попита Горат. — Забравил си къде е светлината?

— Мисля, че мога да ви помогна — намеси се Оуин. В същия миг в мрака се появи бледо, почти призрачно сияние, което сякаш извираше от дланта на младия монах. Скоро беше достатъчно силно, за да могат да се огледат във всички посоки.

— Как го направи? — попита Локлир.

Оуин вдигна лявата си ръка. На един от пръстите му блещукаше халка.

— Взех я от Наго. Вълшебна е.

— Сега накъде? — попита Горат.

— Насам — посочи Локлир и ги поведе из каналите под Крондор.

— Къде се намираме? — прошепна Оуин.

— Мисля, че сме на север от двореца — отвърна недотам уверено Локлир.

— Мислиш? — изсумтя подигравателно Горат.

— Добре де — рече Локлир. — Може и да съм се объркал малко. Сега ще намеря...

— Смъртта си, бърза и безпощадна — обяви глас извън обсега на светлината на Оуин.

Три саби едновременно напуснаха ножниците, докато Локлир се опитваше да различи говорещия отвъд завесата на мрака.

— Кои сте вие и какво търсите на тайния път на крадците?

Локлир прецени по гласа, че човекът отсреща е доста по-млад от него.

— Аз съм скуайър Локлир — заяви той надменно — и мога да ходя където си искам. Ако наистина си толкова умен, за колкото се представяш, трябва да знаеш, че не бива да ни се изпречваш на пътя.

От сенките се показва малко момче, стройно, загърнато в твърде голяма туника, която бе пристегнало на пояса си с въже. Беше въоръжено с къса сабя.

— Аз съм Лим и съм достатъчно бърз със сабята. Пристъпите ли още малко напред без мое разрешение, ще се лее кръв.

— Ако ще се лее, момче — отвърна Локлир, — най-вероятно ще е твоята собствена. Затова направи път да минем.

Страховитата фигура на моредела оказваше може би някакво въздействие върху момчето, но то се постара да го скрие и отвърна наперено:

— Побеждавал съм и по-добри от вас още като малък. — Въпреки това отстъпи назад предпазливо. — А и наблизко дебнат още петима биячи, които само чакат да ги повикам.

Локлир вдигна ръка и задържа напирания за бой Горат.

— Напомняш ми за младия Джими Ръчицата — подметна той. — И той беше също толкова нахакан и жлъчен. Хайде, върви си, няма нужда да проливаме ничия кръв. — После прошепна тихо на Горат: — Ако наблизко дебнат още петима биячи, не ни трябва да търсим повече неприятности.

— Джими Ръчицата значи? — попита Лим. — Е, какво пък, ако наистина си приятел на синьор Джеймс, ще те пуснем да минеш. Но ако го видиш, кажи му по-бързо да дойде при нас, инак сделката се отменя. — И преди Локлир да отговори, Лим потъна безшумно в сенките. Гласът му се чу отдалеч: — И внимавай къде стъпваш, Локлир, който познава Джими Ръчицата. Тук долу се срещат какви ли не гадни типове. Освен това си на погрешен път. Трябва да свърнеш надясно и да тръгнеш обратно, за да стигнеш двореца.

Локлир спря, очаквайки да чуе нови напътствия, но в каналите се възцари тишина, ако се изключеше далечното ехо.

— Ама че странна среща — промърмори Горат.

— Аха — съгласи се Оуин.

— Повече, отколкото можете да си представите — посочи Локлир. — Това момче чакаше моя приятел Джеймс. А Джеймс е осъден на смърт от Шегаджиите, ако дръзне още веднъж да навлезе в тяхната територия. Такава беше сделката за живота му, която принц Арута сключи преди много години.

— Някои сделки търпят промени — подметна Оуин.

— Или се нарушават — добави Горат.

— Ще изясним тази работа по-късно — успокои ги Локлир. — В момента по-важното е да стигнем до двореца.

— Какво искаше да каже с това „какви ли не гадни типове“? — попита Оуин.

— Не зная — отвърна Локлир. — Но имам чувството, че не държа особено да науча.

На следващия ъгъл свиха в посоката, в която ги бе упътил Лим. Малко по-нататък Горат ги спря и прошепна:

— Пред нас има някой.

Оуин пхна пръстена под мишницата си и светлината изчезна.

— Двама са — прошепна Горат. — Облечени в черно.

— Значи затова не ги видях. — Локлир поклати глава.

— Но кои са? — попита Оуин.

— Ами защо не идеш да ги попиташ? — сопна му се Локлир.

— Ако не са хора на принца или тези Шегаджии, значи трябва да са врагове — заяви Горат, пристъпи напред и измъкна сабята си, готов да посече всеки, който му се изпречи на пътя.

Локлир се поколеба за миг. Когато отново тръгна напред, Горат вече се бе нахвърлил върху двамината. Първият се извърна тъкмо навреме да посрещне смъртта си лице в лице. Сабята на Горат го посече през гърдите.

Междувременно вторият извади своята сабя и се опита да отсече главата на моредела, но Локлир застана между двамата и парира удара, което даде възможност на Горат да го довърши. Всичко свърши само за секунди.

Локлир коленичи и огледа трупове. Носеха еднакви панталони и туники от черен плат, както и черни кожени ботуши. И двамата бяха въоръжени с къси саби; единият бе подпрял на стената до себе си лък. Нямаха кесии на коланите, нито торби, ала на вратовете им висяха идентични медальони.

— Нощни ястреби! — възкликна Локлир.

— Убийци? — попита Оуин.

— Но те трябваше да имат... — Локлир поклати глава. — Ако тези двамата са Нощни ястреби, аз съм бащата на Горат.

Горат изсумтя, но каза само:

— Чували сме за вашите Нощни ястреби. Някои от тях бяха наети от агенти на Мурмандамус.

— Говори се, че имали магьоснически способности — отбеляза Оуин.

— Приказки — отсече Локлир. — Моят приятел Джеймс се среща с един от тях на покривите на града още когато беше четиринайсетгодишен момък. И сега е жив и здрав и винаги готов да разказва за станалото. — Локлир се надигна. — Бива ги, наистина, но не повече от другите хора. Легендите им придават свръхестествени способности. Така си държат цената. Но тези — той посочи двамата мъртъвци — не бяха Нощни ястреби.

От дъното на тунела долетя остро тихо изсвирване. Горат се завъртя, готов да посрещне следващата атака. Вместо да последва примера му, Локлир пъкна два пръста в устата си и отвърна със същото изсвирване. Секунда по-късно към тях се приближи непознат мъж.

— Локи? — повика той.

— Джими! — Локлир го прегърна. — Тъкмо говорехме за теб. Джеймс, скуайър в двора на принца, огледа стария си приятел.

Погледът му се спря на дългата коса, стегната в плитка, и на гъстите мустаци.

— Какво си направил с косата си?

— Не сме се виждали от толкова време и първото, което ме питаш, е защо не съм подстриган по модата? — учуди се Локлир.

Джеймс се ухили. Беше младолик, макар че отдавна не беше младеж. Имаше късо подстригана къдрава кестенява коса и беше облечен сравнително скромно: с туника, панталони, ботуши и наметало. Единственото му оръжие бе затъкнатият в колана нож.

— Какво те води обратно в двореца? Доколкото си спомням, Арута забрани да се връщаш, преди да е изтекла една година.

— Този моредел — отвърна Локлир. — Казва се Горат и носи предупреждение за Арута. — Той посочи единия си спътник. — А това е Оуин, син на барона на Тимонс. Момчето много ни помогна.

— Един вожд на моределите в Крондор! — възкликна Джеймс. — Какво ли не става на тоя свят. — Той погледна двамата убити. — Някой, изглежда, е подкупил тези глупаци да се предрешат като Нощни ястреби и да слязат в градските канали, където въобще не им е мястото.

— Защо ли? — попита Локлир.

— Не знаем — отвърна Джеймс. — Тръгнал съм за среща с... един стар познат. Тъкмо ще проверя дали можем да си сътрудничим в разкриването на оногова, който стои зад този маскарад.

— Шегаджиите — обяви Локлир. — Малко по-рано се натъкнахме на един от тях — младеж на име Лим.

Джеймс кимна.

— Точно с тях предстои да се срещна. По-добре да не ги разочаровам. Но преди да тръгна да попитам — вие какво търсите тук долу?

— Някой, изглежда, ужасно държи да види сметката на Горат. Рязан съм повече пъти, отколкото конски бут в месарница. Слязохме тук, за да се скрием — на подстъпите към града караулят съмнителни типове. Когато се опитахме да минем стената, оказа се, че някой е повредил портата.

— Чух. Също и северната порта. Единственият начин да се попадне в двореца сега е през вратата на пристанището.

Локлир го изгледа загрижено и промърмори:

— Значи и другата врата са повредили? Положението е сериозно.

Джеймс кимна.

— Сега вече донякъде ми става ясна цялата картинка. Е, вие тръгвайте да се срещнете с Арута. Ще ви намеря по-късно.

— Това ли е пътят? — попита Локлир.

— Аха. — Джеймс извади от джоба си ключ и го подаде на Локлир.

— Заключихме тайната врата: щеше доста да почакаш там, докато някой ти отвори. Имаш късмет, че ме срещна.

— Мога да отворям ключалки — похвали се Локлир. — Нали съм гледал как го правиш.

— То ако ставаше с гледане — засмя се Джеймс и потупа приятеля си по рамото. — Радвам се, че те видях, макар и в такъв момент. — После посочи с палец през рамо. — Ще минете две разклонения, после следва стълбата за двореца. — На тръгване добави с усмивка: — И се изкъпете, преди да влезете при Арута.

Локлир също се засмя с облекчение. За първи път от много месеци се почувства в безопасност. Оставаха им само броени крачки до двореца, където скоро щеше да се наслади на жадуваната гореща вана.

— Намини да се видим, като приключиш — извика той на Джеймс. — Имам много да ти разправам.

— Обещавам — отвърна Джеймс.

Локлир отведе Горат и Оуин при стълбата, която водеше към двореца — поредица метални тръби, забити на равни разстояния в тухления зид. На горния етаж ги посрещна решетеста врата, заключена с катинар, и Локлир използва ключа на Джеймс, за да я отвори. Отвъд вратата се озоваха в тесен тунел, който вървеше над каналите и стигаше до най-долния етаж на двореца. Коридорът тук бе значително по-широк, с измазани стени, на които бяха затъкнати пламтящи факли.

Локлир отведе спътниците си в покоите си — по пътя срещнаха само двама стражи, които проследиха с интерес появата на младия скуайър в компанията на непознат монах и тъмен елф.

Локлир надникна през един прозорец и каза:

— До вечеря остава около час. Тъкмо колкото да се изкъпем и да се преоблечем. След това ще разговаряме с принца.

— Толкова ми е странно, че съм тук — промърмори Горат.

— На мен още повече — отвърна Локлир, докато отваряше вратата към покоите си. После отстъпи встрани да пропусне гостите и махна на един минаващ наблизо паж. — Момче!

— Да, господарю? — попита пажът.

— Уведоми принца, че съм се върнал и че нося особено важно съобщение.

Пажът, който познаваше добре младия скуайър, си позволи да промърмори под нос:

— Дано наистина да е важно, ваша милост, и принцът да е на същото мнение.

Локлир го отпрати с игриво потупване по главата.

— И предай да донесат вода за три вани!

— Веднага, скуайър — отвърна момчето.

Локлир влезе в стаята. Оуин вече се бе изтегнал на леглото, а Горат стоеше прав до прозореца и го чакаше търпеливо. Младият скуайър отвори гардероба и почна да се рови из дрехите.

— Докато се къпем, ще поръчам да намерят нещо, което да ти е по мярка — уведоми той Горат. Междувременно подбра туника и панталони за Оуин, както и чисто бельо за всички. — Банята е насам, приятели.

В дъното на коридора вече ги очакваха четирима прислужници — наливаха гореща вода в три вани.

— Хайде да влизаме — подкани ги Локлир и даде пример, като си свали мръсните дрехи и пристъпи във водата. Отпусна се с едно доволно „ах“ и облегна гръб на стената.

— Третата вана за мен ли е? — попита Горат.

— Ако не възразяваш...

— Напълнете я със студена вода.

Прислужниците се спогледаха, но Локлир кимна и след като напълниха втората вана, те изтичаха до кухнята и се върнаха с кофи със студена вода. След като напълниха ваната, Горат седна вътре и им нареди да го поливат с още студена вода. По нищо не личеше, че му е студено. Когато свършиха с къпането и облякоха чисти дрехи, Оуин попита:

— Защо със студена вода?

— Ние се къпем в планински потоци и живеем в страна, където върховете винаги са покрити със сняг — заяви гордо Горат. — Не съм свикнал да се къпя с топла вода.

Локлир сви рамене.

— Човек научава по нещо ново всеки ден.

— Така е — съгласи се Горат. — С хората...

Когато бяха готови и излязоха отвън, откриха, че ги чака дворцовата стража.

— Скуайър, наредено ни е да ви отведем при принца.

— Не е необходимо — отвърна пресипнало Локлир. — Знам пътя. Сержантът, врял и кипял ветеран от войните, игнорира забележката на младия благородник.

— Господине, принцът е този, който преценява дали е необходимо.

Той даде знак и двама от войниците застанаха от двете страни на Горат, а другите двама се подредиха отзад. След това всички тръгнаха по коридора, който ги отведе в трапезарията, където принц Арута, принцеса Анита и останалите гости тъкмо привършваха с вечерята.

Арута, управителят на Западните владения на Островното кралство, седеше в центъра на дългата маса. Героят от Войната на разлома все още изглеждаше млад, донякъде и защото предпочиташе да е винаги гладко избръснат. Макар че управляваше владенията от десет години, по лицето му едва отскоро личаха следите от постоянното бreme на отговорностите. Имаше черна коса, на места прошарена с тънки, едва забележими сребристи кичури, но иначе си беше съвсем същият, какъвто го помнеше Локлир от времето, когато за първи път пристигна в Крондор. Кафявите му очи се вторачиха в младия скуайър с пронизителност, която би накарала някой с по-слаба воля да затрепери, но Локлир и друг път през десетгодишната си служба бе изпитвал силата им.

Принцеса Анита награди Локлир с усмивка — зелените ѝ очи засияха при вида на един от любимците ѝ, завърнал се в двореца след дълго отсъствие. Подобно на много други млади придворни, Локлир боготвореше принцесата заради неподправената ѝ грация и естествения чар.

Локлир познаваше почти всички присъстващи на масата, сред които бяха Гардан, рицарят-маршал на Крондор, и херцог Брендан, лорд на Южните тресавища. Но човекът, седнал съвсем близо отдясно на принца, му бе непознат — беше загърнат в цуранска мантия, каквато носеха Великите, а снежнобялата му коса се спускаше свободно до раменете. Зад втренчения му в Локлир поглед се долавяше спотаена сила, с каквато можеха да се похвалят малцина на този свят. Локлир се досети, че това трябва да е Макала, цуранският Велик, пристигнал наскоро в двора.

— Господине — подхвана с официален тон Арута, — беше ви наредено в продължение на една година да предоставите услугите си

на тирсогския граф. Ако не се лъжа, остават още доста месеци до края на това поръчение. Имате ли настояща причина да пренебрегнете заповедите ми?

Локлир се поклони и отвърна:

— Ваше височество, заплахата, която се надига от север, ме принуди час по-скоро да се върна при вас. Това е Горат, арданейски вожд, и той ви носи предупреждение.

— Предупреждение за какво, моредел? — попита Арута, като го изгледа подозрително. Досегашните му срещи с моредели бяха свързани с убийства и измами.

Горат пристъпи напред.

— За война и нови кръвопролития. В Сар-Саргот бият барабаните на войната и клановете отново се събират.

— С каква цел? — попита Арута.

— По нареждане на Делекан, дарнакийски вожд. Той възпява отминали подвизи и призовава отново да тръгнем на юг.

— Но защо? — повтори принцът. — Какво го кара?

— Кълне се — отвърна мрачно Горат, — че Мурмандамус е жив и че е ваш пленник в града Сетанон. Заклел се е в кръвта на предците ни, че трябва да се върнем и да освободим нашия велик водач.

Арута го погледна слисано. Той лично бе убил Мурмандамус, макар че само неколцина бяха присъствали на двубоя. Освен това знаеше, че Мурмандамус е самозванец, творение на пантатийски змиежрец, за да примамва моределите в служба на тяхната тъмна кауза.

Арута се надигна и каза:

— Ще продължим този разговор в личните ми покои. — Поклони се на жена си и кимна на Макала. — Ще бъдете ли така любезен да се присъедините към нас?

Цуранският магьосник кимна и се изправи. Едва сега Локлир забеляза, че е необичайно висок за цуранец. Макала прошепна нещо на своя личен слуга, който се поклони и забърза към вратата.

Локлир даде знак на Горат и Оуин да го последват към покоите на принца, които бяха зад широката двойна врата. По пътя се наведе към Горат и му каза:

— Надявам се, че няма да се ограничиш само с предположения, инак и двамата ще загазим здравата.

— Всички ще загазим съвсем скоро, човеко — отвърна Горат.

ГЛАВА 5

МИСИЯТА

Тътнежът на барабаните отекваше по хълмовете.

Горат стоеше като истукан. Част от съзнанието му усещаше, че това е само спомен, ала картината бе толкова жива, сякаш присъстваше лично. Той стисна ръце и сведе поглед. Ръцете му бяха съвсем малки, като детски ръчички. Краката му бяха боси, а не бе ходил бос от дете.

По върховете на околните хълмове озарени от разпалени огньове тъпанджии налагаха с равномерни удари грамадните си инструменти. Отдавна враждуващи кланове се дебнеха за най-малкия признак на замисляно предателство, но всички бяха дошли да чуят Вестителя.

Горат също следваше тълпата, едва влачейки изнурените си крака, ала някаква мистична сила продължаваше да го дърпа напред.

Той вече знаеше, че мирът е бил нарушен. Знаеше и че бащиният му род е бил предаден. Беше едва дванадесетгодишен, щяха да изминат столетия, преди на плещите му да падне мантията на водачеството, ала съдбата вече бе отредила друго. Без да му кажат, той бе разбрал, че баща му е мъртъв.

Отнякъде се появи майка му и извика:

— Побързай. Трябва да оцелееш, ако искаш да станеш вожд. — Гласът ѝ сякаш идваше отдалеч, а когато се извърна към нея, тя вече бе изчезнала.

Скоро откри, че носи броня и ботуши, ала те бяха твърде големи за него. И въпреки това му принадлежаха. Баща му бе паднал, когато мирът на Вестителя бе пометен от надигналото се недоволство. Подобно на много други преди него, Вестителят искаше да развее знамето на Мурмандамус — единствения водач, който някога бе обединявал разнородните кланове на моределите. А сега Горат — хлапе, което едва повдигаше сабята на мъртвия си баща — стоеше пред мъжете от Ястребовия клан, най-обезверената група сред всички, скупчени около огъня. Майка му го потупа по рамото и той се извърна.

— Трябва да им кажеш нещо — прошепна тя.

Той огледа присъстващите. Сред тях имаше воители, които размахваха сабята повече от столетие, ала всички чакаха да чуят неговите думи. Думи, които трябваше да ги извадят от недрата на безнадеждността. След като плъзна поглед по лицата им, Горат каза твърдо:

— Ние ще победим.

Заля го вълна от нетърпима болка и той падна на колене. Изведнъж се превърна в мъж, коленичил пред Бардол, за да му се закълне във вярност, в замяна на съюза с него. Бардол нямаше синове и търсеше силен съпруг за дъщеря си. Горат вече бе доказал, че е умел водач, отвел сънародниците си високо в заснежените планини, където живееха в обрасли с мъх пещери и се прехранваха от лов на мечки и елени. Там прекараха цели двацет и пет години, а когато се завърнаха по родните места, Горат бе издирил и убил предателя на баща си. Беше влязъл в стана на Джодуа и бе запокитил в краката му отрязаната глава на брат му Ашантук. Сетне бе убил Джодуа в честен двубой и воитите на лахута, Орловия клан от Заснежените върхове, се бяха присъединили към клана на ястребите, а Горат бе провъзгласен за вожд на арданейците, което на древния език означаваше „летящите ловци“. Макар да бе само трийсет и седем годишен, под командването му имаше стотици воители.

На два пъти го призоваваха пред съвета на вождовете, които настояваха за права над племето му — права, каквито не им се полагаха и заради които и преди народът на моределите се бе стопявал в братоубийствени воители. Ала Горат бе хитър и държеше своя клан извън тези дрязги и скоро започнаха да го търсят за съвет и подкрепа, а и защото той не гонеше лични интереси. Мнозина му се доверяваха. В разцвета на силите си, когато вече бе сто и шест годишен, на призива му откликваха хиляди саби.

Времето беше река и той се носеше по нея. Имаше жени — две, които му родиха деца — първото загина от човешка стрела, второто го напусна. Синове и дъщеря, които вече не бяха между живите. Защото дори Горат, който се славеше с мъдростта на решенията си и предпазливите си действия, бе позволил да бъде запален от еуфорията, която създаде Мурмандамус.

А завръщането на Мурмандамус бе отдавна предречено. Той носеше знака на дракона и притежаваше грамадна сила. На него се бе

обрекъл в служба един от жреците на далечните — същество, загърнато в плътно наметало, — а пръв сред последователите му беше Мурад, вождът на клана на язовците, който обитаваше подножието на Зъберите на света. Горат бе виждал Мурад да троши върху коляното си гръбнака на провинил се воин и знаеше, че само един наистина могъщ водач е в състояние да подчини на волята си такива като него. В знак на пълно преклонение пред Мурмандамус Мурад дори си бе отрязал езика — за да засвидетелства, че никога няма да го предаде.

Един-единствен път в живота си Горат допусна да бъде въвлечен в подобно безумие. Кръвта пулсираше в слепоочията му в ритъма на барабаните на войната, които кънтяха от хълмовете. Той лично поведе армията си към границите на Голям Едър и встъпи в бой с гламавите, варварите на стария крал Червено дърво, и издържа на устрема им, докато Мурмандамус щурмуваше човешкия град Сар-Исбандия, който хората наричаха Арменгар.

Хиляди загинаха при Арменгар, но кланът му бе запазен. Изгуби само неколцина, които трябваше да удържат фланговете, и по време на марша през прохода, наричан от хората Висок замък. Там, при Висок замък, той се раздели с Мелос, сина на сестрата на майка си. Заедно с една трета от арданейците.

После дойде Сетанон. Битката бе кръвопролитна, но накрая градът падна. Ала победата им бе отнета тъкмо в мига на триумф. Мурмандамус изчезна. Според войниците, които го бяха наобиколили, това станало, както си стоял в двора на сетанонския замък. След това се появиха кешийците, а заедно с тях цураните, и битката се обърна. Първи побягнаха великаните, вербувани из техните високопланински селца, после таласъмите — храбри, когато побеждават, но склонни към паника, наклонят ли се везните на другата страна. И тогава тъкмо Горат, единственият оцелял вожд в замъка, призова войниците си към отстъпление. Беше дошъл да търси господаря, защото между два от съперническите си кланове бе избухнала разпра за плячката и само Мурмандамус можеше да уреди противоречията. В настъпилата суматоха повечето пленени човеци бяха избягали. Никой не знаеше къде е господарят Мурмандамус и Горат изреди всички проклетия, поличби и заклинания за бедствия, след което се върна при арданейците и ги поведе на север.

Повечето от войните му оцеляха, но другите вождове го провъзгласиха за предател и клеймото легна на последвалите го. Девет лета арданейците не напускаха селата си високо в северните планини, където се събираха на свой съвет. После дойде призивът.

Отново бяха развети знамената, този път от заклетия противник Делекан — син на мъжа, който бе убил бащата на Горат и който бе загинал от неговата ръка — кръвен враг по рождение, който сега събираше клановете. Делекан, който бе делил зальк с Мурад и змиежреца, последният оцелял член на съвета на Мурмандамус. Делекан, който твърдеше, че Мурмандамус е жив, затворен в сърцето на Сетанон, и че само ако го освободят, северните народи ще успеят да си върнат земите, пленени от омразните човеци.

И всеки, който дръзваше да възрази, бе убиван от самия Делекан. С черни магии му помагаша Шестимата и един по един противниците му изчезваха. Горат знаеше, че приближава и неговият час и че трябва да предупреди за надигащата се опасност своите врагове от Юга, защото само така народът му можеше да оцелее.

Беше нощ и той бягаше по скованата от ледове равнина. Мъже, които доскоро му бяха като братя, сега го преследваха, за да го убият. Водеше ги не друг, а Хасет, когото Горат бе учил да държи сабята.

Отново чу барабаните на войната. Отново пред очите му се мярнаха запалените по хълмовете огньовете, а после умът му се върна в настоящето, а спомените за преживяното избледняха...

Пред него стоеше момиче, не повече от седемнайсетгодишно, ала със снежнобели коси с едва забележим златист отенък. Тя пусна ръцете му, но не свали от него бледосините си очи. Зад нея видя принца на Крондор, цуранеца с черна мантия и още един заклинател, който, макар и нисък на ръст, излъчваше осезаема сила. Зад тях имаше и други, но спътниците на Горат, Оуин и Локлир, не бяха в помещението.

— Какво виждаш? — попита принцът.

— Не долавям измама, ваше височество — уморено каза момичето. — Но не мога да напипам и истината. Умът му е толкова... чужд, хаотичен.

Принц Арута огледа Горат с присвити очи.

— Да не би да крие мислите си?

— Ваше височество — намеси се нисичкият магьосник. — Горат е моредел и дори за изключително талантлив четец на мисли като Гамина умът му има твърде много защитни бариери. Никога досега не сме имали удоволствието да изследваме моредел. От онова, което научих, докато живеех при елдарите...

Горат присви очи, чул да се споменават древните хранители на знанието, и каза:

— Ти си Пъг.

Пъг кимна.

— Така е.

— Чувал съм за теб. Ти си ученик на елдарите.

— И така? — намеси се Арута.

— Мисля, че той казва истината — заяви Пъг.

— Аз също — кимна Макала. — Простете ми — обърна се цуранският магьосник към принц Арута, — но си позволих да използвам някои мои умения, докато лейди Гамина изучаваше моредела. Всичко е както тя каза, умът му е объркан, но не таи зъл умисъл. Въпреки различията между нас той е едно рядко честно същество.

— И какво ви накара да прибегнете до собствените си умения без мое разрешение? — попита Арута. В тона му се долови по-скоро любопитство, отколкото гняв.

— Ваше височество, една война в Кралството може да има много и различни последствия, между които — и съвсем немаловажно — е прекъсването на търговията между нашите два свята. Ако това се случи, Светлината небесна ще остане крайно недоволен, не на последно място заради риска някой като този — той посочи Горат — да разкрие тайните на разлома.

Арута кимна замислено.

— Прекъснати търговски пътища... — повтори Горат. — Така е, принце, войната не носи полза никому. Ала въпреки това гответе армията си за нея.

— Какво трябва или не трябва да правя, е моя собствена грижа, изменнико. Решенията ми няма да се основават на думите на един ренегат, та бил той и вожд. Ако Локлир не се бе застъпил за теб, сега щеше да гниеш в тъмницата или да развличаш с присъствието си нашия палач — не да си държиш ръцете с лейди Гамина.

Горат хвърли свиреп поглед на принц Арута и извика:

— Нищо не бих издал, дори да ме горите с нажежено желязо.

— Тогава защо предаваш собствения си народ, Горат? — попита

Пъг. — Защо дойде в Крондор с това предупреждение, след като твоята раса жадува да ни изтрие от лицето на земята, откакто свят светува? Защо предаваш Делекан на Островното кралство? Или може би си намислил да примамим армията ни там, където вече я дебнат, за да бъде подложена на безпощадна сеч?

Тъмният елф изгледа магьосника. Въпреки младежкия си вид, той несъмнено притежаваше огромна сила, но до този момент бе разговарял с Горат само с почитителен тон. Ето защо моредельт му отвърна кротко:

— Делекан може да е горчив хап за Крондор, но за моя народ е истинска отрова. Той поробва и завладява, жадува за безпределно величие, но... — Той си пое дъх. — Народът ни не е многоброен. Никога не можем да съберем толкова саби и лъкове, колкото вие, хората. Разчитаме на онези, които ни служат доброволно — таласъмните, планинските великани, тролите и ренегатите сред хората. — В гласа му се долови горчивина. — Оплаках двама сина и дъщеря, изгубих две съпруги, едната се присъедини към Майките и Отците, а другата ме напусна, задето ме обвиняваха, че съм заповядал отстъплението при Сетанон. Последният ми роднина умря в ръцете ми в нощта, когато срещнах Оуин. — Той погледна Арута право в очите. — Вече не мога да се върна, принце на Крондор. Обречен съм да умра в тази чужда страна, заобиколен от хора, които ненавиждат моята раса.

— Тогава защо го направи? — попита Арута.

— Защото хората ми няма да преживеят още една война като онази, която свърши при Сетанон. Появи се Делекан, нахлузи драконовия шлем на Мурмандамус и всички отново вдигнаха саби и закрепяха кървави клетви, но докато смелостта и самоотвержеността са ни в излишък, не ни достига силата на множеството. Ако и този път изгубим толкова, колкото предишния, Северните земи ще бъдат открити за човешко нашествие. Ние ще бъдем като шепота на вятъра, защото след сто години няма да остане и един жив моредел.

— Що се отнася до мен, смятам да си остана от тази страна на Зъберите на света — заяви спокойно Арута. — Нямам никакви амбиции към Северните земи.

— Ти може би не, принце, но сред твоята раса има мнозина, готови да тръгнат на север, за да спечелят титла и положение. И ако някой от тях се яви пред твоя крал и му заяви, че е завладял град Реглам и е завзел Харлик, кралят няма ли да го възнагради с наследствена титла и приходи от тези земи?

— Така е — призна Арута.

— Тогава разбираш какво искам да кажа.

Арута се почеса по брадичката. Известно време постоя замислен, сетне рече:

— Убедеността ти е завладяваща, Горат. Ще приема думите на Гамина и Макала за истина и ще повярвам, че не таиш зъл умисъл. Въпросът сега е дали онова, което знаеш, отговаря на действителността.

— Какво искаш да кажеш? — попита Горат.

— Иска да каже — намеси се Пъг, — че може да си сляпо оръдие. Ако на Делекан му е известна твоята неприкрита враждебност, не би ли ти подхвърлил информация, с която да ни примамим, да ни накара да тръгнем и да го пресрещнем на някое място, което той е подбрал предварително? — Пъг посочи картите и писмата, които Локлир бе взел от Жълтото муле. — Тук има поне няколко фалшиви съобщения, предназначени да бъдат открити от агентите на принца, и във всичките се намеква за нападение на неочаквани места, като Танерус, Егли, Висок замък, дори Ромней.

— Чувал съм последното име — каза Горат.

— Ромней? — повтори Арута. — Какво искаш да кажеш?

— Само, че чух приближените на Делекан да го споменават. Имал доверени агенти в този район.

— Можеш ли да ги разпознаеш?

Горат поклати глава.

— На пръсти се броят онези, които ги познават: Нараб, братът на Наго, неговият съветник, синът му Мороулф и Шестимата.

— Кои са тези Шестимата? — попита Пъг. — И по-рано ги спомена.

— Никой не знае. Загърнати са в мантии като тези на вашите цурански приятели и носят нахлупени качулки.

— Пантатийци? — предположи Пъг.

— Не, със сигурност не бяха змиежреци — отвърна Горат. — Говореха като мен и теб, но в езика им долавях известна разлика. Те са верни на Делекан и му помогнаха да обедини клановете. Магьосничеството им е толкова силно, че на два пъти подчиняваха на волята си дори Наго и Нараб, когато те се опитваха да си извоюват известна самостоятелност. Няма по-могъщи Тъкачи на заклинания сред моя народ.

— Пъг, би ли донесъл тази карта? — рече Арута.

Пъг взе картата, която му сочеше принцът, същата, върху която бе изрисувана централната част на Кралството, и я разпъна на масата до картата, която Локлир бе взел от Жълтото муле.

— Какво би накарало Делекан да действа от един речен град в сърцето на Кралството?

— Може би тъкмо защото е в сърцето на Кралството — отвърна Пъг и постави пръст върху картата. — Когато Мурмандамус ни нападна, той мина през Висок замък, прекоси Високи твърдини и удари на юг от Сетанон. Какво пречи този път Делекан да премине през този проход тук и да се спусне с баржи по реката?

Арута кимна.

— При Ромней може да се прехвърли на река Силдън и северно от град Силдън да свърне на запад, с форсиран марш към Сетанон. Това е най-бързият път и най-лекият за него, ако Армията на Запада е задържана при Ламут, Танерус и още десетина места оттук до Ябон.

Арута погледна към Горат.

— Поне някои неща започнаха да се изясняват.

— Ако отида в Ромней, може би ще успея да ви намеря потвърждение.

— Горат, от вярата до доверието разстоянието не е само крачка — каза Арута и поклати глава. — Твърде много години нашите народи са враждували помежду си, за да ти се доверим толкова бързо.

— Тогава ме пратете с ваши войници — отвърна Горат. — Делекан трябва да бъде спрян. Ако отбиете атаката му и го върнете на север с насинен нос, собствените му поддръжници ще го свалят и народът ми ще бъде спасен. Както и вашият.

Арута помисли малко, преди да отговори.

— Струва ми се, че имам подходящ човек за тази задача. Но точно в този момент пратих Джими по една друга работа...

— При Нощните ястреби? — попита Горат.

— Какво знаеш за това? — повдигна вежди Арута.

Горат разказа накратко за срещата в каналите с двамата самозвани Нощни ястреби и скуайър Джими. Арута кимна.

— Някой много държи да пратя цяла армия в канализацията и да се разправя веднъж завинаги с Шегаджиите. Двете случки може да са свързани, но може и да са само съвпадение.

— Според мен са свързани — заяви Горат. — Не съм чувал никой да споменава Нощните ястреби, но се хвалеха, че Делекан разполагал с информатори вътре в Кралството.

— Както и с агенти в Империята, според думите на младия Локлир — добави Макала и вдигна рубина, който бе получил от Локлир. — Тези кражби започнаха преди известно време. — Цуранският магьосник погледна Арута. — Мисля, че всички тия събития са свързани.

Арута кимна, после погледна Горат и каза:

— Връщам те в стаята ти, но ще бъдеш под охрана. Ще пратя да те повикат на заранта и заедно ще обмислим маршрута до Ромней. Дотам има поне седмица път, дори с най-бързите коне, а информацията ни е нужна спешно.

Горат се надигна от масата, кимна едва забележимо и излезе от стаята.

Арута въздъхна обезпокоено.

— Всичко, което знае, се основава на подслушани разговори и непотвърдени слухове. Може би предупреждението му е честно, но дали е вярно?

— Аз не му вярвам, ваше височество — заяви рицар-маршал Гардан, който бе мълчал през цялото време. — Твърде много кръв е пролята между нашите два народа, за да му се доверя така лесно.

— Но какъв друг избор имаме, маршале? — попита Арута. — Ако предупреждението му е вярно, задава се нова кръвопролитна война и не вземем ли мерки, може да се окажем в същото положение като миналия път — да пращаме спешно военна помощ към Сетанон, а моределите вече да са там.

— Но защо Сетанон? — попита Макала, загледан в картата. — Защото вярват, че Мурмандамус е затворен там?

Арута погледна Пъг и каза:

— Там е мястото, където той изчезна. Още преди това се носеше поверие, че ако успее да завладее града, ще разцепи Кралството на две и ще ни победи.

Това беше опашата лъжа и Пъг го знаеше, но Макала каза:

— Нерядко по време на война решенията се основават на погрешни предположения. Съществува ли все пак някакво доказателство, че Мурмандамус е мъртъв?

— Само моята дума — рече Арута. — Защото аз съм този, който го уби.

— Спокойно можем да предположим, че те няма да повярват на думата ви, нали? — попита Макала.

Арута кимна. Пъг поклати глава.

— Принц Арута, двамата с дъщеря ми трябва вече да тръгваме, но скоро пак ще дойдем. Аз обаче съм по-обезпокоен от онези шестима тайнствени магьосници, отколкото от останалите вести, които ни донесе Горат.

— Така е — съгласи се Макала. — Тайнствените заклинатели. Пъг, ние, членовете на Съвета, с радост ще ти помогнем за всичко, от което се нуждаеш. Само ни повикай.

— В Звезден пристан ли ще дойдеш? — попита го Пъг.

— Трябва да предам някои съобщения до онези, които са на Келеуан. След това ще се присъединя към теб в Звезден пристан.

Пъг кимна, извади изпод мантията си магическо кълбо и обгърна талията на дъщеря си. Задейства кълбото, чу се тихо бръмчене и двамата изчезнаха.

— Жалко че и ние не можем да прескачаме от едно място на друго със същата бързина — въздъхна Арута.

— Една от причините да не го позволим, ваше височество, е, че тогава от това умение ще започнат да се възползват цели армии — отвърна Макала. — Нашето братство е особено предпазливо по този и други подобни въпроси, но от друга страна, не бива да се съмнявате, че — като се има предвид благоразположението на нашия император Ичиндар към Кралството — ще получите всякаква възможна помощ максимално бързо.

Арута му благодари и Макара и Гардан си тръгнаха. Принцът остана в кабинета си до късно през нощта — обмисляше отново и

отново предупреждението, получено от един моределски вожд-изменник.

Колкото и да му щеше да не му обръща внимание, интуицията му подсказваше, че назрява нова война.

Освен ако неговият най-добър агент, някогашният крадец, станал уважаван придворен, не успееше по някакъв начин да измъкне войната от ръцете тъкмо на онези, които възнамеряваха да я разпалят.

Арута вдигна поставения на бюрото звънец и го разклати. На вратата мигом се появи един паж.

— Ваше височество?

— Нека стражите ми докладват веднага щом скуайър Джеймс се върне в двореца — независимо от часа.

— Разбрано, ваше височество. — Паждът се поклони и затвори вратата.

Арута остана в кабинета си. Въпреки умората трябваше да обмисли още цял куп неща — след като вече бе взел решение да изпрати Джими и Горат в Ромней — и на първо място сред тях бе да открие отговора на въпроса: „Кои са Шестимата?“

Горат се пробуди в мига, когато вратата започна да се отваря. Скочи, стиснал юмруци — макар и невъоръжен, беше твърдо решен да се защитава. Нито за миг не се съмняваше, че един убиец би могъл да го открие дори в двореца. Спомняше си добре събитията отпреди много години, когато принцесата на Крондор едва не умря от ръката на пратеник на Мурмандамус.

Отпусна се едва когато видя, че влезлият е скуайър Джеймс.

— Здравсти — рече младият мъж.

— Здравей — отвърна Горат и седна. — Пак ли ще ме разпитват?

— Не — отвърна Джеймс. — Тръгваме за Ромней.

— Готов съм. И без това нямам никакъв багаж.

— Ще ни приготвят провизии, друго няма да вземаме.

— Предполагам, че ще ни отпуснат най-малко конен отряд, срещу евентуални атаки по пътя за Ромней.

Джеймс се засмя.

— Твърде много шум и притеснения. — Той бръкна под жакета си и извади странен на вид прибор — кълбо с множество ръчки по

него, които можеха да се нагласят с един пръст. — Няма да яздим.

— А как ще стигнем там? — разнесе се един глас иззад Джеймс. Джеймс се обърна и видя, че зад гърба му е застанал Оуин.

— Ти не влизаш в бройката. Отиваме аз и Горат. А ти можеш да останеш тук или да се прибереш в Тимонс.

— Не мога да остана — отвърна Оуин. — Нямам никакво свястно занимание, а и не съм на служба при принца. Не мога и да се върна в Тимонс. Ами ако ме заловят по пътя и започнат да ме разпитват?

— Че какво толкова знаеш? — засмя се Джеймс.

— Зная, че отивате в Ромней.

— Това пък откъде го научи?

— Мога да разчитам карти и подслушах достатъчно от разговора между Горат и Локлир, за да предположа накъде сте се запътили. Освен това — добави Оуин умолително, — аз съм от Изтока и познавам добре региона. Имам братовчеди в Ран, Кавел и Долт, а съм посещавал и Силдън и Ромней.

Джеймс поклати глава, сякаш си беше спомнил нещо, и рече:

— Може би няма значение... Всъщност сетих се, че веднъж преди много години двамата с Локлир имахме подобна препирня с едного, който също не ни искаше с него. Е, добре, можеш да дойдеш. По-добре да ни се мотаеш в краката, отколкото да те намерим някъде мъртъв.

Джеймс ги отведе в една празна стая, където бяха струпани различни оръжия и пособия за пътуване. Горат взе една сабя, огледа я и възкликна:

— Минога!

— Че е кръвопиец, няма съмнение — съгласи се Джеймс. — Но защо я наричаш с име на риба?

— Моят народ от планините ѝ е дал това име — обясни Горат. — Още навремето, когато сме живели не в планините, а край бреговете на Горчиво море. — Той огледа с вид на познавач извитото острие на сабята и прецени на длан тежестта и баланса ѝ. После я прибра в ножницата. — Няма да питам как една сабя, изкована от моите предци, е попаднала у вас.

— Сам можеш да предположиш — отвърна Джеймс и посочи трите раници. — Храна и други припаси, тъй като може да се наложи

да походим. Все пак се надявам да свършим работа бързо.

— Къде е Локи? — попита Оуин.

— Тръгва след час с друга задача, по заръка на принца. Ще се срещна с него, след като приключим с Ромней. Това не е единственото желязо в жаравата, образно казано, макар че може да се окаже най-важното.

След като си събраха багажа, Оуин попита:

— А сега какво?

Джеймс отново извади кълбото и нареди:

— Застанете близо до мен. Горат, постави ръка на рамото ми, Оуин — твоята върху неговата. — Джеймс сложи лявата си ръка на рамото на Оуин, а с дясната включи кълбото.

Разнесе се бръмчене, стаята около тях затрептя. Миг по-късно се озоваха в съвсем различна стая.

— Къде сме? — попита Горат.

— В Малаково средище. — Джеймс отвори вратата и надзърна навън. — Тази къща е на приятели на принца. Дръжте се близо до мен, иначе ще ви отсекаат главите, преди да сте обяснили кои сте.

Бяха на втория етаж на сградата. Докато се спускаха по стълбите, един монах в простичко сиво расо се показа иззад ъгъла, погледна ги втрещено и отвори уста да каже нещо, но Джеймс вдигна ръка и каза:

— Братко, предай на игумена Грейвс, че сме тук.

Монахът се обърна и забърза по коридора. Джеймс ги отведе в едно помещение, вероятно някога било гостна на странноприемница. След минута при тях влезе едър мъж с къса прошарена брада.

— Джими, стари мошенико! — Той разпери ръце. — Кои са тези?

— Здравсти, Етан. Имаме среща с един човек, преди отново да се върнем в двореца, затова си позволихме да използваме цуранския прибор.

— Значи идвате направо от Крондор?

Джеймс кимна.

— Можете ли да ни заемете коне?

— Не, но ще пратя един от братята до конюшната на Янси да вземе три коня. Ще ми кажеш ли каква е тази работа?

— Не. Но е важна — имай ми доверие.

— Изяли сме доста сол двамата с теб — заговори Етан Грейвс, — в мрачни дни, когато аз бях друг човек. Но макар да уважавам и почитам твоя господар, сега верността ми принадлежи на този храм. Ако по някакъв начин работата ти е свързана с Храма на Ишап, подканям те да ми кажеш.

Джеймс повдигна рамене.

— Бих го направил, ако можех. Но на този етап всичко, с което разполагам, са недоказани слухове. Все пак ще те посъветвам да бъдеш нащрек.

Грейвс се засмя.

— Че ние винаги сме нащрек. Защо иначе ще купуваме странноприемница, за да я превърнем в подвижен монашески орден?

— Тук всичко ли е наред?

— Сам ще видиш — отвърна Грейвс. — Познаваш мястото.

— Докато се върнем, ще докарат ли конете?

— И всичко друго, което ви е необходимо.

— Само коне. Останалото си носим. — Той потупа една от раниците. — Време е да тръгваме — обърна се към останалите. — Ще се върнем до час.

Когато излязоха от странноприемницата, Оуин я огледа. Сградата беше най-обикновена на вид, двуетажна, с конюшния отстриани, пристройка и паянтов склад. Беше построена в покрайнините на градчето, което се простираше на изток. Ишапските монаси тъкмо сменяха дървената ограда покрай пътя с каменна.

— Какво е това място? — попита Горат, докато вървяха на юг по пътя, който минаваше през една горичка.

— Една изоставена странноприемница, превърната в храм на Ишап.

— И с каква цел? — попита моредельт.

— Недалеч оттук има едно място, което искат да държат под око.

— Кое е то? — попита Оуин.

— Не е необходимо да знаете.

Вървяха десетина минути през гората. Когато стигнаха една поляна, Горат се закова на място, сепнат от онова, което видя. Пред тях се издигаше перфектно изработена статуя на полегнал дракон с положена на земята глава и разгърнати криле, сякаш се готвеше да се надигне.

— А това какво е? — попита тъмният елф, докато заобикаляше смаяно статуята.

— Наричат го Аалския оракул — обясни Джеймс и посочи медната тавичка за дарения в краката на дракона.

— Аз пък мислех, че е само легенда — рече Оуин.

— Подобно на много други легенди, и тази произхожда от действителността — рече Джеймс и махна към тавичката. — Хвърлете по една монета и докоснете дракона.

Оуин пусна сребърна монета и... миг преди да се удари в дъното на тавичката, монетата изчезна. Оуин посегна и докосна дракона...

И се озова на друго място. В просторно помещение, всъщност по-точно огромно. Въздухът едва доловимо се раздвижи и изведнъж пред него изникна дракон с гигантски размери. Главата му — по-голяма от най-голямата каруца, която Оуин бе виждал — лежеше на пода. Тялото му бе обсипано със скъпоценни камъни. Най-многобройни бяха диамантите, но освен това имаше изумруди, сапфири, рубини и опали, които се подреждаха в разнообразни шарки по гърба му и сияеха като дъга. Оуин не можеше да откъсне поглед от тях.

— Сънувам ли? — попита той.

— В известен смисъл. Но побързай, защото си тръгнал по опасен път. Казвай — какво ще питаш Аалския оракул?

— Забърках се в нещо, което не разбирам, но въпреки това чувствам непреодолимо желание да го завърша заедно със спътниците си. Дали решението ми е правилно?

— Не ще си същият в края на това пътуване, нито ще можеш някога да се върнеш по пътя, по който си дошъл. С трудности са изпълнени дните, що те чакат, и много пъти ще се мислиш за по-незначителен, отколкото си в действителност.

— Да вярвам ли на моредела — Горат?

— Той е повече, отколкото се смята. Довери му се, макар че той самият понякога не ще си вярва. Ще се превърне в прочут герой, дори за онези, които сега проклинат името му и никога не ще познаят величието му.

Внезапно Оуин почувства такава слабост, че падна на колене. Нечии силни ръце го сграбчиха за раменете и го изправиха. Той премига и видя, че отново стои пред статуята.

— Какво става?

— Добре ли си? — попита го Горат. — Когато докосна статуята, целият се разтрепери. Щеше да припаднеш.

— Бях на друго място — отвърна Оуин. — Колко време ме нямаше?

— Да те е нямало? — повтори учудено Горат. — Никъде не си ходил. Само докосна статуята, олюля се и аз те сграбчих.

— На мен ми се стори повече — измърмори Оуин.

— Случва се понякога — намеси се Джеймс, докосна камъка и бързо отдръпна ръка. — Оракулът избира с кого да разговаря. На теб какво ти каза?

— Ами... само че мога да ви се доверя... и на двамата.

— Нещо полезно каза ли? — попита Джеймс и го стисна за ръката.

— Че ни чакат дни, изпълнени с трудности.

— И без него го знаем — изсумтя Горат.

— Да се връщаме в абатството — подкани ги Джеймс. — Конете ни сигурно вече са готови. Чака ни доста път.

— Накъде отиваме? В Саладор? — попита Оуин.

— Не, ще хванем пътя за Силдън. Не е толкова натоварен и е опасен заради това, но пък онези, които ни търсят, сигурно още се навъртат около Крондор и чакат да си покажем главите от двореца. Ако имаме късмет, ще излезем на пътя за Ромней преди противникът да узнае, че вече не сме в двореца.

Оуин кимна, но докато се отдалечаваха от полянката, погледна през рамо към статуята на дракона. Имаше нещо, което бе доловил по време на краткото си видение и което не посмя да сподели.

Оракулът изглеждаше изплашен.

ГЛАВА 6

ПЪТУВАНЕТО

Грейвс им помахаша за поздрав.

— Джеймс, няма да е зле да се отбиете до града, преди да си тръгнете.

— Защо? — попита Джеймс и се вгледа в лицето на абата.

— Няколко минути след като тръгнахте по пътя, покрай нас премина конен отряд, който се насочи към града.

Джеймс погледна към града, сякаш можеше да различи конниците от такова разстояние.

— Имало е нещо особено в тях, инак нямаше да им обърнеш внимание. Какво?

— Дрехите им бяха в цветовете на кралската армия. И ако вече не съм забравил дните, когато бях крадец в Крондор, начело яздеше старият Ги дьо Батира.

— Значи има какво да се види — каза Джеймс, даде знак на Горат и Оуин да го последват и закрачи към града. — Скоро ще се върнем, Грейвс.

Абатът им махна за довиждане и се прибра.

Стигнаха града, тръгнаха по централния булевард и излязоха на градския площад. Там конниците вече слизаха от конете и сваляха седлата и багажа пред хан с шахматна пешка на табелата. Всички войници бяха с дрехи в кралските цветове: черни ботуши и панталони, сиви наметала и алени жакети, върху които бе изрисуван бял кръг и ален, изправен на задните си крака лъв със златна корона, стиснал меч. Виолетовите ивици по края на кръга и по ръба на наметалата сочеха, че войниците принадлежат към дворцовата гвардия и служат лично на кралското семейство. Двама от тях бяха застанали на пост пред вратата и единият спря Джими и спътниците му с думите:

— Дотук. Ханът е на разположение на риланонския херцог и никой не може да влиза без негово разрешение.

— В такъв случай иди при него, боец, и му докладвай, че е дошъл скуайър Джеймс от Крондор по дела на принца.

Войникът огледа внимателно Джеймс и спътниците му, после влезе вътре.

Миг по-късно пред тях се изправи едър мъж с черна превръзка на едното око. Подпря се на вратата, огледа ги и им махна да влизат.

Вътре войниците от кралската гвардия продължаваха да претършуват помещението.

Ги дьо Батира, херцог на Риланон и Първи канцлер на Островното кралство, им даде знак да се присъединят към него на масата.

— Донесете нещо за пиене! — провикна се той и един от войниците изтича да изпълни нареждането. Незабавно им поднесоха големи халби пенлив ейл.

— Ще желае ли милорд нещо за ядене? — попита с разтреперан глас ханджията.

— По-късно — отвърна Ги, докато бавно си сваляше ръкавиците. — Нека да е прясно и топло — за мен и хората ми. — Ханджията се поклони и отстъпи заднешком, като пътем събори един стол и едва не се удари в ръба на масата. Ги погледна към Джеймс и му кимна.

— Значи Арута те е пратил на изток да подушиш обстановката?

— Може и така да се каже, ваша светлост — отвърна леко намръщено Джеймс.

Ги посочи Горат.

— Обясни ми сега защо не бива да му отсичам главата, а теб да обеса като предател на Короната?

Ръката на Горат стисна дръжката на сабята. Оуин пребледня, но с изненада установи, че Джеймс се усмихва.

— Защото ще ядосаш Арута?

Ги се разсмя.

— Същият шегаджия си, а, Джими?

— И такъв ще си остана до края — рече младият скуайър. — Двамата с теб сме преживели твърде много прежеждия заедно, за да се питаме кой в какво вярва, така че ще отдам въпроса ти на лошото ти настроение. С какво те е разсърдил Арута?

— Ами с ей това — отвърна херцогът на Риланон, най-могъщият благородник в цялото кралство след членовете на кралската фамилия,

и махна с ръка да покаже обстановката. — Защото съм тук, в едно градче, чиято единствена причина за съществуване е местоположението му между Крондор и Саладор и защото Луам е обезпокоен от вестите, които пристигат в двора за някакъв ренегат-моредел... — той погледна с единственото си здраво око Горат, — както и за разни съмнителни типове, които търчат между това проклето място и Ромней.

— Но защо пратиха точно теб?

— По много причини — отвърна херцогът и отново надигна чашата с ейл. — Обикновено не пия толкова рано, но и рядко ми се случва да яздя до толкова късно през нощта.

— Онези съмнителни типове, дето ги спомена, не са ли случайно Нощни ястреби? — попита Джеймс.

— Може и такива да са — съгласи се Ги. — При Арута какво се чува?

— Нищо, докато не се прибера за доклад. Но по пътя към града Локи и тези двамата се натъкнали на измамници, представящи се за Нощни ястреби.

Ги се загледа през прозореца, сякаш обмисляше чутото.

— Ако се опитваш да възродиш Нощните ястреби — обърна се той към Джеймс, — но същевременно не искаш никой да разбере намеренията ти, няма ли да използваш двама главорези, които да се представят за членове на Гилдията на смъртта?

Джеймс го погледна ококорено.

— Гениално! Така ще отклоня вниманието от онова, което правя, ще пожертвам няколко пешки и хората, от които най-много се страхувам, няма да ме вземат на сериозно.

— Джими, погледни по-надълбоко — посъветва го Ги. — Трябва да откриеш онези, които стоят зад новите ни неприятности. Има едно старо правило: „При липса на противоположна информация предполагай, че противникът ти ще действа умно“; Следствието от това правило е: „Дръж се глупаво и противникът ти няма да те приема на сериозно“.

— Все още не си ми казал какво търсиш тук — припомни му Джеймс.

Ги кимна.

— Кралят ми нареди да се заема лично с управлението на този район. Изглежда, някои местни благородници са под подозрение.

— За предателство?

— Не точно, макар и това да не е изключено. — Ги гаврътна остатъка от ейла. — По-скоро са заподозрени в некомпетентност. Всеки момент може да избухне война между гилдиите, а графът на Ромней не предприема нищо. Наредих на един отряд кралски копиеносци да се насочат към града и да поставят графа под стража. Следващата седмица, когато отида там, ще реша как да постъпя с него.

— Но за каква война говориш? — попита Джеймс.

— Не зная подробностите, но изглежда, Братството на лодкарите е вдигнало цените за услугите си до такава степен, че търговците нямат сметка товарите им да бъдат прекарвани по реката, и всички останали гилдии се събират в обща опозиция срещу лодкарите. И двете страни наемат войници, нищо чудно графът вече да е обявил извънредно положение. Дявол го взел, не е изключено градът вече да е опожарен. — Той удари с пестник по масата, сякаш не даваше пукната пара дали Ромней ще бъде изпепелен до основи. — Ето защо кралят ни прати — нека хората видят, че е лично заинтересован от спокойствието и мира, нека развеем пред тях знамената и се покажем в цветовете на неговата армия. Освен това ми е наредено от Негово величество тази вечер да изнеса лекция.

— Лекция ли? — учуди се Джеймс и едва не се разсмя. — За какво? И пред кого?

Ги въздъхна.

— За Арменгарската битка и пред всеки, който иска да я чуе. — Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва на думите си. — Спомняш ли си онзи разбойник Грейвс, дето ишапците го пратиха тук да основе ново абатство?

Джеймс кимна.

— Познавам Етан отпреди да чуе гласа на Всевишния. В онези дни беше един от най-големите биячи на Шегаджиите.

— Мога да си представя. Та той решил — а може би решението е на Ишапския храм в Риланон, — че тук, в Малаково средище, трябва да бъде основано училище, защото щяло да е „в центъра на Кралството“ и щели да идват „млади благородници от всички краища“. Щели да го нарекат колегиум. — Той понижи глас. — Имам чувството,

че не вярват на нашето приятелче Пъг и на онова, което прави в Звезден пристан, и смятат да се заемат сами с възпитанието на младите благородници от Кралството. Освен това искат да разполагат с база близо до... — Погледът му се премести върху Оуин и Горат и той остави изречението недовършено.

Джеймс знаеше за какво говори: близо до Сетанон и Камъка на живота — и затова само кимна едва забележимо и отбеляза:

— Не забелязах кой знае колко млади благородници наоколо, Ги.

Ги се пресегна да го потупа игриво по главата, но Джеймс се отдръпна навреме.

— Ама и ти си един шегаджия, Джими, винаги си бил голям шегаджия. Ще си останеш същият дори някой ден да те направят крондорски херцог.

Джеймс се разсмя.

— Може би. И така, къде са споменатите млади благородници?

Ги въздъхна.

— Е, сигурно един-двама ще дойдат от околните райони. Точно затова препусках цяла нощ — за да стигна навреме. Проклетата буря забави кораба ми за Саладор с два дни, наложи се да яздим нощем. — Ги огледа празната си чаша. — И всичко заради пустата му лекция. Ще бъде в една къща в източната част на града. Не можеш я подмина — отпред ще стоят на пост кралски гвардейци. — Той се изправи. Джеймс пъргаво скочи, след него се надигнаха Оуин и Горат. — Луам ме помоли да свърша тази работа, докато уреждах някои въпроси по границата със Западните владения и като услуга към Ишапския храм. Не мога да откажа на краля, пред когото съм се клел във вярност. Но и ти също си се клел, тъй че не можеш да откажеш на мен. Искам от теб, приятелю, да присъстваш тази вечер на лекцията в ролята на клакьор. Сега ще ида да нагледам какво правят моите хора, а после възнамерявам да подремна.

С тези думи херцогът ги напусна. Горат се обърна към Джеймс и попита:

— Какво е клакьор?

Джеймс се засмя.

— Театралните управители често ги наемат да ръкопляскаат силно по време на представление, уж страшно им е харесало. Понякога

става много смешно. Петима или шестима присъстващи ръкопляскаат, докато останалите замерят актьорите със зарзават и ги освиркват.

— Хора! — Горат смаяно поклати глава.

Към тях се приближи съдържателят.

— Нещо друго, господа? — Той втренчи поглед в лицето на Джеймс, после разтърси глава. — Извинете. Взех ви за някой друг. — Та да искате още нещо?

— Ако до час не хапна нещо, след тази бира ще заспя на масата — оплака се Оуин. — Никога не съм пил толкова рано.

Горат изсумтя неодобрително, но не каза нищо.

— Каквото можете да ни предложите, уважаеми...

— Айван, господине — рече съдържателят, обърна се и се отдалечи.

Вратата на странноприемницата се разтвори и влязоха трима души. Джеймс, Оуин и Горат ги изгледаха с безпокойство. Влезлите обаче, изглежда, бяха местни: единият носеше дъска за шах. Настаниха се на една близка маса и двама заиграха, а третият ги наблюдаваше.

Айван се върна и им поднесе храна: сушено месо, сирене, варени зеленчуци и подсладени ябълки.

— Още ейл? — попита, след като остави подноса на масата. Джеймс кимна. Влязоха още двама с дъска за шах и той попита:

— Това тук често явление ли е?

— Турнирите ли? — попита Айван. — Разбира се. Точно затова на герба отвън има пешка. Тази странноприемница я отвори преди трийсетина години старият Баргист, а той беше голям играч. Оттогава тук непрестанно се отбиват пътници и местни, за да премерят сили на шах. Вие играете ли, господине?

— Не много добре... — измънка Джеймс. — Моят... господар ме научи на някои неща.

— Тук винаги можете да намерите някого, с когото да поиграете — каза съдържателят и отново ги изостави, тъй като го викаха от другите маси.

Вратата отново се отвори. Този път влезе дрипава старица. Мина през помещението и спря до Джеймс.

— Мислех, че си отишъл в Литън, Лизли. И откъде намери тия дрешки? — Тя опипа финия плат на дрехата му. — Като гледам какви

са хубави, сигурно си ги свил от някой барон. — И му намигна съзаклятнически.

— Боя се, че ме бъркате с някого. Казвам се Джеймс...

— Джеймс значи? — прекъсна го тя. — Е, нека е Джеймс, щом настояваш. — Сръга го в ребрата и отново му намигна. — Като оня път, дето сдъвка сапуна, а после се просна и взе да бълваш мехури, а? Що пари прибра тогава от състрадателните. Нищо де, както кажеш. Бъди сега добричък и ми поръчай нещо за хапване. — Забеляза Горат и попита: — Момче, за к'во ти е тоя елф? Не знаеш ли, че носят лош късмет? Ей таквиз кат' тоя убиха моя Джек и сега бунтуват народа в Сетанон. Какво си намислил?

— Какво е станало в Сетанон? — попита Джеймс.

Тя се наведе, премигна и разгледа лицето му отблизо.

— Ти не си Лизли! — Тупна го по рамото и попита: — Как се сдоби с неговото лице? — Изведнъж отстъпи назад и вдигна ръка към устата си. — Ай-ай! Ти ще да си някой зъл чародей! Приел си облика на Лизли, за да ме измамиш!

— Госпожо! — вдигна ръце Джеймс. — Ние не сме зли чародеи.

— Нито пък аз съм елф! — изсумтя ядосано Горат.

Старицата отново се наведе напред.

— Вярно, не ми изглежда да си зъл. Ама наистина приличаш на Лизли. Трябва да си негов близък, тъй да знаеш.

Джеймс махна на Айван и му подхвърли една монета.

— Погрижи се да нахранят тази жена — нареди той и пак се обърна към нея. — Та казваш, Лизли е тръгнал за Литън?

— Отпращи още преди няколко дни — каза тя. — Имал там среща с един господин. Страх ме е, че ще загази. Все се забърква в разни кашаи. А и се съмнявам онзи, с когото ще се среща, наистина да е „господин“.

Айван хвана старицата за лакътя, отведе я в ъгъла и сложи пред нея чиния с храна. Тя започна да яде, без да поглежда към Джеймс и спътниците му.

— Двойник? — подметна Горат.

— Възможно ли е някой да е пратил на пътя за Ромней човек, който прилича на теб? — попита Оуин.

Джеймс вдигна рамене.

— Не е изключено. И преди са го правили. Навремето срещнах двойник на принца в каналите на Крондор. Ако не бяха мръсните ботуши, щеше наистина да накара хората да повярват, че е Арута, и да създаде сериозни проблеми. — Той поклати глава и добави: — Но се съмнявам. Доколкото разбрах от думите на старицата, този Лизли не живее тук от вчера. Може наистина да става дума за съвпадение. Преди известно време някакви типове в Танерус искаха да поизтупат от мен праха заради неуредени сметки. Спасих се едва когато ги убедих, че не съм този, за когото ме вземат. На два пъти за по-малко от година оставам с впечатлението, че наблизко има човек, който прилича на мен, но от това, което чувам за него, май не ми прави услуги с приликата си. — Той отново даде знак на съдържателя да се приближи и го попита направо:

— Да си ме виждал и преди?

— Не съм сигурен — отвърна уклончиво Айван.

— Но одеве каза, че си ме виждал.

— Не. Казах, че ви взех за един друг човек.

— Кой? — попита Джеймс.

— Лизли Шайбата — отвърна Айван. — Тукашен мошеник, да си кажа правичката. Занимава се със съмнителни дела. Ала въпреки това е сериозен човек, ако трябва да се върши работа с него.

— Аха. — Джеймс кимна. — Отдавна ли го познаваш?

— Около десет години, с известни прекъсвания. Той често отсъства, понякога за повече от месец, дори година се е случвало да го няма. Никога не можеш да си сигурен какво е намислил. — Ханджията изгледа и тримата. — Ще поръчате ли още нещо?

— Не, това е всичко — отвърна Джеймс.

— Сега какво ще правим? — попита Оуин и се прозя.

— Аз ще се върна да си побъбря със старото приятелче Грейвс. А ти, като гледам, имаш нужда от дрямка. Довечера ще идем да слушаме лекцията на херцог Ги за Арменгарската битка пред местната младеж.

— Аз ще остана тук — заяви Горат. — Много добре зная какво стана при Арменгар. Нали бях там.

Джеймс се захили.

— Аз също. Но ще отидем. Не бива да разочароваме херцога, приятелю. Той може да ни създаде сериозни проблеми, стига да пожелае.

Горат изсумтя недоволно, но въпреки това се изправи и каза:

— Излизам да разузная наоколо. Доколкото разбрах от старицата, наблизно се навъртат мои сънародници. Ще ида да потърся повече сведения.

— Хубаво — кимна Джеймс и също се изправи. — Поне има с какво да се занимаваме.

Джеймс и Горат излязоха. Оуин се приближи до Айван и попита:

— Мога ли да наема стая за тази нощ?

— При други обстоятелства щях да ви услужа с радост — отвърна Айван. — Но кралските войници ги заеха всичките.

— Има ли наблизно друг хан?

— Има един на половин ден път западно, но не бих ви го препоръчал. Има и друг, на половин ден път източно, но и него не бих ви препоръчал.

— А може ли да спя в конюшната?

— Кралските войници няма да позволят, момко. Съжалявам.

Оуин се обърна и тръгна към вратата. Реши да се присъедини към Джеймс. Щом не можеше да поспи, поне щеше да се опита да научи още нещо за ишапското абатство.

За немалка изненада на Джеймс на лекцията на Ги имаше много присъстващи. Оуин се отпусна на един от столовете и се огледа сънено. Докато бяха в абатството, се бе разровил из библиотеката. Натъкна се на една интересна книга за магии, която веднага грабна вниманието му.

По време на лекцията Джеймс на няколко пъти го сръга, тъй като младият монах се унасяше в сън. Когато лекцията приключи, Джеймс бе принуден да признае, че старият комендант на арменгарската отбрана наистина е бил брилянтен стратег. Самият факт, че значителен брой оцелели бяха стигнали безпрепятствено до Ябон, въпреки че Зъберите на света гъмжали от жадни за човешка кръв таласъми и моредели, говореше за изключителните му способности.

Аудиторията посрещна края на лекцията с ентузиазирани аплодисменти и неколцина млади благородници изтичаха да разговарят с херцога.

— Почакай тук — рече Джеймс на Оуин и стана да се сбогува с Ги. — Да тръгваме — повика го, когато свърши.

— Накъде? — попита Оуин. — В града няма свободни стаи за нощувка.

— Можем да спим на пода на гостната в абатството и да тръгнем утре рано.

— Добра идея — кимна Оуин. — Очите ми направо се затварят.

— Защото не си се научил да пиеш ейл по никое време — усмихна се Джими.

Излязоха на пътя и за изненада на Оуин Горат незабелязано се присъедини към тях.

— Откри ли нещо? — попита го Джеймс.

— Следи из околностите. Съвсем скоро наблизко са минавали моредели.

— Друго?

— Групи хора се придвижват на север от града, но явно го избягват.

— Сигурно не искат да ги виждат. Накъде са тръгнали — на изток или на запад?

— И в двете посоки. Доста хора, които се движат в двете посоки, но се стараят да останат незабелязани.

Джеймс поклати загрижено глава.

— Проклет да съм. Тая работа не ми харесва.

Останалата част от пътя до абатството изминаха в мълчание.

— Е — посрещна ги Грейвс на вратата, — как мина лекцията?

— Липсваше ни някоя апетитна певица — промърмори Джеймс, но лицето му остана сериозно.

— Идният месец херцог Арман дьо Севини също ще изнася лекция — съобщи Грейвс. — След него е Бодуен дьо ла Тровил.

— Ще се постарая да присъствам и на двете — увери го Джеймс. — Ще ни настаниш ли някъде за през нощта?

— Можете да спите под масата в гостната, Джими. Стаите на горния етаж са заети от братята.

— Под масите звучи чудесно — кимна Оуин и извади завивките от раницата.

Горат последва примера му без коментар.

Джеймс седна до бившия крадец, превърнал се в монах, и тихичко попита:

— Защо тук, Етан?

Абатът повдигна рамене.

— Не зная, Джими. Вече ти казах, че орденът държи да е близо до Сетанон. На няколко мили оттук възникна едно съвсем ново селище, нищо особено, дори не заслужава да го наречеш градче. Търговският път обаче е оживен и жителите му припечелват от търговия с керваните. Но тук можем да останем незабелязани и да пращаме наши хора, които да душат наоколо от време на време, колкото да се убедят, че няма промени в установеното положение.

— Забелязах, че и двамата лектори са хора, на които Батира има голямо доверие.

Грейвс кимна.

— Твърде много странни неща се случват напоследък, че да постъпва иначе. Някои от благородниците... — Той махна с ръка. — Вече не можеш да им се доверяваш като преди.

— Да не намекваш за предателство?

— Вече не зная какво да мисля — въздъхна Грейвс. — Навремето бях крадец, после ме прибраха в храма в Риланон, а сега са ми възложили особено трудна и вероятно опасна задача. — Той сведе очи, сякаш не смееше да погледне Джеймс. — Не зная дали съм достоен да я изпълня докрай.

— Етан, не съм те чувал да говориш така за себе си.

Грейвс въздъхна.

— Много неща не знаеш, Джими. Все още имам някои стари... връзки, ако мога така да ги нарека. От онези, които не се прекъсват лесно. Това поне трябва да ти е ясно.

Джеймс се засмя.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Аз самият имам смъртна присъда от Шегаджиите, в случай че прекося границите на техните владения, ала въпреки това го правя от време на време. И те си затварят очите, които означава, че им е изгодно.

— Дано наистина разбереш за какво говоря, когато му дойде времето. — Грейвс се надигна. — Отивам да си почина. Утре ме чака много работа. Лека нощ, Джими.

— И на теб, Етан.

Джеймс разгърна завивките си и легна до Оуин. Сънят дойде бързо. Докато се унасяше, се зачуди какво ли бе искал да каже Грейвс с думите „когато му дойде времето“.

Северният вятър свиреше в нощта. Джеймс се уви по-плътно в наметалото и протегна ръце към огъня, който озаряваше лицата на двамата му спътници. Пътят от Малаково средище за Силдън изглеждаше тревожно пуст в сравнение с Кралския друм за Саладор, но затова пък бе много по-пряк. Трите коня, които бе купил, хрупаха кротко трева.

— Джеймс — заговори Оуин, — има нещо, което не ми дава покой. Отдавна исках да го споделя с теб.

— Личи ти, че си обезпокоен — обади се Горат.

— И какво е то? — попита Джеймс.

— Усетих го, докато разговарях с Оракула... беше нещо като лошо предчувствие.

— Нищо чудно, като се имат предвид обстоятелствата — отбеляза Горат.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джеймс, който не откъсваше внимателен поглед от Оуин.

— Оракулът бе разтревожен от нещо.

Джеймс помълча, сетне каза:

— Не съм специалист по тия въпроси, аз самият никога не съм се срещал с Оракула, но от това, което съм чувал, зная, че той може да предсказва всякакви бъдещета, с изключение на своето собствено.

— Бъдещета? — учуди се Горат.

— Не зная дали се изразявам точно — продължи Джеймс, — но веднъж магьосникът Пъг ми обясни, че бъдещето не е предопределено, а е резултат от множество постъпки и като променяме някои от тях, можем да променяме и него.

— Тоест, ако Горат не беше дошъл да ни предупреди, сега планът на Делекан щеше да се осъществява без никакви пречки?

— Това ми е ясно — намеси се Горат. — Но щом бъдещето не е предопределено, каква полза от Оракула?

— Казват, че в думите му се криела много мъдрост — промърмори Джеймс.

— Мисля, че Джеймс е прав — рече Оуин. — Но все още не зная откъде дойде това усещане за тревога.

— Може би съдбата на Оракула по някакъв начин е преплетена с нашите действия — предположи Горат. — В такъв случай ще му е трудно да гледа в бъдещето — ако думите на Джеймс са верни. Може това да е източникът на безпокойството му.

Джеймс мълчеше. Той бе един от малцината, които знаеха за съществуването на Камъка на живота под Сетанон. Само шепа от оцелелите след битката бяха посветени в тайната на тази вълшебна реликва, останала запазена още от времето на Господарите на драконите. Още по-малко бяха в течение, че Аалският оракул, пазителят на Камъка на живота, се намира в едно подземие под град Сетанон.

Статуята при Малаково средище бе вдигната, за да разсее съмненията на онези, които бяха чували за съществуването на Оракула. Ако някой дойдеше да го потърси, тя осигуряваше възможност за контакт, без да се налага личното му присъствие.

— Опитвам се да намеря връзка между някои странни неща — промърмори Джеймс. — Имаме цурански Велики, чиито скъпоценности са били ограбени, за да могат също цурански ренегати да ги продадат на моределски нашественици, които ги заменят за оръжие. Имаме фалшива Гилдия на смъртта, която може би е параван за истински Нощни ястреби, оцелели от нощта, в която изгорихме щабквартирата им в Крондор. Имаме и многобройни лъжливи или истински сведения, които сочат, че се готви нашествие от север.

— Моите сънародници ще действат предпазливо — намеси се Горат. — Ще поискат от Делекан доказателства, че Мурмандамус наистина е жив и е затворен в Сетанон, преди да тръгнат на война.

— Не искам да обиждам сънародниците ти — отбеляза Джеймс, — но подобни „доказателства“ лесно могат да бъдат изфабрикувани.

— Съгласен съм — рече Горат. — Което е още една причина Делекан да се опитва да ни премахне.

Джеймс се облегна назад и се загърна в наметалото.

— Не зная дали някога ще открием отговорите на тези въпроси, но в момента предпочитам да поспя.

— В Литън ще потърсим ли твоя двойник? — попита го Оуин.

— На път ни е — каза Джеймс. — Нищо не пречи да поразпитаме из града.

Оуин се претърколи, за да се приближи максимално до огъня, без да си подпали дрехите. Горат лежеше мълчаливо: сигурно вече беше заспал.

Сънят не идваше. Джеймс се бореше с откъслечните сведения, с които разполагаше. Някъде сред този привиден хаос имаше обединяващо звено, схема, която свързваше всички участници и даваше на действията им разумно обяснение.

До самите покрайнини на Литън пътуваха безпрепятствено. Малко преди да стигнат забелязаха край пътя изоставена ферма с паянтова плевня, около която се навъртаха облечени в черно фигури.

Горат ги забеляза пръв и ги посочи на Джеймс.

— Въобще нямаше да ги видя, ако не ми беше казал — отвърна младият скуайър.

— Четирима са. Изглежда, в плевнята има нещо, което е събудило интереса им — обясни моредельт.

— Щом цицината ме сърби — оплака се Джеймс, — значи е надушила неприятности. Дали не открихме истинските Нощни ястреби?

— Ами ако е така? — попита Оуин.

Джеймс измъкна сабята си и заяви:

— Ако е така, да ги убием, преди да са ни видели — стига да имаме късмет.

И отби от пътя и подкара коня в тръс през поляната. Прекосиха занемарената нива, обрасла с висока до кръста трева. В началото тревата ги скриваше, а и странните фигури продължаваха да наблюдават плевнята, което позволи на Джеймс и спътниците му да ги наближат, оставайки незабелязани.

Първият убиец, който ги видя, извика и двамата до него се обърнаха. В същия миг Джеймс пришпори коня си в атака. Една от черните фигури размаха сабя и се приготви да го промуши, докато втората отскочи чевръсто от пътя на коня. На ъгъла на плевнята трета фигура измъкна стрела от колчана и я постави на тетивата. Внезапно отнякъде изникна ослепителна топка от енергия — профуча недалеч от

стрелеца с лък и удари стената на плевнята, което бе достатъчно ако не за друго, поне да му отвлече вниманието и да го накара да отстъпи назад.

В този момент Горат се изравни с втория убиец и скочи право върху него, докато Джеймс се биеше с първия. Оуин изруга: даваше си сметка, че макар да бе успял да разбули загадката на заклинанието, което бе използвал срещу него Наго, и дори да го повтори, все още не е в състояние да го контролира достатъчно добре. Той вдигна жезъла като тояга и препусна срещу мъжа с лъка, за да го повали, преди да е пуснал стрелата.

Горат прекърши гръкляна на противника си с плоското на сабята и се огледа. Джеймс все още не можеше да се справи със своя противник, а Оуин подскачаше около стрелеца с лък и безуспешно се опитваше да го удари — във всеки случай го занимаваше достатъчно, за да не му позволи да стреля. Накрая разяреният му противник хвърли лъка и се опита да си извади сабята.

Джеймс забеляза колебанието на Горат и му извика:
— Намери четвъртия!

Горат мигновено се втурна към ъгъла на плевнята, заобиколи я и се озова пред широко разтворената порта. Вътре цареше мрак, който би се сторил непроницаем за човешкото око, но за тъмнокожия елф бе просто игра на светлосенки. Той забеляза някакво движение по гредите под покрива, притаи се и зачака.

Миг по-късно някой претича отново по гредата, от която се посипа слама, и в същия миг една тъмна, скрита до стената фигура пусна нагоре стрела, ориентирайки се по шума. Горат се метна през вратата и преди Нощният ястреб да успее да опъне тетивата, се стовари върху него.

Борбата продължи само няколко секунди.

Отвън Джими също приключи с противника си и загледа как се справя Оуин.

Когато боят най-сетне свърши, Джеймс и Оуин влязоха в плевнята.

— Какво става тук? — попита Джеймс.

— Има някой горе — обясни Горат.

— Слизай! — извика Джеймс. — Нищо лошо няма да ти сторим.

Между гредите се показва непознат мъж и внимателно се спусна на пода. Разкърши схванатите си рамене и огледа тримата.

— Благодаря — бе първата му дума.

Приблужи се до тях и когато спря на няколко крачки, Оуин възкликна:

— Богове!

Джеймс не можеше да откъсне поглед от мъжа, който изглеждаше като негов близък.

— Ти трябва да си Лизли — рече той.

— И какво ви кара да смятате така? — попита непознатият.

— Това, че хората непрестанно ме бъркат с теб — отвърна Джеймс и застана така, че светлината от вратата да пада върху лицето му. — Веднъж някакви типове в Танерус едва не ме убиха, защото ме взеха за друг.

Мъжът се разсмя.

— Хиляди извинения. Чакаха ме да се върна със стока, която ме пратиха да купя. За съжаление на обратния път бях задържан въпреки волята си и това сигурно ги е поизнервило. — Той спря за миг, после продължи: — Вярно е, че си приличаме достатъчно, за да ни бъркат. Аз съм Лизли Шайбата.

— А аз съм Джеймс, от Крондор. Тези са мои приятели — Оуин и Горат. Тръгнали сме за Ромней, но в Малаково средище една жена ме помисли за теб.

— Старата Патрума — каза Лизли. — Побъркана е — превъртя, откак убиха мъжа й. Хората в града й дават по нещо за ядене и я пускат да спи в оборите. Не зная защо, но разправя наляво и надясно, че ми е роднина. — Той поклати глава.

— Нещо против да ни кажеш защо Нощните ястреби се опитваха да ти видят сметката?

— Нощни ястреби? — учуди се Шайбата и сви рамене. — Убийци? Нямам представа. Дали пък не са ме взели за теб?

Горат погледна Джеймс, но не каза нищо. Само Оуин подхвърли едно колебливо:

— Може би...

— Не — спря ги Джеймс. — Аз пък мисля, че някой е държал тъкмо на теб да ти види сметката. Хайде да тръгваме за града — докато стигнем, току-виж си се сетил кой може да е.

Мъжът ги изгледа, сякаш претегляше възможността да им се опъне, но очевидно се отказа и кимна покорно.

— Да тръгваме. Ожаднях нещо, а в „Крайпътния хан“ винаги поднасят пресен ейл.

— Претършувайте телата — нареди Джеймс и Горат и Оуин тръгнаха да изпълнят поръчението му. — Ти от нищо ли не се нуждаеш? — попита той Лизли.

— Ами не. Имам си сабя, а торбата изгубих нейде из гората, докато тези четиримата ме гонеха. Всъщност мога да взема една от някой от тях.

— Твоя работа. — Джеймс сви рамене.

Оуин се върна при тях и каза:

— Няма какъв багаж, Джеймс. Нито документи, нито пари, нищичко. Само оръжията и черните дрехи.

— И тези неща — добави Горат, който тъкмо се бе появил. И вдигна един медальон с изрисуван върху него ястреб.

Джеймс го взе, разгледа го, хвърли го на земята и каза:

— Тези са истински Нощни ястреби. Не като онези самозванци от Крондор.

— Самозванци? — повтори Шайбата.

— Това е дълга история.

— Хубаво — кимна Шайбата. — Тъкмо ще прием по два ейла. Да вървим. — Той тръгна към мъждукащите светлини на градчето, а останалите се метнаха на конете и го последваха.

Оуин се изравни с Джими и му каза:

— Изглежда доста безгрижен за човек, който преди малко можеше да си изгуби главата.

— Прав си — съгласи се Джеймс.

ГЛАВА 7

УБИЙЦИ

Беше претъпкано.

„Крайпътният хан“ — както подсказваше името му — бе построен в края на града и недалеч от главната улица. Явно се радваше на голяма популярност, защото вътре гъмжеше от работници, въоръжени до зъби главорези и съмнителни типове с очевидно криминално минало.

Джеймс и спътниците му оставиха конете на момчето, което работеше в конюшната, и магнаха на ханджията, който веднага дотича при масата им. Джеймс поръча за всички ейл и храна, а през това време ханджията хвърляше любопитни погледи на него и Лизли.

Когато си тръгна, Лизли рече:

— Е, май ти дължа една история.

— И каза, че ще е дълга — припомни му Горат.

— Ще я чуετε, но преди това имам един въпрос. Какво ви накара да ми се притечете на помощ? — Той погледна Джеймс и побърза да добави: — Ако е било случайност, значи съдбата има странно чувство за хумор.

— Наистина беше случайност — каза Джеймс. — Макар че преди това научихме името ти в Малаково средище, където някои ме взеха за теб. Но виж, що се отнася до спасяването ти, това действително си беше чиста случайност.

— Затова пък познахте онези, които се опитваха да ме убият — отбеляза Лизли. — Гледам, че сте доста добре информирани за средна ръка наемни войници. — Той кимна към Горат. — Напоследък такива като него все по-често взеха да се мяркат наоколо, макар че рядко се показват в компанията на хора. Кое то ме кара да смятам, че трябва да науча нещо повече за вас, преди да ви разкрия моята история.

Джеймс се засмя, Лизли му отвърна с усмивка и Горат и Оуин бяха поразени от приликата помежду им.

— Ако не сте братя — възкликна Оуин, — това ще е странна прищявка на боговете.

— Така ще да е — съгласи се Лизли.

— Ето какво ще ти кажа — подхвана Джеймс. — Работя за едни хора, които поне засега не се интересуват дали си жив, или мъртъв, Лизли. По-добре обаче да не им даваш причина да поискат смъртта ти. Освен това същите тези хора са в неприятелски отношения с твоите потенциални убийци.

— Врагът на моя враг е мой приятел — изрецитира Лизли едно старо правило.

— Та на въпроса — продължи Джеймс. — За момента имам причини да вярвам, че ще е по-добре двамата с теб да си помагаме, отколкото да си пречим.

Лизли потъна в замислено мълчание. Междувременно пристигна храната и всички се заеха с нея. След като отпи от ейла, Лизли заговори отново:

— Ще ти кажа онова, което знам, но ще си позволя известна дискретност. Аз съм представител на определени среди от Крондор, които имат сериозни търговски интереси. Става въпрос за търговия не само в Крондор, но и в Кеш, както и през Горчиво море до Натал. Напоследък се появи нов съперник, който се опитва да прекъсне установените връзки и да създаде своя търговска империя.

— Нещо против да ни кажеш кои са хората, за които работиш — попита Джеймс, — както и името на този нов съперник?

Лизли продължаваше да се усмихва, но очите му останаха сериозни.

— Не на първото, а вторият е личност, загърната в тайнственост. Някои го наричат Гадника.

Джеймс се наведе напред и заговори съвсем тихо, така че да го чуват само седящите на масата.

— Аз съм скуайър Джеймс, придворен на принца, а също и член на кралското войнство. Навремето обаче бях известен като Джими Ръчицата, тъй че знай за кого говориш. „Ще има забава при Мамчето“.

— „И всички ще си прекарат чудесно“ — довърши Лизли. — Значи ти си Джими Ръчицата? Направо не мога да повярвам. — Той се облегна назад. — Не ходя често в Крондор. Моят... работодател предпочита да си стоя на изток. Но съм чувал разни неща за теб.

— Не е изключено двамата с теб да имаме повече общи неща, отколкото предполагаме — рече Джеймс. После разказа за фалшивите Нощни ястреби в каналите под Крондор и за подозренията, които ги съпътстваха.

— Тая работа намирисва на Гадника — рече Лизли. — Той с радост би настроил Короната срещу Шегаджиите, а после ще си седи и ще се забавлява. Дори Шегаджиите да оцелеят, няма да имат достатъчно сила да му се противопоставят, а ако ги унищожат, той просто ще се настани на тяхното място.

— Изключено е, докато Арута е в Крондор — отвърна Джеймс. — Той никога не би допуснал да попадне в един толкова очевиден капан. Това, което повече ни безпокои обаче, е съществуването на истинските Нощни ястреби — същите, дето се опитваха да отделят главата ти от тялото.

— Няма да питам защо... — рече Лизли. — Да предположим, че има някаква връзка с благоденствието на Кралството.

— Доказано е, че Нощните ястреби са замесени в опитите да бъде убит принц Арута преди десетина години. Ако това са оцелелите от неуспешното покушение, или някой друг, който се възползва от репутацията им, значи заплахата е сериозна. Какво можеш да ни кажеш за тях?

— Още утре потеглям за Танерус — рече Лизли. — Искам да изясня цялата тази история на място, както и да се срещна с онези, дето са се опитали да те пребият. Има две места, за които подозирам, че може да са опорни точки на Гадника. Чух, че държи под контрол престъпния свят от дърбинските пристанища, както и подземната измет в Силдън. Шегаджиите никога не са били силни извън Крондор, което не им пречи да разполагат със сериозни връзки отвъд Горчиво море и голямо влияние в Силдън. Наскорошните вълнения в няколко пристанища на Горчиво море сериозно навредиха на търговията им и приятелите им в Силдън започнаха да се топят като сняг през пролетта. Но ако някъде ще се спуска гърнето, това ще е на север — в Ромней вече избухнаха размирици, а доколкото ми е известно, сега там се разпореждат Нощните ястреби.

— И ние чухме, че там се мъти нещо.

— Гилдията на лодкарите, нали? — засмя се Лизли.

Джеймс кимна.

— Това пак е работа на Гадника — продължи Лизли. — Започна от пристанищата, за да затрудни движението на товари, после се зае с местните търговци и крадците. Хората се принуждават да плащат откуп, за да си получат стоката, а каквото влезе в джобовете му, не излиза оттам. Деймън Рийвс е главатар на лодкарите, много свестен човек, но явно някой от приближените му е подпалил чергата.

— Значи според теб зад възраждането на Нощните ястреби стои Гадника? — попита Джеймс.

— Не зная със сигурност, но така смятам. Сигурно му е омръзнало да му създавам неприятности и е обявил награда за главата ми. А може и да е някой друг — по съвсем различна причина. Напоследък си създадох доста врагове. — Лизли се засмя.

— Не се и съмнявам — отбеляза сухо Горат.

— Откъде да започнем? — попита Джеймс.

— Започнете с Майкъл Уейландър. Според мен той е в центъра на събитията. Арли Стоманената душа от Железарската гилдия е водач на противниците на лодкарите. Но и двете страни ще говорят с Уейландър. Според слуховете той е забъркан в разни нечисти дела, не кой знае колко важни, но достатъчни, за да го направят опасен.

— Нещо друго?

— Нищо, което да те заинтересува.

— Какво пък — въздъхна Джеймс, — повече е, отколкото очаквахме. Щом ще си в Танерус, значи ще знаем при нужда къде да те открием.

Лизли се захили и Джеймс изпита усещането, че е надникнал в огледало. Макар Лизли да бе с две или три години по-възрастен от него, приликата им бе невероятна.

— Вярно, че утре тръгвам за Танерус, но никой не знае къде ще бъда, когато дойдете да ме потърсите.

— Повярвай ми, приятелю — рече Джеймс, — сега, след като вече се запознахме, ще те държа постоянно под око. Пак ще се срещнем, ще видиш.

Лизли дояде вечерята, извини се и ги остави на масата.

— Ще ида да запазя стая — рече Джеймс.

Скоро след това тримата се качиха да си легнат.

На сутринта, когато слязоха в конюшната и попитаха за конете, момчето, на което ги бяха оставили, ги изгледа учудено.

— Конете ли, господине? Но нали снощи взехте единия, а другите два ги продадохте на господаря?

Джеймс се обърна и погледна на запад, към Танерус. И се закле, че някой ден ще открие Лизли Шайбата. Ако досега в съзнанието му се бе спотайвало някакво съмнение за възможна връзка помежду им, сега то се стопи окончателно. Той неочаквано се разсмя и рече:

— В такъв случай, момче, май ще трябва да помоля господаря ти сега той да ни ги продаде.

Оуин и Горат се спогледаха, учудени от странната реакция на Джеймс, но никой от двамата не каза нито дума, докато младият скуайър уреждаше въпроса с конете.

Въоръжени мъже бяха вдигнали барикада на пътя за Ромней и дадоха знак на тримата конници да спрат.

— Какво има? — попита Джеймс.

Един от мъжете заобиколи барикадата, която се състоеше предимно от чували с ечемик и празни сандъци, и каза:

— В момента не пускаме непознати в Ромней.

— Пътувам по кралски дела и нося писмена заповед от принца на Крондор.

— Принца на Крондор значи? — повтори мъжът и потърка брадичката си. Приличаше на докер, с навити ръкави на ризата, изпод които се подаваха яките му ръце, имаше мускулесто набито тяло, къс врат и обгоряло от слънцето лице. Държеше метален лост, от онези, с които се отварят сандъците по пристанищата. — Само че принцът е далече, щото тук даже не са Западните владения, та не виждам защо това трябва да има нещо общо с нашата работа.

— Кой командва тук? — попита Джеймс, скочи от коня и подаде юздите на Оуин.

— Ами, обикновено Майкъл Уейландър, дето гледа да попречи на лодкарите да превземат града, но в момента е там по работа, та остави мен да командвам.

— Как се казваш?

— Карл Уидгър — отвърна мъжът.

Джеймс внезапно скочи срещу него и го удари с всичка сила в корема. Мъжът изпъшка и се преви на две, а Джеймс го фрасна в

лицето с коляно. Карл се строполи като отсечено дърво.

Джеймс прекрачи падналия докер и извика на останалите:

— Искам някой да изтича до града и да повика Майкъл Уейландър. Кажете му, че Карл не се чувства добре и няма кой да го замести. Освен — добави той и извади сабята — ако някой от вас не желае да поеме командването.

Двама от мъжете зад барикадата проведоха кратко заседание, след което единият се затича към града по малкия мост, който разделяше пътя за Ромней от Кралския друм. Никой от останалите не прояви желание да излезе иззад барикадата и да нападне Джеймс, който обаче си даваше сметка, че не може да премине толкова лесно през десетина въоръжени мъже.

— Това беше доста смело — отбеляза Оуин.

— И доста глупаво — отвърна тихо младият скуайър. — Главата на този тип е толкова твърда, че още ме боли капачката на коляното. Добре, че не го ударих с ръка в лицето — сигурно щях да си строша някоя кост.

Майкъл Уейландър не се забави много. Беше висок мъж, русоляв, с късо подрязана къдрава брада, която имаше червеникав оттенък на светлината на следобедното слънце.

— Какво става тук? — попита още щом се появи.

— И аз бих искал да разбера — рече Джеймс. — Нося писмена заповед от принца на Крондор и съм тръгнал по кралски дела. Как смееете да ми препречвате пътя?

— Действаме по разпореждане на графа на Ромней — отвърна Уейландър. — Наскоро тук избухнаха размирици, някои дори му викат война между гилдиите.

— Война между гилдиите? — повтори Джеймс, сякаш го чуваше за първи път.

— Проклетите лодкари вдигнаха цените в разрез с всички предишни уговорки и заплашват да преустановят цялата търговия по реката. Аз съм представител на съюза на останалите гилдии: стъklarите, въжарите, дърводелците, ковачите, както и на местните търговци, които отказват да плащат.

— Нека предположа — прекъсна го Джеймс. — Опитали сте се да си уредите собствен транспорт за товарите, а лодкарите са започнали да изхвърлят стоката ви в реката.

— Нещо повече — рече Уейландър. — Преди три седмици убиха двама чираци и подпалиха няколко лодки.

— Какво пък, това са си местни проблеми — сви рамене Джеймс. — Ние тук сме по дела на Короната и не можем да си позволим да се бавим.

— Нека видя заповедта — рече Уейландър.

Джеймс се поколеба. Уейландър не беше благородник, нито официален служител на Короната и по закон нямаше никаква власт над Джеймс, който не беше длъжен да му се подчини. Но обстановката изискваше друг подход — бяха заобиколени от десетина въоръжени мъже, които можеха да се нахвърлят върху тях всеки момент. Така че бръкна под наметалото си и извади писмото, в което се казваше, че всеки благородник е длъжен да оказва съдействие на скуайър Джеймс по време на изпълнение на неговата мисия в служба на Короната.

— Ще извинявате, ама трябваше да сме внимателни. Лодкарите са наели някакви главорези и градът е заприличал на военен лагер. Не можем да направим нищо за ония вътре в града, но се опитваме поне да ограничим достъпа на приходящи. — Уейландър върна писмото.

— А какво прави графът? — попита Оуин. — Не е ли предприел мерки за запазване на мира?

— Тук няма гарнизон, момче — обясни Уейландър и по гласа му Джеймс предположи, че това положение му се нрави. — Намираме се в сърцето на Кралството и най-сериозните ни проблеми са пристанищни свади между пияни докери или крайпътни бандити, дето се крият по северните хълмове. Имаме си градска милиция, само че тези хора сега се разделиха между враждуващите страни. Лодкарите са най-важната гилдия в района, но събрани заедно, останалите гилдии са по-силни. Всъщност силите са почти изравнени, а и в града не останаха неутрални партии. Граф Ричард ме повика от дома ми в Шлеп, едно селце на половин ден езда южно отук, най-вече защото не съм местен, но затова пък имам доста приятели от двете страни и понякога те се вслушват в думите ми.

Докато прибираше писмото под наметалото си, Джеймс каза:

— Предполагам, че лодкарите имат своя гледна точка по въпроса. Но вече споменах, че това не е моя грижа. Трябва да се срещна с графа.

Уейландър се готвеше да отвърне нещо, когато зад гърба на Джеймс се разнесе тропот на копита и по пътя в бавен тръс се приближи дълга колона кралски копиеносци.

Водачът им вдигна ръка, давайки знак да спрат, и попита с висок глас:

— Какво е това? Ей, вие там, разчистете незабавно пътя!

Джеймс кимна, Уейландър даде необходимите разпореждания и мъжете започнаха да отместват чувалите и сандъците.

Междувременно Джеймс се приближи до офицера, който го изгледа продължително и после попита:

— Какво си ме зяпнал?

Джеймс се захлапи.

— Уолтър от Гилденхолт, ако не се лъжа? Значи Бодуен те е пратил на юг, така ли?

Бившият капитан на гарнизона при Висок замък попита:

— Познавам ли те?

— Срещали сме се при Висок замък. Аз съм Джеймс, придворен скуайър на принца.

— А, да — кимна старият капитан. — Сега вече си спомних.

Джеймс не можа да сдържи усмивката си. Когато за първи път срещна капитана, той бе една от жертвите, след като Ги дьо Батира бе изпаднал в немилост — като дългогодишен верен негов служител. В резултат бе пратен да служи на границата. Джеймс погледна понатежалия търбух на Уолтър и подметна:

— Мирът май ти се е отразил добре.

— Какво ви води насам, скуайър? — отвърна с въпрос капитанът, като пренебрегна опита да си говорят приятелски.

— Принцът ми заръча да свърша някои работи. Вие ли сте отрядът, който Ги прати насам да възстанови реда?

— Ние сме — кимна Уолтър. — Щяхме да пристигнем още преди няколко дни, но ни задържаха по пътя. Банда чернодрешковци се опитаха да ни спрат. Доста време изгубихме да ги гоним из полята, но накрая някои от тях се простиха с животеца.

Джеймс погледна към Оуин и Горат.

— Капитане, за такива неща по-добре да не се говори открито. Трябва да се срещна с графа. Предполагам, че ти също.

— Аха — кимна капитанът и даде знак на хората си да продължат, след като барикадата бе разчистена. — Тръгвайте с нас, скуайър. Ние ще ви пазим гърбовете от негодниците. — И чак сега се усмихна на Джеймс.

Джеймс се засмя, метна се на коня и махна на спътниците си да се присъединят към колоната. Конниците бяха петдесетина — достатъчно, за да прекратят размириците и да уредят спора между враждуващите страни. Поне така се надяваше Джеймс.

— Скуайър, пазехме барикадата само докато пристигнат конниците — обясни Уейландър. — Предайте на графа, че хората ми ще се приберат в Шлеп.

Джеймс кимна, че ще изпълни молбата, и подкара коня към моста.

Ромней бе един от големите търговски центрове на изток. Бе достатъчно голям, за да бъде определен като многолюден според западните представи, но тук, в източната половина на Кралството, той бе само едно от многото търговски селища. Все пак с петдесетина копиеносци зад гърба си графът щеше да събере наново градската милиция и да възстанови реда, преди да е избухнала истинска война.

Напрежението в града бе почти осезаемо. Докато препускаха по улицата, от прозорците надничаха любопитни лица, а минувачите се притискаха към стените да направят път на конете.

— Мирише ми на страх — подхвърли Горат.

— Хората се боят, че може да избухне бунт — обясни Джеймс. — Дори когато не си на ничия страна, насилието пак може да те засегне, теб или близките ти.

Свиха зад един ъгъл и се озоваха на градския площад, наред който имаше грамаден шадраван.

— Интересно, не виждам никакви сергии — каза озадачено Джеймс.

— Така е — кимна Оуин. — Аз също съм минавал оттук на път за чичо ми, който живее в крепостта Кавел, и винаги съм виждал търговци на градския площад.

— Може би ги е страх от насилието, за което говореше — обади се Горат.

Джеймс кимна. Голям хан заемаше северната страна на площада. На стената висеше табела с черна овца на зелен фон.

— Там ще се настаним — обяви Уолтър от Гилденхолт. Копиеносците започнаха да слизат от конете, а капитанът спря един минувач и го попита:

— Къде е домът на графа?

— В онази къща ей там, господине — отвърна човекът и посочи една от сградите на другия край на площада.

Уолтър подаде юздите на един от оръженосците си, скочи от коня и се обърна към Джеймс.

— Скуайър, какво ще кажете да наминем при графа?

Джеймс също слезе от коня и кимна на Оуин.

— Намери стаи, но в друга странноприемница. Искам да поразузная наоколо, а докато сме заедно с копиеносците, няма да имаме голяма възможност.

— Знам къде — отвърна Оуин. — Веднъж отседнахме там с баща ми. — Той посочи с ръка. — Надолу по тази улица има друг мост, който пресича река Чим, и точно на отсрещния бряг е разположен един хан със зелена котка над вратата. Ще те чакаме там.

Джеймс се обърна и последва Уолтър, който вече крачеше към вратата на къщата, която му бяха посочили. Още не бе вдигнал юмрук да почука и един слуга им отвори.

— Заповядайте, господа.

Върху гърдите на прислужника беше изрисуван гербът на графското семейство — стилизирана река и риба, която изскача над вълните и над една звезда. Прислужникът ги отведе в неголяма гостна в задната част на къщата.

Граф Ричард бе млад мъж и приличаше по-скоро на търговец, отколкото на благородник, въпреки че носеше ризница и сабя. Джеймс бе израснал сред благородници, които бяха не само владетели, но и родени войници, и още не можеше да привикне с тези източни аристократи, които препасваха сабите си по-скоро за украшение. Остана изненадан обаче от звучния, властен глас на графа.

— Добре дошли, господа. Виждам, че милорд Батира се е отзовал на молбата ми.

— Тръгнахме веднага, графе — отвърна Уолтър.

— Колко хора доведохте?

— Един пълен отряд от петдесет кралски копиеносци.

Лицето на графа стана угрижено.

— Надявам се да са достатъчно. Наистина бих предпочел този спор да се реши без употребата на сила.

Уолтър погледна към Джеймс и сви рамене. Графът забеляза немия въпрос и на свой ред попита:

— А вие сте?

— Джеймс, скуайър в двора на принц Арута — представи се той и подаде писмото със заповед да му бъде оказвано пълно съдействие.

— Какво съдействие? — попита малко раздразнено графът, след като прочете писмото.

— На този етап само информация, милорд. До нас достигнаха слухове за активизиране на действията на Братството на Тъмната пътека в този район, както и за възможността Нощните ястреби да се завърнат.

— Възможността? — повтори графът със зачервено лице. — Никой ли не чете докладите, които пращам на Короната? Разбира се, че има възможност! Та те убиха двама членове на гилдията на железарите по поръчка на лодкарите, а после и двама от лодкарите, без съмнение също по нечия поръчка — те ще убиват за всеки, който им плаща. Чух, че баронът на Кавел се криел в крепостта си, защото наемниците го дебнели! Накарал е слугите и охраната да спят във всички стаи.

Джеймс си помисли, че името Кавел му звучи познато, но не можа да се сети откъде.

— Милорд — заговори той, — аз и хората ми ще поостанем тук няколко дни, за да се запознаем с обстановката. Предпочитам никой да не знае, че посещението ни е официално. Ако някой попита, нека му обяснят, че сме се отбили, за да предадем приветствия от страна на принца, и си почиваме, преди да си продължим по пътя. — Той погледна към Уолтър. — Аз ще бъда в хана „Зелената котка“, в случай че ви потрябвам, капитане.

Уолтър от Гилденхолт сви рамене, сякаш това нямаше никакво значение за него.

— Милорд, ние сме на ваше разположение — обърна се той към графа. — Утре бих искал да се срещна с началника на градската милиция и да организираме постоянни патрули. Положението ще се успокои веднага щом гражданите видят, че момчетата ми са в града.

Джеймс и капитанът се поклониха и напуснаха къщата на графа. Пред вратата Уолтър каза:

— И така, скуайър, надявам се, че скоро ще държим положението в ръце.

Усетил отново напрежението във въздуха, Джеймс отвърна:

— И аз се надявам, капитане. Наистина се надявам да успеете.

Разделиха се. Джеймс се върна при коня си, метна се на седлото и препусна в посоката, указана му от Оуин. Докато топуркаше по улиците, се зае да изучава града.

Ромней бе разделен на три части на мястото, където се събираха три реки. Река Ром се спускаше право надолу от Зъберите на света по границата на Северните владения и се сливаше при Ромней с река Чим, която пък тук се разклоняваше на два ръкава. Джеймс спря при моста, който бе прехвърлен през Чим. Нещо го гризеше, някакъв спомен, който все не успяваше да изрови, а предусещаше, че може да се окаже важен. Почака малко, с надежда да изплува сам на повърхността, после реши, че ще се появи, когато му дойде времето.

Мина по моста и установи, че напрежението на отсамния бряг на реката е още по-високо. Минувачите се движеха трескаво и оглеждаха подозрително всички ъгли, сякаш очакваха всеки миг да бъдат нападнати. Никъде не се виждаха улични търговци.

Стигна хана „Зелената котка“ и заобиколи отзад в конюшнията, където го чакаха Горат и Оуин.

— Защо не сте вътре и не се храните? — попита ги Джеймс, докато слизаше от коня.

— Господине — намеси се едно уплашено конярче, — моят господар отказва да ви обслужи заради вашия... приятел. — И посочи Горат.

Джеймс промърмори „не бих го нарекъл точно приятел“, метна юздите на конярчето и влезе през задната врата в хана. Оуин и Горат се поколебаха, сетне го последваха.

Вътре Джеймс се изправи пред едър мъжага в напреднала възраст, който въпреки това имаше мускулести плещи и яки ръчища. Мъжът посочи Горат с дебелия си пръст и извика:

— Ей, ти! Казах ти, че не желая да ми влизаш в хана!

Джеймс побърза да застане между двамата и попита:

— И какво означава всичко това?

Мъжът го огледа от главата до петите, сякаш се опитваше да прецени кой стои насреща му. Младият скуайър бе по-дребен от него,

но нещо в маниерите му накара ханджията да се сепне.

— Тъмни елфи! Петнайсет години съм служил по границите и съм убил предостатъчно от неговия вид, за да ги надуша отдалече! Колцина мои приятели загинаха от ръчичките им! А кой, по дяволите, си ти?

— Аз съм Джеймс, скуайър на принц Арута Крондорски. Тези са мои спътници, тръгнали сме по кралски дела.

— А аз съм кралицата на Банапия — отвърна ухилено ханджията.

Джеймс също се ухили, после бръкна под наметалото си и извади писмото.

— В такъв случай, ваше най-красиво и всеобичащо великолепие, бъдете така добра да прочетете това писмо, инак ще се наложи да доведе граф Ричард, за да се застъпи за мен, но това едва ли ще му се понрави точно в този момент.

Мъжът можеше да чете, но бавно, мърдайки устни. След около минута върна документа на Джеймс.

— Значи си някакъв офицер при принца, тъй ли да разбирам?

— Ако служех в армията — отвърна Джеймс, — щях да съм с чин лейтенант-рицар, в случай че е по-понятно за един стар войник като теб. А сега искам стая, достатъчно голяма за нас тримата, храна и ейл.

Мъжът погледна отново Горат, сетне сведе глава към Джеймс.

— Заповядайте отгук... господарю. — Отведе ги при тезгяха, извади масивен железен ключ и им го подаде. — На горния етаж, в дъното на коридора, вдясно. — Джеймс взе ключа и в същия миг в очичките на ханджията блесна нова мисъл. — Нощувката е шест златни соверена.

— Шест!?! — възкликна Джеймс. — Ах, ти, кождер!

— Стаята е за двама. Или нея, или нищо.

Джеймс си спомни за петдесетимата копиеносци в предишната странноприемница и за количествата храна, които можеха да изядат.

— Вземаме я — склони той.

— Плаща се предварително.

Джеймс отброи дванайсет монети и рече:

— Това е за две нощувки. Ако останем по-дълго, ще ти платя вдругиден.

Мъжът помете с ръка монетите от бара.

— И наемът не включва храната и алкохола.

— Така и предполагам — въздъхна Джеймс и се обърна към Оуин и Горат: — Добре, хайде да пренесем багажа и после ще ядем.

Върнаха се за багажа си и оставиха животните на грижата на конярчето. Както Джеймс предполагаше, стаята не беше най-хубавата, нито най-просторната, с която разполагаше странноприемницата, но той реши да не прави въпрос от това.

Когато се върнаха долу, се наложи да изтърпят доста мудно обслужване, макар ханът да не беше препълнен. Джеймс тъкмо обмисляше дали да не се заеме по-сериозно със стария боец, който държеше странноприемницата, когато вечерята най-сетне пристигна. За негова радост бе добре приготвена и вкусна.

Докато се хранеха, се заеха да обсъдят положението. Джеймс сподели оскъдната информация, с която разполагаше, със спътниците си и Оуин каза:

— Значи Нощните ястреби работят за лодкарите и за железарите?

— Нито за едните, нито за другите — предположи Горат. — Целта на съюзниците на Делекан е да всяват раздори и хаос в Кралството.

— Склонен съм да мисля, че Горат е прав. Не зная дали Нощните ястреби са в съюз с Гадника, с Делекан или с двамата заедно, а не е изключено просто да си имаме работа с локален конфликт, който няма нищо общо с нашата задача, но каквото и да е, все е от полза за Делекан. Което означава, че трябва да помогнем, за да бъде овладян.

— Как? — попита Оуин.

— Първо, да разберем как е започнало всичко, а тогава ще мислим по какъв начин да сдобрим двете страни. Тези копиеносци могат само да държат капака на врящото гърне, но рано или късно някой ще извади сабя или ще счупи нечия глава и тогава в града ще се разрази истинска война. — Той сниши глас още повече. — И ако милицията наистина е разделена между двете страни, дори копиеносците няма да са в състояние да овладеят положението.

Оуин кимна и попита:

— Какво очакваш от нас?

Джеймс посочи Горат.

— Утре в ранни зори ще станеш и ще се поразходиш из града. Искам да се поогледаш. Знаеш какво да търсиш. — После се обърна към Оуин. — Да познаваш някоя известна местна фамилия?

— Не много добре — отвърна Оуин, — но ако спомена името на баща ми, вероятно ще успея да си изкарам някоя и друга покана за чай или за обяд.

— Добре — кимна Джеймс. — Аз също ще се поразходя.

— Къде? — попита Оуин.

Джеймс се захили.

— В едни части на града, където не би стъпил разумен човек.

— Друго от мен? — попита Оуин.

— Познаваш ли барона на Кавел, живее на север оттук? — сети се Джеймс.

— Корвалис от Кавел? — попита Оуин. — Би трябвало. Той ми е чичо. По-точно е чичо на майка ми, но е само няколко години по-възрастен от нея. Защо?

— Граф Ричард спомена, че го дебнели Нощните ястреби.

— Това не ме учудва — отвърна Оуин. — Чичо Корвалис открай време е прочут със сприхавия си характер и уменията да си създава врагове. Но въпреки това не мога да си представя кой би платил на наемници, за да го убият.

— Така твърдеше граф Ричард — по думите на самия барон на Кавел.

— Ако им трябва мъртъв, значи вече е обречен — подхвърли Горат.

— Според Ричард чичо ти Корвалис се криел в някаква къща в средата на село Кавел, с въоръжена охрана във всяка стая.

Оуин кимна.

— Старата крепост е разрушена при неизяснени обстоятелства преди петдесетина години. Оттогава семейството обитава най-хубавата къща в селото и все се кани да възстанови крепостта, но доколкото знам, тя все още е изоставена.

— Може би няма да е зле да отскочим до чичо ти и да си поговорим с него — рече замислено Джеймс. — Ако не открием Нощни ястреби тук.

— Не съм забелязал да се откриват трудно — отбеляза Горат.

— Май си прав — засмя се Джеймс.

На следващата сутрин Джеймс се събуди от виковете. Още преди да се разсъни, вече бе изскочил от леглото и си нахлузваше панталоните. Горат също бе буден и посягаше към сабята. Оуин се размърда на нара си и попита сънено:

— Какво става?

— Май навън ще се бият — отвърна Горат.

— Не, нещо друго е — поклати глава Джеймс.

Облече се и слезе долу. Ханджията бе застанал пред вратата и разговаряше с някого.

— Какво има? — попита Джеймс.

— Убийство — отвърна ханджията и го изгледа кръвнишки. — Било е извършено тази нощ.

— И кой е убит? — попита Оуин, който тъкмо се бе присъединил към тях.

— Не зная — изръмжа ханджията. — Станало е в хана „Черната овца“.

Джеймс изхвърча през вратата още преди последните думи да се разтворят във въздуха. Оуин и Горат го следваха по петите. Той не си направи труда да оседлае коня, а се затича по улицата след тълпата, която се носеше като река по моста към отсрещната страна на града.

Когато наближи площада, видя, че пътят на тълпата е преграден от няколко мъже с дълги прътове — всички имаха превръзки на ръцете. От кралските копиеносци нямаше и следа.

Наложил се Джеймс да си пробива път през тълпата, а когато излезе отпред, на пътя му се изпречи мъж с пика.

Джеймс бутна пиката настрана и извика:

— По дела на Короната!

Мъжът очевидно не беше подготвен за това, защото се поколеба, а през това време Джеймс, Оуин и Горат го заобиколиха. Но веднага щом подминаха, той отново запречи образувалия се отвор. От другия край на площада се зададе графът на Ромней и възкликна учудено:

— Скуайър?

— Милорд? Какво е станало?

— Виж сам! — извика графът, който едва сдържаше гнева си, и посочи разтворената врата на „Черната овца“.

Джеймс изтича към вратата.

Вътре, навсякъде по пода, се въргаляха кралски копиеносци, втренчили невиждащи очи в тавана. Не беше необходимо да е знахар или свещеник, за да разбере, че всички са мъртви. Той вдигна поглед към разтреперания слуга, който бе открил войниците, и попита:

— Всичките ли?

Младежът бе толкова уплашен, че едва говореше.

— Да, господарю — кимна той. — Офицерът е горе в стаята си, както и сержантите и някои от останалите. Другите са избити тук.

Горат се приближи към една маса и взе халба ейл. Наведе се и я помириша.

— Отровена е, или аз съм таласъм. Лесно може да се подуши.

Джеймс взе халбата и я подуши. Очевидно моределът имаше много по-остър нюх, тъй като той не усещаше нищо, освен мириса на топъл ейл. Все пак забеляза черна утайка на дъното. Разбърка течността с пръст и я опита на вкус с върха на езика.

— Може и да си прав — рече Джеймс, след като се изплю на пода, — но това, което си подушил, е блатна тръстика.

— Блатна тръстика? — попита Оуин. Изглеждаше по-блед дори от трупове наоколо.

Джеймс кимна и остави халбата на масата.

— Стар номер в някои долнопробни ханове на Кралството. В големи дози отварата от блатна тръстика може да е вредна за здравето, но в малки само възбужда жаждата. Смесиш ли я с нискокачествен ейл, клиентите ще се наливат, сякаш е най-добра реколта.

— Може ли да убие човек? — попита Оуин.

— Не. Но има много безвкусни отрови, които могат да свършат тази работа.

Джеймс повика с пръст младежа и го попита:

— Как се казваш?

— Джейсън — отвърна той. Не спираше да трепери. — Какво ще правите с мен?

— Нищо, защо?

— Защото аз ги обслужвах, господарю. Ханджията винаги казва, че който обслужва клиентите, той носи отговорност за тях.

— И така да е, сигурно не си знаел, че бирата е отровена, нали? — попита Джеймс.

— Не, но усещах че нещо не е наред, а не казах никому.

— И кое не беше наред? — попита заинтригувано Джеймс.

— Мъжете, които докараха ейла. Обикновено го купуваме от склада в едно близко селце, казва се Шлеп. Каруцарите, които го докараха този път, не ми бяха познати.

— Имаше ли нещо, което да ти се стори странно?

— Ами... — Младежът се загледа в тавана. — Бяха мургави като кешийци и говорът им беше по-различен. Освен това изглеждаха неспокойни, но не казаха нищо. Единият имаше медальон, показва се изпод наметалото му, докато подаваше бъчонката.

— Какво представляваше медальонът?

— На него май имаше птица.

Джеймс погледна многозначително Горат и Оуин.

— Нещо друго?

— Казаха ми да забравя, че въобще съм ги виждал — отвърна Джейсън. — Освен това миришеха странно, като моряците от Силдън, които понякога идват насам — на слънце, платно и цветя.

Горат и Оуин започнаха да оглеждат стаите, а Джеймс излезе навън. Граф Ричард стоеше точно там, където го бе оставил преди малко. Шокът от убийството, изглежда, го бе лишил от способност за действие. Джеймс бе виждал и друг път подобна реакция при хора, непривикнали да се срещат със смъртта. Изтича при графа и го попита:

— Милорд, какво смятате да предприемете?

— Да предприема? — Графът го погледна стреснато.

Джеймс посочи тълпата.

— Трябва да им кажете нещо. Нека ги разпръснат, преди положението да е станало неудържимо. А после да се погрижат за телата на войниците.

— Да — каза графът. — Точно така. — И се покатери на шадравана, където можеха да го видят всички. — Граждани на Ромней — извика графът, повъзвърнал самообладанието си, тъй като ако не друго, поне имаше опит в това да разговаря с гражданството. — Вървете си по домовете! Запазете спокойствие. Черно убийство е било извършено тази нощ, но виновните за това ще бъдат наказани. — Той скочи от парапета на шадравана и даде знак на един от помощниците си. — До пет минути да ми доведете представители на лодкарите и железарите. Проклятие! — обърна се графът към Джеймс. — Ще пратя

вест до Чим за още войници. Ги няма да остане никак доволен, когато научи, че кралските копиеносци са били изтровени.

— Нито пък кралят — допълни Джеймс. Забеляза, че лицето на графа потъмня при споменаването на крал Луам, и предложи: — Аз и спътниците ми ще ви помогнем с каквото можем.

— Скуайър, най-доброто, което можете да направите сега, е да откриете кой стои зад тази работа.

— Вече зная кой — заяви Джеймс. И разказа на графа и помощниците му за блатната тръстика и за двамата непознати, вероятно дошли от Силдън.

— Нощни ястреби! — прошепна графът, за да не го чуе някой от тълпата. — По дяволите! Предпочитам зад тази работа да стои Деймън Рийвс или Арли Стоманената душа.

— Защо някой от тях? — попита Джеймс.

— Защото тогава мога да ги обеса и да приключа с този въпрос. Рийвс ръководи лодкарите, а Арли е глава на местната железарска гилдия. Те са в центъра на този конфликт. — Той посочи двама мъже, които се приближаваха, и когато застанаха пред тях, каза: — Предайте на хората си, че ми дойде до гуша от насилието в Ромней. Ще държа лично отговорни ръководителите на двете гилдии, ако продължите да нарушавате закона и реда. При следващата проява на насилие ще наредя да ги обесят един до друг на градската порта. Вървете и да не съм ви видял повече!

— Но Арли Стоманената душа е в Шлеп! — опита се да възрази единият от мъжете.

— Тогава иди до Шлеп и му кажи!

— Милорд, оставете това на мен — предложи Джеймс.

Двамата мъже се спогледаха, сякаш се питаха кой е той. След като не получиха отговор, се обърнаха и си тръгнаха.

— Дали ще ви послушат? — попита Джеймс, след като се отдалечиха.

— Вероятно не, но се надявам да се поуспокоят, докато пристигне следващият отряд. — Графът изгледа Джеймс. — Защо искаш да отидеш до Шлеп?

— Защото оттам е пристигнала отровата. Пък и след това смятам да продължа за Силдън.

— Тогава предай на Арли и Майкъл Уейландър, че ги очаквам тук до два дни, заедно с Рийвс и другите водачи на местни фракции, и че ако не дойдат, ще ги смятам отговорни за убийството. Тогава лично ще издам заповед за изпълнение на присъдата. Ако се появят, ще ги затворя в една стая и никой от двамата няма да може да я напусне, преди да са уредили противоречията си. Не ме интересува дали ще трябва да пикаят на пода, или да умрат от глад, но докато не приключат с въпроса, няма да видят бял ден.

Убеден в решимостта на графа да сложи край на конфликта, Джеймс каза:

— Милорд, до един час ще напусна града със спътниците си. — Той се поклони и се върна в хана, където двама работници помагаша на Джейсън да пренесе телата на отровените войници до каруцата, за да бъдат откарани за кремиране. Оуин махна на Джеймс и той го попита:

— Откри ли нещо интересно?

— Само това — отвърна Оуин и му подаде два предмета. Единият беше малка сребърна брошка, която изобразяваше паяк.

— Какво е това? — попита Джеймс.

— Погледни отдолу — посъветва го Горат.

Джеймс обърна брошката. Коремчето на паяка бе прорязано от широк канал, натъпкан с меко вещество. Джеймс приближи паяка до лицето си и го подуши.

— Сребротрън! — възкликна той.

— Сигурен ли си? — попита Оуин.

— Повярвай ми, мога да позная тази миризма при всякакви условия.

— Такива предмети ползват наемните убийци — обясни Горат. — Достатъчно е преди употреба да прокараш острието на кинжала през канала и после всяко одраскване ще е смъртоносно за противника.

— А другото? — попита Джеймс.

Оуин показа една медна тръба със стъкълца на двата края.

— Далекоглед? — попита Джеймс.

— Само погледни вътре — посъветва го Оуин.

Джеймс взе тръбичката и я долепи до окото си. Гледката през нея бе съвсем различна. Стъклото променяше цветовете и той изведнъж забелязаменящи се фигури по дрехите на спътниците си и околните стени.

— Какво пък е това? — попита, след като свали тръбата.

— Някаква магия — обясни Оуин. — Ще трябва да я изследвам по-внимателно, но мисля, че ти позволява да видиш неща, които не се виждат с просто око — ако са скрити с вълшебство.

Джеймс огледа още веднъж двата предмета. Щеше му се да разполага с по-насочващи улики, но за начало и тези щяха да свършат работа.

ГЛАВА 8

ТАЙНИ

Тъмни фигури се прокрадваха сред вечерните сенки. Джеймс ги посочи и Оуин попита:

— Какво има?

— Виждам ги — прошепна Горат.

От обед препускаха все на юг, като изстискваха от конете всичко, на което бяха способни, за да стигнат час по-скоро до Шлеп и да предадат ултиматума на графа. По залез-слънце изкачиха един хълм и зърнаха селцето в далечината. На север от него група въоръжени мъже се приближаваше към крайните къщи.

Горат пришпори коня си и извади сабята. Джеймс и Оуин го последваха и тримата препуснаха да пресекат пътя на въоръжените мъже. Джеймс крещеше с цяло гърло:

— Тревога! Нашественици от север!

След този вик имаше две възможности — или селяните щяха да наизлязат, въоръжени кой с каквото може, за да отбият атаката, или да залостят още по-здраво вратите и прозорците. На запад досега на улицата щяха да са изскочили десетки мъже, за да посрещнат нападателите. Тук, в относително спокойния Изток, Джеймс не беше сигурен каква ще е реакцията.

Докато препускаха покрай първата къща, той забеляза любопитно лице да надзърта от прозореца и пак извика:

— Нашественици в селото! На оръжие!

Мъжът хлопна кепенците и Джеймс предположи, че е изтичал да залости вратата.

Горат вече бе скочил от коня и се нахвърли върху първия противник. Джеймс реши, че ще е добре да отдели някой свободен следобед, за да обучи тъмния елф да се бие на кон.

Оуин, от друга страна, бе придобил солиден опит в употребата на своя тежък жезъл и го размахваше умело, като раздаваше удари наляво и надясно.

Само след минута нападателите бяха принудени да побегнат към близката гора. Джеймс забеляза, че Горат се готви да ги последва, и му извика да спре.

— Скоро ще се стъмни — обясни той. — Едва ли искаш да се озовеш сам в гора, която гъмжи от Нощни ястреби.

— Съгласен — отвърна лаконично Горат и се върна да си потърси коня.

Джеймс се приближи до къщата, която бе предполагаемата цел на нападението, скочи от седлото и потропа на вратата.

— Отворете, в името на краля!

Някой надникна през тесния процепа. Вратата се отвори и на прага застана Майкъл Уейландър.

— Скуайър? — възкликна той. — Какъв беше този шум?

— Току-що прогонихме банда Нощни ястреби — отвърна Джеймс.

— Нощни ястреби? — попита с преbledняло лице Уейландър. Коленете му се разтрепериха и той се подпря на дръжката. — В какво съм се забъркал?

— Точно това искам да разбера — каза Джеймс.

Горат и Оуин завързаха конете си до неговия. Междувременно Уейландър отвори вратата и ги покани да влязат. Къщата не се отличаваше с богата подредба, но бе чиста и уютна. Имаше три стаи, спалня и кухня. Уейландър се отпусна на един стол, а Джеймс седна срещу него и каза:

— Майкъл, някой много държи да ти види сметката. Кой може да е?

Уейландър бе втренчил поглед в стената. После едва промълви:

— Аз съм обречен.

— Не бързай толкова — успокои го Джеймс. — Аз представлявам принц Арута и макар очевидно да си подразнил някои доста влиятелни хора, принцът на Крондор все още е най-могъщият човек в тази страна след краля. Ако ни сътрудничиш, ще уредя да си под негова протекция.

Уейландър помълча още известно време, после промърмори:

— Този път загазих яко. Готов съм на всичко, за да се измъкна от тази каша.

— Ами тогава, можеш да започнеш, като ми обясниш по-подробно какво представлява „тази каша“ — предложи Джеймс.

— Преди около година при мен дойдоха един хора от Силдън — заразказва Уейландър. — Беше им хрумнала една идея и аз запознах с нея Арли Стоманената душа.

— И каква беше тази идея?

— Да се постави под контрол цялата търговия по реката — от Силдън чак до малките селца в планината.

— Как смятаха да го постигнат? — попита Джеймс.

— Казаха, че имат връзки сред лодкарите, които им съобщили, че гилдията възнамерява да вдигне цените за превоз по реката.

— Значи гилдията е искала да вдигне цените?

— Точно така. Обикновено избягват да го правят, защото тогава търговците се ориентират към керваните, за да пращат стоките си на север, към Кралския друм.

— Но ако положението по пътищата е неспокойно, търговците ще се принудят да използват речния транспорт — сети се Джеймс. — И пак ще опрат до лодкарите.

— Да — потвърди Уейландър. — И значи тези хора заявиха, че ще се погрижат лодкарите да останат без конкуренция. После ние двамата с Арли трябваше да организираме другите гилдии в Ромней и околните селца да се съюзят срещу Гилдията на лодкарите. Когато ситуацията се влошеше достатъчно, кралят щеше да обяви военно положение и да постави лодкарската гилдия извън закона.

— И какво значение, ако междувременно пострадат невинни хорица, нали? — подметна сухо Оуин.

— Уейландър — заговори Джеймс, — какво те кара смяташ, че лодкарската гилдия ще бъде поставена извън закона, ако кралят обяви военно положение?

— Защото възнамерявахме да убием Деймън Рийвс — водача на Гилдията на лодкарите. — Той сведе глава, засрамен от признанието. — Не исках да стане така, но по времето, когато ми разкриха тази част от плана, вече бях затънал дълбоко. Обещаха, че ще го нагласят, сякаш са го направили Нощните ястреби — за да не падне вината върху нас. После им хрумна още по-добра идея — да заприлича на вътрешно боричкане за власт в гилдията, за да предизвикат противоречия в

организацията. Познавам Деймън от години, с него сме стари приятели, но нищо не можем да направя.

Джеймс погледна Горат и Оуин и после попита:

— Чия бе идеята да стоварите вината върху Нощните ястреби?

— На онези от Силдън — отвърна Уейландър. — Защо?

— Просто ми се стори позната.

Оуин се сети, че Джеймс говори за самозваните Нощни ястреби в каналите под Крондор, и му кимна в знак, че е на същото мнение.

— Какво искате от мен? — попита Уейландър.

— Намери Арли, върни се в Ромней, съберете се с лодкарите и се спогодете. Ако не го направиш, графът се закани да ви обеси и двамата с Рийвс и да ви намери достойни заместници.

— Графът никога не е прибягвал до заплахи. Защо го прави сега? — попита Уейландър.

— Защото тази нощ някой е отровил петдесетима кралски копиеносци — отвърна Джеймс.

Уейландър се ококори и лицето му стана пепелявосиво.

— Петдесетима копиеносци! Богове на милосърдието! — Той се подпря на масата. — Кой може да направи подобно нещо?

— Много е възможно да сте подразнили истинските Нощни ястреби — подметна Джеймс. — По всичко изглежда, че хич не им се нрави, дето ги накисват за деяния, за които не са отговорни. Не зная за какви умници се смятате, но един тип с прозвище Гадника ви е направил на истински глупаци. Той се опитва да изложи Шегаджиите в Крондор и явно крайната му цел е да сложи ръка върху пристанищата във всички източни градове. Хората му не са ви помагали, само са подготвяли ситуацията така, че да вземат нещата в свои ръце, след като се изтощит в междуособни борби. Не бих се изненадал, ако тъкмо агенти на Гадника са подхвърлили информация на Нощните ястреби, че възнамерявате да стоварите върху тях вината за убийството на Рийвс.

— Какво да направя, когато се срещна е графа?

— Съветвам те да го помолиш за снизхождение — рече Оуин. Джеймс кимна.

— Двамата с Арли имате да отговаряте за много неща — заради вас загинаха невинни хора. Но ако помогнете на графа да възстанови

реда и да разкрие истинския извършител на злодеянието, обещавам да измоля от него милост за двама ви.

— Дали да не избягам? — колебаеше се Уейландър.

— Няма да стигнеш до Силдън — отвърна Джеймс. — Ще те погнат като хрътки дивеч, където и да се скриеш.

— Имам връзки в Кеш — заяви Уейландър. — Ако стигна до Кучешка глава, мога да се присъединя към някой от керваните, дето прехвърлят Планините на спокойствието.

— Не предприемай нищо прибързано — посъветва го Джеймс. — С моите приятели сме замислили един план и ако се осъществи, скоро Нощните ястреби няма да ни създават повече проблеми. Съветвам те да се срещнеш с графа, а после да си седиш кротко. Аз ще ти пратя вест, когато всичко се разреши.

— А онези хора от Силдън?

— Те също могат да ни създадат неприятности.

— Познавам ги само по лице и по малките имена: Джейкъб, Линей и Франклин. Може това въобще да не са им истинските имена.

— Напълно възможно — съгласи се Джеймс, извади сребърния паяк и далекогледа от чантата си и ги показва на Уейландър.

— Тези неща да ти говорят нещо?

— Паякът е мой — от един търговец, казва се Абук. Той пътува постоянно между нашия район и Малаково средище и пътем се отбива в Силдън. За последен път го видях там, та нищо чудно сега да е на път към нас. Кара зелен фургон, а името му е изписано отстрани с яркочервени букви.

— Трудно е да не го забележиш — съгласи се Оуин.

— Открихме този паяк сутринта между труповете на убитите войници — обясни навъсено Джеймс.

— Значи едва ли е същият! — заяви изплашено Уейландър.

— Защо? — попита Джеймс.

— Купих го от Абук и го дадох на лъжливите Нощни ястреби, които бяха пратени да убият Деймън Рийвс.

— Нищо чудно да не е само един — съгласи се Джеймс, — но ще трябва да откриеш начин да докажеш невинността си.

Уейландър взе паяка и го разгледа внимателно.

— Вижте! — Той посочи канала с отровата. — Не зная какво е това. В моя имаше отрова от кучешко грозде.

— Трудно се намира сребротрън на юг — каза хладно Горат.

— Но не е невъзможно — отсече Джеймс. — И все пак, склонен съм да ти повярвам. А какво ще кажеш за далекогледа?

— За него не знам нищо — отвърна Уейландър. — Прилича на дрънкулките, с които търгува Абук.

— Майкъл, иди при графа — каза Джеймс. — Двамата с Арли трябва да сте при него до утре преди залез-слънце — ако искате да си запазите главите. Ние ще останем в странноприемницата до зори, после потегляме на юг.

— Ще дойда с вас до къщата на Арли — каза Уейландър. — А утре ще се видим при графа. Къде на юг отивате?

— Първо в Силдън да намерим Абук и тримата, които спомена ти. Ако имаме късмет, до няколко дни ще уредим тази бъркотия.

Уейландър не каза нищо и Джеймс знаеше защо. Дори Нощните ястреби и хората на Гадника да изчезнеха яко дим, пак оставаха престъпления, за които трябваше да плаща. Ала даже годините, прекарани в тъмница, бяха по-приемливи от смъртта. От тъмницата поне имаш шанс да избягаш.

Последната мисъл го накара да се усмихне.

Когато приближиха Силдън, забавиха ход. От запад към града препускаше група конници.

— Не знаем дали не търсят нас — рече Джеймс. — Зная, че винаги предпочиташ да нападнем, Горат, но нека да изчакаме и да видим имат ли лоши намерения, или са случайни пътници.

Горат само кимна. Конниците минаха по моста през река Ром и се изгубиха от погледите им.

Самият град бе построен на хълм, в който се врязваше морският залив, и затова не се нуждаеше от защитна стена. Няколко рибарски селца бяха пръснати на запад по крайбрежието.

Влязоха през северните порти. Двамата стражи ги изпроводиха с лениви погледи. Джеймс се обърна към Оуин и попита:

— Тук имаш ли приятели, или роднини?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна младежът.

Джеймс се засмя.

Силдън бе свърталище на контрабандисти и не беше град, който би привлякъл вниманието на хора с положение в обществото. По-голямата част от стоките, които отиваха нагоре по реката, се разтоварваха в Чим, който — заради удобното си пристанище и складовете — бе един от тукашните търговски центрове. Към Силдън се отправяха онези, които по една или друга причина искаха да избегнат срещата с кралските митнически служители. Тъкмо затова градът от години бе във фокуса на интересите на различни престъпни организации, като крондорските Шегаджии, кешийските търговци на дрога и риланонските разбойници, които бяха в съюз с местните крадци. Тази постоянна борба бе превърнала Силдън в нещо като открит град в Източните владения на Кралството.

Макар и привлекателно заради високото заплащане и гарантираните приходи, силдънското графско владение често оставаше без господар. Последният граф на Силдън бе загинал по време на Войната на разлома — при големия щурм на крал Родрик IV срещу цураните в заключителната ѝ фаза. Крал Луам все още не бе решил кому да дари този пост и титлата и колебанието му бяха от полза за херцога на Чим, който междувременно се радваше на приходите от силдънското графство. Джеймс си даде сметка колко е важно да бъде назначен някой енергичен управител, който бързо да разреши наболелите проблеми на града. Трябваше да спомене за това пред принца, когато се върнеше.

Резултатът от така сложената се ситуация бе почти пълната липса на законност и ред в града — освен онзи, който осигуряваха с привидното си присъствие представителите на градската милиция. Доколкото Джеймс можеше да определи, границата на тяхната власт не обхващаше района на пристанището и складовете и свършваше по средата на крайбрежния булевард, от едната страна на който имаше проспериращи на вид магазини и къщи, а от другата — ханове и моряшки вертепи. Точно през средата на улицата бе нарисувана яркочервена линия.

— Това пък какво е? — попита Горат, когато я прекосиха.

— Предупреждение — отвърна Джеймс. — От другата страна на чертата минаваш на свой риск. Едно ми харесва тук — че нещата се наричат с истинските им имена — добави той, докато се спускаха към пристанището. — Никой не ти хвърля прах в очите.

Минаха по няколко тесни улички, застроени от двете страни с високи складови помещения, и пресякоха друга широка улица, по чийто калдъръм трополяха тежко натоварени каруци и фургони. Яки мъже търкаляха бъчонки или се огъваха под тежестта на големи вързопи със стока. Скоро излязоха на пристанището и видяха доковете — едни от камък, други от дърво. В залива имаше само няколко малки лодки — той почти винаги бе тих, заради врязаните навътре естествени вълноломи.

Джеймс посочи една кръчма, над вратата на която висеше стара ръждясала корабна котва, покрита с олющена бяла боя, и спря пред конюшната, където ги посрещна чорлаво хлапе.

— Почисти им копитата, дай им сено и вода и ги изтъркай хубаво — нареди му Джеймс, докато слизаше от седлото. — Момчето кимна и Джеймс продължи: — Освен това гледай утре сутринта да са тук. Не обичам да стават грешки.

— Това пък какво беше? — попита го Оуин.

— Вземам мерки за всеки случай — обясни Джеймс и спря да се огледа на прага. Вътре бе мрачно и мръсно. Клиентите бяха предимно моряци и докери, а също наемни войници, дами със съмнителна репутация и обичайното сборище от крадци и главорези. Джеймс настани спътниците си на една маса и каза:

— А сега ще чакаме.

— Какво? — попита Горат.

— Да се покаже този, който ни трябва.

— И колко време ще трябва да чакаме? — попита Оуин.

— В тази дупка? Един ден, може би два.

Горат се огледа смръщено и поклати глава.

— Вие хората... понякога сте като животни.

— Не е чак толкова зле, като свикнеш — успокои го Джеймс. —

Като знам аз откъде съм тръгнал.

— Странно твърдение за човек, който е на служба при принца.

— Така е — съгласи се скуайърът. — Но е вярно. Просто получих рядката възможност да се издигна.

— Което е обратното на моето положение — промърмори Горат. — Аз бях вожд на клан, търсеха ме за съвет и уважаваха мнението ми. А сега седя в този вертеп с враговете на моя народ.

— Не съм враг никому, освен ако не ме нападне пръв — заяви Джеймс.

— Убеден съм в това, скуайър — отвърна Горат, — макар да ми е странно да го чувам от собствената си уста. Но не мога да го твърдя за сънародниците си.

— Никога не съм се опитвал да говоря от името на своя народ — посочи Джеймс. — Ако си забелязал, ние губим много повече време и усилия да се избиваме помежду си, отколкото да създаваме проблеми на северните си съседи.

Горат избухна в смях. Оуин и Джеймс го погледнаха, стреснати от странния, почти мелодичен звук.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Оуин.

— Помислих си — отвърна през смях Горат, — че ако бяхте малко по-ефективни в братоубийството, нямаше да има нужда да се безпокоя какво ще направи онова кръвожадно куче Делекан.

Споменаването на потенциалния завоевател накара Джеймс да си спомни за важността на задачата, с която се бяха захванали. За известно време бе решил, че Гадника, който и да бе той, представлява по-сериозен проблем, но не беше изключено в действителност той да е само част от много по-мощните планове на Делекан.

Нощните ястреби очевидно работеха или с Гадника, или с моредела — а не беше изключено и с двамата. Но това, което събуждаше безпокойството на Джеймс, бе, че можеха всъщност да са пионки на пантатийските змиежреци. Джеймс реши да обсъди този въпрос с Горат, но по-късно, тъй като тук някой можеше да подслуша разговора им.

Към тях се приближи ханджийката, едра жена с повехнала хубост, която намекваше, че на младини може да си е изкарвала прехраната с най-древния занаят. Изгледа Горат с нескрито подозрение и ги попита какво ще искат. Джеймс поръча ейл, ханджийката си тръгна и той отново потъна в размишления.

Имаше и друг играч, вече беше сигурен в това, някой, който дирижираше цялата тази бъркотия в Кралството — или пантатийците, или съвсем неизвестен участник — ето какво го безпокоеше. След като премисли всичко, което Горат бе казал на Арута, той се обърна към моредела.

— Бих дал много, за да науча повече за онези, който ти нарече Шестимата.

— За тях не се знае почти нищо — отвърна Горат, — освен че са най-близките съветници на Делекан. Не познавам никой, който да ги е виждал. Те наистина са могъщи. Благодарение на усилията им народът ми разполага с изобилие от всякакви оръжия. По-странното е, че враговете на Делекан неочаквано изчезнаха. Мен например ме повика на съвет Нараб, един от помощниците на Делекан. По пътя за Сар-Саргот ме нападнаха, вързаха ме и ме хвърлиха в тъмница.

— Това не си го казвал.

— Не си ме питал какво съм правил, преди да се срещна с Локлир.

— И как успя да избягаш?

— Някой ми помогна — отвърна Горат. — Не зная кой, но подозирам че е един стар... съюзник. Жена с влияние и сила.

Джеймс беше заинтригуван от думите му.

— Трябва наистина да има голямо влияние, щом е успяла да те измъкне изпод носа на Делекан.

— Има много приближени на Делекан, които не са готови да му се опълчат открито, но биха се радвали, ако се провали. Между тях са Нараб и брат му, но докато Шестимата му служат, те ще правят същото. Случи ли му се нещо, преди да успее да съюзи всички племена, договорите, които е сключил, ще бъдат нарушени. Той не вярва никому, дори на жена си и на сина си, и това е съвсем оправдано. Жена му е вожд на хамандийците, Снежните леопарди, един от най-могъщите кланове след този на Делекан, а синът му вече има свои собствени амбиции.

— Изглеждат щастливо семейство — отбеляза Оуин.

Горат се подсмихна иронично.

— Моите сънародници рядко се доверяват на някой, който не е от тяхното семейство, племе или клан. Над това могат да стоят само политически съюзи, но те не са толкова трайни. Ние сме по природа мнителни.

— И аз имах такова усещане — рече Джеймс. — Но същото може да се каже и за нас, в известен смисъл. — Той се надигна. — Извинете ме. След минутка се връщам.

Джеймс се приближи до един мъж, който току-що бе влязъл от задната стая. Имаше тъмна кожа, което говореше за кешийския му произход. Беше мършав и побелял, но с жилесто тяло, в което се криеше спотаена сила. Джеймс го прецени като опасен противник.

— Ти ли си собственикът на заведението? — попита го Джеймс.

— Аз. Казвам се Йофтаз.

Джеймс сниши глас и продължи:

— Тук съм по поръка на определени хора, чиито интереси напоследък са били сериозно засегнати. Едни типове, които използват за свой център Ромней, но са били виждани и на запад, създават затруднения.

Йофтаз го изгледа изпитателно.

— И защо ми казваш всичко това?

— Живееш на място, където минават много хора. Мисля, че може да си чувал за онези, които ти споменах.

Йофтаз се разсмя, но очите му останаха сериозни.

— Приятелю, човек с моя занаят предпочита да не чува и да не вижда нищо. А също и да говори колкото се може по-малко.

— Така е — кимна Джеймс. — Всяка информация си има цена.

— И каква е твоята цена?

— Зависи от информацията.

Йофтаз се огледа и прошепушна:

— Има и такава информация, заради която човек може да си изгуби главата.

— Така е — съгласи се Джеймс. — Всеки си носи риска.

— От друга страна, точно в момента се нуждая от помощ в една доста деликатна работа и ако се намери човек, който да ми я окаже, бих могъл да му разкрия някои доста интересни неща, които съм чул, както и да му опиша хората, които ги говорят.

Джеймс кимна повторно.

— Тази деликатна работа не може ли да се реши с помощта на известна сума в злато?

Йофтаз се засмя.

— Харесвам как разсъждаваш, млади човече. Как да те наричам?

— Можеш да ме наричаш Джеймс.

Очите на Йофтаз трепнаха.

— И откъде идваш?

— От Шлеп. Но преди това бях в Ромней.

— Значи хората, които търсиш, са забъркани в някоя история, която е станала в Ромней, така ли?

— Точно така. Но преди да обсъдим този въпрос, бих искал да разбера цената.

— В такъв случай, млади приятелю, двамата с теб сме в нещо като задънена улица. За да ти кажа от какво се нуждая, ще трябва да разкрия всичко, а както казват хората: „бръкнеш ли за петаче, все ще извадиш и жълтица“.

— Обиждаш ме, Йофтаз. Какво да направя, за да спечеля доверието ти?

— Кажи ми защо търсиш тези хора.

— Търся ги, защото са брънка във веригата. Те могат да ме отведат при някой друг — някой, с когото искам да си поговоря сериозно. Този тип е замесен в предателство и убийство и аз съм твърдо решен да го предам на палача, или сам да го промуша — както се случи.

— Значи ти си от хората на краля, така ли?

— Не точно, но в известен смисъл.

— В такъв случай, закълни се пред Банат, че няма да ме издадеш, и смятай, че сделката е сключена.

— Защо точно пред бога на крадците? — попита ухилено Джеймс.

— Че кой ще е по-подходящ? За двама крадци като мен и теб.

— Добре, нека да е пред Банат — съгласи се Джеймс. — Какво искаш от мен?

— От теб, приятелю, искам да откраднеш едно нещо от най-опасния човек в Силдън. Ако успееш да го направиш, обещавам да ти помогна да намериш хората, които търсиш. Стига да оцелееш, разбира се.

— Аз — да крада? — ококори се Джеймс. — Какво те кара да мислиш, че ще крада, и то за теб?

— Живял съм достатъчно на този свят, за да позная откъде се вземат яйцата, млади човече. Щом си готов да се закълнеш пред Банат, значи си ходил по кривите пътеки.

Джеймс въздъхна.

— Не мога да го отрека. Пък и току-що се заклек.

— Хубаво. На въпроса тогава. Съвсем наблизно има една къща и в нея живее Джейкъб Ишандор.

— Кешиец?

— Тук живеят много кешийци. — Мъжът се тупна по гърдите. — Какъвто съм и аз. Но този човек и други като него дойдоха в Силдън наскоро — преди по-малко от две години. Всички работят за едно, който е като паяк — стои в центъра на мрежата, дето я е заплел, и чака да усети някакво трептене от плячката.

— Да не говориш за Гадника? — попита Джеймс.

Йофтаз кимна едва забележимо.

— Зная, че законът по нашия край никога не е бил силен, но поне имаше някакъв ред. Но откакто се появили хората на Гадника — Джейкъб и още двама, Линей и Франклин — започнаха кръвопролития и жестокости, каквито не е имало никога.

— А какво правят местните крадци, тези, дето имат връзка с Риланон или Крондор?

— А, всички си отидоха — освен мен. Някои избягаха, други... изчезнаха. Тези, които останаха, сега работят за Гадника. Засега са ме оставили на мира, сигурно защото съм кешиец и ме смятат за един от техните. Такива като мен в Силдън са единици, но вече не смеем да правим нищо, освен онова, дето преди ни беше за параван — както аз с тази кръчма. Да знаеш обаче, че ако плановете на тези типове се провалят, мнозина ще се върнат и ще си поискат онова, дето им е принадлежало.

Джеймс се почеса замислено по брадата.

— Преди да се съглася, искам да ти покажа нещо. — Той извади сребърния паяк. — Това да ти е познато?

— Виждал съм такива — призна Йофтаз. — Но рядко. Изработва ги един ковач в едно селце под Планините на спокойствието. — Той взе паяка и го разгледа внимателно. — Попадали са ми и копия, но този е оригинален. Не всеки го бива да работи тъй фино със среброто.

— И какви хора купуват подобни дрънкулки?

Йофтаз се засмя.

— Нощни птички, какви. Опасни игрички играеш, приятелю. Ти май си човекът, когото търся.

— Кажы тогава, на кого си продал този?

— Мога и много повече неща да ти кажа. Но не и докато не приключим със сделката.

— Казвай тогава какво точно искаш.

— Човекът, за когото ти говорех, Джейкъб Ишандор, е предводител на онези, които наскоро пристигнаха от Кеш. Та той има една торбичка — Йофтаз разтвори ръце, за да покаже колко е голяма, — в която държи достатъчно средства, за да финансира дейността си за цяла година.

— И ти искаш да открадна торбичката?

Йофтаз кимна.

— Струва ми се, че подобна задача е и по твоите сили — отбеляза Джеймс.

— Може би. Но независимо дали ще успея, или ще се проваля, ще трябва да продължа да живея тук, в Силдън. Ако ти се провалиш, това няма да повлияе на благосъстоянието ми.

— Разбирам. Какво има в торбичката?

— Сърцето на радостта — рече Йофтаз.

Джеймс затвори очи. Радостта бе често използвана дрога в бедняшките квартали в повечето кешийски градове, понякога се появяваше и в Крондор, както и в пристанищните градове на Кралството. Малко количество, погълнато с вино или вода, можеше да предизвика еуфория в продължение на цяла нощ. По-голяма доза бе в състояние да подsigури на клиента доста щастливи мигове за дни наред, но преминеше ли се границата, можеше да доведе до безсъзнание.

Сърцето на радостта бе друго нещо — силно пречистен екстракт от дрогата, с цел да бъде пренасян по-лесно. При продажба се смесваше с друг, напълно безвреден прах, като захар например, или всичко, което бе в състояние да се разтваря. Цената му обаче надвишаваше хиляда пъти цената на обикновената Радост.

— Торбичка с подобни размери ще струва...

— Достатъчно, за да се наложи Джейкъб да побегне презглава, когато Гадника открие, че е изчезнала, и го заподозре в измама — също както и Линей и Франклин.

— И ще остане празно място — допълни Джеймс, — на което ще се появиш ти, за да започнеш собствена търговия без конкуренция. При това ще разполагаш с достатъчно количество висококачествена

стока и никой няма да те пита откъде я имаш, защото на пазара ще се е възцарил глад.

— Нещо такова — кимна с усмивка Йофтаз.

— Значи, ако аз докопам тая торба, ти ще прогониш агентите на Гадника от града и същевременно ще натрупаш цяло състояние?

— Стига всичко да мине според плана.

— Ще се върна за малко при моите приятели — каза Джеймс. — Когато си готов да ми кажеш къде трябва да отида, дай ми знак.

— Обикновено затваряме след полунощ. Почакай, докато свърша, после ще се погрижа и за вас.

Когато Джеймс се върна на масата, Оуин го попита:

— Е, какво откри?

— Че нищо на тоя свят не се дава безплатно — отвърна Джеймс, — облегна се на стената и се приготви за дълго и търпеливо чакане.

На пръв поглед къщата изглеждаше безлюдна. Горат бе останал на пост отвън, за да следи дали някой няма да се зададе откъм пристанището. Оуин стоеше от другата страна на улицата и следеше движението към центъра на града. И двамата се съгласиха да помагат, но — изразиха съмнение от смисъла на подобно начинание.

Джеймс първо огледа вратата за тайни знаци или сигнална уредба. Не откри нищо. Ключалката изглеждаше проста, но преди да започне, той по навик плъзна пръст в цепнатината между вратата и рамката. За своя изненада напипа една дъсчица, която потъваше при натиск. Когато я натисна, зад нея нещо изтрака. Той натисна по-силно — и се отвори малка ниша, в която бе скрит ключът.

Докато го измъкваше, Джеймс едва сдържа смеха си. Това бе стар, отдавна забравен номер, който служеше за две неща — притежателят на ключа не се безпокоеше, че може да го изгуби, дори ако се наложи да излезе много бързо, а и в отсъствието на собственика вътре можеха да влизат други, посветени в тайната. Друг на негово място никога не би се досетил да го потърси, но в подобни ситуации Джеймс бе свикнал да се доверява по-скоро на усета си, отколкото на привидното.

Все още коленичил, той отключи вратата и я побутна, готов за всякакви изненади. Стоеше навел глава, за да избегне някоя пусната от

скрит механизъм стрела.

Вратата се отвори безшумно. Нямаше устройство със заредена стрела, нито друга дебнеща заплаха. Той прекрачи прага и затвори вратата. След това се зае да претърсва една по една стайте. Човек никога не знае къде хората може да са скрили ценностите си, но и тук той се осланяше на опита си и на стандартното им мислене. В конкретния случай обаче предполагаше, че собственикът на жилището няма да постъпва като „обикновените хора“ и ще направи нещо непредсказуемо. Ето защо се зае да тършува на нетипични за скривалища места.

Първата стая бе скромно мебелирана. Маса, неголям гардероб с дрехи и легло. Врата към задния двор, огнище, до което бяха подредени гърнета с някакви изсушени подправки, и още една врата, която водеше към малката кухня.

Изведнъж Джеймс спря. Изсушени подправки? Той се приближи, за да ги разгледа по-внимателно. Позна ги веднага — не помнеше точното име, но точно такива се беше опитвала да отглежда в своята градина в Крондор принцеса Анита. Оплакваше се, че не проявявали охота да растат в почва, богата на соли, и че се нуждаели от повече слънце.

Интересно, запита се Джеймс, защо му е на един главатар на разбойници в престъпно свърталище като Силдън, да отглежда и суши растения? Прегледа съдържанието на гърнетата. Вниманието му привлече последното отдясно. Беше по-леко от останалите. Джеймс бръкна вътре, извади растението заедно с пръстта и корените — отдолу, както и очакваше, имаше торбичка. Той развърза шнура, с който бе пристегната. На бледата светлина от прозореца видя някакъв жълтеникав прах.

Завърза торбичката и тръгна към вратата. Огледа се пътем, колкото да установи, че не е докосвал или местил нищо. Промуши се през вратата и я затвори. Заклучи я и върна ключа в тайника, като задейства отново клопката, която вероятно дебнеше от другата страни всеки, който би се опитал да влезе с взлом.

Без да се оглежда, даде знак на другарите си да го последват и се върнаха в кръчмата. Когато приближаваха вратата, оставена отворена заради тях от Йофтаз, Джеймс усети, че го завладява странно вълнение. Колкото и високо да се издигаше на кралска служба, някаква

част от него жадуваше за онова, с което някога се занимаваше Джими Ръчицата.

Предаде торбичката на Йофтаз и каза:

— Ред ти е да изпълниш своята част от сделката.

Йофтаз се полюбува няколко минути на съдържанието на торбичката, после я скри зад тезгяха.

— За да откриеш притежателя на този паяк, трябва първо да намериш търговеца Абук. За последните две години му продадох общо четири такива.

Джеймс извади далекогледа.

— А за това какво ще кажеш?

Йофтаз разгледа тръбата и долепи окуляра до окото си.

— Това е опасно нещо, приятелю — рече той, докато разглеждаше стаята през тръбата.

— Защо?

— Защото разкрива тайни, заради които си заслужава да убиеш, или да бъдеш убит. — Той върна далекогледа на Джеймс. — Чувал съм за подобни предмети. На външен вид не са нищо особено, ала могат да се окажат безценни. Чрез тях повдигаш булото на илюзията, виждаш клопки и тайници. Казват, че генералите имали такива, за да виждат през мъглата и дима на бойното поле.

— А знаеш ли кой може да ги продава?

— Отново предполагам, че е Абук. Ако си намерил тази вещ близо до паяка, значи двата предмета са принадлежали на един и същи човек.

— В такъв случай, мой нови приятелю, ще ни е нужна стая за през нощта, а утре ще идем да потърсим този Абук.

Стиснаха си ръцете и Йофтаз каза:

— Ти служиш добре на своя крал, защото не само преследваш Нощните ястреби, извършители на злокобни убийства по късни доби, но също така отърва Силдън от онази напаст Гадника. Джейкъб и помощниците му ще хванат първия кораб за далечни земи, стигне ли вестта за случилото се до техните началници. Сега първо ще ви отведе в стаята, а сетне ще намеря някой разпространител на слухове, който да пусне новината, че трима кешийци, живеещи от известно време в Силдън, току-що са продали голямо количество от Сърцето на радостта на контрабандист, тръгнал за островното кралство Ролдем.

Йофтаз ги отведе в стаята, пожела им лека нощ и каза, че най-вероятно ще срещнат Абук на пътя между Силдън и Литън, тъй като го очаквали да се върне до няколко дни.

Джеймс се просна на леглото и почти веднага заспа, поуспокоен от мисълта, че са напреднали в разрешаването на загадката.

ГЛАВА 9

ЗАПОДОЗРЯН

Мулетата трополяха по каменистия път.

Фургонът, който се показва иззад завоя, наистина не можеше да бъде сбъркан с друг. Беше яркозелен, а отстрани с червени букви бе изписано:

АБУК. ТЪРГОВЕЦ НА ФИНИ ИЗДЕЛИЯ

Кочияшът бе едър широкоплещест мъж с пламтящо червена коса и дълга брада, която се спускаше чак до колана му. Ако джуджетата можеха да растат до два метра, сигурно щяха да изглеждат точно така, помисли си Джеймс, когато спряха край фургона.

— Ти ли си търговецът Абук? — попита той високо.

Кочияшът опъна юздите на конете.

— Пише го отстрани на фургона, странниче, освен ако не можеш да четеш. Аз съм Абук.

— Кой знае, може и да си го откраднал — подхвърли намръщено Джеймс.

— Така е, а също да си острижа главата и да си подрежа брадата, за да се престоря на друг, но не съм го сторил. — Той огледа тримата конници. — Какво искате от мен?

— Малко информация.

— Доставка на информация също е доходен занаят — отбеляза многозначително Абук.

Джеймс побутна коня и се приближи към капрата, извади от джоба си сребърния паяк и го подаде на търговеца.

— Помниш ли на кого си продал това нещо?

— Не точно — отвърна Абук. — Бих могъл да си спомня за сумата от сто златни соверена.

Джеймс се засмя, но в усмивката му се долавяше нескрита заплаха.

— Ако настояваш, мога да ти уредя среща с кралския инквизитор във връзка със съучастието ти в смъртта на петдесетима кралски копиеносци.

— Какво? — подскочи уплашено Абук. — Петдесетима кралски копиеносци са били убити?

— В Ромней — добави Оуин.

Търговецът помълча за миг — преценяваше шансовете си за печалба и опасностите, които криеше тази игра. Накрая рече:

— Нямам никаква вина за случилото се, аз само продавам стоки, които не са забранени от закона. — Върна паяка на Джеймс. — Този е един от двата, които продадох на север. Друга, по-лоша имитация взе един човек, Майкъл Уейландър, в градчето Шлеп. Той е доста известна фигура в Ромней. Последния продадох на някакъв непознат, който със сигурност бе дошъл от север.

Джеймс му показва далекогледа.

— Какво ще кажеш за това?

— Още едно доказателство, че човекът, когото търсите, е същият, когото ви описах. Той купи и двете неща в кръчмата „Кралска глъчка“ в Малаково средище. Можете да попитате за него съдържателя, тъй като очевидно го познаваше. Доколкото чух, бил прочут играч на шах.

— Щом си го срещнал в Малаково средище, по какво реши, че е от север?

— Защото чух съдържателя да го пита дали ще се връща на север и мъжът потвърди, че ще се прибира у дома.

Джеймс не изглеждаше доволен от чутото.

— Трябва да се върнем в Малаково средище.

— Бих могъл да ви спестя пътуването срещу скромна сума — намеси се Абук.

— Колко скромна? — попита Джеймс.

— Десет златни соверена, не повече.

— Ще ти дам пет и обещавам да не те споменавам, когато разговарям с кралския инквизитор.

— Дадено — склони Абук.

Джеймс отброи парите и му ги подаде.

— Спомних си — рече Абук. — Мъжът със сигурност спомена град Кентингска треска.

Джеймс погледна Оуин и младежът кимна.

— Зная го. Това е на север от село Кавел, където живее чичо ми Корвалис.

Абук го погледна.

— Чичо ти да не е барон Корвалис?

— Да, той е — отвърна Оуин.

— Познавам го — рече Абук. — Ще прощаваш, че го казвам, но си пада по гадните шеги.

Оуин се захили.

— Никой, който го познава добре, не би възразил на тези думи.

— Приключихме ли? — обърна се Абук към Джеймс.

Младият скуайър кимна и фургонът бавно се отдалечи по пътя.

Когато Абук се изгуби зад завоя, Джеймс се обърна към Оуин.

— Какво ще предложиш? Към Малаково средище, или на север, за Кентингска треска?

— Кентингска треска е малко градче, има-няма десетина дюкянчета и кръчми. Обитават го предимно селяци и дребни занаятчии. Едва ли ще се затрудним да открием описания човек.

— Чудесно — каза Горат. — Защото времето ни е ограничено. Измина повече от месец, откакто напуснах родните места, и докато събираме сведения, силите на Делекан растат. Ако се забавим още малко, току-виж останем само безпомощни свидетели.

— Добре казано — рече Джеймс и обърна коня си. — Потегляме на север.

След няколко минути задминаха фургона на Абук, който им махна за сбогом, и продължиха по пътя.

До Ромней пътуваха без премеждия. В града спряха, за да сменят конете и да проверят как се развиват събитията.

Майкъл Уейландър, Деймън Рийвс и Арли Стоманената душа се бяха стреснали от заплахите на графа. Бяха се предали още на следващия ден и в момента бяха заключени в една от стаите на къщата

му, където кипяха оживени пазарлъци, с цел да се сложи край на борбата между различните кланове.

На следващата сутрин Джеймс, Горат и Оуин потеглиха с отпочинали коне. Насочиха се право на север — по пътя, който се виеше между нивите по поречието на Ром. Градчетата и селцата, през които минаваха, бяха безлични и незапомнящи се с нищо и подобно на Шлеп, носеха скучни имена като Зелен хълм, Хобс, Такни, Пранкова канара и Обзорище. Препускаха с равномерно темпо, винаги нащрек за неприятности. На няколко пъти се разминаваха с групи въоръжени мъже, но никой не опита да ги спре, и така пристигнаха без прекеждия, в село Кавел.

Преди селото имаше широк завой и мост, който прехвърляше една доста бурна река. Когато стигна средата на моста, Джеймс спря, погледна надолу и подметна:

— Ама че дълбок вир.

— По-дълбок е, отколкото изглежда — рече Оуин. — Не един глупак се е удавил тук, опитвайки се да го преплува. Това е приток на Ром. Спуска се ей от онази планина. — Той посочи на север. — Нека ти покажа нещо — добави и насочи коня встрани от пътя.

Поеха по тясна разкаляна пътека, на места обрасла с гъста трева и очевидно неизползвана отдавна. Горат обаче се наведе и разгледа внимателно земята.

— Тук има пресни следи. Някой е минавал съвсем скоро.

— Несъмнено — кимна Оуин. — Ей сега ще разберете защо. Свиха зад един гъст храсталак, зад който се издигаше невисок хълм, и спряха. Точно пред тях — от средата на стръмна скала, висока поне триста стъпки — се спускаше с тътнеж широк водопад. От двете му страни се издигаше стръмна клисура, покрита с гъста гора.

— Кавелов пролом — заяви Оуин.

— Какво е това? — попита Джеймс.

— Идва от името на притока. Така наричат и тунела под старата крепост.

Той махна към върха на скалата и Джеймс едва сега различи очертанията на кацналата отгоре постройка.

— Откъде знаеш?

— Като момче съм идвал насам много пъти — с братовчедка ми Юджийн обичахме да си играем край бързея. Целият този хълм е

прокопан от тунели и стари пещери. Някога са ги използвали за скривалища и складове. Под водопада дори има тайна врата — ако знаеш къде да я търсиш. Двамата с Юджийн веднъж я намерихме случайно. Тя тогава беше на осем, а аз — на девет. Щяхме да замръзнем от студ — водата е ледена. После Юджийн си изпати от баща си. Чичо ми не е от хората, които умеят да се владеят, когато са ядосани. Но това не ни попречи пак да играем тук.

— И много хора ли знаят за тунелите?

— Местните трябва да знаят до един. Един-двама дори може и да подозират за тайната врата под водопада. Съмнявам се обаче друг — освен стария комендант на крепостта и членовете на семейството — да знае точното ѝ местонахождение. Доста добре е замаскирана.

Продължиха по пътя за Кавел и пристигнаха в селото в ранния следобед. Джеймс дръпна юздите на коня, огледа се ѝ отбеляза:

— Изглежда доста заможно за толкова затънтено местенце.

Оуин се разсмя.

— Сигурно е така. Селцето съществува от няколко десетина години, но през последните петдесет се превърна в земеделски център на околията. Откакто преди три години пожарът принуди чичо ми да се премести да живее в селото, цялата търговия се върти в него. Доколкото си спомням, чичо ми и семейството заемат три или четири от къщите.

— Пожар ли? — попита Джеймс, докато подминаваха крайните къщи. — Как е станало?

— Никой не знае — отвърна Оуин. — Разказват, че чичо ми работил нещо в един от подземните етажи, когато неочаквано избухнал пожар и бързо се разпространил нагоре. Стените така обгорели, че заплашвали всеки миг да рухнат. По същото време станало срутване в тунелите, превърнати от чичо ми във винарска изба. При срутването загинал братовчед ми Невил. Той беше с няколко години по-голям от мен и Юджийн. Странно момче беше, винаги съм имал чувството, че чичо не го обича особено. Юджийн открай време е любимката в семейството. — За миг Оуин изглеждаше потънал в спомени, после продължи: — Както и да е, избата сега е затисната под тонове скали и тялото на братовчед ми е някъде долу. Пожарът избухнал в едно от съседните помещения, но никой не знае какво го е причинило, тъй като слугата, когото винят за това, също загинал в пламъците. Чичо ми все

се кани да направи ремонт на сградата, но все не намира време и средства да го почне.

Излязоха на голям площад, на който имаше шадраван и откъдето започваха други три широки улици.

— Ето тази къща там — посочи Оуин една от сградите от другата страна на шадравана. Следобедният пазар бе в разгара си, търговията вървеше с пълна сила и тримата конници едва си пробиваха път през множеството.

Най-сетне стигнаха къщата на барона, където ги посрещна едно конярче.

— Господарю Оуин! От години не сте се вясвали насам!

— Здравсти, Тед — усмихна се Оуин. — Сега ти ли се грижиш за конете?

Момчето, което сигурно нямаше тринайсет, кимна.

— Да, господарю. Обаче си нямаме конюшня, та баронът кара гостите да си оставят конете в странноприемницата. — То посочи постройката срещу къщата на барона. Отпред беше изрисувана глава на патица. — Ще ида да ви запазя стая.

Оуин продължаваше да се смее.

— Да не искаш да кажеш, че чичо ми не би предложил стая на собствения си племенник?

— Напоследък той не иска да вижда никого, господарю Оуин. Ако бяхте сам, може би щеше да ви приеме, но с приятели... — Момчето се усмихна с неудобство и млъкна.

Оуин го отпрати с нареждането да намери по-голяма стая и да се грижи добре за конете.

Качиха се по стъпалата на голямата къща. Джеймс се огледа и отбеляза:

— Е, в сравнение с тоя палат останалите къщички са като кучешки колиби.

Оуин се засмя. Наистина другите къщи бяха с много по-скромни размери. Само странноприемницата можеше да съперничи донякъде с къщата на барона.

— Някога и това е било странноприемница, но после настъпили трудни времена. Тогава чичо ми я купил и я преустроил за собствено ползване. Отзад има конюшня, но сега там живее личната му стража. — Оуин продължи по-тихо: — Като много други благородници, чичо

ми има твърде малко пари за своя пост. Приходите му са скромни, а данъците, които изисква чимският херцог, са значителни и постоянно нарастват. Пък и чичо ми никога не е бил предприемчив човек.

Почукаха на вратата и тя се откряна съвсем леко. Прислужница на средна възраст подаде нос през процепа и се ококори, като зърна изправения пред нея Горат в пълно бойно снаряжение.

— Здравсти, Мири — побърза да каже Оуин. — Всичко е наред. Те са с мен.

— Господарю Оуин! — възкликна прислужницата и разтвори широко вратата.

— Ще бъдеш ли така добра да съобщиш на чичо Корвалис, че съм тук?

Жената кимна и тръгна навътре. След минута на нейно място се появи висок мъж, издокаран с плюшен халат, риза с везани ревери и твърде много пръстени.

— Племеннико — произнесе той доста хладно, — нямаше да е зле, ако ни беше предупредил за пристигането си. — Той хвърли неодобрителен поглед на Джеймс и Горат.

— Напълно си прав, чичо. Прощавай, че се изтърсихме неканени. Вече уредихме да отседнем в странноприемницата от другата страна на площада. Позволи ми да ти представя синьор Джеймс, скуайър в двора на принц Арута, и нашия спътник Горат. Господа, моят чичо, барон Корвалис от Кавел.

Щом чу да се споменава принцът на Крондор, баронът рязко промени държането си и лицето му видимо омекна. Той кимна на Джеймс и рече:

— Синьор. — След това изгледа Горат и тъй като не знаеше как да постъпи, каза: — Елфически вожде, добре дошли. — Махна с ръка и добави: — Бъдете така добри да ме последвате в гостната, а аз ще се разпоредя да ни поднесат вино. — Баронът даде знак на прислужницата. — Мири, бутилка вино и четири чаши.

Последваха барона в просторното помещение, навремето сигурно главната зала на странноприемницата, а сега разделено на няколко стаи. Два високи прозореца гледаха към селския площад. Баронът посочи три кресла, а той самият се настани в четвъртото.

— И така, синьор, какво ви води в нашето малко селце?

— Пратеник съм на принца — отвърна Джеймс. — Наскоро имаше размирици в Ромней и в процеса на тяхното разследване дочухме слухове, че Нощните ястреби са се завърнали в Кралството.

Като чу за Нощните ястреби, баронът едва не подскочи в креслото.

— Слухове ли! — извика той. — Какви ти слухове! Вече на три пъти се опитаха да ме убият. Пратих за това доклад на чимския херцог.

Джеймс се постара да си придаде загрижен вид.

— Именно заради това съм тук. Принцът е обезпокоен, също както и неговият брат, кралят... — Луам вероятно нямаше никаква представа за онова, което се случваше, но Джеймс отдавна бе забелязал, че името му притежава магичен ефект — който не може да понесе мисълта, че са отправяни с нищо непровокирани заплахи срещу негови изтъкнати и верни поданици.

Щом чу и името на краля, баронът съвсем се успокои.

— Чудесно, тъкмо навреме.

— А сега ще ни разкажете ли каква е ситуацията? — попита Джеймс.

Баронът си пое дъх и заговори; лицето му се зачерви от гняв:

— Преди три години един от прислужниците ми загина при пожар, който избухна недалеч от изоставена винарска изба. По онова време реших, че става въпрос за трагичен инцидент, но сега вече съм убеден, че това е бил първият опит за покушение срещу мен. Година по-късно, докато бях на лов, на един от близките хълмове се появи конен отряд — ездачите бяха облечени в черно и държаха оръжия. Добре че една лисица подплаши хрътките ми и те се втурнаха срещу конниците, с което им попречиха да ме нападнат. В този ден изгубих най-добрата си хрътка. — Той даде знак на Мири, която тъкмо се бе появила на вратата, да поднесе вино на гостите. — Миналия месец стреляха по мен от прикритие. Стрелата прониза наметалото ми, ей тука. — Той им посочи. — Един лакът по-нагоре да бе минала и сега щях да съм труп.

Джеймс погледна Оуин, който кимна едва забележимо, че баронът не преувеличава.

Междувременно барон Корвалис продължаваше с разказа:

— Не смея да излизам от къщата, ходя само отсреща до странноприемницата, и то винаги заобиколен от личната си охрана.

Дъщеря ми обаче не ще и да чуе за предпазливост — търчи нагоре-надолу из селото в компанията на някакъв съмнителен тип. На нейната възраст би трябвало да се среща с подходящи за положението ѝ кандидати, а вместо това си е намерила един... отблъскващ субект, който я омайва с лъжите си.

Оуин се опитваше да запази сериозен вид, но очевидно нещо го забавляваше.

— И кой е този отблъскващ субект, чичо? — не се сдържа той.

— Някакъв търгаш! Юджийн би трябвало да излиза със синове на барони, графове, дори херцози, а не с обикновен търговец. Моят адвокат Мирон е влюбен до уши в нея и макар да е от по-ниско потекло, в жилите му тече и малко благородническа кръв. Може би щях да склоня, ако ѝ поиска ръката, но тази несретница е изпълнена с някаква фанатична жажда за приключения и романтика, която би била обяснима, ако ми беше син, но е напълно неприемлива за една покорна дъщеря.

— Знаеш ли името на този агент на хаоса, чичо? — попита все така захилено Оуин.

— Навон дьо Сандау! — викна ядно баронът, сякаш ставаше дума за опасен престъпник. — Носи се в богаташки одежди и язди само отбрани коне. Хвали се наляво и надясно, че бил най-големият търговец в околията и снабдявал само благороднически семейства. Не зная с какво се занимава, но от време на време изчезва мистериозно за няколко дни, а после, като се върне, пак започва да се навърта около дъщеря ми.

Оуин сръбна от виното и попита:

— Чичо, къде е сега Юджийн?

— Сигурно хойка някъде навън и чака Навон да се върне.

Джеймс също опита от виното и после каза:

— Струва ми се, че поставяме гостоприемството ви на изпитание, бароне. — Надигна се и продължи: — Надявам се да проведем бързо разследване и да открием онзи, който заплашва мира на вашето селце.

— Благодаря ви, синьор — кимна баронът. — Оуин, предай поздрав на майка си и баща си, когато ги видиш. — Той се поклони на моредела, тъй като все още не знаеше как да се отнася към него. Едва когато стигнаха вратата, го чува да добавя: — Оуин, ако все още сте в

селцето идния шестък, за мен ще е удоволствие да вечеряме заедно. Доведи и приятелите си.

Вратата се затвори и Джеймс избухна в смях.

— Значи разполагаме с пет дни да си свършим работата и да потеглим, преди да се наложи чичо ти да осъществи поканата си.

— Чичо ми може да има труден характер и да е малко скръндза, но истината е, че е доста изплашен.

— Това си личеше дори за някой, който не принадлежи към вашата раса — потвърди Горат. — Но една мисъл не ми дава покой.

— Какво? — Джеймс повдигна вежди. — Само една ли?

— Сред многото други — поправи се Горат. — Ако Нощните ястреби наистина искат да му видят сметката, досега да са го направили. Хайде, да речем, че кучетата наистина са им осуетили нападението. Но да не уцелят от близко разстояние с лък — това ми изглежда невероятно.

— Склонен съм да се съглася — каза Джеймс.

Тъкмо бяха стигнали пред вратата на „Патешката глава“. В ранния следобед вътре нямаше много посетители. Съдържателят изтича да ги посрещне.

— Вие ли сте благородните господа, пристигнали да навестят нашия многоуважаван барон?

— Да — отвърна Джеймс.

— Аз съм Питър Сивия — представи се съдържателят и се поклони. — Имам честта да притежавам това заведение. Стаите ви вече са готови, на ваше разположение има прекрасни вина и пресен ейл.

— Ейл — поръча Горат. — Не обичам вино.

Джеймс се разсмя.

— Не се учудвам — след като има възможността да опиташ от виното на барона.

Оуин кимна.

— Представям си какво щеше да ни пробута, ако не беше казал, че си придворен на принца.

— Придворен на принца на Крондор? — облеци се Питър Сивия. — Бъдете сигурен, синьор, че обслужването ви ще бъде на висота. Лично ще се погрижа за това. Придворен, за Бога!

Докато Питър се отдалечаваше, Джеймс му подвикна:

— И нещо за хапване, ако обичаш.

Настаниха се около масата и Оуин каза:

— Прощавайте, задето трябваше да изтърпите брътвежите на изкуфелия ми чичо. В сравнение с проблемите, които имаме да решаваме, неговите тревоги са направо смешни.

— Може и да си прав — рече замислено Джеймс. — Но подушвам някаква връзка. Не съм сигурен за какво точно става въпрос, но се питам, защо им е на Нощните ястреби да сплашват чичо ти, без да го убият?

— За да си кротува — подметна Горат.

В този момент Сивия се върна със запотени чаши ейл. Джеймс отпи от своята и кимна доволно.

— Чудесен е.

— Ейл от Сивите кули, господине, и винаги го сервираме изстуден.

— Да не ти карат лед от север?

— Не — отвърна Питър. — Недалеч оттук има една дълбока пещера, където държа бъчонките. Отвора ли някоя от тях, не се задържа дълго пълна.

Джеймс се усмихна.

— Сигурно, след като къщата на барона е отсреща. Вероятно често се отбива при теб.

Питър поклати глава.

— Почти не го виждам, да ви кажа правичката. Баронът рядко излиза от дома си и винаги е придружен от въоръжена охрана. — Той взе таблата и добави: — Ей сегичка ще ви поднесат нещо за хапване, господарю.

— Мъчи ме нещо, но не мога да определя какво точно — промърмори Джеймс, след като съдържателят се отдалечи.

— Свързано ли е с чичо ми?

— Да — кимна Джеймс. — Горат вече го каза: защо си правят труда да го сплашат, вместо да го премахнат... — Изведнъж очите му се разшириха. — Питър! — извика той.

— Да, господарю? — Съдържателят дотича чевръсто.

— Какво каза преди малко — че баронът рядко се отбивал насам?

— Точно това казах, господарю — идва рядко и винаги е придружен от войници.

— И кога започна това?

— Точно след първия опит за покушение на Нощните ястреби.

— Значи и ти знаеш за Нощните ястреби?

— Ами така говорят хората.

— Какво по-точно говорят?

— Че Гилдията на убийците има лагер нейде наблизо и е набелязала барона за жертва.

— Благодаря ти, Питър — каза Джеймс. — Извинявай за безпокойството.

— Защо го повика? — попита Оуин.

— Заради мисълта, дете не ми дава покой. Слушайте, Нощните ястреби не се опитват да убият барона. Целта им е да го накарат да си стои у дома.

— Защо? — попита Горат.

— За да не възстанови разрушената крепост.

— Че какво толкова ще спечелят от това? — попита Оуин. — Крепостта и без това е стара, няма да издържи дълго на обсада.

— Не смятам, че ги интересува крепостта. Според мен ги вълнува онова, което се крие отдолу.

Оуин ококори очи.

— Проломът?

— Нали каза, че съществува таен вход за пещерите, които пресичат планината, и че там долу са били складовете и оръжейната на стария замък? Сигурно долу може да се скрие цяла армия.

— Или гнездо Нощни ястреби — добави Горат.

— Но откъде са разбрали?

— Тунелите не са семейна тайна, нали?

— Не, навярно и други знаят за съществуването им, но да се намери входът е почти невъзможно.

— Оуин! — отекна женски глас.

Към тях бързаше висока стройна млада жена, облечена в доста непретенциозна рокля. Тя едва не повали Оуин, който стана да я посрещне, но попадна право в прегръдките ѝ.

— Чакай, Юджийн! — изпъшка зачервеният Оуин, докато девойката го обсипваше с целувки.

Лицето ѝ бе загоряло от слънцето, косата ѝ — разчорлена от вятъра, а отзад по роклята ѝ имаше полепнали сухи треви.

След като се насити да го целува, тя се отдръпна, без да го пуска, и го огледа от главата до петите.

— Станал си мъж, а какво подсмърчащо момченце беше! — И се засмя.

Оуин се изчерви и също се разсмя.

— Но ти хич не си се променила.

Тя го тласна обратно на стола и се настани в скута му.

— Разбира се, че съм се променила. Последния път, като се видяхме, още бях малко момиче, а сега съм вече жена.

Джеймс се захили. „Жената“, изглежда, току-що бе навършила осемнайсет и компенсираше зле прикритата си неувереност с енергично и властно поведение.

— Юджийн — обяви Оуин, — това са мои приятели. Джеймс и Горат.

Тя кимна подред и на двамата. След това отново се обърна към Оуин.

— Ходи ли при тате? Всъщност да де. Нали Тед ми каза, че си се появил.

— Каза ни, че ако останем тук до шестък, ще ни покани на вечеря.

— О, моля те, остани. Да се храня сама с тате е ужасна скука.

— Може и да не успея, Юджийн. Имаме важна работа.

— Че каква ще е тази работа? — попита тя нацупено. — Моят любим братовчед се появява изневиделица след дълго отсъствие и иска веднага да си тръгне?

— Е, не веднага... но сега служа на Короната.

— Ами? — ококори се тя. — Наистина?

— Така е — потвърди Джеймс.

— В такъв случай — заяви момичето — ще настоявам баща ми да ви покани по-рано. Няма да ви пусна да си тръгнете, преди да сте ни гостували.

— Баща ти ми се оплаква от теб — подметна Оуин. — Обезпокоен е от начина, по който си прекарваш свободното време.

Тя сбърчи нос, за да покаже колко я е грижа за мнението на баща ѝ.

— Татко иска да седя по цял ден в оная мрачна къща и да чакам да се появи някой благородник да ми поиска ръката. Страх го е да не избягам с някого.

— Има ли конкретен човек предвид? — попита Оуин.

Тя взе халбата му, отпи малка глътка и я върна на мястото ѝ.

— Има един Мирон, негов адвокат, местен е. Той е вдовец, дъщеричката му е много сладка, но той самият е...

— Скучен? — подсказа Джеймс.

— Не — предсказуем. Приятен човек е, но искам нещо различно.

— Като например? — попита Оуин.

— Казала ли съм, че има друг? — усмихна се тя.

— Баща ти ми каза.

— Навон дьо Сандау — засмя се Юджийн. — Баща ми се дразни от него.

— Защо? — попита Джеймс.

— Защото е търговец и не е от благородно потекло, докато Мирон е племенник по майчина линия на покойния силдънски граф.

— Но ти обичаш Навон — предположи Оуин.

Тя поклати глава и пак сбърчи носле.

— Не точно. Той е интересен и малко... странен.

— Странен? — попита Оуин. — В какво?

— Понякога ме гледа някак особено — когато смята, че не го гледам аз.

Оуин се засмя и я погъделичка.

— Това е защото ти изглеждаш странно.

Тя побутна игриво ръцете му встрани.

— Нали ти казах, че е интересен. Освен това е привлекателен и интелигентен, и казва, че е ходил навсякъде. Много е богат, което е причина баща ми да се въздържа да прати стражите да го напердашат. Ако не мога да се омъжа за благородник, тате ще се примири да взема някой богаташ.

— Да не искаш да кажеш, че ще се омъжиш за Навон?

— Вероятно не — отвърна тя и се надигна. — Той е прекалено напорист... и опасен.

— Опасен? — повтори Горат: обаждаше се за пръв път, откакто се бе появило момичето. — Познавам донякъде вашите обичаи и това определение ми се струва странно, ако става въпрос за ухажор.

Тя сви рамене и отвърна:

— О, не зная. Той е очарователен, но на моменти е чудноват. Обаче ме научи на много неща.

— Така ли? — попита Оуин с глас, в който се долавяше любопитство и неодобрение.

Тя го плесна по рамото.

— Не е това, за което си мислиш, лошо момче! Научи ме на неща като поезия и музика, както и да играя шах.

— Шах? — попита Оуин и погледна Джеймс.

— Да — кимна тя. — Той е най-добрият играч в Кентингска треска, вероятно дори в целия район. Често пътува до Малаково средище, за да се среща с най-силните шахматисти от Кралството в кръчмата „Кралска глъчка“. Играл е срещу благородници от Крондор и дори Велики Кеш! — В думите ѝ се долавяше гордост.

— Хубаво — рече Джеймс. — Надявам се, че ще се запознаем с него.

— Елате в шестък на вечеря у чичо — произнесе пламенно девойката. — Той ще намине да ме види към края на седмицата.

После подскочи, завъртя се на токчета, изтича при вратата, дари ги с усмивка и излезе.

— Странни са... жените от вашата раса — замислено каза Горат.

— Тя е още млада — засмя се Джеймс. — Животът е пред нея. — Той поклати глава. — Скоро обаче ще разбере къде ѝ се крие силата. Голяма чаровница ще бъде.

Оуин въздъхна и промърмори:

— Тя е единствената от тукашните ми роднини, на която държа.

Появи се Питър Сивия и започна да подрежда храната на масата.

— Братовчед ми Невил умря, когато бях съвсем малък — продължи Оуин. — Всъщност преди това сме се виждали само веднъж.

Питър го прекъсна:

— За Невил ли говорите? По думите ви, млади господине, съдя, че сте племенникът на барон Корвалис.

— Да — кимна Оуин. — Не съм го крил.

— Вие сте младият Оуин. Не ме помните, нали?

— Съжалявам, но не ви помня.

— Аз бях един от готвачите в къщата преди трагичния ден, когато умря младият господин Невил. Тогава трябва да сте били на

шест или на седем, виждал съм ви само няколко пъти. Малко след това купих тази странноприемница, а вие повече не се выяснахте. Ще ви кажа нещо — от онзи случай старият барон вече не е същият. Много го промени мъката. А жена му, горкичката, направо се стопи и почина.

— Ще ти призная, че не помня почти нищо — рече Оуин.

Питър не се нуждаеше от повече подкани, за да продължи разказа.

— Разправят, че имало известни пререкания между барона и старши зидаря, който ръководел разширяването на подземната винарна. Най-странното е, че той също се казваше дьо Сандау, като Навон.

Джеймс и Оуин се спогледаха. Питър продължи:

— Та този Сандау бе най-прочутият зидар в цялата околия, но освен туй беше пияница и женкар. Все се хвалеше, че си имал работа дори с благородните девици от риланонския двор. Преди това работиха в няколко от тунелите под старата крепост, но проблемите започнаха с винарската изба. Непрестанно се караха и баронът беше в отворително настроение. А после дойде денят на нещастieto.

— Денят, в който Невил умря ли? — попита Оуин.

— Да, при същия инцидент загина и Сандау. Таванът се срути. Никой не знаеше причината. Дни наред мъжете от селцето се опитваха да разчистят срутването, но напразно — Невил и още неколцина работници издъхнаха в едно от подземните помещения.

— Момчето със сигурност ли е било с тях? — попита Горат.

— И това не е известно. То обичаше да гледа зидарите, докато работят, а баща му не възразяваше. — Питър сви рамене. — Но както ви казах, оттогава баронът не е същият човек. Загубата на момчето довърши баронесата. Няколко месеца скърбеше по него, после се разболя и дори жреците не можаха да я излекуват. Не мина година и тя също си отиде. А преди да се случи нещастieto беше желязна жена. Госпожица Юджийн се е метнала на нея, сигурно затова е така жизнерадостна, макар че изгуби майка си и брат си. — Питър поклати съчувствено глава. — Необикновено момиче е тя.

Джеймс също кимна, а Оуин каза:

— Няма две мнения по въпроса.

Когато Питър си тръгна, Джеймс подхвърли на Оуин:

— Хич не им е било лесно на твоите роднини.

— Така е. Но се радвам, че поне Юджийн изглежда щастлива.

— Въпреки че е заради нещо, което измъчва баща й — отбеляза Джеймс и Горат се засмя на думите му.

— В такъв случай — Оуин ги изгледа, — какво ще предприемем сега?

— Мисля си, че няма да е зле, ако се отзовем на поканата на чичо ти и вечеряме с него в шестък. Бих искал да се запозная с този прочут шахматист.

Оуин кимна, доволен, че ги очакват поне няколко дни почивка.

ГЛАВА 10

НОЩНИ ЯСТРЕБИ

Водата се спускаше с тътнеж по планинския склон.

Джеймс, Горат и Оуин бяха спрели конете си под водопада. След като решиха да останат до шестък, за да се възползват от поканата на барона, Джеймс им предложи да пообиколят околностите. Преди това се погрижи бърбивецът Питър да остане с впечатлението, че са тръгнали по търговски дела, но веднага щом напуснаха селото, направиха широк обход и се приближиха към пролома.

Вятърът неочаквано смени посоката си и донесе влажни пръски.

— Наистина ли си играл тук? — попита Джеймс.

— Е, не точно — отвърна Оуин и вдигна ръка към склона. — Катерехме се горе, където има едно малко езерце — съвсем близо до тайния изход.

— Моят народ не позволява на децата да играят, без да бъдат наглеждани — отбеляза Горат и добави с презрение: — Но вие, хората, се множите като мишки. Умре ли дете, раждате си друго.

— Не е чак толкова просто — отвърна навъсено Джеймс.

— Та какво ще дирим тук? — попита Горат.

— Ако наистина си решил да използваш тунелите за таен лагер, няма ли да се погрижиш никой от семейството на барона да не идва насам? — попита Джеймс.

Оуин го погледна ококорено.

— Значи смяташ, че Нощните ястреби са предизвикали пожара?

Джеймс повдигна рамене.

— Не знам със сигурност. Но не е изключено. А след това са взели мерки баронът да не излиза от дома си.

Продължиха покрай брега на потока и Горат каза:

— Вече зная кои са тези Нощни ястреби. Чух от теб, че си се срещал с тях, но не мога да си обясня каква е ролята им в тази история.

— Не е толкова сложно — отвърна Джеймс. — Те са братство на наемни убийци, които работят за всеки, който им плаща. Още като

малък си имах работа с един от тях на покривите на Крондор, а и след това неведнъж сме се срещали. Те бяха пионки на Мурмандамус за известно време и служиха рамо до рамо с неговите Черни кръвници.

Горат ядно изсъска:

— Черните кръвници бяха позор! Мъже на честта, отдали живота и духа си на Мурмандамус срещу обещания за несекващо могъщество и величие! Говори си, че нито един от тях няма да бъде допуснат в Отвъдния свят при нашите Майки и Отци.

— Горат — рече Джеймс, докато подкарваше коня по тясната пътека, — ще ти призная, че не зная почти нищо за твоя клан, макар че съм воювал с моределите и съм живял известно време при елфите и гламределите.

— Ние не обичаме да говорим едни за други — сигурно защото трудно се понасяме — рече Горат. — Затова не се учудвам, че не си чувал почти нищо за еледелите. А що се отнася до гламределите, те са безумци, не знаят какво искат, нито познават магии и заклинания. Живееха в Едровите гори и из Северните земи и се наслаждаваха на дивашките си забавления, докато не ги погнаха и избиха до крак.

— Да са ги избили? — Джеймс поклати глава. — Нищо подобно. Преселиха се в Елвандар и още си живеят там.

Горат дръпна рязко юздите на коня и викна:

— Лъжец!

— Какво? — попита Джеймс и втренчи поглед в лицето на тъмния елф.

— Делекан се хвалеше, че е изклат Еаранорн и племето му при Едър.

— В такъв случай трябва да знаеш, че старият крал Червено дърво е жив и здрав и сега е в Елвандар. Чух даже, че спорили за това кой всъщност управлява там.

Горат го слушаше напрегнато.

— Кой управлява ли? Не те разбирам.

— И аз не съм много наясно — призна Джеймс, когато излязоха от поредния завой и се приближиха до водопада. — Херцог Мартин редовно посещава Елвандар и праща доклади в Крондор. Доколкото разбрах, Червено дърво и хората му се опитват да решат дали да се присъединят към народа на Агларана, или да живеят отделно, макар и съседи с тях. Нещо подобно.

— От чудно по-чудно — рече Горат. — Не бих се изненадал, ако елфите на Агларана ги бяха превърнали в свои роби, когато са отишли да дирят убежище при тях.

Джеймс се засмя.

— Намираш го за смешно?

— Срещал съм се със стария крал Червено дърво и той не ми прилича на някой, който ще се моли да го вземат за роб, преди да отсече главите на поне няколкостотин души.

Горат кимна.

— Той е воин с големи способности и сила.

Вятърът отново довя облак водни пръски. Джеймс се огледа.

— Оуин, къде е този вход?

— Трябва да вържем конете — обясни Оуин. — Нататък ще вървим пеша.

Така и направиха и скоро стигнаха едно място под водопада, където пръските бяха толкова гъсти, че ги измокриха до кости.

— И колко души знаят за този вход? — попита Джеймс.

— Малцина, освен семейството ми. Юджийн, аз и Невил — защото си играехме тук. Дори ни напердашиха, като ни хванаха, но баронът, мисля, така и не разбра, че сме намерили входа. — Той посочи една скала на няколко стъпки над тях. — Трябва да ме повдигнеш, за да се покатеря горе.

Джеймс направи столче с ръцете си, Оуин стъпи на тях и задраска по скалата. Щом се покатери на площадката, се обърна и подвикна:

— Подайте ми жезъла. А сега — отдръпнете се.

Двамата отстъпиха назад, а Оуин подпъхна жезъла под скалата, сякаш щеше да я бута. Чу се стържене и неочаквано скалата се отмести встрани. Оуин скочи обратно при тях и им обясни:

— Лесно е да се излезе, защото ръчката е отвътре. Но влизането е невъзможно, ако не знаеш точно как.

Джеймс тръгна към входа, но спря и се наведе.

— Някой друг, изглежда, също знае. Погледни.

Подът на тунела бе покрит с прах и следите в него показваха, че съвсем наскоро оттук са минали множество крака.

— Да продължим предпазливо — каза Горат. — Скоро тътенът на водопада ще утихне и могат да ни чуят.

— Трябва ми факла — заяви Джеймс.

— Не е необходимо — успокои го Оуин. — Аз ще ви осигуря светлина.

Той затвори очи и протегна ръка. Постепенно го обгърна кълбо от мека светлина, по-слаба от светлината на факла, но достатъчна, за да виждат наблизо.

— Много удобно — подсмихна се Джеймс.

Оуин сви рамене.

— Доскоро използвах този трик само за да си намеря чорапите посред нощ.

— Да тръгваме — рече засмяно Джеймс.

Извади сабята си — Горат последва примера му — и навлезе в тунела.

Едва забележима следа от ток върху един от камъните бе напълно достатъчен знак за Горат. Той вдигна ръка и се послуша, доловил със свръхчовешките си сетива, че някой се приближава. Моределът вдигна два пръста.

Джеймс кимна и махна на Оуин да отстъпи назад, а той и Горат останаха да дебнат в засада. Само след миг в тунела се появи светлина. Приближаваше се бързо. Гласове отекнаха в скалните стени.

— Не ми харесва тая работа — рече единият.

— Никой не те пита дали ти харесва. От теб се иска да изпълняваш заповедите.

— Няма да отречеш, че преди бяхме много повече.

— Така е, но колкото сме по-малко, толкова повече злато...

Двамата мъже се показаха иззад тъгъла и Горат и Джеймс се хвърлиха върху тях. Благодарение на изненадващата атака ги повалиха на земята още преди те да осъзнаят какво става.

Но изненадата не означаваше победа, тъй като двамата убийци се съпротивляваха като зверове, така че се наложи Оуин да стовари с все сила жезъла си върху главата на единия.

Другият издъхна от ножа на Джеймс, който се надигна задъхано и изруга ядно:

— Проклятие! Исках поне един за пленник.

— Влезли сме в гнездото им — отбеляза Горат. — Няма ли да е по-умно да се върнем за войници?

— Умно ще е, но опитът ми с тези типове показва, че са склонни бързо да изчезват. Никога не са много, а и напоследък изгубиха доста от хората си. Съмнявам се да са останали повече от петима-шестима оттук до Зъберите на света. — Джеймс посочи с пръст тунела, от който се бяха задали двамата. — Но ако успеем да заловим предводителя им, ще приключим веднъж завинаги с тази пасмина. Да ви призная, смятах, че сме го направили още преди десетина години, но се оказва, че съм грешил. Изглежда, някои са се измъкнали и отново са основали братството. Само фанатици се бият до последно като тези. Трябва да разберем обаче дали са наемници, или служат на Делекан заради някакви други, по-опасни подбуди.

— Каква разлика, щом са опрели нож на гърлото на Кралството? — попита Горат.

— Едно са убийци, продали се за злато, а друго — такива, дето служат на тъмни сили. В първия случай няма да узнаем нищо от тях, защото и те самите не знаят много повече от това къде им оставят златото и кого трябва да премахнат. Но ако са замесени в тъмни планове, може би ще ни кажат нещо полезно... — той отново посочи коридора, — там долу.

Горат и Оуин се спогледаха.

— Честно казано, ще ми е скучно да ви чакам тук, докато се върнете — каза Оуин и вдигна ръката си със светеция пръстен. — Пък и все пак аз осигурявам светлината.

Горат изсумтя, което при него бе равносилно на кикотене. Около половин час вървяха през дълъг тунел.

— Доколкото си спомням, някъде тук имаше складово помещение — обади се Оуин.

Скоро стигнаха до голяма дървена врата, която изглеждаше съвсем запазена и дори бе лакирана. Зад нея беше спалното. Леглата бяха подредени покрай стената, по десет от всяка страна, а между тях имаше стелажи с оръжия. Повечето от леглата изглеждаха неизползвани, но четири показваха следи от скорошна употреба. Оуин ги посочи и прошепна:

— Приятелите на двамата, които убихме, може да са наблизко.

— Или далече — изсумтя Джеймс.

Огледаха оръжията. Бяха добре поддържани и готови за употреба. Имаше най-различни саби и кинжали, ножове и стрелички за хвърляне и примки за душене. На стената имаше рафт с разноцветни буркани.

— Това трябва да са отрови — каза Джеймс. — Докъде всъщност продължава тунелът?

— Дълъг е няколко мили, ако имаш предвид всички нива. Това е най-долната галерия, между нея и избата на крепостта има още три. Не мисля, че можем да стигнем до избата: вратата сигурно все още е затрупана. — Той кимна към дъното на стаята. — Там има още едно помещение като това, а зад него — стълбище.

Джеймс се приближи към междинната врата и се послуша. След като не чу нищо, я отвори и видя, че във второто помещение също има легла.

— Тук никой не е идвал от доста време — рече той, след като го огледа.

— Не съвсем — възрази Горат и посочи. — Един поне е идвал. Отишъл е нагам. — Той кимна към дъното на стаята, където се виждаше зидана от камък стълба, която стигаше до отвор в тавана. Последното легло до стълбата беше разхвърляно. До леглото имаше голям гардероб, изработен от полирано дърво, и когато Джеймс го отвори, видяха вътре дрехи от скъпи платове и обувки от фина кожа.

— Готов съм да се обзаложа, че главатарят на тази банда главорези е тъкмо контето, което обитава това легло. — Той се огледа. — Вижте дали няма да открием нещо, по което да го познаем. Аз ще разузная на горния етаж.

Изтича нагоре по стълбите и спря пред голяма дървена врата с яки железни панти и заключена с катинар. Катинарите открай време не бяха кой знае каква пречка за някогашния крадец, но този се оказа изкусно изработен, а Джеймс бе изгубил навика да си носи шперцовете.

— Оуин, какво имаше горе?

Оуин помълча, докато се ровеше в спомените си, после рече:

— Още един склад — по-малък, иначе досущ като този, и дълъг тунел, прокопан към вътрешността на планината.

Джеймс се спусна по стълбите.

— Или нашият човек крие горе нещо от своите хора, или се бои някой да не разкопае затрупания вход на избата.

— За второто се съмнявам — отвърна Оуин. — Защото този някой ще трябва да проникне в старата крепост, да отключи вратата между оръжейната и първия тунел и да си пробие път през тунела, който сигурно е задръстен от срутени скали.

— Тогава е заключил нещо ценно, което държи да запази в тайна.

— Може би злато — подметна Горат. — Убийците са добре платени.

— Възможно е — отвърна Джеймс. — Вие открихте ли нещо?

— Само това. — Оуин вдигна някаква книга. Джеймс я взе и погледна първата страница.

— „Дневникът на игумена“ — прочете той и прелисти няколко страници. — Това май е сборник разкази за семейството на чичо ти. — Той го върна на Оуин. — Как е попаднал тук?

— Нямам представа — отвърна Оуин. — Може да е бил изгубен, когато чичо е евакуирал крепостта след пожара, и по-късно някой да го е открил сред останките.

— Я го вземи — рече Джеймс. — Довечера, преди да си легна, ще го прегледам.

После ги поведе обратно по пътя, по който бяха дошли.

Докато Джеймс буташе леглата, Горат попита учудено:

— Това да не е някой човешки обичай, за който не съм чувал?

Джеймс се ухили.

— Освен ако Нощните ястреби не са измрели — в което искрено се съмнявам, — някой съвсем скоро ще открие, че двама от хората им липсват. Едва ли ще си помисли, че са си плюли на петите. Та нищо чудно, ако реши да провери дали тъкмо ние нямаме пръст в тази работа.

След като затисна вратата с леглата, той продължи:

— Ако действат както обикновено, един или повече от тях ще влязат през прозореца, а останалите ще дебнат зад вратата. Сигурно ще се промъкнат безшумно нагоре по стълбите, с цел да ни довършат и да изчезнат още преди Питър да усети, че става нещо нередно.

— Ако дойдат — посочи Оуин.

— О, ще дойдат, не се съмнявай — изсмя се Джеймс. — Ние сме единствените новопристигнали в района. Ходихме при барона, разпитваме... Едно не знам със сигурност — дали ще се появят тази вечер, или утре. — Джеймс намали светлината на лампата, облегна се на стената и отвори книгата, която бяха взели от подземията на старата крепост.

Оуин също извади някаква книга и я прелисти до отбелязката.

— Аз също ще взема да се позанимавам — от доста време се каня, но все не намирам време.

— Какво е това? — попита Горат.

— Моята книга с вълшебства.

— Ти ли си я писал? — попита тъмният елф.

— Не. Това е учебно помагало на всеки чирак-магьосник — вътре се записват наблюдения, размишления, открития и бележки за важни и интересни неща. — Той извади перо и миниатюрна, но елегантна мастилница. — Когато Наго едва не ме повали със заклинанието, което запокити по мен, почувствах нещо, което е трудно за обяснение. Все още се чудя как го направи. Струва ми се, че бих могъл да открия отговора, ако поработя върху това.

— И какво прави това заклинание?

— Ако съм прав, обездвижва напълно поражения, може би дори нещо повече.

— Повече ли? — попита Джеймс, внезапно заинтригуван.

— Имам усещането, че е в състояние да го убие.

— Какво значение, щом е парализиран? Достатъчно е да му забиеш ножа и с него е свършено.

— Така е, предполагам — отвърна Оуин. — Когато бях в Звезден пристан, учителите избягваха да ни преподават смъртоносни заклинания.

— Мъдро са постъпвали — отбеляза Джеймс и се прозя. — Инак са рискували да ви гледат как се гоните из острова и се замеряте с огнени кълба и светкавици. От тази касапница биха спечелили само уличните песове.

Оуин се разсмя.

— Може би си прав. Някои от учениците бяха два пъти по-възрастни от мен. Магията се учи бавно и дълго.

— Ако въобще някога може да се изучи — подметна Джеймс.

— Говори се, че Пъг бил истински майстор — рече Оуин.

Джеймс се прозя отново.

— Виждал съм го да прави някои доста впечатляващи неща — призна той наред прозявката. — Да ви кажа, това чакане започва да ми действа на нервите.

— Ами заспивай тогава — обади се Горат. — Аз ще остана на пост.

— Познаваш ли Пъг? — попита заинтригувано Оуин.

— Срецали сме се няколко пъти — отвърна Джеймс. — Защо? Не си ли го виждал?

— Идва няколко пъти със семейството си, но прекарваха времето си в кулата или извън Звезден пристан. Той почти не преподава. Веднъж за кратко го видях и в Крондор — дъщеря му се опита да разчете мислите на Горат.

— Никога не съм я срещал — призна Джеймс, — но съм чувал да казват, че е чудесно дете. — Брат ѝ Уили също е свестен момък. Готви се за офицер в гвардията на Арута.

— Хм — бе отговорът на Оуин и когато Джеймс го погледна, видя, че е забол нос в бележките си.

Джеймс отново запрелиства книгата и след малко не се сдържа и възкликна:

— Това е най-невероятната колекция от спомени и безсрамни измислици, на която съм се натъквал!

Оуин вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Тук има списък на новородени и починали, сякаш някой е седял цял ден до този игумен и му е изреждал в хронологичен ред историята на баронската фамилия, а после ненадейно е започнал да говори за изгубени съкровища, мечове с неописуема вълшебна сила и зловещи заклинания.

— Звучи интересно — промърмори Горат.

— Съгласен съм — разсмя се Джеймс и хвърли книгата настрана. — Добре, ти пази, а аз ще поспя. Събуди ме след два часа.

Джеймс се сви на леглото, Оуин продължи да се рови в бележките си, а Горат се загледа през прозореца, сложил ръка на дръжката на сабята си.

Неканените гости дойдоха на следващия ден. Джеймс отново бе потънал в семейната история на Кавелови, а Оуин медитираше на леглото със затворени очи — опитваше се да възпроизведе заклинанието, с което го бе атакувал Наго. Горат, който бе предложил да поеме втората смяна, спеше на пода.

Както си четеше, Джеймс изведнъж се надигна и извади сабята от ножницата. Оуин изхвърча от леглото си, когато две тежки тела се стовариха едновременно върху вратата от другата страна и в същия миг кепенците на прозореца отхвърчаха встрани. Един от убийците — бе завързал въже за комина и се бе спуснал по него — разбиваше с крака прозореца. Влетя в стаята и удари Джеймс право в гърдите. Скуайърът отхвъркна назад и се сблъска с Горат. Оуин се надигна на колене, но бе принуден да се метне на пода, за да избегне свистящото острие, докато зад гърба му продължаваха да разбиват вратата.

Миг преди това Оуин бе някъде по средата на конструирането на сложно заклинание. И сега внезапно пред очите му изникнаха огнени букви, които сякаш прогаряха мозъка му. Той вдигна ръка и посочи с пръст убиеца, който замахваше за втори удар. Върху дланта му изникна виолетово-сивкаво кълбо, по чиято повърхност танцуваха черни, трепкащи вени от енергия, подскочи нагоре и удари убиеца в лицето. Нападателят замръзна, сякаш изведнъж се бе превърнал в каменна статуя, и черните линии затрептяха по тялото му. От устата му се отрони едва доловим стон.

Междувременно Джеймс скочи, втурна се към прозореца и мушна със сабята си тъкмо когато следващият нападател се опита да влезе. Вторият Ноцен ястреб се наниза на острието и падна на камъните в двора. Горат вече беше скочил и бе запянал вратата.

— Докога да я държа? — извика им той.

— Щом ти викна, се отдръпни и изтегли и леглото — отвърна Джеймс.

Оуин още не можеше да откъсне втрещен поглед от парализирания убиец.

— Получи се! — прошепна той.

Джеймс замахна и удари обездвижения нападател по тила с дръжката на сабята. После попита:

— Ще можеш ли да го повториш?

— Нямам представа!

— Тогава пази се. Горат — давай!

Горат сграбчи леглото. Оуин му помогна да го отместят.

— Познавам добре Нощните ястреби — обясни им Джеймс, — и бих ви посъветвал да се наведете... сега!

Двамата се хвърлиха на пода. Вратата се отвори, две стрели профучаха едновременно през стаята и излетяха през прозореца.

Джеймс скочи на леглото, което Горат и Оуин бяха отместили, отскочи от дюшека, стовари се право върху двамата, които се опитваха да се промушат през вратата, и ги отхвърли назад през перилата на стълбата. Самият той увисна на ръба и едва се задържа за една строшена пречка. Сабята му изтрополи на пода в същия миг, когато уплашеният Питър подаде глава над тезгяха.

— Какво става?

Джеймс се извъртя по гръб тъкмо навреме, за да види, че един от убийците се е изправил над него и е вдигнал оръжието си. В следващия миг очите на Нощния ястреб се изцъклиха и острието на Горат се подаде от гърдите му. Последният наемен убиец се строполи от площадката на долния етаж и се блъсна в краката на Питър.

— Олеле, майчице! — вайкаше се съдържателят. — Олеле-олеле!

Горат се наведе и помогна на Джеймс да се изправи. Младият скуайър едва успя да промърмори благодарностите си и изтича надолу по стълбите, разтърквайки удареното си рамо.

— Вече не ме бива за тези неща — оплакваше се той под нос.

— Какво става? — повтори ококореният Питър.

Джеймс коленичи до последния убиец и се зае да претърсва дрехите му.

— Ами тия типове се опитаха да ни видят сметката — обясни спокойно той. — А ние не им позволихме.

— Брей-брей... — отвърна съдържателят. — Брей... аз... — И след малко пак заповтаря: — Брей... брей...

— Намери някой да почисти — посъветва го Джеймс. — Инак гостите ти ще изгубят апетит.

Съдържателят изтърча в другата стая, а Джеймс се обърна към Оуин.

— А ти иди веднага при чичо ти и му кажи, че сме се справили с повечето Нощни ястреби, дето му тровят живота.

— Едва ли ще има нещо против, че съм го събудил посред нощ, когато узнае причината — съгласи се Оуин.

След като младежът излезе, Горат отбеляза:

— Направи ми впечатление, че каза „повечето“.

Джеймс се изправи, разочарован, че при обискирането не бе открил нищо полезно.

— Все още остава един Нощен ястреб. Или по-точно — един, който може да ни е полезен.

— Главатарят?

— Да.

— И как предлагаш да го открием?

— Ами, никак — ухили се Джеймс. — Според мен той ще ни намери. Ще стане още тази седмица, когато един прочут шахматист пристигне, за да гостува на роднините на Оуин.

— Да, логично е той да е главният заподозрян — съгласи се Горат. — Но как ще го докажеш? Ще го обвиниш публично?

— Вие сигурно постъпвате точно така, защото държите на честта и достойнството си. Но този тип не държи на нито едно от двете. Той е от онези, дето се промъкват в тъмнината и убиват от засада. Той би отрекъл всякакви обвинения.

— И как тогава ще го принудиш да признае? С мъчения?

Джеймс се разсмя отново.

— Винаги съм изпитвал съмнения за ползата от мъчението. Фанатиците ще умрат с лъжа на устата, а невинните биха признали какво ли не, само и само да се отърват от болките.

— Аз пък смятам, че ако се прилагат с майсторлък, мъченията водят до добри резултати.

— Сигурно е така — съгласи се Джеймс, тъй като не виждаше смисъл да спори.

Точно тогава дойде Питър с конярчето и двама работници, които се спряха и втрещиха сънени погледи в трупове.

— Изнесете ги навън и ги изгорете — нареди съдържателят. После вдигна поглед към строшения парапет. — Кой ще плати за това?

Джеймс извади една жълтица и му я подхвърли.

— Аз. Ако намеря човека, който стои зад тази работа, ще си взема парите от него. Няма защо ти да се охарчваш.

— Благодаря — каза Питър с видимо облекчение.

Върна се и Оуин, следван от чичо си, който бе наметнал халата върху нощницата си.

— Убили сте Нощните ястреби? — попита той.

— Ако не всички, поне повечето от онези, които се навъртат в този район — отвърна Джеймс.

Барон Корвалис бе грейнал от щастие, но като чу думите му, видимо помрачня.

— Повечето?

— Милорд, имайте търпение до шестък. Надявам се тогава да приключим и с останалите.

— Оуин — обяви Корвалис, — едва ли би могъл да ме събудиш с по-добра вест. — Той се обърна към Джеймс. — Ще пратя писмо на Арута, в което ще опиша колко съм ви задължен, почитаеми господине.

— Благодаря ви, милорд. — Джеймс сведе глава. — Аз също ще пратя доклад на принца.

— Без излишна скромност, момчето ми — потупа го бащински баронът по рамото. — Приемай с открито сърце благодарностите, които си заслужил. Кой знае, с добър приятел в двора и с препоръките на човек като мен, някой ден може да се издигнеш до баронет, дори до барон!

Джеймс се засмя.

— Де такъв късмет.

— В такъв случай... — подхвана баронът и повика съдържателя. — Погрижете се тези господа да получат всичко, от което се нуждаят. След това се спря пред Оуин. — Не мога да ти кажа колко много съм ти задължен. Очаквам ви всичките на вечеря в шестък!

И излезе. Оуин се огледа и попита:

— Сега какво?

— Първо — да се наспим хубаво — отвърна Джеймс.

Вдигна сабята си от пода и я избърса в наметалото на един от убитите Нощни ястреби, а когато съдържателят се върна, му каза:

— Приятелю, горе в стаята ни има още един убит. Нека хората ти бъдат така добри да отнесат и него.

— Брей, брей! — затюхка се отново съдържателят.

— Той е тук — обяви Оуин, докато влизаше в стаята. Горат и Джеймс се бяха изтегнали на леглата и възстановяваха силите си след напрегнатата нощ.

— Сигурен ли си, че е човекът, за когото говорим? — попита го Джеймс.

— Конте с натруфени дрешки и Юджийн язди до него, положила глава на рамото му, за да ядоса още повече баща си.

— Това е нашият човек — каза Джеймс. — Като дойде, ще се престорим на пияни.

Слязоха долу, където всичко бе подредено така, както се бе разпоредил Джеймс. На една от масите бе поставено шахматно табло, край него имаше три празни халби и Джеймс даде знак на Питър да поднесе нови.

Оуин се настани срещу Джеймс и промърмори:

— Надявам се, няма да искаш от мен да коментирам играта. Нямам представа каква е ситуацията.

— Чудесно — засмя се Джеймс. — Защото твоята роля е да не правиш нищо и да изглеждаш объркан.

— Виж, за това ме бива — отвърна намръщено Оуин.

Малко след това вратата се отвори и влезе Юджийн, уловила за ръка един човек, който можеше да бъде само Навон дьо Сандау. Влезият отговаряше напълно на представите на Джеймс: висок и строен, облечен в черно, с бяло шалче на шията. Брадата му бе грижливо оформена и заострена, на ухото му се поклащаше златна обеца с голям диамант, а на гърдите му висяха няколко златни верижки. Крачеше нехайно, положил ръка върху дръжката на оръжието си. Джеймс забеляза, че макар да е богато украсена, дръжката също така изглежда износена от честа употреба. Острието сигурно бе наточено и смазано. Оръжието беше рапира — Джеймс познаваше само още един човек, който я предпочиташе, и това бе принцът на Крондор. Лека и гъвкава, рапирата бе смъртоносно средство в ръцете на опитен майстор, но въоръженият с нея новак би бил лесна плячка.

Джеймс не се съмняваше, че Навон е майстор. Когато се приближиха към тях, Юджийн каза:

— Оуин, бих искала да те запозная с един човек.

Оуин вдигна глава и отвърна:

— Хубаво, тъкмо ще ме спасиш от унижение.

Юджийн представи Оуин, Джеймс и Горат.

— А това е приятелят ми Навон дьо Сандау.

Джеймс кимна неуверено, придавайки си вид на човек, хванал халбата от ранни зори. После се обърна към Оуин, който обяви:

— Мисля, че е време да се откажа.

— О, не бързайте — обади се усмихнато дьо Сандау. — Позицията ви може да изглежда трудна, но не е безнадеждна.

Оуин погледна Джеймс, който отново кимна, и рече:

— Ще имате ли нещо против да ме заместите? Не виждам какво повече мога да направя.

— Ако Джеймс не възразява — отвърна дьо Навон.

Джеймс повдигна рамене.

— Но моля ви се. Това си беше чисто приятелска игра. Нищо не сме залагали.

Оуин се надигна и Навон зае мястото му. Огледа дъската и попита:

— Аз ли съм на ход?

— Да, черните са на ход — каза Джеймс.

Навон протегна ръка и премести фигурата, която Джеймс очакваше. Младият скуайър си даваше сметка, че Навон е по-добър играч от него, но бе разположил фигурите така, както бяха по време на играта с кешийския посланик, лорд Абдур Рахман Мемо Хазара-хан. Само че тогава Джеймс бе в позицията на Навон. Посланикът си бе направил труда да обясни подробно на Джеймс всички допуснати от него грешки и Джеймс бе запомнил съвсем точно ситуацията. Навон бе играл точно така, както според лорд Хазара-хан навремето трябваше да играе Джеймс.

Юджийн показва на Оуин сребърен медальон с голям изумруд в средата.

— Виж какво ми донесе Навон.

Оуин кимна, без да откъсва поглед от дъската. Играчите също изглеждаха съсредоточени. След три хода Джеймс вече беше убеден, че ако продължат още известно време, Навон неминуемо ще спечели. Той успяваше да поддържа интереса му само благодарение на предварително нагласената преимуществена позиция.

Горат се изправи, изпухтя от досада и тръгна към вратата като подметна през рамо:

— Скоро ще се върна.

Това беше сигнал за Оуин, който рече на свой ред:

— Уф, Юджийн, помниш ли един стар семеен дневник?

— Какъв дневник? — попита момичето.

— Ами един такъв, пълен със странни истории. Веднъж ми го показва, ама съвсем за малко. Писал го е някакъв игумен.

— Ах, това ли? — възкликна тя. — „Дневникът на игумена“. Разбира се, че си спомням. Какво съвпадение, съвсем наскоро го дадох на Навон, за да научи нещо повече за семейството ни.

— Жалко. Помня, че доста се забавлявах с него като дете.

Джеймс погледна скришом противника си. Дори и да следеше разговора зад гърба си, той не го показваше с нищо. Очевидно се владееше до съвършенство. Погледът му бе фиксиран в дъската.

— Навон, у теб ли е книгата? — попита го Оуин.

— Какво? — Противникът на Джеймс го погледна стреснато. — Коя книга?

— Семейният дневник — намеси се Юджийн. — Миналия месец ти го дадох.

— А, дневникът ли? Оставих го вкъщи. Другата седмица ще ти го върна.

Джеймс кимна едва забележимо и Оуин отвърна с кимване. После се наведе към останената в ъгъла раница и извади дневника. Върна се и го сложи на масата до шахматното табло.

Навон внезапно скочи, преобърна масата, която събори Джеймс, замахна рязко и удари младия монах с лакът в брадичката.

— Навон! — изпищя уплашено Юджийн. — Какво правиш?

Той я сграбчи и ѝ изви ръката. След това я блъсна пред себе си като жив щит и заотстъпва към вратата. Джеймс го последва, извадил сабя, и Навон изръмжа:

— Назад или ще я пречукам! — Той също бе оголил рапирата си.

— Ах, ти, мръсник! — извика Юджийн и го настъпи с остроото си токче. После се дръпна, изви се и направи опит да се освободи.

Джеймс скочи напред, улови момичето и го дръпна към себе си. Оуин също се завтече да му помогне.

Навон погледна през рамо и произнесе спокойно:

— Обзалагам се, че вашият приятел, елфът, дебне зад вратата. — После направи крачка встрани и застана с гръб към стената.

Джеймс го доближи, вдигнал пред себе си сабята.

— Свали оръжието и ще си поговорим. Чакам отговори на някои въпроси.

— Още щом те зърнах, подуших, че ще си имам неприятности с теб — процеди Навон през зъби. — Приличаш на онзи копелдак Лизли Шайбата от Малаково средище.

— И други са ми го казвали — ухили се Джеймс.

— Сигурно вие сте избили хората ми.

— Съжалявам, че трябваше да им прекъсна заниманията. Но мен също ме чакаше важна работа.

Навон скочи напред и замахна с рапирата, но Джеймс парира удара. Веднага прецени, че човекът срещу него е истински майстор. Единственото, което го успокояваше донякъде, бе, че той също бе прекарал десет години в упражнения с най-добрите саби на Кралството. Размяната на удари бе светкавична: париране, контриране, мушкане, париране, след което двамата отстъпиха.

— Добро начало — кимна Навон почти доволно. — Разбира се, не съм очаквал да се отдръпнеш и да ме пуснеш да се метна на коня.

— Криеш в себе си твърде много тайни, Навон. Или трябва да те наричам Невил?

— Невил!? — изпищя Юджийн.

За миг Навон се облеци и на лицето му се изписа загрижено изражение.

— Говори каквото си щещ, Джеймс от Крондор. Скоро това няма да има значение. — Той се изсмя и веднага подхвана нова атака: ниско и високо — комбинация, която изненада Джеймс и едва не му коства живота, докато се опитваше да контрира. Навон мигновено смени тактиката.

Джеймс отби и следващата атака, успя да пробие отбраната и едва не промуши противника си. След две яростни размени на удари противниците се отдръпнаха задъхани и плувнали в пот. Сега вече всеки си даваше сметка, че е срещнал достоен противник.

Оуин дръпна Юджийн към кухнята и й нареди:

— Стой тук и не мърдай!

— Но приятелят ти го нарече Невил. Какво означава това?

— Това означава, мила сестрице — заговори Навон, — че си мислела своето братче за мъртво.

— Сестрице? — повтори Юджийн и се дръпна от прегръдките на Оуин. — Не, брат ми е мъртъв.

— Ще ти обясня всичко, след като довърша приятелчето ти.

Схватката продължи. Всяко движение предизвикваше противодействие, ударите бяха умело парирани. Двамата мъже бяха завладени от трескав ритъм и всеки изчакваше другия пръв да допусне грешка. След още няколко минути Джеймс вече не се съмняваше, че този, който сгреши пръв, ще умре.

Напред и назад, като в танц, само че тук се разменяха удари със святакаци стоманени остриета. Оуин се опита да заеме позиция, за да помогне на Джеймс, но движенията на двамата бяха толкова точни и плавни, толкова бързи и смъртоносни, че той се поколеба дали неволно няма да стане причина за смъртта на другаря си.

Косата на Джеймс беше разчорлена, по челото му се стичаха едри капки пот. Той приклепна, свалил ниско острието, в очакване на следващата атака.

— Бива те — кимна мъжът, представял се като Навон. — И в шаха, и във фехтуването. Рядка комбинация.

— Имах добри учители — отвърна Джеймс, възползвайки се от паузата, за да си поеме дъх. За миг се изкуши да нападне, после се досети, че точно това очаква от него противникът му. Навон дори отпусна леко рапирата, сякаш се поддаваше на умората. Джеймс прецени шансовете да се възползва от минималното предимство. — На шах ме учи не друг, а посланикът на Велики Кеш.

Навон се усмихна.

— Хазара-хан! С удоволствие бих играл срещу него. Разправят, че бил най-добрият на света.

— Хвърли оръжието и ще се опитам да уредя този въпрос. Разбира се, срещата ще се състои в крондорската тъмница. — При последната дума Джеймс се хвърли в преднамерено несръчна атака и както очакваше, отговорът на Навон бе бърз и смъртоносен. Само светкавичните рефлексии го спасиха от гибел.

Навон се ухили.

— Близко беше.

— Бил съм и по-близо — отвърна Джеймс, който вече имаше пълна представа за възможностите на противника си.

— Кой те е учил на фехтовка?

Джеймс подхвана нова слаба атака, смъкнал острието повече, отколкото бе необходимо, сякаш възнамеряваше да удари ниско. И този път Навон реагира според очакванията на Джеймс и ако той не беше отскочил навреме, вероятно щеше да го промуши. Вместо това Джеймс се наклони напред, опря се с лявата ръка на пода и пропусна рапирата на Навон над гърба си. Острието ѝ разпори наметалото му отзад. В същия миг Джеймс извъртя китка, вдигна върха на сабята нагоре и остави Навон да се наниже върху нея.

И докато главатарят на Нощните ястреби се поклащаше с учудено изражение, произнесе:

— А учител по фехтовка ми бе принц Арута.

Дръпна сабята и Навон се свлече на колене. В очите му се четяха много въпроси, но той така и не успя да зададе нито един от тях, защото животът го напусна и той се строполи на пода.

Джеймс прибра сабята, наведе се и го огледа.

— Мъртъв е.

Застанала до една от масите, подкрепяна от Питър Сивия, Юджийн попита разплакано:

— Какво става?

Джеймс се изправи и я погледна.

— Ще ти обясним всичко по-късно. Сега искам Оуин да отиде и да доведе баща ти. Трябва да разгадаем една мистерия.

Оуин се втурна към вратата. Джеймс изведнъж се сети нещо и викна подире му:

— И внимавай...

Оуин отвори вратата и Горат стовари юмрук в лицето му. Младият магьосник отхвърча назад и тупна напред стаята.

— ... за Горат — довърши Джеймс и се приближи до Оуин, който лежеше в несвяст. След това поклати тъжно глава, обърна се към Юджийн и рече:

— Госпожице, ще бъдете ли така добра да повикате баща си?

Момичето изтича към вратата. Питър заобиколи масата и застана пред Джеймс.

— Прощавайте, господарю, ама цялата тая работа направо... ще ви помоля да си вървите значи.

Джеймс го изгледа бавно, после неочаквано прихна и отвърна:

— Разбирам.

Когато баронът пристигна, вече отнасяха тялото на Навон.

— Милорд — обърна се към него Джеймс, — трябва да разгадаем една мистерия.

— За какво става въпрос? — попита Корвалис.

— Татко, той нарече Навон „Невил“.

— Невил? — повтори баронът и кръвта се оттече от лицето му.

Джеймс го подкани с ръка да седне.

— Милорд — заговори той, — било е извършено убийство, но не наскоро, а преди много години. Разкажете ми за дьо Сандау и винарската изба.

Баронът закри очите си с ръка и се наведе напред. В първия миг Джеймс помисли, че ще се разплаче, но когато Корвалис отдръпна ръка, забеляза, че на лицето му е изписано облекчение.

— Юджийн, той беше твой брат. Ето защо настоявах да не се срещаш с него. Ухажваше те само за да ме ядосва.

— Нищо не разбирам — отвърна момичето.

— Невил наистина беше твой брат — повтори Джеймс и погледна към барона. — Но не и син на баща ти.

Лицето на барона почервения, но той кимна. Явно нямаше сили да говори. Затова Джеймс продължи:

— Направих някои малки проучвания. Винаги има хора, готови да ти съобщят местните клюки. Изглежда, този Сандау, мъжът, който навремето наел на работа баща ти, бил не само зидар, но и скулптор. Говори се, че жените много се навъртали край него. Според една от местните бърбирки бил висок и красив мъж, с буен характер — сиреч от онзи тип, дето се харесва на жените.

Този път лицето на барона почервения.

— И мама ти е изневерила? — попита го Юджийн.

— Изглежда, точно това е станало — побърза да вметне Джеймс.

— Ти ли уби Сандау? — Юджийн не сваляше поглед от барона.

— Нагласих всичко да прилича на нещастен случай — призна той примирено. — Не знаех, че нещата ще стигнат чак дотам. При срутването загинаха десетина души. Между тях и Невил — поне така смятах. Нямах представа, че момчето ще е долу — продължи той малко ядосано. — Искях да се държа с него както подобава. Двамата с майка ти обсъждахме неведнъж този въпрос — след като научих цялата истина. Опитвах се да го отглеждам, сякаш е мое дете.

Юджийн се изправи и възкликна:

— Не те познавам! — И отстъпи няколко крачки. — Не ви познавам всичките. — Обърна се и изтича навън.

Джеймс също се надигна.

— Бароне, чака ни неотложна работа. Ще спомена за случилото се в доклада до принца на Крондор. Съветвам ви да отидете до Ромней и да запознаете със събитията тамошния лорд. Сигурно не е зле и кралят да знае за тях. Дължите и на двамата пълните си признания — струва ми се, че е крайно време да поставите в ред неуредените си сметки. Съмнявам се, че кралят ще ви позволи да запазите настоящия сан. Бих ви препоръчал също така поне за известно време Юджийн да се премести при семейството на Оуин.

В този момент Оуин дойде на себе си и попита:

— Какво стана?

Горат му помогна да се изправи.

— Извинявай. Очаквах друг.

Оуин разтърка подпухналата си челюст.

— Ще се оправя — промърмори той и се огледа. — Какво стана все пак?

— Ще ти разкажа по пътя.

— По пътя накъде?

Джеймс извади ключа, който бе взел от Навон.

— Към крепостта.

След като вратата отново бе отворена, Джеймс каза:

— Вече зная, че само членовете на фамилията умеят да отварят тази врата отвън. — Той помогна на Оуин да слезе от скалата. — Щом останалите деца от селцето не са били в състояние да я намерят, Навон дьо Сандау едва ли би могъл да го направи случайно — още повече, че не е имал работа насам. Ето защо зададох няколко въпроса и получих интересни насочващи отговори. Тъкмо тези, които очаквах. — Той ги поведе към тъмния тунел. Както обикновено Оуин им осигури своята вълшебна светлина. — Достатъчно ми беше да се запозная с барона, за да си дам сметка, че не е било никак трудно баронесата да се увлече по един толкова привлекателен мъж като Сандау, при това прочут с успехите си сред женския пол. Ето как е бил заченат и Навон. Баронът

обаче скоро открил, че не е бащата. И въпреки това двамата със съпругата му решили да не обсъждат този въпрос, но всеки път, когато момчето се изправяло пред погледа му, то напомняло за извършената измяна. И така, близо десет години след изневярата баронът решил да примами виновника в крепостта, да подготви злополука и да осъществи замисленото отмъщение. За съжаление момчето било долу. Така или иначе, загинали невинни хора.

Вече бяха стигнали спалното помещение и се изкачваха по стълбата към заключената врата.

— По някакъв начин — продължи Джеймс — Невил успял да се измъкне от тунелите. Предполагам, че е бил ранен и уплашен. Никога няма да узнаем как е станало, по-важното е, че е оцелял. Не знаем как, нито защо, но по някакъв начин се е измъкнал и е оцелял. Може би някой го е намерил. Може да са били Нощните ястреби, или пък покъсно се е свързал с тях. Не е изключено един толкова млад и способен момък като Невил да е използвал възможността да поеме управлението на организацията, когато преди десет години Арута едва не се разправи окончателно с Нощните ястреби. Нищо чудно по онова време оцелелите от погрома да са намерили убежище в това затънтено местенце. Но така или иначе, те са му помогнали да промени външния си вид, та никой да не познае в него изчезналото момче. Някои хора се променят драстично във възрастта между единадесет и двадесет и две. А може да са използвали магия. Както вече казах, никога няма да узнаем цялата истина. Знаем обаче, че са съществували връзки, които Невил е наследил — връзки между Нощните ястреби, моределите и пантатийците.

Като чу последното, Горат се намръщи.

— Тези гадни змии и техните зловещи заклинания. Не мога да ги понасям.

— Но Мурмандамус е установил, че могат да му бъдат полезни — посочи Джеймс, който не знаеше, че Мурмандамус в действителност е пантатиец, променен с помощта на заклинания да прилича на моредел.

Той спря пред вратата и пхна ключа, който бе взел от Навон, в ключалката. Ключът се завъртя съвсем лесно и вратата се отвори. Зад нея имаше друго спално помещение, очевидно неизползвано от

години. В малкия килер отстрани откриха сандъци със злато, скъпоценни камъни и документи.

Джеймс не обърна внимание на златото и скъпоценните камъни, а прегледа набързо документите и възкликна:

— Проклет да съм!

— Какво? — попита Оуин.

— Северен страж. Делекан ще нападне през Северен страж.

— Защо? — попита Горат.

Джеймс махна с ръка да го оставят на мира, помисли малко и каза:

— В това има логика. Ето защо са подхванали това кърваво безумие. Ако Делекан успее да завладее Северен страж, ще може да се спусне по река Восна, която заобикаля северните подножия на Каларските планини и си проправя път през Маскакското дефиле. Оттам е съвсем кратък преход до река Ром. След това ще е на два дни път от Ромней. Ромней! — повтори той и изгледа Оуин и Горат. — Разбрахте ли сега защо там имаше размирици! Искане в града да царят хаос, за да не могат да му окажат съпротива.

— Но защо точно Ромней? — попита Оуин.

— Защото оттам тръгва на юг по река Ром, слиза при големия завой и поема право към Сетанон. На пътя му няма друго, освен гори и открита равнина.

— И след като изгори Кавелската крепост и завладее пролома...

— ... няма да позволи на никого да проникне в тила му — довърши Джеймс, изправи се и тръгна към стълбите. — Трябва да потеглим незабавно.

— Накъде? — попитаха едновременно Горат и Оуин.

— Аз отивам в Северен страж — отвърна Джеймс, — за да предупредя барон Габот за атаката. А вие ще занесете тези документи на Арута. — Той подаде на Оуин три пергаментови свитъка.

— На принц Арута? — Оуин поклати глава. — Ще ни трябват седмици, за да се върнем в Крондор — освен ако не използваме цуранската сфера.

— Той не е в Крондор, тъй че сферата няма да ви свърши работа — отвърна Джеймс. — В момента, заедно с по-голямата част от армията си, Арута е в северните покрайнини на Мъглива гора и чака сведения откъде ще дойде атаката, за да може да се притече на помощ.

Ако получи съобщението навреме, до седмица ще е в околностите на Тир-Сог, Висок замък или Северен страж.

— Значи искаш да му кажем, че трябва да иде в Северен страж?

— Точно така — кимна Джеймс, докато се спускаха по пътеката към конете.

— Ами ако не ни повярва? — попита Горат. — Последния път, когато се видяхме, го гризяха съмнения относно моята честност.

— Не чак толкова, колкото изглеждаше — успокои го Джеймс. — Ще те посъветвам нещо — никога не играй на карти с принца. Във всеки случай, ако се усъмни в думите ви, просто му кажи: „Ще има забава при Мамчето“. Така ще знае, че посланието е от мен.

— Не разбирам, но ще те послушам — отвърна Оуин.

— Джеймс — рече Горат, — ако принцът е край Мъглива гора, наблизо ще бъдат и предните части на Делекан. Щом крайната цел е Сетанон, предполагам, че немалка част от неговите сили вече са се промъкнали незабелязани през тесните проходи в планината, за да подготвят настъплението на армията идната пролет.

— Ако мислиш, че не го знам — отвърна Джеймс. — Така беше и когато евакуирахме Висок замък и се спускахме през Високи ридове и Мъглива гора.

— Ами ако ни заловят или убият?

— Мога да ви кажа само едно — рече Джеймс, докато се мяташе на седлото.

— Какво?

— Постарайте се това да не стане. — Той обърна коня и препусна по пътеката.

— Искам само да се уверя, че Юджийн ще замине при родителите ми — помоли Оуин Горат, докато двамата подкарваха конете.

— Напълно разумно — кимна Горат.

— Опасявам се, че това ще е единствената ми разумна постъпка в целия план — промърмори Оуин.

ГЛАВА 11

БЯГСТВОТО

Малко камъче се изтърколи надолу по склона на хълма. Горат хвана дръжката на сабята още преди камъчето да е спряло и извика тихо:

— Оуин!

Заслепен от пламъците на огъня, младежът се оглеждаше слепешката в нощта. От мрака ги заговори глас на език, който Оуин не разбираше. Две стрели се забиха в пръстта пред краката му, сякаш за да потвърдят издадената заповед.

— Не прави нищо — посъветва го Горат. — Обкръжени сме.

От тъмнината изникнаха моредели и хора. Един от моределите застана пред Горат, огледа го от главата до петите, после замахна и го удари с юмрук в лицето. Оуин втренчи очи в тъмния елф — имаше чувството, че го е виждал, но не можеше да си спомни кога и къде.

Междувременно моредельът се приближи до него и го заговори:

— Ти сигурно си съмишленикът на предателя, който уби брат ми.

Миг по-късно Оуин също бе повален от страшен удар в лицето. Проснат на земята, той не смееше да помръдне, парализиран от нетърпимата болка. Сети се, че това вероятно е братът на магьосника Наго, когото бяха убили при Жълтото муле.

— С радост бих набил главите ви на кол — обърна се към двамата Нараб, — но ще оставя това удоволствие на Делекан. — Той махна на подчинените си. — Упойте ги, завържете ги и доведете конете им!

Оуин почувства, че нечии груби ръце го изправят, след това го насилиха да пие някаква горчива течност. Опита се да я изплюе, но веднага го зашлевиха през устата. Сетне го дръпнаха назад за косата и някой му стисна носа, докато друг завря кратунка в гърлото му. Трябваше да преглътне, за да не се задави. Секунди след това почувства, че ръцете и краката му натезават; съзнанието му се замъгли

и всичко пред погледа му се размаза. Извиха му ръцете, завързаха ги отзад и му сложиха превръзка на очите. После го качиха на седлото, завързаха му краката за стремената и поведоха коня. Нараб нареди на останалите хора и моредели също да яхват конете. Започна кошмарното пътуване.

Много пъти им сменяха конете, веднъж дори спираха да починат — дали за минути, или за часове, Оуин не може да определи — но все пак имаше усещането, че времето тече. Лекарството, изглежда, бе предназначено да замъгли мислите му, за да не може да използва заклинанията, които владееше. На няколко пъти, когато усещаше, че омаята го напуска, го принуждаваха да пие отново. Веднъж увисна несръчно отстрани на седлото и се наложи да спрат, за да го нагласят отново. Овързаха го с още въжета.

Имаше смътното усещане, че е жаден и гладен, но не изпитваше мъки. През повечето време витаеше в някаква сива мъгла, прекъсвана от сътресенията на полюшващия се кон. Накрая го смъкнаха от седлото и го отнесоха в някакво хладно и влажно място, където го хвърлиха върху ръбести камъни. Тук остана да лежи известно време на границата на съзнанието. Постепенно се пробуди и усети нарастваща болка. Раздвижи се леко и установи, че краката му са развързани. Но ръцете му все още бяха стегнати отзад и не можеше да вижда заради превръзката на очите.

Седна и сви изтръпналите си от продължителната езда нозе. Ако съдеше по умората на вцепененото си тяло и спомените за смяната на конете и за почивките, бяха яздили без прекъсване седем или осем дни. Само на боговете можеше да благодари, че е още жив.

Отекнаха тежки стъпки. Скърцане на метална врата му подсказа, че похитителите са се върнали. Нечии ръце го вдигнаха грубо и Оуин едва сдържа болезнения си стон.

Смъкнаха му превръзката и дори слабото сияние на факлата го накара да премигне мъчително. Срязаха му въжетата с кинжал и още при първия опит да раздвижи ръце той почувства смъдяща болка в ставите.

Пред него застана Нараб и каза на стражите:

— Достатъчно е упоен, за да е напълно безвреден. — После поведе Оуин към вратата. От съседната килия извеждаха Горат и Оуин

забеляза, че тъмният елф съвсем не е в най-добрата си форма, макар да вървеше почти наперено.

Тунелът беше дълъг и тъмен. Изглежда, се намираха дълбоко под земята. Въпреки притъпените си магьоснически умения Оуин долови, че някога това място е било убежище на могъщи сили. Нещо древно и ужасяващо витаеше из въздуха и той неволно потрепери.

Преведоха ги през няколко поредни тунела до площадка, от която започваше широка стълба. По нея се изкатериха до преддверие, зад което имаше голяма подземна зала. В центъра на залата бе поставен масивен трон, в момента празен. Отдясно имаше друг, по-малък трон, на който се бе настанил моредел с могъщо телосложение — без съмнение самият Делекан.

— Господарю, имам изненада за теб — обяви Нараб.

Стражите бутнаха Оуин и Горат напред и те се проснаха в краката на Делекан.

— Каква изненада? — попита Делекан и се изправи.

— Водя ти предателя Горат! Лично го залових. Позволи ми да му изтръгна собственоръчно сърцето, за да отмъстя за смъртта на брат си!

— Брат ти беше глупак! — извика Делекан. Оуин вдигна поглед към извисяващата се над него фигура и видя широко лице, разкривено от гняв — най-честото изражение, което бе виждал при тъмните елфи. — И ти също — добави Делекан. — Ти, куче, развали всичко!

Оуин погледна към Нараб, който стоеше с преbledняло лице, целият разтреперан от яд и омраза.

— Но аз... доведох предателя! Можем да го изтезваме, за да узнаем имената на другите изменници...

— Нищо не разбираш! — Делекан се обърна към стражите. — Върнете тези двамата в тъмницата. Ще ги разпитам по-късно. — Той пак погледна Нараб. — Животът ти виси на косъм. Сбъркаш ли още веднъж и ще наредя да набият главата ти на кол пред портата! — Той пак седна на трона. — А сега ми се махай от очите, негоднико, и да не си се вясвал, докато не пратя да те повикат.

Макар че Оуин не беше експерт по израженията на моределите, бе сигурен, че върху лицето на Нараб е изписано желание да убива. Стражите изправиха Оуин и Горат и още веднъж ги преведоха през тунелите към тъмницата на Сар-Саргот.

Не им донесоха нито храна, нито вода, но Оуин сметна, че това едва ли има значение, след като щяха да са мъртви до няколко часа. Времето минаваше бавно. Горат мълчеше. Оуин също нямаше никакво желание да говори, сломен от умора. Дългата езда, липсата на храна и вода и последствията на упойващото лекарство прогонваха всяка друга охота, освен желанието да лежи на леденостудените камъни.

Постепенно се унесе в дрямка. По някое време неочаквано се събуди от тръпнене по кожата. Магия! Възбуден от неочакваните опити на някой да съсредоточи върху него заклинателната си мощ, той доближи решетките. Леко изщракване му подсказа, че вратата е отключена.

— Горат! — прошепна той.

Тъмният елф зад решетката на съседната килия вдигна глава и втренчи поглед в него.

— Някой използва магия, за да ни освободи! — продължи Оуин, забравил напълно изтощението.

Горат опря рамо на своята врата и откри, че тя също е отключена.

— Но кой? — попита моредельт.

— Нямам представа. Може би този, който ти е помогнал да избягаш миналия път?

— По-късно ще мислим за това — реши Горат. — Трябва да се измъкнем от крепостта, преди да са ни усетили.

Двамата тръгнаха по тунела. В преддверието се натъкнаха на мъртвия тъмничар.

— Този, който е пратил заклинанието, е действал и тук — рече Оуин.

— Насам. — Горат посочи една маса, на която бяха струпани вещите им, препаса бързо сабята си и хвърли жезъла на Оуин.

— Обаче са ни прибрали златото, нали? — попита младият магьосник.

— Естествено.

Оуин коленичи да претършува мъртвия тъмничар. Когато се изправи, държеше неголяма кесия.

— Е, това ще свърши работа на първо време. Знаеш ли как да се измъкнем?

— Знам поне няколко начина. Този град е строен за десетки хиляди мои сънародници. Ще се изненадам, ако Делекан разполага и с няколкостотин поддръжници извън двореца. Освен това повечето племена тук не се познават, между тях има и много ренегати от човешкия род, така че измъкнем ли се от двореца, лесно ще намерим път навън. Дано колкото се може по-късно надушат, че сме избягали.

Изтичаха нагоре по изсечените в камък стъпала, прекосиха една зала и навлязоха в тъмен коридор. Всеки момент очакваха да чуят някъде отзад сигнал за тревога, но засега цареше тишина.

Изведнъж се озоваха на повърхността в неголям пуст двор. Горат махна на Оуин да го последва и двамата се затичаха, пришпорвани от страха и напълно забравили за болката и умората.

Притаиха се зад един шубрак, посипан с прясно нападал сняг.

— Тук някога идва ли пролет? — попита Оуин.

— Ами да — отвърна замислено Горат. — Но доста късно, а топлите дни се броят на пръсти. Но все пак знаем какво е пролетта.

— Аз си мислех, че Ябон е мразовито място.

— А по твоя край как е? — попита Горат.

— В Тимонс ли? Топло е през по-голямата част от годината. — Оуин се загледа към равнината. — Понякога вали, идват и бури откъм морето, но летата са направо горещи. Майка ми се грижи за градината, а баща ми — за конете. Знаеш ли, до този момент не си давах сметка колко много ми липсват.

— И защо ги напусна?

Оуин повдигна рамене.

— Момчешки глупости. Баща ми имаше един помощник, магьосник от севера, казваше се Патрус. Живя известно време при нас. Той беше първият ми учител. След това известно време учих в Звезден пристан и тогава си дадох сметка, че не е бил кой знае колко силен магьосник, но пък е бил много умен. Разбираше от доста неща. Мисля, че и аз искам да съм като него — да опозная и разбера света.

Горат помълча известно време, после рече:

— Струва ми се, че всички ще сме много по-добре, ако започнем да разбираме света и престанем да жадуваме за власт. — Той погледна към гаснещата светлина. — Хайде, време е.

Бяха решили да изчакат до смрачаване, преди да се опитат да заобиколят крепостта. Навсякъде се виждаха моределски воители и хора-

рenegати. В началото смятаха, че са излезли да ги търсят, но постепенно взеха да осъзнават, че това не е организирано издирване, а по-скоро мащабна мобилизация на силите.

Горат преведе Оуин през няколко затлачени от сняг дерета, след това се спуснаха по един склон, отвъд който, на юг, се простираше равнина.

— Това е Сар-Сарготската низина — обясни Горат. — Според легендите точно тук валхеру свиквали своя съвет. Драконите се подреждали в широки кръгове, а ездачите им се сбирали около огньовете.

Оуин видя море от шатри и в центъра един голям павилион, пред който бе забит щандарт: приклепнал за скок леопард върху ален фон.

— Как ще заобиколим лагера?

— Няма да го заобикаляме — отвърна Горат и го поведе право към центъра. — Може да не открием тук приятели, но се съмнявам, че ще намерим и врагове.

Неколцина моредели ги изпроводиха с погледи, докато пресичаха лагера. На пръв поглед не им обърнаха особено внимание, но един от тях скочи и изтича напред. Когато наближиха павилиона, вече ги чакаха.

— Приветствия, Горат. Не ти ли допадна тъмницата на Сар-Саргот? — заговори ги висока напета моределка. Имаше изчистени, благородни черти, беше стройна, с червеникава коса, свита на топка и после спусната на раменете. Също както мъжете от племето й, и тя носеше ризница, но дори с нея изглеждаше забележително красива. Оуин я гледаше зяпнал от почуда. Макар и от чужда раса и странна, тя все пак го привличаше с нещо неуловимо. Моределката отстъпи встрани и им даде знак да влязат. Посочи им мястото в ъгъла, край горящия огън. — Нахранете се и си отдъхнете. Смятах, че Делекан вече ви е видял сметката. Трябва да призная, че с бягството си му причинихте известни неприятности.

— И това, изглежда, ти харесва, Лиалан.

— Горат, държа сегашното си положение на издигането на моя съпруг. Но бракът ни няма нищо общо с някакви чувства. Той беше сделка между могъщи племена, с цел да бъдат укротени инак враждуващи кланове и да се избегне излишното проливане на кръв... поне за известно време. Нищо повече.

— Защо да си играем на гатанки, Лиалан? Ти не по-зле от мен знаеш, че плановете на Делекан са истинско безумие, ала въпреки това открито го подкрепяш. Племето, над което властваш, е не по-малко могъщо от неговото, но в съвета гласът ти не струва нищо в сравнение с този на Нараб.

— Твърде дълго отсъства, Горат. Много неща се промениха за кратко време. В момента Нараб прави преглед на войниците си и е готов да се опълчи на Делекан. — Тя приклепна до Горат и взе къс варено месо от гърнето на огъня. Постави го между зъбите на Горат с жест, в който се долавяше съблазън, но Оуин не знаеше дали това не е просто тукашен обичай. — Нашият нов господар е недоволен от Нараб. По някакъв начин това е свързано със залавянето ти.

Горат прие подадената храна, после вдигна гърнето и предложи на Оуин.

— И защо съпругът ти ще е обезпокоен от залавянето ми? Предишния път направи всичко възможно да не избягам на юг.

Лиалан изгледа Горат за миг, преди да отговори:

— Ти си прочут и прославен воин, Горат, и храбростта ти не подлежи на съмнение, също както и грижите, които полагаш за своя клан, но понякога си много наивен.

— Сега пък ме обиждаш — отвърна той и присви очи.

— Не го приемай за обида. В тези дни на цинизъм и безчестие прямотата ти по-скоро заслужава уважение — тя вдигна ръка, разкопча каишките и си свали нагръдника. Отдолу носеше тънка риза без ръкави. Имаше дълга шия и изящно оформени ръце, но въпреки това в тялото ѝ се криеше сила. Движенията ѝ намекваха за пъргавина, мускулите на раменете и врата ѝ бяха добре оформени. Беше опасна жена, според представите на всички раси.

— Какво искаш да кажеш, Лиалан?

— Искам да кажа, че си бил избран за своята роля. Ти си идеалният главатар на клан за тази задача.

— Тоест, позволили са ми да избягам, така ли?

— Кой според теб уреди бягството ти от Сар-Саргот? — Тя помълча, после добави: — Аз го направих. Също както когато пратих воините на Делекан да претърсват снежните равнини, докато племето на Обкар прехвърляше планините близо до Небесното езеро. Ако

успеят да избегнат срещи с еледелите и джуджетата от Каменната планина, ще се приберат безпрепятствено у дома в Зелено сърце.

— Защо? — попита Горат.

— За да създавам работа на Делекан — отвърна Лиалан. — Той си има своя програма, аз — моя. За мен е по-изгодно да забавя колкото се може повече нашествието срещу Кралството. Заради дрязгите му с Нараб ще спечеля още един месец. Набият ли на кол главата на непокорника, ще е нужен поне още месец, за да може Делекан да подчини на волята си всички главатарии на кланове. Делекан иска да започне войната в началото на пролетта, аз предпочитам това да е по-късно.

— Ти ли ни помогна да избягаме? — попита Оуин.

— Този път ли? Не. Нямахте да имам никаква изгода от бягството ви. Каквото и да сте направили, постигнахте го със собствени сили.

— Не — поклати глава Оуин. — Някой ни отвори вратите.

— Не бих се учудила, ако е бил Нараб. От него може да се очаква всичко. Защо да не ви освободи, щом Делекан се държи така с него, задето ви е заловил?

— Ще ни помогнеш ли сега? — попита Горат.

— Ще го направя, но като инвестиция в бъдещето на Северните земи. Ако те убия или те предам на мъжа ми, няма да спечеля нищо. Но ако те пусна, може по-нататък да ми бъдеш полезен. Имам верни агенти навсякъде из Северните земи и ще пратя вест да ти оказват помощ, докато се придвижваш на юг.

— А аз пък ще ти помогна с каквото мога — ако някога се наложи — обеща Горат.

Тя се засмя, разкривайки два реда идеални зъби.

— Починете си, а аз ще наредя да ви приготвят коне. Тръгнете на запад, но избягвайте пътищата. Най-добрият маршрут е през Скосения проход, южно от Сар-Исбандия. Но заобиколете село Харлик — там е лагерът на Мороулф, а той те познава добре.

Тя се протегна и Оуин отново остана поразен от изящните ѝ форми.

— Изчакайте до утре, тогава сигурно суматохата в града ще се уталожии. Нараб е събрал целия си клан, а Делекан без съмнение ще поиска от Шестимата да стоварят цялата си мощ върху него. Скоро борбата за власт ще приключи.

— Кои са тези шестима магьосници? — попита Горат. Лиалан снижи глас до шепот, сякаш някой можеше да ги подслушва.

— Те го съветват, но правят и други неща. Нощем се събират, за да кроят планове. Единици са ги виждали, но никой не знае кои са всъщност. Те подшушнаха на Делекан да унищожи племето ти.

— Но защо? — попита Горат. — Никога не сме били негови съперници, дори когато му служехме с явна неохота.

— Защото сте малко на брой, но от много време се държите настрана. Когато баща ти умря, ти събра хората си и ги отведе в северните планини. Мъдро решение, но пробуди нечии подозрения. Отмъсти за кръвната обида, което и следваше да се очаква, но сред избитите имаше и роднини на Делекан. Той не можеше да игнорира действията ти, защото беше на показ, а и го подтикваше нуждата да си намери могъщи съюзници. Накратко, ти се оказа подходящ враг, а изстребването на племето ти щеше да е горчив и назидателен урок. Както и смъртта на Нараб.

— Шестимата ли го наредиха?

Лиалан сви рамене.

— Не зная, но не бих се изненадала, ако са говорили на мъжа ми срещу Нараб и Наго. С убийството на Наго ти направи услуга на Делекан. Той не смееше да се изправи срещу единия брат, докато другият е още жив. Двамата бяха най-могъщите заклинатели на нашата раса, а и кланът им не е от онези, на които да не обръщаш внимание.

— Откъде са се взели Шестимата? — попита Горат, докато дъвчеше замислено.

— Никой не знае. Не се знае дори към коя раса принадлежат. Те са Тъкачи на заклинания със сила, каквато никой от нас не познава. Някои подозират, че са пантатийци.

— Мурмандамус — прошепна Горат.

— Да — кимна Лиалан. — Същите, които служиха на Белязания.

— В Сар-Саргот ли живеят?

— Само когато съветват Делекан. В момента са при Мороулф в Харлик. Издирват бегълци от твоя клан, онези, които се опитват да намерят свободата си на юг от Зелено сърце.

— Толкова повече належащи причини да отнеса час по-скоро предупреждението на принц Арута — заяви Горат. — Щом не мога да

си разчистя сам сметките с Делекан, ще помогна на онези, които имат тази сила.

— Бъди предпазлив — посъветва го Лиалан. — И да знаеш, развея ли знамето на Снежните леопарди над стените на Сар-Саргот, ти и оцелелите от твоето племе можете да се завърнете.

— Лиалан, не зная дали бих могъл да ти се доверя чак дотам — отвърна предпазливо Горат.

Тя се усмихна.

— Нека се страхуват само онези, които не мислят доброто на племето ми. Удари ли моят час, завръщай се в планините и между нас ще има мир. — Тя се надигна. — Почивайте си. Конете ще ви чакат преди изгрев-слънце. — Когато стигна вратата, спря и ги погледна през рамо. — Крий се добре и се движи бързо, Горат. Появиш ли се отново, преди да е свален Делекан, ще съм принудена да му отнеса главата ти като предложение за мир.

— Разбирам, Лиалан. Беше много щедра към едного, когото е сполетяла зла участ.

Тя излезе, а Горат се обърна към Оуин.

— Тя е права. Нуждаем се от почивка.

Оуин се изтегна до огъня, доволен, че най-последно е свободен и сит. Имаше чувството, че едва е склопил очи, когато Горат го разтърси и му каза:

— Време е.

Оуин се надигна, загърна се с наметалото, излезе навън и се покатери несръчно на коня. Дори стражите да бяха любопитни кои са били гостите в павилиона на Лиалан, с нищо не го показаха.

Къщурката беше истинска развалина, но отпред имаше завързани десетина коня.

— Тук може да хапнем нещо — предложи Горат.

В кесията, която Оуин бе взел от тъмничаря, имаше само шепа дребни монети — кралски, квегански и кешийски сребърници, както и две-три скъпоценни камъчета.

— Какво е това място? — попита Оуин, докато слизаха от конете.

— Вие им казвате ханове. Вдигнал го е някой пришълец от земите на хората. Моят народ не строи подобни вертепи, но напоследък като че ли стана мода да ги посещават.

Влязоха в тясно и мрачно помещение, в което имаше двайсетина човеци и моредели. Зад дъската, изпълняваща роля на тезгях, бяха подредени бъчонки. Горат си проправи път с лакти и поръча на ханджията:

— Ейл и нещо за хапване.

Мъжът извади чиния със сирене и хляб, които се оказаха неочаквано вкусни за инак посредствената обстановка.

— Къде сме всъщност? — попита Оуин, докато се хранеха.

— Близо до град Сар-Исбандия. Вие, хората, го наричате Арменгар. В този район има доста градчета и селца — заради оживената търговия с Юга.

— Повечето от хората, които живеят в Кралството, смятат, че Зъберите на света разделят нашите две раси.

— Те са преграда за войната, но не и за търговията. През планината има десетки удобни проходи.

— Но те всички се пазят строго, Горат — произнесе един глас зад тях.

Горат се извъртя, стиснал дръжката на сабята.

— Извадиш ли я, си мъртъв — рече другият моредел. — Яж си сиренето и живей.

Горат не се усмихна, но чертите му се отпуснаха.

— Виждам, че все още си държиш главата на раменете, Имерлин.

— Кое то не е заслуга на Делекан — отвърна другият и им даде знак да се преместят на една малка маса в ъгъла. Оуин не пропусна да вземе чинията със сирене и халбата си.

Седнаха в дъното на претъпканото помещение и подхванаха разговор.

— Когато всичко това приключи — поде Имерлин, — Делекан ще се погрижи в реките да тече урина, а кокошките да снасят прах. Пий, докато още можеш, стари враже.

— Защо си тук, Имерлин? Казаха ми, че племето на Обкар е избягало.

— Повечето успяха, но неколцина останахме, с надежда да освободим своя главатар.

— Че той жив ли е? — попита шепнешком Горат.

Имерлин кимна.

— Жив е и е наблизно. Държат го в старите мини под разрушения град.

— Затворник? — Горат го погледна объркано. — Защо не са го убили?

— Защото Делекан не знае, че работи като роб в мините. Представил се е за някой си Окабун от Снежните леопарди на Лиалан.

— И ти се навърташ наблизно с надеждата да го освободиш?

Имерлин кимна.

— Не само аз. Но ни е нужна помощ. Ти съгласен ли си да ни помагаш?

— В замяна на какво?

— Път на юг. Както ти казах, проходите се охраняват строго, но аз мога да те прехвърля.

— Какво се иска от нас? — попита Горат.

— Да излезем навън.

Надигнаха се и неохотно се разделиха с топлината на хана. Отвън Имерлин каза:

— Открихме път за бягство от мините. Неохраняван.

— Тогава защо Обкар просто не излезе? — попита Оуин.

— Когато искам да чуя мнението ти, дребосък — изръмжа Имерлин, — ще те сритам.

— Хубаво де, и аз смятах да те попитам същото — намеси се Горат.

— Заради изпаренията, които задръстват горната част на тунелите. Останали са още от времето, когато хората избягали от града. Възпламеними са при най-малката искра.

— Но ти имаш план — досети се Горат.

— Открихме маски, използвани навремето от хората — изработени са от кости и мембрана от драконови бели дробове. Те пропускат въздуха, но задържат смъртоносните пари.

— Значи ви трябва някой, който да влезе вътре и да занесе маска на Обкар — рече Оуин.

Високият моредел погледна втренчено младежа и продължи да разговаря с Горат.

— Да, трябва ни някой да отнесе маска на Обкар и да му помогне да избяга.

— Защо точно ние? — попита Горат. — Защо не някой член на твоя клан?

— Защото тук, в Северните земи, останахме само шепа съмишленици и войниците на Мороулф ни познават до един. Ти, от друга страна, макар и известен по име, си непознат по лице. Арданейците живееха дълги години отделно от останалите кланове.

— И какво предлагаш? — попита Горат.

— Иди при робовладелеца Венутриер. Той разправя, че е от Лан, малко градче в Кралството, но аз зная, че е квеганец. Кажу ми, че искаш да продадеш момчето.

— Какво? — подскочи уплашено Оуин.

Горат вдигна ръка да го успокои.

— Продължавай.

— Венутриер е алчен като всички търгаши. Със сигурност ще се опита да те плени. Позволи му. Двама от хората му ще бъдат предупредени и ще ви позволят да слезете в мините, без да ви ровят из багажа. Обкар трябва да е в някоя част на западната галерия. Повече от това не знаем. Ако се съгласите и успеете да го измъкнете, ще се погрижим да продължите безпрепятствено на юг.

— Преди да отговоря какво сме решили, искам да ми кажеш — да си чувал нещо за Кулич?

— Да — кимна Имерлин. — Тя е недалеч оттук. В една къща близо до село Карн. Можеш да се срещнеш с нея, докато се спускаме на юг — ако това е желанието ти.

— Да, това е — отвърна Горат. — Искам да я видя.

— В такъв случай тръгвайте към входа на мината. Като ви спрат там, кажете на охраната, че искате да разговаряте с Венутриер. Аз ще взема конете и оръжията ви и ще ви чакам на едно място, което Обкар знае.

— На нас няма ли да ни го кажеш? — попита го Оуин.

— Ако не освободите Обкар, не е нужно да го знаете. Тогава ще разчитате единствено на себе си.

— Тръгвай, Оуин — рече Горат. — Чака ни доста път.

И без да поглежда назад, се отправя към мината.

Венутриер беше огромен мъжага с търбух, пристегнат от масивен колан с катарама. Той огледа Оуин и попита:

— Къде го хвана тоя?

— Не съм — отвърна Горат. — Избягал от дома си в Кралството и дошъл тук с надежда да стане наемник. Не го биваше обаче да играе на зарове и бързо натрупа дългове.

— Мършав ми се вижда — отбеляза робовладелецът. — Хайде, тръгвайте с мен. — И без да изчака отговора на Горат, се запъти към входа на мината.

Когато влязоха, робовладелецът попита:

— А ти, войниче, кой си?

— Аз съм Горат от... балакарите. Родом съм от Зелено сърце.

— Значи не си тъдявашен? Хубаво. Такива като теб вършат добра работа.

Стражите свалиха копията и изведнъж Горат и Оуин бяха обкръжени от насочени остриета.

— Приятелю, ако беше тукашен, щеше да знаеш, че не бива да ми се навираш в ръцете, ако не си водиш повечко дружки. Делекан иска да му доставим невъзможно голямо количество нефт за предстоящата кампания срещу Кралството и ми трябва работници. Отведете ги долу.

Точно както бе казал Имерлин, стражите подкараха Горат и Оуин към тунела за долното ниво на мината. Там ги отведоха в една празна галерия.

Един от тях се наведе към Горат и му прошепна:

— Чакайте тук.

Наложи се да стоят в почти непрогледен мрак.

— Не знаех, че ще ни държат на тъмно — оплака се Оуин.

— Това е заради опасността от газ в тунелите.

Скоро пазачът се върна, нарамил вързоп с вещи. Вътре намериха причудливи маски, направени така, че да покриват устата и носа. Извадиха и останалите вещи и се приготвиха за път.

Тунелът на запад се спускаше надолу. След известно време Горат спря.

— Какво има? — попита Оуин.

— Сега трябва да сме точно под стария град Сар-Исбандия.

Оуин не знаеше какво да каже. Горат отново тръгна напред. Скоро излязоха в просторна галерия, огласяна от шума на работещите роби. Един-единствен пазач крачеше лениво из грамадната галерия и надзираваше нещастниците, които пренасяха варели с гъст черен нефт.

Оуин почувства, че очите му се насълзяват.

— Сега разбирам защо са ни трябвали маските — рече задавено той.

— Така е — кимна Горат. — Сигурно останалите пазачи са в горната част на тунела, където въздухът по-свеж. Кой би могъл да избяга оттук?

— Никой, Горате — произнесе един глас зад него.

Двамата се извъртяха едновременно. Зад тях стоеше висок измършавял моредел с дълъг крив белег на лицето.

— Обкар! — възкликна Горат.

Моределът го огледа от главата до петите.

— В началото си помислих, че започвам да халюцинирам от изпаренията, но май не е така. Как попадна тук? Чух, че главата ти била набита на кол пред портите на Сар-Саргот.

Горат скръсти ръце на гърдите си.

— Не всички, които останаха в Северните земи, се подчиняват доброволно на Делекан. И не всички, които се бунтуват, умират. Някой ми помогна да избягам, както ще помогна сега на теб. Други пък умряха, за да бъда аз свободен.

— Имаш големи дългове за плащане.

— И толкова повече причини да сложа край на властта на Делекан, Обкаре! Ще го накарам да плати с кръв за дълговете ми.

— Повечето от сънародниците ми сега са в Зелено сърце, но ако развееш знаме срещу Делекан, да знаеш, че и ние ще се присъединим към вас.

Горат се засмя.

— Значи най-сетне ми прости заради белега, който ти оставих?

— Никога няма да ти простя — отвърна Обкар, но също се разсмя. — Все още смятам да те убия за това, но за момента сме съюзници.

Оуин извади маските.

— Къде е тунелът с изпаренията?

— Насам — поведе ги Обкар.

Стигнаха до едно място, където започнаха да се задъхват, и Обкар рече:

— Време е да сложим маските. На очите ви едва ли ще помогнат, но поне ще можете да дишате. Чака ни дълъг път, а накрая ще се наложи да плуваме в леденостудена вода. Тунелът е частично наводнен, заради един ръкав, който се свързва с река Исбанди.

Сложиха си маските и Оуин с изненада установи, че вършат добра работа. Изпаренията дразнеха очите му, но все пак можеше да вижда, макар и като мига често. Обкар едва не получи сърдечен удар, когато Оуин освети себе си и спътниците си с вълшебната светлина. Старият моредел се оправда:

— За миг си помислих, че си запалил факла и че всички ще изгорим.

Стигнаха наводнения тунел и навлязоха в леденостудена вода, която стигаше до коленете им. Нататък нивото ѝ се покачваше и скоро вече стигаше до гърдите им. Обкар даде знак и се гмурна. Оуин и Горат последваха примера му. Почувстваха придръпване и миг след това се озоваха в подводно течение.

Оуин зарита с крака, но преди да протегне ръце напред почувства, че блъска с главата си камък. Изправи се и се озова над водата.

— Сега вече може да си свалите маските — каза Обкар.

— Хубаво — въздъхна Оуин. — Защото моята се откачи, докато бях под водата.

Горат издаде звук, който наподобяваше кикот.

— Остава ни да плуваме по-малко от миля — заяви Обкар.

Отново се плъзнаха по повърхността на подводната река. Оуин се боеше да не бъде завлечен на дъното от подгизналите си дрехи, но скоро му хвана цаката. Внезапно над тях се показаха звезди — бяха се озовали навън.

Малко по-надолу по течението се виждаха запалени факли. Някой ги повика от мрака.

— Това трябва да е Имерлин.

Помогнаха им да излязат от водата и ги отведоха при огъня, където им подадоха дебели наметала, докато дрехите им се сушаха.

— Някой да е вдигнал тревога? — попита Обкар.

— Поне засега не — отвърна непознат моредел. — Подкупили сме половината стража. Нищо чудно още дълго никой да не разбере, че сте избягали. Мнозина умират в мината и хвърлят телата им в реката.

— Ще тръгваме ли при Кулич? — попита Горат.

— Че тя жива ли е още? — учуди се Обкар.

— Да, и живее наблизко — отвърна Имерлин.

— Казаха ми, че ще мога да я видя по пътя на юг — рече Горат.

Обкар погледна въпросително Имерлин, който в отговор кимна.

— Обещанието си е обещание — заяви главатарят. — Време е да тръгвам с хората от моя клан, които останаха, за да ми помогнат. Имерлин ще те отведе при Кулич и после ще ти покаже пътя през планините.

— Избягвайте Харлик — посъветва ги Имерлин. — Там са Мороулф и Шестимата.

— Добре — кимна Обкар, който беше приключил с обличането. — Горате, стари враже, желая ти да се справиш успешно. Не позволявай на другото, освен на мен, да ти отнеме живота.

— И ти се пази — отвърна в същия тон Горат, — за да мога някой ден да ти отсека главата.

След като си тръгнаха, Оуин подметна на Горат:

— Двамата говорите така, сякаш сте привързани един към друг.

— Разбира се — отвърна Горат, който дъвчеше един сух комат. — Приятелите винаги могат да те предадат, а старите врагове поне знаеш как ще постъпят.

— Никога не съм поглеждал на въпроса от тази страна.

— Странна раса са хората, а? — обади се Имерлин.

— Много странна — съгласи се Горат.

Колибата беше съвсем примитивна — четири стени от изгнили дъски, пристегнати с лико и захлупени от сламен покрив. Струйката дим от каменния комин бе единственият признак, че тук живее някой.

— Вътре ли е? — попита Горат.

— Сигурно — отвърна Имерлин.

Горат слезе от коня и Оуин последва примера му.

— Делекан я държи под наблюдение — заговори Имерлин. — Аз по-добре да се скрия. Повикам ли ви, тръгвайте веднага.

Горат кимна и отвори вратата.

Дори жената вътре да бе изненадана от неочакваната му поява, не го показа с нищо. Просто вдигна глава от ъгъла, където клечеше до огнището, и каза:

— Влизай и затвори вратата.

— Така ли посрещаш гостите, Кулич? Мъжът ти се е върнал.

Оуин зяпна от почуда.

Тя се надигна, гъвкава и яка, и макар дрехите ѝ да бяха парцаливи, а косата ѝ — мръсна и сплъстена, Оуин бе изненадан от приликата между нея и Лиалан. И двете излъчваха спотаена сила.

— Съпруг ли каза? — попита жената подигравателно, втренчила сините си очи в Горат. — И защо? Главатар на клан? С какво право? Вожд на племе? Вече не. Някога ти държеше всички тези титли, спечелени с храброст и достойнство, хитрост и сила. Целият арданейски клан се бе свил около теб като спящ дракон и очакваше една твоя дума, за да скочи и да се изправи срещу всеки, който дръзне да ни нападне. Къде е този дракон сега?

— Няма го. Разпиля се на север, зад Зъберите на света.

— В такъв случай, Горате, не се наричай повече нито главатар на клана, нито мой съпруг. Ти изгуби правото да носиш тези титли, откакто даде заповед да отстъпим от Сетанон и не се вслуша в мъдрия ми съвет.

— Мъдър съвет ли, стара вещице? Ти искаше от мен да безчинствам и убивам. Все още ли вярваш в измислицата за Мурмандамус? Не научи ли нищичко от жертвите, които дадохме при Арменгар и Сетанон? Двама синове изгубих там. Единият от тях бе наш син.

— Какво искаш от мен, старче? — попита го жената.

— Да сложим край на това безумие. Ще ми помогнеш ли?

— Как — като умра и набият главата ми на кол пред Сар-Саргот?

— Делекан трябва да бъде спрян.

— Защо? Каква съдба си избрал за народа ни, Горате? Нима искаш пак да склоним глави до земята? Да станем васали на една еледелска кралица, както някога бяхме на валхеру? Ние сме свободни! Или може би долавяш зова на Завръщането?

— Не! — извика Горат с блеснали от гняв очи. — Но чух и научих много неща. — Той посочи Оуин. — Не всички човеци са наши

врагове.

— Така е — съгласи се Кулич. — Някои от тях са готови да ни служат за злато.

— Искам да кажа, че има и такива, които могат да живеят с нас в мир, като наши съседи.

— В мир? — повтори жената и се изсмя презрително. — Кога си чул някой моредел да говори за мир? Говориш като някой, който се е върнал от Елвандар. Онези, които някога бяха като неукротими бикове, сега повече приличат на впрегнати покорни волове, роби на кралицата.

— Не е истина, жено. Гламределите се присъединиха към еледелите, но не като роби, а като равни съюзници.

— Тези безумци! — кресна жената. — Ако го мислиш за вярно, по-добре си върви. Добре ми е и без теб. Това е моят дом, все някога ще намеря някой, който да оцени способностите ми. Той ще е войник и аз ще го науча как да се издигне и да вземе властта в ръцете си. Ще имам и други синове, синове, които ще живеят.

Горат въздъхна.

— Страхувах се, че точно това ще е отговорът ти.

— Тогава защо дойде тук? Едва ли за да подпалваш искрата на отдавна угасналата ни обич.

— Не... Имам нужда от помощта ти. За последен път. После обещавам да напусна живота ти — по един или друг начин.

— Добре, ще те изслушам, заради децата, които имахме — отвърна тя и Горат я погледна учудено.

— Къде е сега армията на Делекан?

Кулич погледна през замръзалия прозорец.

— Скупчени са на границата с Кралството. Знамената на криедските, даргеласките и ойрдуските кланове се държат в резерв близо до Раглам. Чух, че войските на Лиалан и Нараб ще потеглят скоро.

Горат се засмя.

— Нараб се обърна срещу господаря си, като побесняло куче.

— Въпреки това по границата има достатъчно отряди, че да затруднят прехвърлянето ви.

— Знаем един таен път.

— Тогава защо си дошъл при мен?

— Заради знанията ти, вещице. Какво ти е известно за Шестимата?

— Веднъж се опитах да науча повече за тях от кристалното кълбо, но изпаднах в несвяст и съм лежала безпомощна няколко дни. Зная само, че изкуството им надминава всички мои представи. Те вероятно са най-силното оръжие на Делекан от всички средства, които притежава. Чудя се обаче защо си мисли, че ги контролира.

Имерлин се провикна отвън.

— Трябва да тръгваме.

— Вървете — каза магьосницата. — Мисля, че никога вече няма да се видим, но това не ме натъжава. Твърде много болка сме преживели заедно. Това ще е последният ни разговор като мъж и жена. Излезеш ли през тази врата, с брака ни е свършено. Но едно знай — каквото и да те чака, желая ти успех.

— Аз също — отвърна тихо Горат. — Пази се, жено.

— И ти, съпруже.

Горат излезе и когато хлопна вратата, с която затваряше страница от живота си, на лицето му се изписа колебание. Въпреки това се метна на коня и го пришпори.

— Трябва да прекосим прохода преди залез-слънце — заговори Имерлин. — Нашите хора сред часовете са от дневната смяна.

Горат не отвърна нищо, потънал в мисли, а Оуин можеше само да се моли, че ще имат късмет и скоро пак ще бъдат в Кралството.

ГЛАВА 12

ПОДГОТОВКА

Вятър и дъжд брулеха ездачите.

Оуин не беше сигурен дали това е за предпочитане пред снега, който трябваше да изтърпят откъм северната страна на планината. Вярно, че беше по-топло, но пък бяха мокри до кости. Подплатеното му с кожа наметало бе подгизнало и тежеше, сякаш е от олово. Е, поне не бяха упоени и завързани за конете.

Ескортът, осигурен им от клана на Обкар, ги беше превел през прохода, охраняван от техни съмишленици. Когато приближиха подножието на планината, срещнаха вестносец, който носеше предупреждение за стълкновения близо до Сар-Саргот. Войските на Делекан били обкръжени от Нараб, който бил изключен от вътрешния съвет и заменен от сина на Делекан, Мороульф. Говореше се, че Нараб бързал да приключи с кампанията преди Шестимата да се намесят в полза на Делекан и да унищожат неговия клан. Горат посрещна новината невъзмутимо, но по-късно спомена пред Оуин, че ще е доволен ако двамата се унищожат взаимно.

Когато стигнаха най-високата част на прохода, ескортът се раздели с тях, като ги предупреди, че от долната страна патрулират отряди на Кралството. Както и следваше да се очаква, по-късно през деня ги спря един тежковъоръжен крондорски патрул. Лейтенант Флин, командващият офицер, бе готов да ги обяви за ренегати, но Оуин спомена името на Арута и каза, че носят важно съобщение от скуайър Джеймс. В тяхна полза бе и фактът, че знаеха за разквартируваната армия на Арута в Мъглива гора.

Патрулът предаде Оуин и Горат на друга част, която ги отведе в лагера в Мъглива гора.

Арута седеше на една маса с военачалниците си. Отдясно на принца беше рицар-маршал Гардан — разглеждаше обозначенията върху картата. Когато въведоха Горат и Оуин, принцът вдигна глава и каза:

— Сядайте. Изглеждате изтощени до смърт — той посочи два свободни стола.

Оуин не се нуждаеше от втора покана и се отпусна тежко върху разпънатия стол. Горат се приближи до картата и я разгледа.

— Ето тук. — Той постави пръст върху Северен страж. — Това е мястото, откъдето ще настъпи Делекан.

Арута изучаваше мълчаливо лицето на моредела. Накрая каза:

— Извинете ме за проявената предпазливост, но къде е скуайър Джеймс?

— Господарю — обади се Оуин, — прати ни да ви предупредим, а той самият тръгна за Северен страж, за да уведоми барон Габот. Даде ни тези документи. — Той подаде свитъка на един войник, който го отнесе на рицар-маршал Гардан. През това време Оуин им разказа как са унищожили гнездото на Нощните ястреби под крепостта Кавел и ги запозна и с предположенията на Джеймс за плановете на Делекан да се спусне с лодки и салове по реката до Ромней и оттам да удари право по Сетанон.

Арута все така мълчеше.

— Горат, всичко това ми напомня за сведенията, които ни донесе, когато за първи път се появи в Крондор — каза накрая. — Тогава обаче се твърдеше, че атаките ще бъдат при Танерус и Ябон. На кое да вярваме?

Върху тъмното лице на Гардан се четеше съмнение.

— Казахте, че сте се разделили с Джеймс при крепостта Кавел, но са ви заловили в планината на север оттук. Трябва да призная, че сте избрали доста заобиколен маршрут, за да стигнете до нас.

— Нямахме голям избор, милорд — отново се намеси Оуин и разказа за пленяването, за пътуването на север и за хаоса в лагера на различните кланове.

Когато свърши, Арута каза:

— Ти ми обрисова картина на безредици и боричкане между съперничаещи си фракции, но нашите предни постове докладват за обединени действия на врага.

— Защото, принце, срещат само отрядите, които са верни на Делекан — те са разположени отвъд Зъберите на света. — Другите или са се оттеглили на север, или са разположени по бреговете на Небесното езеро и в Зелено сърце.

— Ваше височество — обади се Гардан, — получихме сведения за придвижване на тежковъоръжени банди от моредели по източните граници на Крудий. Мартин каза, че с тях имало жени и деца, следователно не са тръгнали на война.

— Все още не съм убеден напълно — заяви Арута. — Преди две седмици пратих Локлир да събере сведения от граничните барони на изток. Трябваше да посети Висок замък и Северен страж. Очаквам го всеки момент. Ако Джеймс е бил там, Локлир ще ни съобщи за това.

— Джеймс предполагаше, че няма да ни се доверите — обади се Горат. — Той каза да ви кажем... — Моределът погледна към Оуин.

— „Ще има забава при Мамчето“ — каза Оуин.

Арута кимна.

— „И всички ще си прекарат добре“. Това беше парола на Шегаджиите, двамата с Джеймс я използвахме, когато се срещнахме за пръв път.

— Сега вярвате ли ни, ваше височество? — попита Оуин.

— Вярвам, че Джеймс вярва в това — отвърна Арута, облегна се назад и се замисли. — Надявам се да е прав.

— Вашите заповеди, господарю? — попита Гардан.

— Нямам избор. Мога да се доверя на интелигентността на Джеймс или да я подложам на съмнение. Ще оставим тук един голям отряд, но ще преместим цялата армия в Северен страж.

Гардан отново се зае да изучава картата.

— Няма ли да е по-разумно, ако предупредим краля и пратим Армията на Изтока да подсили Габот?

— Ако Армията на Изтока вече е събрана. Ще пратя писмо на Луам и ще го помоля да ни пази тила, в случай че Делекан си пробие път през Северен страж. Но ние можем да стигнем дотам по-бързо от Луам, така че да не губим време. Утре призори вдигаме лагера.

Гардан отдаде чест и излезе да подготви изпълнението на заповедта.

— Разкажете ми за Шестимата — нареди Арута.

Оуин се опита да си припомни всичко, което бяха узнали за тайнствените магьосници, работещи за Делекан. Когато най-сетне приключи, Арута заяви:

— Имам задача за вас двамата.

— Ваше височество — рече Горат, — предпочитам да съм на стените на Северен страж, за да мога да се срещна лице в лице с Делекан.

— Не се и съмнявам — кимна Арута. — Но сега не е моментът за уреждане на лични сметки. Ако се провалим, кой ще отмъсти за нас? Искам да се върнете в Крондор и да откриете Пъг. Ако го няма, намерете жена му Катала и тя ще го потърси. Ако и нея я няма, използвайте талисмана, който Пъг ми даде за тази цел. Принцесата знае как да работи с него. Когато Пъг се появи, разкажете му за Шестимата. Струва ми се, че в предстоящия конфликт магията ще играе основна роля, а не сме подготвени, ако при Северен страж се изправим срещу магия.

— Не може ли момчето само да свърши тази работа? — попита Горат.

— Пъг знае начини да изтръгне от паметта ти неща, които ти самият отдавна си забравил — отвърна Арута. — Съмнявам се обаче, че ще се справи без твоята помощ.

— Добре, но след като свършим с това, искам да участвам в битката — заяви решително Горат.

Арута кимна.

— Напълно те разбирам. Не, всъщност не разбирам всичко. Това беше чисто самохвалство. Не зная почти нищо за расата ти, нито за онова, което ви кара да постъпвате по един или друг начин. — Той огледа лицето на Горат, сякаш се опитваше да проникне в мислите му. — Но ще се възползвам от първата възможност да науча повече. Когато свършиш с Пъг, върни се при нас и ще ти предоставим възможност да се биеш.

— За мен също ще е чест да узная нещо повече за вашия народ и за вас лично, принц Арута. — Горат погледна Оуин. — Ще призная, че благодарение на това момче и още неколцина приятели сред хората промених много представите си за вас.

— И това е само началото — рече Арута. — Може би един ден ще постигнем много повече. — Той заобиколи масата и подаде ръката си на Горат, който я пое. Ръкостискането им беше повече от обикновен жест.

— Вие сте изтъкната личност, ваше височество — промълви Горат.

— Починете си, а утре ще ви пратя с един патрул за Малаково средище. Така е по-бързо, отколкото ако се опитате да минете направо през горите за Сетанон. Ще ви напиша и пропуск, за да ви оказват съдействие и да ви придружат до Крондор. Стигнете ли там, Пъг ще знае какво да прави.

Оуин и Горат излязоха, придружени от двама войници. Те ги отведоха в една шатра, където вече ги чакаше запален фенер и топла храна. Горат веднага седна да яде. Когато погледна към Оуин, младежът вече хъркаше.

Докато яздеше по заснежения хълм, Джеймс за пореден път прокле всички дребни барони, които се подчиняваха единствено на волята на краля. Пръстите и страните му бяха изтръпнали и безчувствени, а стомахът му напомняше, че не е ял от доста време.

Беше пристигнал няколко часа след Локлир в крепостта на барон Габот — висока каменна твърдина, която доминираше над един от трите големи планински прохода в източната част на Зъберите на света. За разлика от Висок замък, който бе построен на сред прохода и го преграждаше със солидна обкована врата, Северен страж се издигаше на един малък връх, около който се извиваше тесен път. Наричаха прохода Северна врата. Крепостта бе построена така, че да позволява на сравнително ограничен контингент да задържа настъпването на големи сили. За целта на северната и западната стена на крепостта бяха монтирани обсадни машини, които държаха под прицел пътя и подстъпите. Най-подсилена бе западната стена, докато северната бе най-слаба. Няколко катапулта, както и три по-тежки балисти охраняваха главната порта и гарантираха сериозни загуби за всеки, опитал се да подхване челен щурм. Вярно, отделни войници биха могли да се промъкнат покрай твърдината, но нямаше съмнение, че цяла една армия не би могла да се похвали с подобен успех. За да се справи с първите, баронът бе разположил един малък гарнизон в другия край на прохода, близо до градчето Денкамп.

Барон Габот бе убеден, че е в състояние да се справи с всяка заплаха за Северен страж. Джеймс не искаше да разколебава решимостта му, но мислено се молеше Оуин и Горат час по-скоро да стигнат до Арута и да му съобщят, че трябва да премести армията си

тук. Беше започнал да се безпокои. Ако всичко бе вървяло според плана, досега предните части на Арута вече трябваше да се покажат.

Вместо това цареше странно спокойствие. По молба на Джеймс Габот прати още един вестоносец до Мъглива гора с искане за подкрепления и друг на юг — до краля. Добре поне, че не беше упорит и твърдоглав като стария барон Брайън във Висок замък, който навремето пренебрегна предупреждението на Арута, че Мурмандамус ще заобиколи позициите му от юг, и в резултат на това изгуби живота си. Ако имаха късмет, Арута щеше да получи съобщението на Габот дори и Горат и Оуин да се бяха провалили.

Джеймс естествено се надяваше това да не се е случило. Беше се привързал към младия Оуин и не без изненада установи, че изпитва нещо подобно и към моредела. Не можеше да определи какво точно, но в тъмния елф се криеше спотаена решимост да доведе замисленото дело докрай, заради която Джеймс му се възхищаваше. Учудваше го и друго — способността на моредела да забрави вродената си неприязън към хората и да търси помощта им, за да попречи да се извърши едно голямо зло срещу изконните му врагове.

Локлир вдигна ръка и посочи напред. По молба на барона двамата с Джеймс бяха излезли на разузнаване, за да проверят дали някакви моределски части не се приближават към горния край на прохода. Преди два дни бяха пратили в същата посока неголям патрул, придружен от личния магьосник на барона, и той беше загрижен за съдбата на хората си. Нямаше никакво съмнение, че двамата скуайъри бяха прежалими, докато загубата на цял патрул щеше да е тежък удар за отбраната на Северен страж. Джеймс и Локлир не можеха да откажат на барона, затова вече втори ден посрещаха зората върху седлата на конете и Джеймс мълчаливо проклинаше всички погранични владетели.

Слаб шум отпред ги предупреди за възможна противникова позиция. Локлир задържа юздите на двата коня, а Джеймс слезе и се изкатери на един тесен скален корниз, за да огледа напред. По тесния път се спускаше самотна фигура, повдигнала с една ръка полите на дългото си наметало, изпод което се подаваха тънички крачета. В другата си ръка стискаше дълъг жезъл, обкован с желязо в двата края.

На приблизително равни разстояния непознатият спираше и се обръщаше и когато отзад се подаваше преследвачът му, запращаше срещу него голяма колкото диня огнена топка — тактика, която не предизвикваше кой знае колко сериозни поражения, но бе достатъчна да попречи на преследвача да се приближи.

Забелязал, че Джеймс се спуска към пътя, Локлир му извика:

— Какво има?

— Мисля, че открихме магьосника на Габот — отвърна Джеймс през рамо, извади арбалета от калъфа на седлото, натегна тетивата и постави една стрела. През това време Локлир измъкна сабята си и зачака търпеливо.

Старецът стигна завоя и спря нерешително, зърнал двамата скуайъри.

— Насам — викна му Локлир и махна с ръка.

Старецът се затича право към тях и когато моределът, който го преследваше, подмина завоя, Джеймс се прицели и дръпна спусъка на арбалета. Стрелата разцепи въздуха със свистене, удари моредела и го отхвърли назад.

— Виждам, че си тренирал доста — отбеляза с възхищение Локлир. — Впечатляващ изстрел.

— Така и не се научих да стрелям с лък, но с арбалет се оказа доста лесно.

— Казват, че не били толкова точни.

— Намери си като моя и си го пази. Някои от тях стрелят където им попадне, но този е доста точен.

Старецът стигна до тях, спря и се подпря на жезъла. Дишаше на пресекулки.

— Благодаря, момчета. Здравата го бях загазил.

— Вие ли сте мастър Патрус? — попита Локлир.

— Само Патрус — поправи го старецът. — Да, аз съм. Защо ме търсите?

— Вас и един отряд войници на барона.

Старецът беше мършав и жилест, с прошарени мустачки и козя брадичка. Носеше шапка, която приличаше по-скоро на нощна шапчица, а наметалото му бе в цвят слонова кост, така че общият ефект бе, сякаш е излязъл по нощница. Той посочи с палец през рамо и каза:

— Нападнаха ни преди няколко часа. Смесена компания от проклетите Тъмни братя и тролите. Тролите бяха страшна работа, казвам ви.

— Имал съм си работа с тях — кимна Джеймс. — Само вие ли се спасихте?

— Още едно-две момчета може би са се скрили в планината. Видях ги да се катерят по склона. Аз съм вече стар човек, затуй хванах пътя, а този ми се лепна.

— Къде ви нападнаха?

— На две мили по-нататък.

— Ама и жезълът ви си го бива — отбеляза Локлир.

— Огненото кълбо не е нещо особено, най-много малко да те изгори, но поне ги кара да залягат, като го видят да хвърчи насреща им. Преди години правех разни фокуси за забавление на гражданството.

Джеймс се засмя.

— Оуин не ми каза, че сте такъв образ.

— Оуин? Откъде познаваш този малък мошеник?

— Това е дълга история. Да тръгваме и ще ви я разкажа. Ако не възразявате, бих искал да отскочим до мястото, където са ви нападнали тролите. Но ако искате, можете да продължите за Северен страж. Обратният път е безопасен, надявам се.

— Май предпочитам да остана с вас, момчета. Кои сте вие?

— Аз съм скуайър Джеймс от Крондор, а това е скуайър Локлир. Ние сме придворни на принца.

Тримата тръгнаха нагоре по пътя, хванали конете за юздите.

— От двора на принц Арута значи? Сигурно познавате Пъг от Звезден пристан?

— Имаме удоволствието — кимна Локлир.

— От доста време искам да се запозная с него. Чувал съм разни неща за тази негова академия. Рекох му на Оуин, че трябва да иде там. От мен взе всичко, на каквото съм способен.

— Локлир — обясни Джеймс — се е запознал с Оуин, когато той вече се е връщал от Звезден пристан. Отивал е на гости при леля си в Ябон. Май не му се е понравило особено в Звезден пристан.

— Уф! — изпуфтя старият магьосник и удари с жезъла по земята. — Момчето е талантиливо, това е ясно дори за посредствен магьосник като мен, но май способностите му са за велики дела, щом

не схващаше добре обикновените неща, на които се мъчех да го науча. Обаче захванеше ли се с нещо сериозно, винаги се получаваше. — Старецът спря и се послуша. — Някой идва.

Локлир извади сабята, а Джеймс отново приготви арбалета. Но вместо троли и тъмни елфи от гората се показаха двама войници от отряда на барона. Единият беше ранен, а другият едва се влачеше от умора. Дрехите им бяха покрити с прах.

— Патрус! — извика раненият. — Помислихме си, че са ти видели сметката.

— Даже не ме одраскаха — засмя се старецът. — Тези момчета ми помогнаха.

— Аз съм скуайър Джеймс. Какво видяхте?

По-старшият от двамата войници се изпъна и докладва сбито. Отряд от двайсет войници на барона се натъкнал на засада от приблизително същия брой тъмни елфи и троли и само благодарение на разногласията между двете групи не били избити всички войници.

— Това е интересно — рече Локлир.

— Много — съгласи се Джеймс. — Щом се бият помежду си, нещата не вървят на добре. Може би не им плащат.

Патрус кимна.

— Тролите не чакат някой да им плати. Те сами си избират плячката. Секнат ли парите, хващат пътя за вкъщи.

— Не зная каква беше причината за разногласията — обади се вторият войник, — но когато побягнахме, един от Тъмните братя викна нещо на някакъв трол, който, вместо да ни погне, се обърна и му скочи със сабя. После стана меле и се измъкнахме.

— Трябва да ви кажа — продължи първият войник, — че тролите колева Тъмните братя с не по-малко удоволствие, отколкото нас.

— Хубава вест — рече Джеймс. — Смут в редиците на врага. А вие момчета, ще се приберете ли сами в казармата?

— Ако не ни дебне още някой отряд на пътя...

— Добре. Идете и докладвайте на барона какво сте видели. Кажете му, че сме отишли да разузнаем.

— Слушам, скуайър — отвърна по-старшият войник и козирува. Войниците продължиха по пътя, а Локлир попита:

— Е, какво ще кажете?

— Щом са ги нападнали троли, трябва да има техен бивак наблизо.

— Така е — съгласи се Патрус. — Малко по-нататък има едно градче — Раглам. Нещо като открит град. Не принадлежи на Кралството, но сред обитателите му има достатъчно хора, за да не е и от Северните земи. Контрабандисти на оръжие, търговци на роби и друга измет си дават среща там.

— Моят тип място — засмя се Джеймс.

— Да си напъхаме главите в торбата?

Усмивката на Джеймс стана още по-широка.

— Никога, Локлир, стари приятелю. Твоята глава ще падне някой ден заради жена, а не заради нескопосаните ми замисли.

Локлир също се засмя.

— Съгласен, стига да е красавица.

Двамата прихнаха, а Патрус рече:

— Момчета, що не споделите какво сте намислили със стария магьосник?

— Да прескочим до Раглам и да поогледаме.

Патрус поклати глава.

— По-шантава идея не съм чувал. Но май ще е забавно.

След което вдигна жезъла и закрачи напред. Двамата младежи се спогледаха, засмяха се и го последваха.

Водачът на патрула даде знак на хората си да спрат и се обърна към Горат и Оуин.

— Малаково средище.

Намираха се пред вратата на кръчмата „Кралска глъчка“, която очевидно беше претъпкана.

— Защо не опитаме в абатството? — предложи Оуин.

Горат кимна. Сбогуваха се с ескорта и продължиха по пътя.

— Не вярвах, че би предпочел компанията на монаси пред халба бира в кръчмата — подхвърли Горат.

— Щях да го направя, ако имаше с какво да си платя ейла — отвърна Оуин. — Освен ако не държиш у себе си някой сребърник, за който не си споменал, нямаме и петаче. Когато се приготвихме да

тръгнем от двореца на принца, той бе толкова зает, че не ми даде сърце да му поискам пари.

— Ще просим значи — рече Горат.

— Ще просим, но гостоприемство. Когато става въпрос за милосърдие, абат Грейвс е по-благоприятна перспектива от кръчмаря в „Кралска глъчка“.

— Може би си прав — съгласи се Горат.

— Освен това ще се опитам да го убедя да ни отпусне малко средства за храна по пътя към Крондор.

— Трябваше да помислим за това, когато бяхме при Арута.

— Аз не помислих, а и ти не го стори. Така че няма какво да ми излизаш с това „трябваше“.

Горат изсумтя нещо, но явно беше съгласен. Стигнаха абатството и видяха, че вратата е залостена.

— Отворете! — извика Оуин.

— Кой е? — чу се глас отвътре.

— Оуин Белефот. Идваме при абата.

— Почакайте — рече гласът. И те зачакаха.

Мина почти четвърт час, преди да им отключат. Посрещна ги монах с разтревожено лице. Щом влязоха, той хлопна вратата и наново я залости.

— Какво става? — учуди се Оуин.

Монахът улови юздите на конете и им рече:

— Абатът ви очаква.

Влязоха вътре. Абат Грейвс надзираваше двама монаси, които опаковаха багажа.

— Да не си тръгвате? — попита Горат.

— Къде е Джеймс? — отвърна Грейвс с въпрос.

— Когато се разделихме, тръгваше за Северен страж — обясни Оуин. — Защо?

— Проклятие! — изруга абатът. — Надявах се да ни помогне.

— Напускате ли? — попита Оуин.

— Налага се. На два пъти през изминалата седмица се опитаха да ме убият Нощни ястреби.

Оуин и Горат се спогледаха учудено.

— Но, абате — рече Оуин. — Джеймс уби главатаря на Нощните ястреби.

— Навон е мъртъв? — попита Грейвс.

Преди някой да успее да реагира, Горат извади сабята и опря острието ѝ в гърлото на абата. Двамата монаси скочиха — единият се отдръпна към вратата, а вторият зае бойна стойка, сякаш се готвеше да защитава абата.

— Спрете! — викна Оуин и размаха ръце.

— Откъде знаеш, че дьо Сандау е главатар на Нощните ястреби? — поиска да знае Горат. — Ние не го знаехме и за малко да заплатим с главите си.

— Защото той ме изнудваше — отвърна Грейвс.

Оуин улови острието на Горат, бавно го свали надолу и каза спокойно:

— Време е да поговорим.

Грейвс даде знак на двамата монаси да излязат.

— Чакам обяснение за това „изнудване“ — настоя Горат, — инак си запазвам правото да те убия.

— Сандау те е принуждавал да вършиш нещо против волята ти, защото те е държал в ръцете си — намеси се Оуин. — Прав ли съм?

— Да — отвърна Грейвс. — Той откри нещо за мен и го използваше, за да си осигури помощта ми в гнусните си злодеяния.

Оуин седна на масата.

— Но с какво би могъл да държи в ръцете си един ишапски монах? — попита той. — Зад гърба ти стои могъща църква и магия.

— Както вече казах на Джими — на Джеймс — не можах да прекъсна всички връзки с предишния си живот. — Грейвс седна на един стол, а Горат прибра сабята. — Навремето бях крадец, бияч, работех за Шегаджиите в Крондор. Осигурявах охраната на стоките, които вкарвахме и изкарвахме от града, гледах да няма дрызги в бандата, пазех момичетата от грубияни. — Той ги погледна. На лицето му бе изписано съжаление. — Когато ме споходи вдъхновението и отидох в храма на Ишап, се опитах да прекъсна всички връзки с престъпния живот. Две години се подготвих, а после приех обет. Но не бях искрен в изповедта си.

— Как си могъл да излъжеш по време на изповед? — попита Оуин изумено. — Това е невъзможно!

— Възможно е, ако в момента не знаеш, че лъжеш. Аз честно смятах, че съм се отървал от миналото си, но се оказа, че се

самозалъгвам.

— Какво означава това? — попита Горат.

— Смятах, че съм прекъснал всички връзки, но не беше истина. Когато ме приеха в братството, ме помолиха да премина на служба в храма в Крондор. Ето как се върнах при старите кошмари. — Той млъкна, изгубил охота да продължи.

— И какво стана? — попита Оуин.

— Имаше една жена. Познавах я от момиче, когато бях бияч. Твърда като камък и зла като улична котка. Казваше се Кет — Катерина.

— Курва? — попита Горат.

— Не. Крадла — отвърна Грейвс. — Изкусна джебчийка и достатъчно яка, за да минава за бияч, но най-яка биваше във взломовете. Можеше да ти открадне нощницата, докато спиш, и когато се събудиш, ще си гол-голеничък. — Той въздъхна. — Когато беше малка, обичах да я дразня и тя страшно ми се ядосваше. Но като порасна, започна тя да ме дразни. А след това се влюбих в нея.

— Но си я изоставил заради Ишап, така ли? — попита Оуин.

— Тя е красива жена и може да се справя без мен. Момчетата бяха луди по нея. Още тогава смятах, че ще е по-щастлива с някой друг. Мислех, че ще мога да я забравя. Но съм грешал. Понякога я виждах на улицата, а после изчезна. Научих, че я отвлякъл някакъв тип с прякор Гадника. Малко след това една вечер при мен дойде Навон дьо Сандау и ми каза: „Разбрахме за твоето котенце в Крондор. Ако не ни сътрудничиш, ще ѝ видим сметката.“ Заплаши ме, че ако потърся помощ от църквата, ще ѝ отрежат главата.

— И ти му повярва? — попита Оуин.

— Нямаше как. Той знаеше доста неща. Онзи тип, Гадника, изглежда, дълго бе събирал сведения за предишния ми живот.

— И закъде си тръгнал сега? — попита Оуин.

— Още преди месец очаквах вест от дьо Сандау. Вместо това една вечер един Нощен ястреб се опита да прескочи оградата на абатството. Пазачът го забелязал и се опитал да го спре, но като се сбили, го промушил и онзи издъхнал почти веднага. Две седмици по-късно, докато се разхождах из града, стреляха по мен с арбалет. Стрелата по случайност удари монаха, който крачеше до мен.

— Та накъде си тръгнал? — повтори Оуин.

— При един човек, който живее до селцето Шлеп. Дължи ми разни услуги, от старите времена. Зная, че си има вземане-даване с Кеш. Пратих му писмо, в което го моля да ми помогне да напусна Кралството. Днес получих отговор, че е съгласен.

— Да не е Майкъл Уейландър? — попита Оуин.

— Да — отвърна Грейвс. — Откъде знаеш?

— Тук има някаква връзка — каза замислено Оуин. — Уейландър, ти, Нощните ястреби и този Гадник. Не зная дали ще мога да я разкрия. Жалко, че Джеймс не е тук — него го бива по тези работи.

— Нямам време за губене. Дори Сандау да е мъртъв, има и други Нощни ястреби. Най-малкото онзи, който стреля по мен.

— Така е — обади се Горат. — Но защо не поискаш помощ от ордена?

Грейвс поклати глава.

— Може би щяха да се съгласят, ако бях отишъл при тях още в началото. Но не го направих и наруших дадения обет. Единствената ми надежда е да изведа Кет от Крондор преди Нощните ястреби да ме открият.

— Ние също тръгваме за Крондор — каза Оуин. — Не искаш ли да пътуваме заедно?

— Магьосническите ти умения и сабята на твоя приятел струват много, но ще се изложите на излишен риск.

Оуин се разсмя.

— Правя го постоянно, още откакто срещнах Горат.

— Животът е опасност — заговори Горат. — Не разбирам как си могъл да забравиш дълга си заради любовта към това момиче, но вие хората сте странни същества. Щом Оуин казва, че не бива да те убивам заради историята с Нощните ястреби, няма да го направя. — Той се наведе и лицето му почти опря това на абата. — Но ако ни предадеш втори път, ще ти изтръгна сърцето.

Грейвс се засмя и за миг заприлича на някогашния бияч на Шегаджиите.

— Ще се радвам да си премерим силите, тъмни елфе.

Горат изсумтя.

— Тъй като сме без пукнат грош — обади се Оуин, — се налага да разчитаме на великодушната ти подкрепа, за да се издържаме по

пътя.

— Ако ме заведете безпрепятствено до Крондор — рече Грейвс, — обещавам не само да ви плащам храната, но и да ви възнаградя щедро.

— Ако Нощният ястреб, когото спомена, дебне отвън, той знае, че сме в абатството.

— Тръгваме тази нощ — заяви Грейвс.

Оуин се намръщи и се оплака:

— Щеше ми се да изкарам поне една нощ в меко легло.

— Полегни ей там. — Грейвс посочи кушетката в ъгъла. — Ще те събудя, когато дойде време за тръгване.

Оуин не чака втора покана.

— А ти не искаш ли да поспиш? — обърна се Грейвс към Горат.

— Искам — отвърна тъмният елф. — Но след като пристигнем в Крондор.

Грейвс кимна и отново се зае с подготовката на багажа.

ГЛАВА 13

ИЗМЯНА

Тролите надигнаха глави.

— Движете се бавно — прошепна Джеймс. — Все едно че знаем какво правим.

— А знаем ли наистина какво правим? — отвърна шепнешком Патрус.

— По-добре не питай — рече Локлир.

Тролите наизвадиха оръжия и се разпръснаха, заемайки позиция за бой. Джеймс дръпна юздите на коня и повтори:

— Движете се бавно и бъдете готови.

Тролите имаха приблизително човекоподобен вид, само дето нямаха вратове. Главите им бяха закрепени направо върху раменете, така че изглеждаха, сякаш се чудят на нещо. Джеймс обаче знаеше от опит, че комичният им външен вид не съответства на свирепия им нрав. Тролите от низините не бяха много по-различни от дивите зверове — те нямаха език, нито умееха да използват оръжие. Техните планински братовчеди бяха разумни, макар и глуповати според човешките представи, но поне умееха да боравят със сопите. Езикът им наподобяваше ръмжене и сумтене, но все пак имаха някаква социална организация и знаеха как да се бият.

Когато се приближиха към тях, Джеймс вдигна ръка да ги поздрави и попита привидно нехайно:

— Къде е Нараб?

Тролите спряха настъплението и се заспоглеждаха. Имаха ниски чела и издадени долни челюсти с големи зъби, особено двата кучешки, които се подаваха над горните им устни. Един от тях завъртя глава, сякаш за да ги чуе по-добре, и отвърна:

— Няма Нараб тук. Вие кои бе?

— Ние сме наемници, пратиха ни да открием Нараб и да разберем защо не са ви платили обещаното.

Щом стана дума за заплащане, тролите подхванаха оживен разговор. След няколко минути първият трол — вероятно главатарят — се обърна към Джеймс:

— Ние не бием с никого щом не плащат.

— Разбирам проблема ви — кимна усмихнато Джеймс, наведе се към гривата на коня и заговори с поверителен тон: — И аз на ваше място щях да постъпя по същия начин. Може би даже щях да отведа момчетата у дома, щом Делекан е толкова стиснат.

— Ти плаща? — попита тролът и внезапно вдигна заплашително сопата.

Джеймс се изправи на седлото, готов да пришпори коня встрани, ако сопата се озове в опасна близост с главата му.

— Защо пък не? — попита той и се обърна към Локлир. — Колко злато имаме?

— Малко повече от стотина соверена — просъска Локлир. — Но това са ни парите за път!

— Дай им ги — засмя се Джеймс.

— Какво?!

— Изпълнявай! — нареди по-старшият скуайър.

Локлир откачи кесията от колана си и я метна на трола.

— Какво това? — попита учудено той.

— Сто златни соверена — отвърна Джеймс.

— Златото си е злато — обяви философски тролът. — Сега ние работи за вас.

— Добре — кимна усмихнато Джеймс. — Ще чакате тук, докато се върнем. Ако някой ни следва — спрете го.

Тролът кимна и даде знак на спътниците си да пропуснат Джеймс и хората му. Когато се отдалечиха от тях, Локлир попита:

— Защо просто не ги откупим всичките и да ги пратим у дома?

— В края на краищата сигурно така ще ни излезе по-евтино — съгласи се Джеймс. — Но се съмнявам тъмните елфи да се съгласят.

— Планинските тролци са прочути не само с глупостта си, момчета — намеси се Патрус.

— А с какво още? — попита Локлир.

— С алчността си. Да не мислите, че следващия път, като срещнем тази пасмина, няма да ни поискат още?

— Не живея с подобни илюзии — рече Джеймс. — Затова съм приготвил още една кесия.

— Значи затова поиска моята? — възкликна Локлир. — Да имаш и на връщане.

— Не — отвърна Джеймс. — Ако на връщане можем да минем, без да плащаме, толкова по-добре. Не бих искал да им давам и моето злато.

Локлир изръмжа недоволно, а Патрус се разсмя. Продължиха по пътя и след известно време зърнаха на хоризонта неголяма група конници, които се движеха бавно.

— Изглежда, приближаваме — рече Джеймс.

— Да, Раглам е от другата страна на онзи хълм — посочи Патрус.

Продължиха, като си придадоха невъзмутим вид, сякаш не се намираха на вражеска територия. Джеймс имаше опит в подобни начинания и се надяваше, че и този път ще се справи успешно.

Изкачиха хълма и когато се прехвърлиха от другата страна, Джеймс дръпна юздите на коня и възкликна:

— Милостиви богове!

Дърводелци сковаваха обсадни кули за стените на Северен страж.

— Не мисля, че баронът ще се нуждае от повече доказателства за намеренията им да нападнат оттук — отбеляза спокойно Локлир.

— Да видим какво друго са намислили — предложи Патрус. Приблизиха един от готовите катапулти, край който седеше група скучаещи работници. На пътя им се изпречи моредел.

— Къде сте тръгнали?

Джеймс продължаваше да се преструва на незаинтересован.

— Къде е Шупик? — попита той.

— Кой? — вдигна вежди моределът.

— Шупик. Нашият капитан. Трябва да му докладваме, а не го открихме в целия лагер.

— Не съм чувал за никакъв Шупик — тросна се моределът.

Преди Джеймс да отвърне нещо, Патрус се намеси:

— Не е твоя вината, че си невежа, остроух нахалнико! Разкарай се от пътя ни и ни остави да открием капитана, инак ще отговаряш

пред вашия главатар, задето си ни забавил, когато се връщаме с важни вести!

И без да чака отговор, Патрус тръгна напред. Локлир го последва. Докато се разминаваше с моредела, Джеймс му намигна съчувствено. Едва сдържаше смеха си.

Подминаха още десетина кули в различни стадии на завършеност и Джеймс се обърна към останалите:

— Някой добре е обмислил нещата. Ще видят зор само докато изтеглят кулите до прохода, но стигнат ли крепостта, лесно ще се прехвърлят от тях на стените.

Локлир кимна.

— Не са като онези големи нескопосани дървени чудовища при Арменгар.

Джеймс също кимна. Спомняше си добре грамадните обсадни машини, които противникът бе избутал през цялата долина, за да щурмува с тяхна помощ стените на Арменгар. Само благодарение на ненадминатите тактически способности на Ги дьо Батира напредването на машините бе преустановено навреме. Джеймс обаче се съмняваше, че барон Габот би се справил толкова успешно с подобна задача.

— Няколко плитки канавки през пътя, на половин миля от стените, могат да им създадат сериозни проблеми — подметна Локлир.

Джеймс се засмя.

— Доста сериозни, особено ако през това време ги обстрелват от стените на крепостта.

— И то с по-тежки нещица — добави Патрус. — Като камъни например.

— Ще стане голяма забава — одобри собствената си идея Локлир. — Слушай, Патрус, ти как се забърка в тази история?

Старият магьосник повдигна рамене.

— Ами, старият граф Белефот ме прогони от Тимонс, защото съм му бил развалил момчето. Сякаш младият Белефот и сам нямаше да открие, че е доста надарен. Както и да е, поскитях се известно време, после се озовах в Саладор — нали херцог Лаури е известен с гостоприемството си към магьосниците. Скоро ми доскуча, тъй като няхах никаква работа, и Лаури ми каза, че Габот търсел човек, който да разбира от магия, за да го съветва как да се предпазва от тъмните

Тъкачи на заклинания. И ето ме, миналата година дойдох да работя при барона.

— И откри ли нещо за моределските Тъкачи на заклинания? — попита Джеймс.

— Водя си записки, но ги оставих в Северен страж. Доста неща съм записал. Не всичко е ясно, пък и аз не съм кой знае какъв специалист по магии. Жалко, че не зная повече за западните елфи, тогава сигурно щях да имам по-ясна представа какво се готви. Като се върнем в замъка, ще ви покажа какво съм събрал. Но точно сега — той посочи право пред тях, — се задава нов проблем.

Джеймс забави ход: приближаваха към два отряда — единият от хора, а другият — смесица от моредели и човеци. Членовете им бяха погълнати от разгорещен спор, който — тъкмо когато тримата се приближиха — заплашваше да прерасне в сбиване.

— Не ми пука какво е казал — заяви говорителят на изцяло човешкия отряд. — Кролдех не е готов да командва дори мухи, които ще нападат куче.

— Клели сте се във вярност! Платиха ви в злато! — отвърна главатарят на моределите. — Ще вървите където ви се казва, инак ще ви обявим за изменници.

— Подписах договор с Мороулф! Платиха ми с негово злато. Къде е той?

— Мороулф служи на баща си Делекан — както и всички ние. Той отиде на запад, защото така нареди баща му. Щом Делекан е наредил да ви командва Кролдех, него ще слушате сега.

Джеймс се преструваше на незаинтересуван от разговора, но поглъщаше всяка думичка.

Когато се отдалечиха, Локлир отбеляза:

— Мирише ми на размирици.

— Не е зле — кимна Джеймс и неочаквано спря коня.

— Какво има?

— Погледни онзи катапулт.

— Гледам го, но нищо не виждам.

— Не забелязваш ли нещо странно?

— Нищо особено. — Локлир повдигна рамене.

Патрус се засмя.

— От теб няма да стане генерал, момче. Какво щеше да направиш, ако искаш да преместиш тая пущина?

— Ами... щях да го разреда... — Той изведнъж се облеци. — Нима е зареден?

— Точно това се опитва да ни подсказе зоркият ти приятел — рече Патрус. — Не само че е зареден, но е обърнат в обратна посока.

— И ако не греша, грамадният камък, дето са го поставили в кошницата, ще тупне точно върху ей онзи хан. — Джеймс заобиколи катапулта и се насочи към споменатия хан...

— Това дали е добра идея? — попита Локлир.

— Вероятно не — съгласи се Джеймс.

Когато приближиха хана, отвътре излязоха няколко моредели.

— Къде сте тръгнали? — попита ги един от тях.

— Това ли е щабът? — отвърна с въпрос Джеймс.

— Това е щабквартирата на Кролдех.

— А Шупик вътре ли е?

— Не познавам никакъв Шупик — отвърна моредельът, който, изглежда, отговаряше за охраната.

— Значи и тук го няма — подметна Джеймс и обърна коня към центъра на града.

Когато се отдалечиха, промърмори тихо, но така, че спътниците му да го чуят:

— На някой хич не му се нрави идеята да го командва Кролдех.

— Да не си намислил нещо? — попита Локлир.

— Локи, приятелю, хайде сега тримата да отскочим до едно местенце и да видим дали не можем да посеем нови раздори.

Патрус се изкикоти злорадо. Когато приближиха следващия хан, Локлир и Джеймс слязоха от конете, завързаха ги отпред и влязоха, следвани от стария магьосник.

Пъг се бе отпуснал уморено на стола в кабинета си в покоите, които Арута му бе отредил за времето, когато двамата с Катала пристигаха на посещение от Звезден пристан. Погледът му се замъгли, докато четеше поредния доклад от патрулите на принца, в който се описваше среща с някакъв моредел близо до Ябон.

Вече няколко часа прелистваше съобщения от патрули, шпиони и случайни наблюдатели, в търсене на някакви сведения за Шестимата, тайнствените съветници на Делекан. След разговора с Оуин, който му бе описал случая с Наго, в главата му постепенно се оформяше една крайно тревожна възможност.

Той се изправи, прекоси кабинета и застана до прозореца, от който се разкриваше гледка към залива и Горчиво море отвъд него. Бели зайчета подскачаха върху морските вълни, пришпорвани от хладния северен вятър. В далечината се виждаха закъснели кораби, бързащи да се приберат в закрития залив преди върху тях да се е стоварила с цялата си мощ задаващата се буря.

В подобни моменти го спохождаше съжаление, че не бе посветил повече време за изучаване на Нисшия път. Управляването на времето бе неразделна част от тази приложна магия. Умът му естествено се съпротивляваше на тази идея — в края на краищата той бе първият, започнал да прилага тайнството на Висшия път — както цураните наричаха магията си — от времето, когато се завърна на Мидкемия. Понякога се чувстваше, сякаш се е захванал да бели лук, където под всяка люспа се показваше нова, но бликащите в очите сълзи ти пречат да я разгледаш внимателно. И изведнъж се сети — та това наистина бе само една глава лук!

Засмя се.

— Няма никаква магия. Само лук и нищо повече!

Знаеше, че е твърде уморен, за да продължи, но въпреки това се върна при масата. Беше стигнал до едно доста тревожно заключение, възможност, която никак не му се искаше да приеме, но която изглеждаше единственият отговор. По някакъв начин моределите си бяха осигурили нов и опасен съюзник.

Тих звън на гонг го накара да вдигне глава. Звукът бе сигнал, изпратен от цурански Велик, и възвестяваше пристигането му — не го бе чувал, откакто бе напуснал Келеуан преди девет години. Нямаше никаква представа как посетителят е узнал, че се намира тук, още повече че не разполагаше с шарка.

За миг въздухът пред него се озари от искрящо сияние, после там се появи Макала.

— Приветствам те, Миламбер — каза цуранският магьосник. — Извини ме за неочакваната поява, но имам чувството, че е дошъл

моментът да си изясним някои неща.

— Как успя да пристигнеш тук без помощта на шарка?

— Ти не си единственият член на Съвета...

— Бивш член — поправи го Пъг. Макар че му бяха върнали магьосническите правомощия и поста след приключването на Войната на разлома, така и не бяха възстановили положението му в Съвета на Великите на Острова на магьосниците в Келеуан.

— Както желаш. Бивш член на Съвета. Та ти не си единственият, който е в състояние да прекрачва рамките на нашето изкуство. Отдавна зная, че съществуват възможности за придвижване и откриване на търсения човек, без да се прибегва до употребата на шарката.

— Полезна възможност — съгласи се Пъг. — Ще ми се и аз да я науча някой ден.

— Може би... някой ден — отвърна Макала. — Но съм тук по друг въпрос.

Пъг посочи един стол. Цуранският магьосник отказа.

— Няма да се бавя. Дойдох, за да те предупредя за нещо.

Пъг мълчеше. След няколко секунди Макала продължи:

— Миламбер, с няколко мои сподвижници сме се захванали с осъществяването на една задача, вмешателството ти в която е крайно нежелателно.

— Пъг — поправи го той. — На този свят се казвам Пъг.

— За мен винаги ще бъдеш Миламбер — варваринът, станал Велик, който дойде на нашия свят и пося раздори.

Пъг въздъхна. Надяваше се този спор да е останал в миналото.

— Макала, едва ли си пристигнал тук, за да си спомняме миналото. Казвай каквото имаш да казваш, и ме предупреждавай, за каквото имаш да ме предупреждаваш.

— Това, с което сме се захванали, не е твоя работа, Миламбер. А предупреждението ми е следното: не се опитвай да се забъркваш в тази работа.

Пъг помълча няколко секунди, после каза:

— Зная, че си един от онези, които се съпротивляваха най-силно на приемането ми в Съвета през всичките тези години, откакто Фумати ме доведе от Шинцаваи.

— Да се съпротивлявам? — засмя се Макала. — Аз бях един от онези, които гласуваха за смъртта ти, преди да започнеш обучението си. Смятах те за най-голямата опасност за Империята и ако питах мен, последващите събития потвърдиха подозренията ми.

— Каквото и да съм направил, било е все за доброто на Империята.

— Може би. Но историята ни учи, че такива дела трябва да се преценяват в по-голяма перспектива. Няма значение. Това, което става сега, също се върши за доброто на Империята.

— Значи това, което бях на ръба да открия, е твое дело — както подсказва и появата ти тук?

— За какво по-точно говориш?

— За помощниците на Делекан, които са се нарекли „Шестимата“. Те са цурански Велики.

— Поздравявам те, заедно си стигнал до това заключение само въз основа на косвени данни. Дедуктивните ти способности са впечатляващи, Миламбер. Но Хочопепа винаги е казвал, че имаш необичаен ум.

— Не беше никак трудно, особено ако се проследят действията на участниците. Но защо моределите? Та те открай време са обладани от дълбока омраза към всички останали раси и смятат всеки чужденец за нашественик в тяхното царство. Тролите и таласъмните най-често са техни послушни инструменти. Достатъчно беше да се запозная с цялостната схема и забелязах, че от Империята в Мидкемия пристигат скъпоценни камъни, които се разменят срещу злато. Съвсем естествено беше златото да се връща в Цурания, където стойността му е стотици пъти по-голяма. Но нищо подобно. Със златото се купуваха оръжия, които заминаваха при моределите. На пръв поглед не си личеше цураните да са замесени по какъвто и да било начин. Но после започнаха да пристигат съобщения за магиите, използвани от Делекан, и тук вече се появиха противоречията. Някои от делата, за които се докладваше, можеха да бъдат извършени само от цурански Велики. Което ме отведе при следващия въпрос: защо?

— Не ти трябва да знаеш защо. Лоялността ти е поставена под въпрос, Миламбер. Ти разкри, че не си един от нас, още когато провали празненството на Империята, опозори един от вождовете и го принуди да сложи край на живота си. После заживя тук, където си бил роден, и

взе турилка за съпруга. Дъщеря ти показва необичайни способности, а ти я остави да живее.

Пъг присви очи, което при него бе признак, че е на път да избухне.

— Внимавай какво приказваш, Макала! Не сме в Империята, тук думата ти не е закон!

— Срещаме затруднения и от двете страни на Разлома — рече цуранският Велик. — Някои от моите съмишленици са заети с ликвидирането на последствията от унищожаването на рода Минванаби от рода Акома. Заплашен е редът в Империята. А ти си позволи да създадеш тук, на твоя роден свят, тази академия Звезден пристан, макар някои от нашите магьосници да се бяха съгласили да приемат ваши ученици. — Гневът му постепенно набираше сили.

— Ние не сме ваши врагове — възрази Пъг, внезапно почувствал непреодолима умора. — Ичиндар го знае добре.

— Светлината небесна няма да живее вечно. Идва времето, когато Съветът ще поиска да бъде възстановен редът, който цареше в продължение на две хиляди години. Но за да сме сигурни, че ти — единствената заплаха за нашите планове — няма да се месиш в тях, уредихме дъщеря ти да бъде отведена на тайно място, където ще остане, докато не се уверим, че не можеш повече да ни създаваш неприятности.

Гневът на Пъг бликна като вулкан.

— Гамина! — възкликна той сподавено. — Какво сте направили с нея?

— Тя е невредима. Ще остане там, където е сега, като гаранция, че не ще се опиташ да възпрепятстваш плановете ни.

— Щом сте в съюз с моределите, Макала, значи плановете ви предвиждат кръвопролития и убийства — и то в гигантски мащаби! Нима смяташ, че ще остана безучастен, въпреки че дъщеря ми е отвлечена, и ще ви позволя да унищожите родината ми? — Той пристъпи към цуранския Велик. — Може би искаш да си премерим силите?

— Никога, Миламбер. Ти си най-великият представител на своя народ, което е още една причина да бъдеш неутрализиран. Но посегнеш ли ми, ще пратят други, които да свършат онова, що трябва да бъде свършено. Успокой се — ще имаш възможност да се видиш с

дъщеря си. — Той отстъпи крачка назад и добави: — Осигурили сме ти начин да се увериш, че всичко с нея е наред, но не се опитвай по никакъв начин да я върнеш тук.

— Пуснете ме да ида при нея — рече Пъг, внезапно обзет от опасения за дъщеря си. — Нека само да оставя бележка на жена си.

— Не — възрази Макала. — Ако ще вървиш, тръгваш веднага. — Той извади един прибор, подобен на цуранската транспортираща сфера, но малко по-различен. Наведе се и го постави на пода. — Има едно условие, Миламбер. Този прибор ще те отведе при дъщеря ти, но само ако потеглиш в рамките на една минута, след като бъде задействан. — Той натисна сферата. Чу се изщракване. — Минутата вече тече. — Той се обърна, отдалечи се на няколко крачки и извади друг уред. — Аз действам за доброто на Империята, Миламбер. Никога не съм таял лична злоба към теб. Тези неща са типични за нисшите създания. Когато тази история приключи, се надявам отново да събереш семейството си, но ако ми се противопоставиш, ще съм принуден да унищожа всички ви — както вече казах, за доброто на Империята. — И след тези думи изчезна.

Пъг сграбчи перодръжката, потопа я в мастилницата и разбута всички свитъци и документи от бюрото си, с изключение на един — карта, на гърба на която бързо изписа няколко думи. След това захвърли перодръжката, взе парче заострен въглен и два къса пергамент, вдигна прибора, оставен от Макала, и миг по-късно изчезна. В същия миг първият порив на идващата буря блъсна прозореца и го разтвори широко.

Ханът беше претъпкан, мръсен и шумен. Повечето от посетителите изглеждаха готови да се счепкат при най-малкия повод. Джеймс се подпря захилен на бара.

— Какво те радва толкова? — попита го шепнешком Локлир.

— Чувствам се в свои води, Локи. Липсват ми подобни местенца.

— Момче, ти си луд — заяви Патрус. — Да не искаш да умреш млад?

— Някой ден трябва да ви разкажа къде съм ходил на младини. Но в момента се наслаждавам на идеята, че тази пасмина е армията, срещу която ни предстои да се изправим съвсем скоро.

— Нещо не е наред — прошепна Локлир. — Това дори не е пасмина, а сбирщина.

— Локи, хайде да излезем на чист въздух.

Джеймс изведе спътниците си пред хана. Вечерта бе прохладна и влажна, ръмеше ситен дъждец. След като се увери, че никой не ги подслушва, той продължи:

— Прави ми впечатление, че моределските кланове в лагера не са от най-верните на Делекан. Дали не са им отредили ролята на стенобитни машини?

— Хм — изсумтя озадачено Патрус. — Стенобитни машини. Това ми харесва.

— Не и ако твоята глава е първата, която ще се блъсне в стената — обади се Локлир, който бе защитавал стените на Арменгар и Висок замък.

— Къде тогава е армията? — попита Джеймс риторично.

— Може би идва насам — подметна Локлир.

— Ще го знаем със сигурност само ако разпитаме Кролдех.

— В такъв случай — засмя се Патрус, — защо не идеш да го попиташ?

— Бих могъл вместо това да се промъкна незабелязано при него и да проверя дали няма важни документи — рече Джеймс.

— Можеш ли да разчиташ моределско писмо, момче? — попита старият магьосник.

— Не — рече Джеймс и усмивката му помръкна. — Не помислих за това. — Нямаше никакво съмнение, че заповедите на Делекан ще са написани на моределски.

— Е, аз пък мога — засмя се Патрус.

— Но как? — учуди се Локлир. — Кой те е учил на моределско писмо?

— Никой — отвърна старият магьосник и на лицето му се изписа отвращение.

— Аха! — плесна се по челото Локлир. — Магия значи!

Патрус завъртя очи и въздъхна с досада.

— Разбира се, че магия. — Той се пресегна и също го плесна по челото. — Глупчо.

— Но има още един проблем — намеси се Джеймс.

— Какъв? — попита Патрус. — Промъкваш се, вземаш документите, донасяш ми ги, аз ги разчитам, връщаме ги обратно и дим да ни няма.

— Точно това е проблемът — посочи Джеймс. — Лесно ще вляза първия път, но втория? Ако открият, че сме откраднали плановете, със сигурност ще ги променят.

— Колко пътища водят до стените на крепостта? — попита Локлир.

— Няколко — отвърна Джеймс. — Ако ги чакаме при един, а те минат по друг, дори тази пасмина е в състояние да ни създаде сериозни проблеми. — Той поклати отчаяно глава. — Проклятие!

Продължаваха да крачат, за да не привличат нечие нежелано внимание. Повечето обитатели на лагера спяха или се веселяха в кръчмите, но имаше и такива, които можеха да ги заподозрат.

— Ами ако измислим някаква причина да влезем там и да прегледаме документите? — попита Локлир.

— Каква?

— Нямам представа — засмя се младият скуайър.

— Стига тъпи шегички.

— Не се сърди — рече Локлир. — Идеята ми си я бива.

— О, престани да ме дразниш!

Локлир ги поведе към южния край на града. Приблжиха полето, наред което стърчеше зареденият катапулт. Няколко работници бяха заспали отдолу и той даде знак на останалите да пристъпват безшумно. След това се приближи на пръсти към масивната бойна машина и я огледа отблизо. Наведе се, огледа земята в тъмното и избра един камък, голям колкото юмрук. Посочи го и прошепна:

— Как мислите, оттук мога ли да ударя пусковата ръчка?

— Не — отвърна Джеймс. — Но аз мога — ей оттам. — Той посочи едно място малко по-назад и встрани от катапулта. — Предполагам, че искаш да го задействаш, така ли?

— Разбира се, че това искам — отвърна с досада Локлир. — Застани там и когато ти дам сигнал, брой до сто. Тогава ще метнеш камъка по ръчката.

— А въжетата?

— Аз ще се погрижа за това. Патрус, ела с мен.

Локлир улови стария магьосник за лакътя и му зашепна:

— Иди там — той посочи едно място от другата страна на групата заспали работници — и ме чакай.

Патрус тръгна в указаната посока. Локлир забеляза, че Джеймс стои на мястото си, и му махна да тръгва. Джеймс поклати неуверено глава, но въпреки това се зае да изпълнява, каквото му бяха казали.

Локлир се прокрадна съвсем близо до катапулта и огледа якото дебело въже, което прикрепяше дългата метателна част. Без него ръчката и заключващият механизъм щяха да са единственото препятствие за изстрелването на заредения товар. Като се стараеше да не вдига никакъв шум, Локлир извади ножа и преряза въжетото. Това му отне няколко напрегнати секунди, тъй като въжетото бе сплетено от множество жилави нишки, а трябваше да внимава някой от работниците да не се събуди.

След като приключи, той се отдалечи и заобиколи катапулта от другата страна. Спря при Патрус, улови го за ръката и го отведе назад в тъмното. Тъкмо преди да изгуби Джеймс от погледа си, му даде знак с ръка. Джеймс, който още не знаеше какво точно е намислил Локлир, започна да брои наум до сто. Когато стигна седемдесет, чу гласове, които се приближаваха. На деветдесет долови шум от тичащи към него крака. Без да чака да стигне до сто, той замахна и метна камъка. Благодарение на точното си око и силната ръка успя да го запрати точно там, където искаше, и от удара ръчката се измести напред. С оглушителен трясък катапултът се освободи от заряда си. Шумът разбуди работниците, които наскочаха и се развикаха уплашено.

В същия момент на сцената се появиха Патрус и Локлир заедно с десетина моредел ски воини.

— Ето ги! — извика Локлир. — Опитаха се да убият Кролдех!

Войниците се нахвърлиха върху все още обърканите сънени работници. Настана страхотна суматоха. Локлир дръпна Патрус настрана и двамата изтичаха при Джеймс. Шумотевицата в лагера растеше.

— Локи, какво им каза?

— Че този изплашен старец излязъл да потърси изгубената си котка и чул как предателите край катапулта се уговаряли да стрелят с него по къщата на главатаря. Не знаел кого да потърси за помощ, та се обърнал към мен.

— Ама и теб те бива да забъркваш каши — поклати учудено глава Джеймс.

— Ще го приема за голяма похвала, като се има предвид кой го казва — засмя се Локлир.

Междувременно се приближиха към къщата, в която бе разположена щабквартирата на Кролдех.

— Мисля, че знам, какво трябва да направя — заяви Джеймс. Изтича напред, разбута безцеремонно струпаните отвън войници и се провикна: — Отдръпнете се! Дайте път!

Когато се озова отпред, откъдето можеше най-добре да огледа пораженията, спря и втренчи изумен поглед в къщата. Камъкът бе пробил покрива в средата и бе срутил втория етаж върху първия. Вратите бяха изхвърчали от пантите.

— Бива си я тая пущина, дявол я взел — промърмори той с възхищение от възможностите на катапулта. След това си спомни защо е дошъл, размаха ръце и се провикна: — Трябва да спасим главатаря!

И се хвърли напред. Локлир и Патрус го последваха. В прихлупеното преддверие се въргаляха няколко ранени и уплашени стражи.

— Къде е главатарят? — извика Джеймс, надвесил се над един от тях.

— Беше ей там, в стаята отзад — отвърна един страж. По лицето му се стичаше кръв.

Джеймс се обърна към моределите, които го бяха последвали, и им нареди:

— Изнесете тези войници отвън. — После посочи Патрус и Локлир, сякаш не ги познаваше, и подхвърли: — Вие двамата! Елате да ми помогнете да изнесем главатаря.

Наложи се да пълзят под увисналите напречни греди, но все пак успяха да се доберат до следващото помещение.

На прага лежаха двама моредели със строшени от срутения таван черепи. Но под масата се беше свил трети — трепереше и хленчеше от страх, но иначе бе съвсем невредим. Ако се съдеше по пръстените и по златния медальон на шията, това бе самият моределски главатар. Очите му бяха изцъклени и гледаха безумно.

— Кой би очаквал подобно поведение от изтъкнат военачалник? — подхвърли иронично Локлир.

— Измъкнете го навън, Локи — нареди Джеймс. — Но не бързайте. Искам да използвам възможността и да погледам наоколо. Да видим какво можем да спасим от пожара.

— Какъв пожар? — попита Локлир.

Джеймс вдигна един документ и го показа на Патрус.

— Това нещо важно ли е?

Магьосникът присви за миг очи, погледна документа и каза:

— Не.

Джеймс взе един счупен фенер и потопа хартията в него. От колана си извади кремък и стомана и подпали насмолената хартия. След това я посочи и отвърна.

— Ами този пожар.

Локлир се захили.

— Ах, този ли? — После задърпа Кролдех за ръката и се развика: — Главатарю, трябва да се измъкваме. Пожар!

Думите му като че ли вляха сили в парализираното тяло на моредела и той му позволи да го извлече към порутената врата, като същевременно мърмореше нещо нечленоразделно.

— След мен, главатарю — повтори Локлир и двамата се измъкнаха навън.

Патрус и Джеймс се заеха бързо да преглеждат разпилените по пода документи. Джеймс подхранваше огъня с тези, които Патрус оценяваше като маловажни.

Скоро магьосникът вдигна ръка:

— Ето това е! Планът за атаката!

— Прочети ми го — нареди Джеймс. — Бързо!

Докато Патрус четеше грижливо обрисувания план, Джеймс се стараеше да запамети всички подробности.

— Разбрах. А сега вземи още малко документи и ме последвай.

Огънят вече бушуваше с пълна сила и когато допълзяха до вратата, в тясното помещение вече цареше нетърпима горещина. Тъкмо когато огнените езици започнаха да се подават през разрушения покрив, двамата се измъкнаха отвън, където Локлир все още стискаше за ръката разтреперания главатар.

— Господарю! — извика Джеймс, като се изправи пред тях. — Успяхме да спасим тези документи. — И протегна смачканата купчина хартии.

Погледът на Кролдех най-сетне се избистри и той осъзна какво се е случило.

— Предатели! — извика той. — Опитаха се ме убият!

— Вече ги задържахме — докладва един от моределите, извикани от Локлир при катапулта. — Тези наемници ви спасиха живота, господарю.

Кролдех дръпна документите от ръцете на Локлир и ги погледна. Лицето му грейна от щастие.

— Браво! — После тупна Джеймс по рамото — толкова силно, че младият скуайър едва не извика от болка. — Вие сте герои! — Моределът тикна бойния план под носа на Джеймс. — Знаеш ли какво е това?

Джеймс се престори на объркан.

— Не, господарю. Просто сграбчих каквото можеше да се спаси.

— Ако ги бяхме изгубили, трябваше да подготвяме нови планове. Ти ми спести няколко дни упорита работа. — Той погледна към пожара и добави: — Както и живота. Сега съм твой длъжник.

— О, дребна работа — махна с ръка Джеймс.

— Не е така — възрази Кролдех. — Ела при мен утре и ще те възнаградя.

— Благодаря ти, господарю. — Джеймс се поклони. — Ще дойда.

Моределът, който още не се беше възстановил от преживяното, позволи на стражата да го отведе, а Джеймс се обърна към Локлир и го попита:

— Къде е Патрус?

— Ами той беше с теб. Да не е отишъл при конете?

Върнаха се при мястото, където бяха завързали конете. Патрус бе яхнал трети кон и ги очакваше.

— Кролдех каза, че сме герои — осведоми го Локлир. — Иска утре да отидем при него, за да си получим възнаграждението.

— Да не смяташ да останеш тук до утре, Джеймс? — попита старият магьосник.

— Да ти приличам на глупав трол? Утре по това време трябва да сме преполовили пътя до Северен страж.

Тъй като вниманието на всички все още бе приковано върху горящия хан, не беше никак трудно да се измъкнат незабелязано от

градчето. Когато стражата на пътя ги попита накъде са тръгнали в тоя късен час, Джеймс отвърна уморено:

— Изглежда, елфите не могат да се оправят с проклетите троли, та ни пратиха да им помогнем да се разберат.

— И аз чух, че на юг имали такива проблеми — каза стражът. — Е, успех.

— Благодаря — отвърна Джеймс.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, Локлир попита:

— Патрус! Откъде взе тоя кон?

— От Кролдех — отвърна старият магьосник и се изкиска. — Е, няма да му трябва до утре, нали?

Единственият радостен миг за Локлир по обратния път бе, когато се наложи Джеймс да изпразни съдържанието на кесията си, за да минат покрай поста на тролите, които уж вече ги смятаха за свои приятели. Конете бяха изморени, така че се налагаше да вървят пеш през по-голямата част от пътя.

Когато най-сетне стигнаха пътя за крепостта, Джеймс спря и се огледа. После попита:

— Къде са войниците?

— Прав си — обади се Локлир. — Мислех, че са се изпокрили заради дъжда, но трябваше да срещнем поне някой патрул.

Джеймс заби пети в хълбоците на измореното животно и го пришпори в неравен и задъхан бяг нагоре по стръмния път. Когато приближиха крепостта, видяха, че мостът е вдигнат, вратата — спуснатата и по стените горят факли.

— Да не са се промъкнали незабелязано вътре и да са избили всички? — попита уплашено Локлир.

Стигнаха рова и Джеймс се провикна:

— Ей, вие горе!

— Кой идва? — отвърна един от стражите от стената.

— Скуайър Джеймс, скуайър Локлир и Патрус. Пуснете ни.

Горе се възцари тишина, но скоро спуснаха моста и вдигнаха вратата. Вътре вече ги очакваше отряд войници.

— Какво е станало? — попита Джеймс, докато слизаше от коня.

— Убийци, скуайър — отвърна един от войниците. — Нощни ястреби в замъка.

— Какво е станало? — викна Локлир.

— Барон Габот е мъртъв, скуайър. А също двама капитани и сержантът.

— О, богове! — въздъхна Локлир.

— Кой командва? — попита Джеймс.

Войниците се спогледаха и накрая един каза:

— Май вие, скуайър.

ГЛАВА 14

ИНСТРУКЦИИ

Обвитите в прахоляк конници препускаха по пътя.

Оуин, Горат и Етан Грейвс се носеха по Кралския друм към Крондор. Бяха прекарали една нощ в Тъмнопол, в сравнително свестен хан, където дори си поръчаха бутилка вино — Горат неохотно призна, че е по-добро от онова, което се сервираше в дома на барон Кавел — и топло ядене, преди да се сгушат под одеялата. Останалата част от пътуването не беше толкова приятна — наложи се да нощуват на открито под звездите край пътя, свити под дебелите наметала, направо върху каменистата земя, и на два пъти — под проливен дъжд.

Въпреки това успяха да се придвижат доста бързо от Малаково средище до Крондор — за по-малко от петнайсет дни, — при това без да изгубят нито един кон от преумора. Но ето че Крондор вече се виждаше.

Когато забавиха ход, Грейвс каза:

— Решил съм да се оставя на милостта на храма на Ишап. Ще изповядам всичките си грехове.

— И какво смяташ, че ще направят с теб? — попита Оуин.

— Ще ме екзекутират или ще ме пратят в изгнание. Не зная. — Той въздъхна. — Преди това обаче искам да изведа Кет от града.

— Къде ще я пратиш?

— В Кеш. Имам познати там. Стари търговски партньори в Дърбин.

— Чувал съм, че Дърбин не е много тихо местенце.

— Същото може да се каже и за Крондор, ако живееш на улицата — възрази Грейвс.

Оуин все още се опитваше да намери взаимовръзката между отделните детайли, които той и спътниците му бяха открили в последно време. За кой ли път съжали, че скуайър Джеймс не е с тях.

— Защо не помолиш принца за прошка? — обърна се той към Грейвс.

— Ако жреците ме предадат на Арута, той сигурно ще заповяда да ме обесят.

Оуин потрепери. През двете седмици, прекарани в компанията на Грейвс, бе започнал да харесва навъсения старец. Въпреки това не можеше да му прости за тъмното минало, след като бе изслушал признанията му, че се е занимавал с контрабанда, кражби и убийства по поръчка на крондорските Шегаджии.

Оуин вярваше, че старецът сега е друг човек, но дълбоко в себе си признаваше, че ако трябва да избира съюзник, не би желал точно той да му пази гърба. Въпреки посивелите си коси и прегърбената стойка Грейвс все още бе силен и опасен.

Стражата при градските порти ги спря.

— Какво има? — попита Оуин.

Стражникът посочи Горат и попита:

— Кой е този?

— Говори на мен — обади се Горат. — Знам езика ви.

— В такъв случай, кой си ти? — повтори въпроса си стражникът.
— И каква работа имаш в Крондор?

— Нося съобщение от принц Арута до магьосника Пъг.

При споменаването на тези имена стражникът се облеци, отстъпи встрани и извика:

— Изчакайте. Ще ви придружим до двореца. — Тонът му не търпеше възражения. Един от войниците изтича в града и се върна след десетина минути, следван от десетина стражници. Човекът, който ги предвождаше, размени няколко думи със стражника при портата, после се приближи до Горат.

— Ти ли твърдиш, че носиш съобщение от принца за магьосника Пъг?

— Това бяха думите ми — отвърна Горат.

— Аз съм крондорският шериф. Има ли някой в двореца, който да гарантира за теб?

Горат погледна към Оуин, който реши, че е дошъл моментът да се намеси:

— Повечето от хората, които ни познават, сега са в лагера на принц Арута. Но ако Пъг е в двореца, ще потвърди че сме тези, за които се представяме.

Шерифът ги изгледа замислено, след това кимна и каза:

— Последвайте ме.

— Трябва да отида в храма на Ишап — обади се Грейвс.

— Ще го направиш, след като си свършите работата в двореца — подметна през рамо шерифът. — Имаме заповеди да проверяваме всички съмнителни лица и вие също спадате към тази категория. Ако капитанът на кралската стража реши да ви пусне, това си е негова работа.

— Аз съм член на ордена на Ишап и се намирам под тяхна закрила.

— Тогава нека те дойдат да те приберат от капитана. Тъкмо ще потвърдят думите ти.

Стигнаха двореца без повече приказки и на входа шерифът ги предаде на един кралски стражник. Той повика стотника, който им каза:

— Изглеждате ми познати, но ще трябва да изчакате, докато докладвам за вас. Вътре ще решат какво да правят с вас.

Най-сетне отвътре дойде заповед да бъдат допуснати и тримата. Стотникът повика един коняр да се погрижи за изморените животни и за багажа и въведе тримата в кабинета на рицар-маршала.

Капитанът беше сам и вдигна глава щом влязоха. Оуин не знаеше името му, но си спомни, че се бяха видели по време на срещата с принца.

— А, Оуин! — посрещна го капитанът. — Казал си, че имаш съобщение за магьосника Пъг?

— Да — потвърди Оуин. — От принц Арута. Той моли магьосникът да се присъедини към него, тъй като се опасява, че в предстоящото нашествие магията ще играе важна роля.

Капитанът, ветеран с дълги години вярна служба, въздъхна.

— Бих направил всичко, за да изпълня заповедите на господаря, но в момента магьосникът отсъства.

— Да не се е върнал в Звезден пристан? — попита Оуин.

Капитанът поклати глава.

— Никой не знае къде е отишъл. Преди няколко дни дойде жена му с вестта, че е изчезнал посред нощ, оставяйки загадъчна бележка. Това е всичко, което ни е известно.

— Дали не са го отвлекли? — попита Горат.

Капитанът поклати глава.

— Не разбирам почти нищо от магьосничество, но доколкото съм запознат със способностите на херцог Пъг, съм склонен да вярвам, че ако не е тръгнал по своя воля, голяма част от двореца щеше да е разрушен и опожарена.

— Може ли да видя бележката? — попита Оуин.

— Обърни се с тази молба към лейди Катала. Ще пратя някой да я попита дали би желала да разговаря с вас.

Скоро дойде един паж, който потвърди, че лейди Катала е готова да се срещне с новопристигналите. Тримата го последваха към личните покои на Пъг.

Въпреки дребния си ръст Катала бе изумителна жена, излъчваща сила и воля. Личеше си, че е обезпокоена от изчезването на Пъг, ала се владееше отлично.

Акцентът ѝ се стори странен на Оуин — приличаше на цурански, но не беше съвсем същият.

— Казаха ми, че сте дошли да търсите мъжа ми? — бяха първите ѝ думи.

— Да, милейди — отговори Горат. — Носим съобщение от принц Арута, който има нужда от него.

— Къде е той? — попита Оуин.

— Не зная — отвърна тя. — Помните ли дъщеря ми?

Горат кимна.

— Тя изчезна преди няколко дни. Отидох да потърся Пъг в кулата. Той също беше изчезнал.

— Може би са отишли някъде заедно? — подхвърли Грейвс.

Катала го изгледа внимателно и попита:

— Познаваме ли се?

Оуин побърза да ги представи.

— Абате — продължи жената, — мъжът ми никога не би заминал, без да ме предупреди. А и не би оставил толкова тайнствена бележка.

Тя им показа парче пергамент, върху което бе изписано:

За Томас! Книгата на Макрос!

— Какво може да означава това? — попита Оуин.

— Томас е приятел от детинство на Пъг — отвърна Катала. — Сега живее в Елвандар.

— Облеченият в бяло и златно? — попита Горат.

— Да, това са неговите цветове — потвърди Катала.

— Чувал съм да се разказва — продължи Горат, — че когато пътниците от Небесното езеро за Зелено сърце приближат границата със земята на еледелите, пред тях понякога се появява странник, облечен в одеждите на валхеру. Силата му била страховита.

— И това не са празни приказки — рече Катала. — Това е Томас и той е може би единственият в цяла Мидкемия, който би могъл да открие мъжа и дъщеря ми.

— Пратихте ли някой при него? — попита Оуин.

— Още не. Принцът взе със себе си по-голямата част от армията. В града сега се разпореждат капитанът на кралската стража и шерифът на стражниците. И двамата не искат да отделят от оскъдните си сили за изпълнението на задача, която според тях не е толкова важна. — На лицето ѝ се изписа тревога. — Няма кого да изпратим, а и не съм съвсем сигурна дали това послание е за Томас.

— Може би Пъг е искал някой да отнесе на Томас тази „Книга на Макрос“? — предположи Горат.

— Аз помагах на Пъг да каталогизираме цялата библиотека на Макрос, която бе останала на Острова на магьосника, както и книгите, пратени в Звезден пристан. Мога да ви кажа, че такава книга няма. Сигурна съм, че става въпрос за нещо друго.

Оуин погледна Грейвс и Горат.

— Дали ние да не отнесем бележката в Елвандар?

— Оуин, истина е, че съм задължен на теб и приятеля ти, но животът ми виси на косъм — отвърна Грейвс. — Трябва да отида в храма на Ишاپ и да изтърпя отреденото ми наказание — каквото и да е то. — Той се огледа, сякаш се страхуваше, че могат да го чуят. — Ако обитателите на това място знаеха за една десета от подвизите ми, отдавна да са ме тикнали в тъмницата.

— Може би бихме могли да ви помогнем с нещо? — предложи услугите си Катала.

Оуин вдигна рака.

— Милейди, този човек е искрен. Вярно, че е предал народа и вярата си, но е бил движан от любовта си към една жена.

— Трябва да се явя в храма и да се изповядам докрай — рече Грейвс. — Извинете ме, но ще тръгна веднага. — Той улови Оуин, отведе го встрани и му прошепна: — Ако тръгнете на север, отбийте се в Сартското абатство. Там сигурно ще знаят нещо повече за тази „Книга на Макрос“. Разкажете им всичко, което се случи напоследък.

— Надявах се да плаваме с кораб — рече Оуин. — Той погледна към Катала. — Ако жената на магьосника може да го уреди.

— Вземете кораб от Сарт — предложи Грейвс.

— Може и така да направим — склони Оуин. — А с теб какво ще стане?

Грейвс сви рамене.

— Най-вероятно ще ме пратят в изгнание. Може да ми позволят да изкупя греховете си с години упорит труд, но малко се съмнявам. Нищо чудно да уведомят властите за извършените от мен престъпления и да оставят на тях да ме съдят. — Изглеждаше съвсем незаинтересуван от участието си. — Искам да намеря Кет и да я изведа от града. Направих всичко това само за да я защита и не искам жертвата ми да е напразна.

— А тя как ще се справи?

Грейвс се засмя.

— Моята Кет е жена с голям талант и способности. Предполагам, че вече си е подготвила път за бягство и само чака вест от мен.

— Ще можеш ли да й пратиш вест?

— Стига да намеря някой от Шегаджиите.

— В такъв случай желая ти успех, абате.

— Успех и на теб, Оуин. — Той се обърна към Горат. — Ти също се пази. — Грейвс се поклони на Катала. — Сбогом, милейди. — И излезе.

— Милейди — каза Оуин на Катала, — ако ни помогнете с каквото е нужно, ние се наемаме да отнесем тази бележка в Елвандар.

— Какво ви трябва? — попита тя.

— Пари, боя се, защото нашите ги взеха, когато ни отвлякоха на север. Отпочинали коне, за да тръгнем за Сарт. Оттам ще се качим на кораб за Илит и после пак с коне до Елвандар. Опасявам се, че искам твърде много, а вие знаете прекалено малко за нас.

— Дъщеря ми проникна в ума на Горат и ни каза, че той не таи зъл умисъл към нас. Не казвам, че не го намирам за странно, тъй като съм свикнала да вярвам, че тъмните елфи винаги са ни ненавиждали от дъното на душата си.

— Преди две години, милейди — рече Горат, — аз също щях да го намеря за странно. Сега мога да кажа само, че животът ми се преобърна из основи и че научих много нови неща. — Той се загледа през прозореца, откъдето се виждаше целият град. — Светът е много по-голям, отколкото си го представях, или може би мястото, което заемам в него, е по-малко, отколкото ми се иска. — Той повдигна рамене, за да покаже, че това няма значение. — Кое и да е истината, всичко е много по-сложно, отколкото го смятах на младини, когато живеех в скования от ледове север. Готов съм да ви съдействам — добави той сподавено, — защото някога и аз имах деца. Не искам да говоря за тях, тъй като раната в душата ми е още отворена. Ще ви помогна да си върнете съпруга и изчезналата дъщеря.

Катала, дъщеря на раса от горди воители, погледна моределския вожд с блеснали от радост очи. Нито една сълза не бликна от тях, но Оуин не се съмняваше, че думите на Горат са я трогнали до дъното на душата ѝ.

— Чакайте тук — рече тя. — Ще видя какво мога да направя.

Тя излезе, а Горат и Оуин се отпуснаха уморено на столовете.

— Не е ли опасно за теб да пътуваш до Елвандар? — попита Оуин.

Горат се засмя.

— Скоро ще узнаем отговора, нали?

На следващия ден в двореца пристигна бележка от Грейвс. В нея пишеше:

Тръгваме за Дърбин. Кажете на Джими, че съжалявам. Грейвс.

Имаше и набързо начертана карта, както и инструкции как да се отвори тайният вход на абатството откъм една изоставена мина под него. Отдолу на чертежа беше написано:

Ако загазите, скрийте се вътре.

Катала уреди коне и достатъчно злато, за да се качат на кораб от Сарт, както и за нови коне, когато стигнат Илит. Капитанът обеща да прати с тях един конен патрул до Сарт и те тръгнаха още на следващия ден.

Оуин се постара да запомни всички подробности от картата, после помоли Катала да я покаже на Джеймс, в случай че се върне.

Пътуването на север премина без особени премеждия, може би защото агентите на Делекан бяха изгубили интерес към Горат, или пък защото никой не знаеше, че се намират в този район. Когато стигнаха отбивката за абатството, се разделиха с конния патрул и поеха по криволичещия нагоре път.

Когато приближиха, Горат отбеляза:

— Това някога трябва да е било крепост.

— Сигурно на някой местен барон — потвърди Оуин. — И после е дадена на ордена на Ишап.

Горат спря и огледа високите стени.

— Ако е имало битка за това място, била е доста кръвопролитна. — Той посочи нащърбените, щръкнали към небето стени върху стръмната скала и Оуин се съгласи, че не би искал да е в редовете на атакуващите.

Спряха пред вратата и Оуин се провикна:

— Отворете!

Някаква фигура се появи на стената вдясно от вратата.

— Здравейте, пътници. Какво ви води в Сартското абатство на Ишап?

— Нося съобщение от абат Грейвс, който до скоро обитаваше Малаково средище.

Фигурата се скри и минута по-късно вратата се отмести встрани, но щом влязоха, се затръшна и зад гърбовете им се изправи възрастен монах, стиснал в ръка тежък боен чук.

— Кълна се в брадата на Тит! Тъмен брат да влиза преспокойно в абатството, сякаш се прибира у дома!

Показа се и втори монах, който вдигна помирително ръце.

— Братко Михаел, тези добри хорица казаха, че носят вести от абат Грейвс в Малаково средище. — Той се обърна към двамата, които слизаха от конете, и каза: — Брат Михаел е нашият вратар. Навремето е бил войник и понякога си спомня привичките от буйната си младост.

Горат огледа наперения старец, който въпреки възрастта си стоеше изправен и изглеждаше достатъчно як. След това кимна, за да изрази уважението си, и каза:

— Ако задачата му е да бди, върши я добре.

— Аз съм Доминик, Първи брат на тукашното абатство и заместник на абата, когато отсъства. С какво мога да ви помогна?

Оуин се представи, а Горат добави:

— Пътувахме със скуайър Джеймс от Крондор за Ромней и при Малаково средище той ни запозна с абат Грейвс. Малко след това отново го посетихме. Той тръгна с нас за Крондор, за да се предаде на милостта на храмовите служители.

— Влезте — покани ги Доминик и даде знак на един монах да се погрижи за конете. — Последвайте ме, моля ви.

Доминик беше на средна възраст, но се движеше чевръсто. В черните му коси се мяркаха сребърни нишки, а живият му любопитен поглед му придаваше младежки вид.

— Разполагайте се. Искате ли нещо за пиене?

— Вода, ако обичате — отвърна Горат.

Доминик помоли един монах да донесе стомна с вода и заговори:

— Помня скуайър Джеймс от едно негово посещение преди много години. Видя ми се забележителен младеж.

— И все още е — допълни Горат.

Оуин неволно се засмя и каза:

— Абат Грейвс ме помоли да ви предам накратко всички събития. — И разказа онова, което знаеше. След това отговори на доста подробните въпроси на Доминик.

Накрая Доминик отбеляза:

— Този въпрос очевидно е от компетенцията на главния храм в Крондор, но се боя, че абатът ще получи най-суровото наказание.

— Защо? — попита Горат.

— Защо ли? — Доминик спря погледа си върху лицето на тъмния елф. — Защото ни е предал, разбира се.

— На кого се сърдиш за зле свършената работа? На инструмента, или на майстора? — попита моредельт.

— Не те разбирам — отвърна монахът.

— Вашият орден е приел в редиците си този човек, след всички ритуали и клетви. Вината е на ордена, че е допуснал на служба непокаял се докрай престъпник.

— Никой не е свършен — въздъхна Доминик. — Ние също правим грешки. Такава грешка е била и приемането на Етан Грейвс, колкото и настоятелен да е бил в желанието си.

— Е, поне е готов да си плати за грешката — посочи Оуин.

— Чудя се... — подхвана Доминик. — Във всеки случай, не мога с нищо да ви помогна за тази „Книга на Макрос“. Пъг ни позволи да препишем някои от книгите в неговата библиотека в замяна на копия от наши книги, които му пратихме.

— Възможно ли е „Книгата на Макрос“ да е била тук без ваше знание? — попита Горат.

Доминик им махна с ръка да го последват и почна да обяснява:

— Не. Всеки том в библиотеката ни е каталогизиран и лесно може да бъде открит от нашия архивар. — Отведе ги в централната сграда на абатството и каза: — Починете си, нахранете се, а аз ще пратя някой от братята да провери в града кога тръгва следващият кораб за Илит. Ако оставите конете си тук, ще може да си ги вземете обратно на връщане.

Доминик ги заведе в неголяма стая с две легла. Горат се изтегна на едното и веднага заспа. Оуин зае другото, но сънят все не идваше, тъй като в ума му продължаваха да се въртят разни въпроси. Какво ще стане с Грейвс и Кет? Къде са Джеймс и Локлир? И най-вече — каква е тази „Книга на Макрос“ и къде могат да я намерят?

Джеймс погледна картата и поклати глава.

— Не разполагаме с достатъчно хора.

Набързо избраният от него щаб се бе събрал около масата. Джеймс бе назначил нови командири, след като проведе кратък разговор с войниците в крепостта. Посочи също временни стотници, и десетници и реорганизира патрулите ви около укреплението. Беше изминала цяла седмица, откакто се завърнаха от опасното пътуване на север, и най-сетне започнаха да постъпват съобщения за придвижване на вражеските войски.

— Изглежда, проблемите, които им създадохме, вече са разрешени — каза той на Локлир. — Няма съмнение, че се подготвят за главния удар. Предполагам, че скоро ще се появят предните им отряди.

— Дали да не пратим още един вестonosец на юг?

— Долтският граф е разположил наблюдателен пост на северния край на Черногор. Май само на него не сме пращали вестonosци. — Той огледа стаята. — Засега трябва да свикнем с мисълта, че можем да разчитаме само на собствените си сили. Вървете по местата си и се опитайте да повдигнете духа на хората.

— Какво ще кажеш да изляза и да поогледам наоколо? — предложи услугите си Локлир.

Джеймс поклати глава.

— Не. Ясно е, че идват. В доклада се сочи, че теглят обсадни машини и катапулти.

— Какво ще правим тогава?

— Ще чакаме — отвърна Джеймс. — Ще пратим патрули на юг и на запад, за да се подсигури срещу изненадващи атаки от тези посоки, ще предупредим и близките села. Нека въоръжат всички годни за служба мъже и ги докарат тук, а жените и децата да отпратят на юг. — Той се наведе над картата. — Още утре да започнат с изкопаването на ровове по пътя. Трябва максимално да затрудним придвижването на катапултите.

Локлир кимна и попита:

— Да подготвим ли срутвания по пътя?

— Да. От този хълм. — Джеймс посочи с пръст на картата. — Той е навесен над завоя. Ако построите дървено скеле и подредите върху него големи камъни, ще можем да ги съборим тъкмо когато отдолу преминават войските и да затворим прохода поне временно. —

Той се изправи и се замисли. — Струва ми се, че бихме могли да задържим тая черупка, стига да не водят и магьосници.

— Пфу! — обади се някой от тъмния ъгъл. Джеймс и Локлир се обърнаха и видяха, че там стои Патрус. — Ако доведат заклинатели, мисля, че ще мога да им покажа някой и друг трик.

Джеймс се засмя.

— Чудесно. Ще разчитаме на теб. — Той погледна Локлир. — Някакъв напредък в издирването на убиеца?

Младият скуайър поклати глава.

— И аз се безпокоя. Може да е някой от гарнизона, дори от щаба, или да е дошъл да си свърши работата и после е изчезнал незабелязано. Двама от капитаните са били убити в леглата си в палатките, а баронът е бил отровен по време на вечеря, но никой друг на масата не е пострадал.

— Значи не е изключено сред нас да има Нощни ястреби?

— Да — потвърди Локлир. — Наложително е час по-скоро да ги разкрием.

— Разрешете ми да изпека няколко затворници на бавен огън — закиска се злобно Патрус. — Това ще развърже езиците на останалите.

Джеймс не отговори и Локлир го попита:

— Не смяташ да приемеш на сериозно предложението му, нали?

— Не. — Джеймс нетърпеливо поклати глава. После лицето му се озари от усмивка. — Но ми хрумна една идея. — Той повика Патрус и го попита тихо: — Можеш ли да пазиш тайна?

— Не, разбира се — отвърна старецът и прихна.

— Хубаво, защото имам една тайна, която искам да запазиш. Поне за няколко минути.

— Каква е тя? — попита старецът лукаво.

Джеймс започна да им описва плана си и старият магьосник отново се изкиска злорадо.

Джеймс и Локлир стояха на терасата над столовата, откъдето се влизаше в приемната на убития барон. Войниците се хранеха и разговаряха тихо помежду си.

— Разпространява се — прошепна Локлир.

— Като треска — кимна Джеймс.

— Кога според теб ще реагират?

— Доколкото познавам Нощните ястреби, те изчезват в мига, когато възникне и най-малката възможност да бъдат разкрити. В противен случай шансовете им се топят с всяка минута.

— Мислиш ли, че са повярвали на Патрус?

— Защо да не му повярват? — попита Джеймс. — Повечето войници не разбират нищо от магия. Може да са сурови и неотстъпчиви в боя, но не се отличават с особена интелигентност.

— Прав си — усмихна се Локлир. — Трябва да си доста слаб тука — той се потупа по челото, — за да те пратят на границата.

— Да не говорим за доброволците.

— Някой не проявява ли вече признаци на нервност?

— Онези тримата в ъгъла.

Локлир погледна към ъгъла. Тримата войници, които седяха там, бяха доближили глави и разговаряха тихо, за да не ги чуят. Единият, изглежда, спореше с другите двама, но каквото и да обсъждаха, явно се стараеха да остане между тях.

Най-сетне другите двама успяха да убедят третия в онова, за което спореха, защото тримата се изправиха едновременно и тръгнаха към изхода, като се оглеждаха крадешком.

— Затворена ли е вратата на крепостта? — попита Джеймс.

— Разбира се, както нареди.

— Значи ще пробват със задната вратичка. Погрижих се да изглежда така, сякаш никой не я пази. Пропуск на „неопитен командир“. — Джеймс се засмя.

— Опасен тип си ти, Ръчице.

— О, благодаря ти, Локи!

Слязоха по стълбата. Долу ги чакаха двама проверени и сигурни ветерани. Единият — стар десетник — докладва:

— Господарю, видях трима войници да излизат.

— Добре ли ги познаваш?

— Не. Двама от тях дойдоха миналото лято, пратиха ги от Ромней, а третият пристигна преди две-три седмици.

Джеймс кимна.

— Това са нашите хора. Готов съм да се обзаложа, че един от тях е работел в кухнята вечерта, когато е бил отровен баронът, а другите двама са служили при убитите капитани.

— Къде са останалите? — попита Локлир.

— Имам десет души, на които мога да се доверя, скуайър — отвърна десетникът. — Познавам ги от много години, сред тях е и братовият ми син. Чакат ни до конюшната.

— Добре — каза Джеймс. — Да тръгваме.

Четиримата минаха по един тунел, който водеше към задната част на крепостта, и стигнаха до конюшната. Както Джеймс беше предположил, тримата предполагаеми Нощни ястреби бързаха в същата посока.

Старият десетник пхна два пръста в уста и изсвири пронизително. От конюшната се появиха десетина войници и се втурнаха срещу тримата бегълци.

В същия миг последният от Нощните ястреби се обърна и видя, че ги преследват. Осъзнали, че са обкръжени, тримата се отказаха от всякаква съпротива. Но когато Джеймс се приближи към тях, забеляза, че вдигат ръце към устите си.

— Спрете ги! — извика той. — Опитват се да погълнат отрова!

Войниците се хвърлиха напред, но явно бяха закъснели. Когато приближиха тримата Нощни ястреби, те вече бяха паднали на земята с разкривени лица и изцъклени очи.

— Проклети фанатици! — изруга Джеймс.

— Кой са те, скуайър? — попита старият десетник.

— Нощни ястреби. Не зная откъде са се взели, но са готови да служат на всякакви тъмни сили.

— Претърсете ги — заповяда Локлир.

— Няма ли да повикаме свещеник? — попита десетникът. — В Патни има храм на Лимс-Крагма.

— Не. — Джеймс поклати глава. — Ще ги изгорим. Искам да съм сигурен, че ще си останат мъртви.

— Да си останат мъртви? — повтори учудено десетникът.

Джеймс не отговори. Нямаше смисъл да тревожи излишно хората, но лично той си спомняше добре убитите Нощни ястреби в един крондорски бардак, които бяха възкръснали само след минути, готови да подновят пъклените си замисли. Надяваше се никога вече да не присъства на подобна сцена.

— Какво ще правим сега? — попита Локлир приятеля си.

— Ще натовим сабите, ще смажем ризниците и ще чакаме Арута.

Оуин открай време не обичаше да пътува по море, а и Горат призна, че преживяването не е от най-приятните. За щастие, благодарение на попътния вятър плаването не продължи дълго.

В Илит си купиха коне с парите, които им бе дала лейди Катала. Имаха и кратка среща с коменданта на крепостта, който ги увери, че обстановката на запад е спокойна. Изглежда, Делекан се бе отказал от плановете да нанася лъжлив удар от тази посока. Според Оуин причината бе, че врагът съсредоточава силите си другаде.

— Зелено сърце е от другата страна на тези планини — посочи Горат. — Там се крият мои приятели — също стари противници на Делекан. Ако ги открием, сигурно ще ни помогнат.

— Според напътствията на капитана в Илит — отвърна Оуин, — трябва да навлезем в територията на джуджетата, близо до една местност, която наричат Калдара. Джуджетата сигурно също ще ни помогнат да стигнем до Елвандар.

По физиономията на Горат личеше, че не е на същото мнение.

Стигнаха до Зюн, откъдето смятаха да тръгнат към планината. Надяваха се пътят вече да е разчистен от снега, тъй като приближаваше пролет. Командирът на гарнизона ги бе предупредил, че най-краткият път за Елвандар е и най-опасен и че ако търсят друг път, трябва да стигнат на север до Ябон, а после да поемат от Небесното езеро на запад до река Крудий, но така пътуването им щеше да се удължи с цял месец, а Оуин и Горат си даваха сметка, че нямат време за губене.

Нашествието щеше да започне съвсем скоро, тъй като беше необходимо време, за да стигнат вражеските армии посред лято при Сетанон. Който и от възможните подходи да избере Делекан, армията му трябваше да измине няколкостотин мили, което значително усложняваше снабдяването. Изобилие от фураж по пътя можеше да се намери само през пролетта и лятото.

Оуин подозираше, че нашествието срещу Кралството може би вече е започнало.

— Къде са те? — попита Джеймс. Стоеше на една от бойниците на Северен страж, загледан към клисурата, отвъд която бяха

вражеските територии. От седмица очакваха да бъдат нападнати, ала нямаше и следа от врага.

— Какво ще кажеш да изляза и да пообиколя? — предложи услугите си Локлир.

— Не. Ще е като предишния път — разпръснати отряди и никакви целенасочени действия. — Джеймс се опита да прикрие раздразнението си, но не беше никак лесно. — Рано или късно ще дойдат. Не ни остава друго, освен да чакаме.

— Поне Арута и подкрепленията ще се появят скоро.

— Да — кимна Джеймс. — Стига Оуин и Горат да са ги намерили навреме. — Той отново се загледа към пътя, който водеше на север. — Ако беше така обаче, досега Арута да е тук. Нещо трябва да ги е задържало.

— Значи смяташ, че няма да получим помощ? — попита Локлир. Джеймс поклати глава.

— В целия Изток няма достатъчно голяма военна сила, която да ни се притече на помощ. Като се изключат подразделенията на пограничните барони, всички наши сили са струпани на юг и на изток, до кешийската граница, готови да се изправят срещу заплаха оттам.

Локлир въздъхна, изгледа Джеймс и после се засмя.

— Е, не ни е за първи път да се озовем в безнадеждно положение, нали?

— Прав си. Но за първи път двамата с теб трябва да командваме в подобно положение.

Усмивката на Локлир помръкна.

ГЛАВА 15

ПРОХОДЪТ

В прохода духаше вятър.

Горат и Оуин се загърнаха по-плътно в наметалата. Долу вече беше пролет, но тук горе, в планинския проход, зимата все още царуваше с пълна сила.

— Наблюдават ни — каза Горат.

— Кой?

— Не зная. Но от около час някой се прокрадва горе по билото. Ако ни мислеха злото, досега да са ни нападнали.

След няколко минути на пътя пред тях се появи фигура, загърната в дебело наметало. Стоеше неподвижно и очевидно ги очакваше.

Когато се приближиха, Оуин забеляза, че очакващият ги е джудже. Той вдигна ръка за поздрав, а Горат дръпна юздите и рече:

— Оуин, ти говори с него.

Оуин кимна и излезе напред, а моределът забави ход и спря на няколко крачки зад него. Когато се приближи до джуджето, Оуин отметна качулката си и каза:

— Добра среща.

Джуджето също отметна качулката си — отдолу се показа черна гъста брада и коса, която категорично бе отказала да бъде приведена в някакво подобие на ред, както и щръкнали мустаци — като разрошени от вятъра шубраци. Очичките на джуджето скачаха подозрително от Оуин към Горат.

— Приветствам ви — каза то със спокоен глас. — Какво ви води, странници по тези земи, в мразовития проход на Сивите кули?

— Носим съобщение от лейди Катала, жената на магьосника Пъг, до Томас, военачалника на Елвандар.

Джуджето се почеса по брадата.

— Добре скалъпено. Досега не бях чувал подобно извинение. В първия миг дори бях склонен да ви повярвам.

— И защо да не ни вярваш? — попита Оуин.

Джуджето посочи Горат.

— Такива като него вече цяла година пресичат границата и ни създават проблеми. А почти бяхме забравили колко неприятни могат да са нашите съседи.

Горат също отметна качулката и се обади:

— Сигурен съм, че е както казваш, дребосък, но сега не е моментът да обсъждаме старата вражда между нашите два народа. Трябва час по-скоро да стигнем в Елвандар.

Джуджето се покатери на един камък и повтори:

— В Елвандар? Е, щом настоявате. Опасявам се обаче, че твоите далечни роднини горе ще те посрещнат с още по-голяма неприязън от джуджетата. — Погледна към Оуин и добави: — Дали случайно не носите пропуск или писмо от някоя важна клечка?

— И кое ти дава право да искаш подобни неща от нас, джудже? — възмути се Горат.

— Ами, първо, защото сте на моя земя, и второ — тъй като поне двайсетина от хората ми ви обкръжиха от всички страни, докато си бърбим тук кротко. — Той подсвирна и отвсякъде се показаха джуджета.

Оуин не пропусна да отбележи, че са въоръжени до зъби.

— Ясно — каза той, бръкна под наметалото си и извади писмото на Катала, подпечатано с херцогски печат и приподписано от капитана на кралската крондорска гвардия.

Джуджето му хвърли един поглед, после му го върна и заяви с усмивка:

— Още отначало ви повярвах. Каквото и да приказват за моределите, те никога не са се отличавали с глупост, та не бих допуснал, че някой от тях ще се навре доброволно в ръцете ни. Елате, ще ви отведа в селото.

— В селото ли? — учуди се Оуин. — Да не сме близо до Калдара?

— На половин час път. Там ще обясните защо толкова сте се забързали за Елвандар.

— На кого да обясним? — попита Горат.

— На крал Долган — отвърна джуджето. — На кого другиго?

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Скоро се озоваха в малка закътана долина, наред която бе разположено китно селце с къщи от бял камък с остри покриви. Отправиха се към централната сграда, която бе и най-голямата. Когато спряха пред нея, джуджето заяви:

— Е, момчета, ние ще се погрижим за конете ви. Кралят ви чака в приемната.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита Оуин.

Джуджето поклати глава.

— Не, имам по-важна работа. Сами ще се оправите. Вървете по коридора и ще стигнете при краля.

— Мога ли да узная името ти, джудже? — попита Горат. — Задължен съм ти за дружелюбното отношение.

Джуджето се засмя.

— Казвам се Юдел. Аз съм най-малкият син на краля.

Оуин отвори вратата. Помещението, в което влязоха, бе тясно и продълговато, с много врати от двете страни. На отсрещния край имаше проход към по-голяма стая. Двамата минаха по коридора и се озоваха в приемната, в която имаше четири големи маси. В най-близкия ъгъл седяха пет джуджета. Едно от тях се изправи и заяви:

— Аз съм Долган.

Оуин се поклонил несръчно и каза:

— Ваше величество.

Долган махна небрежно с ръка и го поправи:

— Наричай ме просто Долган. — Донатъпка лулата си и я запали с димящ въглен. — Какво ви води в Калдара?

— Лейди Катала — почна Оуин, — жената на магьосника Пъг, ни помоли да отнесем важно съобщение на военачалника Томас в Елвандар.

Долган повдигна вежди.

— Томас е мой стар и скъп приятел. — И додаде с усмивка: — Както и необикновен човек. — Изгледа Горат и отбеляза: — Странни другари си подбираш, момче.

— Горат — обясни Оуин — донесе предупреждение на принца, че един нов главатар, Делекан, подготвя нахлуване в Кралството. — После почна да разказва на краля какво се е случило.

Долган го изслуша, без да го прекъсва. Когато Оуин приключи, джуджето потъна в размишления. Накрая вдигна глава, погледна Горат и рече:

— И тъй, стари враже, искам да ми отговориш на един въпрос: защо предупреди своя противник, след като това ще е повод да изтребим народа ти?

Горат също обмисли внимателно отговора си и накрая каза:

— Тъкмо защото не искам народът ми да бъде изтребен. Желанието ми е Делекан да бъде свален. Той прекали. Малцина от моите дръзват да му се възпротивят открито, но ако изгуби войната с Кралството, вече няма да разполага с власт над моя народ. Противниците му тогава ще са многобройни.

— И после какво ще стане? — попита Долган. — Ще се появи някой друг вожд и отново ще ви свика на бой, нали? Може би ти искаш да заемеш мястото му?

Горат изгледа стария крал и отвърна:

— Мисля, че никога няма да се върна в Северните земи. Там изгубих две жени, двама сина и дъщеря. Всички мои роднини са мъртви. Нищо не ме свързва с оня край. Не зная как ще се развият събитията, но не се съмнявам в едно — Делекан трябва да бъде спрян.

Долган бавно кимна.

— Добре казано. И ние ще те подкрепим. По време на Войната на разлома моят народ отиде в Елвандар, за да помага на Томас и елфите. Знаем един таен път, по който да стигнете безпрепятствено в двора на кралицата. Ще пратя един отряд, за да попречи на вашите сънародници ренегати и на скитащите из пустошта таласъми да ви попречат по пътя. — Той се изправи. — Сега си починете, нахранете се, а утре тръгвате отново.

— Благодаря ти... Долган. — Оуин се поклони.

Кралят на джуджетата само кимна усмихнато.

Появи се друго джудже, жена, и ги отведе в отредените им стаи. Когато стигнаха пред вратата, Горат спря и се огледа колебливо.

— Ама тука...

— Какво, има? — попита Оуин.

— Не зная... има нещо странно. Усещане за отдавнашно присъствие на голяма сила.

— Господарят Томас обикновено отсяда тук, когато ни е на гости — каза джуджето. — И аз усещам това, за което говорите. Ако ви потрябва нещо, само ме повикайте — казвам се Бетлани.

— Благодаря — рече Оуин.

— Значи това, което казват за този Томас, е истина — продължи Горат. — Щом усещам силата му десетина години, след като е бил тук.

— Всичко е възможно — рече Оуин. — Хайде да спим. — Изтегна се на леглото и бързо се унесе в сън.

Когато се увери, че момчето спи, Горат се надигна тихо, излезе в коридора и се върна в приемната на краля. Долган стоеше на верандата и той се присъедини към него, за да се полюбува на гледката. Селцето беше само от десетина къщи и още толкова магазинчета и работилници. Имаше ковач, дърводелец, хлебар.

— Красиво е, нали? — попита Долган.

Заобиколено от високи борове и тучни ливади, мястото бе наистина чудесно. Високо над тях се виждаха заснежени върхове. По селската морава щъкаха кокошки и патици, имаше и няколко кучета.

— Хубаво е, наистина — съгласи се Горат.

— Бил съм само в няколко моределски села, но бяха обезлюдени, след като цураните прогониха сънародниците ти от високите пасища. Не бяха много по-различни от моето.

— Ние строим къщите по друг начин — отвърна Горат. — Но пекарната си е пекарна, а ковачницата — ковачница. Съвсем като при вас.

— Другото Средилетие ще навърша сто двацет и осем години. Повечето от тези години преживях в борба. — Долган вдигна глава и погледна отдолу високия тъмен елф. — Знаеш ли, ти си първият моредел, с когото разговарям спокойно.

— А ти си първото джудже — отвърна Горат. — Доскоро не бях говорил така и с човек. Сега вече виждам, че светът е съвсем различен, отколкото си го представях като малък. Бях само на дванайсет, когато ме провъзгласиха за вожд на моето племе, а на трийсет и седем отмъстих за смъртта на баща си. Повече от сто години арданейското племе живее в заледените пещери на далечния север, където зиме слънцето почти не се показва, а лете не залязва. Ловуваме моржове и тюлени, търгуваме с племената на юг от нас и живеем отделени от своите сънародници. А когато се върнахме по земите си, трябваше да

воюваме, за да отстоим свободата и мястото си сред моределската раса. Уважаваха ни, дори се бояха от нас, и думата ми се чуваше в съвета.

— И какво стана после?

— После дойде Мурмандамус.

— Кой? Първият или вторият?

Горат се усмихна.

— По-скоро и двамата. Първият бе забележително създание. Умееше да говори и караше хората да го слушат и да му вярват. Лесно увеличаше всички. Тогава всички се надигнахме и ударихме на юг. При Ябон обърнахме хората в бягство. Мурмандамус умря, но легендата остана жива и когато се появи вторият Мурмандамус, бяхме готови да го последваме без никакво съмнение.

— Сляпото подчинение е опасно нещо.

Горат кимна.

— Преди появата на втория Мурмандамус някои мои сънародници бяха прокудени на юг от по-могъщи кланове и се заселиха край Зъберите на света. Други, между които и моят клан, обитаваха ледените пещери в далечния север. Тогава започна въстанието, което продължи стотина години.

— Спомням си — рече Долган. — Твои сънародници се навъртаха даже по тези места.

— Аз лично дотогава не бях слизал толкова на юг — чак до бреговете на Горчиво море. Не бях си и помислял, че ще видя с очите си Сивите кули. Имах един далечен братовчед, Обкар се казва, чието племе се премести да живее тъдява — в Зелено сърце.

— Нямаме нищо против, стига да си останат там долу. Открай време не сме имали проблеми с моределите от Зелено сърце — те са кротки съседи. Но виж, твоите планински братовчеди са друго нещо.

Горат погледна джуджето и се засмя.

— Говориш като сина си. Както му казах, съмнявам се който и да било моредел да нарече джуджетата „добри съседи“.

— Което е вярно, вярно е — кимна Долган. — Но друго нещо не ми дава покой от много време. Ние, джуджетата, макар и умели воители, сме миролюбиви създания, стига да не ни закачат. Никога не започваме първи. Обичаме децата си, лете извеждаме стадата на паша, а зиме стоим на топло и си пийваме сладък ейл. Животът ни е хубав. Но тъй като ти си първият тъмен елф, с когото разговарям спокойно, ето какво

искам да те попитам: защо вие, моределите, мразите толкова човеците и джуджетата?

Горат обмисля доста дълго въпроса и накрая каза:

— Когато побягнах на юг, преследван от един мой братовчед, който искаше да ме убие, щях да отговоря по един начин. Тогава щях да река: „Когато си отидоха валхеру, те ни дариха свободата и заедно с нея този свят, а вие, човеците, сте нашественици. Вие ни отнехте това, което ни принадлежи.“ Сега вече нямам готов отговор.

— И кое се промени? — попита Долган.

— Много неща — отвърна Горат. — Моите сънародници станаха... — Той въздъхна, сякаш се готвеше да сподели нещо, което му тежи от доста време. — Преди много години ние сме били почти еднакви. От нас са произлезли и моределите, и елдарите, и еледелите, и гламределите. Тогава всички сме били един народ. Повечето от тези имена са ни ги дали нашите врагове. Еледел е презрително название: на човешкия език ще се преведе като „елфи от светлина“. Това е подигравателно име, с което наричат онези, които се представят за поизвисени от останалите. Те пък, от своя страна, ни наричат моредели, или „тъмни“. А пък гламредели се превежда като „умопобъркани“. Ние, които в далечното минало сме били една раса, сега сме толкова различни, че понякога ми се струва, че сме забравили кои сме всъщност.

Долган кимна, но не каза нищо, заслушан внимателно.

— Известно ли ти е, че не можем да имаме деца от еледелка или гламределка?

Долган поклати глава.

— Нашите знахари смятат, че в процеса на това разделение сме изгубили нещо жизненоважно, нещо, което се е променило толкова много, че сега сме толкова различни от нашите някогашни роднини, колкото и от джуджетата и хората.

— Това наистина изглежда много странно — тихо каза Долган.

— Според представите на моите сънародници аз съм вече стар — продължи Горат. — Идното Средилетие ще ударя двеста и шейсет лета. Само нашите братовчеди в Елвандар живеят толкова дълго. И това е защото са постигнали нещо много важно, което на север не познаваме: мира.

Долган въздъхна.

— Мирът е удивително постижение за всеки народ. Но той се ражда в сърцата.

Горат зарея поглед към поляните по склоновете на планината.

— Ние живеем зад стени. Селата ни са превърнати в крепости. Никоя жена не извежда добитъка на паша, без да е затыкнала сабя в пояса или да е метнала на гърба си лък и стрели. Децата ни играят само с оръжия. — Той наведе глава. — Оставяме ги да се наранят, за да се научат от малки да се пазят. Долган, отчаян съм от пътя, по който върви моят народ.

— Мисля, че трябва да идеш в Елвандар — не само за да отнесеш съобщението на Томас. — Долган се усмихна. — И че в момента се нуждаеш от халба силен ейл. Мисля, че зная къде да седнем.

— Проявяваш гостоприемство към един отколешен враг? — подметна с крива усмивка Горат.

Долган поклати глава.

— Ти не си ми враг, Горат. В това вече няма съмнение. — И му даде знак да го последва.

Оуин се събуди от гръмък смях и когато влезе в гостната, видя, че Горат, Долган и още няколко джуджета седят край огъня, пият ейл и си разказват истории. Едно от джуджетата, непознато на Оуин, тъкмо казваше:

— Ами да, всеки таласъм би го направил, стига да го убедиш, че идеята си я бива.

Оуин погледна през прозореца. Навън се зазоряваше.

— Ама вие цяла нощ ли пиете? — попита той.

— Добре дошъл, млади приятелю — обърна се към него Долган, надигна се и също погледна през прозореца. — Да, цяла нощ. Ще ни направиш ли компания?

— Малко ми е рано, а и трябва да тръгваме за Елвандар.

— Така е — рече Долган. — В такъв случай ще поръчам да ви направят нещо за закуска. — Той удари с юмрук по масата и извика: — Дайте ядене!

Останалите джуджета също подхванаха призива, заблъскаха по масата с малките си юмручета и с глинените халби и заповтаряха:

— Ядене! Ядене! Я-де-не!

Влезе възрастна жена с прибрана под бяла кърпа коса и голяма дървена лъжица в ръка. Размаха лъжицата като боздуган и се провикна:

— Потърпете още малко, ленивци такива!

Зад нея се появила десетина джуджета с подноси, отрупани с ястия. Имаше захаросани плодове, цвърчащи наденички, вдигащ пара хляб, бурканчета с масло и мед и апетитни сладкиши. И още ейл.

— Изумен съм колко много бира изпивате, без да ви призлее — не пропусна да отбележи Оуин.

— Джуджетата по природа са здравеняци — обясни Долган.

— Така е — съгласи се Горат. — Опитай се да преследваш някое три-четири дни и ще разбереш... Или да бягаш от него.

Всички джуджета внезапно млъкнаха, после избухнаха в гръмогласен смях.

След което всички се нахвърлиха върху обилната закуска.

Щом се нахраниха, докараха конете и Оуин се зарадва, като видя, че са натоварени с храна за седмици. Освен това животните също бяха нахранени, напоени и отпочинали, дори подковите им бяха сменени.

— Долган, сърдечни благодарности — каза той.

— Няма защо, момко — отвърна кралят на джуджетата. — Благодарение на теб получих рядката възможност да се запозная с една изключителна личност. Удоволствието беше изцяло мое.

Горат стисна ръката на джуджетото.

— Гостоприемството ти е несравнимо, приятелю Долган.

— А ти ще си винаги добре дошъл в Калдара, Горат.

— Благодаря ти. — Горат му се поклони и се метна на коня. Към тях се приближиха няколко млади джуджета с брони и въоръжени до зъби.

— Пращам тези момчета да ви придружат до река Крудий — обясни Долган. — Ще имат грижата да си нямате неприятности.

— Още веднъж благодаря — рече Оуин и подкара бавно коня. Джуджетата затичаха до тях. — Готов ли си да яздиш? — обърна се Оуин към Горат.

— Знаеш, че предпочитам да вървя, но ще се справя — отвърна все така засмяно тъмният елф.

— Не съм те виждал толкова весел — изхъмка Оуин.

— Така е — отвърна моределът. — Отдавна не бях попадал в компания на храбри войници, добър ейл и истории за геройства и подвизи. — Усмивката му бавно помръкна. — Доста отдавна.

Напуснаха селото на джуджетата в мълчание.

Пътуването през горите на Зелено сърце и източните краища на Крудийската гора мина без произшествия. Седмица след като напуснаха Калдара, стигнаха брега на реката. Водачът на джуджетата, казваше се Откал, заяви:

— Тук ще се разделим. Това е река Крудий. От другата страна е Елвандар.

— Усещах го още от вчера — отвърна Горат.

Откал посочи по пътя.

— На миля по-нататък има брод. Идете там и чакайте.

— Какво да чакаме? — попита Оуин, като забеляза, че джуджетата се готвят да си вървят.

— Ще видиш — отвърна Горат.

Стигнаха брода — широка пясъчна ивица, задържана от подредени във водата камъни — и спряха.

— Не искам да ставам досаден — обади се Оуин, — но какво всъщност чакаме?

— Покана да влезем. Никой не може да влезе неканен в гората на елфите.

— И какво ще ми се случи, ако се опитам?

— Лоши неща.

— Хубаво де, няма да влизам. Но как да им съобщим, че сме тук и чакаме?

— Никак. Те знаят.

След няколко минути от другия бряг ги повикаха на непознат за Оуин език. Горат отвърна на езика на Кралството:

— Двама пътници молят да бъдат допуснати в Елвандар. Носим съобщение за военачалника Томас от лейди Катала, жената на Пъг.

Настъпи пауза, после на брега се показа елф и извика:

— Кажете си имената и откъде идвате.

— Аз съм Горат, главатар на клан. — И погледна към Оуин.

— Аз съм Оуин — отвърна младежът, — син на барона на Тимонс.

— Минавайте — отвърна елфът.

Прекосяха брода с конете и спряха, когато от гората се появиха още елфи. Водачът им се приближи и каза:

— Оттук сме на един ден езда от елфическите езера и на още един от двора на кралицата. — И без да добави нищо повече, се обърна и затича по пътеката. Други двама елфи застанаха зад тях. Останалата част от групата се скри в гората.

Докато препускаше през гората, Оуин оглеждаше тукашните елфи и ги сравняваше със спътника си. На пръв поглед между тях и Горат нямаше никакви видими различия. Разликата по-скоро беше в поведението.

Горат беше висок, широкоплещест и излъчваше сила. Оуин го бе виждал по време на действие — бърз и смъртоносен. Тези елфи изглеждаха стройни, не толкова широки в раменете, но високи също колкото Горат. Най-голямата разлика бе в начина, по който се движеха. Имаше някаква лекота и гъвкавост в движенията им, сякаш бяха едно неразделно цяло със заобикалящата ги гора. Те бяха грациозни.

Тримата елфи тичаха около час, без да дават признаци на умора, и едва тогава спряха да си поемат дъх за няколко минути. Горат ги разглеждаше мълчаливо. После, след като си размениха с Горат някакви неразбираеми за младежа знаци, те се надигнаха и отново затичаха — и така чак до залез-слънце. Тогава спряха в края на една поляна и водачът обяви:

— Тук ще преспим.

Докато Оуин слезе от коня и го завърза за едно дърво, вече гореше огън, а елфите си подаваха мях с вода и изсушена и стрита на прах храна от торбичките на пояса. Бяха насядали право на земята.

След като се навечеряха, Оуин се обърна към онзи, когото смяташе за водач.

— Мога ли да узная името ти?

— Каладейн — отвърна елфът, после посочи другите двама: — Това са Хилар и Травин. — Елфите кимнаха и Оуин отвърна със същото. Тъй като не знаеше какво повече да каже, потъна в мълчание. Горат се наведе към него и прошепна:

— За разлика от хората, елфите не обичат да дърдорят празни приказки.

— Аха — кимна Оуин, но забеляза, че елфите се подсмихнаха, сякаш забележката на Горат не отговаряше напълно на истината.

Без повече коментари той им обърна гръб, зави се с наметалото си и не след дълго потъна в неспокоен сън.

И на следващия ден продължиха почти без да разговарят. Едва следобед, когато Оуин забеляза, че гората вляво от тях е по-тъмна, той си позволи да попита:

— Там има ли нещо, което да е различно от мястото, където сме сега?

— Да не притежаваш магьоснически умения? — бе отговорът.

— Да, защо?

— Защото повечето твои сънародници не биха забелязали разликата. Това е едно от нашите успиващи езерца. Има и други неприятни изненади за неканените гости. Всички тия гори са наши верни съюзници, в които сме подготвили и други невидими капани. Ако навлезеш в онази гора, скоро ще ти се доспи и ще се унесеш в сън, от който не можеш да се събудиш без магия.

Оуин погледна към Горат.

— Това ли са лошите неща, за които спомена?

Горат кимна.

— В легендите ни се споменават много подобни опасности в родната страна на нашите... — той погледна към елфите — братовчеди.

Кой знае защо, на Оуин му се стори, че елфите се разтревожиха от тази забележка.

Прекосяха малък поток, изкатериха се по отсрещния склон и пред тях се ширна просторна равнина. Оуин и Горат дръпнаха юздите.

Заобиколен от широк канал, в средата на равнината върху гигантски дървета бе построен град. Дебелите клони, чиято обиколка надхвърляше тази на стогодишен дъб, стърчаха високо нагоре в небето. Те бяха свързани от по-тънки клони, оформящи изящни мостове, които бяха плоски отгоре. Повечето дървета бяха тъмнозелени, но имаше и такива със златисти, сребристи и белоснежни листа, които излъчваха

блещукаща светлина. Целият район бе окъпан от меко сияние и видът му пробуждаше в душата на Оуин странна и необяснима топлина.

По клоните се разхождаха елфи, виждаха се пламтящи огньове, чуваше се звън на метал в ковачници и шум от други занаятчийски работилници. Това беше най-красивото място, което Оуин бе виждал. Не можеше да откъсне очи от гледката, докато Каладейн не обяви лаконично:

— Елвандар.

Оуин погледна Горат и видя, че спътникът му е зяпнал от почуда. Беше ококорил блесналите си очи и в ъгълчетата им се бяха събрали сълзи. Той промърмори нещо тихо на себе си, на език, който Оуин не разбираше. Оуин погледна към Каладейн, който му преведе:

— Той каза: „Откъде можехме да знаем?“

— Горат? — повика го Оуин.

Горат слезе от коня и каза:

— Това е легенда. Бармалиндар, златният дом на нашата раса.

— Ние ще се погрижим за конете — рече Каладейн. — Идете при дървото с белите листа и там ще ви посрещнат други, които ще ви отведат при кралицата.

Оуин и Горат се запътиха в указаната посока. Когато стигнаха дървото, видяха, че край него играят деца. Няколко елфки бяха насядали в кръг и предяха, до тях елфически стрелци точеха стрели и натягаха лъкове.

Приблжиха се трима елфи и първият от тях ги заговори:

— Добре дошли в Елвандар. Аз съм Калин, син на кралица Агларана.

— Ваше височество — поклони се Оуин. — Аз съм Оуин Белефот, син на барона на Тимонс.

— А аз съм Горат, арданеец.

— Какво ви води тук?

— Нося съобщение от лейди Катала, жената на Пъг, до Томас — отвърна Оуин.

— В такъв случай последвайте ме — заяви принцът, прати един от спътниците си напред и zakрачи до Горат и Оуин. — Вие сте първите гости от много лета насам — обяви Калин на Горат.

Чу се тропот от много крака и на стъпалата пред тях се появи група млади елфи, преследващи свой връстник, който размахваше

някакъв медальон. Този отпред, русокос почти до бяло, следеше през рамо преследвачите си и едва не събори принца, когато се блъсна в него.

Калин се разсмя, улови го за ръцете, завъртя го в кръг и подвижна:

— Внимавай, братченце.

Момчето отстъпи назад, изглежда Оуин и Горат и рече:

— Аха, ясно защо ме заговори на кралски. Извинявай. — И се поклони.

— Няма за какво — продължи да се смее Калин.

— Играехме на заек и хрътки и аз бях заекът.

— И за малко не те хванаха.

Момчето поклати глава.

— Държа ги наблизко, за да не изгубят интерес.

Калин посочи новодошлите.

— Това е Оуин, от човешкия град Тимонс, а до него е Горат от народа на арданейците. А това пък е по-малкият ми брат Калис — добави той.

Момчето кимна и рече:

— Добре дошъл, Оуин от Тимонс. — Заговори Горат на друг език и когато свърши, зачака отговор.

Горат пристъпи напред и двамата си стиснаха ръцете.

Калис погледна през рамо към приятелите си, които стояха и наблюдаваха Горат с мълчаливо любопитство.

— Хайде, хванете ме! — извика им той и се затича.

Миг след това те се втурнаха след него.

— Какво ти каза? — обърна се Оуин към Горат.

Колкото и да бе странно, Горат изглеждаше объркан и смутен.

— Ами, каза ми: „Ако трябва, ще се бия с теб, но предпочитам да бъдеш мой приятел“. — Той премести поглед върху Калин и продължи: — Брат ви е забележителен младеж.

Калин кимна.

— И още как. Елате, съвсем близо сме вече.

Той ги поведе нагоре по изрязаните в стъблото стъпала.

— Оуин, не гледай надолу, ако те е страх от високото — предупреди принцът.

Навлязоха във вътрешността на Елвандар и колкото повече се приближаваха до двореца на кралицата, толкова по-красиво ставаше всичко наоколо. Скоро излязоха на широка тераса, върху която в полукръг бяха подредени удобни скамейки, а отпред имаше два трона.

— Скъпа майко — заговори с тържествен глас Калин, — позволете ми да ви представя нашите двама гости. Оуин, син на барона на Тимонс, и Горат, главатар на арданейците. — Той се извърна към двамата пътници и им даде знак да застанат пред прекрасната жена, седнала на единия трон. — Приятели, това е майка ми, кралица Агларана.

Кралицата бе надарена с царствена красота, имаше изящно оформени вежди и искрящи сини очи. Косата ѝ беше златисточервеникава, разпиляна свободно по раменете.

— Добре дошли — каза тя с приятен музикален глас. Първо погледна към Оуин: — Винаги се радваме на гости от света на хората. — После премести погледа си върху Горат: — Както и на нашите далечни роднини, стига да идват с мир. Сред съветниците ми — тя посочи с ръка — липсваше само представител на твоя народ, Горат. — Тъмният елф погледна в посоката, в която му сочеше, и видя висок възрастен елф, а до него друг, който му беше познат.

— Еаранорн! — възкликна учудено Горат.

Предводителят на гламределите кимна хладно, запазвайки привидно спокойствие.

— Здравей, Горат — рече той.

Друг елф, на възраст приблизително колкото първия, пристъпи напред и се представи:

— Аз съм елдарът Акиала. Радвам се да те видя тук.

Горат потъна в мълчание, но Оуин усещаше, че между елфите продължава някакво на пръв поглед невидимо общуване. После Горат посегна към пояса си, извади сабята и пристъпи към кралицата. Оуин се стресна, но забеляза, че другите не показват и следа от опасение.

Горат положи сабята в нозете на кралицата и склони глава.

— Милейди, аз се завърнах — почти прошепна той.

ГЛАВА 16

ПОРЪЧЕНИЯ

Кралицата се изправи.

Пристъпи напред, наведе се над Горат и постави ръце на раменете му.

— Изправи се — чуха мелодичния ѝ глас.

Горат се надигна и тя се вгледа в лицето му.

— Виждам промяната, като при всички наши братовчеди, завърнали се след дълго отсъствие. — Усмивката ѝ бе окуражаваща. — Но долавям малка разлика. Ти не си се завърнал, Горат, но си на път да го сториш. Пътуването ти обратно към твоя народ продължава. — Тя погледна към водача на гламределите. — Не си сам, защото сред нас има и други, които не са завършили своето пътуване. Когато наистина дойдеш сред нас, ще получиш и новото си име. Засега си оставаш Горат, но вече от Елвандар.

Тя го прегърна, задържа го в обятията си за малко, после се върна на трона. Горат се наведе, взе сабята и я пъкна в ножницата.

— Ваше величество — обади се Оуин, — ще ми позволите ли да кажа нещо?

— Слушам ви. — Кралицата му кимна от трона.

— Нося послание за мъжа ви от жената на магьосника Пъг.

Агларана повика Калин и му каза:

— Синко, бъди така добър и отведи нашите гости в личните ми покои.

Принц Калин даде знак на Горат и Оуин да го последват. Те се поклониха на кралицата, а тя им каза:

— Вървете, а когато приключите разговора с Томас, се върнете при нас. Подготвили сме празненство.

Когато се отдалечиха, Оуин прошепна на Горат:

— Не разбрах почти нищо от това, което видях.

— Ще ти обясня по-късно — обеща му Горат.

— Съпругът на майка ми — каза Калин — беше ранен при едно гранично стълкновение с банда моредели, които се опитаха да прекосят границите ни.

— Не са били бандити — отвърна Горат, — а бегълци от клана на Обкар, прокудени от Делекан и тръгнали да дирят убежище в Зелено сърце.

— Каквито и да са — рече Калин, — Томас беше ранен с отровна стрела и сега си почива.

Той повдигна богато изрисуван гоблен и ги изведе на просторна тераса, от която се виждаше целият Елвандар. В една странична ниша, закрита с полупрозрачна завеса, лежеше едър мъж.

— Почакайте, ще проверя дали не спи — прошепна им принцът.

— Буден съм — обади се отпаднал глас от нишата.

— Томас — заговори Калин, — това са Оуин от Тимонс и Горат, който е на път да се завърне при нашия народ. Носят вести от жената на Пъг.

Оуин и Горат се приближиха към леглото. Томас беше висок и добре сложен младолик мъж с величествена осанка. Бе опрял красивата си глава на няколко възглавници.

— Дочух някои слухове — тихо каза Горат, — но не знаех дали да им вярвам. Той е истински валхеру.

— Не съвсем — рече Калин. — За наше щастие.

— Бих се изправил, за да ви посрещна — продължи Томас, — но за съжаление в момента не съм в състояние да го направя.

— Отрова? — попита Горат. — Каква беше?

— Светлозелено вещество, което ни е непознато.

— Колтари — рече Горат. — Казват, че я донесли от света на цураните и носела името на провинцията, в която я произвеждали. Появи се по времето, когато Делекан започна да сбира клановете.

— Има ли противоотрова? — попита Калин.

— Може ли да видя раната?

Томас даде знак на Горат да се приближи, изви глава настрани и на шията му се показа грозна възпалена рана, която стигаше до рамото.

— Друг на ваше място досега да е издъхнал — рече Горат.

Томас се усмихна и Оуин отново бе поразен от младежкия му вид. Имаше странно лице, с ъгловати, но красиви черти, а ушите му бяха заострени почти като на елфите.

— Забелязал съм, че тялото ми умее да надвива всякакви болести. Само че точно сега силите ми са колкото на някое пале.

— Щом е изкарал досега — рече Горат, — ще надживее и тази рана. Не зная само колко дълго още ще продължи борбата. Дори леко одраскване с колтари изкарва от строя най-малко за две седмици и най-яките мъжаги.

— Струва ми се, че до няколко дни ще се изправя на крака — произнесе Томас.

— Съпругът на майка ми е непоправим оптимист — намеси се Калин. — Ако питате мен, ще има да пази леглото още дълги седмици. Лечителите ни направиха всичко, на което са способни.

— Та какво ми носите от Катала? — върна се на темата Томас.

— Помоли ни да ви предадем, че Пъг и Гамина са изчезнали от Крондор. Преди това Пъг оставил мистериозна бележка: „За Томас! Книгата на Макрос!“ По пътя се отбихме в Сартското абатство, но те не са чували за подобна книга. Вие знаете ли нещо за нея?

— Зная — кимна Томас. — Но това всъщност не е книга. Калин, би ли донесъл кутията, дето е поставена върху ковчежето с оръжия?

Калин се отдалечи и скоро се върна с малка кутия и я подаде на Томас. Вътре имаше свитък.

— Книгата на Макрос е парола, която си уговорихме с Пъг, в случай, че той изпадне в беда и се нуждае от помощ. Той изписа върху този свитък заклинание, с помощта на което всеки, който прочете написаното, ще се озове при него. — Томас се надигна. — Калин, помогни ми да си сложа ризницата.

— Не, Томас — вдигна ръка Калин. — Още си много слаб. В това състояние не можеш да направиш нищо за своя приятел.

— Но Пъг трябва здравата да е загазил, щом ми праща това съобщение.

— Аз ще ида — заяви Калин.

— Не — спря го Горат. — Ще ида аз.

— Принц Арута ни нареди да намерим магьосника Пъг — намеси се Оуин. — Задачата ни ще бъде изпълнена едва когато го открием.

— Не искам да ви обиждам, принце — рече Горат, — но аз имам много по-богат опит в подобни начинания. А и дългът изисква от вас да останете тук, докато Томас се възстанови.

— Познанията ми в магьосническото изкуство сигурно ще са от полза там, където отиваме — похвали се Оуин.

— Де да можехте да изчакате още няколко дни — въздъхна Томас.

— Времето лети — отвърна Горат. — На път сме вече от няколко седмици, съвсем скоро Делекан ще започне нашествието срещу Кралството. Арута се бои от магьосниците му и затова са му нужни съветите на Пъг. Позволете ние да идем. Може да не сме най-подходящите, но сме тук и имаме желание да го направим.

— Хайде, моля ви — добави Оуин и взе свитъка.

Томас кимна.

— Кажете на кралицата да отложи празненството до нашето завръщане — рече Горат.

Оуин разгърна свитъка, погледна го и каза:

— Горате, застани до мен и постави ръка на рамото ми.

Макар свитъкът да бе изписан на непознат език, думите приковаха вниманието му и накараха погледа му да бяга по знаците и докато го правеше, пред мисления му взор се заредиха пламтящи символи. Когато стигна последния ред, ги обгърна непроницаема пелена, зад която скоро се показва плоско като стъкло поле, увиснало наред сивкаво пространство.

Те се понесоха през тунел от светлина, покрай бързоменящи се звуци и аромати, които изчезваха още преди да ги възприемат напълно. Сетне отново се озоваха наред равнина, която този път бе обляна от сребриста светлина, и се понесоха към земята.

Стояха върху пепелявосива почва, от която стърчаха червеникави камъни. Небето бе тъмновиолетово, из въздуха се носеха странни и непознати миризми. Вятърът бе сух и студен.

— Къде сме? — попита Горат.

— На никой от познатите ни светове — отвърна Оуин. — Трябва да сме някъде другаде.

— Да, но къде?

— Не зная. — Оуин сви рамене. Малко бяло слънце бе увиснало над далечните планини и хвърляше издължени черни сенки. — Струва ми се обаче, че скоро ще се стъмни и трябва да си намерим някакво убежище.

Оуин се опита да произнесе заклинанието, с което от дланта му бликаше светлина, и изведнъж прозря ужасяващата истина.

— Горат! Тук магията не действа!

Джеймс разгледа внимателно картата и попита войника:

— Сигурен ли си?

— Да, скуайър. Видях поне три вражески патрула да се катерят по козята пътека към билото.

Локлир проследи с пръст планинския склон върху картата.

— Но какво търсят горе?

— Трябва да са били съгледвачи, едва ли могат да прехвърлят оттам цялата армия. Въпросът е какво душат там?

— Може би искат да проверят дали се задават подкрепления? — предположи войникът.

— Е, ако видят някакви подкрепления, надявам се, ще бъдат така добри да ни го съобщят — засмя се Локлир.

— Ако не видят, най-вероятно ще ни атакуват — рече Джими, който не виждаше в ситуацията нищо смешно. — Пратете най-бързия конник до Мъглива гора — нареди той на войника. — Нека провери дали не се приближават войските на принца и да ми докладва веднага. Ако ги няма, трябва да очакваме нападение всеки момент.

Войникът изтича навън, а Джеймс се обърна към Локлир.

— Май е време да признаем, че Горат и Оуин не са успели да се справят.

— В такъв случай ще трябва да задържим тази позиция, докато...

— Докато не пристигнат подкрепления или врагът не превземе крепостта.

— Дали да не подготвим отстъпление — предложи Локлир, — както при Висок замък — в случай, че положението стане неудържимо?

Джеймс потъна в мрачно мълчание. Накрая поклати глава.

— Не. Ще стоим тук до смърт.

— Какво пък, щом така ни било писано — въздъхна невъзмутимо Локлир.

— Арута би казал: „Такъв е нашият дълг“.

— Ами добре, щом се налага, да го направим с достойнство — рече Локлир.

Двамата излязоха навън и се заеха с подготовката на предстоящата битка.

Слънцето изгря над безлюдния чужд свят. Предната вечер бяха успели да се приютят в една плитка пещера, където прекараха неспокойна нощ. Освен че им беше студено, нямаха и никаква храна.

Когато небето просветля, Горат събуди Оуин. Младият магьосник не беше на себе си, откакто бе открил, че заклинанията не действат на този свят. А това беше вторият шок за Оуин — нямаше никакво съмнение, че са на друг свят.

— Къде може да е Пъг? — зачуди се Горат.

— Ако заклинанието му е подействало така, както смяташе Томас, трябва да е някъде наблизо — отвърна Оуин.

Горат излезе от пещерата и се огледа.

— Виж — посочи той земята. — Следи.

Оуин застана до него и се наведе. В меката почва наистина се виждаха отпечатащи от крака.

— Може би са от Пъг, или от онези, които са го довели. Уф, какви ги говоря! Нямам никаква представа дали Пъг е бил тук.

Горат коленичи и разгледа внимателно следите.

— Бил е само един човек — каза той. — Тръгнал е нагам.

Той се изправи и последва дирята. Оуин вървеше зад него и се оглеждаше. Светлината на слънцето падаше под странен ъгъл, небето беше чисто, ако се изключеха няколко едва забележими пухкави облачета. Вятърът бе все така сух и студен, растителността бе оскъдна. Пейзажът напомняше на Оуин за Северните земи, които бяха прекосили с Горат.

— Виж, тук се появяват още следи — посочи Горат. — Ако първите са на Пъг, на това място са го пресрещнали четирима. Всички са продължили в тази посока. — Той посочи ниските хълмове на хоризонта. — И ние ще вървим нагам.

С напредването на деня ставаше все по-топло.

— Това е пустиня — изпуфтя Оуин. — Чувал съм разни истории от пътници, прекосили Джал-Пур. Но ме подлъга студената нощ. —

Той спря, свали от рамото си торбата и я отвори. Извади отвътре чиста риза и я завърза на главата си. — Преди да вървим където и да било, трябва да намерим вода.

— Прав си — рече Горат. — Но не виждам никаква вода наблизо. Според мен, ако в района въобще има вода, трябва да е там, където са отишли четиримата. Сред онези хълмове. Тъй че не ни остава друго, освен да продължим в същата посока.

Оуин бе принуден да се съгласи. Продължиха да вървят през скалистата безводна местност.

— Ако въобще някога нещо е растяло от тази земя, предполагам, че отдавна е изсъхнало — отбеляза Горат. — Имаш ли представа защо магията не действа тук?

— Не — отвърна унило Оуин. — Опитах с чародейство, заклинание, медитация и всичко друго, на което са ме учили. На пръв поглед всичко е наред, само дето няма резултат! — Той поклати глава. — Сякаш на този свят няма мана.

— Мана? — повтори Горат.

— Това е едно от названията — обясни Оуин. — Така поне я нарича Патрус, за другите магьосници не зная. Става въпрос за енергията, която свързва всички неща, а същевременно може да се използва, за да се създава магия. Повечето хора нямат представа как действа магията. Аз не нося силата в себе си. Всичко, което зная, са готови словесни формулировки, действия, знаци, все неща, които ми помагат да събера мана от заобикалящия ме свят. Но тук като че ли въобще няма мана. Жалко, че не съм изучавал Нисшия път.

— Това пък какво е? — учуди се Горат.

— Различните магьосници владеят различни нива на вълшебство. Патрус е майстор на Нисшия път — тъкмо той ме посъветва да отида в Звезден пристан. Преди Пъг да се завърне от цуранския свят никой не знаеше за различията между двата пътя на магията, поне никой на Мидкемия. Нисшият път е тази част от магьосническото изкуство, при която прилаганият го се свързва със самата природа на почвата под краката си, или с водата — ако наблизо има вода, — дори с небето и с вятъра, като се възползва от способността на повечето вещества да горят при определени обстоятелства и следователно да бъдат използвани като гориво. Мисля,

че един магьосник от Нисшия път би бил в състояние да измайстори някоя магия на място като това, но аз съм безсилен.

— Това важи ли и за Пъг?

— Не зная — отвърна Оуин. — За него също се говори, че е по-голям майстор на Висшия път. — Оуин се огледа. — Не е изключено силата му тук да е потисната до такава степен, че да е безпомощен пред похитителите си. В едно обаче не се съмнявам.

— В какво?

— Без Пъг нямаме никакъв шанс да се завърнем на Мидкемия.

През следващите няколко часа вървяха мълчаливо.

Едва по пладне на следващия ден забелязаха купола. Постоянната жегата и жаждата бяха намалили темпото им до мъчително влачене през пустинята. Меховете на поясите им бяха изцедени до последна капка и Оуин вече усещаше първите признаци на обезводняване. Без да кажат нищо, те закретаха към купола. Когато го приближиха, видяха, че е направен от опънати върху извити пръти кожи.

— Прилича на юрта — рече пресипнало Горат.

— Какво е това?

— Използват ги степните чергари. Вдигат се и се свалят за броени минути.

Той извади сабята, заобиколи постройката и се приближи безшумно към входа, който бе закрит от кожена завеса. Побутна завесата встрани с върха на сабята и след като не се случи нищо, пъкна глава вътре.

— Ела да погледнеш — повика той Оуин.

Оуин го последва вътре и се огледа. Помещението беше съвсем празно, само на пода се въргяляше изтъркано платнище, някога било килим. Горат се отпусна върху него. В ръката си държеше смачкан пергаментов къс, изписан с въглен. Оуин се наведе над рамото му и прочете:

Томас,

Щом си тук, вече си получил съобщение от Катала, че двамата с Гамина сме изчезнали. Дъщеря ми е отвлечена

от цурански магьосници на служба при Макала и преместена тук. Ще ти обясня всичко по-подробно, когато се срещнем, защото разполагам само с два къса пергамент и трябва да бъда кратък.

Не разчитай на магията тук. Тя не действа. Имам някои теории по въпроса, но и тях ще запазя за срещата ни. Липсата може да се дължи на факта, че някога тази планета е била посещавана от валхеру, но предполагам, вече си се досетил за това. Местните обитатели са свирепи и склонни към насилие същества — разбрах го след срещата с четирима от тях. Имат далечна връзка с пантатийците, или поне външна прилика, което ме кара да мисля, че са били изоставени тук от Алма-Лодака по времето, когато из небето са се носели валхеру. Пази се от тях — подозирам, че служат на нашите врагове.

Все още не зная къде е Гамина, макар че претърсих целия район. От един хълм наблизо се виждат някакви развалини. Утре сутринта тръгвам към северния край на острова. Може би там ще открия отговора. И ти ме търси там.

Пъг

— Вече е ясно накъде трябва да тръгнем — рече Горат.

— Ще ми се първо да намерим вода — въздъхна Оуин.

— Вода сигурно има, щом тази пустош е обитаема.

Оуин кимна, но премълча опасенията си, че може да не я открият навреме.

— Поне знаем, че сме на остров — рече Горат. — Това е добре.

— Защо?

— Защото означава, че няма да се скитаме вечно.

Оуин реши, че хуморът е твърде черен за ситуацията, в която се намират, и премълча. Продължиха към близкия хълм и когато го изкатериха, забелязаха руините, за които пишеше Пъг. Отвъд тях се виждаше просторна водна шир.

— Ако стигнем до брега — рече Оуин, — мисля, че ще намеря начин да се сдобием с обезсолена вода.

— Може би този остров се намира насред голямо езеро — подметна обнадядено Горат.

— Би било чудесно.

Спуснаха се по склона и когато доближиха подножието му, Горат извика:

— Вода! — Наведе се и загреба с шепя. — Прясна е. Подай ми меха.

След минута вече разполагаха с половин мях прясна вода, което бе достатъчно да удовлетвори жаждата им поне на първо време. Оуин пи пръв, а Горат го поучаваше:

— Бавно! Не се наливай. Ще те заболи корем.

Водата имаше вкус на минерали и беше топла, но се стори на Оуин най-вкусната на света. Той подаде меха на Горат и нетърпеливо зачака пак да дойде неговият ред. Когато приключиха, отново напълниха меха и Горат каза:

— Ще отбележа това място, в случай че не намерим никъде другаде вода.

Оуин кимна.

— Вече сме близо до руините.

— Сигурно ще сме там преди залез-слънце.

На стотина метра от целта забелязаха още една юрта, полузаровена в пясъка. От това разстояние вече се виждаше, че руините са седем масивни колони от дялан камък. И този път Горат използва върха на сабята, за да повдигне завесата на вратата, а Оуин надникна предпазливо.

На пода вътре откриха втора бележка.

Томас,

Макар досега да не съм открил и следа от Гамина, понаучих някои неща за тази планета. Магията на този свят е претърпяла странни изменения и това, което наричаме „мана“, е приело кристализирана форма. Не познавам естествен природен процес, който да предизвика подобна трансформация, затова съм склонен да вярвам, че се касае за божествена намеса, тъй като дори самите валхеру биха предизвикали истински катаклизъм, ако се бяха заели с

подобна задача. Може би това явление е вдъхновило Дракен-Корин да създаде Камъка на живота, но вероятно никога няма да го узнаем със сигурност.

Научих много неща, след като докоснах колоните в северния край на острова. Избягвай централната колона — след докосването ѝ цял ден се въргалях като болен. През това време едва не ме погубиха две от съществата, за които ти споменах. Спасих се благодарение на способностите ми да боравя със самоделна прашка и камък, но от кратката схватка узнах доста неща за тях. Оставям ти нещо. Не зная дали ще ти послужи, след като магьосническите ти умения клонят към наследството, оставено ни от валхеру, но се надявам поне да не ти навреди. Може би след като открия Гамина ще имам по-добра възможност да изучавам чудесата на този свят.

Пъг

Оуин се огледа и забеляза продълговат вързоп, подпрян на стената на юртата. Вътре намериха навит на руло килим, същият като този в предишната юрта, в който бе загърнат жезъл, изработен от непознат синкав кристал. Оуин го докосна и веднага отдръпна ръката си.

— Какво има? — попита го Горат.

— Не съм съвсем сигурен — рече Оуин, посегна и отново докосна жезъла. — Странна работа.

Вдигна дясната си ръка и същевременно постави лявата върху жезъла и затвори очи. От пръстите му бликна синьо сияние.

— Не зная как е станало, но този жезъл ми възвърна изгубените способности. Сякаш е бил направен от... о, не съм сигурен... кристализиралата мана, за която споменава Пъг.

— Вземи го — рече Горат. — Да вървим да огледаме руините, преди да е паднала нощта.

Стояха на края на щръкнал в морето нос, от който се откриваше гледка към непознатото чуждо море. Седем гигантски кристални

колони се издигаха на височина седем човешки ръста.

— Ще започна с тази отсам — заяви Оуин. Доближи най-лявата колона и я докосна.

Повърхността ѝ бе съвсем гладка. Когато присви очи, Оуин откри, че в действителност плъзга върховете на пръстите си по сноп енергия, обгърнал каменния стълб.

Върху гладката заоблена повърхност на колоната трепкаха разкривени отражения на пустинята, морето и небето, но сред тях се мяркаха и други картини, сякаш колоната му показваше различни страни, океани и небеса.

„Интересно наблюдение. Да не си савани?“

Стреснат от присъствието на чужд глас в ума си, Оуин разтърси глава. Не знаеше дали да отговаря мислено, или на глас, после реши, че речта ще му помогне да се съсредоточава по-добре.

— Не зная какво означава савани, затова не мога да ти кажа дали съм такъв. С кого разговарям?

Горат го погледна втрещено, ала преди Оуин да успее да му обясни какво става, гласът отново се появи в мислите му.

„Аз съм Сутаками, Майка на Хилядите загадки, някога богиня на Тимиряния. Ти ме събуди. Какво искаш от мен?“

— Не съм сигурен за какво говориш. Да не си оракул? — попита Оуин.

„Не. Мога да ти казвам само неща, които са вече известни, макар понякога да предусещам и назряващи събития. Разбирам, че си нов на този свят. Може би искаш да ти разкажа за съществата, които го населяват?“

Още преди Оуин да отвърне, пред мисления му взор изникнаха гигантски същества, птицеподобни, ала с мускулести ръце вместо криле. Клюновете им бяха малки и оформени така, сякаш да могат да говорят с тях.

„Това са тимиряни. Някога бяха поети и учени, както и воители със страховити умения. Бяха на път да литнат към звездите, когато се появи валхеру. С тях дойде и унищожението.“

Появи се друга фигура — мрачно, сякаш изтъкано от сенки същество, при вида на което по гърба на Оуин пробягаха тръпки. Макар най-впечатляващото в него да бяха грамадните му криле, тъкмо очите — леденостудени синкави сфери — приковаха вниманието му.

„Това са древните служители на Рлин Скрр, последните върховни жреци на Дхатсаван, нашия Божии отец, отпреди Голямата разруха. Вълшебни създания, които сега се скитат свободни по този свят, тъй че видиш ли някое от тях, бягай надалеч, защото могат да бъдат убити само от заклинание, което изцежда енергията им в почвата. Обичат да се навъртат край древните руини на храма Дхатсаван... — Гласът постепенно затихна, сякаш идеше отдалеч. — Имам нужда от отдох... другаде ме викат.“

— Почакай! — провикна се Оуин. — Трябва да те питам още нещо.

— Какво става? — чу гласа на Горат.

— Тези колони, те са... древните богове на този свят. Разговарях с богинята Сутоками.

— Защо не опиташ с друга колона?

Оуин кимна, приближи се към следващата колона, докосна я и промърмори:

— Как ли е изглеждало това място първоначално?

„Намираш се сред руините на храма на Карзийн-Маак, някога най-големият храм на седемте божества на Тимирания. Навремето тези колони бяха символи на боговете. Изработени са от саванийски занаятчии, който служеха на Дхатсаван. Сега са само съдове, в които дирим убежище.“

— Какво може да накара един бог да търси убежище? — зачуди се Оуин.

„Валхеру — дойде незабавният отговор. — Те изтребиха обитателите на този свят и оставиха след себе си само шепи оцелели. Едва когато Дхатсаван ни убеди, че съпротивата ни е обречена, създадохме план да прогоним валхеру от този свят, като ги лишим от чутовните им сили. Те избягаха, за да не бъдат заловени в капана, и дори зарязаха верните си служители.“

— И какъв бе този план? — попита Оуин.

„Само шестима от Седмината могъщи оцеляха след Голямата разруха. Двама отпаднаха до такава степен, че почти не могат да обличат в глас мислите си и сега са само разумни сили — на природата. Единствено Дхатсаван остана, за да чака времето на Пробуждането. Той ще ни повика, когато възникне тази нужда... Повече няма какво да си кажем, савани.“

Оуин погледна към Горат.

— Валхеру са превърнали този свят в пустош.

— Силата им няма равна — отвърна тъмният елф. — В нашите легенди се разказва как пътували между звездите върху гърбовете на дракони. Само боговете са по-могъщи от тях.

Оуин се огледа. Слънцето клонеше към хоризонта.

— Но не всички богове, изглежда. Тези колони са всичко, което е останало от седемте най-главни божества на този свят. Един от тях е мъртъв. Двама са онемели, с други двама вече разговарях.

— В бележката на Пъг се казваше да не докосваш централната колона.

— Значи мога да разговарям само с още един. Дали той няма да ми каже какво е станало с Пъг?

Оуин докосна последната колона, но долови само неясно усещане, което не бе свързано с никаква разумна мисъл.

— Този трябва да е от изгубилите сила.

Подмина централната колона и се приближи към следващата, която също се оказа безжизнена. Опита тази след нея, все още затоплена от лъчите на гаснещото слънце. В същия миг се зачуди кого ли са оставили след себе си валхеру.

„Панат-тиандините. Това са същества от друг свят, обучени в магьосническия занаят. Притежават ограничена интелигентност, но са хитри и опасни. Те изработват различни неща за валхеру.“

— Те ли заловиха Пъг?

„Не, макар че смятаха да го сторят. Аз им попречих.“

— А кой си ти?

„Ние седмината някога бяхме богове на този свят. Аз, савани, се наричах Дхатсаван, Господар на портата. Но когато валхеру започнаха да сеят унищожение по целия свят, избрахме да приемем тази форма, вместо да срещнем гибелта си.“

— Не разбирам много от онова, което ми казваш — оплака се Оуин. — На моя роден свят също се носят всякакви легенди за валхеру...

„Това, което знаеш, не е от значение — прекъсна го гласът в главата му. — Нашата кауза е изгубена, но вие все още имате време, за да спасите народа си от съдбата, която ни сполетя.“

— Да го спасим ли? — учуди се Оуин. — Валхеру са измрели на моя свят преди цяла епоха. Те не са заплаха за нас.

Оуин почувства, че го залива вълна на безразличие, сякаш това, което бе казал, нямаше никакво значение за това същество.

„Този, когото познавате като Пъг от Звезден пристан, ще ви разкаже всичко, когато за теб и спътникът ти настъпи време да направите своя избор. От вас се иска да донесете тук Чашата на Рлин Скрр. Направете го и ще освободим Пъг.“

— Откога боговете разчитат на смъртните да им носят разни неща? — зачуди се Оуин.

„Хитър въпрос, млади савани, но само аз единствен мога да зная истинския му отговор. Потърси Чашата в най-далечната пещера в югоизточния край на острова. Вероятно ще трябва да убиеш панаттиандина, който я пази. Можеш да ми я донесеш, а можеш и да не го направиш и да издъхнеш сред пуцинаците. Сам решавай. Но предупреждавам те — не се опитвай да я използваш. Пъг вече получи един горчив урок, задето се помъчи да почерпи от спотаените в нея сили, без да изчака напътствията ми. Тръгвайте.“

— Трябва да вземем някаква вълшебна чаша от другия край на острова — обясни Оуин на Горат. — Изглежда, ще се наложи да се сражаваме с едно същество, което са оставили тук валхеру.

— Денят беше дълъг — рече изморено Горат. — Нека се върнем при юртата и да си отдъхнем. Имаме нужда от почивка и храна, преди да се захванем с тази задача.

Оуин кимна и го последва надолу по склона.

Изгубиха половин ден да стигнат най-далечния край на острова, където — според невидимия бог — Оуин щеше да открие Чашата. Когато стигнаха, приседнаха на един скат, откъдето се виждаше неголямо селце от полуразрушени колиби, построени близо до няколко пещери.

Наблюдаваха го около половин час, но не забелязаха признаци на живот.

— Сигурно е изоставено — промърмори Оуин.

— Не е. — Горат поклати глава и посочи купчина съчки, струпани и готови да бъдат запалени. Недалеч от тях бяха подредени

покрити с кърпи делви. — Онова там, предполагам, е прясна вода. Може никой да не се движи, но селцето не е изоставено.

— В такъв случай значи са се запилели нанякъде.

— Или през деня спят, за да избегнат горещината. — Горат се надигна. — Няма да узнаем отговора, докато не слезем да проверим.

Оуин го последва надолу по склона и когато се приближиха към първата колиба, каза:

— Чашата трябва да е в ей онази пещера.

Горат вече се готвеше да отметне покривалото на входа, когато отвътре го изпревариха. Оуин се вцепени при вида на съществото, което се показва. Приличаше на изправен на два крака гущер, загърнат в черни дрехи. Примигваше заслепено срещу скосената светлина на слънцето. Така и не успя да вдигне тревога, защото Горат заби до дръжката острието на сабята си в гърдите му. После каза спокойно:

— Три.

— Какво три?

— Остават още три, ако това е четвъртото от съществата, които са проследили Пъг.

— А може и да са десетина, ако не са те — прошепна Оуин. — Да действваме бързо.

Изтичаха до входа на пещерата и тъкмо когато Оуин се готвеше да повдигне завесата, някой отвътре го изпревари. Той отскочи назад и съществото — странна смесица от човек и змия — се нахвърли върху Горат. Тъмният елф едва успя да избегне удара на люспестия му юмрук. В същия миг отвътре се появи второ подобно същество, което изръмжа, метна се към Оуин и го повали по гръб. Оуин се претърколи върху пясъка и едва не изпусна кристалния жезъл. Лицето на човека-змия бе изрисувано с жълтеникави знаци и той предположи, че ще се бие с някакъв панат-тиандински шаман. Имаше дълги пръсти, които завършваха със закривени нокти, и се опитваше да му издере очите.

Внезапно пред погледа му се появиха познатите пламтящи символи и той запокити по съществото невидима топка от концентрирана енергия, която го отхвърли назад. Оуин използва кратката пауза, за да се изправи. Съществото все още не се беше възстановило напълно от неочаквания удар. Оуин го изрита с всичка сила в главата и то замря.

Тъкмо когато Горат довършваше първата човекозмия, на сцената се появиха други две. Оуин претършува паметта си за друго подходящо заклинание и почувства, че жезълът в ръката му се затопля. Върху дланта му се появи сияеща сфера, която избухна и повали първото същество, обгръщайки го в пламъци. Част от пламъците се прехвърлиха и върху дрехите на второто и то нададе пронизителни писъци. Горат изтича при него и милостиво сложи край на мъченията му.

Оуин се огледа дали не ги дебнат и други противници. Но всичко изглеждаше спокойно.

Горат прибра сабята и каза:

— Давай да намерим тая проклета чаша.

Оуин влезе в сумрачната пещера, озарена от пламъчето на едноединствено кандило, и усети, че кожата му настръхва. Намираха се в епицентъра на местната черна магия и макар че не можеше да прочете изписаните по стените символи, той долавяше злокобно присъствие. В една малка ниша бе поставена чаша, издялана от непознат камък.

Той посегна да я вземе и в мига, в който я докосна, почувства по ръката си приток на енергия. Щом изскочиха навън, младежът промърмори:

— Това е чашата, няма съмнение.

— И какво прави?

— Не зная, но ме предупредиха, че е причинила сериозни неприятности на Пъг. Така че нямам никакво намерение да се опитвам да разкрия тайната ѝ.

— В такъв случай да се връщаме при тези така наречени богове и да видим дали ще изпълнят своята част от сделката. — Горат се огледа. — Съмнявам се това да са единствените членове на племето. Когато открият какво сме направили, сигурно ще тръгнат по следите ни.

— Ще успеем ли да стигнем колоните до залез-слънце?

— Ако тръгнем веднага и не спираме за почивка — отвърна Горат, обърна се и закричи, без да чака отговора на Оуин.

ГЛАВА 17

В ПОГРЕШНА ПОСОКА

Леден вятър свистеше над назъбената крепостна стена.

Джеймс даде знак на стрелците да осигурят прикритие на приближаващите се конници. Двама съгледвачи препускаха нагоре към подвижния мост и размахваха камшици, за да принудят изнурените животни да преминат обсадния ров преди преследвачите им да ги настигнат. Джеймс се надяваше, че стражите ще вдигнат моста точно навреме — избързаха ли, съгледвачите щяха да останат отвън, но ако закъснееха, вражеските ездачи щяха да завладеят порталната кула, което беше сериозно тактическо преимущество, като се имаше предвид огромното им числено надмощие.

Първият ездач излезе на моста тъкмо когато той започваше да се вдига, а вторият пришпори коня и се озова отгоре, след като животното скочи над зейналата пропаст. Все пак успяха навреме и Джеймс нареди на бойците да стрелят.

Първите трима от преследвачите паднаха, покосени от точно изпратени стрели — двама от тях бяха човеци, ренегати, а третият тъмен елф. Останалите побързаха да излязат от обсега на стрелите. Джеймс даде знак да ги обстрелят с единствения катапулт, който ги посипа с дъжд от едри камъни и изглежда, уби още неколцина.

Останалите отстъпиха надолу по пътя.

Междувременно Джеймс се спусна при порталната кула, където радостните съгледвачи се прегръщаха със своите спасители.

— Какви вести носите? — попита ги той. Единият от тях, млад капрал, се изпъна и докладва:

— Никакви признаци за подкрепления от юг, господарю, и ужасно много врагове, настъпващи от север.

— Как е обстановката на север?

— Има доста кавалерия, която не ни даваше мира през цялото време. Играехме си на котка и мишка. Въпреки прахоляка забелязахме, че противникът изтегля насам голям брой от онези обсадни машини, за

които ни казахте. Тази нощ вероятно ще стигнат подножието на крепостта.

— Добра работа свършихте — кимна Джеймс. — Идете да се нахраните и си починете. Утре сутринта ви чакат нови задачи.

Джеймс отиде да потърси Локлир, на когото бе поверил управлението на складовете и арсенала. Откри го наскре едно полупразно помещение — с видимо отвращение разглеждаше съдържанието на голямо буре.

— Какво има, Локи?

— Това месо е пълно с червеи. Сигурно онези негодници, Нощните ястреби, са слизали тук и са му направили нещо, преди да убият офицерите.

— Какви са пораженията?

— Развалени са всичките ни месни запаси. В чувалите с брашно има буболечки. Можем да ги пресеем, но кой ще иска да яде такъв хляб? Добре поне, че сухарите и сушените плодове са непокътнати. Имаме запаси за известно време.

— Не мисля обаче, че храната е основният ни проблем.

— Идват ли? — Локлир го погледна.

— Утре.

— В такъв случай да вървя да се приготвя.

Джеймс кимна. Не се съмняваше, че хората му са готови да дадат най-доброто, на което са способни; почти всички бяха ветерани от отминали войни, но малцина от тях имаха опит с отбрана на обсадена крепост. Той единствен познаваше въпроса както от теоретична страна, така и на практика — беше се сражавал при Арменгар и Висок замък и знаеше, че за всеки войник на стената атакуващите трябва да разполагат с десет. Това, което го безпокоеше, бе какво ще стане, ако Делекан докара повече от десет срещу всеки един от неговите защитници.

Оуин сложи чашата съвсем близо до колоната, така че страната ѝ да се опира в нея.

В главата му отекна гласът на Дхатсаван: „Виждам, че се завърна с Чашата. Това е добре.“

— И защо ти е нужна? — попита Оуин.

„Не ми е нужна. Не биваше да остава в ръцете на панат-тиандина.“

— Защо?

„Тя е много неща едновременно, предмет с огромна сила, и едно от предназначенията ѝ е да отключва. Тя отваря вратата за други светове. Поне засега изоставените деца на Алма-Лодака ще останат затворени на нашия свят. Сами по себе си те не представляват непреодолима опасност. Но когато са ръководени от пантатийските си роднини, могат да се превърнат в страховит противник. Сигурно след време някой ще дойде да си ги прибере от нашия разрушен свят, но поне в момента вселената е спасена от посегателствата им. Вземете Чашата с вас и я пазете като очите си.“

— Сега повече се безпокоим за Пъг. Нали поиска от нас да донесем чашата. Къде е той?

„В безопасност в една сграда, конструирана от панат-тиандините. Защитните прегради, които го задържат вътре, ще бъдат вдигнати веднага щом го намерите. Той недооцени скритите в Чашата сили, опита се да ги използва, за да открие отвлечената си дъщеря, но те го надвиха и го превърнаха в безпомощно дете.“

— И ти го затвори, за да го защитиш?

„Като личност той не представлява интерес за нас, но можеше да ни бъде от полза, задържайки при себе си Чашата. Опасявахме се, че панат-тиандините са на път да разкрият тайната ѝ. Пъг прекъсна този процес и го върна назад с години. Дори само за това заслужава нашата благодарност. А сега, когато и вие сте тук, можем да се погрижим Чашата да напусне нашия свят. В отплата за свършената работа ще пуснем приятеля ви на свобода.“

Пъг вече е възстановил в голяма степен спомените и личността си, но способностите му ще са потиснати още няколко дни. Идете в пещерата на запад от тази, в която намерихте Чашата — там ще откриете Пъг.“

— Но как ще се завърнем на нашия свят?

„Има отворен път до една пещера в планините, от която се стига до подземната кухня, обитавана някога от валхеру. Вземете

Пъг, идете на север и там ще откриете проход към центъра на планината, както и още предмети, които ще ви помогнат да се завърнете у дома. Не забравяйте да пазите Чашата — с нейна помощ ще предадете на Пъг всичко, което сте научили. — Изведнъж в ума на Оуин се появиха знания за това как да използва чашата. — Дъщеря му също ще откриете недалеч от планините. Тя е пленница на панаттиандините, които я смятат за дар от Алма-Лодака. Освободете я и се върнете на вашия свят. Но не се бавете, защото не мога да поддържам твърде дълго отворен прохода към вашия свят. Силите ми не са каквито бяха.

Тръгвайте.“

— Благодаря — отвърна Оуин и даде знак на Горат да го последва.

— Къде отиваме сега? — попита тъмният елф.

Оуин вдигна ръка в посоката, от която бяха дошли, и обясни:

— Ще идем там, откъдето взехме Чашата, и ще продължим на запад, за да освободим Пъг. Когато свършим с това, можем да се прибираме у дома.

— Ами да побързаме тогава — сви рамене Горат. — Омръзна ми да се мотая из тези пущинаци.

Оуин беше на същото мнение.

Чул да се тръби с рог, Джеймс се изкатери на стената. Долу ехтяха барабани, из въздуха засвистяха пуснати от арбалети къси стрели.

— Идват от северната страна! — уведоми го Локлир.

Джеймс кимна и погледна на изток, където по пътя се приближаваше голяма обсадна кула. Той изтича при северната стена и видя, че долу по хълма се катерят таласъми, въоръжени с въжета и куки. Малко по-дребни на ръст от хората, таласъмите представляваха почти комични фигури, когато, разбира се, не се опитваха да те убият. Имаха гъсти черни перчеми, провиснали над рунтавите им вежди. Кожата им бе синкава, а очите им бяха жълтеникаво черни. Носеха малки полукръгли щитове на ръцете си и затъкнати в поясите къси саби.

Защитниците откриха огън по таласъмите, които притичваха долу и се криеха под щитовете си.

— Донесете камъни! — нареди Джеймс.

Почти веднага на стената излязоха няколко войници, тикащи дървени колички, натоварени с едри ръбести камъни. Те подредиха количките по края на стената, напънаха мишци и изсипаха съдържанието им зад ръба. Лавината от камъни засипа таласъмите и ги изтърколи надолу по стръмния склон. Писъците на затрупаните само подсилиха ефекта от действията на отбраняващите се.

— Това е само лъжлив ход — обясни Джеймс. — Локи, провери какво става на другите две стени, а аз ще сляза при портата.

Локлир се втурна да изпълни заръката, а Джеймс се спусна при порталната кула. Усещаше, че ги чака дълга и мъчителна обсада, без особени изгледи за успех. „Ех, да можехме да ги накараме да отстъпят“, помисли си той тъкмо когато стигна при портата.

Горат се приближи предпазливо към входа на пещерата. По пътя бяха отразили три атаки на панат-тиандини и Оуин бе изчерпал възможностите на кристалния жезъл. Наложил се да задържи единия от нападателите, докато Горат се справи с другите двама.

Тъмният елф отдръпна сабята си и лицето му се изкриви от болка.

— Какво има?

— Вратата е затворена с преграда. Щом я докоснах, почувствах болезнена вълна, която ме разтърси чак до костите.

Оуин се поколеба за миг, после откачи Чашата на Рлин Скрр от пояса си и я допря до завесата. Усети прилив на енергия, за миг в мястото на съприкосновението се появи искра, но не последва нищо. Той отмести завесата встрани и влезе.

Пъг седеше в средата на стаята. Изглеждаше объркан. Премигна срещу светлината и каза:

— Томас?

След това направи опит да се надигне, като се подпря на кристален жезъл, досущ като този на Оуин, но не успя и се отпусна изтощено.

— Не — отвърна Оуин и се приближи към него, следван по петите от Горат. — Томас е ранен при едно нападение срещу Елвандар. Още се възстановява от отровната стрела. Ние дойдохме вместо него.

— Кои сте вие? — попита Пъг и ги погледна с присвити очи. — Чакай, теб те помня. Не си ли момчето, което пристигна преди време в Крондор заедно със скуайър Джеймс?

— Да. А това е Горат — помниш ли го?

Пъг кимна.

— Моределът, чиито мисли се опита да прочете дъщеря ми. — Той изведнъж ококори очи. — Гамина! Трябва да открия дъщеря си!

— Ние знаем къде е — успокой го Оуин и добави приглушено: — Поне така смятаме.

Пъг въздъхна.

— Още съм отпаднал, но паметта ми започва да се възвръща. — Той погледна дясната си ръка и Оуин забеляза зловещ белег, който разсичаше дланта. — Само дете изгубих предишната си сила. Значи казвате, че ви праща Томас? — Той ги изгледа отново. — Как мога да съм сигурен, че не сте мои врагове?

— Нима ни обвиняваш, че сме шпиони? — разсърди се Горат.

— Зная само, че ти си бил неволно оръдие на Макала.

— На Макала? — повтори объркано Оуин. — Че той нали е цурански магьосник?

— Всичко това става по негов план — обясни Пъг. — Не съм казал, че Горат му служи доброволно, а само, че е бил подтикнат към определени действия според плана на Макала и Делекан.

— Делекан също ли е оръдие на Макала? — попита Горат.

— Така предполагам. Когато ти донесе вестта, че Делекан събира армия при Сар-Саргот под знамената на Мурмандамус, изпитах известно безпокойство. Тъй като съм един от малцината, видели със собствените си очи мъртвия Мурмандамус, не се и съмнявах, че той не може да стои зад всичко това. Още тогава си помислих, че може да са замесени пантатийци, които да използват мълвата за възкресяването на Мурмандамус, за да свикат отново моределите и да се опитат да завладеят Сетанон. Използвах способностите си да събера допълнителна информация, както направиха и агентите на принца, и постепенно стана ясно, че няма връзка между пантатийците и Делекан. За известно време смятах, че Делекан е просто поредният

самозабравил се пълководец, търсещ неограничена власт под прикритието на мита за Мурмандамус.

Пъг се олюля от изтощение. Оуин го подхвана и рече:

— Имаме вода и храна. — Подаде меха на Пъг и магьосникът го надигна жадно.

— По-късно — завъртя глава Пъг, когато му предложиха да хапне. — Докато Горат разговаряше с дъщеря ми, за първи път почувствах някакво неясно безпокойство. Изглежда, още тогава съм започнал да се досещам за истинската причина на злощастията.

— И коя е тя? — попита Горат.

— Ти каза, че Делекан е извадил шлема на Мурмандамус като доказателство, че той е още жив.

— Да, драконовия шлем — черен, със златни крилца от двете страни.

— Но когато за последен път видях този шлем, той се въргаляше на пода на едно подземие в Сетанон. Не е възможно по никакъв начин Делекан да се е добрал дотам. Някой друг е отишъл и го е взел.

— Само четирима души притежават силата да открият подземие и да се ориентират в него: Черния Макрос, моя милост, Елгахар от Съвета и Макала — продължи Пъг. — Макрос изчезна след приключването на Войната на разлома, Елгахар, който е мой верен помощник, се занимава с учениците в Звезден пристан, тоест остава само един.

— Макала — кимна Оуин. — Но защо ще го прави? Вярно, че това обяснява поне част от загадката, която не даваше мира на скуайър Джеймс, а именно участието на цураните...

— Ето кое ми привлече вниманието — прекъсна го Пъг. Изправи се и залитна, но беше повъзвърнал силите си. — Щом на пръв поглед никой не печелеше нищо материално от онази размяна, следователно ставаше въпрос за размяна на нематериални неща.

— Информация — подметна Горат.

— И вярна служба — допълни Пъг. — Вече не се съмнявам, че Шестимата, за които говорите, са цурански Велики, ръководени от самия Макала. А и той сам го призна.

— Но защо му е на Макала да подтиква Делекан към война с Кралството? — попита Оуин. — Да не търси разплата за Войната на разлома?

Пъг не бързаше с отговора.

— Това, което ще ви кажа, засяга някои от жизнените интереси на цяла Мидкемия — не само на Кралството. Когато започна битката за Сетанон, на помощ се притекоха воините цурани, както и двама мои приятели от Келеуанския съвет — Хочопепа и Шимоне. Няма съмнение, че въпреки прословутата дискретност на цураните, сведенията за заключителните събития от битката са стигнали до определени среди в Келеуан. — Пъг си пое дъх, сякаш разказът го бе изтощил. — Дълбоко в недрата на град Сетанон е разположено едно древно подземие. В действителност там има две кухни на едно и също място, които обаче съществуват в различно време. — Той обгърна с дланта си юмрука на другата си ръка, за да им покаже как.

Оуин се облеци.

— Преместени в различно време? Това го могат само най-могъщите магьосници на света!

Пъг кимна.

— Първото подземие, това, което е в нашето време, е същото, в което издъхна Мурмандакус и където Макала е намерил шлема, за да го отнесе на Делекан. Второто, което съществува няколко секунди по-напред във времето, е истинската му цел. В него е положен един предмет с невероятна мощ, инструмент толкова опасен, че може да причини гибелта на всичко живо на Мидкемия. Простосмъртният, попаднал в първото подземие, може да прекара там остатъка от живота си, но никога няма да „застигне“ второто, макар да е само на броени секунди зад него. Затова е и цялата тази война — нищо повече от мащабна диверсия, която ще позволи на Макала да се добере до първото подземие, да произнесе заклинанието си и да проникне във второто.

— Но какво ще спечели? — попита Горат. — Защо трябва да изпраща хиляди невинни на смърт, за да стигне второто подземие, след като то е на същото място, където е и първото? Щом е толкова могъщ магьосник, защо просто не се промъкне в това друго време?

— Изучавам този предмет от десетина години — обясни Пъг, — но едва наскоро започнах да си давам сметка за неговата природа и предназначение. Попаднал в погрешни ръце, той може да предизвика разрушение, каквото не сме виждали и в най-страшните си кошмари. Тъкмо по тази причина се погрижих да изградя около него

непреодолима защита. Както вече казах, той е изместен напред във времето — направих го така, както са го правили валхеру. На всичко отгоре — продължи той, — второто подземие се обитава от древен дракон, пазач-оракул, надарен с особени умения. Дори моята сила е почти нищо в сравнение с възможностите на това забележително същество, а ако бъде нападнато от многоброен противник, то ще поиска помощ от самия крал, който точно с тази цел е разположил нарочен гарнизон в Мъглива гора недалеч от Сетанон. Сигурен съм, че магьосник със способностите на Макала отдавна е открил предназначението на този гарнизон и възнамерява да използва армията на Делекан, за да го разбие, а после да проникне във втората кухня, без да се опасява, че някой ще се притече на помощ на дракона. Дори да се справят с дракона, пак ще са им нужни много часове подготовка, за да преодолеят последната преграда.

— Драконът! — възкликна Оуин. — Аз разговарях с него при Малаково средище!

— Така е — кимна Пъг. — Старата статуя се използва за контакти с оракула, за да бъде разколебан всеки, дошъл да я потърси. Ако си разговарял с нея, значи умът ти е бил в Сетанон.

Оуин погледна Горат.

— Ето защо тя каза, че ти ще играеш ключова роля в тази история. — После отново се обърна към Пъг. — А също обяснява и плана на Делекан. Принц Арута ни прати да те намерим, защото се боеше, че Делекан ще използва магия при атаката срещу Северен страж. Джеймс смяташе, че след като завземе Северен страж, армията на Делекан ще се спусне с лодки и салове по реката към Ромней и оттам ще удари Сетанон по суша. Можеш ли да ги спреш?

— Не и в сегашното ми състояние — отвърна Пъг. — Вярно, че силите ми се повъзвърнаха и паметта ми вече не е толкова обърквана, но се боя, че ще мине доста време, преди да си възстановя магьосническите умения. В сляпото преследване на изчезналата ми дъщеря използвах един вълшебен предмет, на който разчитах да възстановя способностите си. Но щеше да е по-добре, ако не го бях направил.

Оуин кимна, посегна към пояса си и извади Чашата на Рлин Скрр.

— Едно същество, което се нарече Дхатсаван, ми каза, че това, което ти е отнело силата, може да ти я върне, но с моята помощ.

Пъг докосна предпазливо чашата в ръката на Оуин. Младият магьосник почувства слаб бодеж във върховете на пръстите си и в същия миг го заляха картини, усещания, непознати спомени, чувство за сила и власт. Пъг тихо каза:

— Рисковано е, Оуин, но в дните, които предстоят, те чакат още по-големи изпитания — такива, за каквито може би ще сметнеш, че не си подготвен. Все пак ти благодаря за помощта.

А после Пъг и Оуин потънаха в непрогледен мрак.

Излязоха едновременно от дълбокия транс и откриха, че Горат седи до тях.

— Вече се безпокоях, че никога няма да се събудите.

— Колко дълго спяхме? — попита Оуин.

— Два дни — отвърна Горат. — Наложих се да ви наливам с вода насила, а с храната беше още по-сложно.

Оуин продължаваше да мига, замаян от изображенията, които се мяркаха пред очите му. Опитваше се да се съсредоточи, но всичко наоколо сякаш се разпадаше. Той се надигна замаян.

Пъг също се изправи и взе кристалния жезъл. Погледна към ръката си и от пръстите му бликна пламък.

— Интересно. Преди не можех да го правя.

— Този трик го научих от един магьосник, казва се Патрус — обясни Оуин.

— Изглежда, съм се сдобил с нови способности, докато предишните някак ми убягват.

— А моята глава ври и кипи от странни картини и мисли, които не мога нито да обясня, нито да възприема.

— Ще започнеш да ги разбираш, когато му дойде времето — успокой го Пъг.

Оуин погледна жезъла на магьосника и рече:

— Моят май изгуби вълшебните си способности.

— Трябва да ти намерим още от този кристал, в който на този свят съществува маната.

— Аз пък мислех, че кристалът е мана.

— Не. Ела, ще ти покажа. — Пъг ги изведе отвън и се огледа. Растенията, които стърчаха от безводната напукана земя, изглеждаха изсушени и сбръчкани, а цветовете им приличаха на замръзнали кристали. — Ето онова там — посочи той. — Сред другите растения се открояваше едно със златист цвят, докато останалите бяха виолетови или сини. — Това не е растение. Докосни го с жезъла.

Оуин доближи върха на жезъла до растението и изведнъж почувства прилив на енергия.

— Оглеждай се за златисти растения, докато вървим — посъветва го Пъг. — Хайде — да намерим дъщеря ми и да се прибираме у дома.

— Ако вече не сме закъснели — изпъшка Горат.

— Дхатсаван сигурно е знаел колко време ще ни отнеме това — успокои го Оуин. — Щеше да ни предупреди, ако трябваше да бързаме.

— Дано да си прав — отвърна Горат.

— Каза също, че оттук трябва да вървим право на север, докато стигнем един район, обитаван от валхеру, когато още са били на този свят. Там ще намерим и дъщеря ти. Панат-тиандините я смятали за свята и нямало да ѝ направят нищо лошо.

— Ще го приема за божия благословия, ако е истина — въздъхна Пъг. На лицето му се четеше облекчение. — Да тръгваме.

Запътиха се на север и през останалата част от деня спираха само веднъж, за да си отдъхнат и да утолят жаждата си. Оуин видя няколко златисти растения и докосна всяко с жезъла си, зареждайки го с магия.

Малко преди залез-слънце до слуха им достигна странен нисък шум, който идеше от север. С приближаването им шумът се усилваше. Изкачиха един хълм и видяха в подножието му десетина змиеचовеци, подредени в кръг около юрта, чиито стени бяха изрисувани с мистични символи.

— Май няма да ни е лесно — подметна Горат. — Тези на двата края имат като вашите жезли.

— Един моределски магьосник, казваше се Наго, се опита да ме замрази със заклинание — спомни си Оуин. — След това успях да го приложа веднъж.

Пъг затвори очи и след малко каза:

— Мисля... че зная какво имаш предвид. Ще мога да го използвам.

— Ако успеем да обездвигим двамата с жезлите — заговори Оуин, — а после запратим огнена топка по останалите, това ще предизвика паника, достатъчна, за да освободим дъщеря ти.

Тримата се съгласиха, че планът е подходящ, и по сигнал на Горат Пъг и Оуин се изправиха, стиснаха кристалните си жезли и произнесоха заклинанието, което да повали двамата им противници. Миг по-късно змиечовете с жезли замръзнаха на местата си, парализирани от ужасяваща болка. Останалите панат-тиандини бяха толкова уплашени, че Пъг и Оуин разполагаха с предостатъчно време да запокитят огненото кълбо в редиците им. Двама нададоха пронизителни писъци и побягнаха с обгърнати от пламъци наметала. Останалите се огледаха за източника на атаката и тогава пред тях се изправи Горат.

Оуин използва парализиращото заклинание, за да спре един от тях, а Пъг метна още една пурпурна топка от лъчиста енергия и замрази друг.

Горат посече първия от настъпващите панат-тиандини и се извърна да посрещне атаката на следващия. Парира удара му, отстъпи встрани и го промуши ловко. Към него вече летеше трети.

Двама от нападателите се отказаха и опитаха да избягат, но Пъг и Оуин ги повалиха с огнени кълбета. Скоро всички противници бяха парализирани или избити.

Пъг изтича при юртата и дръпна настрани тежкия гоблен, използван за завеса. В средата на помещението се издигаше статуя на жена, примитивна и лишена от детайли.

— Къде е Гамина? — извика той.

— Може би в старото убежище на валхеру? — отвърна Оуин, който бе застанал на прага.

— Дори тук долавям следи от някогашното им присъствие — каза Горат, докато се оглеждаше.

Пъг трескаво търсеше някакви следи от дъщеря си.

Горат вдигна един пращен вързоп от ъгъла, който, изглежда, стоеше там от доста време. Под него лежеше част от броня, бяла, с кафява и златиста лента. Горат я изпусна, сякаш бе нажежено желязо.

— Валхеру! — възкликна той. Пъг също се наведе да я пипне.

— Да, прилича на доспехите, които носи Томас.

— Опасна ли е? — попита Оуин.

Пъг прокара длан отгоре и след няколко секунди отвърна:

— Не смятам. Не долавям духа на валхеру в нея. Мислех, че само Томас може да си позволи броня с подобно качество. — Той се обърна към Горат: — Все пак е необикновено здрава и същевременно лека и удобна за носене. Защо не я вземеш?

Горат поклати глава.

— Не. Нямам никакво желание да се кича с реликви от някогашните господари на моя народ. Тъкмо стремехът към тях подтикна сънародниците ми да тръгнат по Тъмния път, алчността и жаждата ни заслепяваха, докато други — като еледелите например — успяха да постигнат много повече със собствени сили.

Това беше най-горчивото признание, което Оуин чуваше от устата на моредела, откакто се познаваха.

Пъг намери някакъв древен свитък и го разгъна.

— Погледни, Оуин.

— Какво е това? — Младият магьосник се наведе над рамото му.

— Не съм сигурен, но мисля, че е заклинанието, за което ти е казал Дхатсаван — онова, което лишава от сила тези Рлин Скрр.

Оуин почна да чете и след малко промърмори:

— Чувствам се... някак... странно.

— Премигни и погледни настрани — посъветва го Пъг.

Оуин изпълни заръката му и веднага усети, че летаргията го напуска.

— Какво беше това?

— Някои заклинания улавят окото и го принуждават да следва текста, докато се запечатат в паметта. Остави на мен, аз ще поработя върху него.

— По-добре да го правим някъде другаде — обади се Горат. — Змиечовете сигурно скоро ще се върнат.

Пъг нави свитъка и отново огледа юртата. Имаше и други предмети, но сега не беше моментът да се занимава с тях.

— Ето че закъсняхме — обяви Горат. — Връщат се. — Той изтича при задната стена и я разпори със сабята си. — Оттук!

Измъкнаха се един по един през тесния процеп и поеха по една камениста пътека, която се виеше нагоре из хълмовете.

Тичаха, докато не стигнаха входа на пещера. Оуин използва заклинанието за светлина и ги поведе навътре. Спотаиха се зад първия завой, заслушани в шума, който вдигаха преследвачите.

След известно време настъпи тишина.

— Така и така ще трябва да поостанем тук — заговори Пъг. — Вдигни ръка, за да мога да дочета свитъка.

Оуин вдигна светлината над Пъг и той се задълбочи в пергамента. Минутите се нижеха една след друга, а магьосникът не откъсваше поглед от четивото.

Горат изгуби търпение и се прокрадна към входа на пещерата, после излезе на пътеката, за да потърси следите на преследвачите. Когато се върна, откри, че не само Пъг, но и Оуин е забол поглед в свитъка.

Тъй като не му оставаше нищо друго, освен да чака, той отново излезе навън и тръгна да провери накъде води пътеката. Изкатери се в тесния проход и стигна едно място, където камъните ставаха гладки, сякаш някога тук бе имало павиран път.

Благодарение на нощното си зрение, много по-остро от това на хората, той се придвижваше без затруднение под светлината на непознатите чужди звезди. Малко по-нататък усети, че се приближава към нещо, наситено с древна магия.

Прехвърли още един хълм и когато погледна надолу, видя, че пътеката се спуска към гърлото на голяма пещера. Спря, разкъсван между желанието да се върне при спътниците си и любопитството да изследва това странно място. След кратка вътрешна борба продължи към тъмната пещера.

Джеймс се изправи задъхан, с опръскани в кръв ръце и гърди. Шест поредни пъти таласъмите и моределите се опитваха да изкатерят крепостната стена и при три от тях се наложи лично да поведе контраатаката. Локлир застана до него и изтощено каза:

— Няма никакви признаци, че ще ни оставят на мира тази нощ! Продължават да прииждат!

— Какво е положението?

— Първата обсадна кула — тази, която разрушихме с балистата, вече е избутана встрани от пътя и сега изтеглят на нейно място втора.

От шестте кули, подредени край северната стена, три бяха разрушени от каменохвъргачката. За съжаление използвахме всички големи камъни. Други две кули приближават бавно към западната стена. Първата пострада сериозно от стрелбата на балистите при порталната кула.

— Останалите балисти?

— Все още не са ги поправили. Едната трябва да се разглоби напълно, за да се сменят някои от повредените части. Мислех си да ги оставим да приближат и после да ги обсипем със запалителни стрели от стените.

Джеймс поклати глава.

— Сигурно са подготвени за това...

— Ей! — извика им Патрус, застанал зад тях. — Имаме сериозен проблем.

— Какъв? — Джеймс подскочи.

— Виждате ли онези огромни кули, които тикат насам?

— Тъкмо обсъждахме да ги запалим със стрели — рече Локлир.

— А аз пък казах, че според мен хората на Делекан са се погрижили да не можем да го направим.

— Не зная. — Патрус повдигна рамене. — Но какво пречи да опитаме?

Заобиколи ги и се изправи върху стената тъкмо когато една стълба се удари пред него. Двама изморени войници я избутаха обратно с дълги метални куки и отдолу долетя пронизителният вик на падащи таласъми. Патрус не обръщаше внимание на задрънците от прашки камъни, които чаткаха по стената около него.

— Добре поне, че хич не ги бива да си координират атаките — въздъхна Локлир. — Ако тези камъни бяха хвърлени само секунди по-рано, таласъмните вече щяха да са на стената.

— Човек трябва да се радва и на малкото — подметна Джеймс. Патрус се прицели с жезъла към по-близката от двете кули и произнесе кратко заклинание. От върха на жезъла бликна огън и Локлир се засмя:

— Това е онзи трик с огнената топка, дето го прилагаше в прохода, когато се срещнахме.

Джеймс се обърна тъкмо навреме, за да види как няколко поредни огнени топки се удрят в кулата, последвани от ужасените

викове на моределите и таласъмите, които се криеха в нея. Две от топките запалиха гредите.

Патрус се прицели във втората кула. Първата топка мина покрай нея, но той коригира мерника и я удари три поредни пъти. Успя да прати по още няколко топки към кулите и скоро и двете бяха обхванати от пламъци. По стените на крепостта отекнаха възторжените викове на защитниците. В същия момент зад редовете на противника прозвуча тръбен призив.

— Май свирят отстъпление. — Джеймс се надвеси над парапета. — Задържахме ги.

Локлир кимна и се отпусна изтощен на каменните плочи.

— Какъв ден само!

— Хубаво пожарче стана, момчета — каза Патрус. — Не се отпускате — чака ни много работа.

— Защо, какво ще има? — попита замаяно Джеймс.

— Ами как? Нова атака — отвърна почти радостно Патрус.

Джеймс се надигна. Старецът беше прав. Той протегна ръка на Локлир, който я сграбчи и се изправи до него.

Заслизаха мълчаливо към централния двор, за да се заемат с подготовката за следващия ден. Зад тях горящите обсадни кули хвърляха алено зарево в нощното небе.

Пъг и Оуин премигнаха и се огледаха смутено.

— Какво става? — промърмори Оуин.

— Цял ден се блещите в този пергамент — отвърна недоволно Горат.

— Това е древно заклинание — обясни Пъг. — Освен това е много силно. Мисля, че успях да го запамята.

— Аз също — кимна Оуин. — С негова помощ ще можем да отнемем силите на Рлин Скрр — съществата, за които говореше Дхатсаван.

— Кое време е? — попита Пъг.

— Малко преди зазоряване. Докато четяхте, поразузнах наоколо.

— И какво откри? — попита Пъг.

— Мястото, обитавано някога от валхеру. Не бих се учудил, ако дъщеря ти е там. Много прилича на храм.

Без да чака повече, Пъг стана и забърза към изхода на пещерата.
— Накъде? — попита той, щом излязоха.

Горат му посочи, после тръгна напред и скоро тримата застанаха пред входа на голямата тъмна пещера.

— Стъпалата водят в една подземна галерия — обясни моределът. — Когато слязох вътре, чух шум като от вой на вятър и почувствах, че ме изпълва първичен страх, но така и не узнах причината за него. Тогава реших, че ще е по-добре да слезем долу тримата.

— Мъдро решение — съгласи се Пъг. — Много мъдро.

Водени от Пъг, тримата се спуснаха по каменната стълба, която завършваше в просторна подземна кухня. В момента беше празна, но навремето вероятно бе побирала тълпи поклонници. В далечния ѝ край се виждаха две каменни врати. Както беше казал Горат, из кухнята духаше зловонен вятър, който ги изпълваше с усещането за надвиснало зло.

Горат пръв приближи вратите и побутна едната. Беше масивна, но изкусно балансирана, защото се отвори съвсем леко.

Когато отворът се разшири достатъчно, той пусна дръжката и се промуши през него, следван от Оуин и Пъг. В средата на следващото помещение върху пиедестал бе поставен голям синкав кристал, озарен от падащ от тавана сноп светлина. През стените на кристала прозираха очертанятия на младо момиче. Русите му коси се бяха разпилели над главата като ореол.

— Гамина! — извика Пъг.

От мрака зад кристала изникнаха две тъмни фигури. Бяха високи близо три метра, със сивкава кожа и блещукащи като въгленчета очи. Чертите им семеняха постоянно, движенията и стойката им издаваха грамадна сила. Вместо ръце имаха широко разперени криле.

Горат се поколеба, но Пъг извика:

— Оуин, заклинанието!

И двамата магьосници затвориха очи и за един кратък миг Горат си помисли, че е изоставен сам срещу чудовищата. Преодолял моментното си колебание, той измъкна сабята и замахна срещу създаването, което се приближаваше към Пъг. Острието му премина през чудовището, сякаш там имаше само въздух. Само едва доловимото забавяне на движението и изтръпването на пръстите, с

които стискаше сабята, му подсказаха, че ударът е попаднал в целта. В следващия миг чудовището замахна с ръка и Горат отлетя към стената, блъснат с мощ, каквато имат само ураганите.

От ръцете на Пъг и Оуин бликнаха ярки разноцветни светлини, досущ като дъги, и полетяха към страховитите същества. Чудовищата замръзнаха, сякаш се бяха парализирали. Няколко секунди разноцветните дъги трептяха по телата им, после се стрелнаха към пода, подобно на кехлибарени мъниста. Всяко едно сякаш отнасяше със себе си по късче от съществата, които започнаха да избледняват и накрая изчезнаха и в галерията се чуваше само свистящият вятър.

Горат се изправи и разтърси глава, за да се съвземе от замайването след страшния удар.

— Гамина! — извика отново Пъг и изтича при кристала. Дъщеря му бе зазидана вътре като живо изображение на богинята на панат-тиандините. Магьосникът докосна кристала и почувства как през пръстите му преминават вълни от енергия.

Пъг затвори очи и се съсредоточи върху модела, който следваха приливите и отливите на енергията, а после извика:

— Горат! Удряй тук! — Той посочи едно място под краката на дъщеря си.

Без да се колебае, Горат замахна със сабята и нанесе удар точно на мястото, което му бе показал магьосникът. Кристалът изригна в дъжд от скъпоценни камъни. Без да им обръща внимание, Пъг се хвърли напред да улови падащото тяло на Гамина. Момичето изглеждаше в транс, но беше живо.

— Слава на боговете! — възкликна магьосникът и по страните му се застичаха сълзи на благодарност. Той притисна замаяното момиче в прегръдките си. Детето се бе родило няма, но умееше да използва ума си като страшно оръжие и се бе превърнало в най-скъпото същество за него на този свят. В сърцето си Пъг не правеше разлика между Гамина и родния си син Уилям.

Той повдигна нежно брадичката ѝ и произнесе името ѝ.

Миглите ѝ потрепнаха ѝ тя се размърда.

„Татко?“

Горат се облещи и погледна Оуин.

— И аз го чух — отвърна младежът.

Момичето отвори очи, после прегърна баща си през шията.

— Татко! — Тя се притисна към него, сякаш бе готова да остане в обятията му вечно. — Той излъга, татко. Макала ме мамеше през цялото време. Прикотка ме, даде ми нещо, което ме приспа, а когато се събудих, вече бях тук. Каза, че нямало да ми направи нищо лошо, само искал да те накара да напуснеш Крондор!

— Зная, сърчице — отвърна нежно Пъг. — Скоро ще се приберем у дома.

— Как? — попита Горат.

— Тук някъде според Дхатсаван трябва да има портал — заговори Оуин. — Предполагам, че има предвид разлом.

Пъг огледа галерията и каза:

— Не виждам нищо подобно... Как се чувстваш, Гамина?

— Нищо ми няма, татко — увери го тя.

Оуин се загледа в момичето, поразен от красотата му. Гамина забеляза, че я гледа, и му се усмихна, но после се изчерви и извърна глава.

Пъг се засмя и попита:

— Нали си спомняш Оуин и Горат?

— Да — рече тя със срамежлива усмивка. — Благодаря ви, че сте помогнали на баща ми да ме открие.

— За нас беше чест — поклони се Горат.

Оуин също се поклони, но не каза нищо.

В другия край на галерията започваше коридор, който ги отведе в следващата кухня, наскре д която се издигаше странно дървено съоръжение.

Пъг го заобиколи, плесна учудено с ръце и рече:

— Това е машина на разлома!

— Сигурен ли си? — попита Оуин.

— На Келеуан изгубих години, за да изучавам тези неща — заяви Пъг. — Но и да не бях го правил, пак щях да я позная. Цуранска е.

— Можем ли да я използваме? — попита Оуин.

Пъг приближи до машината, разгледа я отблизо и обяви:

— Исклучена е.

— Исклучена ли? — повтори Оуин.

Пъг се намръщи.

— Ами да. Не работи.

— Значи няма начин да се измъкнем оттук? — попита Горат.

— Освен ако не открия някакъв начин да я включа — въздъхна Пъг и приседна изморено на пода. — В противен случай сме обречени да прекараме остатъка от съществуването си на този проклет свят.

ГЛАВА 18

ПРЕГРУПИРВАНЕ

Димът заслепяваше защитниците.

Джеймс бе успял да дремне половин час, Локлир — два, а през това време войниците се сменяха да дежурят по бойниците.

Застанал на най-високото място на порталната кула, Джеймс напрягаше взор през дима, който бълваха пламтящите останки на двете запалени обсадни кули. Дори утринният ветрец не можеше да му помогне, защото изтласкваше дима право към крепостната стена. Слънцето се издигаше бавно зад гърбовете на изнурените защитници. Джеймс предполагаше, че противникът ще започне нова атака съвсем скоро.

Погледна надолу и видя, че в рова плуват тела на избити врагове и защитници. Самият ров изглеждаше почти запълнен и вероятно нападателите вече можеха да го прекосят безпрепятствено и да щурмуват стените от много посоки.

Ако се съдеше по докладите, които идваха от всички краища на крепостта, силите им бяха на изчерпване — едва ли щяха да издържат повече от един ден. Освен ако противникът не беше толкова глупав да им даде да отдъхнат, до вечерта крепостта щеше да падне.

Джеймс вече беше обмислил, поне пет-шест начина, чрез които той би превзел крепостната стена, ако командваше атакуващите, и въз основа на това се опитваше да изгради най-добрата стратегия за защита. Всеки път обаче стигаше до извода, че не разполага с достатъчно хора, в случай че противникът предприеме нещо друго, освен директна атака. Като например да щурмува портата и същевременно да прати таласъми да изкатерят северната стена, за да задържат там повечето защитници — почти невъзможно беше да се сражават на два фронта.

Локлир застана до него и попита:

— Какво ще правим?

— Мисля да изоставим външната стена и да приберем всички войници в твърдината.

Локлир поклати глава.

— И аз нямам по-добра идея, но това ще е като да признаем поражението. Поне ще се постареем превземането на замъка да им струва скъпо.

— Знаеш много добре, че не можем да се задържим още дълго.

— Нима си се надявал на друго? Преди малко се опитвах да измисля един гениален план, с помощта на който да се промъкнем в тила на Делекан и да изненадаме войските му отзад.

Към тях се приближи един десетник, целият опръскан с кръв.

— Докладвай — нареди му Джеймс.

— Още трима души издъхнаха през нощта, скуайър. Разполагаме със сто и петдесет бойци, годни да държат оръжие, около седемдесет ранени, но готови да се бият, и петнайсетина с по-тежки наранявания, които помагат в Голямата зала.

Бяха превърнали Голямата зала в лазарет — там стотина тежко ранени умираха, лишени от грижите на лекари. Джеймс поклати глава.

— Нека хората си почиват, докато започне следващата атака. Раздайте колкото се може повече храна и вода. Ако искаме да спечелим тази битка, войниците ни трябва да са добре нахранени.

— Слушам, скуайър — отвърна десетникът и си тръгна.

След малко се появи Патрус. Лицето му бе сбръчкано от умора.

— Опитах всичко, на което са ме учили, за да помогна на ранените — въздъхна той. — Какво мога да направя тук?

— Да измислиш някакъв начин, за да отклониш атаките на противника от две места — портата и северната стена.

— Твърде много стени и прекалено малко войници, а? — подсмихна се старецът.

— Нещо такова — отвърна Локлир.

— Май ще мога да измисля нещо, стига да не почистят всички тези трупове, дето се въргалят на пътя. Колкото повече метал има там долу, толкова по-добре. Премести част от хората си на северната стена.

— Какво смяташ да направиш? — попита Джеймс.

— Ти май искаш да развалиш изненадата? — отвърна с въпрос и зла усмивка старият магьосник. — Потърпи малко, приятелче. Като му

дойде времето, ще ви направя едно хубаво представление.

— Не ме интересуват представления. Колко време можеш да спечелиш? — попита Джеймс.

— Няколко часа. Зависи кога ще им дойде куражът на онези долу, след като им приложат моя малък фокус.

— Дай ми два часа да отбия атаките към северната стена и мисля, че ще се задържим и днес.

— Остави това на мен — вдигна успокояващо ръка Патрус. — Сега ще слеза долу да си приготвя някои неща.

Локлир се наведе към Джеймс и му прошепна с усмивка:

— Да си виждал по-зъл старец от нашия добър и храбър магьосник?

— Не — отвърна Джеймс. После се усмихна и добави: — Но такъв го предпочитам. — В далечината се обадиха барабани и той вдигна пръст. — Идват!

Викове откъм северната стена ги известиха, че таласъмните са започнали да се катерят по склона. Бяха изхабили запасите си от камъни, а след това и всякакви отломки от мебели, готварски съдове и инструменти, които за момента не им трябваха, и почти всички резерви от вода, която кипваха и изливаха върху главите на нападателите. Налагаше се да прибегнат до ограничените резерви от стрели, но като се стараеха всеки път да улучат, стрелците се излагаха на огъня на противника.

Патрус дойде пак и каза:

— Направете ми място. — Приседна на един камък и постави пред себе си малка купичка. — Цяла седмица изгубих да събера всички тия неща. А сега млъквайте и не ми пречете, освен ако не е дошъл краят на света.

Изсипа съдържанието на една малка кесия — някакво вещество, подобно на захар, в което се виждаха по-едри камъчета — в купата и затвори очи. Произнесе с напевен глас някаква неразбираема фраза, отвори очи и протегна напред показалеца на дясната си ръка. От върха му бликна пламъче и запали съдържанието на купичката. Вдигна се синьо-зелен облак дим, доста по-гъст и миризлив, отколкото очакваха Джеймс и Локлир, и се понесе към каменния таван. После сякаш се отблъсна от него и старият магьосник размаха ръце, за да го отпрати към пътя.

Като опитомено животно димът се понесе натам, разширяваше се настрани и скоро заприлича на утринна омара. Джеймс подаде глава иззад бойницата и забеляза, че към тях се приближава отряд таласъми, скрити зад кожените си щитове, а зад тях — троли, които се прикриваха зад тежки метални щитове и носеха дълги стълби. Въоръжението им се състоеше от боздугани, бойни чукове и секири, поклащащи се на кожени шнурове от десниците им.

— Тролски щурмоваци? — попита Локлир.

— Така изглежда — отвърна неохотно Джеймс. — Досега не съм се срещал в бой с тях, но като гледам, май знаят какво да правят. — Тролите не бяха кой знае колко по-добри воители от таласъмците или моределците, но затова пък бе много по-трудно да бъдат убити. Техният военачалник вероятно разчиташе тъкмо на този факт, за да изтощи защитниците докрай.

Под трепкащата светлина на факлите и зад завесата на мъглата тайнственият дим на Патрус бе станал почти невидим.

Когато нападателите навлязоха в обхвата на лъковете, стрелците от стената откриха огън. Локлир се стресна от слабия отпор. Едва сега си даде сметка, че от поражението наистина ги дели само една крачка.

В същия миг изпод замъка се разнесе приглушен тътен. Джеймс докосна стената — тя се тресеше, сякаш изпод земята се готвеше да бликне отдавна спотаена енергия.

Противниците не обърнаха никакво внимание на шума, докато сътресенията не нарушиха ритъма на стъпките им — дори на онези, които бяха натоварени с тежки щитове и стълби. Едва тогава забавиха крачка.

Патрус се изкиска и се провикна:

— Дръжте се, момчета!

Сякаш целият замък подскочи.

Близо половината от настъпващите се строполиха на земята. Тътенът на земетресението заглуши врявата на битката. И тогава небето изригна.

Ослепителна светкавица удари желязната броня на един паднал на земята трол и порази заедно с него още десетина негови другари. Миг по-късно я застигна гръмотевица, от която ушите на всички започнаха да звънтят. Вятърът донесе мирис на озон и изгоряла плът.

Моредели, троли и таласъми се мятаха в конвулсивни мъки, с димяща обгорена кожа.

Последва нова светкавица, която падна на десетина крачки от първата и повали още десетина щурмоваци. Миг след това още една светкавица порази моредел с вдигнат нагоре меч и за миг го превърна в ярко сияеща фигура, преди да избухне в огнено кълбо и да избие стоящите около него.

Джеймс се прикри зад стената и дръпна Локлир за наметалото да се наведе до него.

— Скрийте се! — извика той на войниците и заповедта му бе предадена по стената. Междувременно тайнственият облак на Патрус продължаваше да бълва светкавици, всяка последвана от оглушителен гръм. Войниците затискаха ушите си с ръце и крещяха ужасено. Джеймс едва се сдържа да не изпъзни надолу и да се скрие в подземията на замъка. Не можеше да си представи какво ли е на пътя.

После всичко утихна. Заедно с последната гръмотевица се уталожиха и земните трусове.

Джеймс скочи и надникна иззад бойниците. Армията, която допреди няколко минути крачеше в пълен боен ред към портата, отстъпваше в паническо безредие и тъпчеше труповете на своите избити и ранени другари.

Джеймс коленичи до Патрус, който премигваше уморено, и го попита:

— Как го направи?

— Получи се, нали? Побягнаха?

Локлир приклезна до тях.

— Как се казва това заклинание?

— Няма си подходящо название. Научих го от едно приятелче в Саладор, което пък го знае от килианските свещеници, но го беше попроменил. Мисля, че му казваше „Килиански гняв“. — Той се надигна. — Много исках да го изпробвам, но досега все не ми се удаваше подходящ случай. — Патрус се приближи към стената и огледа обсипаното с трупове бойно поле. — Върши повече работа, отколкото предполагам.

— Как е на северната стена? — извика Джеймс.

— Избягаха, като почнаха трусовете — отвърна му някой.

Джеймс сложи ръка на рамото на Патрус.

— Спечели ни предостатъчно време.

Локлир се отпусна до бойницата, опря гръб в нея и се оплака.

— Не мога да помръдна!

Джеймс протегна ръка и го дръпна.

— Размърдай се. Скоро пак ще дойдат. Освен ако Патрус не успее да повтори фокуса си.

Патрус поклати глава.

— Не разполагам с нужните неща. За някои от тях трябва да отида в гората, а и не се срещат на всяка крачка.

— Едно нещо не ми дава покой — рече Локлир.

— Кое? — попита Джеймс.

— Къде са техните магьосници?

— Богове! — Джеймс се плесна по челото. — Ако след този номер не дотичат на бойното поле, значи въобще не са наблизно.

— И какво може да значи това? — попита Локлир.

— Означава, че сме измамани.

— Не те разбирам — каза Локлир и се облегна на стената.

— Щом не са тук, значи са някъде другаде — обясни Патрус. — Зная, че си уморен, но това не е извинение за глупостта ти!

— Остави ме на мира — махна с ръка Локлир. — Тъкмо се наслаждавах на мисълта, че сме се отървали. Дори се заблуждавах, че чувам в далечината тръбите на кралската армия.

Джеймс млъкна и се заслуша.

— Май не си се заблуждавал. аз също ги чувам.

Покатери се на стената и застина неподвижно, загледан в далечината. Димът все още пречеше да се вижда добре, но въпреки това след минутка той извика:

— Виждам знамето на Арута! — Скочи долу и нареди: — Свалете подвижния мост!

Локлир се втурна надолу с обновени сили, следван по петите от Джеймс и Патрус. Когато слязоха на двора, решетестата врата бе вдигната достатъчно, за да се промушат под нея. От другата ѝ страна мостът вече опираше в отсрещния бряг на рова и Локлир скочи върху него.

По пътя срещу тях тичаха гвардейците от охраната на Арута. Локлир застана пред владетеля на цялото Западно кралство и задъхано каза:

— Опасявах се, ваше височество, че ще изпуснете забавата!

— Не бих допуснал да ме сметнеш за толкова невъзпитан — отвърна Арута. — Как са хората?

— Зле. Барон Габот и офицерите му бяха избити. Повечето от войниците са мъртви или ранени, малцината оцелели са на предела на силите си. Още един ден и щяхте да ни намерите мъртви. Не искам да прозвучи невъзпитано, но защо се забавихте толкова?

— Тръгнахме веднага щом получихме вестта. Вашите пратеници са били отвлечени на север, откъдето се върнаха след тежки премеждия. Появиха се едва преди три седмици. От юг никой ли не дойде?

— Никой. Пратих вестоносци до Ромней, Долт и Риланон.

— Значи може и да дойдат — заключи Арута. — Или пък вестоносците ви са били заловени. Оуин ми каза, че сте убили главатаря на Нощните ястреби, но той сигурно е имал заместници.

— Боя се — каза Джеймс, — че никога няма да се справим напълно с това злокобно гнездо. Те са като легендарната змия в кешийския подземен свят: отрежеш ли ѝ главата, израства наново. Ние смятаме, че всичко това е замислено предварително.

— И така да е, замисълът им е струвал скъпо — рече Арута, който оглеждаше бойното поле.

— Въпреки това вероятно ще им донесе плодове. Когато нашият магьосник Патрус ги нападна със заклинания, нямаше никакъв отговор.

— А какво е станало с онези, които наричат Шестимата? — попита Арута.

— Последното, което чухме за тях, е, че все още са на запад.

— На запад? — възкликна Арута. — Това е ужасно. Значи нарочно са ни накарали да изоставим Мъглива гора!

— Всички сили ли вдигнахте на крак?

— Не, оставих гарнизона близо до Сетанон, но останалата част от армията е с мен. Ще пратя патрули до планинските проходи да проверят дали не са завардени от противника. — Арута изглеждаше разтревожен, а при него това никога не беше случайно. — Да влезем в замъка и да решим какво ще правим по-нататък — нареди той. — Оставих Гардан близо до Висок замък и капитан Филип в сетанонския гарнизон. Мога да разчитам и на двамата, че ще задържат Делекан

достатъчно дълго и ще попречат на плановете му. — Той погледна Джеймс. — Искам двамата с Локлир да се нахраните и да си починете, а после тръгвате за Сетанон с най-бързия патрул.

— Уф, значи пак на път — въздъхна Джеймс.

— Водя със себе си най-добрия знахар, така че ако имаш някакви оплаквания, обърни се към него — подметна шеговито принцът.

— Ами, хубаво — засмя се Джеймс.

— Безпокоя се за Оуин и Горат — продължи Арута. — След като узнахме за намесата на Шестимата, ги пратих да повикат Пъг. Но ако са попаднали в засада при Малаково средище или ако Пъг е изчезнал по някоя тайнствена работа и Катала не може да го открие, когато се появят Шестимата, няма да разполагаме с никакъв магьосник, който да им противодейства.

— Аз имам магьосник — похвали се Джеймс.

— Да не е същият, на когото дължим светлинното представление, което наблюдавахме отдалеч? — попита Арута.

— Същият е — отговори Джеймс. — Странна личност, но ми се струва, че ще ви се стори забавен. Поне първите няколко минути.

Арута се подсмихна и като видя, че лицето му се е разведрило, Джеймс въздъхна облекчено.

Горат се стараеше да стои съвършено неподвижно, стиснал въженцето на примката. Съществуването пред него приличаше на покрит с броня заек или на костенурка с дълги крака, но и в двата случая беше единственото ядивно животинче, което се срещаше тук и което не приличаше на насекомо, с каквито изобилстваше островът. Досега се бе наложило да се задоволяват с полуизсъхнали корени и сбръчкани дребни плодове с вкус на вкиснал пъпеш и с жилава сърцевина, в която се съдържаше доста вода. Откриха и едно изворче близо до древния храм и напълниха меховете. „Горат!“

„Ей сега“ — отвърна той мислено. Двамата с Гамина все още срещаха известни затруднения да общуват без думи, в сравнение с останалите, но той постепенно започваше да свиква. Всеки път се налагаше да се съсредоточава. „Готвя се да уловя нещо за вечеря.“

Тя му отвърна със съвет да действа предпазливо.

Бронираният заек се раздвижи и крачето му попадна право в примката. Горат дръпна въжето и я затегна. Миг по-късно се хвърли върху съществото и го преобърна по гръб, научил от горчив опит, че това е единственият начин да си покаже главата от черупката. След като му изви врата и строши черупката, той се зае да изважда месото, тъй като — отново от опит — знаеше, че скоро ще се превърне в жилава неядивна маса.

„Какво има?“ — попита той Гамина, когато приключи. „Оуин и баща ми са открили още една ниша с мана.“ „Смятат ли, че ще е достатъчно?“

„Може би“ — отвърна тя. По някаква неизвестна причина — страх от валхеру или от Горат, Пъг и Оуин, змиецовете не предприемаха никакви опити да навлязат в района на изоставения храм.

Нападнаха ги едва когато Пъг и Оуин излязоха да събират още мана. Пъг имаше идея как да задейства отново изоставената машина на разлома.

Гамина направи безуспешен опит да им разчете мислите, но в главите на панат-тиандините на пръв поглед цареше невъобразим хаос. Това бяха примитивни и суеверни същества, които се придържаха към някакви свои неясни обичаи и вярвания, но имаха и вродени умения да боравят с магията. Пъг ги нарече „магьосници-занаятчи“, тъй като според него те бяха строителите на различните машини и съоръжения, използвани от Алма-Лодака. Той предполагаше, че някога валхеру съзнателно са ограничили умствените им възможности, за да могат да ги използват като свои верни слуги.

Оставаше истинска загадка как са успели да оцелеят на този пустинен свят, където храната и водата бяха крайно оскъдни. Бе минало седмица, откакто бяха решили да натрупат достатъчно мана, за да задействат плана на Пъг. Горат още не можеше да си представи с какво ще им помогнат тези късове „кристализирала магия“, но засега оставяше на двамата магьосници да се грижат за това, а той самият се бе съсредоточил върху проблема с изхранването. Както се оказа впоследствие, подобно на много други пустинни области, лишени на пръв поглед от обитатели, и това място беше средище на богат подземен живот.

След като откриха машината на разлома, те изследваха внимателно целия остров, с изключение на върховете над храма. Островът бе достатъчно голям, че да им отнеме три дни, за да го прекосят от единия край до другия, където бяха разположени седемте колони на боговете, а и придвижването по права линия бе затруднено от планинския релеф.

Пъг изрази надежда, че на запад може да има друга земя, или дори материк, основавайки се на наблюденията си върху промените в блясъка на водата след залез-слънце. Горат се надяваше, че няма да се наложи да плуват дотам, за да потърсят друг начин за връщане.

Когато Горат стигна при пещерата, Гамина вече беше запалила огъня.

— Тази вечер ли ще се опитаме да осъществим плана на баща ти? — попита я моредельт.

— Не зная — отвърна тя.

Горат я наблюдаваше скришом. Тя беше забележително дете, дори според представите на неговите сънародници. Не познаваше много човешки деца, но макар да се намираха в тежко положение, девойката запазваше самообладание и умееше да се съсредоточава върху конкретните задачи.

Освен това беше много красива, доколкото Горат бе в състояние да го прецени. Несъмнено бе привлякла вниманието на Оуин, но той не можеше да определи дали защото бе дъщеря на Пъг, или заради някакви други нейни качества. И тук Горат установи, че не познава достатъчно добре човешката природа.

Появиха се Оуин и Горат, нарамили големи вързопи.

— Надявам се, че събрахме достатъчно — каза магьосникът.

— Чудесно — каза Горат. — Защото ми омръзна да се храня с тези проклети бронирани зайци. Ще се радвам дори на къшей сух хляб.

— Аз също — призна Оуин.

— Какво ще правим, ако планът не успее? — попита Горат.

— Ще проучим останалата част на острова и ако не открием нищо, ще направим лодка и ще отплаваме на запад.

Оуин замижа и притисна с пръсти слепоочията си.

— Пак ли главоболието? — попита го Гамина.

— Да, но мисля, че минава. — От известно време Оуин получаваше пристъпи на остро главоболие. Всъщност пристъпите бяха започнали, след като двамата с Пъг споделиха Чашата на Рлин Скрр. — Мисля, че този път болката бе по-търпима.

— Като се върнем на Мидкемия, млади приятелю, няма да се изненадам, ако откриеш, че притежаваш сили и способности, за които не си и мечтал.

— Ако се върнем — въздъхна Оуин.

— Ще се върнем — твърдо каза Пъг.

— Добре — кимна Оуин. — Какво друго ни трябва?

— Нищо, освен знание — рече магьосникът и се обърна към Горат. — Огледа ли всички пещери в района?

— Да — кимна Горат. — Нали ти казах.

— В такъв случай утре сутринта ще направим опит да се приберем.

— Защо не сега? — попита Горат.

— Двамата с Оуин — обясни Пъг, — ще се нуждаем от сериозна почивка, преди да си опитаме силите с тази работа. Зная доста неща за разломите и тяхната природа, но тази машина е създадена от други същества и може да не функционира като цуранските, които познавам добре. Не бих искал да допусна някоя грешка само защото съм изморен. Утре, след като се наспим добре, ще опитам.

Горат пак кимна.

Оуин се облегна на стената, изтощен от дългото ходене и торбата с мана, и каза:

— Горате, мога ли да те попитам нещо?

— Да, Оуин — отвърна тъмният елф.

— Помниш ли, когато се поклоних на кралицата — стори ми се, че това е някакъв ритуал, но не го разбрах.

Горат се замисли, преди да отговори.

— Когато видях за първи път Елвандар — заговори той след малко, — го нарекох Бармалиндар, името на легендарния свят, от който всички елфически народи смятат, че са произлезли.

— Изумително — намеси се Пъг. — Разговарял съм с принц Калин, с други елфи и с Томас, но за първи път чувам да се споменава подобна легенда. Винаги съм смятал, че елфите произхождат от Мидкемия.

— Така е, както и драконите и валхеру, но съществува духовен източник на нашата раса, който лежи отвъд пределите на Мидкемия — обясни Горат. — Когато умрем, ние се преместваме на Блажените острови, където се събираме с нашите предци. Но всички произхождаме от Бармалиндар.

— Понякога — продължи той и погледна Оуин, — някои от нас улавят в душата си зов, страстно желание да тръгнат да търсят Елвандар. Разберат ли това обаче, останалите преследват този нещастник като предател и го убиват, преди да открие Елвандар. — Горат затвори очи и продължи с глас, в който се долавяше мъка и съжаление. — Така постъпих и аз, много отдавна. Все пак единици успяват да достигнат заветната цел и когато се озоват там, еледелите ги наричат „завърнали се“. Нямаат други имена. Сякаш цял живот са били еледели.

— Едно обаче не разбирам — заговори Оуин. — Защо кралицата каза, че още не си се завърнал? Какво означаваше това?

— Че все още имам връзки с миналото и това ми пречи да се присъединя безрезервно към сънародниците си от Елвандар.

— Но какви връзки? Нали децата ти са загинали, а жена ти те изгони?

— Трябва да убия Делекан — прекъсна го Горат и го погледна строго.

— Аха — отвърна младият магьосник. Възцари се мълчание. Гамина приготвяше вечерята, а Пъг обмисляше предстоящия опит.

Джеймс и преди бе присъствал на изтезания и никога не бе изпитвал удоволствие от гледката. Но Арута държеше на всяка цена да узнае плановете на Делекан.

Пленникът бе някакъв главатар или капитан, във всеки случай с достатъчно висок пост, за да знае повече от тролите и таласъмите в отряда си. Поне петима от ренегатите, които бяха пленили, го посочиха като единствения моредел, комуто са били поверени повече знания.

Принцът се безпокоеше, че събитията са взели крайно неблагоприятен обрат.

Бяха разпратили съгледвачи до всички проходи и скоро вече знаеха със сигурност, че наблизко няма друга голяма армия. Хиляди

войници, таласъми, троли и магъосниците, известни като Шестимата, бяха някъде другаде.

Въжетата се опънаха и моределът нададе болезнен стон. Краката му бяха завързани за две железни халки на пода, яки въжета пристягаха китките му, преметнати през два скрипеца.

— Говори — каза студено Арута, — ако искаш да видиш как порастват децата ти. Имаш думата ми. Ще те освободя веднага щом ми кажеш всичко, което ти е известно. Къде е Делекан?

Моределът вдигна глава, но вместо страх или омраза, Джеймс забеляза на устните му да трепка усмивка.

— Какво значение има това, принце на Запада? Повярвай ми, вече не можеш да попречиш на моя господар да осъществи замисленото. Пусни ме, а щом настояваш, ще ти кажа къде точно се намира сега Делекан.

Арута даде знак и двама войници развързаха въжетата.

— Делекан — обясни моределът — сега е в Сар-Саргот, където събира голяма армия.

Един капитан от Кралската гвардия понечи да го зашлеви през лицето с думите: „Лъжеш, куче!“, но Арута го улови за ръката.

— И защо господарят ти си седи на трона, докато ти и другарите ти проливате кръв пред стените на тази малка крепост?

— За да те накараме да дойдеш тук, принце — ухили се моределът.

— Но аз имам армия при Висок замък и още една при Косия проход.

— Това няма значение, Арута. Гарнизонът ти в Мъглива гора е съвсем малоброен и до няколко дни моят господар ще го изстреби до крак.

— До няколко дни? — Арута присви очи и се изправи. — Богове! Те ще използват разлом!

— Възможно ли е това? — попита Джеймс.

— Пуснете го на свобода — нареди Арута на капитана. — Не му давайте нито оръжие, нито храна и вода. Нека обере мъртвите си другари, ако иска да оцелее.

Войниците вдигнаха отмалелия моредел и го изнесоха навън.

— Ваше височество — обади се Локлир, — възможно ли е да отворят разлом?

— Цураните знаят как да го направят, както и Пъг. Подозираме, че пантатийците също имат известни познания по въпроса. Какъвто и да е източникът, по-важното е, че Делекан се е сдобил с него. В такъв случай от Сар-Саргот до Мъглива гора е само една крачка, а аз съм толкова далеч оттам...

— Какво ще правим сега? — попита Джеймс. Все още не се беше възстановил напълно, но все пак се бе посъзвел след цяла нощ сън и целебния чай, приготвен от знахаря на Арута.

— Искам ти, Локлир и този ваш магьосник да потеглите с възможно най-голяма бързина за Мъглива гора. Ще ви дам един отряд конници. Препускайте, без да спирате, не жалете конете. Първо ще идете във Висок замък. Кажете на барон Бодуен да свика целия гарнизон и да тръгне в ускорен марш за Сетанон. След това вземете хората на Гардан и се отправете към Мъглива гора, но колкото се може по-бързо. Аз ще ви последвам с цялата си армия. Разберете едно — вие двамата трябва да стигнете до Мъглива гора дори ако се наложи да се разделите с останалия отряд. Намерете капитан Филип и му кажете веднага да започне издирването на машината на разлома. Ако успее да я разруши преди Делекан да прехвърли армията си, ще скършим гръбнака на този моредел.

— Може вече да е там — подметна Джеймс.

— Което означава, че вече сте закъснели — отвърна Арута. — Яхвайте конете и тръгвайте незабавно. Имате половин ден езда до залез-слънце.

Джеймс се поклони мълчаливо и отиде да потърси Локлир и Патрус. Знаеше, че и двамата няма да са особено щастливи, когато чуят новите заповеди на Арута. Той самият не беше.

ГЛАВА 19

СРЕЩАТА

Пъг даде знак на останалите да се отдръпнат. Беше струпал на купчина всичката кристализирала мана и сега взе двата кристални жезъла и каза:

— Тази врата е престанала да функционира, когато е била прекъсната връзката от другата страна, откъдето е идвала и необходимата енергия.

— Но къде може да е тази друга страна? — попита Оуин.

— Някъде в близост до двореца в Крондор. Гамина е била в безсъзнание, когато са я отвлекли, но номерът, който направи Макала в моя кабинет със създаването на временен портал, изисква оригиналната врата да е съвсем наблизо.

— Защо? — попита Оуин.

— Когато разполагаме с достатъчно време, ще ти обясня цялата теория подробно, но за момента е достатъчно да знаеш, че инструментът, който ми даде Макала, няма достатъчно сила, за да ме транспортира между различни светове. Той само ми позволи да проникна в разлома, който съществуваше наблизо.

Оуин кимна и попита:

— Имаш ли някаква представа защо Дхатсаван и останалите богове на този свят са кристализирали маната по този начин?

— Мисля, че заради някакъв отчаян план, щом са го осъществили в разгара на битката. Вероятно са очаквали, че когато почувстват намаляването на свободната мана, валхеру ще се обезпокоят да не попаднат в капан и да останат завинаги пленници на този свят. Едва ли някога ще узнаем истината. А и сега не съм в настроение да се връщам при колоните, за да ги разпитвам.

— Как ще настроим машината, след като не разполагаме с източник на енергия? — попита Оуин.

Пъг вдигна Чашата на Рлин Скрр.

— Ето с това ще канализираме енергията. Дхатсаван ти е казал, че Чашата е ключ, с който може да достигнеш други светове.

— Да, така каза.

Пъг допря с пръст челото си.

— А тук държа знанията за това. Но ще ми е нужна и твоята помощ.

— Какво по-точно?

— Първо трябва да ви предупредя: може да не се получи или дори да загинем всички. Бих предпочел да сте някъде отвън в този момент, но опитът ми с разломите показва, че ще разполагаме с броени секунди.

— Добре, татко — обади се Гамина. — Кажете само какво трябва да направим.

— След като кажа на Оуин какво да прави, ще започна да броя на глас и когато стигна до „три“, ще се опитаме да включим машината на разлома. Ако стане, между ей онези два полюса ще се появи трепкащо сребристо сияние, което малко след това ще започне да посивява. Веднага щом стане сиво, скачате между полюсите. Няма да е зле, ако с Горат си държите ръцете. Ние с Оуин ще ви последваме незабавно. — Той им показва къде да застанат, след това се обърна към Оуин: — Това вероятно е най-трудната задача, която си изпълнявал някога. Притежаваш както енергията, така и необходимите познания, за да я изпълниш, макар че с второто си се сдобил съвсем отскоро.

— Не те разбирам...

— Силите ми все още са недостатъчни, заради грешката, която допуснах с Чашата — каза Пъг. — Макар паметта ми да се е възстановила, ще минат още няколко дни, преди същото да стане и със силата ми. Но твоята е непокътната, а имаш и познанията, които получи от мен.

— Но аз не разбирам нищо от разломи — възрази Оуин.

— Затвори очи и спри да мислиш за това, което трябва да направиш. Отпусни се и всичко ще се получи от само себе си.

На лицето на Оуин се изписа съмнение, но въпреки това той затвори очи. Пъг изчака минута и каза:

— Все още се напругаш. Защо не помислиш за нещо друго?

— За какво например?

— За нещо досадно, за някой скучен учебник, който е трябвало да научиш, или за уроците на Елгахар в Звезден пристан.

Оуин се разсмя и в същия миг нещо в ума му сякаш прещрака.

— Аз... чакай малко, нещо... — Той отвори очи. — Разсмях се и изведнъж установих, че зная нещо за разломите.

— Затвори очи и мисли за други неща — нареди отново Пъг.

Оуин въздъхна и отново затвори очи. Остави мислите си да се реят свободно и усети, че го заливат спомени. Спомни си как му се подиграваха по-големите му братя, докато се ровичкаше из книгите на баща си, спомни си девойката от родния град, която харесваше, но така и не събра сили да заговори, макар че тя вероятно щеше да е поласкана от вниманието на един от синовете на барона. После си спомни за срещата с Патрус, за отношението на стареца към баща му, за мъдростта, която се криеше под привидно небрежната му външност. А после в мислите му изникна образът на стареца, който му обясняваше как се правят някои лесни заклинания.

„Казвам ти, момче — говореше въображаемият Патрус, — номерът с пламъка от върха на пръстите е проста работа. Достатъчно е да си представиш, че въздухът около тях се загрява, и стига да го искаш достатъчно, малко след това ще получиш пламък.“ Оуин си спомни, че дълго след това правеше безуспешни опити, докато накрая се получи.

Патрус продължаваше да нарежда в мислите му: „Най-добрият начин да вникнеш в структурата на разлома е като игнорираш общоприетите представи за триизмерна ориентация. Представата, че си «тук» или «там», е по-скоро препятствие, отколкото помощ. Ако мислиш за разлома, като за «врата» между две места, долепени едно до друго във всеки момент, тогава...“ — Гласът на Патрус постепенно стихна, но Оуин имаше чувството, че е схванал същината на урока.

Изведнъж той отвори очи и извика:

— Зная как да го направя!

— Добре — кимна Пъг. — Веднъж оставих на Макрос да ме води, докато не събрах достатъчно сила, за да проникна и разруша разлома. Сега аз ще водя теб. Гамина?

— Да, татко?

— Опитай се да свържеш ума на Оуин с моя, а успееш ли — пригответи се за скок.

Тя подаде ръка на Горат и отвърна:

— Когато сте готови.

Пъг кимна и в същия миг Оуин почувства, че умовете им са свързани чрез този на Гамина. Пъг вдигна Чашата на Рлин Скрр с една ръка; в другата държеше кристалния жезъл. Опря жезъла в земята и попита:

— Готов ли си?

Оуин също опря своя жезъл и отвърна:

— Да, готов съм!

— Едно, две, три!

Оуин почувства в ръката си прилив на енергия и я насочи към купчината кристализирала мана, струпана до машината. Изведнъж чашата в ръката на стария магьосник засия ослепително и сиянието ѝ се предаде на двата полюса.

Беше като да се пресегнеш и да отместиш завеса. Оуин дори знаеше къде точно иска да се образува разломът отвори очи и забележа блестяща сребриста стена, която бързо посивяваше. В същия миг Горат и Гамина скочиха през нея и изчезнаха.

— Хайде! — извика Пъг, улови го за ръката и двамата се хвърлиха към сивкавата стена.

Оуин почувства, че прелита през някакво лишено от форми пространство, а в следния миг се озова на каменен под и едва не се спъна в Горат и Гамина.

Стаята беше тъмна, от прозореца се процеждаше оскъдна светлина.

— Къде сме? — попита Горат.

— В моя кабинет в Крондор — засмя се Пъг.

Гамина скочи и плесна радостно с ръце. Още преди да заговори вратата се отвори и влезе Катала, само по нощница. Тя притисна дъщеря си в обятията си, после протегна ръце към Пъг.

— Знаех си, че ще я откриеш — бяха първите ѝ думи. Известно време Пъг се любуваше на отново събраното си семейство, после бавно каза:

— Макала ще си плати за всичко това.

— Той ли стои зад тази работа? — попита Катала.

— Това е дълга история, любов моя. Гамина ще ти я разкаже, когато се приберете на сигурно място в Звезден пристан.

— А ти къде ще бъдеш? — попита го разтревожено Катала.
Пъг изгледа Горат и Оуин и отвърна:
— Ние трябва да бързаем за Сетанон.

Джеймс погледна Патрус и старият магьосник извика:

— Мисли за себе си, момче! Аз мога да се погрижа за мен си!

Джеймс бе склонен да се съгласи. Чаят, който им бе направил учителят на Арута, правеше чудеса. Колкото и изтощени да бяха, когато си лягаха, бе достатъчно да пийнат няколко глътки от него и на сутринта силите им бяха възстановени напълно.

Бяха препускали като обезумели, изстисквайки всички сили от конете, които сменяха по три-четири пъти на ден. Успяха да предупредят навреме барона на Висок замък и дори си позволиха да преспят една нощ в меки легла, а на следващия ден отново продължиха, изоставяйки изморените войници, които не разполагаха с чудните възможности на чая, в замъка, за да тръгнат с останалите.

Най-сетне, когато изкачиха един хълм, забелязаха в далечината шатри и знамена, а зад тях тъмната линия на северния край на Мъглива гора. Скоро след това стражите ги спряха с виковете си. Стотникът, който излезе да ги посрещне, познаваше и двамата скуайъри.

— Къде е рицар-маршалът? — попита без предисловия Джеймс.

— В щабната шатра с херцога, господарю.

— Кой херцог?

— Крудийският херцог, скуайър.

— Мартин е тук? — Джеймс повдигна вежди. — Хубаво. — Той махна на останалите да го последват към една голяма шатра. Когато стигнаха при нея, скочи от коня и подаде юздите на един прислужник. Другите последваха примера му. На входа на шатрата Джеймс нареди: — Докладвайте на рицар-маршала за Джеймс и Локлир. Часовоят влезе вътре и само след миг ги покани. Рицар-маршал Гардан се бе навел над картата и я изучаваше внимателно. Когато влязоха, той вдигна насеченото си от бръчки лице и им се усмихна. Въпреки това в очите му се четеше тревога.

— Надявам се, появата ви означава, че Арута е наблизо зад вас.

— Тръгнал е насам, както и целият гарнизон на Висок замък, но ще мине седмица, докато пристигнат — отвърна Джеймс.

— Цяла седмица! — възкликна Гардан.

— Изгубихме няколко коня, докато стигнем при вас — обясни Локлир.

— Арута нареди незабавно да поемете към Сетанон — докладва Джеймс и се огледа. — Мислех, че Мартин е тук.

— Беше — обясни Гардан. — Но взе съгледвачите си и се отпрати към гората.

— Какво го накара да тръгне натам? — попита Локлир.

— Едно съобщение от Томас. Той смяташе, че няма да е зле, ако имаме свои хора в гората. Мартин, съгледвачите му и отряд елфи отидоха да търсят Тъмни братя.

— Значи Делекан е потеглил? — попита Джеймс.

— Той е тук. — Гардан постави пръст върху едно място на картата, където две реки се събираха в Мъглива гора. — Преди два дни се появи неочаквано. Не зная как го е направил, но вместо отпред, ни излезе право в тила.

— Предполагаме, че е използвал машина на разлома — рече Джеймс.

— Мътните го взели! — изруга Гардан. — Ако Войната на разлома ни научи на нещо полезно, то е, че отворят ли веднъж проклетите си врати, могат да прехвърлят войски с бързината, с която ги подреждат пред тях.

— Не вярвам тази да е толкова голяма — подметна Патрус.

— Кой е този? — попита Гардан.

— Казвам се Патрус — представи се магьосникът. — Ако беше достатъчно голяма, вече да са ви нападнали. — Той се наведе над картата и плъзна пръст по реката. — Тук някъде има ли брод, или мост?

— Опитваме се да открием — отвърна рицар-маршалът.

— Хайде, момчета — рече Патрус.

— Чакай! — спря го Джеймс. — Къде?

— Ако този остроух дявол е вече там, значи се готви да предприеме следващия си ход. Щом не се е появил насам, все още не е късно да изключим проклетата му машина и тогава храненияите му ще се втурнат на север, сякаш ги гонят хрътки. — Той се захили. — Тези тъмни елфи хич не обичат да са далеч от дома.

— Кой е този човек? — повтори Гардан.

— Това е дълга история — махна с ръка Джеймс. — Ще ви я разкажа, когато всичко свърши. Но той е единственият магьосник, с когото разполагаме, и ще трябва да се задоволим с него, освен ако не се появи Пъг.

— „Ще трябва да се задоволим“ — повтори с кисела физиономия Патрус. — Ако приказвате така, ще си ида вкъщи и ще ви оставя сами да се оправяте с тази каша.

— Извинявай — рече Джеймс. — Просто съм уморен.

— Няма нищо, Джими. Заведи ме при машината и ще я изключа.

— Доколкото знам — намеси се със скептичен тон Локлир, — за да го направиш, ти трябва специални познания и умения по разломите.

— Специални са, няма съмнение — кимна Патрус. — Доколкото съм чувал, повечето от тези разломи изникват не там, където трябва, вследствие на магьоснически грешки. — Той им намигна. — Никак не е трудно да се обърка някоя магия, от мен да го знаете.

— Надявам се, че си прав — отвърна Джеймс. — И да не успеем да спрем прехвърлянето на армията, ще спечелим дори ако позадържим малко похлупака над врящото гърне, докато Арута пристигне.

Гардан разпери ръце.

— Фронтът въобще не е ясно очертан. Имаше леки набези тук, тук и тук. — Той посочи три различни места край реката. — Херцог Мартин тръгна в тази посока. — Пръстът му се спря на един проход между последните две точки на набези. — Смяташе да се промъкне в тила на тъмните елфи.

— Ако има човек, който би могъл да се прокрадне в гора зад гърба на тъмни елфи, това е само Мартин Дълголькия, макар че и за него ще е невероятно трудно — каза Джеймс.

Гардан се засмя.

— С него замислихме отвличащ ход.

— Ако е достатъчно шумен и изглежда достоверен, може и да му свърши работа. В такъв случай и ние бихме могли да се възползваме от него.

— Няма ли да си починем малко? — попита Локлир.

Патрус погледна младия скуайър със съжаление.

— Ще си почиваш, когато се преселиш в отвъдното, момче. А сега се размърдай, че ни чака работа.

Локлир кимна намръщено.

— Останаха ли съгледвачи в лагера? — попита Джеймс.

Гардан поклати глава.

— Не. Всички отидоха с Мартин и елфите. Ако имате късмет, ще ги срещнете, преди да се натъкнете на отрядите на Делекан.

— В такъв случай по-добре да тръгваме, докато е още светло — заяви Джеймс.

— Как сте със запасите? — попита ги рицар-маршалът.

— Разполагаме с храна за около седмица — отвърна Локлир.

— Тогава само ще ви съобщя последната парола. „Крондорски орел“. Разпоредих да я изискват, защото из горите се срещат и ренегати.

— Когато отведох Горат в Крондор, си мислех, че никога вече няма да се изправя очи в очи с квеганските наемници.

— Разрешавам ти да ги трепеш колкото ти душа иска — заяви Гардан. — Хайде, време е да тръгвате.

Джеймс се разсмя и махна на Патрус и Локлир да го последват. Взеха отпочинали коне от конюшните, но и тук Патрус намери повод да мърмори.

— О, богове, пак непознат кон! — бе краткият му коментар. — Тъкмо свикнах с предишния...

— Да не предпочиташ да вървиш пеш? — попита го Локлир.

— Точно в този момент, момче, бих го предпочел — бе отговорът, придружен от познатия зловец кикот.

Джеймс поклати глава. Опитваше се да харесва стария дърдорко, но на моменти едва се сдържаше да не го стисне за гушата.

По всичко личеше, че тук съвсем скоро е имало битка. На поляната лежаха трима мъртви ренегати и един моредел и ако се съдеше по броя на стрелите в трупове, очевидно бяха попаднали на засада. „Само елфи са в състояние да издебнат моределски съгледвачи“ — помисли си Джеймс. Кое то вероятно означаваше, че херцог Мартин е някъде наблизо.

— Как мислиш, дали елфите ни помнят от скорошното ни посещение в Елвандар, или ще ни вземат за квегански ренегати и ще започнат да стрелят? — попита Локлир.

— Защо сам не ги попиташ? — отвърна нечий глас зад едно дърво вдясно, преди да го направи Джеймс.

Локлир и Джеймс дръпнаха юздите в момента, когато иззад дървото се показа висок мъж, облечен в кафяво-зелени дрехи.

— Мартин! — възкликна Джеймс. — Радвам се да ви видя, ваша светлост!

Мартин, херцог на Крудий, навремето известен като Дълголькия, се бе подпрял на оръжието, на което дължеше името си.

— Добра среща, Джеймс и Локлир. Кой е приятелят ви?

Патрус се огледа стреснато, когато иззад дърветата се материализира цял отряд елфи.

— Казвам се Патрус.

— Той е магьосник — обясни Локлир. — Дойде с нас, за да ни помогне да неутрализираме машината на разлома.

— Това е лорд Мартин, херцог на Крудий.

— Доста странен херцог, ако питате за мнението ми — изсумтя Патрус.

Мартин се усмихна и веднага се долови приликата с брат му — Арута.

— Натруфените дрешки на придворните не са кой знае колко практични, когато трябва да търчиш из гората и да гониш ренегати.

— Няма две мнения — съгласи се старият магьосник. — Та значи, тръгнали сме да търсим машината. Да знаете къде може да я открием?

— Знам точно къде се намира — отвърна Мартин. — Тази сутрин голяма група моредели тръгнали на юг, а ние се промъкнахме в тила им и се върнахме нагоре по реката. Не съм виждал машината, но зърнах на едно място доста подсилена охрана, което ме навежда на мисълта, че трябва да е там. Освен това във въздуха се долавяше нещо странно, което ми напомняше за усещанията, които предизвикваха в мен цуранските машини по време на войната. Ще пратя вест на Гардан, та когато пристигне Арута, да го насочи натам.

— Но ще бъде късно — рече Джеймс. — Патрус смята, че...

— Патрус не се нуждае от говорител, който да изразява мнението му, момче — прекъсна го старецът и се обърна към Мартин. — Ваша светлост, онзи остроух дявол едва ли е успял да прехвърли повече от няколко отряда. Сигурен съм, че той самият вече е на път за Сетанон, а тези, които се навъртат наоколо, са само част от ариергарда. Но ако машината продължава да работи до пристигането на принца, никой не знае колко троли и таласъми, както и други кръвопийци, ще очакват приближаването на нейната главна армия.

— Какво предлагаш? — попита го Мартин загрижено.

— Да се приближим максимално до проклетата машинария, а там искам от вас да вдигнете шум и да отвлечете колкото се може повече от негодниците встрани. Излъжете ги, че готвите мащабен удар, а после се отдръпнете, та да се втурнат подире ви. А ние ще се промъкнем в бъркотията и ще видим сметката на машината.

Мартин погледна въпросително Джеймс, който повдигна рамене.

— Добре — съгласи се той. — Последвайте ни. Но ще трябва да вървите пеша.

Тримата конници скочиха от седлата и елфите отведоха животните някъде встрани.

Мартин погледна към слънцето зад клоните на дърветата и каза:

— До залез-слънце ще сме при моста. По тъмно ще ви прехвърлим от другата страна, а ние ще им отвлечем вниманието.

— Ще ни прехвърлите през реката? — попита магьосникът. — Надявам се, че няма да се измокрим?

— Боя се, че ще се наложи — отвърна засмяно Мартин. — Има един плитък брод малко над моста. Мисля, че таласъмите все още не го знаят.

— Таласъми ли? — попита Локлир.

— По наши сведения в гората има само таласъми и квегански наемници. Предполагам, че моределите са тръгнали на юг с Делекан или с онзи, който води отряда им.

— Локлир, как си с квеганския? — попита Джеймс.

— Доста добре. А ти?

— Не е чак толкова добър, като твоя. Аз не съм израсъл на пристанище.

— Че Крондор къде е? Да не е навътре в сушата? — засмя се младият скуайър.

— В канала рядко навлизат квегански търговци.

— Така ли? — учуди се Локлир. — Но защо питаш?

— Защото не е изключено да се натъкнем на таласъми и троли, но много по-възможно е да срещнем някой от проклетите квегански ренегати.

— Да не искаш пак да изиграем онези сценка с „ние сме квегански ренегати“? — попита загрижено Локлир. — Номерът може да минава, когато трябва да преметнем тъпите троли, но ако става въпрос за истински наемници... не съм чак толкова добър, че да мина за квеганец пред някой, който е такъв по рождение.

— Ще му мислим, когато му дойде времето — махна с ръка Джеймс.

— Няма що! — въздъхна Локлир.

— Мартин — продължи вдъхновено Джеймс, — вместо да нанасяш лъжливи удари на противника, защо не опиташ да ни подгониш право към него?

Мартин повдигна учудено вежди.

— Сериозно ли говориш?

— Не, но какво пречи да опитаме? — захили се Джеймс.

Слънцето вече клонеше към хоризонта, когато наемниците край моста чуха шум от бягащи през гората мъже и викове за помощ на квегански. Скоро на брега на реката се появиха трима мъже — двама по-млади и един старец, — които търчаха презглава, а зад тях из храсталаците се мяркаха преследвачите им.

Пръв стигна моста Джеймс. Спря задъхан, посочи с ръка през рамо и извика на квегански:

— Нападат ни!

Вторият мъж го застигна, размаха ръце и кресна уплашено:

— Защищавайте моста! Ние ще повикаме подкрепление.

Водачът на наемниците се обърна към главатаря на тролите и тъкмо се канеше да го попита какво да правят, когато над главата му профуча стрела. Той се просна на земята, а тримата преследвани продължиха, за да повикат помощ.

Докато тичаше, Джеймс погледна през рамо. Мартин и неговите елфи полагаха всички усилия да убедят стражите на моста, че започва

голяма атака. Той спря и даде знак на Локлир и Патрус да забавят ход. Гърдите на стареца свиреха и Джеймс го попита:

— Как се справяш?

— Не както очаквах — отвърна Патрус. — Дай ми една минута и ще се оправя. — После се засмя с познатата си зла усмивка.

Изчакаха старецът да си поеме дъх и продължиха през гората. Движеха се право към мястото, където предполагаша, че е скрита машината на разлома — малка долчинка между два невисоки хълма. Насреща им излезе група моредели и Локлир извика на квегански:

— Нападнаха моста!

Водачът, висок и плещест моредел, приличаше малко на Горат. Носеше елек от нещавена кожа, под който се виждаха яките му гърди.

— Не говоря квегански, кучета такива! — кресна им той.

Джеймс спря и си пое дъх.

— Аз може говори на Кралски — почна той, като се опитваше да говори с акцент. — Нападнали мост. Троли пратили за помощ!

— Нападнали са моста? — Водачът се обърна към войниците си и им махна да тичат натам. — Аз съм Мороулф, син на Делекан и първи заместник-главнокомандващ. Аз се разпореждам тук, докато Делекан се придвижва към Сетанон. Вие при кого служите?

Локлир погледна Джеймс, който почна:

— Ами ние...

— Кажи му за елфите! — прекъсна го Локлир, както се бяха уговорили.

— Елфи ли? — повтори Мороулф. — Какви елфи?

— И за високия мъж с дългия лък, с който може да повали човек от хиляда стъпки — прибави Локи.

— Дълголькия! — Мороулф подскочи. — Само той може да бъде! Убия ли го, ще се покрия със слава.

— А другият как се казваше? — попита Джеймс.

— Май Калин — продължи сценката Локлир.

— Принцът на Елвандар е тук!? — извика моределът, сграбчи Джеймс за ризата и го вдигна.

— Да, да — потвърди Джеймс. Изобщо не му беше трудно да се престори на уплашен. — Принц Калин, така му викаха.

— Повикайте войниците ми! Отиваме да убием еледелския принц и неговия човешки приятел! Аз лично ще им изям ушите! —

закреця Мороулф. — Къде са те? — попита той Джеймс, след като го пусна на земята.

— При моста — посочи Джеймс.

Шестимата моредели се втурнаха към моста. Джеймс ги изпроводи с вика:

— Ще пратя и другите подире ви!

Докато Локлир му помагаше да се изправи, Джеймс мърмореше:

— Не мога да повярвам, че се получи.

— Няма да е за дълго. Най-много половин час. Да тръгваме.

Отново затичаха през гората и когато видяха още една група моредели, Джеймс извика отдалече:

— Мороулф нареди да бързате за западния мост!

Водачът на моределите, възрастен воин с вид на ветеран, възрази:

— Наредиха ни да охраняваме тази машина. — Вдигна ръка и едва сега Джеймс осъзна, че стои до машината на разлома. Ако не бяха спрели заради моределите, сигурно щеше да я подмине в здрача.

— Мороулф каза ние да я пазим — обади се Локлир.

Ветеранът го погледна с нескрито съмнение и Джеймс побърза да вметне:

— Значи така каза: „Вас, квеганските псета, по̀ ви бива да пазите машината, а не да търчите на лов за еледели“. Принц Калин и Мартин Дълголъкия нападнаха западния мост.

Ефектът от думите му бе светкавичен — моределите се втурнаха към гората.

Изправен до машината, Джеймс доволно подметна:

— Чудя се дали принц Калин си дава сметка с какво уважение се ползва сред по-тъмните си роднини?

— Мисля, че няма да остане дълго в неведение — отбеляза Локлир. После погледна Патрус и попита: — Ще можеш ли да спреш тази чудесия?

Тъкмо в този момент от машината се появи отряд от шестима моредели, които заслизаха от платформата. Джеймс веднага си придаде началнически вид и извика:

— Нападнаха ни при западния мост! Бързайте да помогнете на Мороулф!

Те се затичаха натам, накъдето им сочеше, а Локлир подхвърли:

— Някой от тези дни ще срещнеш моределски вожд, който просто няма да е толкова лековерен, и ще си изпатиш.

— Ще ида да огледам машината — обади се Патрус. Заобиколи я и се пъкна под платформата, която бе дълга шест стъпки и широка десет: напълно достатъчно, за да вървят двама души рамо до рамо, но не повече. — Доста чаркове е трябвало да докарат, за да я построят. Затова е толкова малка.

— Онази, която цураните са използвали през войната — рече Джеймс, — е била поне шест пъти по-голяма, ако съдя по думите на Арута. През нея са минавали цели каруци.

— През тази също може да мине малка количка — отвърна магьосникът. — Да видим откъде може да се изключва.

Той спря пред някакъв механизъм, покрит с кристали и поставен върху дървена колона. Плъзна длан по кристалите и когато пръстът му докосна втория отляво, от него изскочи искра и го събори на земята. Докато Джеймс му помагаше да се изправи, Патрус промърмори:

— Ето че научих нещо полезно.

— Какво? — попита Локлир.

— Да не пипам пак тия проклети кристали.

Отново обиколи машината и когато се върна при мястото, където стоеше Джеймс, през отвора преминаха още шестима моредели. Джеймс и на тях нареди да тръгнат след Мороулф.

— Защо да не я запалим? — предложи Локлир.

— Това може и да свърши работа — съгласи се старият магьосник. — Но се съмнявам. Магия като тази няма да гори лесно. Дай ми още пет минути, момче, остави ме да я разгледам подробно.

Джеймс и Локлир се спогледаха многозначително: може би не разполагаха с толкова време.

Пък въздъхна и заяви:

— Оуин, ще трябва да ми помогнеш пак. Силите ми се възвръщат, но все още не мога да разчитам на тях, за да стигнем до Сетанон. Ти ще ни прехвърлиш там.

— Аз ли? Но аз не зная как.

— Напротив! — възрази Пък. — Знаеш много от нещата, които знам аз. Само дето не го осъзнаваш. А сега се отпусни и ме остави да

те насочвам. — Той вдигна металната сфера.

Откакто Гамина бе свързала умовете им, Пъг можеше да прониква в мислите му и да му помага да се съсредоточи, без да прибегва до помощта на магия.

— Така, искам сега да се пресегнеш. Сетанон е натам... ето в тази посока — говореше той тихо. — Още съвсем мъничко... — Внезапно очите на магьосника се разшириха. — Разломът! Усещам го!

— Къде? — викна стреснато Горат.

— Някъде близо до Сетанон! Където действат Макала и другите.

— Да вървим там! — рече Горат. — Щом Делекан и съюзниците му са там, значи и за нас ще се намери работа.

Пъг кимна и стисна Оуин за рамото.

— Стисни очи и ми позволи да те насочвам. Все едно че отваряш врата.

Оуин затвори очи и се отпусна и миг след това пред погледа му наистина се показа врата. Той се пресегна мислено, натисна дръжката и побутна вратата.

И пропадна в пространството отвъд нея.

Тримата тупнаха доста шумно на земята.

Когато вдигнаха глави, забелязаха Джеймс, който попита Патрус:

— Как го направи?

Джеймс протегна ръце на Оуин и Пъг, а Локлир подаде своята на Горат.

— Не можете да си представите колко се радвам да ви видя тук — каза Джеймс.

— Благодаря, Джеймс — отвърна Пъг, изгледа Патрус и попита: — Кой е този?

— Казвам се Патрус — представи се с обичайното си спокойствие старият магьосник.

— А това е Пъг — намеси се Джеймс.

— Зная — кимна Патрус. — Виждал съм го веднъж отдалече. Дойде в Тимонс да подбира магьосници за академията си. Здравсти, Оуин.

— Здравей, Патрус. Как се озова тук?

— Дълга история.

От машината се появи поредната група моредели и Джеймс се развика:

— Елфите ни нападат! Мороулф тръгна на запад! Бързайте след него!

Моределите, още зашеметени от прехвърлянето, местеха объркани погледи между Джеймс и Горат.

— Размърдайте се де! — кресна им заповеднически Горат.

Моределите хукнаха.

— Идват на петминутни интервали — отбеляза Джеймс. — Не повече от шестима наведнъж.

— Това прави седемдесет на час — пресметна Локлир. — А Арута е поне на един ден път оттук. Ако не предприемем нищо, до утре ще станат хиляда.

— Къде е Делекан? — попита Горат.

— На път за Сетанон — заедно с почетната си гвардия — отвърна Джеймс. — Така поне каза синът му.

— Трябва да тръгнем натам! — заяви Горат.

— Но първо трябва да спрем тази машина — отвърна Джеймс.

— Бих искал да ви помогна, но се опасявам, че все още не съм си възвърнал силите — обади се Пъг.

— Какво мога да направя? — попита Оуин.

Патрус скочи от платформата и се изправи пред него.

— Просто да стоиш настрана, момче. Просто стой и гледай.

— Какво си намислил? — попита Пъг.

— Знаеш какво трябва да се направи, магьоснико. Вярно че работата е мръсна и нелишена от риск. — Той се усмихна на Оуин. — Дръж се за него, момче. И той може да те научи на това-онова. — След тези думи Патрус скочи през вратата.

— Не биваше да го прави! — извика Пъг.

Но вместо да бъде отблъснат назад, както Пъг очакваше, Патрус бавно се приплъзна между двата полюса. Жезълът му засия ярко и Патрус се провикна с блеснали от възбуда очи:

— Знаеш какво трябва да направиш, момче! Един от нас трябва да го направи, а аз и без туй съм твърде стар и близо до края! Направи го!

Пъг стисна Оуин за рамото и му извика:

— Прехвърли му от силата си!

— Какво? — ококори се Оуин.

— Разломът може да се затвори само отвътре! Дай му силата си! Побързай!

Оуин затвори очи и отново остави на Пъг да го насочва. Вдигна ръце и почувства как по тях преминава вълна от енергия, която се насочи право към стария магьосник. Патрус изкрещя, но не беше ясно дали от болка, или от радост. Миг след това разломът престана да съществува, а между полюсите на машината изригна вихрушка, която повали всички на земята.

Пръв скочи Джеймс, огледа се и попита:

— Къде изчезна той?

— Няма го — каза Пъг и поклати глава.

— Мъртъв ли е? — попита Оуин.

— Той знаеше с какво се захваща — отвърна Пъг. — Веднъж и аз затворих един разлом отвътре. Тогава ми помагаше не друг, а Макрос Черния, и въпреки това едва оживях.

— Това е смърт на храбрец — заяви тържествено Горат.

Оуин се помъчи да преглътне напирещите в гърлото му сълзи. Патрус беше първият му учител и макар да бе досадно и вечно мърморещо старче с доста странности в характера, той го уважаваше и му се възхищаваше. Накрая въздъхна и се изправи.

— Не зная след колко време ще се върнат Мороулф и останалите — рече Джеймс. — Но със сигурност скоро ще забележат вятъра, който задуха оттук.

— И без това е време да изчезваме — каза Пъг.

— Накъде? — попита Джеймс. — Нямам никакво желание пак да се промъквам през постове на моределите. Изчерпах запасите си от хитрини.

— Трябва да идем в Сетанон. — Пъг погледна Джеймс и Локлир. — Вие знаете защо, а другите ще научат скоро.

— Щом там е Делекан, и ние тръгваме — заяви решително Горат.

— Подредете се в кръг — заповяда Пъг. Те го послушаха и се хванаха за ръцете. — Отпуснете се и позволете на нас двамата с Оуин да ви ръководим.

Оуин отново остави на Пъг да го насочва. Вече го правеше по-лесно, а и магьосникът, изглежда, възвръщаше бавно силите си.

Само след миг се озоваха на друго място.

— Почти стигнахме...

Изведнъж се блъснаха в някаква преграда и дори Горат изкрещя от болка. Могъщият моредел изгуби последен съзнание, но преди това успя да зърне телата на другите, проснати върху замръзнала черна земя, сгърчени от конвулсивните пристъпи на нетърпима болка. След това над него се спусна благодатната пелена на безсъзнанието.

ГЛАВА 20

ВЪЗМЕЗДИЕ

Земята бе влажна.

Пъг се надигна на лакти и видя, че Джеймс и Локлир все още лежат в несвяст. Горат бе дошъл на себе си, но изглеждаше замаян. Оуин седеше, стиснал главата си с ръце.

— Какво стана? — простена той.

— Ударихме се в някаква преграда — обясни Пъг и стисна очи, надявайки се болката да попремине.

Джеймс също почна да се свестява. Надигна се и се огледа с премрежен поглед.

— Къде сме?

— В стария двор на замъка Сетанон — отвърна Пъг и посочи обгорялата врата на полуразрушената и изоставена портална кула. — Точно над целта, която дирехме.

— И как ще стигнем там? — попита Горат.

— Ще определим границите на преградата и ще открием място, откъдето да проникнем в старите тунели под града. Не може да са заградили отвсякъде.

— Защо не? — попита Оуин.

— Защото дори шестима цурански магьосници не са в състояние да поддържат ден и нощ толкова голяма преграда. Макала не знае, че съм избягал от Тимирания. Поставили са преградата само за неочаквани посетители, което означава, че се редуват да я поддържат един по един. Трябва да е от малките, за да го правят.

— Звучи логично — съгласи се Локлир, изправи се и простена.

— Ако има място, откъдето да се прониква в старите тунели, то трябва да е на най-долния етаж на изоставената крепост — продължи Пъг. — Ще започнем да търсим оттам.

— Но първо ще потърся нещо, от което да направя факла — заяви Горат.

Докато чакаха, Пъг се обърна към Оуин.

— Как се чувстваш?

— Уморен, разнебитен и ядосан. Но поне съм жив. А ти?

Пъг докосна длани, после бавно ги раздалечи. Между ръцете му премина синя искра.

— Усецам, че силите ми се възвръщат, макар и бавно. Може би това забавяне ще ми е от полза. — Той снижи глас и продължи: — Не искам другите да го знаят, но ако се изправя срещу цуранските Велики, дори да съм във върхова форма, ме очаква погром. Ще трябва да разчитаме на потайни действия и изненада. Най-добре ще е да ги издебнем един по един и да ги надвиваме физически — ако успеем да го направим, преди да са използвали заклинанията си. Всъщност имаме още едно предимство. Цуранските Велики се смятат за богоподобни и като недосегаеми на своя свят не са привикнали към идеята за физическо насилие. По-вероятно е първо да се опитат да ни заповядват, а едва след това да прибегнат до употребата на магия.

— Аз лично не кипя от ентузиазъм да се срещам с тях — призна Оуин. — Вярно, че в съзнанието ми взеха да се проявяват част от знанията, получени от теб, и вече съм сигурен, че мога да правя неща, които вчера ми бяха непознати. Но все още съм неуверен в силите си.

— В такъв случай ще правиш каквото ти казвам.

Горат се върна с две факли.

— Намерих ги в един изоставен склад. — Освен това бе взел арбалет и колчан със стрели. — Подхвърли арбалета на Локлир и младият скуайър го улови и го огледа внимателно.

— Доста е прашен и не е смазан от десетина години — бяха първите му впечатления. — Но поне не е ръждясал. — Той опря арбалета в земята и застъпи стъпенката, за да запъне тетивата. За разлика от по-тежките арбалети, които трябваше да се навиват, този се зареждаше само с опъване. — Нещо тетивата не ми вдъхва доверие.

Но старият арбалет се зареди със звучно изщракване и Локлир постави стрела в канала.

— Я се дръпнете. Някой може да пострада, ако тетивата се скъса.

Той се прицели в близката врата и дръпна спусъка. Стрелата се заби със звънтене в масивната врата.

Локлир огледа одобрително оръжието.

— Бива ги старите майстори.

— Ще го пробваш ли пак? — попита Джеймс.

— Не — отвърна Локлир. — Не бих искал да предизвиквам съдбата. Достатъчен е и един изстрел, стига да е в подходящия момент. Джеймс кимна.

Пъг огледа малкия отряд и нареди:

— Да тръгваме.

— Чакайте! — Пъг вдигна ръка.

Намираха се в дълбок тунел, толкова тесен, че почти не можеха да се завъртят в него. Раменете на Горат стържеха срещуположните стени.

— Какво има? — попита Джеймс.

— Тук трябва да е. — Пъг посочи голата стена. — Ако не се лъжа, тук имаше врата към една подземна галерия.

Джеймс извади кинжала си, Горат също, и двамата започнаха да копаят в стената. Скоро плувнаха в пот, но усилията им бяха възнаградени — под остриетата им се показаха тухли.

— Отдръпнете се — рече Оуин и доближи факлата до стената. Без да обръща внимание на пламъците на факлата, Горат се наведе до него и каза:

— Тухли са и са се поразклатили. Направете ми място. — Той опря ръце, запъна се в крака в насрещната стена и напъна мишци. Стената поддаде със скърцане и стържене; първо падна една тухла, последваха я още няколко.

В следващия миг цял участък от стената се срути. Тунелът се изпълни с прахоляк и Оуин започна да киха.

Без да се колебае, Горат грабна факлата от Оуин и прекрачи в отвора. Другите го последваха. Галерията бе просторна, подът бе покрит с дебел слой прах, трупал се тук от векове. Пъг вдигна ръка и от дланта му бликна светлина, която озари цялото помещение.

Намираха се в естествена подземна кухня. По тавана и стените бяха изрисувани дракони и същества в доспехи, които ги язدهа.

— Валхеру! — прошепна Горат със страхопочитание. — Това е било тяхно леговище.

— Преди да продължим нататък — заговори Пъг, — бих искал да ви подготвя за това, което ви предстои да видите. Не става въпрос само за Шестимата, срещата с които не е изключена, но някъде наблизко се намира един свещен предмет, известен като Камъка на живота. Този предмет е създаден от валхеру, за да го използват като оръжие срещу

боговете по време на Войните на хаоса. Точното му предназначение винаги ми е убягвало, макар от доста време да се занимавам с изучаване на източниците, в които се споменава за него, но в едно няма съмнение: целта му е да предизвика огромни разрушения. Именно него диреше и лъжеводачът Мурмандамус по време на Големия бунт преди десет години.

— Лъжеводачът ли? — попита объркано Горат.

— Той не беше истински моредел, а пантатийски змиежрец, приел този облик с помощта на черна магия, за да примами твоите сънародници да пожертват живота си за неговата кауза. Той улавяше и събираше есенцията на изгубените им животи, за да я използва като ключ към пробуждането на Камъка на живота. Ако беше постигнал целта си, боя се, че последствията за всички живи същества на Мидкемия щяха да са катастрофални. Тимирянската пустош е цветуща градина в сравнение с голия камънак, в който щеше да се превърне този свят.

Очите на Горат се наляха с кръв.

— Толкова невинни жертви заради тези пантатийци!

Оуин също изглеждаше объркан.

— Не разбирам нещо. Как може един жрец или магьосник от висшето изкуство да задейства такова нещо? Щом валхеру са изчезнали, не се ли е изгубила с тях и тайната на този Камък на живота?

— Не — отвърна Пъг. — Душите на валхеру са оковани вътре в камъка и не е изключено при неумело боравене с него да бъдат освободени. Макар и да са лишени от тела, комбинираната енергия от съзнанията им ще е достатъчна да активира Камъка. Не бива да позволяваме в никакъв случай това да се случи.

— Значи Макала иска да ни унищожи? — попита Локлир.

— Не е чак такъв безумец — възрази Пъг. — Но е фанатично предан на Империята и вярва, че Кралството разполага с могъщо оръжие за разрушение, което някой ден може да бъде използвано срещу неговия народ. Ето защо отчаяно се опитва да разкрие тайната на това оръжие, за да може да се защитава срещу него, или да построи друго подобно, чрез което да държи Кралството в послушание.

— Този глупак! — възкликна Горат. — Каква дребнава и злобна душица!

— Може би възгледите му за света наистина са дребнави — съгласи се Пъг, — но в магията е опитен и силен противник. Не бих могъл да му се опра, особено сега, когато съм толкова отслабнал. Ето защо трябва първо да се отървем от шестимата му помощници и едва тогава да се справим с него — двамата с Оуин. — Той изгледа Горат и Оуин. — Вие, приятели — един главатар-рenegат от Севера и най-малкият син на прочут благородник, — сега ставате мои довереници. Само кралското семейство, както и неколцина ветерани от битката за Сетанон, между които Локлир и Джеймс, са посветени в тайната на Камъка на живота.

— Ще умра, но няма да я разкрия пред никого — обеща Горат. Оуин само кимна.

— А сега ме последвайте.

Пъг ги поведе надолу по един дълъг коридор, който очевидно някога се бе използвал като вход за подземния град.

— Два от градовете на север — Сар-Саргот и Сар-Исбандия, са били построени от гламределите по подобие на този. Някога са го наричали Градът на Дракен-Корин.

— Чувал съм това име — намеси се Горат. — Дори валхеру са го смятали за безумец.

— Но тъкмо той ги убедил да вляят жизнените си сили в Камъка на живота.

— Защо е толкова голям тунелът? — попита Оуин, загледан във високите сводове.

Пъг се засмя.

— Някога да си виждал малък дракон?

— Не. — Оуин се изчерви. — Никакъв не съм виждал.

Стигнаха до масивна дървена врата, здрава като закалено желязо.

Пантите бяха с размерите на човешки тела. Между крилата имаше достатъчен процеп, за да се промъкнат. Вътре спряха.

Внезапно сабята на Горат светна в сумрака и преди Оуин и Пъг да осъзнаят какво става, на пода се въргаляха два окървавени таласъма.

— Това означава, че сме близо — отбеляза невъзмутимо Пъг.

— А също и че Делекан е наблизо — добави Горат.

— Макала може и да го използва — каза Пъг, — но се съмнявам, че ще му разкрие цялата тайна на Камъка на живота. Никой от вашите

моределски вещици не е в състояние да го прехвърли чак тук. Ще трябва сам да открие пътя от повърхността.

— Съмнявам се този гигантски подземен лабиринт да има само един вход — отбеляза Горат.

— Така е — кимна Пъг. — Макала може да се премества с магия от едно място на друго, но трябва да знае къде точно отива. Първия път някой друг го е довел тук.

— Наго — рече Горат. — Той прекара на юг близо година, преди да започне тази безумна война. Ако успеем да накараме този Макала да проговори, обзалагам се, ще признае, че тъкмо Наго му е показал входа към това място.

— По-късно ще обсъждаме този въпрос — рече Пъг. — Както и да са се запознали, явно са решили, че целите им оправдават сътрудничеството им. Мисля си, че Макала използва Делекан също както лъжеводачът Мурмандамус използваше твоя народ, Горат. Той пращаше сънародниците ти на смърт срещу моите, сънародници, само и само за да задържи армията на принца далеч от това място.

Продължиха напред, но скоро Пъг вдигна ръка.

— Чакайте! — Протегна и двете си ръце напред и попита: — Оуин, усещаш ли?

Оуин се приближи към него и също протегна ръце. Почувства върху дланите си енергия, парливо усещане, което се усилваше заедно с натиска на ръцете му.

— Това преграда ли е? — попита той.

— Да — отвърна Пъг. — В нея се ударихме, когато се опитвах да ви прехвърля в залата на долното ниво.

Пъг я притисна с длани и премести ръце първо вляво, а после и вдясно. След миг кимна, видимо доволен.

— Това е сфера. Трябва да я заобиколим и сигурно на другия край ще открием онези, които са я създали. — Той посочи една врата в стената отдясно. — Оттук.

Влязоха в тунел, който слизаше още по-надолу в земните недра.

Магията в стаята бе толкова силна, че дори Джеймс и Локлир я усетиха и настръхнаха.

— Какво е това място? — попита Джеймс.

— Съкровищница — обясни Пъг. — Една от многото. Не пипайте нищо. Някои от тези предмети са вълшебни, трудно ми е да преценя последствията от случайно задействане.

— Това пък какво е? — Оуин посочи един голям ловджийски рог, изписан със странни руни.

— Надписите са ми познати — обади се Горат. — Мисля, че такъв е бил езикът на валхеру.

— И какво пише? — не спираше да любопитства Оуин.

— Това е глифът на Тирана от Ветровитата долина.

Пъг се опита да си спомни кой точно е този валхеру и съжали, че Томас не е тук, за да му каже.

— Тази крипта е за плячка — каза Горат. — Тук са струпани откраднати или отнети със сила трофеи. — Той посочи няколко отворени сандъка, в които имаше покрити с прах скъпоценни камъни и накити.

Оуин вдигна ръка и я задържа над ловджийския рог.

— Пъг, моля те, ела да видиш.

Пъг се приближи до него, докосна рога и прошепна:

— От него извира магия!

И тогава старият магьосник си спомни — а може би вълшебният предмет имаше способността да въздейства на паметта му. Той отдръпна ръка от рога, като че ли го бе опарил.

— Алгон-Коқун! Убит от Ашен-Шугар. Наистина жалко, че Томас не е тук. Това е ловджийски рог, който... — Зениците му се разшириха. Той взе рога, праметна златистата му каишка през раменете на Оуин и го провеси на хълбока му. — Все още действа и би могъл да наруши равновесието — в наша полза. — Пъг се огледа. — Тук има толкова много неща, които бих искал да изуча на спокойствие. Толкова много, което не зная.

— Знаем обаче, че Макала е някъде наблизо — намеси се Оуин, — и че трябва да го спрем.

Пъг кимна, обърна се и продължи по дългия коридор.

Тясното помещение, в което влязоха, бе озарено от собствена светлина и Горат угаси факлата. За да пести енергия, Пъг също бе престанал да използва светлината от дланта си. Усещаше, че паметта

му се възвръща, а и способностите на Оуин бяха надминали далеч онова, което момчето можеше, когато за пръв път се срещна с Локлир. Но сега им предстоеше да се изправят пред седем Велики от Келеуан — Макала и шестимата му съюзници.

Горат се промъкна безшумно до ъгъла и надникна предпазливо. Отдръпна глава и вдигна три пръста към Пъг и Оуин. В помещението имаше двама магьосници и вероятно един прислужник или помощник. Пъг бе обмислял дълго как да подходи към някогашните си събратья. Почти бе сигурен, че Макала не му е разкрил цялата истина, а дори и да го бе сторил, това бе по-скоро неговата версия за нещата.

Пъг си даваше сметка, че в резултат от техните действия бяха пострадали или загинали хиляди хора, моредели, троли и таласъми и че това престъпление не бива да остане ненаказано. Даде знак на Оуин да пристъпи вляво, а той се премести надясно. След това посочи арбалета на Локлир и размърда три пръста — показваше му, че трябва да се заеме с третия противник.

Изчака всички да заемат местата си, след това махна отривисто с ръка и се втурна напред.

Тримата им противници вдигнаха глави. Двама носеха черни наметала, а третият бе воин-моредел.

Локлир опря арбалета в бузата си, пое си въздух, издиша, задържа, прицели се, както го бяха учили, и дръпна спусъка.

Късата стрела изсвистя, удари моредела в гърдите, завъртя го и го блъсна в стената.

Двамата цурани стояха като парализирани, втрещени от изненадващата атака. След миг обездвижващите заклинания бяха завършени и цураните успяха само да изстенат. Горат пристъпи напред с вдигната сабя, готов да ги посече, ако се наложи.

Но нямаше никаква нужда. Пъг махна с ръка да запазят тишина и се огледа и послуша дали не е вдигната тревога.

Но в тунела цареше тишина.

— Остават още четирима, плюс Макала — прошепна той.

— Това ми прилича на спално помещение — каза Джеймс и посочи леглото до стената. — Сигурно тук са си почивали на смени, докато другите са поддържали сферата около Камъка на живота.

Пъг затвори очи и настрои вътрешните си сетива. Някъде в далечината се долавяше познато присъствие. Той се пресегна към него,

но усети, че му пречат да осъществи контакт.

— Още не — чуха го да шепне.

— Какво не? — попита Джеймс уморено.

Пъг го погледна внимателно, премести поглед върху Локлир и попита:

— Вие двамата почивали ли сте си, откакто тръгнахте от Северен страж?

— Аruta има един знахар-магьосник, който ни снабди с някакъв подсилващ чай. Пиехме го нощем, защото ни оставаха само по час-два за сън.

— Това може да свърши работа за кратко време — обясни Пъг, — но впоследствие се налага по-продължителен отдих. Внимавайте. Усещам, че сетивата ви са притъпени и вече не сте толкова бързи, колкото смятате.

Локлир погледна Джеймс и подхвърли:

— Не виждам нищо чудно в това да сме изморени.

Джеймс се засмя и го потупа по бузата.

— Той ни съветва да не бъдем прекалено самоуверени, Локи.

— Джими Ръчицата — самоуверен? Боже опази — отвърна Локлир и сви устни.

— Елате — рече им Пъг. — Магия, достатъчно силна да създаде подобна преграда, не е нещо, което да се среща всеки ден. Прилича донякъде на бариерата, която бе издигнал около мен тимирянският бог.

Продължиха по коридора и се озоваха в друга, по-голяма зала. В далечния ѝ край се движеха неясни фигури и Пъг даде знак на хората си да се разпръснат.

Изведнъж подземната кухня се озари от светлина.

Към тях се приближаваха две загърнати в наметала фигури.

— Казаха ни да те очакваме тук, Миламбер — произнесе едната.

— Затапек, не заставай насреща ми. Макала ви е излъгал и сега сте отговорни за смъртта на невинни хора. Спри, преди да си оцапал ръцете си с още кръв.

— Миламбер, Макала не е единственият в нашия Съвет, който те смята за неистински Велик — много по-заинтересуван от съдбата на сънародниците си, отколкото от доброто на Империята. Инак защо ще криеш това могъщо оръжие от нас?

Вторият магьосник зад Затапек зае позиция встрани и насочи жезъла си към Пъг, сякаш беше оръжие. Внезапно зад гърба на Пъг звънна тетивата на арбалет и вторият магьосник се завъртя във въздуха, а от окървавеното му рамо бликна кръв. Той изкрещя от болка и Затапек реагира мигновено.

Цуранският Велик вдигна ръце с изпънати напред пръсти и от тях бликна порой от синкава енергия, която удари Пъг в гърдите. Краката на магьосника се подкосиха, той падна на пода и се загърчи от болка.

Беше ред на Оуин да се намеси. Голяма огнена сфера се появи върху дланта му и се понесе към Затапек. Но цуранският магьосник беше готов — вдигна лявата си ръка и пред нея изникна стена от енергия, която разпръсна огнената топка и останките ѝ се посипаха върху камъните.

Единствената полза бе, че за кратко Затапек бе изгубил контрол върху магията, с която бе атакувал Пъг.

Оуин не знаеше какво да предприеме, затова затвори очи и остави на интуицията си да решава. Протегна ръка, произнесе една-единствена дума и около цуранския магьосник се завъртя стълб от сгъстен въздух. За миг Затапек не можеше да вижда нищо — освен това бе раздвоен, тъй като се беше подготвял за поредната енергийна атака. В това състояние ударът го завари неподготвен и той отхвъркна на двајсетина стъпки назад.

Горат изтича към него и последното нещо, което видя зашеметеният цуранец, беше извисяващата се над него фигура на тъмния елф, с вдигната високо сабя. След това, с един-единствен удар, Горат го довърши.

Оуин се наведе над Пъг, който все още не се бе съвзел от заклинанието, с което го бяха атакували. Тялото Му се тресеше неудържимо, зъбите му тракаха, лицето му бе изкривено в мъчителна гримаса.

— Можеш ли да направиш нещо? — попита го Локлир.

— Не зная — отвърна Оуин. Докосна с пръсти ръката на Пъг и в същия миг почувства остра болка. Но вместо да се отдръпне, младият магьосник разтвори съзнанието си за болката и се опита да уталожил бушуващата енергия. Постепенно я овладя, насочи я към пода и тя изчезна.

Пъг се отпусна в ръцете му. От устните му се отрони мъчителна въздишка.

— Пъг! — извика му Джеймс. — Чуваш ли ме?

Пъг кимна отпаднало, после каза:

— Помогнете ми да стана, моля ви.

Джеймс го хвана през кръста и го вдигна. Краката на Пъг трепереха.

— Толкова се радвам — заговори припряно Оуин. — За една минута видях повече заклинания, отколкото през целия си живот.

— Ти се справи добре. Това е, защото се довери на инстинктите си. Ако продължаваш в същия дух, магьосническите умения, които получи от мен, ще ти послужат добре. — Пъг се освободи от прегръдката на Джеймс и направи няколко крачки. Видимо се възстановяваше с всеки миг. — Справихме се с четирима. Поне един от останалите ще е зает да поддържа преградата, ако не и двамата. Остава само да ги открием и да се справим и с тях. Тогава преградата, която блокира достъпа до Камъка на живота, ще падне и ще можем да се заемем с Макала.

Той се огледа. Магьосникът, когото Локлир бе прострелял, вече бе издъхнал.

— Зад онази врата има още една съкровищница. Отсрещната ѝ стена е била разрушена с магия преди много години. Зад разрушената стена е стаята с Камъка на живота.

— В такъв случай — обади се Горат — трябва да предполагаме, че последните двама цурани и Макала са зад тези врати.

— Елате — каза Пъг и тръгна предпазливо към вратата. Пътем се надвеси над спътника на Затапек, млад Велик, когото не познаваше. „Вероятно е бил още ученик, когато бях на Келеуан — помисли си Пъг. — Колко жалко. — Мъртвият магьосник бе изцъклил безжизнените си очи към тавана. — Каква безсмислена загуба.“

Когато наближиха вратата, Пъг даде знак на спътниците си да спрат. Надникна бързо и зърна две фигури, които стояха неподвижно. Стори му се, че не са го забелязали. Вниманието им бе приковано от две цели: да очакват появата на Пъг и да поддържат преградата. Пъг знаеше, че подобна продължителна задача неимоверно изтощава тялото и притъпява сетивата, но не хранеше илюзии, че и в това състояние би могъл да ги надвие.

Делекан и неговите Тъкачи на заклинания трябваше да са някъде наблизко — опитваха се да открият пещерата или да освободят Мурмандамус, ако наистина вярваха, че още е жив. И в двата случая появата на Пъг или задействането на Камъка на живота от Макала щеше да сложи край на опитите им.

Пъг отстъпи назад и затвори очи.

„Виках те, но не успях да достигна ума ти“ — отекна в главата му познат глас.

Той погледна към Оуин и прошепна:

— Оракулът.

Оуин кимна.

Пъг отвърна мислено:

„Трябва да свалим преградата и да те освободим.“

„Черните мантии се промъкнаха една нощ и изпълниха подземие с мъгла, която приспа слугите ми, а мен лиши от сили. След това ме оковаха със заклинания, които дори аз не можех да неутрализирам. А всичко това стана, защото не мога да предвиждам собственото си бъдеще. След време може би ще се освободя, но за момента съм жалко подобие на онова, което бях.“

Пъг познаваше добре могъществото на Аалския оракул и бе наистина впечатлен от подготовката на Макала. Не биваше никога вече да го подценява.

„Макала е безжалостен и твърдо решен да доведе замисленото докрай, но не е склонен към агресивни постъпки като твоите сънародници. Ако искаше смъртта ти, досега да ти е отнел живота. Стига му обаче, че те е извадил от строя за известно време. Нямаш никакви тежки наранявания, нали?“

— Трябва бързо да премахнем тези двамата — прошепна Пъг на Оуин.

— Ще се справиш ли? — попита го младежът.

— Налага се. — Той се обърна към Джеймс, Горат и Локлир. — Ако очакват да ги нападнем с магия, значи не предвиждат възможността за физическа атака. Щом влезем през вратата, ще ни последват, но гледайте да застанете встрани, в случай че ни ударят. — Той посочи Горат. — Това, което ще видиш отвъд преградата, ще те смае, но не се тревожи. Там лежи един доста голям женски дракон. Той е Аалският оракул и трябва да бъде опазен от Делекан и от всякаква

друга опасност, докато не възстанови силите си. Ако не успее да победи Макала, оракулът остава единствената ни надежда.

Горат кимна.

— Разбирам. — После погледна към Локлир и Джеймс. — Ще пазим дракона, докато вие двамата се справите с магьосниците.

Оуин вече се готвеше да прекрачи прага, когато Пъг го спря.

— Има едно заклинание, което може да ни осигури нужното време, за да се справим с Макала. Падне ли преградата, той веднага ще разбере, че двамата му помощници са били надвити.

— И кое е то?

— Ако са изморени от усилието — както предполагам, — бихме могли да ги зашеметим с едно съвсем слабо заклинание. Успеем ли да го направим, те ще продължават да поддържат преградата поне още минута, което ще е достатъчно, за да прекосим помещението до голямата пукнатина в стената между него и следващата зала. Имаме нужда от тази кратка отсрочка, защото за да се срещнем с Макала, ще трябва да се преместим във времето.

Оуин кимна, затвори за миг очи, въздъхна и каза:

— Зная за кое заклинание говориш. — Веждите му се извиха нагоре. — Изглежда толкова лесно!

— Ако оцелеем — заяви Пъг, — припомни ми да ти разкажа колко време изгубих, за да изуча точно това заклинание. — Той кимна и те минаха през вратата. Двамата цурански Велики, изглежда, бяха подготвени, защото продължиха да поддържат преградата на мястото ѝ и същевременно разпределиха силите си — единият ги защитаваше от атаките на Пъг, а вторият запокити насреща им магичен огън.

— Пази се! — извика Оуин и отскочи встрани.

Цураните бяха подготвени за появата на Пъг, но не и на втори магьосник. Почти едновременно Пъг и Оуин произнесоха уговореното заклинание, което си проправи път до уморените умове на цураните и ги парализира също толкова ефикасно, колкото ако ги бяха ударили по главите с чук.

Пъг се затича. Оуин бе на крачка зад него, без да откъсва очи от неподвижните тела на зашеметените цурански Велики. Миг по-късно телата им се строполиха на пода.

Преградата изчезна и на нейно място се показа следващата зала. Макар вече да знаеше, че ще види дракон, Оуин остана поразен от

гледката. Драконът беше гигантски, без съмнение най-голямото живо същество на света. Главата му — колкото фургон — бе положена на земята, а гребенът ѝ бе обсипан със скъпоценни камъни. Хиляди диаманти покриваха тялото от ноздрите до опашката, включително и масивните криле. Рубини, изумруди и сапфири хвърляха разноцветни отблясъци по стените на залата. Очите бяха скрити под тежки дебели клепачи, а между устните се подаваха снежнобели зъби, големи колкото мечове.

„Благодаря ти, магьоснико.“

Пъг огледа цуранската машина, която генерираше преградата. В нея блещукаха малки кристални късчета.

— Сега вече знаем защо Макала толкова отчаяно държеше да си получи рубина. — Пъг посочи машината. — Оуин, нали ти разказваше за някакви камъни с необичайни способности. Използвали са ги, за да захранват с енергия този уред, а Шестимата е трябвало да поддържат работата му. Знаех си, че Оракулът не би могъл да бъде изваден от строя с някоя обикновена магия. — Той се приближи към дракона и добави: — Горат и другите ще останат на пост, а ние с теб ще се справим с Макала.

„Трябва да побързате. Той действа с трескава бързина.“

Пъг и Оуин се завтекоха към цепнатината в стената — тя бе зейнала по време на двубоя между дракон и едно от най-ужасяващите същества, Господарите на ужаса, в апогея на решителната битка на Големия бунт, с която бе приключила заплахата за Кралството от страна на Мурмандамус.

Пъг се поколеба. Беше очаквал да види празно помещение, където двамата с Оуин щяха да се преместят във времето, за да се синхронизират с Камъка на живота. Вместо това извика:

— Богове! Макала е пренесъл Камъка на живота тук!

Цуранският Велик стоеше пред грамаден камък с цвят на изумруд, който му стигаше до кръста. От върха стърчеше златен меч с бяла дръжка, изработена вероятно от слонова кост. Върху дръжката имаше релефно изображение на златен дракон.

Черната мантия се извърна и каза:

— Впечатлен съм от теб, Миламбер. Не смятах, че ще успееш да преодолееш всички мои защити. Надявам се, че Затапек и останалите

не са били подложени на недостойни страдания само заради това, че са се опитали да те спрат?

Пъг едва сдържаше гнева си.

— Те загинаха като истински цурани, проявявайки чест и достойнство, но така и не узнаха, че го правят заради двойствените ти машинации.

— Не говори за двойственост, Миламбер! Ти се закле да служиш на Империята, но скри от нас съществуването на тази ужасна лъжа! — Той пристъпи към Оуин и Пъг и извика: — Преди десет години ти се включи в битката, за да прогоним Врага от нашите светове, или поне така заяви пред Съвета. Хочопепа и Шимоне станаха свидетели на тази лъжа. Синове на велики цурански родове загинаха на този чужд свят, за да подкрепят великата кауза. Но ти така и не ни обясни защо този град е бил толкова важен, та да проливаме край него и цуранска кръв. — Той сниши глас. — Когато пристигнах тук, ти отклони въпросите ми, а като реших сам да открия отговорите, се натъкнах на това място, пълно с магични капани и клопки, във вътрешността на което се спотайваше това гигантско същество. И всичко това, за да бъда държан — аз, и всеки друг, който се появи — настрана от това нещо! — Той посочи с пръст Камъка на живота. — Ти не си прогонил Врага от този свят! Не — заключил си го в този камък до деня, когато възнамеряваш да го освободиш и да го насъскаш срещу онези, които смяташ за свои противници — може би срещу самата цуранска Империя!

— Сам не вярваш на приказките си — отвърна Пъг.

— Не само че вярвам, но и ще взема мерки този ден да не настъпи никога. Почти успях да отключая този проклет камък и когато разбера тайните му механизми, ще го отнеса в Свещения град и ще го запазя там, в случай че Империята се нуждае от неговите способности.

— Пъг, той е обезумял! — обади се Оуин.

— Момче — озъби се Макала, — този разговор не е за деца. — Той махна небрежно с ръка и Оуин отхвъркна назад. В последния миг се досети, че заклинанието е вариант на онова, което той самият бе използвал, за да повали Затапек, и съумя да се предпази, за да не пострада сериозно. Въпреки това тупна доста силно на каменния под.

— Макала, ти си убиец — извика Пъг. — Посрещнах те като почетен гост в своя дом, а ти ме измами. Държа се с дъщеря ми, сякаш е пионка в гнусните ти интриги, и я изложи на ужасен риск. Само

заради това заслужаваш да умреш. Хиляди други издъгнаха, за да можеш да стигнеш дотук.

— Толкова по-важно е да успея, Миламбер. Иначе ще са умрели напразно. Когато отнеса този камък на безопасно място в Имперския дворец, смъртта им ще се окаже благородно дело за благо на Империята.

Пъг се опита да събере всички резерви от сила, с които разполагаше. Даваше си сметка, че срещу него стои най-даровитият член на Съвета.

Макала отстъпи назад.

— Няма да се бия с теб, Миламбер. Аз бях един от онези, които ти помагах, когато собственолично разруши голямата арена в Кентосани. Не храня илюзии, че мога да съм ти равен, дори когато още не си възстановил напълно силите си. — Той се извърна леко и даде знак с ръка.

От сенките се показаха две фигури — едри, заплашителни крилати сиви силуети.

— Едно от малкото неща, които ми бяха от полза, когато открих Тимиряния, беше жезълът, принадлежал на някакъв древен жрец на име Рлин Скрр. С негова помощ командвам тези създания. — Той се извърна към двете страховити същества и заповяда: — Убийте ги!

Пъг се наведе към Оуин и му прошепна:

— Бих могъл да поема единия, а ти другия, но не можем да се справим и с тях, и с Макала. Надувай рога!

Без да се двоуми, Оуин опря ловджийския рог до устните си. Наду го и в подземията отекна протяжен стон, който напомняше вълчи вой.

В залата задуха вледеняващ вятър, несъмнено породен от някаква древна магия. Внезапно до Оуин изникнаха две грамадни ловджийски хрътки с яки челюсти и закривени като кинжали нокти. Гледаха го покорно.

— Заповядай им, Оуин! — извика Пъг.

— Какво?

Пъг се обърна към него и младият магьосник видя в очите му гняв и омраза.

— Макала! — изсъска той.

Оуин изправи рамене, посочи с пръст цуранския магьосник и заповяда:

— Дръжте го!

Хрътките се хвърлиха напред. Пъг се извърна да посрещне поблизкото от страховитите същества и извика заклинанието, което бе използвал срещу тях на Тимиряния. Както и предния път, създанието бе обгърнато от подскачащи топчици от енергия, които го накараха да застине и да издаде зловещ стон.

Оуин запокити второ подобно заклинание по другото същество и то също замръзна.

Тогава и двамата насочиха вниманието си срещу Макала. Цуранският Велик бе издигнал защитна стена пред грамадните хрътки, които подскачаха и се опитваха да го докопат. Макала бавно отстъпваше, но хрътките го следваха по петите и той нямаше време да се заеме с Пъг и Оуин.

Пъг заобиколи Камъка на живота и отдели няколко секунди, за да го разгледа отблизо и да провери дали не е повреден. Благодарни на боговете, че е здрав — изглежда, Макала все още не бе опитал да го счупи.

Погледна към Великия, който продължаваше да се брани от кучетата. Макар да неутрализираше успешно атаките им, те поглъщаха вниманието му изцяло.

Пъг се приближи до една от грамадните хрътки и извика:

— Макала, ти ме предаде, предаде семейството ми, измени и на своето братство в преследване на лични цели! Дори не си направи труда да обясниш какво е това „добро на Империята“, на което служиш — в противен случай щеше да си дадеш сметка, че намеренията ти излагат Империята на най-големия риск, пред който се е изправяла от времето, когато Врагът е изтикал Обединените народи през Златния мост. Хиляди загинаха заради твоята горделивост и невежество. Заради всичко това те осъждам на смърт.

Махна с ръка и изрече едно заклинание, което мигновено смъкна защитната преграда, вдигната от Макала. По-старият магьосник осъзна едва в последния миг какво прави Пъг и успя да извика само: „Не!“ След това хрътките се метнаха върху него и започнаха да го късат на парчета.

Смъртта му бе бърза. Хрътките продължиха да разкъсват трупа дори след като бе престанал да помръдва. Оуин се приближи и каза:

— Заслужаваше си го.

— Повикай хрътките — нареди Пъг.

— Спрете! — кресна им Оуин и хрътките го послушаха. — Сега какво да правя с тях?

— Ами, кажи им да вървят там, откъдето са дошли.

Оуин изпълни заръката и миг по-късно двете хрътки изчезнаха от погледите им. Той праметна отново ловджийския рог през рамо.

— Това е страшно оръжие.

Пъг го тупна по рамото.

— Всяко оръжие е страшно, ако не се използва правилно. — Той погледна разкъсания труп и допълни: — Този човек притежаваше грамадна сила и висок пост. И поруга и двете. Никога не го забравяй.

— Няма — обеща Оуин. — Започвам обаче да си мисля, че не ставам за магьосник.

Неочаквано Пъг прихна.

— Ставаш или не, не можеш го избегна. Оуин, макар да си млад, ти имаш големи способности.

— Аз ли? Аз съм най-обикновен младеж, който попада на добри учители първо Патрус, после и ти.

— Не е само това. — Пъг поклати глава и сложи ръка на рамото му. — Когато си свързахме умовете, ти придоби много от моите знания. Някои от тях ще останат задълго скрити от теб, други ще изникват неочаквано, в нужния момент. Какъвто и да избереш да станеш в този живот, рано или късно отново ще се захванеш с магьосничество и тогава със сигурност ще се прочуеш.

— Ще ми трябва време, за да свикна с това — въздъхна Оуин.

Разговорът им бе прекъснат от викове и звън на саби в съседното помещение.

„Магьоснико — долетя мисълта на дракона, — не мога да ги спра. Все още съм слаба.“

Пъг се извърна към цепнатината в стената и забеляза, че някой се промъква през нея. В първия миг помисли, че е Горат, но твърде късно откри, че е друг моредел.

Този носеше жезъл и го насочи към Оуин и Пъг. Сноп от енергия ги запрати към другия край на стаята. Пъг се удари в стената с такава

сила, че пред очите му затанцуваха звезди, а Оуин се свлече и не можеше да си поеме въздух.

Все пак успя да види как Локлир удря изотзад моределския Тъкач на заклинания и той се просва по лице. После в цепнатината се появи още един моредел, който се сборичка с Локлир.

Миг след това помещението се изпълни с войници. Локлир продължаваше да се бие с моредела, Джеймс се бе счепкал с друг Тъкач на заклинания, който размахваше жезъл като онзи, който бе повалил Пъг и Оуин.

Оуин се изправи замаяно, наведе се над Пъг и му помогна да седне.

— Цялата тази работа започва да ми омръзва — изпъшка той. — Боли ме гърбът.

— Какво? — Пъг разтърси глава.

Горат се биеше с Делекан. Вождът на моределите си бе нахлузил черния шлем, който някога носеше Мурмандамус, и контешка черна ризница, чийто нагръдник бе обсипан със скъпоценни камъни.

Горат се подхлъзна, спъна се и Делекан използва това да го зашлеви през лицето със свободната си ръка и да го повали по гръб.

После видя разкъсаното тяло на Макала и лицето му се озари от зловеща усмивка. След това съгледа Камъка на живота.

Пъг осъзна, че моределът ще стигне преди него до камъка. Макала бе опасен заради онова, което знаеше, Делекан — заради това, което не знаеше. Щом видя златния меч, очите му се изцъклиха.

— Валхеру! — извика той. — Този меч е за крал!

Хвърли се към меча и Горат използва този момент да скочи и да го сграбчи за гърлото.

Делекан стисна дръжката на меча — и в същия миг пещерата се изпълни с оглушително боботене. Делекан изцъкли очи и от гърлото му се изтръгна гъргорене, но не заради задушавачтата хватка на Горат. Някаква ужасяваща сила изпълваше тялото на моредела.

Мечът започна да се измъква и Горат се отказа от опитите си да удуши Делекан. Вместо това стисна дръжката на меча и се помъчи да го забие обратно в камъка.

Пъг разтърси глава и забеляза, че Локлир и Джеймс продължават да се сражават с противниците си.

— Какво да правим? — попита Оуин.

— Горат! Отдръпни се! — извика Пъг.

— Не мога — отвърна Горат. — Ако го направя, той ще извади меч.

Двамата моредели продължаваха да се борят. Очите на Делекан се бяха изцъклили дотолкова, че заплашваха всеки миг да изскочат от черепа му, лицето му бе станало мораво и лъщеше от пот. Чертите му бяха променени до неузнаваемост, сякаш умът му бе завладян от някой друг.

— Той се преобразява! — извика Пъг.

— Трябва да го спрем! — разкрещя се Оуин.

— Не го докосвайте! — кресна Пъг, опитвайки се да надвика шумотевицата.

— Трябва да му помогнем!

— Не можем — отвърна Пъг. — Помогнете на мен. Трябва да унищожим и двамата.

— Не зная как — оплака се Оуин.

— Трябва да го направиш! — кресна му Горат. — Инак древните сили ще ме погубят. Спаси народа ми, Оуин! Спаси ме!

Оуин кимна със сълзи на очи, след това започна да прави сложни движения с ръце над главата си. Пъг ги повтаряше. Накрая двамата едновременно посочиха вкопчените в борба на живот и смърт моредели до Камъка на живота.

От ръцете на магьосниците изригна поток от нетърпима горещина и една нажежена до бяло светкавица удари двамата моредели. За миг телата им бяха обгърнати от ослепително сияние, толкова ярко, че противникът на Джеймс бе принуден да отвърне глава и той се възползва от това — пристъпи напред и заби кинжала си в гърдите на магьосника. Едва тогава вдигна ръка и засенчи очи от светлината. След това се метна към воина, с когото се сражаваше Локлир, и двамата го довършиха.

Нисък протяжен вопъл долетя от двете обгърнати от сияние фигури, после те постепенно изчезнаха. Миг след това угасна и светлината.

А камъкът продължаваше да лежи на мястото си, с щръкналия от него меч.

Възцари се тишина. Четиримата оцелели дишаха тежко и не смееха да помръднат от местата си.

Оуин изхлипа и Пъг побърза да каже:

— Мисля, че започвам да разбирам...

— Какво стана? — попита Локлир. — Не можах да видя.

Джеймс огледа помещението и попита:

— Къде е Горат?

— Той ни спаси — обясни Пъг.

Джеймс кимна. Лицето му беше мрачно.

— Никога вече няма да мразя моределите.

— Понякога беше труден другар... — промърмори Локлир, — но си остана истински приятел.

— Мисля, че ще спя цяла седмица — оплака се Пъг. — Толкова съм изтощен.

— Стягай се, милорд херцог от Звезден пристан — рече му Джеймс, — защото ни чака още много работа.

— Каква работа? — попита навъсено Пъг.

— Забрави ли — попита със зла усмивка Джеймс, — че Камъкът на живота трябва да бъде върнат на мястото му? И че в Мъглива гора все още се подвизава цяла моределска армия? А патрулите на Делекан — и тях ли забрави?

— Мъртви сме, ако пристигнат точно сега — изхленчи Оуин. — Не мога да помръдна дори пръст.

— Щом преживяхме това, няма да допуснем да ни надвият само защото сме изтощени — заяви Локлир. — Някой от вас, магьосници, не може ли да измисли нещо?

— Помогнете ми да се изправа — рече му Пъг.

Джеймс се наведе над него, дръпна го да стане и попита:

— Какво ще правиш?

— Да съберем сили, приятели, защото ни чака едно малко представление.

Локлир го погледна объркано.

— Аз ли си губя ума, или наистина те чух да казваш, че ще играем представление?

— Точно това казах — кимна спокойно Пъг. — Последвайте ме.

Мороулф беше бесен. От два дни принц Калин и Дълголькия си играеха с него на криеница и нито веднъж не бе успял да ги доближи.

Докато в планините моределите разполагаха с много преимущества, тук, в гъстите гори, еледелите и техните двама приятели човеци се чувстваха в собствени води.

Добре поне, че продължаваха да се приближават към Сетанон. Мороулф очакваше всеки момент да получи нови заповеди от баща си, но вместо това до тях достигна вестта, че машината на разлома е била повредена. Мороулф бе твърдо убеден, че доста глави ще бъдат набучени на колове заради тази история, но не се опасяваше, че и неговата ще е сред тях.

— Господарю, дойдоха вестноосци.

Очакваше да види собствените си съгледвачи, пратени да надушат еледелите, но вместо тях се появиха почетните стражи на баща му, мръсни, изморени и завладени от панически ужас.

— Какво е станало? — попита той.

— Нещастие, господарю! На стената на Сетанон!

— Казвайте! — кресна им Мороулф.

— Преди три дни се промъкнахме незабелязано в града и господарят ни остави близо до задната порта на замъка. Нямахме го почти цял ден. Сетне изпод земята долетя страшен тътен и тогава видяхме нещо ужасно върху бойницата на замъка.

Мороулф сграбчи единия от войниците, разтърси го и викна:

— Казвай какво видяхте!

— Видяхме на бойницата баща ти и с него беше Мурмандамус. Сигурен съм, че беше той, защото не носеше риза, та се виждаше драконовият знак на тялото му. Беше измършавял като от дълго гладуване и блед от престоя под земята, но със сигурност беше той. Никакво съмнение няма. Той извика и всички чухме гласа му, усилен от някаква магия, точно както го чувахме преди десет години, господарю.

— Тъй-тъй — закима вторият войник. — Мурмандамус беше. А между него и баща ти стоеше човешкият принц Арута, с наведена глава, сякаш им е пленник. Мурмандамус извика, че най-сетне ще изпълни пророчеството и ще сложи край на живота на Господаря на Запада, но в мига, когато оголи сабята си...

— Какво? — В нетърпението си Мороулф удари войника и го повали на земята. — Казвай, ако ти е мил животът — обърна се той към другия.

— Милорд, отзад се показва един грамаден дракон, какъвто никога никога не е виждал. Тялото му излъчваше светлина и бе покрито с разноцветни отблясъци, а на гърба му яздеше магьосник с черни дрехи. Той извика, че Мурмандамус е лъжепророк и че пророчеството също е лъжливо, а после драконът изпусна огнена струя, толкова гореща, че чак ние я почувствахме. Господарю, баща ти и Мурмандамус се сгърчиха пред погледите ни, превърнаха се на пепел и бяха издухани от вятъра, а Господарят на Запада, принц Арута, остана невредим между тях!

Мороулф зави от болка и гняв и започна да удря войника.

— Проклети магьосници и пророци! — Накрая се изправи и огледа стражата си.

— Предайте на всички — рече той мрачно. — Връщаме се на север. Край на това безумие!

Моределите се завтекоха да предадат заповедта. Мороулф се обърна и бавно пое към лагера. Едва измина, няколко крачки, когато от сенките се показва неясна фигура.

— Милорд?

— Какво? — попита нетърпеливо Мороулф. Твърде късно забеляза, че заговорилият го продължава да се приближава към него, а когато го позна и извика, Нараб вече бе забил кинжала в гърдите на сина на своя враг.

Мороулф рухна на колене с разкривена от изненада уста и се просна възнак.

— Ние изпълнихме, каквото се искаше от нас — произнесе един глас от мрака.

Нараб се обърна.

— А аз ще изпълня моята част.

От гората се появи Мартин Дълголькия с елфите си и Нараб продължи:

— Семейството ми е отмъстено. Сега вече мога да отведа хората си у дома.

— Няма да ви пречим, стига да се придвижвате на север — рече херцогът на Крудий. — Но никога вече не се връщайте на юг.

— Сега на север силата е у Лиалан и моите Снежни леопарди. Докато ние сме на власт, ще стоим отгатак планината. — Той вдигна ръка към Мартин и елфите. — Но вие също си стойте от тази страна.

Нараб се обърна и тръгна, а Мартин рече на елфите:

— Да се върнем в Сетанон, за да узнаем каква е тази мистерия, която току-що чухме. Ще ми се да намеря Пъг и да го попитам как така Мурмандамус се е надигнал от гроба, за да бъде убит повторно.

Елфът, към когото се обърна, кимна замислено.

— Брат ми сигурно ще се зарадва — подметна Мартин, — когато се върне и открие, че владенията му са в безопасност.

След това Дълголькия праметна оръжието, на което дължеше името си, през рамо и закрачи на юг, като си подсвиркваше безгрижно. Макар да не знаеше подробностите за случилото се в Сетанон, вече не се съмняваше, че победата е на тяхна страна и че поне засега бъдещето им е осигурено. Останалото щеше да си дойде на мястото е времето.

ЕПИЛОГ

ПОСВЕЩЕНИЕ

Арута вдигна чаша.

— За Горат!

Всички в шатрата също вдигнаха чаши и повториха в един глас:

— За Горат!

И пиха в негова чест.

Пъг им бе разказал за последните мигове от схватката и как той и Оуин бяха разиграли едно доста сложно представление, за да докажат на моределите, че Мурмандамус най-сетне е мъртъв. Не пропусна да им разкаже и за саможертвата на Горат, която бе изиграла решаваща роля.

Когато свърши с разказа, Арута помисли за момент и след това каза:

— На пръв поглед ми се струва странно, че един член на Братството на Тъмната пътека е способен на толкова благородна постъпка, но няма друго определение за делата му. Ще призная, че таях известни подозрения, когато го пратих с Джеймс и Локлир. Не можех да се отърва от мисълта, че това е поредният коварен план на пантатийците. Оказа се, че греша.

— Постът ти изисква да си винаги нащрек — успокои го Мартин. — Такъв е дългът ти към Кралството.

Арута отпи от виното и кимна на брат си.

— Може и да е така, но ми се струва, че промених изцяло мнението си за Братството на Тъмната пътека.

— Ще позволите ли, ваше височество? — намеси се Оуин.

Арута даде знак на младия магьосник, че може да говори.

— Прекарах с Горат няколко седмици в неговата родина и ще ви кажа, че е съвсем различна от онова, което си представях. — Той им разказа за човешките поселища, където хората живееха в мир с моределите. Макар обитателите на тези селища да се водеха ренегати, този факт все пак недвусмислено сочеше, че мирът между двете раси

не е непостижим. — Може пътят, който са избрали, да ни се струва чужд и враждебен, но не до такава степен, че да не сме в състояние да го приемем. Запознах се с жените на Горат и Делекан — последната е могъщ вожд и ръководи с твърда ръка, а същевременно се отличава със забележителна хубост. Дори ни помогна, защото всичко, което иска, е да запази народа си от бедствия. — Оуин въздъхна. — Когато за пръв път се срещнах с Горат, той каза, че никога няма да разберем сънародниците му. Може би беше прав, но поне се научих да ги приемам такива, каквито са.

— Жалко, че не всички са като него — въздъхна Арута. — Тогава животът в Кралството щеше да е много по-спокоен. Но въпреки победата не бива да забравяме тези дни на премеждия. Трябва да сме готови, в случай че тъмните сили отново се надигнат, инак смъртта на храбреците ще се окаже напразна. Горат ще бъде запомнен не като предател на своя народ, а като герой на хората и моределите. Той умря, за да спаси и едните, и другите.

— Жалко, че не можа да доживее остатъка от живота си в Елвандар — рече натъжено Оуин.

— Това не е решение, което може да бъде взето по желание — каза Мартин. — Агларана беше права — той все още не се бе завърнал напълно и тъкмо омразата му към Делекан му пречеше да се присъедини към еледелите.

— Аз пък съжалявам, че не можах да присъствам на твоето малко представление — обърна се Арута към Пъг.

— Не беше точно мое. Всъщност беше на Оуин — уточни Пъг. — Никога не съм бил голям майстор на илюзията, докато младежът е учил тези неща съвсем наскоро в Звезден пристан. Той изработи образа на Мурмандамус — по мое описание, разбира се. Останалото свърши Оракулът. Надявам се, че номерът ще мине.

— Без никакво съмнение — обади се Мартин. — Бях на десетина крачки, когато чух двама войници да разказват на Мороулф за смъртта на баща му и за края на Мурмандамус. Личеше си, че вярват напълно на онова, което са видели. Дори Нараб бе готов да повярва на историята. Струва ми се, че моределите вече няма какво да търсят в Сетанон. — Мартин остави чашата си и добави: — Време е да си вървя. Чака ме дълъг път до Елвандар, а след това и до Крудий. Ще ида да се наспя, че утре рано сутринта потеглям с моите приятели елфите.

Арута стана и прегърна брат си.

— Напоследък се виждаме все по-рядко.

— Ела в Крудий. Вземи и Анита, Боррик, Ерланд и Елена. И ще останете поне месец.

— Най-много две седмици, и то след като се роди бебето.

— Пак ли ще има бебе? — рече ухилено Мартин. — И кога смяташе да ми кажеш?

— Предполагам — отвърна с усмивка Арута, — че в Крудий вече те очаква писмо с кралски печат и сигурно вече щеше да си го прочел, ако не се бе запилял из горите с твоите приятели елфи.

— Ако не се бях запилял — повтори думите му Мартин, — тези двамата — той посочи Джеймс и Локлир — никога нямаше да се доберат до машината на разлома и да я разрушат. А горите и сега щяха да гъмжат от моределите на Делекан. — Той сниши глас: — А аз нямаше да намеря Нараб и да му помогна да открие Мороулф. — Смени темата и продължи с ведър глас: — Избрахте ли вече име?

Арута кимна.

— Ако е момиче, ще го наречем Алисия, като майката на Анита. Ако пък е момче — Николас, на пращадото.

— Ще очаквам с нетърпение вестта за раждането.

Арута прегърна отново брат си и отвърна:

— Не се и съмнявам. Пази се и предай обичта ми на Бриана.

Мартин излезе, а Арута погледна сънените скуайъри и каза:

— Нашите младоци са доста изморени. Какво смяташ, Пъг?

— Мисля, че вълшебната билка, дето им я е дал твоят знахар, вече не действа. И примка да им окачиш на шията, няма да ги събудиш.

— Радвам се да го чуя — рече Арута. — Значи няма причина да им се разсърдя. — Той се обърна към Оуин. — А с теб какво да правим?

— Ваше височество, отдавна трябваше да съм се прибрал у дома и ме чака един доста сериозен й неприятен разговор с баща ми. Напоследък нещата между нас не вървяха никак добре, а сега колкото повече се бавя, толкова по-голям ще е гневът му.

Арута се почеса по брадичката и рече:

— В такъв случай проблемът може да се реши с един добър кон и шепа жълтици, които да ти осигурят топла постеля по пътя. Освен това смятам да пратя писмо до баща ти, в което да изразя личните си

благодарности на сина на барона на Тимонс за достойната му служба на Короната. Ще препоръчам също, ако баща ти не може да ти намери някоя подходяща служба, да те прати при краля, за да служиш на Короната в Риланон. Освен това ще изпроводя вест до брат ми да те вземе при себе си, веднага щом се явиш. Ако наистина го искаш, сигурен съм, че ще се намери място за един умен младеж като теб.

Оуин се усмихна. Със сигурност гневът на баща му щеше да се изпари в мига, когато прочетеше това писмо. Без да се брой дори препоръката до краля. Сега вече завръщането му в родния дом щеше да е направо триумфално.

— Благодаря ви, принце.

— Арута — намеси се Пъг, — трябва да поговорим за онова, което се случи в Сетанон, и за мерките, които се налага да вземем, за да не се повтори. — Той сдържа с мъка прозявката си. — Но първо — лека нощ.

Останалите също пожелаха лека нощ на принца и напуснаха павилиона. Пъг тръгна с Оуин към шатрата, която им бе отредил Арута. Когато влязоха, попита младежа:

— Какво ще правиш, когато се прибереш?

— Не зная още — отвърна Оуин. — Но едно съм сигурен — животът ми никога вече няма да е същият. Когато преживееш толкова много неща... не може да не претърпиш промени.

Пъг го чукна с пръст по челото.

— Тук имаш твърде много, за да не го използваш. Върни се в Звезден пристан. Така ще помогнеш никога вече да не се изправяме срещу побъркани магьосници като Макала.

— Не зная — рече Оуин. — Ще ми се да науча нещо повече за тези сили, дето дремят в мен, но преди това ще трябва да изслушам тежката дума на баща ми за бъдещето ми.

— Такъв е дългът на всеки истински благородник — рече Пъг. — Поне ще имаш време да обмислиш внимателно всички възможности, а без съмнение има доста неща, за които можеш да помислиш.

— Без съмнение — повтори като ехо Оуин. — Да ти кажа право, една от причините да напусна Звезден пристан беше обстановката там. Двамата кешийски студенти, Корш и Ватум, сформираха група от свои последователи и се готвеха да създават сериозни проблеми на

останалите. Някой трябва да се погрижи да разтури всички тези фракции.

— Готов съм, само дето не знам как точно да постъпя — въздъхна Пъг.

После седна на леглото си, а Оуин почна да спуска завеските на прозорчетата. За миг спря и се загледа към притихналата гора отвъд лагера. Чуваха се гласовете на войниците, събрани около огньовете, а над дърветата ярко блещукаха звезди.

Помисли си за Горат и се зачуди дали най-сетне се е събрал със своите Майки и Отци, или пък е попаднал право на Блажените острови.

„Където и да си — помисли си Оуин, — никога няма да бъдеш забравен. — И добави: — Приятелю.“

Отиде до леглото си и се изтегна. Въпреки пороя от въпроси, които не му даваха покой, сънят го обори бързо.

Загледан в младия магьосник, Пъг си спомни времето, когато беше на неговата възраст и трябваше да се бори срещу противници, които Оуин сигурно, дори не можеше да си представи. Зачуди се какъв ли избор ще направи младият магьосник.

Какъвто и да беше, едно бе сигурно — сега домовете на всички бяха в безопасност. Известно време се порадва на мисълта, че Гамина вече си е у дома и че той скоро ще се събере със семейството си в Звезден пристан. С тази мисъл в ума Пъг постепенно се унесе в сън. Сънят му бе дълбок, продължителен и спокоен.

УБИЙЦИТЕ

ПРОЛОГ ОТПЪТУВАНЕ

По билото се движеше верига войници.

Обозът бе разделен на две части и първата тъкмо потегляше с ранените и убитите, като последните щяха да бъдат изгорени с всички почести в Крондор. Ботушите и колелата на каруците вдигаха от черния път грамадни прашни облаци, които смесваха с дима на полетите с вода лагерни огньове. Оранжево-златистото изгряващо слънце тъкмо се бе показало и придаваше цветове на сивата утрин. Чуваха се весели песни на птици, които сякаш не забелязваха последствията от битката.

Арута, принц на Крондор и владетел на Западната част на Островното кралство, се подпря на седлото и си позволи кратък миг на отдих, за да се наслади на великолепната гледка и на песента на птиците, под чийто съпровод армията му се отправяше към дома. Битката бе кратка, но извънредно кръвопролитна и макар загубите да бяха по-малки от предвижданите, сърцето го болеше за всеки изгубен войник. Ето защо Арута разчиташе красивата гледка да успокои поне за малко болката и тъгата в душата му.

Принцът все още напомняше онзи младеж, който бе седнал на крондорския трон преди десет години, ала бръчките край очите му и сивите кичури в инак гарвановочерната му коса издаваха какво са му стрували тези години.

Погледът му се плъзна по кретащите във верига каруци, сякаш той се опитваше да види всеки от ранените, да им заговори и да им изрази безкрайната си благодарност за изпълнения дълг. Само приближените на Арута знаеха, че и той е платил своята мълчалива дан от страдание, защото всеки един от ранените и убитите бе истински, верен син на Крондор и Кралството.

Арута си наложи да забрави болката и да се съсредоточи върху последствията от победата. Вече два дни врагът — сравнително малка група тъмни елфи — отстъпваше в пълнен безпорядък. На много по-

голяма сила моредели бе попречено да се прехвърлят с помощта на машина на разлома в околностите на Мъглива гора, благодарение на усилията на двама скуайъри — Джеймс и Локлир. Това бе струвало живота на магьосника Патрус, но благодарение на неговата саможертва противникът бе паднал в плен на собствените си противоречия. Делекан, неуспелият завоевател на света, бе загинал в схватка с Горат — благороден моределски вожд, оказал безценна помощ на Арута и хората му — докато двамата се бореха за контрол над Камъка на живота. Дълбоко в себе си Арута проклинаше съществуването на този магичен предмет в подземията на изоставения град Сетанон и се питаше дали загадката му някога ще бъде разкрита и опасността от него — премахната.

Синът на Делекан — Мороулф — бе издъхнал, прободен от кинжала на Нараб, един от бившите съюзници на Делекан. След споразумение с Нараб позволиха на останалите моредели да се изтеглят необезпокоявани, стига да се придвижват право на север. Навсякъде бяха разпратени разпореждания да им позволяват да преминават, за да могат час по-скоро да напуснат пределите на Кралството.

Междувременно кралските войски се прибираха по своите гарнизони — повечето от тях се отправяха на запад, други на север, към пограничните баронства. Тайният гарнизон, разположен северно от Сетанон, щеше да бъде преместен на ново място.

Мъглата постепенно се разсея и лъчите на слънцето окъпаха лицето на Арута. Само димът и прахолякът нарушаваха кристалната чистота на въздуха. Денят още отсега се очертаваше да е горещ — студената зима се превръщаше в бързо топящ се спомен. Арута се замисли за последното нашествие, което бе нарушило спокойствието в Кралството.

Може би грешката му бе, че след края на Войната на разлома се бе доверил прекомерно на цуранските магьосници. Близко десет години те пътуваха необезпокоявани между световете, използвайки своите магични разломи. А сега принцът се чувстваше измамен и предаден. Той много добре разбираше мотивите, които бяха накарали цуранския Велик Макала да се опита да завладее Камъка на живота — опасенията му, че Кралството може би притежава страховито оръжие, никому неизвестна могъща машина, която в една предстояща война би могла

да наклони везните в полза на онзи, който я притежава. Ако беше на мястото на Макала и го глождеха подобни подозрения, той сигурно щеше да постъпи по същия начин. Но след всичко случило се вече не можеше да позволи на цураните да пътуват свободно из Кралството, а това означаваше да сложи край на десетилетие плодотворна търговия. Арута се опита да прогони безпокойството си от последствията, които можеше да донесе подобно решение, но знаеше, че в най-скоро време ще трябва да привика съветниците си, за да изготвят план за бъдещата сигурност на Кралството. Не се съмняваше, че промените няма да се понавляват никому.

Погледна встрани и видя двама много изморени млади хора, които едва се крепяха на седлото. На лицето му трепна една от редките му усмивки и чертите му веднага се смекчиха.

— Изтощени ли сте, господа? — попита той.

Джеймс, старши скуайър в двора на принца, го погледна с очи, заобиколени от тъмни кръгове. Джеймс и приятелят му Локлир бяха прекарвали близо седмица в непрестанна езда, подхранвани единствено от някаква вълшебна билка, която им бе помагала да не заспят на седлата. Сега обаче, когато ефектът ѝ се изчерпваше, в телата им се пробуждаше нетърпима болка от натрупаната през изминалите дни умора. Двамата бяха спали непробудно цяла нощ в шатрата на Арута, но посрещнаха сутринта изморени и схванати.

— Не, господарю — отвърна с престомена бодрост Джеймс. — Ние винаги си изглеждаме така, когато се събудим. Обикновено не ни виждате, преди да сме гаврътнали сутрешното кафе.

Арута се засмя.

— Гледам, че не си изгубил чувството си за хумор, скуайър.

Към тях се приближи нисък мъж с къдрава черна коса. Пъг.

— Добро утро, ваше височество — каза той и се поклони.

Арута отвърна на поздрава и попита:

— Пъг, ще се върнеш ли с нас в Крондор?

— Не веднага, ваше височество. Има някои нерешени въпроси в Звезден пристан. Не ми дават мира и опитите на цуранския Велик да проникне в подземията на Сетанон. Трябва да се уверя, че няма замесени и други магьосници и че онези, които работят в Академията, не са попаднали под нечие влияние.

Арута погледна към отдалечаващия се обоз и рече:

— Пъг, истина е, че трябва да обсъдим ролята на цураните в твоята Академия. Но не точно сега и тук.

Пъг кимна. Макар че всички, които присъстваха на разговора им, бяха посветени в тайната на скрития в подземията на Сетанон Камък на живота, предпазливостта изискваше този въпрос да се обсъжда насаме. Пъг знаеше, че Арута е особено обезпокоен от предателството на Макала, довело до нашествието на моределите и завършило с последната битка между армията на принца и останките от войските на тъмните елфи. Той предполагаше, че сега Арута ще поиска стриктен контрол върху всички, които използват разлома — този магичен портал между Мидкемия и цуранския роден свят Келеуан.

— Прав сте, ваше височество. Но първо ще се погрижа за безопасността на Катала и Гамина.

— Разбирам тревогата ти — рече принцът.

Дъщерята на Пъг бе отвлечена и прехвърлена с помощта на магия на един далечен свят, за да бъде примамен и той там, та да е далеч от Мидкемия, когато цуранецът се опита да открадне Камъка на живота.

— Ще взема мерки никога да не им се случи нещо подобно — заяви решително магьосникът. — Мисля, че в Звезден пристан ще са на много по-сигурно място. Жалко, че не мога да направя същото и за Уилям.

— Уилям е войник, което означава, че дългът изисква от него да се излага постоянно на риск. Все пак — усмихна се принцът — и аз взех мерки. Наредил съм постоянно да го охраняват шестима крондорски кралски гвардейци. Всеки, който се опита да те шантажира чрез Уилям, ще си има работа с тях.

На лицето на Пъг се изписа неодобрение.

— Той можеше да постигне много повече — промърмори магьосникът. — И все още може. Не е късно да се върне с мен в Звезден пристан.

Арута втренчи поглед в него. Даваше си сметка за разочарованието, което изпитваше Пъг, за желанието му собственият му син да тръгне по стъпките на баща си.

— Пъг — заговори той с помирителен тон, — зная, че вие двамата имате известни разногласия относно неговия избор, но мисля, че е време да стигнете до някакво споразумение. Както вече ти казах

— когато за пръв път се възпротиви Уилям да постъпи на служба при мен, — той е не само мой роднина, но и зрял и свободен човек, който трябва сам да взема решения. Нямах никаква причина да откажа на молбата му. — Забелязал, че Пъг се опитва да каже нещо, принцът вдигна ръка. — Дори и за да ти направя услуга. — И продължи с посмекчен тон: — Но ще ти кажа, че като войник в него има бъдеще. Моят мечемайстор твърди, че се учел страшно бързо. — Арута реши да смени темата. — Оуин тръгна ли си за вкъщи? — Оуин Белефот, най-малкият син на барона на Тимонс, се бе оказал полезен помощник на Джеймс и Локлир в току-що преживяното изпитание.

— Още сутринта потегли. Опасява се, че ще си има разпавии с баща си.

Арута махна на Локлир, без да сваля поглед от Пъг.

— Имам нещо за теб. — Локлир не помръдна и Арута трябваше да го разтърси за рамото — Скуайър, къде е онзи документ?

Локлир, задрямал в седлото, подскочи веднага щом гласът на принца премина през пелената на обърканите му мисли, побутна коня си към Пъг и му подаде навит на руло пергамент.

— Подписан и подпечатан от мен — заяви тържествено Арута, — този документ ти дава право на последна дума по всички магьоснически въпроси, които могат да имат отношение към сигурността на Западните владения. — Той се засмя. — Не срещнах никакви затруднения да убедя Негово величество в необходимостта да ратифицира подобен документ. Пъг, ти се занимаваш с тези въпроси от години, но сега ти се дава властта да се разпореждаш с офицери и благородници, без да се налага да прибегваш до моята помощ. Сега вече си официален придворен крондорски магьосник.

— Трогнат съм, ваше височество. — Пъг се поклони, понечи да каже още нещо, но се поколеба.

— Дали не долавям някакво „но“? — подкани го Арута.

— Но трябва да остана при семейството си в Звезден пристан. Чака ме доста работа, която също ще е в полза на Крондор, уверявам ви.

Арута въздъхна.

— Разбирам. Значи пак оставам без Придворен магьосник.

— Бих могъл да ви пратя Кълган — предложи Пъг.

— Не, някогашният ми учител често забравя да се държи с нужното уважение към мен, а това ме излага пред двора. След измяната на Макала оценявам повече от всякога мъдрото решение на баща ми винаги да държи подръка опитен магьосник за свой съветник. Но Кълган сега е в заслужен отдих. Щом ти не искаш, а младият Оуин замина, тогава кого ще препоръчаш?

Пъг се замисли за миг, после каза:

— Има едно лице, което може да се окаже подходящ кандидат. Само че има малък проблем.

— Какъв?

— Тя е кешийка.

— Това са два проблема — отбеляза Арута.

Пъг се засмя.

— Познавам жена ви и сестра ви и зная, че не сте глух и сляп за съвети, дадени от жени.

Арута кимна.

— Не съм, вярно е. Но мнозина в двора могат да сметнат това за... странно.

— Не съм забелязал да се влияете чак толкова от тяхното мнение, ваше височество.

— Времената се менят, Пъг — отвърна принцът. — Хората остаряват. — Той потъна в мълчание, загледан в поредния отряд, отдалечаващ се към гората, сетне извърна лице към Пъг. — Но... кешийка?

— Тъкмо никой няма да я обвини, че се съюзява с една или друга групичка при двора.

Арута прихна.

— Дано се шегуваш.

— Не се шегувам. Тя е необичайно надарена за възрастта си, освен това е възпитана и образована, чете и пише свободно на няколко езика, притежава забележителни магьоснически умения, което я прави най-подходяща за ваш съветник. И което е най-важното — тя единствена сред моите ученици умее да оценява политическите последствия на магьосническото изкуство, тъй като е получила обучението си в кешийския двор. От Джал-Пур е и познава добре живота на запад.

Арута обмисля няколко минути чутото и накрая каза:

— Ела в Крондор веднага щом можеш и ми разкажи по-подробно. Не съм казал, че ще се съглася, или че ще откажа — просто ще ти дам още една възможност да ме убедиш. — Подсмихна се едва доловимо и подръпна юздите на коня. — Но май ще склоня, само за да видя лицата на придворните благородници, когато обявя, че вземам на този пост кешийка.

— Гласувам с две ръце за нея — увери го Пъг.

Арута го погледна през рамо.

— Сериозно говориш, нали?

— Напълно. Готов съм да поверя дори сигурността на семейството си в ръцете на Яжара. Тя учи в Звезден пристан от седем години, което значи, че познавам една трета от живота ѝ. Може да ѝ се има доверие.

— И това не е малко — съгласи се Арута. — Всъщност може би е достатъчно. Добре, ще те чакам в Крондор, за да поговорим пак по въпроса. — Той се сбогува с Пъг, после се обърна към Джеймс и Локлир. — Господа, чака ни дълъг път.

При мисълта, че ще прекара цял ден на седлото, на Локлир му призля.

— Само за момент, ако позволите, ваше височество — обади се Джеймс. — Искам да поговоря с херцог Пъг.

Арута кимна и двамата с Локлир смушиха конете.

— Какво има, Джими? — попита Пъг, когато останаха сами.

— Кога ще му кажеш?

— Кое? — попита Пъг.

Въпреки умората Джеймс намери сили да се захили с една от вечните си усмивки.

— Че момичето, което възнамеряваш да му пратиш, е племенница на лорд Хазара-хан от Джал-Пур.

Пъг се изкиска.

— Смятах да го запазя за по-подходящ момент. — После на лицето му се изписа любопитство. — А ти откъде знаеш?

— Имам си свои източници. Арута подозира, че Хазара-хан е вербуван от кешийското разузнаване — което е почти сигурно, ако се съди по докладите на същите тези източници. Както и да е, Арута търси начин да се противопостави на кешийското разузнаване със своя собствена организация... но това не си го чул от мен.

— Разбрано — съгласи се Пъг.

— Тъй като имам свои възгледи по въпроса, реших доколкото е възможно да съм в течение на нещата.

— Значи шпионираш, а?

— Нещо подобно. — Джеймс повдигна рамене. — Помислих си, че едва ли има и друга Яжара, която да е от Джал-Пур.

Пъг се разсмя.

— Джими, ще стигнеш далеч, стига преди това да не увиснеш на бесилото.

— Не си първият, който ми го казва.

— При следващата ни среща с принца ще му разкрия връзката. Хайде, побързай, че виж къде стигнаха. — Той махна с ръка към Арута и Локлир.

— Прав си — рече Джеймс. — Приятен ден, ваша светлост.

— Приятен ден, скуайър.

Джеймс пришпори коня и се понесе в галоп след Арута и Локлир. Задмина ги и се изравни с рицар-маршала Гардан, за да обсъди с него предстоящото разпръскване на армията.

Когато най-сетне се върна при Локлир, младият скуайър го попита:

— Защо се забави?

— Искях да питам нещо херцог Пъг.

Локлир се прозя.

— Мога да спя цяла седмица.

Дочул думите му, Арута се намеси:

— Когато се върнем в Крондор, ще имаш тази възможност. А после потегляш на север.

— На север ли, сър?

— Доколкото си спомням, ти се върна от Тир-Сог без мое разрешение, макар че имаше основателна причина. А сега, след като опасността отмина, можеш да се прибереш при барон Мойе, за да отслужиш докрай отреденото ти време.

Лицето на Локлир се изкриви от мъка.

— Мислех, че...

— ... че вече си се измъкнал от онази дупка, знам — подметна тихо Джеймс.

Арута се смили над младежа.

— Ако се справиш добре със службата при Мойе, обещавам да те прибера по-рано. Стига да не се забъркаш в някоя каша.

Локлир кимна мълчаливо и Арута пришпори коня и се отдалечи.

— Е, поне ще се напиш в топло легло, преди да потеглиш отново — успокои го Джеймс.

— Ами ти? — попита Локлир. — Нямах ли някоя недовършена работа в Крондор?

Джеймс затвори очи, сякаш дори мисленето го изтощаваше, и отвърна:

— Разбира се. Като например търканията ми с Гилдията на крадците. Но тия неща да не те безпокоят. Мога и сам да се справя.

Локлир изсумтя. Беше твърде уморен, за да отговори.

— Но ще ти призная — продължи Джеймс, — че след тази история с цураните и моредела проблемът с крадците ми се струва дребен.

Локлир го погледна. Джеймс изглеждаше загрижен и измъчен и той знаеше защо — Гилдията на крадците му бе издала смъртна присъда, защото ги бе изоставил и бе предоставил услугите си в служба на принца.

Но имаше и нещо друго. При Джеймс винаги имаше още нещо.

ГЛАВА 1

БЯГСТВОТО

Шумът от преследването ехтеше из тъмните тунели.

Лимм дишаше на пресекулки, напрегнал сетни сили да се измъкне от онези, които бяха твърдо решени да го убият. Младият крадец се молеше на Банат, бога на крадците, преследвачите да не познават така добре като него отходните канали на Крондор. Даваше си сметка, че не може нито да им избяга, нито да се бие с тях — единственото му спасение бе да ги надхитри.

Момчето разбираше, че паниката е негов враг, и полагаше отчаяни усилия да прогони нарастващия страх от душата си. Спря за миг на разклонението на два тунела, после свърна наляво, вдигнало пред себе си трепкащия фенер. Беше оставил отворена само една тясна цепнатина отпред и се ориентираше почти пипнешком. В някои участъци от подземията през решетките на тавана или случайни пукнатини се процеждаше по малко дневна светлина. Точно толкова, колкото да определи под коя част на града се намира. Но имаше и места на непрогледен мрак, където се чувстваше като истински слепец.

Стигна едно разширение, направено с цел да забави течащата вода, наведе се, за да не си издраска темето, и краката му зашляпаха в локвите мръсна вода, останали след последното наводнение.

После вдигна ръце, запъна се с крака в стената, извъртя се настрани и продължи да пълзи така, защото знаеше, че само на няколко крачки по нататък в пода на тунела има отвор, през който водата се спуска на десетина метра. За всеки случай затвори и последното капаче на фенера, за да не би преследвачите му да го забележат. От другата страна имаше участък, който постепенно извиваше надясно.

Съвсем скоро се озова над отвора и почувства повея на хладен въздух отдолу, където водата се стичаше с глух екот. Още няколко по-малки тунела завършваха в този участък, известен сред местното братство като Кладенеца. Той затаи дъх, защото най-малката грешка или подхлъзване можеше да му струва живота.

Изцяло съсредоточен в звуците зад себе си, Лимм едва не се блъсна в решетката, която запречваше тунела от другата страна. Скочи на пода и приклезна, за да не бъде забелязан и дори прострелян, в случай че някой го дебнеше зад металната преграда.

Само след минута до слуха му долетяха гласове, но отначало думите бяха неразличими. После чу един от преследвачите му да казва:

— Не може да е избягал надалеч. Той е още хлапе.

— Видял ни е — отвърна водачът и Лимм веднага го позна. Макар да бе зърнал и единия, и другия само за миг, в самото начало на преследването, бе запечатал образите им в паметта си. Не знаеше името на водача, но познаваше добре други като него. Бе прекарал целия си живот сред подобни мъже, но малцина от тях бяха толкова опасни.

Лимм не хранеше илюзии относно собствените си възможности — знаеше добре, че не може да се справи с двамата мъже. Не беше страхливец, но предпочиташе да прибегва до смелостта си само когато това щеше да му е от полза. Не се съмняваше, че тези двамата няма да се церемонят с него. Щяха да му видят сметката без капчица колебание, тъй като той единствен можеше да ги издаде за участието им в едно ужасно престъпление.

Младият беглец се огледа и забеляза, че от тавана се стича струйка вода. Рискувайки да бъде разкрит, той насочи тънък сноп светлина нагоре. Левият край на решетката не достигаше до края на отвора, над който започваше почти вертикална шахта.

Без да се двоуми, младежът се изкатери до ръждясалата решетка, пъкна ръка от другата страна и се опита да промуши жилестото си тяло през тесния отвор. Първо прокара главата си, като се молеше на Банат да му помогне и този път да отърве кожата. След това се извъртя, като остърга болезнено ухото си в грапавия таван. Обезпокоителните шумове се приближаваха. Почти веднага след това усети в устата си соления вкус на кръвта от прехапвания си език. За миг го завладя паническият страх, че ще го заловят, докато виси безпомощен на решетката.

После главата му премина от другата страна, а след нея изтегли и другата си ръка. За да прекара гръдния си кош, трябваше да издиша максимално въздух. Едва сега осъзна, че фенерът е твърде голям, за да

го издърпа след себе си. Помисли за миг, после разтвори пръсти и го пусна да падне на пода.

— Там е! — извика някой от мрака веднага щом се чу металното дрънчане на фенера.

Лимм се промуши през дупката и се изправи внимателно върху решетката, като се ориентираше пипнешком в мрака.

— Проклети да са всички подземни плъхове! — изруга някой наблизно.

— Не можем да минем оттук — чу се друг глас.

— Но острието ми може!

Събрал цялата си сила, младият крадец започна да се катери нагоре по шахтата, подпирайки се от време на време с гръб в стената, за да си поеме дъх. Под него се разнесе стържене на метал в решетка. Ако се беше забавил още няколко секунди, сега острието щеше да е забито в тялото му.

— Изкатерил се е нагоре в шахтата — изсумтя някой отдолу.

— Значи ще излезе на горното ниво.

За миг ризата на гърба на Лимм се плъзна и той се изплаши, че ще се строполи надолу. Натисна по-силно с крака, молейки се да се задържи още малко. След секунда приплъзването му спря и той си пое дъх.

— Изчезнал е! — извика един от мъжете, които го преследваха.
— Ако щеше да падне, досега да е паднал.

— Качете се на горното ниво и се разпръснете! — извика водачът. — Ще има награда за онзи, който го убие! Искам този плъх до зори да е издъхнал!

Лимм продължи да пълзи нагоре — едната ръка, кракът, другата ръка, три-четири сантиметра нагоре, после два-три надолу. Бавен и мъчителен напредък, който предизвикваше раздираща болка в мускулите му. Хладното течение, което се спускаше насреца, му подсказваше, че приближава по-горното ниво. Молеше се само каналът да е достатъчно широк, за да може да се придвижва по него. Нямаше никакво желание да се връща през тесния отвор на решетката.

Когато стигна горната част на шахтата, спря да си поеме дъх и опипа внимателно ръба. Пръстите на едната му ръка докоснаха нещо плъзгаво, но с другата успя да се залови здраво. Вече си мечтаеше за

гореща вана, в която да остави цялата натрупана по дрехите и тялото му мръсотия.

Увиснал на ръце, прилепен към стената на шахтата, Лимм напрягаше слух да долови и най-малкия шум. Даваше си сметка, че мъжете, които го преследваха, може да се появят тук всеки момент. Импулсивен по природа, с времето той бе научил ползата да се въздържа от прибързани действия. Седем момчета се бяха появили в странноприемницата „При Мамчето“ — безопасното пристанище на Шегаджиите — приблизително по едно и също време, с не повече от няколко седмици разлика. Другите шест вече не бяха между живите. Две от тях загинаха при падания от покриви. Три бяха обесени като обикновени престъпници по време на размириците. Последното издъхна предната нощ в ръцете на мъжете, които сега преследваха него — на това убийство бе станал свидетел младежът...

Лимм изчака пърхащото му сърце да се успокои. След това се изкатери през отвора, изправи се бавно и закрачи в тунела, опрял дясната си ръка в стената. Макар че познаваше повечето подземни канали като пръстите на ръката си, знаеше колко е лесно да се заблуди, ако пропусне някой важен ориентир. В тази част на града имаше централен резервоар и стига да знаеше къде точно е разположен, Лимм бе в състояние да се ориентира почти толкова добре, колкото ако разполагаше с точна карта на района. Докато вървеше напред, мислите му неусетно се върнаха към безумието, което се бе настанило в града през последните няколко седмици.

В началото всичко изглеждаше почти невинно: нова банда, като много други, които се появяваха от време на време и започваха борба за място под слънцето. Обикновено проблемът се решаваше след среща с биячите на Шегаджиите или кратко донесение до шерифа.

Но не и този път.

Бандата, сред която имаше немало кешийски главорези, в началото действаше в района на пристанището. В това също нямаше нищо странно — основният търговски партньор на Крондор бе Кеш. Това, което правеше тази група различна от предишните, бе безразличието и нехайството пред заплахите на Шегаджиите. Държаха се предизвикателно, вкарваха и изкарваха стока от града, без да се крият, подкупваха чиновниците и открито се подиграваха на Шегаджиите. Сякаш едничката им цел бе конфронтацията.

Най-сетне Шегаджиите решиха да действат, но последствията бяха катастрофални. Единадесет от най-отявлените биячи — елитът на Гилдията на крадците — бяха примамени в един склад в края на изоставен док. След като ги затворили вътре, негодниците бяха подпалили сградата, избивайки всички до един. Това бе началото на войната в подземния свят на Крондор.

Шегаджиите бяха притиснати в ъгъла, но и нашествениците, които работеха за някого, известен само с прозвището Гадника, също понесоха сериозни загуби, особено след като принцът взе мерки за възстановяването на реда в града.

Говореше се, че някакви непознати, облечени като Нощни ястреби — членове на прочутата Гилдия на убийците — били видени преди няколко седмици в подземията — примамка, която да накара армията на принца да слезе долу и да нахлуе във владенията на Шегаджиите. Хитър план, целящ да противопостави двете сили, които владееха града, който обаче се бе провалил.

Скуайър Джеймс, известен някога сред старите си приятели, Шегаджиите, като Джими Ръчицата, бе надушил капана, преди да потъне в неизвестност, вероятно пратен от принца на поредната тайна и важна мисия. А след като принцът нареди на армията си да се въздържа от преки действия, се бяха появили хората на Гадника.

Известно време двете враждебни сили се придържаха към районите си — Шегаджиите се навъртаха около „При Мамчето“, а хората на Гадника се срещаха на тайно място в един от доковете. Опитите да открият къде е това място се бяха провалили.

Каналите станаха ничия територия, в която дръзваха да навлизат малцина. Лимм също би предпочел да остане в странноприемницата, ако не бяха две неща: един ужасен слух и вест от стар приятел. Всяко от тези две събития би го накарало да се свие в някой ъгъл на безопасно местенце, но комбинацията го бе принудила да действа.

Сред Шегаджиите нямаше много приятели, лоялността между членовете на братството бе почти забравено понятие, затова пък към всички извън него крадците се отнасяха с нескрито недоверие. На почит бяха силата и хитростта.

Понякога обаче се случваше да възникнат и приятелски връзки, дори по-силни, отколкото се предполага в подобни обстоятелства, и такива приятели струваха повече от всичкото злато на света. Лимм би

могъл да изброи само неколцина, заради които би си рискувал живота, и сега двама от тях бяха изпаднали в беда.

Нещо се размърда в мрака отпред и Лимм замръзна. Затаи дъх и се ослуша за някакви необичайни шумове. В канала винаги се чуваха звуци — екот на падаща вода, тътен от далечния прибой на морето, капещи от тавана капки, дращени и цвърчени на плъхове.

За пръв път Лимм съжали, че трябваше да се раздели с фенера. Търпението не бе присъщо за младеж на неговата възраст, но всеки знаеше, че припреният крадец е мъртъв крадец. Лимм бе спечелил авторитет и уважение сред Шегаджиите с джебчийските си умения, както и със способността да се промъква незабелязано през тълпата, а когато направи удар, да се измъкне с нехаен и непринуден вид. Повечето от момчетата на неговата възраст все още работеха в групи по улиците — сюррии, често използвани като средство за отвличане на вниманието, докато по-големите крадци направят удара.

Лимм скоро бе награден за търпеливото си очакване — дочу съвсем слабо драскане на подметка върху калдъръмения под. Недалеч отпред се събираха два широки подземни канала. Налагаше се да прекоси бавния поток в единия от тях, за да стигне от другата страна.

Мястото беше удобно за засада. Шумът от плискащата се вода щеше да предупреди притаилия се отсреща противник за приближаването му.

Лимм прецени внимателно възможностите си. Нямаше никакъв начин да заобиколи разклонението. Би могъл да се върне по обратния път, но така щеше да изгуби няколко безценни часа и да се изправи пред опасностите, които го дебнеха там. Можеше да опита да се прокрадне покрай стената, без да влиза във водата, и да поеме по дясното разклонение. В такъв случай трябваше да разчита, че никой няма да го забележи в мрака и че ще успее да запази пълна тишина. Отдалечеше ли се достатъчно от разклонението, можеше отново да поеме в нужната посока.

Лимм се долепи до стената и тръгна бавно, опипвайки внимателно с крак тесния перваз, за да не настъпи някое камъче, което да го издаде. Бореше се с желанието да бърза и се мъчеше да диша колкото се може по-безшумно. Така, стъпка по стъпка, приближи кръстовището на двата тунела и тъкмо когато стигна ъгъла, зад който

смяташе да мине, долови слаб шум. Съвсем леко драскане на метал върху камък, като от ножница. Или оголено острие. Той замръзна.

Дори в мрака Лимм държеше очите си затворени. Не знаеше защо, но по такъв начин се изостряха останалите му сетива. Може би постоянното налягане на очите в тъмнината опорочаваше възможността да разчита на слуха, нюха и допира.

След един продължителен, лишен от звуци и движение период, Лимм чу шум от стичаща се към него вода. Някой дюкянджия или обикновен работник вероятно бе излял каца с вода или бе отворил един от шлюзовете, които захранваха каналите. Но и този шум бе напълно достатъчен да прикрие движенията му и той веднага продължи да се прокрадва напред, докато не свърна зад ъгъла.

Тук ускори крачка, макар че все още се движеше предпазливо, докато не се отдалечи на достатъчно разстояние от онзи, който го дебнеше от другата страна на канала. Преброи стотина крачки и чак тогава отвори очи.

Както очакваше, далеч пред него се виждаше мъждукаща светла точка, която — предположи той — бе отражение на лъчите, спускащи се през решетката на Западния пазарен площад. Дори това бе достатъчно, за да се ориентира напълно.

Той ускори крачка и стигна един напречен тунел, движещ се успоредно на този, който бе следвал, преди да се приближи към дебнещия го непознат. Скочи на дъното, прекоси доста по-буйния подземен поток, от който се вдигаше тежка миризма, и стигна отсрещния перваз, без да вдига кой знае какъв шум.

Изкатери се върху него и продължи по пътя си. Знаеше, че мястото, където се спотайват приятелите му, е сравнително безопасно, макар че като се имаха предвид събитията от последно време, вече нищо не можеше да се нарече безопасно. Покривите на Крондор — наричани някога Широкия път на крадците — сега бяха зона на военни действия, също като каналите. Крондорското гражданство може би все още пребиваваше в щастливо неведение относно тази война, която се водеше под и над главите му, но Лимм не се съмняваше, че една случайна среща с хората на Гадника, войниците на принца или Нощните ястреби може да му струва живота.

Спря и опипа стената вляво от себе си. Макар че се движеше в почти пълна тъмнина, установи със задоволство, че преценката му е

все така точна. От стената стърчаха метални пръстени. Той започна да се катери нагоре в тесния комин и съвсем скоро се озова на дъното на изба. Протегна ръка и напипа металното резе. Достатъчно бе да го дръпне леко, за да се увери, че е залостено от другата страна.

Лимм почука: два пъти късо, пауза, отново два пъти, още една пауза и единично потропване. Почака, броейки наум до десет, после повтори комбинацията в обратен ред: едно почукване, пауза, две, пауза, още две. Резето застърга.

В помещението бе почти толкова тъмно, колкото и в тунела под него. Който и да го очакваше вътре, предпочиташе да го посрещне на тъмно.

Лимм започна да се катери по въжената стълба и в същия миг нечий ръце го сграбчиха за раменете и го изтеглиха вътре.

— Какво правиш тук? — прошепна женски глас. Лимм се отпусна на пода и въздъхна уморено.

— Спасявам си животеца — бяха първите му думи. Той си пое дъх и продължи: — Снощи убиха Джеки Сладура пред очите ми. Уби го някакъв злобен мръсник, който работи за Гадника. — Той щракна с пръсти. — Строши му вратлето като на пиле, а другарчетата му зяпаха. Дори не му даде шанс да се помоли. Смачка го ей така, като дървеница. — Той преглътна напирещите в очите му сълзи, почувствал облекчение, задето най-сетне — от много часове насам — е на безопасно място. — Но това не е най-лошото.

Едър мъж с посивяла брада запали фенер. Погледът му бе пронизващ: от Лимм се очакваше по-добро обяснение, задето си е позволил да се появи в това толкова потайно местенце.

— Какво друго? — попита мъжът.

— Праведника е мъртъв.

Етан Грейвс, Някога главатар на биячите на Шегаджиите, а после член на ордена на Ишап — преди да се превърне в издирван от съдебните власти беглец — сведе угрижено глава, когато чу тази новина.

Жената — казваше се Кет и бе стара дружка на Лимм — бе два пъти по-млада от мъжа.

— Как? — попита тя.

— Говори се, че е бил убит. Никой не знае със сигурност, но едно е сигурно — вече не е между живите.

Грейвс приседна на малката масичка и облегна назад едрото си тяло.

— Но откъде са разбрали? — попита той. — Никой не знаеше, че той е... че той беше...

— Ето какво знам — прекъсна го Лимм. — Снощи, когато отидох „При Мамчето“, все още беше на смяна Дневният майстор. Седяха отзад с Мик Гифън, Рег дьо Врайс и Фил Пръстите.

Грейвс и Кет се спогледаха. Изброените бяха най-главните крадци сред Шегаджиите. Гифън бе наследил Грейвс като главатар на биячите, дьо Врайс се разпореждаше с крадената стока, а Фил отговаряше за джебчиите, уличните бандюги и хлапетата, които скитосваха из крондорските пазарища.

— Нощният майстор така и не се появи — продължи Лимм. — Пратиха хора да го потърсят — открили го едва преди зазоряване да се носи в един канал близо до пристанището. Главата му била смазана.

— Кой би посмял да му посегне? — възкликна изненадано Кет.

— Никой, когото познаваме — обади се Грейвс. — Някой, който не се страхува от гнева на Шегаджиите.

— Идва и най-лошата част — рече Лимм. — Дневният майстор каза, че Нощният трябвало да се срещне с Праведника. Доколкото ми е известно, ако имаш среща с Праведника и не се появиш на нея, той има свои начини да прати за това вест на Дневния или на Нощния. Такава вест обаче така и не дойде. Ето защо Дневният майстор изпроводи едно от момчетата, Тими Басколм, ако го помните — те кимнаха, — и час по-късно намериха Тими мъртъв. Та значи тогава Дневният майстор излезе с група биячи и само след час се върнаха тичешком в „При Мамчето“. Никой не каза нищо, но скоро всички вече знаеха, че Праведника го няма.

Грейвс кимна замислено и подметна:

— Сигурно и той е мъртъв. Няма друго обяснение.

— Дватамата с Джеки решихме, че положението е достатъчно сериозно и че ще е най-добре, ако се притаим някъде, докато бурята отmine. Но снощи и нас ни издебнаха близо до Петте шахти — Кет и Грейвс кимнаха в знак, че познават мястото, — и след като видяха сметката на Джеки, аз реших, че ще е най-добре да се добера до вас.

— И сега какво? Искаш да напуснеш Крондор, така ли? — попита Грейвс.

— Ако ме вземете с вас — отвърна момчето. — Започва война, а аз съм последният оцелял от моята банда. Ако Праведника е мъртъв, нямам никакви шансове. Сега всеки трябва да се спасява сам.

— Зная правилата — прекъсна го Грейвс и Лимм мимоходом отбеляза, че в гласа му липсват командните нотки, които се долавяха, когато бе водач на биячите. Но въпреки това Грейвс го бе спасявал няколко пъти — както от гастролиращи главорези, така и от хората на принца. Лимм бе готов да направи всичко, което Грейвс му нареди.

— Засега остани тук, момче — заяви след кратко размишление Грейвс. — Никой от гилдията не знае, че си ни помогнал, а и няма да крия, че си ми симпатичен. Ти си добро момче, Лимм. Сега навън е страшно — всеки срещу всеки и кръвта се лее на поразия. Имам още неколцина приятели, на които се надявам, че мога да разчитам, но кой може да е сигурен?

— Но другите мислят, че си избягал! — възрази Лимм. — Знаехме само аз и Джеки, нали ни поръча да ти носим храна. И нали прати едни писма до Храма и до някои от твоите приятели, до онзи магьосник, с когото си пътешествал... — Момчето спря, защото не можеше да си спомни името.

— Оуин — подсказа му Грейвс.

— Оуин — повтори Лимм. — Та след тях из града плъзна слух, че си избягал в Кеш. Дори проводиха неколцина биячи по дирите ти.

— И още толкова монаси от Храма, не се съмнявам — кимна Грейвс.

— Вярно, че такъв беше планът. Да се спотайваме тук, докато ни търсят надалече.

— Планът си го биваше, Грейвс — обади се Кет.

Лимм кимна.

— Надявах се след десетина дни — заговори унило Грейвс, — когато вземат да ни позабравят, да се промъкнем незабелязано през нощта до пристанището и да се качим на кораб за Дърбин. Като някой обикновен търговец и дъщеря му.

— Жена му! — поправи го ядосано Кет.

Лимм се ухили.

Грейвс повдигна рамене, разпери ръце и каза:

— Младата му жена.

— Само дете сега моментът никак не е подходящ да се навъртате около пристанището — рече Лимм и огледа избата. — Защо просто не излезете през онази врата?

— Зазидана е — отвърна Грейвс. — Тъкмо по тази причина избрах това място за скривалище. Сградата на горния етаж е изоставена, покривът е рухнал. Човекът, чиято е била, е умрял и сега тя формално принадлежи на принца заради неплатени данъци. Само дете никой не би се наел да ремонтира тази съборетина.

— И колко още смяташ да останем тук? — попита го Лимм.

— Ти — надигна се Грейвс — оставаш в Крондор. Млад си и животът е пред теб. Зарежи това съмнително препитание и си намери свестен господар. Стани чирак, хвани се с някой занаят или пък си потърси работа като прислужник.

— Честен труд? — подсмихна се Лимм. — Че кога някой Шегаджия си е изкарвал прехраната с честен труд?

— Джими го направи — посочи мрачно Грейвс.

— Джими Ръчицата — съгласи се Кет. — Той си намери свястно занимание.

— Та той спаси живота на принца! — възрази Лимм. — Приеха го в двора. Освен това над главата му виси смъртна присъда. Никога вече не може да се върне при Шегаджиите.

— Ако Праведника е мъртъв, значи край с тази смъртна присъда — рече Грейвс.

— Все пак — какво да направя? — повтори притихнало Лимм.

— Скрий се някъде, докато всичко утихне, после напусни града — посъветва го Грейвс. — Има един човек, Тъскобар, някога беше търговец от Родез. Държи малко дюкянче в Бискар — градче на два дни път нагоре покрай брега. Той ми е задължен. Освен това няма момчета, няма и кой да му помага в магазинчето. Ако вземе да се опъва, ще му кажеш: „Грейвс обеща, че вземеш ли ме на работа, сметката ви е чиста“. Той знае какво имам предвид.

— С какво се занимава? — попита Лимм.

— Продава платове. Печели добре, защото търгува с дъщерите на благородниците.

Лимм кимна намусено.

— Предпочитам да отида в Дърбин и да си опитам там късмета. Ти какво ще правиш там?

— Останало ми е малко скътано злато — отвърна Грейвс. — Двамата с Кет възнамеряваме да отворим странноприемница.

— Странноприемница значи! — повтори с блеснал поглед Лимм. — Обичам такива местенца. — Неочаквано той падна на колене и протегна ръце в театрален жест. — Нека и аз да дойда! Моля те! Ще върша каквото ми поръчате. Мога да наглеждам огъня и да показвам стаите на клиентите. Ще нося вода и ще набелязвам най-дебелите кесии за крадене.

— Никакви кражби няма да има в моята странноприемница — заяви Грейвс.

— В Дърбин? — попита с нескрито съмнение Лимм. — Е, щом го казваш.

— Ще си имаме детенце — рече Кет. — Искаме да израсне като честен човек.

Лимм я погледна занемял. Очите му се ококориха.

— Детенце? — повтори прегракнало той. — Да не си се побъркала? Кой Шегаджия мисли за подобни неща? — Той махна отчаяно с ръка.

— Кое време на деня е? — попита го Грейвс. — Толкова дълго сме откъснати от света, че изгубих представата за време.

— Трябва да приближава полунощ — рече момчето. — Защо?

— Ако Праведника наистина е мъртъв, събитията сигурно се развиват с главоломна бързина. До утре повечето кораби ще са напуснали пристанището, независимо дали са били обслужени.

Лимм втренчи въпросителен поглед в Грейвс.

— Ти май знаеш нещо?

— Много неща знам, момче — бе отговорът. Лимм отново скочи на крака.

— Моля ви, вземете ме с вас. Вие сте единствените ми приятели и ако Праведника наистина е мъртъв, никой не знае кой ще заеме мястото му. Ако е Гадника, песента ни е изпята на всички.

Грейвс въздъхна примирено.

— Е, добре. Още един чифт ръце винаги може да е от полза. — Той погледна към Кет и тя кимна мълчаливо.

— Какъв е планът?

— Трябва да стигнем пристанището преди зазоряване. Има един кораб, „Стела Марис“, държи го квегански търговец. Капитанът ми е

старо приятелче. Чака ме от няколко дни, пуснал е слуха, че трябва да направи някои поправки. Ще потегли за Дърбин веднага щом се качим на борда.

— И никой няма да му обърне внимание, защото утре с отлива ще отплават много кораби — добави Кет.

— И кога тръгваме за пристанището? — попита развълнувано Лимм.

— Час преди зазоряване. Още ще е тъмно, та ще можем да се спотайваме из сенките, но по улиците ще има достатъчно хора, за да не привличаме внимание.

— Ще бъдем като семейство — засмя се Кет.

— И ти ще си ми майка? — погледна я навъсено Лимм.

— По-скоро така — побърза да уточни Кет.

— Само че имаме един проблем — рече Лимм.

— Да излезем на улицата — каза Грейвс.

Лимм въздъхна. Знаеше, че няма безопасен път, който да ги изведе отвън. Зад всеки ъгъл, във всеки страничен тунел можеше да ги дебне опасност. Изведнъж го налегна непреодолима умора.

— Ще взема да поспя — рече той.

— Добра идея — съгласи се Грейвс. — Легни на ей онзи сандък в ъгъла. Ще те събудим, когато стане време да тръгваме.

— Какви са ни шансовете? — попита шепнешком Кет, докато Лимм се отдалечаваше към ъгъла.

— Доста лоши — призна Грейвс. — Трябва да намерим дрехи за момчето. Не че на пристанището не се навъртат мръсни хлапета, но чак толкова мръсни... И все пак — продължи той с престорен оптимизъм, — ако Праведника наистина е мъртъв в града ще цари достатъчна бъркотия, за да се промъкнем незабелязано.

— Имаме ли друга възможност?

— Има още една — призна Грейвс, — но не ми се ще да я използвам, освен ако не ни заловят.

— И каква е тя?

Грейвс изгледа момичето, което бе захвърлило всичко заради него, и отвърна:

— Имам само един приятел, който не би спечелил нищо от моя провал. Ако се наложи, ще пратя Лимм да го помоли за помощ.

— Кой е той? — попита притихнало Кет.

Грейвс затвори очи и помисли за миг.

— Единственият, който би могъл да поиска от принца на Крондор да ми пощади живота.

— Джими?

Грейвс кимна.

— Да. Джими Ръчицата.

ГЛАВА 2

КРОНДОР

Колоната препускаше към града.

Крондор бе озарен от лъчите на следобедното слънце, тъмните му кули стърчаха към лимоненожълтото небе. Далеч на изток краищата на облаците бяха обагрени в розово и оранжево на фона на тъмносиния небосклон. С приближаване към най-южната градска порта, която бе най-близо до двореца и казармите, колоната зад авангарда на принца започна да сбива редове. Движението по пътя бе нормално за този час на деня: търговци, които бързаха да се приберат преди мръкване зад градските стени, и фермери, връщащи се по селата си от пазар.

— Не виждам тържествено посрещане — подметна ухилено Джеймс.

Локлир кимна. Край пътя наистина имаше само малобройна група зяпачи. Повечето минувачи не им обръщаха почти никакво внимание.

— Сигурно Арута не е пратил вестоносец да предупреди, че пристигаме днес.

— Не, трябва да е нещо друго — отбеляза Джеймс, чието пробудено любопитство бе прогонило остатъците от натрупаната умора.

Локлир плъзна поглед по лицата на зяпачите, които се отдръпваха бързо от пътя на конете, и забеляза с тревога и безпокойство.

— Май си прав, Джеймс.

Шумотевицата в столицата на Западните владения на Островното кралство не утихваше никога. Дори в най-късните часове на нощта из улиците се чуваха най-различни звуци. Всеки град има свой характерен пулс, а този на Крондор Джеймс познаваше като своя собствен. Достатъчно бе да се заслуша в ритъма, за да разбере какво му казва: „Нещо не е наред“. До залез-слънце оставаше само час, ала въпреки това градът бе необичайно смълчан.

— Какво смяташ, че може да е станало? — попита Локлир.

— Мисля, че ей сега ще разберем — отвърна Арута вместо Джеймс. Принцът бе забавил ход и незабелязано се бе приближил към двамата.

Младежите проследиха погледа му и забелязаха, че при градската порта ги очаква неголяма група. Най-отпред стоеше принцеса Анита и на лицето ѝ се четеше облекчение. Все още млада, въпреки десетте години брак и майчинство, тя бе прибрала червеникавата си коса под широкопола бяла шапка, която — помисли си Джеймс — малко наподобяваше кораб с разперени платна. Но такава бе последната мода, а и той не би посмял да се шегува с предпочитанията на принцесата, особено когато следващата ѝ усмивка бе предназначена за него.

Джеймс отвърна на усмивката и за миг си позволи да се отпусне в блажената ѝ топлина.

Момчешкото му увлечение по Анита отдавна бе прераснало в зряла и всеотдайна обич и макар тя да бе твърде млада, за да я чувства като своя майка, често умело, с лекота и хумор, играеше ролята на негова по-голяма сестра. За всички, които ги познаваха достатъчно добре, бе въвн от съмнение, че Анита гледа на Джеймс като на по-малък брат. Стигна се дори дотам, че децата ѝ му казваха „чичо Джими“.

Отдясно на Анита стояха близнаците, деветгодишните принцове Боррик и Ерланд, които непрестанно се закачаха, сякаш не бяха в състояние да застанат спокойно дори за минута. Джеймс знаеше, че червенокосите малчугани са колкото интелигентни, толкова и палави. Някой ден с право щяха да заемат местата си сред най-могъщите благородници на Кралството, но за момента бяха просто две скучаещи момчета, на които им бе омръзнало да играят ролята на принцове и чакаха с нетърпение да ги освободят, за да се върнат към играта. От другата страна стоеше принцеса Елена, която бе с четири години по-малка от момчетата. Имаше нежните черти на майка си, но кожата ѝ бе мургава като на баща ѝ. Когато го зърна начело на неговата лична гвардия, лицето ѝ грейна, тя посочи с ръка и извика:

— Ето го татко!

Арута даде знак на колоната да спре, пренебрегна официалните поздравления на церемониалмайстора, скочи от коня и пристъпи към

семейството си. Първо прегърна жена си, после поздрави синовете и дъщеря си.

Джеймс кимна към почетната гвардия, строена отстрани, и подметна на Локлир:

— Уили е на служба.

Уилям, синът на Пъг, вече бе произведен в кадет. Той се спогледа с Джеймс и му кимна едва забележимо.

В този момент бе подадена обща заповед да слизат от конете. Джеймс и Локлир скочиха едновременно от седлата. Дотичаха прислужници и отведоха изморените животни.

Дългът повеляваше да почакаат, докато не бъдат освободени от принца, и те застанаха отдясно на Арута.

Анита ги поздрави лъчезарно и насочи вниманието си към принца.

— Знаех си, че не бива да се безпокоя и че ще се върнеш при мен.

— Винаги — отвърна с щастлива усмивка Арута.

Малка група придворни се бяха скупчили отзад и Арута ги поздрави. По израженията им видя, че ще се наложи да свика съвет, преди да си позволи удоволствието да отдели повече внимание на семейството си. Забеляза, че присъства и шерифът на Крондор, и от устните му се отрони въздишка. Това можеше да означава само, че има сериозни въпроси за решаване, защото макар и важен сановник, шерифът не беше член на крондорския двор. Принцът погледна към Гардан и му каза:

— Маршале, осведомете се какво искат шерифът и останалите и ми докладвайте след половин час в работния кабинет. Искам да се отърся от този прахоляк, преди да се заема с работа. — Той се усмихна на Анита. — Ще открадна и няколко минути, за да поговоря с жена ми и децата. — Той се наведе и целуна Анита по бузата. — Отведи децата в нашите покои. Няма да се забавя повече от няколко минути, скъпа.

Анита поведе децата, а Арута повика Джеймс и Локлир, и каза:

— Няма почивка за лошите момчета. — Погледна към дворцовата охрана и добави: — Младият Уилям изглежда, сякаш ще се пръсне, ако веднага не ни каже нещо важно — идете и вижте какво му е на ума. Сигурен съм, че ще чуя малко по-различна версия от моите придворни. Ако нещо изисква да поразузнаете из града, направете го,

но гледайте да се върнете преди края на вечерята. — Той погледна Джеймс право в очите и му каза: — Знаеш какво трябва да правиш.

Джеймс кимна. Когато се отдалечиха, Локлир попита:

— Какво имаше предвид?

— С кое?

— Ами с това: „Знаеш какво трябва да правиш“.

— Едно нещо, което двамата с него обсъждаме още откакто те прати в Тир-Сог...

— Не е необходимо да ми напомняш за моето изгнание в Тир-Сог — прекъсна го нервно Локлир.

Джеймс го дръпна към дворцовата стража.

— Как са нашите млади кадети днес, мечемайстор? — обърна се той към техния началник Макуирт.

— Все още не ги бива за нищо, скуайър, макар че един-двама от тях биха издържали, ако ги назначат за офицери в моята армия.

Джеймс се засмя сухо, тъй като двамата с мечемайлстор не се обичаха особено. Като придворен на принца, младият мъж формално не се числеше към армията, но от друга страна, се бе прославил с уменията си в саблърството и с това, че е предпочитан партньор на принца в упражнението му по фехтовка. Освен това като скуайър, тоест офицер с някакъв макар и неуточнен ранг, той бе по-старши от войниците и можеше да ги командва, което несъмнено дразнеше Макуирт.

Въпреки всичко това Джеймс уважаваше Макуирт, тъй като старият войник си разбираше от работата и офицерите, които подготвяше, особено тези, които бяха подбрани за елитната кралска гвардия, до един бяха чудесни войници. По време на многобройните си пътувания Джеймс бе виждал както най-слабите, така и най-силните единици на войската на принца и знаеше, че хората на Макуирт са най-добрите, с които разполагат Западните владения.

— Бих искал да разговарям с братовчеда на принца, мечемайлстор, стига да не ви е нужен в момента.

Ветеранът погледна намръщено Джеймс, после се извърна рязко и кресна:

— Свободни сте! Кадет Уилям, при мен!

Уилям дотича и застана мирно пред мечемайлстора. Останалите кадети тръгнаха към казармата.

— Сър?

— Един придворен желае да разговаря с теб. Когато свършите, прибири се в казармата и си провери оборудването. — Макуирт изгледа Джеймс и Локлир и им рече: — Приятен ден, господа.

— Слушам, сър! — отдаде чест Уилям.

Старият мечемайстор се отдалечи и Уилям погледна въпросително Джеймс.

— Какви са новините? — попита го той.

— Всякакви — отвърна Уилям. Беше нисък на ръст, макар и по-висок от баща си. Момчешкият му вид постепенно се бе изгубил след няколко месеца служба и някога крехките му рамене се бяха налели. Знаеше се, че владее до съвършенство двуръчния меч, опасно оръжие, което повечето войници избягваха, а ездаческите му умения бяха несравними. — Идната седмица ще ме произвеждат.

— Моите поздравления — захили се Локлир. — А мен пък ще ме прогонят в изгнание.

— Пак ли? — попита Уилям.

Джеймс се засмя.

— Не пак, а все още. Арута одобри решението му да напусне определения му гарнизон и да се прибере с важните вести, но смята, че това не е достатъчно, за да отмени присъдата си. Студеният север го очаква.

— Утре потеглям за Тир-Сог — навъси се Локлир.

— Нещо май не е наред в града — смени темата Джеймс. — Какво си чул, Уили?

Само членовете на семейството на принца, Локлир и Джеймс наричаха Уилям така — фамилиарност, която не бе позволена на никой ДРУГ.

— Странни неща. Изглежда, че последната седмица е имало необичайно висок брой мъртвци, открити по улиците и в домовете им.

Джеймс кимна.

— Това обяснява защо шерифът чакаше принца.

Той потъна в замислено мълчание. Неведнъж си бе имал работа с шериф Уилфред Мине още по времето, когато се препитаваше като крадец. На няколко пъти бе на крачка от това да стане негов почетен гост в стария градски затвор. Шерифът приемаше Джеймс като

скуайър на принца и се държеше с нужното почитание за ранга му, но отношенията им винаги си оставаха хладни. Джеймс изведнъж бе споходен от един далечен спомен — младият Уилфред мърда ядосано мустаци, докато Джеймс за пореден път му се изплъзва по покривите.

Но шерифът бе стриктен в задълженията си и се опитваше, доколкото е възможно, да държи под контрол престъпния свят на Крондор. За разлика от някои други чиновници, Уилфред Мине се славеше като неподкупен служител.

Това, че си бе позволил да чака пристигането на принца заедно с първите благородници на града, означаваше, че има въпроси, чието решаване не търпи никакво отлагане.

— Прибирай се в казармата — рече Джеймс на Уилям. — Ние с Локи ще настигнем Арута.

— Жалко, че ще пропуснеш произвеждането ми — обърна се Уилям към Локлир.

— Не бери грижа, Уили — намеси се Джеймс. — Друг път ще празнуваме и тогава ще си поканим най-хубавите момичета в града.

Уилям се изчерви, после каза:

— Пази се, Локи.

Локлир му махна за сбогом и когато младежът се отдалечи, се обърна към Джеймс.

— Видя ли как се засрами? Обзалагам се, че още не е бил с жена.

Джеймс сръга приятеля си с лакът.

— Не всеки е чевръст като теб, Локи.

— Но той е почти на двацет! — възкликна Локлир с престорено учудване.

— Той е умно момче и го чака блестящо бъдеще. Предполагам, че докато се върнеш, нещата ще се променят.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм — кимна Джеймс, докато влизаха в двореца. — Лично ще се погрижа да му намеря някоя хубава девойка, която да му разкрие тайните на женските ласки.

— Докато се върна! — повтори ядосано Локлир. — Че кога ли ще е това? Колко още смяташ, че ще ме държи там Арута?

Джеймс се засмя, но не отговори. Докато крачеха по коридора, към кабинета на принца, Локлир се опита да му върне сръгването в

ребрата, но Джеймс ловко отскочи — за миг двамата заприличаха на някогашните момчета.

Когато приближиха кабинета, Арута тъкмо идваше от кратката среща с жена си и децата. Крачеше уверено по коридора, който свързваше кабинета с личните му покои. Джеймс забърза да се изравни с него и Локлир го последва. Застаналите на пост пред вратата пажове я отвориха широко.

Вътре ги посрещна церемониалмайсторът Брайън Деласи. Вдясно от него стоеше неговият помощник Джеръм. Дватама се поклониха едновременно на принца, но Джеръм успя да кимне на Джеймс и Локлир, с които се познаваше от малък.

— Много съм изморен и искам колкото се може по-бързо да се върна при семейството си — заговори принц Арута. — Ето защо ще оставим официалната част за тържествената вечеря утре! Кое е най-неотложното?

Деласи кимна, огледа присъстващите и попита:

— Да изчакаме ли идването на рицар-маршала?

В този момент Гардан влезе.

— Хиляди извинения, ваше височество. Искан да се уверя лично, че хората ми ще се погрижат за животните и екипировката.

Арута се засмя.

— Гардан, отдавна вече не си десетник. Ти си рицар-маршал на Крондор. Имаш подчинени, чието задължение е да проверяват подобни неща.

Гардан кимна невъзмутимо и отвърна:

— Има нещо важно, което трябва да обсъдя с вас. — Изгледа присъстващите благородници и добави: — Но може да почака, докато приключим с разговора. Ваше височество?

Арута даде знак, че могат да започват.

— Ваше височество — заговори Деласи, — по време на вашето отсъствие пристигнаха две писма от Велики Кеш, които, макар и свързани с маловажни въпроси, налагат официалния ви отговор.

Арута махна с ръка към Джеймс.

— Оставете му ги. Ще ги прочета довечера и ще подготвя отговора утре заранта.

Деласи подаде писмата на Джеймс, който ги пъхна под мишница, без да ги поглежда.

Церемониалмайсторът погледна към шерифа, който пристъпи напред и се поклони.

— Ваше височество, боя се, че се налага да докладвам за бум на улични убийства, откакто напуснахте града.

Принцът помълча за миг, сякаш обмисляше чутото, после отвърна:

— И смяташ, че това е нещо, което изисква личното ми внимание? В този град убийствата не са неவிжданo явление.

— Така смятам, ваше височество. Сред убитите има и известни хора, открити с прерязани гърла в леглата. Жените им спели до тях, без дори да разберат какво се е случило.

Арута погледна към Джеймс и кимна едва забележимо. Джеймс знаеше за кого мисли принцът: за Нощните ястреби.

Вече близо десет години градът не познаваше страха от Гилдията на смъртта. Наети от самия Мурмандамус, за да всяват ужас, убийците бяха изчезнали в края на Войната на разлома. Но преди няколко месеца плъзнаха слухове за тяхното завръщане. А сетне наистина се появиха неочаквано, на различни места в пределите на Крондор. Джеймс собственоръчно бе премахнал техния главатар, но не хранеше надежди, че с това Нощните ястреби ще изчезнат от хоризонта. Сигурно другарчетата им в Крондор вече бяха известени за смъртта на Навон дьо Сандау, който бе работил под прикритието на кешийски търговец. Разкривайки истинската му самоличност, Джеймс едва не изгуби живота си на дуел и успя да му надвие само благодарение на упоритите занимания по фехтовка в партньорство със самия Арута.

— Какво откриха хората ви? — попита обезпокоено Арута.

— Нищо, ваше височество. Някои от жертвите бяха хора, за които би могло да се очаква, че ще завършат живота си по този начин: търговци с влияние в града. Но други не изглеждаха толкова важни за никого, освен за семействата си. Няма никакъв смисъл, нито връзка, между тези злодеяния. Изглеждат напълно... случайни.

Арута се облегна назад, претегляйки чутото.

— Случайни значи? — повтори накрая. — А може би ние не разбираме принципа в подбора на жертвите. Наредете на хората си още утре да разпитат подробно семействата на убитите, тези, които са работили с тях, съседите и всеки, който би могъл да знае нещо за причините. Нищо чудно да има някаква важна информация, която

просто да не забелязвате или да пропускаете. Нека всеки от хората ви се придружава от писар, който да записва разговорите. Едва тогава може би ще открием връзка между всички тези убийства. — Той въздъхна с посивяло от умора лице. — Връщайте се на поста си, шерифе. Утре ви чакам в двора, за да обсъдим отново този въпрос. Искам докладите на хората ви да са на бюрото ми до утре вечер.

Шерифът се поклони и излезе. Арута се обърна към Деласи.

— Какво друго?

— Нищо, което да не може да почака, ваше височество.

Арута се надигна.

— Всички сте свободни до утре, десет сутринта.

Деласи и Джеръм напуснаха кабинета, но Арута даде знак на Гардан и скуайърите.

— И така, Гардан, за какво искаше да говорим одева?

— Ваше височество, служа във вашия дом от съвсем малко момче. Бил съм войник и десетник при баща ви, а при вас имах честта да бъда произведен в капитан, после в маршал. Време ми е обаче да се прибирам у дома, в Крудий. Бих желал да се оттегля.

Арута кимна.

— Разбирам. Може ли да поговорим за това по време на вечеря?

— Както желаете — отвърна рицар-маршалът.

— Добре. — Арута се обърна към двамата младежи. — Локлир, ти най-добре върви да се приготвиш за отпътуването ти утре заранта. Ще ти напиша пропуск и заповед за ново назначение. Ще тръгнеш със сутрешния патрул за Сарт. Ако не успея да те видя преди това, пожелавам ти лек път до Тир-Сог.

Локлир се опита да запази равнодушно изражение.

— Благодаря ви, ваше височество.

Арута се извърна към Джеймс и пак каза:

— Знаеш какво трябва да правиш.

След което се разделиха. Арута и Гардан тръгнаха към покоите на принца, а младежите се отправиха към изхода. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, Локлир си позволи да имитира принца:

— „Знаеш какво трябва да правиш.“ Добре де, за какво е цялата тази тайнственост?

Джеймс въздъхна.

— Това означава, че и тази нощ няма да подгъна крак.

— Което е различен начин да ми кажеш, че не бива да си пъхам носа в чужди работи?

— Да — бе откровеният отговор. Джеймс не каза нищо повече, докато вървяха към крилото на двореца, в което бяха техните стаи. Заговори едва когато приближиха стаята на Локлир: — Аз също сигурно няма да те видя, преди да тръгнеш, та затова, пази се да не те убият, Локи.

Локлир му подаде ръка, после, подтикнат от внезапен импулс, го прегърна и обеща:

— Ще се постарая.

Джеймс се захили.

— Добре. В такъв случай, ако ни е писано, ще се видим на празника на Средилетието, стига да не забъркаш някоя нова каша, заради която Арута да те прати в поредното изгнание.

— Ще бъда послушен. — Локлир наведе комично глава.

— Гледай наистина да е така — засмя се Джеймс.

Раздели се с приятеля си и продължи към своята стая — като придворен на принца имаше право на помещение в двореца. Стаята му бе обзаведена доста скромно: легло, писалище, масичка за хранене и двукрил гардероб. Джеймс влезе, заключи внимателно вратата, след това се съблече. Отвори гардероба, побутна встрани вързоп с ризи, които имаха нужда от пране, и под тях откри онова, което търсеше. Тъмносива куртка, и сиви панталони с кръпки и петна, които ги караха да изглеждат доста по-стари, отколкото бяха в действителност. Облече се, нахлузи старите си ботуши и затъкна в колана обикновен на вид, но добре наточен кинжал. Огледа се, колкото да се увери, че отново е заприличал на някогашния обитател на подземния свят, след което се измъкна безшумно и като се стараеше да избягва среща с прислугата и охраната, се спусна право в подземията на двореца.

Скоро вече крачеше по тайния проход, който свързваше подземията с градската канализация. Когато нощта най-сетне се спусна, Джими Ръчицата вече бе стъпил на Широкия път на крадците.

Когато Джеймс стигна мястото, където тунелът под двореца се свързваше с градските канали, навън вече бе нощ. Докато денем

каналите се озаряваха от мъждива светлина, която се процеждаше през уличните решетки, нощем долу цареше непрогледен мрак. Само истински познавач можеше да се придвижва в този лабиринт. От момента, когато напусна двореца, Джеймс имаше съвсем ясна представа къде се намира.

Като бивш член на Гилдията на крадците Джеймс познаваше всички условия за оцеляване в тази сурова среда, за което му винаги му бе помагала вродената му интелигентност. Той спря на едно място до стената и побутна фалшивия камък, изработен от плат, вълна и боя така изкусно, че вероятно би издържал на проверка дори ако някой оглеждаше този участък от стената на ярка светлина. Джеймс постави фалшивия камък на пода и извади от нишата скрития вътре фенер. В скривалището имаше и кибрит и няколко предмета, на които едва ли щяха да погледнат с добро око в двореца: разяждащи вещества, катераческа екипировка, както и нестандартни оръжия. Старите привички наистина умират трудно.

Джеймс запали фенера. Не го държеше в двореца, за да не могат да го проследят оттам и да открият мястото, през което проникваше в градската канализация. Това място бе най-строга пазената му тайна. На всеки от множеството чертежи на двореца двете канализации неизменно се обозначаваха като напълно самостоятелни, също както каналите във вътрешната част на града би трябвало да са разделени от тези зад стената.

Джеймс запали фенера и дръпна капачетата, докато не остана само един тесен лъч светлина, който обаче беше напълно достатъчен, за да се ориентира из тунелите. Би могъл да го направи и в непрогледен мрак, но това щеше много да го забави, тъй като тогава трябваше да се придвижва пипнешком, а го чакаше доста път.

Джеймс се огледа внимателно, за да се увери още веднъж, че не е оставил никакви следи. За миг се замисли върху странния парадокс: кралските инженери прахосваха купища пари и време да поправят градските канали и със същата скорост Шегаджиите ги рушаха, за да разполагат със свои пътища за придвижване. Навремето Джеймс също често бе участвал в тези набези за прокарване на нови проходи. От всички тях бе скрил за себе си само един — този, който му позволяваше да напуска двореца незабелязано.

Като разсъждаваше за новите отговорности, които идваха с поста му при двора, някогашният крадец забърза към мястото на първата си среща.

Когато Джеймс се запъти за срещата с последния си осведомител, приближаваше изгрев-слънце. Челото на младия скуайър бе сбърчено от безпокойство. Първите трима осведомители, които потърси, бяха изчезнали. На пристанището цареше необичайна тишина, не се чуваше дори обичайната среднощна глъчка от моряшките кръчми. Бедняшкият квартал бе като ничия земя — не се виждаше жива душа и всички врати бяха здраво залостени.

От Шегаджиите също нямаше и следа, но в това нямаше нищо необичайно. Той не бе единственият специалист по безшумно и невидимо прокрадване из каналите. Все пак тази нощ усещаше нещо различно. Обикновено имаше и други, които използваха каналите — просяци, които диреха тук спокойствие за през нощта, контрабандисти, пренасящи стоките си от един таен склад до друг или до пристанището. Всички тези дейности неизменно пораждаха присъщи за тях шумове: слаби и на пръв поглед неуловими, освен ако слухът ти не е привикнал да ги различава. Тази нощ обаче цареше мъртвешка тишина, ако се изключеше ромонът на водата, драскането на плъховете и гъргоренето на тръбите, шахтите и колекторите.

Обитателите на каналите се бяха притаили. А това означаваше само едно — опасност. При други подобни случаи, във време на заплахата, Шегаджиите обикновено изолираха отделни части на канализацията, затваряйки пътя към своята бърлога, която между крадците се славеше с името „При Мамчето“. Въоръжени биячи заемаха ключови позиции в очакване кризата да отmine. Извън тези райони на относителна безопасност всеки друг можеше да се превърне в жертва. Последния път, когато Джеймс си спомняше за подобно обстановка, бе в периода непосредствено след края на Войната на разлома, когато принцесата бе ранена и Арута бе обявил военно положение.

Колкото по-дълго Джеймс стоеше в тунелите под градските улици, толкова повече се изпълваше с убеждението, че за времето на неговото отсъствие в града се е случило нещо ужасно. Той се огледа, за

да провери дали някой не го следи, после се запъти към дъното на уличката.

Две стари прогнили щайги бяха подпреди на тухлената стена като единствена защита срещу природните стихии. Под тях лежеше неподвижно тяло. Рояк мухи се вдигна нагоре в мига, когато Джеймс се наведе над него. Още преди да докосне крака на лежащия Джеймс вече знаеше, че той не е заспал. Претърколи вкочаненото тяло на Стария Едуин, някогашен моряк, чиято привързаност към чашката му бе коствала работата, семейството и последните остатъци от човешко достойнство. Но дори непрокопсаник като Едуин, помисли си Джеймс, заслужаваше по-милостива участ от това да му прережат гърлото като на теле в кланица.

Локвата полузасъхнала кръв сочеше, че убийството е било извършено вечерта или още предния ден. Джеймс подозираше, че съдбата на другите изчезнали осведомители не е била по-различна. Който и да стоеше зад престъпленията в града, убиваше или без да подбира — и тогава осведомителите на Джеймс бяха станали негови случайни жертви, — или изтребваше методично всички негови агенти в Крондор. Логиката диктуваше, че второто обяснение е много по-вероятно.

Джеймс се изправи и погледна към небето. Нощта бавно се топеше в зората на идващия ден. Имаше само още едно място, където би могъл да потърси отговори на въпросите си, без да рискува да се сблъска с Шегаджиите.

Джеймс знаеше, че още години преди да отиде на служба при принца между Арута и Шегаджиите е било постигнато някакво споразумение, чиито детайли обаче не му бяха известни. В известен смисъл съществуваше неписано споразумение и между него и Шегаджиите. Той не биваше да се навърта около тях и те нямаше да го закачат. Можеше да ползва колкото си иска каналите и покривите, Шегаджиите щяха да извържат погледи. Но никога и при никакви обстоятелства не биваше да посещава тяхната бърлога. Или си Шегаджия, или не си, а той не беше такъв вече близо четиринайсет години.

Джеймс прогони опасенията си, че ще трябва да навести „При Мамчето“, и се отправи към единственото място, където би могъл да получи достоверни сведения.

Върна се в каналите и тръгна към колектора под една добре позната му кръчма. Намираще се на границата между най-бедния квартал на града и относително по-заможен район, обитаван от работници и техните семейства. Тук в стената, под обрасъл с мъх капак, бе скрита тайна ръчка и когато Джеймс я дръпна, част от стената се отмести.

Изработена майсторски от дърво и просмукан с восък плат, „каменната плоча“ прикриваше входа към тесен къс тунел. Веднага щом Джеймс се промуши в тунела, вратата зад него се затвори. Той беше почти сигурен, че познава всички разположени в тунела клопки, но тъй като акцентът падаше върху „почти“, се промъкваше с максимална предпазливост.

В другия край спря пред масивна дъбова врата, зад която започваше стълбище, водещо до избата над него. Той огледа ключалката и със задоволство отбеляза, че нищо не се е променило от последния път, когато бе наминавал насам. Въпреки това веднага щом бравата изщрака, той се отмести встрани, в случай че от другата страна на вратата има някоя неизвестна за него клопка. Нищо не се случи и той се изкачи по стълбите.

Горният край на стълбището извеждаше в просторна тъмна изба, наблъскана с бъчви и чували. Той си проправи път през лабиринта от продукти, изкачи се по дървените стъпала на приземния етаж на сградата, в един килер точно зад кухнята, и отвори вратата.

Вик на млада жена разцепи въздуха и миг по-късно пусната от арбалет стрела се заби на мястото, на което бе стоял само преди секунда. Младият скуайър се претърколи на дъсчения под, скочи и разпери ръце.

— Лукас, спокойно! Аз съм! — извика той.

Кръчмарят, който на младини си бе изкарвал прехраната като професионален войник, вече бе захвърлил арбалета и вадеше сабята. Като видя Джеймс, се поколеба, прибра сабята в ножницата, но продължи към него.

— Ах, ти, идиот такъв! — изсъска той. — Какво си намислил? Да не ти е омръзнал животът?

— Честно казано — не — отвърна Джеймс.

— Да се промъкваш, облечен по този начин, през вратата за избата! Как можеш да знаеш, че си ти? Трябваше да пратиш вест, че ще дойдеш оттам, или да чакаш един час пред вратата, както правят порядъчните хора.

— Аз също съм порядъчен човек — засмя се Джеймс, заобиколи масата и влезе в гостната, където в този час нямаше никого. Огледа се, дръпна един стол и се тръшна уморено на него. — Поне в известна степен.

— В известна степен — повтори с усмивка Лукас. — Какво те води насам, та се промъкваш като изкормена котка?

Джеймс огледа девойката, която го бе последвала заедно с Лукас в общото помещение. Беше си възвърнала самочувствието, след като разбра, че непознатият е приятел на кръчмаря.

— Извинявам се, ако съм те изплашил.

— Така беше и се справи доста добре — отвърна тя. Поруменялото ѝ от възбуждане лице контрастираше с лъскавата ѝ катраненочерна коса. Беше около двацет — двацет и пет годишна.

— Новата ти помощничка? — попита Джеймс.

— Това е дъщеря ми, Талия.

— Лукас, ти нямаш дъщеря — рече Джеймс.

Съдържателят на „Шареният папагал“ приседна срещу Джеймс и отвърна:

— Талия, изтичай в кухнята и виж дали нещо не загаря.

— Да, татко — отвърна девойката и излезе.

— Имам дъщеря — повтори натъртено Лукас. — Когато майка ѝ почина, я пратих да живее във фермата на брат ми близо до Танербрук.

— Не си искал да израсте на лошо място? — попита с усмивка Джеймс.

— Да. Тук щеше да се нагледа на простотии.

— Брей! — Джеймс завъртя глава в престорено учудване. — Не бях забелязал подобно нещо.

Лукас го посочи обвинително с пръст:

— Далеч по-пропаднали типове от теб, Ръчице, са търкали задници на този стол.

Джеймс разпери ръце, все едно се предаваше.

— Склонен съм да се съглася. — Погледна към вратата на кухнята, сякаш можеше да вижда през нея. — Но тя не ми прилича на

момиче, израснало на село.

Лукас се облегна назад и прокара пръсти през посивялата си коса. На лицето му се четеше раздражение.

— Ходила е да се учи в близкия манастир. Може да чете, да пише и да смята. Доста ѝ сече пипето.

— Щом казваш — съгласи се Джеймс. — Но се съмнявам клиентите ти да оценяват тези способности. Сигурно ги интересуват други неща...

Лицето на Лукас помрачня.

— Тя е добро момиче, Джеймс. И един ден ще се омъжи за свестен човек, не за някой... е, знаеш за какви хора говоря. — Лукас се наведе напред и продължи почти шепнешком: — Джеймс, ти си единственият от нашите, който се има с богатшите, имам предвид в двореца. Поне остана единственият, след като Лаури избяга от нас и се уреди като херцог на Саладор. Не можеш ли да се погрижиш моето момиче да се срещне с някое почтено момче? Върна се само преди няколко дни в града, а вече усещам, че не мога да се справя с нея. Братята ѝ загинаха във войната и тя е всичко, което имам. — Той огледа разтребеното, но доста скромно обзаведено помещение. — Искам за нея повече от това тук.

Джеймс се захили.

— Разбирам те. Ще видя какво мога да направя. Може да доведе няколко приятелчета да пийнем по едно и да оставя на природата да свърши останалото.

— Но само не Локлир! — сепна се Лукас. — Него го дръж надалеч.

Джеймс се разсмя.

— Не се тревожи. Предполагам, че точно в този момент напуска града. Чака го дълъг път до Тир-Сог.

В този момент Талия се върна и докладва:

— Всичко е наред, татко.

— Добричката ми — разнежи се Лукас. — Отваряй вратата тогава и ако има хора отвън, пускай ги за закуска.

Когато тя се отдалечи, Лукас отново се наведе към Джеймс.

— Толкова по този въпрос. Предполагам, че не си изложил главата на риск само за да си бърбим за бъдещето на дъщеря ми. Какво те води насам още преди изгрев-слънце?

Джеймс мигновено стана сериозен.

— Лукас, в подземията е започнала война. Някой е избил трима мои близки приятели. Какво става?

Лукас се облегна назад и кимна.

— Знаех си, че ще дойдеш тук да задаваш подобни въпроси. Дори очаквах да цъфнеш по-рано.

— Едва вчера вечерта се прибрах в града. Бях далеч, по работа с принца.

— Най-добре ще е Арута да обърне внимание какво става в града, защото скоро ще си има много големи ядове. Не зная доколко е вярно, но хората говорят, че някакви типове трепели всичко живо в каналите и по пристанищата. Този път мрат не само обикновени граждани, но и Шегаджиите. Чух, че някакви кешийци си направили дюкян в къща, която доскоро била притежание на търговци от Кралството, и че на пристанището се подвизавали нови главорези. Никой не знае какво става освен Шегаджиите, които обаче са се изпокрили. Не съм виждал нито един от тях вече цяла седмица. Повечето от редовните ми клиенти сега идват по-късно и си тръгват рано — гледат да са на сигурно у дома, преди да се стъмни.

— Кой стои зад всичко това, Лукас?

Лукас се огледа, сякаш се боеше, че може да ги подслушват, и прошепна:

— Един тип, когото наричат Гадника.

— Защо ли не съм изненадан? — въздъхна Джеймс.

ГЛАВА 3

ПРИЕМЪТ

Джеймс чакаше търпеливо.

Един паж почука на вратата с невъзмутимо изражение, каквото следваше да се очаква от дванадесетгодишен младеж, привикнал да изпълнява изрядно дворцовите си задължения. Отвътре поканиха Джеймс да влезе и той спря за миг, докато двама други пажове разтваряха крилата на резбованата врата. Принцът вече закусваше със семейството си и двамата немирни хлапаци се закачаха всеки път, когато отвърнеше поглед от тях. Тъкмо когато Джеймс влизаше, майка им ги сгълча тихо. Малката принцеса си тананикаше песничката, която бе измислила сама, докато ровеше разсеяно с лъжичка в купичката с подсладена каша пред себе си.

Принцеса Анита посрещна Джеймс с усмивка, докато той се покланяше на цялото семейство.

— Нашият скуайър най-сетне благоволи да се появи — обяви сухо Арута. — Надявам се, че не сме ви притеснили тази сутрин?

Джеймс се изправи, отвърна на усмивката на принцесата и се извърна към принца.

— Не бях облечен по подходящ начин за закуска с кралското семейство, ваше височество. Съжалявам, че закъснях.

Арута даде знак на Джеймс да застане от дясната му страна, където трябваше да стои търпеливо, докато господарят му не реши, че ще разговаря с него. Джеймс зае мястото си и се отпусна в атмосферата на покой, царяща в семейството, към което — надяваше се — в известен смисъл принадлежеше и той.

Без никакво съмнение връзката между принца на Крондор и неговият скуайър бе уникална. В някои моменти те бяха не само господар и верен служител, но и другари по оръжие, почти братя. Но Джеймс никога не забравяше, че Арута е принц, а той самият — негов поданик.

— Изглеждаш уморен — отбеляза принцът.

— От доста време не съм имал възможността да се отпусна в топло легло, ваше височество — отвърна Джеймс. — Включително и предната нощ.

— Е, поне заслужаваше ли си?

— От една страна — напълно. От друга — не.

Арута хвърли поглед на жена си и децата и попита шепнешком:

— Налага ли се да разговаряме насаме?

— Разговорът ни наистина няма да е подходящ за маса, ако това е отговорът, който очаквате, ваше височество.

— Иди в кабинета ми и ме чакай — нареди Арута. — Ще дойда след няколко минути.

Джеймс кимна и излезе. Кабинетът на принца бе както винаги подреден и изрядно чист. Той отпусна изнуреното си тяло в едно кресло до бюрото и се унесе в дрямка.

Арута се появи само след няколко минути и Джеймс подскочи стреснато.

— Спеше ли? — попита го принцът и се подсмихна.

— Нощта наистина бе дълга и напрегната, ваше височество.

Арута му махна да седне в креслото и се настани зад бюрото.

— Разполагай се удобно, но гледай да не задремеш отново.

— Господарю — каза почтително Джеймс. — Трима от осведомителите ми са изчезнали.

— Доколкото разбрах от шерифа, градът е зялат от вълна на убийства, които на пръв поглед нямат никаква връзка помежду си. Но изчезването на твоите осведомители ми подсказва, че някой държи да ни лиши от важни източници на информация.

— Аз също не намерих никаква връзка между убийствата — призна Джеймс.

— Може би е рано — рече принцът. На вратата се почука и той вдигна глава. — Момент. Това сигурно е Гардан с молбата за оттегляне — обърна се той към Джеймс.

— Значи наистина ни напуска? — попита Джеймс.

Арута кимна.

— Мъчно ми е, че си отива, но той заслужава почивка. Смята да се върне в Крудий и да прекара остатъка от живота си в компанията на своите внуци. Каква по-добра участ за един толкова изстрадал и заслужил човек? Препоръча ми да назнача на неговия пост някой с

административни способности, а не военен — откакто реших лично да командвам армията си. Нека този разговор не напуска пределите на стаята.

Джеймс кимна мълчаливо. Арута посочи вратата.

— Тръгвай и пусни Гардан да влезе. Иди да се напиш — днес си свободен от придворните си задължения. Чака те още една напрегната нощ.

— Пак ли ще душа из града? — попита Джеймс.

— Не — засмя се Арута. — Жена ми организира бал по случай завръщането ни и ще трябва да присъстваш.

Джеймс се облеци към тавана.

— Бих предпочел отново да пълзя из тунелите.

Арута се разсмя.

— Не. Ще стърчиш и ще се правиш на заинтригуван, докато разни богати търговци ти се хвалят с удачните си финансови операции, а дъщерите им се опитват да те запленят с натруфен чар. Това е заповед. — Той побутна един документ на бюрото. — Някакъв благородник от Изтока пристига на неочаквано посещение, тъй че трябва да сме готови за пищно забавление. Доколкото можем да се забавляваме, когато из улиците върлуват убийци — добави мрачно принцът.

— Така е, ваше височество.

Джеймс отвори вратата и покани Гардан, който го поздрави с отсечено кимване. След това излезе.

В залата все още нямаше посетители. След няколко минути Деласи и Джеръм щяха да поканят благородниците, търговците и просителите на аудиенция. Джеймс кимна на двамата, прекоси залата и излезе през една странична врата. Имаше чувството, че леглото му е като морска сирена, която му пее призивни песни. Изминалите няколко седмици на напрежение и продължителна езда бяха изцедили и последните му сили.

Малко по-нататък по коридора срещна един паж и му нареди да го събуди един час преди звънеца за вечеря. След това се прибра в стаята си и след миг вече спеше дълбоко.

Музикантите засвириха тържествено и Арута се поклони на жена си. Макар да не беше така строго официален като кралският двор в Риланон, дворът на крондорския принц се придържаше също толкова стриктно към традициите. Според една от тях никой не можеше да започне танците преди принца и принцесата.

Арута бе опитен танцор и това не изненадваше Джеймс. Принцът бе известен с уменията си да върти сабята, с великолепно то си усещане за баланс и чувството за ритъм. А и танците не бяха толкова сложни. Джеймс бе чувал, че дворцовите танци в Риланон са трудно запомнящи се ритуали, докато тук, в далечния запад, те наподобяваха по-скоро танците на фермерите и гражданите, само дето се изпълняваха не така шумно и малко по-сдържано.

Джеймс забеляза, че Арута и Анита кимат едновременно на диригента. Вдигнал пръчицата, той на свой ред кимна на музикантите, сред които имаше няколко тръбачи и арфисти, двама барабанисти и трима с флейти с различна големина. Чу се весела встъпителна мелодийка и Анита отстъпи назад, без да изпуска ръката на Арута, след което се завъртя, разтваряйки полите на роклята си като ветрило. Промуши се ловко под ръката му и Джеймс си помисли колко е удачно, че не носи една от онези широкополи шапки, които бяха модерни през този сезон. Ако беше с нея, ръката на Арута сигурно щеше да я събори.

Тази мисъл му се видя забавна и той се засмя.

— Кое е смешното, Джими? — попита застаналият до него Джеръм.

Усмивката на Джеймс се стопи. Никога не бе харесвал Джеръм — неприязънта му датираше още от онзи далечен момент, когато го бяха приели в двора. При онзи първи — и последен — неуспешен опит на Джеръм да му свие сармите, Джеймс го бе повалил на земята, въпреки че той бе доста по-едър, и го бе осведомил вежливо, че той е личният скуайър на принц Арута и няма да позволи никому да се държи по този начин с него. Бе подчертал думите си, натискайки леко шията на Джеръм с върха на кинжала си, и не се наложи да го повтаря повече.

От този ден Джеръм се държеше с него предпазливо, макар че понякога се заяждаше с по-младите скуайъри. Едва след като стана помощник на Деласи, с възможност да бъде следващият церемониалмайстор, Джеръм изгуби интерес към заяжданията с по-

младите и между двамата се възцари нещо като почти приятелско примирие. Джеймс все още го смяташе за горделиво прасе, макар вътре в себе си да признаваше, че Джеръм вече не е онова необуздало хлапе. Понякога дори го намираше за полезен.

— Сетих се нещо за модата — отвърна той уклончиво.

Джеръм също се засмя автоматично, но лицето му остана замислено, което означаваше, че търси скрития смисъл в думите на Джеймс.

Присъстващите в по-голямата си част наистина бяха облечени по последния вик на модата. Джеймс намираше за странни и дори смешни тези ежегодни промени в стиловете, но ги изтърпяваше стоически. Тази година, по молба на принцесата, бяха сменени и униформите на гвардейците, чиито сиви мундири се смятаха за твърде безцветни и еднообразни.

Почетната гвардия, подредена покрай стените на залата, бе облечена със светлокафяви куртки, върху които бе извезан герб с кацнал на планински връх орел. Джеймс не беше съвсем сигурен дали промяната е към по-добро, още повече че върху наметалото на принца си стоеше старият герб.

Появи се нова група гости, които бързо се смесиха с множеството в залата. Джеймс се наведе към Джеръм и го попита тихо:

— Кои са гостите?

— Местни благородници, богати търговци, неколцина изтъкнати воители — все от тоя сорт.

— Има ли кешийци? — попита Джеймс.

— Няколко търговци. — Джеръм го погледна през рамо. — Някой, който да те интересува по-специално?

— Не, просто питах.

Дори Джеръм да бе заинтригуван от въпроса му, не го показва с нищо. Джеймс се възхищаваше на сдържаността му, тъй като голяма част от времето си церемониалмайсторът губеше в разпавии с дебелоглави кретени, повечето от тях знатни и облечени с власт. Умението да не чуваш онова, което не е предназначено за теб, очевидно бе полезна придобивка, чиято липса Джеймс чувстваше, и затова се опитваше да го изработи.

Междувременно първият танц приключи. Арута се поклони на Анита и в този момент подът се разтресе от тропването на жезъла на Деласи, който обяви пристигането на поредния знатен гост:

— Ваше височество, лорд Радсвил, херцог на Оласко!

— Радсуил от Оласко? — повтори Джеймс.

— Произнася се Радсвил, неграмотнико — прошепна с усмивка Джеръм. — Това е едно от Източните кралства — по-точно херцогство. Време е да си поприпомниш географията, приятелю. Този човек е най-малкият брат на грандхерцог Вацлав и чичо на принца на Аранор. — И с едва доловим шепот добави: — Което означава, че е братовчед на краля на Ролдем.

Из залата се разнесе приглушен шум и онези, които бяха най-близо до вратата, се отдръпнаха, за да направят място на новопристигналия. Херцогът беше едър мъж, следван от малоброен антураж, който поведе право към мястото, където стоеше Арута. Джеймс втренчи изпитателен поглед в непознатия и никак не хареса онова, което видя. Държеше се наперено, дори надменно; имаше прегърбената, но гъвкава походка на опитен дуелист. На главата си бе нахлупил кадифена шапка, която наподобяваше три номера по-голяма барета и бе килната на една страна, а на челото бе закичена със сребърна брошка и извито назад бяло перо. Черният му жакет бе скроен по тялото и си личеше, че раменете му не са подплатени с пльнки, а са плещести и яки: създаваха недвусмисленото впечатление, че лордът би могъл да се защити с чест дори ако се наложи да си има работа с пасмината от някоя славеща се с лошата си репутация странноприемница в града. Целият този моден ансамбъл бе завършен от черни гамаша и фини чорапи. На хълбока му се поклащаше рапира, подобна на тази, с която бе въоръжен Арута — сериозно и опасно оръжие. Единствената разлика бе, че дръжката на тази завършваше със сребърна топка.

От дясната му страна крачеше девойка — не повече от петнайсет-шестнайсет годишна, облечена с блестяща рокля, която по разкош спокойно можеше да си съперничи с тази на принцесата, но бе спусната почти до долу, както повеляваше благоприличието. Джеймс огледа внимателно лицето ѝ. Несъмнено беше красива, но имаше нещо хищно в чертите ѝ, а очите ѝ бяха проникателни като на опитен ловец. За един кратък миг той отправи мислена благодарност, че Локлир е

далеч от двореца. Джеймс неведнъж се шегуваше с него, че някой ден ще си изгуби главата заради някоя хубавица, а тази изглеждаше най-опасна от всички, с които се бе запознавал досега.

Почувства, че някой го гледа, и извъртя глава. До дясната ръка на Радсвил стояха двама младежи, на пръв поглед на негова възраст. Понесеният бе ранно копие на самия Радсвил — плещест, с движения и осанка, в които се долавяше спотаена сила и увереност. Другият имаше сходни черти и прилика, благодарение на която лесно можеше да бъде определен за по-малкия брат, но беше по-слаб и във втрещения му в Джеймс поглед се долавяше заплаха. Джеймс усети, че го побиват тръпки. Херцогът тъкмо се покланяше на принца.

Джеръм, който отново бе влязъл в ролята си на помощник-церемониалмайстор, пристъпи напред и рече:

— Ваше височество, позволете да ви представя Радсвил, лорд Стезничия, херцог на Оласко.

— Добре дошли в нашия двор, милорд — каза Арута. — Пристигането ви ни заварва малко неподготвени. Очаквахме ви едва в края на идната седмица.

Херцогът се поклони отново.

— Хиляди извинения, ваше височество — отвърна той с нисък глас с едва забележим акцент. — От Опардум ни подгониха попутни ветрове и с тяхна помощ пристигнахме в Саладор седмица по-рано от предвиденото. Вместо да си губим времето, решихме незабавно да тръгнем насам. Надявам се, че не сме ви причинили някакво неудобство?

Арута поклати глава.

— Ни най-малко. Само дето не можахме да организираме прием във ваша чест.

Херцогът се засмя, но Джеймс не долови в смеха му никаква топлина. Радсвил несъмнено бе образован и възпитан, както изискваше произходът му, но в сърцето си оставаше интригантът и кавгаджията, който Джеймс бе зърнал в самото начало.

— Простете, ваше височество, задето си позволих да предположа, че тъкмо този бал е в наша чест.

Лицето на Анита замръзна за миг и херцогът побърза да се извърне към нея.

— Ваше височество, пошегувах се. Едва ли трябва да отдаваме подобно значение на въпроса. Отбихме се тук само за да изкажем почитанията си на вас и вашия съпруг. Тръгнахме за кешийския град Дърбин, откъдето смятаме да потеглим с кораб към Тролските планини. Говори се, че там ловът бил изобилен и интересен. Всеки дребен жест на гостоприемство от ваша страна ще бъде повече от добре дошъл.

Джеймс и Джеръм следяха втрещени тази размяна на реплики. Херцогът, който очевидно умееше да се придържа към протокола, бе успял да отхвърли с привидно нехайство извинението на Арута и да отвърне с добре завоалирано оскърбление. Този човек явно не изпитваше никакво благоговение пред по-висшестоящи от него особи.

Израснала и възпитана в двора, Анита познаваше добре всички изисквания на етикецията и си даваше сметка, че каквото и да каже в отговор на тези думи, то само може да влоши положението. Ето защо леко склони глава и произнесе:

— Сигурно на вас, хората от Изтока, ние, западниците, ви се струваме малко грубовати и недодялани. Ще бъдете ли така добър да ни представите спътниците си?

Херцогът се поклони отново и се обърна към по-младия от двамата младежи:

— Ваше височество, позволете да ви представя Негово височество Владич, син на моя брат архерцога, наследник на трона и коронован принц на Оласко, както и принц по наследство на Ролдем. — Младежът пристъпи напред и прие с поклон поздравленията на принца и принцесата на Крондор. Междувременно херцогът продължи: — А това е Казамир, мой син и първи наследник, а също Ролдемски принц. — Вторият младеж се поклони леко, точно толкова, колкото изискваше протоколът. Херцогът се извъртя на другата страна и каза: — Дъщеря ми Паулина, принцеса на Ролдем.

Арута кимна на принцесата.

— Всички сте добре дошли в Крондор. — Той направи знак на Джеръм и младежът излезе, за да се разпорежи да подготвят апартаменти за херцога и неговия антураж. Джеймс още веднъж си даде сметка колко опитен е младежът в службата си. Не се съмняваше, че апартаментите ще бъдат заредени с вино и освежаващи напитки и

че вътре гостите ще бъдат очаквани от цял рояк пажове, готови да изпълнят всяка тяхна прищявка.

— Всъщност — заговори Арута — празнуваме моето завръщане от север, където имахме известни проблеми. Но вие, разбира се, ще бъдете наши почетни гости на празненството.

Херцогът се засмя.

— Имате искрените ми благодарности. От съобщенията и слуховете, които чухме на път от Саладор за Крондор, стигнах до извода, че става въпрос за доста сериозни неприятности. Със сигурност решаването им си заслужава подобно празненство. Тъй като съм изморен от пътуването, ще ви помоля за извинение и ще се оттегля. Но може би на децата ще им е приятно да се наслаждават на чудесната музика и да се поразсеят след дългия път.

Джеймс осъзна, че това не е предложение, а заповед. Момчето и момичето се обърнаха към баща си и се поклониха, а коронованият принц само го погледна и склони глава. Радсвил се поклони на принца и се отдалечи, преди Арута да успее да каже нещо. Деласи, който очакваше херцога и антуража му при вратата, ги поведе към отредените им покои.

Арута се обърна към Джеймс.

— Скуайър Джеймс, ще бъдете ли така добър да се погрижите гостите ни да не останат жадни?

Джеймс се поклони, спусна се по стъпалата и се представи на децата на херцога, които му отвърнаха с кратък поклон. Владич задържа погледа си върху него повече от останалите, сякаш го изучаваше внимателно.

Миг по-късно за своя изненада Джеймс се озова под ръка с принцеса Паулина, още преди да успее сам да ѝ предложи ръката си. Фамилиарността ѝ го завари напълно неподготвен.

— Кажете ми, скуайър — заговори Паулина, докато вървяха към голямата маса, отрупана с ястия и леки вина, — как стана така, че постъпихте на служба при вашия принц?

Джеймс бе поразен от две неща. Първо от уханието на нейния парфюм, което накара кръвта му да кипне, и второ — от неочакваната страст, която го бе завладяла. Паулина несъмнено бе много хубава девойка — мнозина биха я нарекли красива, — но Джеймс имаше

достатъчен опит с жените, за да почувства, че това не е достатъчно, за да изпита подобно необяснимо и силно влечение към нея.

Той погледна двамата младежи и забеляза, че докато Казамир очевидно се забавлява, Владич изглежда напълно безразличен.

Връщайки се не без усилие към въпроса, който му бяха задали, той отвърна:

— Приеха ме в двора заради специални заслуги към Короната.

— Така ли? — попита девойката и едва забележимо се отдръпна. Ако въобще бе възможно само в две думички да се съдържат безброй значения, това бе в нейните.

Джеймс се усмихна с най-чаровната си усмивка и продължи:

— Ами да. Сигурно не го знаете, след като идвате толкова отдалеч. Преди да ме вземат на служба, бях крадец.

Необходимо бе огромно усилие на волята от страна на принцесата, за да не се отдръпне рязко.

— Наистина ли? — попита тя с крива усмивка. Зад гърба ѝ Казамир едва сдържа смеха си. Дори Владич си позволи да разкриви лицето си в нещо подобно.

В този момент Джеймс забеляза Уилям, който се бе разположил до масата с напитки.

— Ваше височество, позволете ми да ви представя един човек — поде Джеймс и даде знак на младия кадет да се приближи. — Ваши височества, имам честа да ви представя Уилям Кондуин, син на херцога на Звезден пристан и роднина на нашия принц. Идната седмица ще бъде произведен в младши рицар от армията на принца.

Поведението на принцесата отново претърпя рязък обрат и тя пак се превърна в очарователна и жадуваща за компания млада дама. Ако се съдеше по червенината, която заля лицето на Уилям, той вече бе запленил и Джеймс пак си помисли, че принцесата, изглежда, притежава нещо повече от прелестите, с които очевидно я бе надарила природата.

— Може би младият кадет ще бъде така любезен да ме разведе из двореца, докато скуайър Джеймс забавлява брат ми и братовчед ми?

Джеймс погледна въпросително мечемайстор Макуирт, който кимна, давайки разрешение неговият подчинен да кавалерства на гостенката.

— Уилям — обърна се Джеймс към кадета, — сигурен съм, че принцесата ще бъде очарована, ако ѝ покажеш галерията с гоблени и градината на принцеса Анита.

С гъвкавостта на плъзгаща се във водата змиорка принцесата освободи ръката на Джеймс и се прехвърли на Уилям.

— Как да ви наричам, мой млади рицарю? — попита тя игриво.

— Уил, ваше височество. Приятелите ми ме наричат Уил.

След като двамата се отдалечиха към галерията с гоблените, Джеймс кимна към масата с ястия и вина. Коронованият принц Владич си наля чаша вино и го опита.

— Много е добро — кимна той. — От Тъмнопол?

Джеймс също кимна.

— Доколкото ми е известно. Най-добрите ни вина идват оттам.

— Вие няма ли да го пробвате?

Джеймс се засмя.

— Аз съм на служба.

— Разбирам — намеси се Казамир — Между другото, доста ловко се справихте. Малко са младите мъже, които биха се отървали толкова лесно от компанията на сестра ми.

— Мога да си представя — рече Джеймс. — В нея има нещо...

Владич го огледа за няколко секунди, сякаш го преценяваше като възможен противник.

— Вие сте проникателен човек, скуайър — заключи накрая той. — Братовчедка ми има много почитатели. Между другото, тя прибъгва до някои допълнителни средства, за да подсили естествената си привлекателност.

— Ах! — възкликна Джеймс. — Магия? Някакво чародейство?

— На лявата си ръка носи пръстен. Купи го от една жена от нашия край, която се занимава с подобен род заклинания. Страхувам се, че тази страст към мъжко внимание накрая ще донесе на скъпата ми Паулина сериозни неприятности. Не само на нея, впрочем, но и на бъдещия ѝ съпруг.

— В такъв случай най-добре да си избере някой, който умее да върти сабята, или човек, надарен с безкрайно търпение.

Владич кимна и отново сръбна от виното. После взе късче пълпеш и го засмука с видимо удоволствие.

— Тукашният двор е доста освежителна промяна след онова, на което се натъкнахме източно от Саладор.

— Навярно е така — съгласи се Джеймс. — Животът е различен на запад от Малаково средище. Не съм бил дълго на изток, но казват, че там е...

— По-цивилизовано? — подсказа Казамир.

— Щях да кажа друго, но щом предпочитате да е цивилизовано, нека бъде така.

Владич се засмя и за първи път, откакто се бяха запознали, си позволи да се поотпусне.

— Всичко е въпрос на гледна точка, предполагам. Моят народ е доста древен, докато Западните владения са сравнително нови. В Оласко не сме виждали елф или таласъм от столетия. Между северните земи и Оласко сега са разположени шест други държавици.

— Елфите са най-интересни — поддържаше разговора Джеймс. — Що се отнася до таласъмите, нагледал съм им се за цял живот.

— Чух, че не се отличавали с остър ум, но пък ставали за ловна плячка — отбеляза Казамир.

— Ако се интересувате от лов на плячка, въоръжена със сабя или лък, тогава да. Аз съм градско чедо и нямам кой знае какъв опит в лова. Не ми е позната тръпката на този спорт.

— Това е за хора, които водят скучен живот — обясни Владич.

Джеймс се засмя.

— Ето я значи причината — животът ми никога не е бил скучен.

— Щастливец сте вие — рече Казамир — Ние също си имаме своите малки войни, но между тях няма никакво свястно мъжко занимание.

— Братовчед ми — поясни Владич — е като повечето наши благородници. Все търси изява във велики дела. Аз лично намирам тези занимания за по-маловажни от притегателната сила на властта. — Той посочи Арута, който се бе заслушал в нещо, което му шепнеше един от местните благородници. — В двора на баща ми интригантстването е начин на живот.

Джеймс се засмя.

— Този там е скуайър Рандолф от Среброград. Мисля, че се опитва да убеди принца да накара един от нахалните му съседи да изкара стадата си от пасищата на Среброград.

Казамир се разсмя.

— Доста дребна интрижка, братовчеде.

Владич завъртя глава, недоволен, че му се присмиват.

— Дълго ли ще останете в Крондор? — попита Джеймс.

Казамир сви рамене.

— Тъй като ни чака още път, предполагам, че ще е само няколко дни. Баща ми иска да полювува в Тролските планини, където, освен диви троли имало глигани и — ако е вярно — се срещали дори дракони.

— Виждал съм дракон с очите си — отвърна Джеймс, който едва сдържаше усмивката си, — и ако позволите да говоря откровено, само безумец би тръгнал на лов за подобно чудовище.

— Безумец казвате? — повтори с помрачняло изражение Казамир.

Джеймс побърза да разпери извинително ръце.

— Пошегувах се, но, изглежда, неудачно. Но искам да знаете, че всички страшни неща, които сте чували за драконите, са верни. Ако ще гоните някой, вземете си армия.

Чертите на Казамир се посмекчиха, но Джеймс не беше сигурен дали обидата ще бъде забравена.

— Дори тролите трябва да се избягват, освен ако не е наложително да се изправяте срещу тях — продължи той. — Равнинните троли може да са само на една крачка пред дивите животни, но са много по-опасни от всеки лъв или мечка, по дирите на която тръгвате, защото са по-хитри и се движат на групи. Техните планински братовчеди имат свой език и използват оръжия. Излезете ли на лов за тях, да знаете, че те също ще ви подгонят.

— Интересно — рече замислено Владич. — А как е ловът по тези места?

— Да — кимна Казамир — Срещат ли се лъвове тъдява?

Джеймс сви рамене.

— Ако тръгнете на север към подножията на Калатийските планини, ще има какво да ловувате. Покрай Кралския друм не се срещат много животни, но нагоре из хълмовете има елени, мечки и дори големи леопарди.

— Ако останем няколко дни, ще можете ли да организирате един малък поход до тези планини? — попита Владич.

Джеймс кимна.

— Ще говоря с мечемайлора да събере ескорт и с ловния майстор да ни намери водачи. Само на ден път оттук сигурно ще се натъкнете на плячка в изобилие.

— Чудесно — зарадва се Владич. — Още утре ще разговарям с чичо ми и ако позволи, вдругиден може да потеглим.

— Няма да е зле да намерите някой, който да занимава сестра ми, докато ни няма — добави усмихнато Казамир.

Джеймс го погледна намръщено и той се разсмя.

— Предполагам, че в двора има достатъчно млади мъже, които с радост биха й правили компания — рече младият скуайър.

— Като този млад кадет, когото повикахте одеде — кимна Казамир.

— Да, но... на младия Уил му липсва опит — почна заговорнически Джеймс. — А сестра ви, предполагам, се нуждае от някой по-... обигран, ако мога да се изразя така.

Казамир тупна Джеймс по рамото и избухна в смях.

— Може да произждате от простолюдието, приятелю, но съвсем не сте простоват. Да, сестра ми си търси съпруг с положение и той сигурно ще държи да бъде първият мъж в живота й. Но докато това стане, не се съмнявайте, че ще разбие доста сърца.

— А този неин вълшебен пръстен — смени едва забележимо темата Джеймс, — не й ли създава известни проблеми у дома?

— Повечето мъже в Оласко изпитват страхопочитание пред баща й — обясни Владич и остави празната чаша на масата, като даде знак на прислугата, че не желае повече вино. — У дома никой не смее да предизвика гнева му.

— Навярно е така — подметна с любезен тон Джеймс. — На мен херцогът ми се видя забележителен човек.

— Сигурно не само на вас, скуайър — добави Казамир. — И все пак, намират се и такива, които не могат да устоят на изкушението и да протегнат ръка към подобна награда.

— Награда? — повтори учудено Джеймс.

— Както споменах вече, ние в Оласко обичаме приключенията. Ловът на жени е не по-малко популярен от този на диви животни.

— Интересен възглед — поклати глава Джеймс. — Приятелят ми Локлир сигурно щеше да го сметне за много подходящ.

— И той ли ходи на лов за жени?

— Непрестанно — отвърна Джеймс.

— В такъв случай, предполагам, че умее да върти сабята — отбеляза Владич.

— Така е, но защо?

— Защото в родината ми от един млад мъж се очаква да спечели толкова жени, колкото успее, но същевременно и да защитава с оръжие честта на сестра си.

— Значи в Оласко има много дуели?

— Постоянно.

— За щастие — продължи мисълта си Джеймс, — моят приятел Локлир тръгна на север, където известно време ще служи на границата. Тъкмо ще пропуснете възможността да се срещнете с него на дуел някоя ранна утрин. Кое е добре, защото обичам да спя до късно.

— Аз също — рече коронованият принц. — Като се има предвид дългият път, който ни очаква, както и нищожната възможност да срещна тук някоя жена, която да подхожда на положението ми, май ще е най-добре да се оттегля.

— И аз — добави Казамир, след като огледа бавно залата. — В момента предпочитам уюта и топлината на леглото пред виното и танците.

Джеймс даде знак на един от пажовете и когато младежът се приближи, му нареди да отведе принцовете в апартаментите им. След това им пожела лека нощ и се върна при креслото на принца.

Музикантите продължаваха да свирят. Веднага щом се изправи до рамото на принца, Арута го попита тихо:

— Какво мислиш за това посещение?

— Странна работа — отвърна също така тихо Джеймс. — На пръв поглед изглежда сякаш херцогът е тръгнал да търси подходящ съпруг за дъщеря си и същевременно да се позабавлява с ловуване в чужди страни.

— На пръв поглед — повтори Арута, без да откъсва поглед от танцуващите.

— Да, защото всекиму е известно, че тази част на Кралството не изобилства с подходящи партии. Ето защо официалната причина ми се струва съмнителна.

— А каква друга причина може да има?

— Младежите твърдят, че искат да излязат на лов за троли и дракони, но това също ми изглежда малко съмнително. Само преди няколко седмици край Ромней си имахме работа с троли, но със сигурност оставихме достатъчно от тях живи, за да забавляват принца и спътниците му до края на живота им. Що се отнася до ловуването на дракони, дори джуджетата не тръгват след тях. Появят ли се, изкарват цели села да ги гонят. Не, херцогът може и да не е наясно с лова на троли и дракони, но друга е причината, която го е накарала да се отправи на запад. И тя, според мен, се крие в Дърбин.

— Че какво може да го интересува в Дърбин? На изток има поне двайсет големи кешийски пристанища.

— Ако знаехме какво ще търси в Дърбин, щяхме да знаем и какво го кара да лъже.

Арута го погледна през рамо.

— Май си заподозрял нещо. — После отново насочи поглед към танцуващите.

Джеймс кимна.

— Но все още не зная какво точно. Имам странното усещане, че всички тези събития — убийствата в града, изчезването на хора и пристигането на чуждоземния херцог, по някакъв начин са свързани.

— Ако откриеш още парченца от ребуса, съобщи ми.

— Вие ще сте първият — обеща Джеймс.

— Успя ли да поспиш?

— Одеве ли? Да — кимна Джеймс, който вече се досещаше какво ще последва.

— Хубаво. Знаеш какво трябва да направиш.

Джеймс кимна отново, поклони се на принца и на принцесата, след това напусна залата. На излизане даде знак на един от пажовете да го последва. Младежът тръгна след него.

Когато стигна галерията с гоблените, Джеймс откри, че е празна. Продължи към градината на принцесата и там завари изчервения и видимо оглупял Уилям да стърчи нескопосано до принцесата и да ломоти неразбрано в отговор на звънливите ѝ въпроси.

— Хм — оповести появата си Джеймс.

Облекчението върху лицето на Уилям, докато Джеймс се покланяше на принцесата, бе повече от очевидно.

— Ваше височество, този паж ще ви отведе в покоите ви. Баща ви и брат ви вече се оттеглиха.

— Но още е рано — възрази девойката.

— В такъв случай, ако предпочитате, може да ви отведе обратно на празненството. За съжаление дългът налага кадет Уилям да отиде на друго място. — Тя понечи да възрази, но Джеймс добави: — По заповед на принца.

Принцесата се намръщи, после се усмихна пресилено и се обърна към Уилям.

— Благодаря ви, задето така мило ми кавалерствахте. Жалко, че разговорът ни приключи малко преждевременно. Но може би ще го продължим друг път?

— М-милейди — успя да промърмори Уилям.

Докато девойката минаваше покрай него, Джеймс отново почувства пристъп на желание. С отдалечаването ѝ усещането бързо избледня. Той се приближи към все още объркания Уилям и го попита:

— Как си, Уили?

— Не зная — бе откровеният отговор. — Докато бях с нея... уф, как да го кажа? Чувствах нещо... но след като си тръгна...

— Магия — рече Джеймс.

— Магия?

— Според брат ѝ тя използва магия — обясни Джеймс. — За да подсилва ефекта на прелестите си.

— Не мога да го повярвам!

— Странни думи от устата на човек, израснал на остров, пълен с магьосници — рече Джеймс и Уилям се изчерви. — Повярвай ми, така е. — Той сложи ръка на рамото на младежа. — Налага се да се погрижа за някои неща, които ми поръча Арута, а ти, изглежда, имаш нужда да пийнеш нещо.

— Май си прав — съгласи се Уилям. — Но трябва да се върна в Кадетското училище.

— Не и ако дойдеш с мен.

— Какво общо има между поръчението на Арута и това, че гърлото ми плаче за халба ейл?

Джеймс се засмя.

— Налага се да поразузная на едно-две места и ако съм с теб, ще се представим като двама приятели, излезли да си пийнат по кръчмите.

Уилям въздъхна, вероятно споходен от мисълта за реакцията на Макуирт, когато научи за плановете на Джеймс, но последва приятеля си през градината.

ГЛАВА 4

ИЗНЕНАДИ

Уилям бе втренчил поглед право напред.

Знаеше, че всяко негово движение се следи стриктно от мечемайстор Макуирт. През последната година старият войник отделяше много по-голямо внимание на неговото развитие, отколкото на останалите кадети, а напоследък сякаш преценяваше всеки негов жест.

В началото Уилям се опитваше да си обясни това внимание с факта, че е особено надарен ученик, може би най-добрият майстор на двуръчен меч в целия гарнизон, притежаващ също така забележителни способности по тактика и стратегия. Смяташе, че роля играе и особеното му положение на приеман роднина на принца. Но колкото и да се опитваше през последните дни да се хареса на стария си учител, неизменно долавяше, че нещо не му достига. Или ударът му бе на косъм по-ниско от необходимото, или пък решението му да премине от отбранителна към настъпателна позиция идваше секунди по-рано. Уилям дори започна да подозира, че мечемайсторът таи някаква скрита неприязън към него, но се постара да прогони тази мисъл, когато Макуирт се изправи насреща му. С приятелски тон старият войник подхвана разговор:

— Да не сме си легнали късно, кадет?

Очите на Уилям бяха зачервени и подпухнали от недоспиване, но той се опита да надвие умората и да отвърне с престолено бодър глас:

— Почивах достатъчно, сър.

— Уморен ли си, питам?

— Не, мечемайстор!

— Добре — кимна Макуирт и повиши глас, за да могат да го чуят и останалите кадети. — Защото днес ще имаме ново упражнение. Някакви типове са обкръжили селцето Тратадон и трябва да препуснем бързо натам, за да спасим дъщерите на Тратадон от лапите на злодеите. — Той отново погледна Уилям и добави: — Разбира се,

вие си давате сметка, че тези злодеи са войници от нашия гарнизон, които с радост биха сритали задниците на група нафукани кадетчета, затова се постарайте да ги разочаровате.

— Тъй вярно, мечемайстор! — разнесе се дружният отговор.

— До петнайсет минути готови със саби и седла! — извика мечемайсторът.

Уилям се втурна заедно с другите кадети, но пътем успя да погледне крадешком към отсрещното крило на двореца, където Джеймс вероятно хъркаше доволно. Уилям бе на път да му прати едно мислено проклятие, когато си спомни, че Джеймс не го бе карал насила да остава до късно в „Шарения папагал“ и че всичко бе заради онова красиво момиче — Талия. Ужасно му харесваше как се усмихва.

Но и тази мисъл потъна в забрава, когато стигна в оръжейната, където трябваше бързо да приготви оръжието и седлото.

Джеймс гледаше от горния прозорец към площада, из който търчаха кадети. Така и не му бе останало време да поспи, а само един поглед върху дневното разписание бе достатъчен да разбере, че кадетите ги чака тежък ден. Тратадон се намираше на десет часа ускорен марш, а отрядът, който бяха пратили да играе ролята на бандити, бе пристигнал още вчера и бе разполагал с достатъчно време, за да се окопае здраво. Макуирт обичаше да поставя пред учениците си сериозни предизвикателства.

— Скуайър? — разнесе се приглушен глас, който мигом извади Джеймс от унеса.

— Да? — отвърна той и се обърна към младия паж.

— Негово височество ви очаква в кабинета си.

Джеймс кимна и си наложи да преодолее умората, която го караше да заспива на всяка крачка. Когато стигна вратата на кабинета, друг паж му отвори, за да влезе.

Арута, който седеше зад бюрото, посочи две чаши и глинена кана и каза:

— Обслужвай се.

Джеймс вдигна каната, от която го лъхна приятното ухание на горещо кешийско кафе.

— Преди няколко години не можех да го понасям — промърмори доволно той, докато си наливаше. — А сега се питам какво ли бих правил, ако сутрин не глътна една чашка.

Арута кимна и вдигна чашата си.

— Също и чоча — подхвърли той.

Джеймс сви рамене при споменаването на тази сутрешна цуранска напитка.

— Не ми харесва. Горчива ми е и прекалено пикантна.

Арута му посочи едно кресло и рече:

— След петнайсет минути събирам двора, но днес ти няма да присъстваш. Измислил съм ти две задачи — едната лесна, другата — не чак толкова.

Джеймс кимна и зачака продължението.

— Херцог Радсвил и семейството му изразиха желание да половуват — обясни принцът. — Искам да предадеш на ловния майстор, че нареждам да събере група, която да придружи принца до планините. Вероятно ще потеглят вдругиден.

— Това сигурно е лесната задача — подхвърли Джеймс.

Арута кимна.

— Второ: искам да откриеш изчезналите си агенти и да разбереш каква е причината за бъркотията в града. Но ще пипаш внимателно, защото трябва да започнеш с посещение в градския затвор и среща с шериф Мине.

— И да го попитам защо ни чакаше, когато се прибрахме в Крондор, така ли?

Арута огледа внимателно младия скуайър.

— Още ли не си чул слуховете?

Джеймс потисна една прозявка.

— Бях доста зает.

— Имаме проблем с взаимоотношенията между градската стража и хората на шерифа. Вчера шерифът идва при мен, за да се оплаче от войниците на капитан Гурут, особено тези, които отговарят за бедняшките квартали.

— Спор за територии — подметна нехайно Джеймс.

— Нещо подобно. По принцип градската стража се занимава с охраната на града, докато жандармите на шерифа отговарят за борбата с престъпността, но напоследък помежду им непрестанно възникват

противоречия. По-рано бе обикновено съперничество, което обаче, струва ми се, започва да излиза извън контрол.

— Какво искате от мен, ваше височество?

Арута се надигна и закрачи бавно към вратата.

— Искам всичко това да спре, преди да е прераснало в открити стълкновения между стражниците и жандармите. Помисли за някакъв начин да накараш едните и другите да насочат вниманието си към убийствата в града и да престанат да се джафкат. — Арута излезе от кабинета и Джеймс остана сам.

Надигна чашата, гаврътна последната глътка кафе и също излезе. Чакаше го доста работа и както обичайно — твърде малко време, за да я свърши.

Ранните утрини в Крондор бяха любимото време на Джеймс. Слънцето едва се подаваше на изток, а градът вече кипеше от оживление.

По улиците трополяха каруци, тръгнали да пресрещнат при вратите пристигащите кервани, или към пристанищата, за да приберат доставените от корабите стоки. Работници бързаха за работа, а ранобудните търговци вдигаха кепенците на дюкяните. Имаше дори зяпачи и посетители от други градове.

Откъм залива повя слаб вятър, който донесе мириса на соления океан, и Джеймс го пое с пълни гърди. До обед жегата щеше да напълни въздуха с вонята на гниещи плодове и разлагащо се месо, както и на някои отходни продукти на човешкия бит. Роден и израснал в града, Джеймс приемаше всички тези миризми за нещо естествено и неразривно свързано с цялостната картина, затова в повечето случаи не им обръщаше внимание. Но това не пречеше липсата им да му се струва приятна.

Той отново пое въздух с пълни гърди тъкмо в мига, когато край него изтрополи тежка волска талига и един от запрегнатите волове реши да разнообрази уханията с миризмата на задържаните в червата си газове. Джеймс сбърчи нос и побърза да се отдалечи, като си повтаряше, че тази случка не е нищо повече от проява на чувство за хумор от страна на боговете. Ако се беше случила с някой друг, вероятно дори щеше да я сметне за комична.

Отправи се към Кралското пазарище, което в действителност нямаше нищо общо с коронованите особи и бе наречено така само защото бе разположено най-близо до двореца. Тук оживлението бе в разгара си и търговците възхваляваха на висок глас вече подредената стока.

Джеймс продължи по Горната улица, като ловко заобикаляше запречилите я каруци и талиги. Кой знае защо, му хрумна мисълта, че няма да е зле, ако жандармите поемат върху себе си и управлението на движението по улиците, защото в последно време то ставаше все по-хаотично и объркано. Следобед обикновено нещата се поуспокояваха, но точно в този момент имаше поне пет-шест горещи точки, където каруцари, кръчмари и хамали си деряха гърлата и си разменяха пиперливи обиди.

На следващия ъгъл Джеймс се натъкна на спор, който вече бе прераснал в размяна на удари. Две каруци се бяха сблъскали и заплели, едната бе преобърната и впрегнатият в нея кон се дърпаше и събаряше околните сергии. Тъкмо в този момент на мястото се появиха двама градски жандарми и избутаха грубо Джеймс встрани, като единият му кресна:

— Разкарай се!

Джеймс се спъна и блъсна една млада жена, нарамила кошница със зърно, което се изсипа на улицата. Жената се разкрещя гневно. Джеймс смотолеве някакво извинение и се обърна тъкмо навреме, за да се изправи лице в лице с капитан Гурут, командира на градската стража. Капитанът бе грубоват мъж с черна брада, лъскави черни очи и басов глас, в който се долавяше нескрита заплаха.

— Какво става тука бе? — изръмжа той.

Почти веднага наоколо се възцари тишина, само биещите се продължаваха да си разменят удари. Двамата жандарми заобиколиха капитана и се заеха да ги разтърват с дръжките на копията си. Скоро кавгаджиите бяха укротени, а капитанът огледа тълпата.

— Ей, вие! Гледайте си работата, инак ще намеря място за всички ви в градската тъмница!

Тълпата бързо се разпръсна и Гурут се приближи към Джеймс.

— Скуайър? — произнесе той с въпросителен тон, сякаш очакваше обяснение за присъствието на Джеймс на тази сцена.

Джеймс бе малко раздражен от начина, по който се бяха отнесли с него жандармите, и от надменното поведение на началника им.

— По работа на принца — рече той, докато се изтупваше от прахта. Капитанът се разсмя дрезгаво.

— В такъв случай бягай да я свършиш, докато аз се оправя с тая пасмина.

— Всъщност задачата ми включва вас и шерифа. Ще бъдете ли така добър да ме придружите до неговата канцелария? — Джеймс тръгна, без да се обръща, за да провери дали капитанът го следва.

Чу как Гурут дава заповеди на хората си, след което отзад долетяха тежки стъпки. Джеймс леко ускори крачка, за да накара капитана и хората му да се поизпотят, докато го настигнат. Канцеларията на шерифа не бе далеч от мястото, където се намираха — непосредствено до Старото пазарище. Тя беше също така и вход за градския затвор, който се разполагаше под земята, в голяма изба, разделена със стени и решетки, където имаше общо осем килии — две големи и шест, в които затворниците да бъдат изолирани от останалите. Почти по всяко време на деня и нощта поне половин дузина пияници, дребни крадци, кавгаджии и побойници търкаха наровеите, очаквайки милостта на градския съдия. Горните два етажа бяха заети от жилищни помещения за заместниците на шерифа, които се бяха настанили тук със своите семейства.

Шериф Уилфред Мине вдигна глава от масата, която използваше вместо бюро, и рече:

— Капитане, скуайър. — Кимна им любезно. — На какво дължа честта? — Изражението му показваше всичко друго, но не и удоволствие. Заради постоянните противоречия между Градската стража и Градската милиция появата на капитана тук очевидно бе най-малкото нежелана, а тази на Джеймс — необяснима.

Всъщност противоречията датираха още от времето, когато Джими Ръчицата бе хлапе и трън в очите на жандармите. Какъвто и ранг да достигнеше, той знаеше, че за шерифа винаги ще си остане крадец по душа и следователно — подозрителен тип.

Джеймс прехвърли светкавично няколко начина да подхване разговора. Арута му бе казал какво иска, но изборът на начин на действие оставаше за него. Имаше нещо общо между капитана и

шерифа: и двамата бяха мъже на честта, затова той реши да използва директния подход.

— Господа, имаме сериозен проблем — поде той.

Капитанът и шерифът се спогледаха и всеки даде на другия да разбере, че не знае за какво става въпрос.

— Проблем ли? — попита капитанът.

— Тъй като и двамата отговаряте за различни, макар и припокриващи се части от града, всеки от вас би могъл да се нуждае от определена информация, която другият притежава. Сигурен съм, че знаете за необичайно нарасналия брой на убийствата в града.

Шерифът изсумтя.

— Тъкмо по тази причина излязох вчера да чакам принца — рече той малко обидено.

Джеймс реши да не обръща внимание на тона му.

— Негово височество смята — продължи той, — че зад тези кървави убийства се крие нещо повече.

— Съмнявам се — обади се капитан Гурут. — Макар жертвите да са много, между тях няма никаква връзка.

Шерифът отново даде воля на чувствата си.

— Ти си войник, Гурут. Хлапаците ти може да ги бива да гонят селяци из полето, но не и да се ровят в подобни неща. Това е работа на Градската милиция.

Джеймс едва сдържа смеха си. Единственият източник на информация за Градската милиция бяха дребните осведомители, които често служеха на двама господари — другите бяха Шегаджиите — и чиито трупове нерядко изплуваха в залива.

— Не зная дали Негово височество — заговори той — ви е запознал с наскорошните действия срещу Братството на Тъмната пътека и Нощните ястреби.

— Нощни ястреби!? — Гурут подскочи, изруга и продължи припряно: — Те са като бурени в градината. Мислех си, че сме ги изстребили до крак още преди десет години, когато разрушихме Къщата на върбите!

Джеймс осъзна, че е забравил нещо много важно: че Гурут е бил още млад войник, вероятно десетник или младши офицер, когато Арута и Джеймс бяха повели отряд воители, за да разрушат щаба на Нощните ястреби в Крондор, разположен в подземията на един от най-

прочутите бордеи. Там се бяха срещнали с един моредел и бяха станали свидетели на могъществото на краля-магьосник на тъмните елфи, известен като Мурмандамус, след като всички избити Нощни ястреби бяха възкръснали, за да се сражават с тях.

Малцината, които бяха участвали онази нощ в боя в подземиеето, нямаше да го забравят до края на дните си. Всъщност повечето от останалите бяха загинали в пламъците на избухналия пожар.

Гурут погледна Джеймс и добави:

— Скуайър, знаеш какво имам предвид.

Джеймс кимна.

— Да, спомням си. — Въздъхна и продължи: — Но както научихме, по пътя за Арменгар и отново при Кентингска треска, Нощните ястреби са все така многобройни и веднага щом унищожиш едно гнездо, другаде изниква друго.

— Значи из града се ширят убийци, така ли? — попита шерифът. Тъй като не бе пряк участник в едновременната битка с Нощните ястреби, той вече поглеждаше към капитана и Джеймс с респект.

— Нещо такова, макар досега никой да не е докладвал за убийство, извършено от Нощни ястреби.

— И нищо чудно — изсумтя шерифът. — Те се стараят да останат невидими. Много хора смятат, че използват магия.

— Кое то не е никак далеч от истината — рече Джеймс. — Поне когато бяха в съюз с Мурмандамус и воюваха рамо до рамо с неговите Черни кръвници — тогава със сигурност използваша черна магия. — Черните кръвници бяха омагьосаните стражници на Мурмандамус. Доколкото Джеймс си спомняше, те бяха почти неуязвими. Той сви рамене. — Но онези, които избихме миналия месец при Кентингска треска, не водеха със себе си магьосници. И всички загинаха като обикновени смъртни.

Гурут дари Джеймс с полуусмивка и рече:

— Надявам се, че сте закопали труповете.

— Естествено. Какъв смисъл да предизвикваме съдбата?

— Какво по-точно иска принцът от нас? — попита шерифът, вече убеден, че положението е по-тежко, отколкото е предполагал.

Джеймс не разполагаше с конкретни инструкции, но след като капитанът и шерифът имаха общ враг, той реши да затвърди мира помежду им.

— Негово височество се опасява, че тези Нощни ястреби може да са агенти на някоя чужда сила. — Той погледна към капитана. — Най-добре ще е, ако изкарате хората си от града и ги съсредоточите върху охраната на градските порти, да пратите патрули из околните села, както и такива, които да извършват редовни проверки по пътищата. Всеки, който не разполага с нужните документи или с достоверна причина за посещението си в града, трябва да бъде арестуван и разпитан. — Джеймс се обърна към шерифа. — След като войниците на капитана се преместят извън градските стени, на вас остава охраната на реда в града. Увеличете броя на дневните и нощните патрули, пратете подкрепление на митницата, за да подсигури контрола на постъпващите и заминаващи стоки и пътници.

За по-малко от минута Джеймс бе създал достатъчно работа за всеки стражник и жандарм в града, за да ги накара да проклинат деня, в който са се родили. Но знаеше, че докато и едните, и другите имат занимание, няма да остане време да се дърлят.

— Очаквайте скоро нови инструкции от принца — завърши той.

— Нещо друго, скуайър? — попита капитанът.

— Не, капитане, но трябва да поговоря насаме с шерифа.

— В такъв случай аз тръгвам. Трябва да подготвя ново разписание на постовете и да инструктирам патрулите, които ще действат извън градските стени. — Той козирува отривисто на Джеймс и шерифа и излезе.

Шерифът погледна въпросително Джеймс и попита нетърпеливо:

— Е, скуайър?

— Одеве споменахте, че хората ви разполагали с възможности да събират информация, та се питам дали нямате подръка някой, който да е особено добър в тази дейност?

Мине се облегна назад и почеса с пръст посивелите си мустаци. Кестенявите му коси също бяха изпъстрени със сивкави кичури. Ала въпреки това очите му гледаха проникателно и показваха, че зад тях се крие опасен противник.

— Има един — рече той накрая. — Младият Джонатан. Умее да разчовърква нещата като къртица.

— Без да се обиждате, капитане, но имате ли му доверие? Историята познава и други случаи на измяна.

— Не се обиждам, скуайър. Разбирам какво имате предвид. — Ставаше въпрос за Нощните ястреби, които се бяха прославили с умението си да внедряват свои шпиони в редовете на противниците си. — Но на този момък може да му се гласува доверие. Той е най-малкият ми син.

— Е, в такъв случай — продължи ухилено Джеймс, — аз също ще му се доверя. Той тук ли е?

— Не, през деня обикновено си почива. Да ви го пратя ли в двореца?

— Бъдете така добър. Надявам се да се прибера до първа стража. Нека се представи в канцеларията на рицар-маршала. Ако не съм там, ще оставя бележка къде да ме търси.

— Мога ли да попитам за какво ще ви е нужен, скуайър?

Джеймс се подсмихна.

— Шерифе, някои наши различия в миналото от доста време ни пречат да работим заедно. Ще ми се това да се промени. — Усмивката му се разшири. — За краткия си живот съм видял толкова убийства, колкото на друг биха стигнали за сто живота. Искам да разбера кой стои зад тези на пръв поглед случайни екзекуции и да им сложа край.

Шерифът кимна и изсумтя неопределено.

— Щом казвате, скуайър.

Джеймс пожела на шерифа приятен ден и излезе. Без да бърза, се поразходи из града, като се стараеше да си придава нехаен вид и да не привлича ничие внимание. Отби се и в Митническата служба и събщи на старшия митнически агент, че са им пратили жандарми за помощници при проверките на стоките и пътниците. Даде да се разбере, че не го вълнуват толкова стоките, колкото хората, които пристигат в града или го напускат. Контрабандата, макар и сериозно престъпление, не можеше да се сравнява с убийствата. Старшият агент кимаше с отсъстващ вид и Джеймс си каза, че няма да е зле да намине пак след няколко дни, за да провери как се изпълняват напътствията му. Като дете често бе мечтал за пари, власт и богатства, но и през ум не му бе минавало, че всички тези неща вървят ръка за ръка с бюрокрацията.

Продължи обиколката на града: надничаше тук-там и се опитваше по най-дискретен начин да открие местонахождението на агентите, които търсеше — ако все още бяха живи. Някои от тях може

би се бяха притаили, но трима бяха изчезнали безследно, а друг бе намерен с прерязано гърло, което означаваше, че може би и останалите са били сполетени от същата участ. Последниците от това бяха толкова неприятни, че той реши засега да не разсъждава върху тях.

С приближаване на нощта откъм Горчиво море започнаха да се скупчват облаци и скоро Крондор бе погълнат от мрак. „Прилича по-скоро на мъгла, отколкото на дъжд — помисли си Джеймс. — И то доста гадна мъгла.“

Ако утрото бе любимата му част от деня, следобедът и вечерта му бяха най-омразни. Улиците бяха претъпкани с изморени граждани, които бързаха да се приберат след цял ден неспирна работа. Немалко от тях се полюшваха, след като се бяха отбили в някоя кръчма. Нощта пък бе предпочитаното време за действие на представителите на подземния свят.

Някога и той се числеше в редиците на онези, които по това време напускаха дневните си леговища — обитателите на мрака, които се прехранваха от труда на честните граждани — когато, разбира се, не крадяха един от друг. Но сега Джеймс бе човек на принца и макар това да му осигуряваше известна закрила, той знаеше, че тя не представлява нищо за онези, които — смятаха, че ги е предал. Навремето Джеймс бе престъпил клетвата на Шегаджиите, за да предупреди принца, че Нощните ястреби готвят срещу него покушение, и с това бе извършил предателство спрямо Гилдията. Все още не знаеше подробностите, но по някакъв начин Арута бе откупил, или разменил живота му, след което го бе взел при себе си в двореца. Въпреки това чудесно избавление Джеймс не хранеше особени илюзии. Макар все още да поддържаше добри отношения с някои отделни Шегаджии, той не забравяше, че Гилдията му е издала смъртна присъда. За да избягват пряк конфликт с принца, Шегаджиите си затваряха очите пред този факт и се отнасяха към Джеймс с хладно безразличие. Той все още можеше да се спуска в каналите или да се катери по покривите на воля, но видеха ли в него заплаха за Гилдията, Шегаджиите мигом щяха да изпълнят присъдата.

Омръзна му да си пробива път през човешкото множество в централната част на града и реши да мине направо по задните улички към двореца. Ако имаше късмет, щеше да стигне навреме, за да хапне нещо в кухнята и да се отбие в канцеларията на рицар-маршала, преди

да се появи Джонатан Мине. Липсата на осведомители в града го безпокоеше повече от всичко друго и сега единствената му надежда да се сдобие с повече информация бе синът на шерифа.

Джеймс се шмугна в една тясна уличка, над която бяха надвиснали две сгради, ускори крачка към оживената пресечка и продължи по друга тясна уличка.

Къщите от двете страни бяха двуетажни и имаше усещането, че е навлязъл в тясна и мрачна клисура. Улицата бе дълга, паважът — покрит с мръсотия, но бе удобна, тъй като щеше да го изведе само на една пресечка от пристанището. Оттам пътят до пристанищната порта и двореца зад нея бе съвсем кратък.

Тъкмо когато се озова на улица Свещарска, дължаща названието си на свещоливниците, разположени от двете ѝ страни, усети, че го следят. Някой бе излязъл от тясната уличка след него.

Джеймс бе достатъчно опитен в подобен род дела, за да не поглежда назад. Вместо това се забави пред една от витрините и в същия миг чу, че стъпките на преследвача му също замират. Така и не успя да различи отражението му в стъклото. Минувачите, които го подминаваха, бяха рибари, докери и всякакви подобни типове, каквито се очакваше да се навъртат в този район, и Джеймс неволно взе да се моли да срещне някой патрулиращ жандарм.

Отново тръгна със забързана крачка, после рязко спря и се послуша.

Вече не се съмняваше, че преследващите го са двама. Дори за миг успя да зърне силуетите им между тези на останалите минувачи.

Малко по-нататък се намираще странноприемницата „Раненият леопард“. Джеймс отново ускори крачка, после забърза право към вратата, сякаш закъсняваше за среща.

Щом влезе, огледа задименото помещение. Коминът на огнището явно не бе почистван от доста време, а на всичко отгоре малцината посетители димяха с лули и грубо свити пури. Джеймс така и не се бе пристрастил към тази отрова и не можеше да си обясни какво толкова ѝ харесват.

Той се приближи до тезгяха, промуши се между двама моряци, които промърмориха недоволно, но все пак се отместиха, и поръча на висок глас да му донесат ейл.

Ханджията, чието лице наподобяваше износена обувка, само кимна и го огледа с очи, под които бяха провиснали доста големи торбички. Ейлът беше топъл и горчив, но Джеймс плати, без да коментира, и се престори, че отпива с удоволствие.

Вратата се отвори, Джеймс не се съмняваше, че този, който влиза, е някой от преследвачите му. Когато погледна нехайно натам, забеляза двама мъже с работнически дрехи, които премигваха срещу пушека, опитвайки се да го открият.

— Не съм аз — каза високо Джеймс на моряка отляво.

— Какво? — попита той и го изгледа намръщено. Очевидно не беше в най-доброто си настроение.

— Не го казах аз — отвърна Джеймс.

— Какво да си казал бе? — попита вече заинтригуван морякът.

— Той го каза. — Джеймс посочи към вратата. — Той и приятелят му.

— Какво е казал? — повтори подпийналият моряк, раздразнен, че не разбира за какво става въпрос.

— Не съм казвал, че си впиянчен син на кешийска курва.

Мъжът сграбчи Джеймс за куртката и го раздруса:

— Как ме нарече ти бе?

— Не съм те наричал впиянчен син на кешийска курва — повтори Джеймс и посочи към вратата. — Онези те нарекоха тъй.

Морякът изсумтя заплашително и тръгна към двамата при вратата. Междувременно Джеймс се наведе към мъжа от другата си страна и прошепна:

— Да беше чул пък какво разправят за теб...

Мъжът се захили и поклати глава.

— Скуайър, ако държиш да те отърва от тия двамата, ще трябва да си платиш.

Джеймс въздъхна.

— Познаваш ли ме?

— Не съм тук от вчера, Ръчице.

— Колко?

— Като за теб, петдесет златни соверена.

— За толкова много ще трябва да ги откараш на далечно пътешествие. Колко ще струва за десет минути?

— Десет.

— Става — кимна Джеймс и в същия миг зад гърба му се чуха викове и трясък. Другите посетители побързаха да се отдръпнат и придърпаха със себе си масите и столовете. Един стол отхвърча към бара и се разби в рафтовете с подредени шишета.

Въпреки сънениия си вид барманът подскочи пъргаво, стиснал дебела сопа.

— Такива да ги нямаме тука! — кресна той.

Джеймс отброи десет златни соверена от кесията на пояса си и ги тропна на тезгяха. Мъжът ги прибра с ловко движение, измъкна от колана си кинжала и се запъти към мястото на схватката.

Джеймс не чака да провери какво ще последва. Заобиколи тезгяха, бутна една врата и се озова в някакъв склад. За миг свери местонахождението си с картата на града, която държеше в главата си, и веднага се ориентира, че отзад има друга тясна уличка, по-скоро дворче с порта от едната страна.

Прекося забързано склада, откряна вратата към кухнята, претича през тясното коридорче и през друга врата се озова на двора. Портата бе широка и залостена с масивно дървено резе. Джеймс го избута, отвори и излезе... и някой го посрещна с юмрук право в челюстта.

Краката му се подкосиха и Джеймс се строполи на калдъръма.

ГЛАВА 5

ТАЙНИ

Джеймс се размърда.

Имаше огромна болезнена цицина над лявото слепоочие — вероятно от сблъсъка с паважа, — както и подутина на челюстта. Опита се да се надигне, но главата му сякаш щеше да се сцепи и той се отказа. Ръцете му бяха завързани отзад и имаше превръзка на очите.

Един нисък глас произнесе:

— А, нашият момък се свести.

Нечии груби ръце го изправиха и същият глас попита:

— Нещо за пиене?

— Да, ако обичате — отвърна Джеймс. Гласът му прозвуча странно и някак отдалече.

— Възпитан е, а? — обади се някой друг от дъното на помещението.

— Донесете му вода — нареди мъжът с ниския глас.

Малко след това опряха чаша до устата му. Джеймс отпи внимателно. Мъглата в главата му бавно се разсейваше.

— По-добре ли си вече? — попита мъжът с ниския глас.

Джеймс се пое дъх и отвърна:

— Да, Уолтър. Струва ми се обаче, че можеше да привлечеш вниманието ми и по друг начин, вместо да ме удряш по главата.

— Казах ви, че ще ни надуши — засмя се ниският глас. — Я му свалете превръзката.

Джеймс премигна и се огледа. Намираще се в някаква изба и около него имаше трима мъже. Край една от стените бяха подредени бъчви и сандъци. Мъжът с ниския глас попита:

— Как я караш, Джеймс?

— Добре съм, Уолтър, или поне бях допреди... колко време мина, има ли час?

Уолтър се пресегна, развърза въжетата, с които бяха стегнати китките му, и рече:

— Извинявай, че се получи така, но нали се опита да ни избягаш.

— Щом си искал да си поговорим, има и други начини.

Мъжът, който се наричаше Уолтър, погледна към спътниците си.

— Джими, нещата вече не са такива, каквито бяха. В града настана страшна бъркотия.

Уолтър Блонт бе един от най-силните биячи на Шегаджиите, ученик на прочутия Етан Грейвс. Беше уравновесен човек и никога не влагаше чувства в работата си. Имаше плоско кръгло лице и щръкнала черна коса, изпъстрена със сивкави кичури.

Джеймс огледа спътниците му. И двамата приличаха на биячи на Гилдията: с дебели вратове, налети плещи и крака като дънери. Всеки от тях сигурно можеше да строши с юмрук човешки череп. Лицата им не издаваха никакво присъствие на интелект, но Джеймс знаеше, че нередко външният вид лъже. Не ги познаваше, но беше сигурен, че не са онези, които го бяха следили на улицата.

— Че не ме ли дебнеха твои хора?

— Не. — Уолтър поклати глава. — Тези, дето се мъкнеха след теб, бяха толкова погълнати от задачата, та не забелязаха, че ние вървим подире им. — Той се захили, показвайки два реда жълтеникави зъби. — Напоследък в Крондор се навъдиха доста нови банди. Всяка седмица с корабите и керваните пристигат биячи и наемни войници. Някой май си събира своя армия.

Джеймс се отпусна на един сандък и въздъхна:

— Уолтър, защо не започнеш от началото?

Уолтър се настани на съседния сандък и подпря замислено брадичка с юмрук.

— Всичко започна преди няколко месеца. Сигурно си чул за един тип, известен като Гадника?

Джеймс кимна, но съжали, защото главата отново го заболя.

— От самото начало си имаме ядове с хората му. Първо бяха само досадни, но после играта взе да загрубява. — Уолтър погледна към спътниците си. — Преди няколко вечери са влезли в „При Мамчето“...

— Някой е влязъл там, без да го спрете? — възкликна учудено Джеймс.

— Премахнали са всички постове, бързо, ефикасно и безкомпромисно. Ние с Джош и Хенри — той кимна към другите

двама — бяхме навън по работа, но ни устройха засада в каналите. Все пак успяхме да се справим с четиримата, които ни причакваха. — Той махна към мъжа отляво. — Джош получи удар с кинжал в ребрата, а Хенри трябваше да зашие с рибарска игла раната на рамото ми. Когато се върнахме в „При Мамчето“, там всичко беше изпотрошено. Оттогава се спотайваме на разни места.

— Това си е истинска война, скуайър — обади се Хенри. — В каналите е като на бойно поле, дори по-страшно.

— Войник ли си? — попита го Джеймс.

— Бях. Някога.

Джеймс кимна и отново потрепери.

— Трябва да престана да си мърдам главата.

— Съжалявам за удара, но инак е доста трудно да те улови човек — рече Уолтър.

Джеймс се намръщи. Главата щеше да го боли още дълго.

— Защо просто не ми прати бележка?

— Не е толкова лесно, когато на всяка крачка дебнат убийци. Изгубихме обичайните си канали за връзка.

— Убийци? — повтори Джеймс. — Да не са Нощни ястреби?

— Може и да са. Но не носят черните дрехи, с които ги помним от едно време. Каквито и да са, тия момчета не знаят нито страх, нито пощада.

— И си гледат сериозно на работата — добави Хенри.

Уолтър кимна.

— Успяхме да им се измъкнем само защото познаваме обстановката по-добре от тях. Рискувахме малко, като тръгнахме след теб, но едно от нашите момчета, дете ни носи тук храна, те видяло да се мотаеш из града и дойде да ни каже. От доста време не се беше показвал по улиците.

— Бях насам-натам по работа — засмя се Джеймс. — Нали знаеш, че служа при принца?

— Чух за това. Тъкмо по въпроса. Май ще ни трябва помощ.

— На кого, на Шегаджиите?

— На каквото е останало от тях — отвърна мрачно Уолтър.

— Че за какво е тогава Праведника? — Джеймс знаеше, че Уолтър никога не би говорил без негово разрешение от името на Шегаджиите. Вероятно бе само посредник.

Тримата се спогледаха и Уолтър попита:

— Ама не знаеш ли наистина?

— Какво да зная?

— Говорят, че Праведника е мъртъв.

Джеймс въздъхна.

— Това май доста променя нещата.

Уолтър сви рамене.

— Трудно можеш да се изкачиш до неговото положение, без да си създадеш цяла армия врагове.

— И кой ръководи сега Шегаджиите?

— Никой — отвърна Уолтър. — Ние вероятно сме единствените оцелели биячи. Най-много да има още един-двама, скрити като нас. Повечето са били избити при нападението срещу „При Мамчето“. Те убиват всички, Джими. Убиват джебчиите и просяците, курвите и уличните хлапета.

— И уличните хлапета? — повтори невярващо Джими.

— Мисля, че зърнах малкия Лимм и още няколко хлапетии да се спотайват долу в каналите, но не съм съвсем сигурен. Нямах време да проверя, защото по дирите ми търчаха поне половин дузина мъжаги. Може и да са се измъкнали, но ако не са, едва ли са ги пощадили. Слухът за убийствата се разпространява бързо и всеки гледа да напусне час по-скоро града и подземията.

— Тези типове не са нито обикновени пристанищни кавгаджии, нито дори биячи като нас, скуайър — добави Хенри. — Това са убийци, които действат, без да се замислят, без да говорят, без да поискат нещо. Разпорват гърлата на всички наред — мъже, жени и деца — и даже не спират да погледнат какво са оставили след себе си. Няколко нощи си играхме с тях на криеница из каналите, преди да се доберем дотук. Оттогава гледаме да не си подаваме носовете навън.

Джеймс огледа помещението.

— Това не беше ли тайник на контрабандисти?

— Не си ли идвал тук? — попита го Уолтър.

— Няколко пъти, докато работех за Тревор Хъл и бандата му. Когато Батира беше регент.

— Спомням си — кимна Уолтър. — Дори много от Шегаджиите не знаят за него. Особено след като изгоря старата мелница отгоре и прокараха павиран път.

— Има ли нещо за ядене в тия сандъци?

— И да е имало, отдавна е изядено — отвърна Джош. — Това място не е било използвано, откакто Хъл стана човек на принца и взе да плава из моретата под флага на Короната.

— И все пак — колцина от вас може да знаят за него? — попита Джеймс.

— Не ще да са много — отвърна Уолтър. — Говоря за тези, които са оцелели. Преди тук се вясваха само хората на Хъл. Ние, биячите, си имахме други тайни места.

— В такъв случай — рече Джеймс, — нека това остане нашата малка тайна. — Той се изправи и се подпря на стената. — Кое време стана?

— Около час след залез-слънце — отвърна Хенри.

— По дяволите! — изруга Джеймс. — Трябва да се връщам в двореца, а вие ме отвлякохте на два по-голямо разстояние.

— Най-добре иди при близкия пост, който е на две пресечки оттук, и поискай да те придружи някой от стражниците.

— Така само ще се забавя повече — промърмори Джеймс. — Освен това знам един път, по който ще стигна по-бързо и без никой да ме забележи.

Уолтър се засмя — за пръв път от началото на разговора.

— Такъв си беше открай време. Винаги знаеш как да минеш незабелязано. Затова все ти възлагаха допълнителна работа. Тайно от Нощния майстор, разбира се.

— Аз да съм работил без разрешението на Нощния майстор? И да рискувам да ме хванете и да ми натрошите кокалите? Не, момчета, никога не бих го направил.

— Хубаво е, че си запазил чувството си за хумор — отбеляза Хенри. — Но какво да правим сега?

— Останете тук. Ще се опитам да се върна преди изгрев-слънце с храна и вода.

— И защо ще го правиш? — попита Джош.

— Защото ме помолихте. И защото сега вече работите за мен.

— Но клетвата на Шегаджиите... — поде Джош.

— ... е валидна само докато съществуват Шегаджиите — довърши Джеймс и тръгна към най-отдалечената от изхода за каналите стена. — Ако по някакво чудо Праведника се завърне, смятайте, че сте

свободни от всякакви ангажименти към мен. Зная какво е да нарушиш клетвата си към него. Само единици оцеляват. Но ако не се покаже, имам за вас една работа, която ще ви помогне да се очистите пред закона.

— Да се очистим пред закона? — попита учудено Джош.

— Това май ми харесва. — Хенри закима.

Джеймс ги посочи един по един с пръст.

— Имате нужда от всички приятели, на които можете да разчитате, а в момента аз съм ви единственият приятел.

— Май си прав, Джими — съгласи се Уолтър.

— Отсега нататък ще бъда за вас скуайър Джеймс.

— Разбрано, скуайър. — Уолтър се изпъна.

Джеймс заопипва стената и намери онова, което търсеше. Дръпна скритото резе и вратата — която отвън наподобяваше най-обикновена зидария — се отмести встрани.

— Не знаех че тук има врата! — възкликна Уолтър.

— Още колко неща не знаеш — засмя се Джеймс и преди да излезе, подхвърли през рамо: — Ако не се върна до два дни, смятайте, че се е случило най-лошото, и се оправяйте кой както може. В такъв случай ви съветвам да намерите шерифа и да му разкажете всичко, което знаете. Мине е суров човек, но е справедлив.

— За второто не знам, но в първото не се съмнявам — рече Уолтър. — Ще му мислим, ако стигнем дотам.

Джеймс кимна и излезе. Когато затвори вратата, се озова в непрогледен мрак. Знаеше, че тунелът се издига постепенно стотина стъпки и излиза в мазето на една изоставена къща в съседство с изгорялата мелница. Дворът на къщата бе обрасъл с шубраци и бурени.

Щом се озова на повърхността, той се отправи към дворцовия квартал. След половин час стигна градската порта северно от двореца и махна на изненадания часовей, който, изглежда, се готвеше да го попита нещо. Джеймс не му даде тази възможност.

Скоро след това прекоси малкия площад, отделящ града от двореца, и потропа на вратата. Двамата стражници понечиха да го спрат, но го познаха.

— Скуайър Джеймс? — попита единият. — Да не се е случило нещо?

— Винаги се случват разни неща — отвърна замислено Джеймс и продължи по пътя си без повече коментари.

Щом влезе в двореца, спря първия паж, изпречил се на пътя му.

— Съобщи на принца, че съм се върнал и ще го посетя веднага щом се приведа в подходящ вид.

Пажът сбърчи нос от миризмата на канал, която се носеше от дрехите на Джеймс, но после си спомни за задълженията си и отсече:

— Слушам, скуайър! — Обърна се и забърза по коридора. Джеймс почти дотича до стаята си и веднага смъкна вмирисаните дрехи. Смяташе да се изкъпе по-късно, засега успя само да се наплиска в един леген.

След минути излезе от стаята и се натъкна на същия паж, когото бе пратил при принца.

— Скуайър! — докладва момчето. — Негово височество каза, че ви очаква в кабинета си.

Джеймс забърза към кабинета на Арута, почука и влезе. До вратата стоеше сконфузен млад мъж с униформа на градски жандарм. Арута седеше зад бюрото си.

— Този млад човек, изглежда, търси теб — рече Арута и посочи с брадичката си жандарма. — След като не могли да те открият никъде, Гардан го прати при мен. Младежът твърди, че трябвало да се срещнете по някаква важна работа. Май бе доста обезпокоен от факта, че не го чакаш в уговореното време.

— Сигурно, но бях задържан против волята си — отвърна с усмивка Джеймс.

Лицето на Арута остана безстрастно, но в гласа му се долови спотаено любопитство.

— Виждам, че все пак си ми спестил неудобството да пращам градската стража, за да те спасява.

— Да, защото се споразумях с похитителите си.

Арута му даде знак да седне. Преди това Джеймс се обърна към младежа и го попита:

— Ти ли си Джонатан Мине?

— Да, скуайър — отвърна младият жандарм. Беше горе-долу на възрастта на Уилям, но животът сред подземния свят бе оставил отпечатъка си върху лицето му. В присъствието на принца Джонатан бе

само едно неуверено в себе си момче, но в някоя кръчмарска свада сигурно знаеше как да се защити.

— По-късно ще ми разкажеш как си се измъкнал — продължи Арута. — Сега искам да знам какво става в града.

— Нищо добро — рече Джеймс. — Както Джонатан и другите жандарми несъмнено ще потвърдят, градът е зелят от вълна на убийства, които на пръв поглед изглеждат напълно безсмислени. Струва ми се обаче, че между тях има връзка. Само дето още не сме я открили.

— Но все пак имаш нещо предвид, така ли? — попита Арута.

Джеймс кимна.

— Има един човек, Гадника. Изглежда, се е захванал да разбие организацията на Шегаджиите и от това, което научих, почти е успял.

— Какво значение, ако едни главорези изтласкат други от мястото им? — попита учудено Арута. — Хората пак ще бъдат бити и грабени.

— Като оставим настрана някогашните ми връзки с Шегаджиите и това, че имам приятели сред тях, мисля, че има съществена разлика. Шегаджиите са крадци. Сред тях има всякакви — едни биха отрязали кесията от пояса ви, без да забележите, други ще ви халосат с нещо по главата, за да я вземат. Има просяци, улични хлапетии, курви и такива като мен, които се специализират да се промъкват по къщите, без дори да пробудят обитателите. Но те не са убийци.

— Чувал съм друго — изръмжа Арута.

— Е, понякога се случва някой бияч да се поувлече или някой да се събуди, докато крадецът е в къщата му. Но това са по-скоро изключения. Праведника обичаше да ни повтаря едно нещо: убийството привлича много повече внимание, отколкото е необходимо за нормалното съществуване на организацията.

— А какво знаеш за Гадника и хората му?

Джеймс се замисли за миг, после се обърна към Джонатан.

— Шерифът каза ли ти защо искам да се срещнем в двореца?

— Не. Предаде ми само, че си пожелал да те потърся тук.

— Помолих го да ми намери човек, който има опит в събирането на информация от опасни места, без да се пари от огъня.

Младежът си позволи лека усмивка.

— Истина е, че имам един-двама информатори, които ми се доверяват.

Преди да продължи, Джеймс изгледа продължително принца и каза:

— Ваше височество, ще ми е нужна помощ. Събрах бащата на Джонатан и капитан Гурут и ги накарах да си разпределят задълженията в града.

— Това е добре — кимна Арута.

Джеймс описа накратко обиколката си из града и малко по-подробно преследването от двамата непознати и неочакваната среща с Уолтър, както и разказа на последния за онова, което се е случило в „При Мамчето“.

— Тъй че — завърши той, — ако искаме да свършим някоя сваятна работа, ще са ни необходими повечко хора като Джонатан и Уолтър и приятелите му. Всъщност това, от което имам нужда, е мой собствен отряд.

— Отряд ли? — Лицето на Арута помрачня. — Скуайърите не командват отряди, Джеймс.

Джеймс се засмя.

— Не зная дали си спомняте, ваше височество, но само преди няколко седмици командвах целия гарнизон на Северен страж.

Арута също се засмя, после въздъхна:

— Как можах да забравя?

— Може би отряд не е най-точната дума, но ми трябва група от хора като Джонатан, хора, които няма да бият на очи, когато ги пращам на едно или друго място, и същевременно ще работят за мен.

— Нали в това няма нищо незаконно? — попита Джонатан. После се сепна и добави: — Ваше височество?

— Няма, разбира се, особено след като аз го казвам — отвърна Арута. — Не е необходимо баща ти да знае, че си преминал на служба към Короната. Само от време на време ще те викаме да изпълняваш някоя задача и за нас.

— Ще събера десетина мъже, може и една-две жени — продължи Джеймс. — Стига да намеря подходящи кандидатури.

— И какви трябва да са тези подходящи кандидатури? — попита Арута.

— Хитри, корави, способни да се оправят във всякаква ситуация.
И верни.

— Верни на теб? — попита Арута.

Джеймс помълча няколко секунди, преди да отговори.

— Някои от хората, на които възнамерявам да разчитам, ваше височество, не изпитват особена почит към Короната. За тях е по-важна верността към техния главатар, клетвата, която са дали пред него. Има такива хора, които са готови да се закълнат във вяроност към мен и на които бих могъл да поверя дори живота си, но които не биха си мръднали пръста, ако вашата власт е изложена на опасност. Може да ви е неприятно, но такава е горчивата истина.

Арута кимна.

— Знаеш, че от доста време обмислям идеята да създам собствена разузнавателна организация, която да си съперничи с тази на кешийците. Неведнъж двамата с краля сме обсъждали трудностите, които произтичат от това да разчиташ на платени информатори и разпространители на слухове. Каквото и да твърди посланикът им пред двора, Кеш винаги е проявявал нездрав интерес към онова, което става на север, и крои планове за възвръщането на изгубената провинция Босания, а също и на Долината на сънищата.

Джеймс се засмя.

— И на всичко останало, до което биха могли да се докопат.

— Това, което повече ме безпокои в този момент, е докладът за разгромяването на Шегаджиите, тъй като ако го свържем със срещата ти с агентите на Гадника в Силдън и с очевидната връзка между Гадника и Нощните ястреби в Кентингска треска, изводът е само един.

— И какъв по-точно?

— Че се готви нещо много голямо. И че виждаме само отделни, дребни фрагменти от цялостната картина.

Джеймс кимна.

— И аз се боя, че е нещо подобно. Мислех си, че сме приключили веднъж завинаги с Нощните ястреби, след като убихме водача им в Кавелската крепост.

— Джеймс, опасявам се, че той е бил само един от многото водачи. През всичките тези години, откакто за пръв път се натъкнахме на Нощните ястреби, имаше едно нещо, което не ми даваше покой. Май едва сега взех да осъзнавам кое е то.

— И кое? — попита Джеймс.

— Че има твърде много убийци — отвърна Арута.

Джеймс го погледна неразбиращо и повтори озадачено:

— Твърде много?

Арута се надигна и Джеймс скочи от стола си.

— Има различни причини, поради които могат да бъдат наети убийци — продължи принцът, като закри из стаята. — Първата е изнудване: пращат ти писмо, в което искат определена сума, за да не ти видят сметката, и ако не се подчиниш, те убиват. Втората е, когато са наети да премахнат някого заради отмъщение, пари или политика.

Той замълча.

— Забравихте третата причина — рече Джеймс. Арута махна с ръка.

— Не, не съм. Изключвам религиозния фанатизъм, тъй като храмът на Лимс-Крагма от години избягва всякакви контакти с Нощните ястреби, а храмът на Ги-Уа разполага със собствено котило убийци, които се различават в действията си от тези на Ловците на кръв.

Джеймс почувства, че се изчервява. Както винаги, Арута беше много по-подготвен, отколкото предполагаше.

— Прав сте — съгласи се той.

— Ако мотивът е печалба — продължаваше разсъжденията си Арута, — в такъв случай поне един или двама от пострадалите щяха да ни предупредят, че са получили заплашителни писма. Значи това отпада. Остава да се преследва някаква друга полза.

— Но каква?

— И аз това се питам. Защо трябва да убиват случайни граждани, за да разгромят Шегаджиите?

Джеймс се замисли, разбрал, че въпросът не е риторичен. Арута очакваше да чуе мнението му.

— Нямам обяснение по въпроса за случайните граждани — заговори той след малко, — още повече, вече се съгласихме, че може да не се окажат чак толкова случайни. Що се отнася до второто, единствената причина да преследват Шегаджиите е или за да ги изместят, или да им попречат да забележат нещо важно.

— Точно така. — Арута го погледна одобрително. — Но кое е възможно?

Джеймс въздъхна.

— Първото — да ги изместят. Ако целта беше да се скрие нещо, едва ли щяха да избиват хора наляво-надясно. Просто щяха да се притаят и да чакат. Има стотици потайни местенца в околните гори и планини, където можеш да си създадеш удобна база на не повече от ден път от града. Но не, за да се опитват да прогонят Шегаджиите от каналите, причината е само една — контрол върху престъпния живот в града.

— Съгласен съм — рече Арута. — Сега, след като стигнахме до този извод, каква може да е ролята на Нощните ястреби?

— Не зная със сигурност — отвърна Джеймс и с мъка потисна една прозявка. — Изглежда, работят за Гадника, но струва ми се, покрай това преследват и свои собствени цели.

Арута кимна.

— Помниш ли лъжливите Нощни ястреби, на които Локлир се натъкнал в каналите, докато водел Горат в двореца?

— Чух тази история — отвърна Джеймс.

— Успя ли някой да разбере за кого са работили?

Джеймс сви рамене.

— Локи не е могъл да ги попита, тъй като вече са били мъртви, а и по онова време бе по-логично да предположим, че работят за някой, който се опитва да попречи на Горат да стигне в двореца. Сега обаче съм по-склонен да вярвам, че целта им е била да ви накарат да пратите цялата си армия в каналите.

— И в двата случая са искали вината да падне върху истинските Нощни ястреби — рече Арута. — Имам една хипотеза. Да предположим, че Нощните ястреби са склонни да работят за Гадника тогава, когато това съвпада с техните интереси и може би подпомага осъществяването на някакви техни планове, или им осигурява нужните приходи. В края на краищата не е никак лесно да се издържа цяла една тайна армия. А после по някаква причина Гадника е започнал да се страхува от тях. Няма ли най-добрият начин да се отърве от доскорошните си съюзници да е, като стовари върху тях вината за всичко, което се върши от главорезите му в града?

— Тоест стигаме до извода, че в града действа повече от една група убийци — продължи мисълта му Джеймс. — От една страна, Нощните ястреби, а от друга — наемниците на Гадника.

— Напълно възможно — отвърна Арута. — Искам от теб да вземеш младия Джонатан под твое покровителство и двамата да организирате възможно най-обширна мрежа от информатори. Няма да ви казвам как да го правите, тъй като разполагате с необходимия опит, но ще ви предупредя да подбирате само опитни и проверени хора. Ще получите всякаква необходима финансова подкрепа. От вас ще искам само доклади.

Арута се обърна към Джонатан:

— Кажи на баща ти, че от време на време ще работиш за мен, но без да го посвещаваш в подробностите, и че ако се наложи да напуснеш поста си без предупреждение, е станало по моя заповед.

— Господарю — рече почитателно младежът и сведе глава. На устните му трепкаше усмивка. — Зная, че няма да му се хареса, но след като сте го наредили вие, няма избор.

— А ти, скуайър — обърна се Арута към Джеймс, — започни да събираш групата.

Джеймс се захлади.

— Сега вече мога ли да похапна и да се наспя?

— Да, но утре рано се захващай за работа.

Джеймс тръгна към вратата, но се сети нещо и спря.

— Какво правят гостите ни от Оласко?

— Ще ходят на лов в планините — отвърна Арута. — Ще се отървем поне за седмица от тях, а като се върнат, ще организирам прощално тържество и ще ги изпратим по живо по здраво за Дърбин.

— Ваше височество — поклони се Джеймс.

— Докато не съм забравил — спря го Арута. — Гледай да си тук утре рано сутринта. Ще произведеме в чин младите кадети и съм наредил да се събере целият двор.

Джеймс успя да запази безстрастно изражение, но вътрешно изстена мъчително. След като се нахранеше и изкъпеше, щяха да му останат не повече от пет часа за сън.

Джонатан се поклони на принца и последва скуайъра навън. Когато излязоха в коридора, Джеймс се обърна към младежа и му каза:

— Ела с мен в кухнята, ще хапнем заедно. Хем ще си поговорим и ще спестим още половин час за сън.

Джонатан кимна усмихнато и закрачи до него.

ГЛАВА 6

ОБЪРКВАНЕ

В двора прозвучаха фанфари.

Арута поведе присъстващите към терасата, откъдето се разкриваше гледка към площада пред двореца. Докато заемаше мястото си до парапета, мечемайстор Макуирт отдаде чест и заповяда на кадетите да застанат мирно.

— Днес — подхвана речта си Арута — тези млади хора ще получат своите еполети и шпори. Вие ще имате привилегията да бъдете наричани „рицари“, какъвто е новият ви ранг. Това е древна титла, чийто произход е потънал в забравата. Така са били наричани сподвижниците на най-ранните ни крале и управници, малка група доверени приятели, готови да защитават Короната с живота си. Днес и вие ставате част от тази група. За разлика от войниците, които полагат клетва пред господарите си, вашата клетва е пред Короната. От вас се очаква да се отнасяте с почит към всеки благородник в тази страна и ако е възможно и необходимо, да му оказвате помощ, но дългът ви е към нашия крал на изток и към моето управление на запад.

Джеймс се позволи едва забележима усмивка. Откакто познаваше Арута, принцът нито веднъж не си бе позволил да каже „дългът ви зове да сте верни на мен“.

— Днес — продължи принцът — някои от вас ще бъдат разпратени по гарнизоните край границата, където ще подпомагат местните барони. Може би след време там ще постигнете нови успехи и ще бъдете произведени в чин мечемайстор, или ще се завърнете в Крондор, когато повече не се нуждаят от вас. Други от вас ще заминат за крепостите и замъците, а трети ще останат в Крондор. Но на кого служите не е от първостепенно значение, защото вие вече сте избрали да служите на целия народ, независимо къде се намирате. Никога не го забравяйте. През целия си живот ще трупате нови повишения и привилегии, но повишенията и привилегиите не са награди. Те са по-скоро средства, за да служите още по-добре на Кралството. — Арута

спря да си поеме дъх и продължи: — По време на войната с цураните, известна като Войната на разлома, ние се изправихме срещу враг, с когото сега сме сключили мир. Но борбата ни бе дълга и изтощителна, защото тези, които ни срещнаха на бойното поле, също бяха мъже на честта, посветени на своята служба. Победата ни се дължи единствено на факта, че ние — не по-малко от тях — бяхме отдадени докрай на своята служба. — Арута направи кратка пауза, след което обяви: — Млади офицери, щастлив съм да ви приема с добре дошли на кралска служба.

После кимна на Макуирт, който продължи:

— Всеки, който чуе името си, да пристъпи напред, за да приеме шпорите. — След това прочете първото име и кадетът направи крачка напред. Двама пажове се наведоха да му поставят шпорите.

Общо единадесет офицери получиха нови чинове и дадоха клетва за вярност. Уилям бе последният в списъка.

Вдясно от Арута стоеше рицар-маршал Гардан, за когото това бе последната официална проява, преди да се оттегли. Той се зае да чете назначенията. Четирима от кадетите щяха да отпътуват на север, на служба при граничните барони. Петима заминаваха за различни гарнизони и казарми на запад. Двама оставаха в Крондор. Единият от тях бе Уилям.

Джеймс забеляза, че Уилям се намръщи, когато обявиха това, и се зачуди кое ли е предизвикало недоволството му. Крондор бе най-добрият избор в цялото Островно кралство, както заради удобствата, така и поради възможността за бърза кариера. Вярно, че всеки можеше да се отрупа със слава, докато служи на границата, където непрестанно имаше стълкновения, но за да те забележат, трябваше да си близо до центъра.

Арута се наведе към Джеймс и го попита:

— Ти нямаше ли някаква работа в града?

Джеймс кимна.

— Бях забравил. Кога да се върна?

— Когато имаш да ми съобщиш нещо важно. Между другото, вече не си старши скуайър.

Джеймс се ококори.

— Ваше височество?

Арута обърна гръб на площада и го дари с вяла усмивка. Побутна го по рамото и го насочи към залата.

— Не се сърди, скуайър, но напоследък си натоварен с толкова много работа, че Деласи и Джеръм непрестанно се оплакват, задето трябвало да поемат задълженията ти в твоето отсъствие. Тъй че, докато ти оставаш мой личен скуайър, ще издигнем някой друг на предишния ти пост. Освен това, щом възнамеряваш да командваш отряд от хлапетии, а доскоро си бил началник на цял гарнизон, не можеш да очакваш друго, освен понижение.

Джеймс се разсмя.

— Значи все пак имам право да заявя, че се чувствам обиден.

— Нека бъде така, щом настояваш. И една последна задача, преди да изчезнеш от хоризонта. Херцогът на Оласко и хората му потеглят утре заранта. По причини, които не разбирам, помолиха с охраната да ги придружи лейтенант Уилям.

Джеймс сбърчи вежди.

— Паулина?

Влязоха в кабинета на Арута. Принцът се настани зад бюрото и даде знак на Деласи да покани първата група, която очакваше аудиенция.

— Да, принцесата — рече той. — Тя възнамерява да бъде с баща си и принцовете по време на лова. Защо?

— Мисля, че си търси богат съпруг.

— С други думи, някой син на херцог. Джеймс кимна.

— Но не съм сигурен дали са й обяснили, че херцог Пъг не отговаря напълно на обичайната представа на хората за херцог.

— Затова пък разполага със солидни връзки — посочи Арута.

— Е, което си е вярно, вярно си е. Но няма нищо лошо да прекара известно време в компанията на Уилям. На момчето това ще му е от полза.

— Щом казваш — отвърна Арута. Първите няколко посетители вече влизаха в кабинета. — Хайде, тръгвай. Знаеш какво трябва да направиш.

— Да, сър. — Джеймс се поклони и излезе. Спусна се на двора и тръгна към казармата. Искеше да поговори с Макуирт и Уилям преди новопроизведеният лейтенант да бъде пратен на някоя опасна мисия, като например да патрулира в Долината на сънищата, или из северните

предградия, където гъмжеше от бандити. След това смяташе да повика младия Джонатан и да се захване с изграждането на мрежа от агенти.

Откри Уилям в кадетското помещение — младежът тъкмо изваждаше дрехите и багажа си от малкия гардероб, който бе ползвал, за да държи личните си вещи през изминалата половин година. Макуирт надзираваше лично последните приготовления за отпътуване на младите рицари и поведението му се бе променило осезаемо. Сега вече, помисли си Джеймс, приличаше по-скоро на баща, който гледа децата си. Но само след няколко седмици в Крондор щеше да пристигне нова група синове на благородници и талантиливи войници и старият ветеран отново щеше да приеме ролята на строг и вечно недоволен деспот.

Уилям вдигна глава и преди Джеймс да успее да го заговори попита:

— В Крондор? Защо?

— Нямам представа, но всеки друг на твоето място щеше да подскача от радост. Тук се прави кариера, Уил.

Уилям сякаш понечи да каже нещо, но после се отказа.

— Трябва да пренесе всичко това в оръжейната — рече накрая.

— Ще ти помогна — предложи Джеймс.

Уилям не отговори. Лицето му бе все така мрачно. Той препаса сабята си и метна единия от вързопите на рамо. Взе другия, два чифта обувки и няколко книги й даде знак на Джеймс да го последва.

Когато стигнаха при вратата, Уилям се поколеба, после се обърна към Макуирт.

— Мечемайстор?

— Да, лейтенант? — отвърна Макуирт спокойно.

— Исках само да ви благодаря за всичко, на което ме научихте. Надявам се в бъдеще да не ви разочаровам.

— Синко — отвърна с усмивка Макуирт, — ако имаше и най-малък шанс да ме разочароваш в бъдеще, никога нямаше да получиш тези шпори. — Той посочи ботушите на Уилям. — Ще се справиш. А сега побързай, защото другите сигурно вече са в оръжейната и ще ти се присмиват, че не можеш да си пренесеш дори багажа, без да опреш до помощта на някой паж.

Джеймс се ококори, но после изведнъж избухна в смях. Едва сега Уилям осъзна, че като новопроизведен офицер има право да нарежда на пажовете и на всеки от войниците да му носят багажа. Междувременно Макуирт се обърна към Джеймс.

— Както и вие, скуайър. Хайде, размърдайте се и двамата.

— Да, мечемайстор — кимна усмихнато Джеймс.

Стигнаха оръжейната, влязоха през широката двукрила врата и тръгнаха по коридора, между рафтовете със саби, щитове, копия и различни други оръжия. Някъде отзад се чуваха звънливите удари на ковашки чук — майсторите поправяха захабените по време на тренировки оръжия. Стигнаха стълбището в дъното на помещението и се качиха на втория етаж. Уилям остави дрехите си на пода и се огледа.

— Тази стая май е свободна — посочи той и бутна една полуотворена врата.

— Нека ти спестя някои дребни неприятности — обади се Джеймс. — Трябва да почакаш да дойде старши бакалавър-рицарят, за да ти определи стая. — Той посочи празната стая, на която се бе спрял Уилям. — А тази стая със сигурност е на капитан Трегар.

Уилям направи кисела физиономия. Капитан Трегар бе сравнително млад, напълно лишен от чувство за хумор човек, който според слуховете би трябвало да бъде изключителен войник, след като бе успял да се задържи на своя пост въпреки грубоватото си и надменно поведение. Освен това го смятаха за необикновено умен, за да изкара толкова дълго в един гарнизон, който бе под прякото командване на Гардан.

След няколко минути току-що назначеният рицар-лейтенант Гордън О'Донъл, най-младият син на графа на Мелоуско пристанище, се качи по стълбите, нарамил вързоп с дрехи.

— Свободни стаи? — попита той задъхано.

— Чакаме Трегар — сви рамене Уилям.

Гордън тръшна вързоп на пода.

— И това ако не е очакван завършек на един чудесен ден — заяви той иронично и в гласа му се долови типичният акцент на кенарарската народност, обитаваща подножието на Върховете на спокойствието. Беше широкоплещест младеж, малко по-висок от Уилям и Джеймс, с пясъчноруса коса и сини очи. Имаше червеникави, подпалени от слънцето бузи и многобройни лунички.

— И двамата ми се струват недоволни, че ви назначиха на най-добрата служба в целия Запад — отбеляза Уилям.

— Ха, в целия Запад! — повтори Гордън. — Обзалагам се, че баща ми е помолил принца да ме остави тук, за да не се излагам на опасности. И двамата ми братя загинаха във войната — Малкълм в битката срещу цураните в самия край на Войната на разлома, а Патрик при Сетанон. Аз съм най-малкият син и баща ми е решил да ме запази жив, докато дойде време да го наследя.

— Струва ми се, че мога да го разбера — намеси се Джеймс.

— Може и да е така, скуайър, за такива като теб, които са се родили тук, но за мен на запад няма кой знае какви шансове за повишение.

Джеймс сбърчи вежди.

— Поправи ме, ако греша, но някой ден ти ще станеш граф. Какво толкова се безпокоиш за повишението?

— Нашето графство е малко — отвърна Гордън, — а на изток бойната слава се цени високо. Вие тук си имате таласъми и Братството на Тъмната пътека и какво ли не още, но ние се огъваме под натиска на Източните кралства и Кеш. Там повишенията ваят като дъжд и ако не успееш да си в крак с останалите, не можеш да разчиташ на подходяща партия.

Джеймс и Уилям се спогледаха и се ухилиха.

— Значи всичко е заради някое момиче!

— Че заради какво друго? — отвърна мрачно Гордън.

— И коя е тя? — попита го Джеймс.

Лицето на Гордън стана дважд по-червено.

— Ребека, дъщерята на владетеля на Дълбок Тонтън. Баща ѝ е херцог и ако искам да спечеля ръката ѝ, трябва да се посипя с толкова много слава, че да заслепя дори краля.

Джеймс повдигна рамене.

— Може би навремето наистина не е имало интересни войни на запад, но откакто аз съм в Крондор, това не отговаря на истината.

— Във всеки случай — добави Уилям, — сега си назначен на най-подходящото място в целия Запад, от гледна точка на повишенията.

Нечии тежки стъпки бавно се приближиха към вратата.

— Вземете си багажа — посъветва ги Джеймс.

Миг по-късно се показа една мургава глава, следвана от широките плещи на рицар-капитан Трегар, който се качваше по стълбите. Следваха го още неколцина рицари. Когато забеляза очакващите го лейтенанти, той се намръщи, а като зърна Джеймс, на лицето му се изписа отвращение.

— Това пък какво трябва да означава? — попита той.

— Чакаме да ни определите стаи, капитане — отвърна Уилям. Другите лейтенанти последваха капитана в помещението и то се напълни. Шепнеха си нещо и се споглеждаха. Джеймс забеляза, че очакват с нетърпение реакцията на Трегар. Последният тъкмо се готвеше да заговори, когато Джеймс го изпревари:

— Принцът няма търпение рицар-лейтенант Уилям да приключи с настаняването, тъй като има специална задача за него.

Каквото и да се готвеше да каже Трегар, то остана произнесено. Вместо това той посочи с ръка и обяви:

— Последната стая в дъното на коридора. Тъй като сме зле с помещенията, двамата ще трябва да се свирате заедно, докато някой не се ожени или не получи друго назначение.

— Да, капитане — каза Гордън и си запробива път през останалите офицери.

— Благодаря, капитане — добави Уилям и го последва.

— Ще те чакам тук, лейтенант — рече Джеймс.

— Нещо май си далеч от любимите си пътеки, скуайър? — отбеляза Трегар. — Чувам, че напоследък човек може да те зърне по често в каналите, отколкото в двореца.

Джеймс изгледа внимателно капитана. Имаше черни хлътнали очи и в погледа му се долавяше само гняв и презрение. Гъстите му вежди винаги изглеждаха склучени в маска на дълбоко съсредоточаване. Говореше се, че не един и двама млади офицери или войници от гарнизона били привиквани на среднощен дуел само задето си позволили да го подразнят с нещо.

— Отивам там, където ме прати принцът — отвърна внимателно Джеймс. За миг му се доця да предизвика Трегар, но годините, прекарани сред кавгаджии като него, му подсказваха, че това е бой, който може и да не спечели. Да унижи капитана пред младите офицери би означавало да си навлече откритата му омраза, а какъвто и да беше Трегар като човек, той си оставаше висш офицер от дворцовия

гарнизон. Освен това не беше изключено да си изкара яда на Гордън или Уилям.

Разочаровани от това, че очакваното забавление се отменя, другите офицери се разпръснаха по стаите или слязоха на долния етаж. Скоро младите рицари се върнаха и Уилям попита:

— Каква е тази задача, Джеймс?

Трегар се извърна и изсъска:

— Лейтенант, когато се обръщате към някой придворен, бъдете така добър да използвате титлата му! — Той помълча, после добави: — Който и да е той!

— Разбрано, капитане — отвърна Уилям. — Каква е тази задача, скуайър?

— От теб се иска да събереш отряд от дванадесет души и да придружиш гостите на Негово височество по време на техния лов. Утре, час преди изгрев-слънце, ще се представиш с отряда на ловния майстор.

— Слушам, скуайър.

Джеймс погледна крадешком към Трегар и продължи със служебен тон:

— Лейтенант, искам да ми се представите довечера преди лягане. Трябва да ви предам някои последни инструкции.

— Слушам, скуайър.

Джеймс се обърна и излезе със забързана крачка. Знаеше, че ако продължи да се размотава, само ще вкисне още повече и без това ядосания Трегар. И тогава току-виж намерил някаква неприятна задача, за да запълни времето на Уилям. Рано или късно Уилям и Гордън щяха да му хванат цаката, но засега бе още рано да ловят бика за рогата.

Джеймс не се съмняваше в способностите на Уилям да се справя с подобни затруднения. А нищо чудно и Гордън да се окажеше момче на място. Освен това Трегар не беше вчерашен и знаеше добре докъде се простират правата му по отношение на младите офицери и откъде започват задълженията, след като се бе задържал толкова дълго на служба при Гардан.

Джеймс излезе от двореца през западната врата, махна на часовоя отвън, който му отдаде чест, спря и се огледа. Навремето западната врата беше основният достъп до двореца, но от известно

време я използваха предимно за церемониални посрещания, градски процесии и празненства, а основният поток бе прехвърлен към пристанищната и източната врата.

Една голяма къща се издигаше на отсрещния край на площада, който бележеше западната граница на двореца. Между къщата и портата имаше шадраван, доста скромен, но добре поддържан, защото бе един от най-старите в града, построен по нареждане на някой от първите принцове. Джеймс огледа къщата. Беше масивна постройка, предполагаща многобройни вътрешни помещения. Доколкото му бе известно, бе изоставена преди много години. Не изоставена, а незаета — поправи се мислено Джеймс. От време на време зад прозорците ѝ се наблюдаваше някакво движение, а фасадата ѝ показваше белези на обновление — прясно боядисани рамки на прозорците или нови решетки, всичко това за кратко. Но в момента бе очевидно, че някой се готви да се настани в нея.

— Какво става там? — попита той часовоя, като кимна към къщата.

— Нямам представа. От вчера се нижат каруци една след друга.

— Тази къща е необитавана, откакто се помня — обади се часовоят от другата страна на вратата. — Нямам представа чия е.

— Доколкото знам, я владее храмът на Ишап — подметна Джеймс. Двамата го погледнаха едновременно, но никой не попита откъде може да го знае. Явно им беше известно, че това му е работата — да знае какво става из града. И през ум не им мина да подлагат думите му на съмнение.

— Обикновено не се разделят със собствеността си — продължи да разсъждава на глас Джеймс. — Какво ли е станало сега?

Двамата часовои знаеха, че въпросът е по-скоро риторичен, и продължиха да мълчат, а Джеймс забрави за новопристигналите и насочи вниманието си към един друг проблем: Нощните ястреби.

Когато излезе в тясната уличка, Джеймс вече не носеше модните дрешки, с които се подвизаваше из двореца. Разполагаше с няколко тайника на различни места из града, където държеше дрехи, оръжие и пари, които да задоволяват всички възможни нужди. Една от тях естествено бе да умее да се слива с тълпата.

Прекося търговската част на града и навлезе в бедняшките квартали. На нито една карта районът не беше обозначен по този начин, но всички жители на Крондор знаеха добре къде свършва търговската част и започва пристанищният район и след коя улица той се сменя с рибарския квартал. Знаеха го, защото познаването на тези райони за тях нерядко бе въпрос на добро здраве и безопасност.

Джеймс пресече с нехайна походка уличката, която маркираше границата между търговската част и бедняшкия квартал, и още щом се озова от другата страна, къщите станаха по-ниски и прихлупени, а улиците — тесни, криви и заровени в мръсотия. Тук слънцето почти не надничаше, освен когато достигаше най-високата си точка в небето.

Улиците в бедняшкия квартал бяха също толкова оживени, както и в останалите райони на града, но Джеймс знаеше добре, че са много по-опасни. През нощта, невидима, тази опасност ставаше два пъти по-смъртоносна. Погледите, с които го стрелкаха, бяха колкото любопитни, толкова и изучаващи, а минувачите вървяха малко по-бързо, отколкото в другите части на града. Гласовете, които се чуваха, бяха ниски, приглушени, понякога шептящи, и всички се следяха внимателно. Убийствата в последно време бяха повишили още повече градус на недоверието в този опасен квартал.

Джеймс свърна по една още по-тясна уличка и се приближи към една едва забележима полуотворена врата в дъното. До вратата бе спряла малка каручка и някаква прегърбена жена товареше нещо.

Джеймс извади кинжала и го обърна така, че да остане скрит в ръкава му. Когато се приближи на една ръка разстояние от жената, спря и подвижна тихо:

— София?

Жената се извърна и изправи гръб. Едва сега Джеймс си позволи да се поотпусне. Жената пред него имаше посивяла коса, сред която се мяркаха редки черни кичури, колкото да припомнят за истинския й цвят на младини. Тя протегна ръка, сякаш се готвеше да го спре. Миг по-късно от устните й се отрони облекчена въздишка.

— Джими! Изкара ми акъла. От пет години не съм те виждала.

Джеймс застана до каручката и погледна към полуотворената врата.

— Тръгваш ли си?

— Веднага щом натоваря.

— Накъде ще поемеш?

— Не зная, а и не съм сигурна, че искам някой в Крондор да го знае.

Джеймс огледа лицето ѝ. Не беше застаряваща красавица — по-скоро на младини бяха определяли чертите ѝ като конски, — но в позата и осанката ѝ се долавяше спотаена сила, която ѝ бе спечелила цял легион от верни и нерядко заможни любовници. Но основният ѝ занаят беше друг — заклинания, магии, чародейства, вълшебни отвари, заради които бе живяла доста самотно, ако се изключеха неколцина верни приятели — между които и Джеймс.

— Нямам нищо против, щом си решила да изчезнеш — заговори той, — но все пак би ли ми казала защо го правиш?

— Сигурно си чул за убийствата, Джими. Не може да не знаеш, след като си човек на принца.

— Да не се боиш, че може да се присъединиш към партията на мъртъвците?

Тя кимна.

— Може би не си забелязал, но по-голямата част от убитите, които не са били членове на Гилдията на крадците, са практикували моя занаят.

— Магьосници? — попита Джеймс внезапно заинтригуван.

— Петима от най-добрите, доколкото ми е известно. Имената им сигурно няма да ти говорят нищо, защото са известни сред ограничен кръг. Ние не сме обществени фигури като онези от Звезден пристан. Някои от нас предпочитат да работят инкогнито.

— А останалите?

— Занимават се с неща, на които все още не се гледа с добро око сред хората.

— Черна магия?

— Нищо чак толкова злоещо. По-скоро помощ, когато някой търговец помоли товара със зърно на конкурента му да изгние, или комарджия има нужда от солидна печалба. Сред нас има такива, които винаги са готови да откликнат на подобна молба.

— Срещу известно заплащане естествено.

София кимна и каза:

— Джеймс, някой избива магьосниците на Крондор.

— И колко още останаха? — попита Джеймс и неволно се озърна.

— Помогни ми да обърна каручката. Ох, трябваше да го направя, преди да започна товаренето.

Джеймс помогна на жената да обърне каручката към изхода на улицата и се подпря на стената, докато тя прикрепваше вързопите с въже.

— Защо не си купиш пони?

— Нямам толкова пари — отвърна жената и задърпа каручката по улицата.

— София, мога... да ти отпусна малък заем. Ти беше толкова мила с мен, когато бях малък.

Тя се усмихна и годините ѝ проличаха.

— А ти беше странно момче, Джими. Странно, но никога грубо. Все пак ти благодаря за предложението. — Когато стигнаха тъгла, тя спря и се обърна към него: — Май забравих да те питам защо дойде при мен.

Джеймс се усмихна.

— Всъщност, заради един дребен магьоснически проблем. — Той ѝ разказа накратко за амулета на принцеса Паулина и неговия ефект и завърши с думите: — Помислих си, че ако младият ми приятел настоява да прекарва още известно време в компанията ѝ, ще му е нужна защита срещу подсиления ѝ чар.

София се изкиска на определението му.

— Подсиления чар. Това ми харесва. Е, да знаеш, че май имам нещо, което може да помогне на приятелчето ти. — Тя заобиколи каручката и се наведе над един от вързопите. Извади една малка торбичка и започна да рови в нея. — Тука имам една много полезна билка, която обаче действа само няколко часа. Не, не това. — Тя вдигна един малък пръстен от сребристосив метал, върху който бе кацнало самотно полускъпоценно камъче. — Ето какво може да свърши работа. — Тя го подаде на Джеймс. — Пази приносителя си от различни дребни заклинания и чародейства. От рода на онова, което използва младата дама. Безполезно е срещу всяко по-силно заклинание, но поне ще неутрализира опитите ѝ да въздейства на младежа по друг начин.

Джеймс взе пръстена.

— Благодаря. Какво ти дължа?

— За теб — нищо. — Тя отново се запрегна в каручката.

— И откъде тази внезапна щедрост?

— И друг път си ми правил услуги, Джими. Да го наречем подарък на раздяла. — Тя дръпна каручката и излезе на оживената улица, която скоро щеше да я изведе от бедняшкия квартал.

Покрай Джеймс претичаха две момчета и той мигом отскочи. За миг си помисли, че са от уличните хлапета, които винаги действат по двойки — едното ти отвлича вниманието, а другото през това време ти отмъква кесията. После осъзна, че са най-обикновени деца, които се гонеха за забавление. Въпреки това по навик опипа кесията си, която се оказа на мястото си. След това настигна София.

— Позволи ми тогава да отвърна със същия жест. Там, където отиваш, ще са ти нужни средства за ново начало.

Тя се усмихна и очите ѝ блеснаха, докато приемаше от него шепата монети.

— Джими, винаги си бил мой приятел.

— А когато се успокоиш, че си в безопасност, прати ми хабер къде си.

— Обещавам — рече тя, потупа го по рамото и затегли каручката по пътя към източната порта.

Джеймс я изпрати с поглед, после закрачи обратно към двореца. Преди да се заеме със следващата задача за деня трябваше да обсъди някои неща с принца.

Все още нямаше напълно ясна представа какво се крие зад всички тези на пръв поглед случайни убийства на граждани в Крондор, но фактът, че между тях имаше и магьосници, бе достатъчно важен, за да го сподели с Арута.

Следобедното слънце напичаше, ала Джеймс усещаше мъртвешки хлад в костите си.

ГЛАВА 7

ЗАСАДА

Конете изцвилиха.

Уилям се огледа. Откакто го бяха произвели в офицерски чин, беше под постоянно напрежение, макар че го придружаваше един опитен сержант и малка група подбрани войници. Въпреки грубоватото си държане в офицерското помещение капитан Трегар го бе повикал настрана и го бе посъветвал:

— Ако искаш да се правиш на глупак пред хората си, издавай заповеди. Ако държиш да изглеждаш като човек, който знае какво прави, остави на сержант Матюс да взема решенията.

Уилям не можеше да признае с ръка на сърцето, че съветът му се понрави, но реши да го спазва стриктно. До момента никой не можеше да го обвини, че не изглежда като офицер, който знае какво прави. Той се обърна към сержанта.

— Матюс!

— Да, сър! — дойде незабавният отговор.

— Намери ни местенце, където да обядваме на спокойствие.

Пътят, по който се придвижваха, се извиваше нагоре из гористите хълмове на Северен Крондор. Уилям бе непрестанно нащрек, макар да нямаше никакви причини за безпокойство, тъй като този район се смяташе за относително спокоен. Случваше се от време на време някоя банда да нападне пътуващи търговци, но едва ли би дръзнала да се нахвърли срещу конен отряд войници. Принцът ненапразно бе спрял избора си върху този район — освен с изобилието на дивеч той бе известен и с относителната си безопасност.

— Сър — докладва сержантът, вперил в него искрящите си сини очи. — Зад завоя има хан. Не бих предложил да ноцуваме в него, но за обяд ще свърши работа.

— Прати някой напред да предупреди, че идваме — нареди Уилям.

Слушам, сър.

Един от войниците пришпори коня си в галоп по пътя и когато отрядът доближи хана, там вече всичко беше готово. Ханът бе двуетажен, от комина се виеше дим. Знакът на вратата изобразяваше пътник с торба на рамо, приседнал под дърво с разлистени клони.

— Наричат го „Дървото и пътникът“ — докладва сержантът.

Ханджията ги очакваше отпред. Войникът, изглежда, го бе предупредил, че гостите са знатни и изтъкнати, без да му казва кои са, и мъжът им се закланя почтително, докато слизаха от конете.

Херцогът на Оласко слезе без чужда помощ, но прислужникът се завтече и подаде ръка на принцеса Паулина. Облечена по момчешки с бричове и тясна фланела, тя не обърна внимание на протегнатата и ръка и сама скочи от седлото.

— Умирам от глад! — бяха първите ѝ думи. — Какво е днешното меню? — обърна се тя към ханджията.

— Милейди — поклони се мъжът, — ще ви предложим еленско на шиш в пикантен сос. Имам също така печена дива кокошка, която ще е готова до половин час. Освен това ще ви препоръчам тукашното сирене и прясно изпечен хляб, ябълки и други свежи плодове, както и сушени. Ей сегичка ми донесоха току-що уловена риба, но още не е сготвена. Ако желаете, ще наредя да...

— Еленското и кокошката ще свършат работа — прекъсна го херцогът. — Но първо — ейл. Умирам от жажда — и от глад.

Уилям се разпореди войниците да се погрижат за конете и багажа, след това се присъедини към останалите гости и подхвърли:

— За мен само ейл и плодове. Първо нахранете войниците.

— Благодаря, лейтенант — обади се зад гърба му Матюс.

Уилям знаеше, че войниците са закусили солидно тази сутрин и тъй като бяха привикнали с продължителни маршове, едва ли щяха да са толкова изгладнели, колкото хората на херцога. Но без съмнение щяха да оценят загрижеността му. Той последва благородниците в гостната. Подредбата бе скромна — две големи квадратни маси в центъра на стаята, две малки кръгли в двата ъгъла, стръмна стълба покрай едната стена, водеща към втория етаж, и тезгях, зад който върху рафтове бяха подредени различни шишета. Отстрани бе вратата на кухнята. Другата стена бе заета от голямо опушено огнище. Явно тук също се готвеше, тъй като откъм кухнята се приближи една жена, която постави нещо в къкрещото над огъня гърне. Над жаравата бе

поставен шиш с нанизан на него еленски бут, за чието равномерно изпичане се грижеше едно момче — гледаше ококорено ту бута, ту току-що влезлите благородници.

На една от кръглите масички бяха седнали двама мъже. Не изглеждаха въоръжени и първата преценка на Уилям бе, че не представляват заплаха. Единият бе доста възрастен, с посребряла оредяла коса, която висеше на масури до раменете му. Имаше голям закривен като клюн нос, който обаче не се забелязваше заради очите му. В тях се долавяше някакво властно предизвикателство. Едва сега Уилям забеляза, че дрехите му са от скъп вълнен плат, макар и да не са ушити по последна дума на модата. Събеседникът му бе загърнат в сиво наметало с отметната назад качулка. Беше или монах, или жрец, а може би някакъв магьосник, помисли си Уилям. Реши, че няма да е зле, ако поразучи кои може да са тези двамата и дали не представляват някаква заплаха.

Огледа се и забеляза, че ханджията продължава да кръжи трескаво около херцога и неговите хора. Тъй като моментът му се видя удобен, прекоси помещението и спря до масата в ъгъла.

— Нещо против да ми кажете каква работа имате тук? — попита той двамата непознати.

Мъжът с наметалото вдигна рязко глава, но като видя, че пред него стои офицер от личната стража на принца, отвърна:

— Сър, ние сме най-обикновени пътници.

Уилям долови нещо да преминава между двамата и за миг заподозря, че може да е мисловна реч. Той самият умееше да разговаря с животни — дарба, която притежаваше по рождение, макар досега да не ѝ бе открил полезно приложение. Но когато въпросът опираше до по-висша магия, си оставаше само един ням наблюдател, въпреки че успяваше да долови присъствието ѝ.

— Тук съм с особено важни гости на принца и ми е поръчано да се грижа за тяхната безопасност. Откъде идвате и накъде сте се запътили?

Мъжът с орловия нос каза:

— Тръгнал съм към брега, към едно селце на име Халденова глава. Идвам от Изтока.

— А аз отивам в Крондор, сър — каза другият. — Идвам от Егли.

— И просто така решихте да си правите компания по време на ядене?

— Срещата ни е случайна — отговори мъжът с наметалото. — Разказвахме си слухове и кой откъде идва и накъде е тръгнал.

— Имената ви?

— Аз съм Джакуин Медоса — отвърна мъжът, когото Уилям бе сметнал за монах или магьосник.

— А аз се казвам Сиди — рече другият.

Известно време Уилям ги разглежда внимателно. Имаше нещо в тях, което го безпокоеше. Но от друга страна, наистина изглеждаха като мирни пътници, седнали да похапнат.

— Благодаря ви. — Той кимна и без повече коментари тръгна към масата на херцога.

На нея вече бяха поставени халби с ейл и чинии с храна. Уилям повика ханджията и му нареди да отнесе една бъчонка ейл и храна на войниците. Едва след като се увери, че това е изпълнено, си позволи да седне, за да се нахрани. Но през цялото време не можеше да откъсне очи от кръглата маса с двамата непознати в ъгъла. Сигурен беше, че поне в половината от случаите мъжът, който се бе представил като Сиди, среща погледа му.

Принцесата го попита нещо, той се обърна да ѝ отговори след малката ѝ задявка, като прати мислена благодарност на Джеймс, задето му бе осигурил пръстена, защото сега девойката му се струваше привлекателна, но нищо повече — в сравнение с пламтящите желания, които будеше у него при първата им среща. Паулина, изглежда, не бе забелязала поохладнелия му ентузиазъм и продължаваше да дърдори каквото ѝ хрумне, сякаш си мислеше, че го държи в плен на магията си. След като приключи разговора с нея, Уилям отново погледна към ъгъла и видя, че двамата мъже са си тръгнали.

Когато пристигнаха на мястото за лагеруване, се свечеряваше. Късно следобед бяха пратили неколцина съгледвачи да открият подходящо място за нощувка, както и да разузнаят какви животни има из района.

Слугите чевръсто разопаковаха багажа и веднага се заеха да вдигат шатрите за херцога и неговото семейство.

Уилям и хората му щяха да нощуват под открито небе, но разполагаха с платнени навеси, в случай че завали. Докато слънцето се спускаше към хоризонта, слугите бързаха да приготвят вечерята, а Уилям се зае да разполага нощните постове. Макар районът да се смяташе за спокоен, младият офицер знаеше, че от него се изисква да проявява бдителност при всякакви обстоятелства.

Матюс също намина да провери постовете, а после и как са се погрижили за снаряжението и конете си останалите войници. По време на преход от всеки войник се изискваше да се грижи сам за състоянието на коня си, въпреки че отрядът се придружаваше от немалък брой прислужници.

Уилям се присъедини към семейството на херцога в просторната шатра — която по размери наподобяваше павилион — и седна до масата, която вече бе отрупана с ястия, плодове и вина. Херцогът го покани да сподели вечерята им с небрежно махване на ръката, после попита:

— Откриха ли нещо съгледвачите?

— Пресни следи от дивеч на североизток, ваша светлост. Лосове, елени и мечка с малкото си.

Херцогът привърши с оглозгването на една кокоша кълка и я захвърли настрана. Уилям въздъхна с облекчение, че херцогът не беше взел и хрътки. Майка му никога не бе одобрявала обичая по време на храна край масата да има кучета и той бе израсъл с неприязън към присъствието им по време на ядене. Слугите щяха да почистят костите преди херцогът да се оттегли.

— Не бива да се напада мечка, преди да е отбила рожбата си. Малките трудно оцеляват и това намалява популацията. Какво друго?

— Вероятно една голяма котка — отвърна Уилям.

Това повече се хареса на херцога.

— Съгледвачите не можаха ли да определят от какъв вид?

— Не бяха съвсем сигурни, милорд. Обикновено по тези краища се срещат пуми. Те са дръзки и нерядко се спускат посред нощ в селата, за да крадат овце или пилета.

— Познавам ги добре — прекъсна го херцогът. — Но ще ти кажа, Уили, не ги смятам за кой знае какво предизвикателство. Друго?

— Понякога от югозапад идват лъвовете, но почти винаги слухът за това ги изпреварва. Младоци, които нямат свой ловен район.

— От тях стават хубави ловни трофеи.

— Случва се — макар и много рядко — да се срещне и леопард.

— Ето това вече е нещо интересно. — Херцогът се поизправи. — Особено ако го сгациш на някое дърво. Там става наистина опасен.

— Може би утре ще получим по-благоприятни сведения.

С напредването на вечерта херцогът и синът му постепенно се увлякоха в спомени за предишни ловни излети и всеки взе да се хвали с успехите си, Паулина прекарваше времето си, зареяла поглед в далечината или в напразни опити да пофлиртува с Уилям, но той ги отклоняваше вежливо. Единствен принц Владич мълчеше, погълнат от мислите си.

След като слугите отнесоха останките от вечерята, Уилям се извини и стана, като се оправда, че трябва да провери постовете. Херцогът кимна и му махна да върви.

Уилям откри почти веднага сержант Матюс и го попита:

— Как е обстановката?

— Спокойна, сър.

— Аз ще си легна. Събуди ме за последната смяна.

— Искате да дежурите ли, сър? — попита с привидно безразличие Матюс.

Уилям знаеше, че много офицери оставят надзора на постовете на своите сержанти.

— Да, за да можеш и ти да поспиш преди утрешния преход — отвърна той с глас, от който личеше, че решението му не подлежи на промяна.

— Слушам, сър — кимна Матюс и Уилям тръгна към мястото, където бе оставил завивките си. Легна с доволна въздишка, загърна се в одеялото и почти веднага се унесе в сън.

Уилям отвори очи, отметна одеялото и се изправи още преди да осъзнае какво го е събудило. Не беше някакъв звук, нито вик или сигнал за тревога, а по-скоро усещане. Почти веднага успя да го определи. Конете бяха обезпокоени от нещо и умът му бе доловил тревогата им, сякаш я бяха изказали гласно. Само след секунди щяха да започнат да цвилят. Той тръгна към мястото, където ги бяха

завързали. Животните бяха повдигнали глави и наострили уши, а ноздрите им душеха нощния въздух.

Уилям не обичаше да разговаря с конете. Умовете им бяха странни, разделени.

„Какво има?“ — попита той мислено най-близкото от животните.

„Ловец! — дойде отговорът, придружен от неясното изображение на нещо, което се прокрадва в гората. — Подушвам ловец!“

Уилям погледна срещу вятъра — в посоката, от която идваше миризмата — и попита:

„Човек?“

Отговорът бе неясен. Някои от конете излъчваха образи на същество, наподобяващо голяма котка.

— Нещо не е наред ли, сър? — попита го Матюс, застанал до него.

— Не зная — отвърна Уилям шепнешком. — Конете са изплашени.

— Да не би в гората да има глутница?

Уилям не посмя да сподели със сержанта необичайната си способност. Вместо това само кимна.

— Може и да се навърта някое животно и конете да са го усетили...

Още преди да завърши изречението, конете започнаха да цвилят и да се дърпат уплашено.

— Тревога! — извика Матюс. — Всички на оръжие!

Уилям измъкна сабята и в същия миг нещо голямо и черно профуча край него, но едва когато го подмина, носейки се на известно разстояние от земята, той осъзна, че не е птица, а едро четирикратно същество. То прекоси с няколко скока лагера, мярна се за миг край огъня и се изгуби от другата страна.

— Проклет да съм! — викна Матюс. — Това беше черен леопард!

Наскачалите мъже бяха вдигнали оръжията си. Херцогът и синовете му изскочиха от шатрата. Когато Уилям се приближи към тях, вече им бяха докладвали за появата на голямата черна котка.

— Страхотно, а? — посрещна го херцогът с усмивка. — Колко мило от страна на леопарда да ни съобщи по този начин за присъствието си. — Той се огледа и попита: — Колко е часът?

— Остават три часа до изгрев-слънце, ваша светлост — обади се Матюс.

— Добре — кимна херцогът. — Хайде първо да закусим, а после ще тръгнем по дирите на този чернокож дявол.

— Както наредите, ваша светлост — рече Уилям.

Херцогът се върна в шатрата, а Уилям нареди да приготвят порано закуската. Не се съмняваше, че когато слънцето се покаже над хоризонта, вече ще са далеч навътре в гората.

Скоро започна да се развиделява и той отпрати тревожен поглед към близките дървета, скрити от ниска мъгла. Не можеше да се отърве от странното усещане, че леопардът се спотайва там и ги наблюдава.

Херцогът се появи само след няколко минути — потриваше нетърпеливо ръце.

— Лейтенант, да закусим здраво, че ни чака дълъг ден.

— Разбира се, ваша светлост — отвърна Уилям и с мъка откъсна поглед от гората.

Докато вървяха към шатрата на херцога, благородникът подметна:

— Ама голям късмет извадихме, че чудовището реши да ни се покаже само, а? Човек би си помислил, че направо ни кани да тръгнем подире му.

Уилям не отговори, но мислите му съвпадаха с думите на херцога. Само дето той не смяташе случая за толкова невинен.

Следван от сина си, племенника и дъщеря си, херцогът се промъкваше безшумно през обвитите в мъгла дървета. Съвсем близо зад тях вървеше Уилям с отряда си от шестима войници. Най-отзад се придвижваха слугите и носачите. От откъслечните си наблюдения върху действията на херцога Уилям бе стигнал до заключението, че той е опитен ловец. Движеше се съвсем безшумно дори в сравнение с войниците.

Най-отпред крачеше един от следотърсачите, който вървеше по дирята на леопарда. Уилям бе напрегнал вътрешните си сетива, за да долови и най-малкия признак за присъствието на котката, но засега не усещаше нищо, освен дребни животинчета, които си разменяха уплашени сигнали: „Големи ловци! Опасност!“

Притихналата гора го потискаше. Само от време на време от клоните и листата над тях падаха капки.

С всяка крачка безпокойството му нарастваше. След още двадесетина крачки той прошепна на хората зад себе си:

— Ще се приближа към херцога. Повикайте слугите насам.

— Разбрано — отвърнаха му също шепнешком.

Уилям ускори крачка и скоро задмина слугите. Забеляза, че един от тях — този, който носеше оръжията на херцога — трепери от страх. Малко след това се изравни с принцесата, която крачеше зад брат си. Още по-напред различи сред мъглата силуета на херцога и принц Владич зад него. Изведнъж се смрачи и Уилям долови тревожния повик на вътрешния си глас. Спрял до херцога, съгледвачът се озърташе объркано, сякаш бе изгубил дирите на животното.

Херцогът вдигна ръка да спрат. Уилям неволно посегна към сабята си. Херцогът държеше лъка си готов за стрелба и не откъсваше втренчен поглед от гъстите сенки пред себе си, сякаш се опитваше да ги разсее с волята си. Изведнъж нещо се раздвижи високо над главата му и Уилям, който го забеляза пръв, извика:

— Това е клопка! Над вас!

Херцогът реагира, без да се двоуми — отскочи настрани и в същия миг отгоре се хвърли грамаден черен силует. Принц Владич пусна тетивата и стрелата изсвистя през мястото, заемано допреди секунда от животното. Леопардът тупна меко на земята, извъртя се, замахна с предната си лапа и удари херцога по рамото.

Уилям вече бе стигнал до Казамир, Синът на херцога отпусна тетивата, стрелата профуча опасно близо до братовчед му и се заби в крака на черния леопард.

Уилям изскочи пред херцога в мига, когато котката се готвеше да се хвърли върху него. Мечът му изсвистя и той усети как съсича рамото на леопарда. Животното нададе болезнен вопъл, забрави за атаката срещу херцога, обърна се и се втурна към гората, последвано от цял порой стрели.

Уилям се наведе над херцога, но той отблъсна протегнатата му за помощ ръка и кресна:

— След него!

— Не бива, ваша светлост!

— Махни се от пътя ми, момче! — викна херцогът и го избута встрани.

— Но, сър, вие сте ранен! — възрази Уилям. — Звярът ще ви подуши от цяла миля.

— Ходя на лов за леопарди отпреди да си се родил, момче! Пусни ми ръката!

Но Уилям успя да го задържи, докато не дотичаха синът му, дъщеря му и неколцина войници.

— Това не беше леопард, ваша светлост — рече Уилям.

— Какво? — Херцогът чак подскочи.

— Това не беше леопард.

— Но аз го видях! — възрази херцогът и продължи да се дърпа.

— Приличаше на леопард, но не беше.

— А какво беше тогава? — попита принц Владич.

— Магьосник — отвърна Уилям и едва сега пусна ръката на херцога. — Магьосник от Нисшия Път. — И прибра меч в ножницата.

— Магьосник ли? — повтори Паулина. — Откъде знаеш?

— Милейди, познавам магьосниците също толкова добре, колкото вие — леопардите. Повярвайте ми.

— Менящ облика си? — попита Казамир.

Уилям кимна.

— Тотемът на леопарда. Трябва да е доста силен, щом е в състояние да приеме подобен облик.

— Дойде в лагера, сякаш знаеше какво прави, татко — обади се Паулина.

— Искаше да тръгнете след него — обясни Уилям. — Беше излязъл на лов за вас. — Той посочи съгледвача, спрял недалеч от тях. — Макар че вървеше най-отпред, леопардът го пропусна, за да ви строши гръбнака.

— Да ми строши гръбнака?

— Скочи право върху вас. Ако не бяхте отскочили, когато викнах, щеше да ви убие.

— Истина е, ваша светлост — намеси се съгледвачът. — Ако ви беше докопал, сега щяхте да сте мъртъв.

— Ударът, преди да избяга, целеше да ви предизвика да го последвате — рече Уилям.

— Точно това смятам да направя. Сега аз ще го гоня — заяви гневно херцогът, без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше от раната на рамото му.

— Не, ваша светлост — възрази Уилям и махна на сержант Матюс. — За вас ловът е забава, но когато става въпрос за преследване на опасни престъпници, това вече е мое задължение. — Той се обърна към сержанта. — Придружете херцога до шатрата му и се погрижете за раните му. Искам да ми пратите десетина войници. — Уилям повика съгледвача. — Провери ясна ли е дирята, но внимавай. Помни: сега преследваме човек, а не диво животно.

Съгледвачът кимна мълчаливо, обърна се и потъна в гората. Херцогът понечи да възрази, но се намеси принц Владич:

— О, стига, чичо. Позволи им да се погрижат за раните ти. Не е наша работа да преследваме магьосници.

Уилям забеляза, че херцогът изучава внимателно следата, след което му хвърли дълъг изпитателен поглед. Едва след това кимна, обърна се и закрачи към лагера. Малко след това към тях се приближиха дузина войници и Уилям им даде знак да го последват.

— Очакваме нова засада — обясни им той шепнешком, — от човек или леопард, но ще го разберем едва когато ни нападне. Движете се на равни разстояния един от друг.

Той тръгна пръв и войниците изчакаха търпеливо, докато заемат местата си в колоната. Скоро мъгливата гора ги погълна.

Слънцето вече се бе изкатерило високо на хоризонта, но дълбоко в гората цареше мрак.

— Страшно е — промърмори съгледвачът. — Не разбирам защо е толкова тъмно.

— Сякаш някой е... — Уилям млъкна. Познаваше заклинанието, но не можеше да си спомни името му. Макар че бе израсъл на Звезден пристан, нямаше интерес към изучаване на магията — тъкмо по тази причина отношенията с баща му Пъг си оставаха изострени. Все пак имаше известна представа. — Това е заклинание за спускане на мрак, което сгъстява сенките и позволява на този, който го използва, да се притаи сред тях... — Изведнъж той се надигна, огледа се и извика: — Назад към лагера!

— Обкръжени ли сме?

— Не ние — херцогът е в опасност! — извика Уилям и се затича по обратния път. Останалите го последваха. — По-бързо! — кресна им той през рамо.

Вече не се налагаше да пазят тишина и гората се изпълни с тропот на крака, пукот на скършени съчки и дрънкане на оръжия. Никой не говореше, всички си пазеха силите за предстоящото.

Уилям пръв чу шума от битката. С него имаше дузина войници, следователно в лагера бяха останали осем, плюс сержант Матюс, прислугата и носачите. Казамир и принцът вероятно бяха опитни воители, а херцогът сигурно също щеше да съумее да се защити, въпреки раните си. Уилям прокле мислено собствената си недосетливост. Беше нарушил едно от основните правила на военното дело: никога не разделяй силите си пред лицето на врага, освен ако не разполагаш с ясно изразено преимущество.

Беше предположил, че срещу него има само един магьосник. Но очевидно бе сгрешил.

Сред звътенето на оръжия се чуваше ръмжене и вой. Щом стигна лагера, Уилям видя първата котка — едър леопард, но с петниста козина, а не черна, като на онзи, чиято форма бе приел магьосникът. Уилям се втурна към него и същевременно започна да му праща мисловни сигнали: „Бягай! Опасност!“ Но умът му се удари в невидима преграда, някаква загадъчна стена, която пречеше на мислите му да стигнат до ума на котката, както и да долавят нейните мисли. Леопардът се извърна към него, изръмжа разярено и се хвърли напред.

Уилям измъкна двуръчния си меч и го насочи към гърдите на животното, оставяйки инерцията на скока да замести необходимостта от удар. Леопардът се наниза на острието с болезнен писък, размаха безпомощно лапи във въздуха, строполи се на земята, загърчи се и издъхна.

Освен животни в лагера имаше и хора. Трима мъже стояха близо до шатрите, всеки от тях облечен с мантия и стиснал дълъг жезъл. Двама от тях изглеждаха в транс и Уилям бе сигурен, че тъкмо те ръководят атаката на леопардите, които виждаше да се мятат наоколо — докато третият ги охраняваше. Уилям хукна право към него.

Някак подсъзнателно, без да откъсва вниманието си от набелязаната цел, забеляза, че войниците му са се разделили на двойки и тройки и отбиват атаките на озъбените свирепи чудовища, които явно също действаха заедно, насочвани от опитна ръка.

Магьосникът забеляза приближаването на Уилям, вдигна жезъла си и го насочи към младия офицер. Уилям се приготви да отскочи в страни, но не бързаше, тъй като не знаеше какво ще е заклинанието.

Болката го заля внезапно, на вълни; зад гърба му се разнесоха писъците на войниците. Уилям се олюля, но после осъзна, че макар тялото му да е изтръпнало от нетърпимата болка, все още може да се движи. Магьосникът, който бе насочил жезъла си към него, се ококори от изненада, като видя, че не го е повалил с удара си. Захвърли жезъла, измъкна от пояса си закривен кинжал и с животински рев скочи върху олюляващия се лейтенант.

Уилям успя само да вдигне меча и — както постъпи при нападението на леопарда — да насочи острието му към гърдите на магьосника. Този път обаче добави и малко от силата си, така че острието прониза гърдите на нападателя му и се показа от другата страна. Магьосникът изцъкли очи, изпусна кинжала и увисна мъртъв върху меча.

Уилям го остави да падне и измъкна меча от гърдите му. Когато се обърна, видя, че всички войници се въргалят на земята, гърчейки се в ужасни мъки.

Сред ръмженето на животните и писъците на ранените Уилям си даде сметка, че не разполага с много време за действие. Вдигна меча и посече най-близкия магьосник — онзи, когото бе срещнал в крайпътния хан и който се бе нарекъл Джакуин Медоса. Острието сякаш се удари в дънер на як дъб, а магьосникът дори не падна, само се люшна напред. Уилям не се изненада, тъй като имаше известна представа за силите на магията и предполагаше, че тялото на противника му е защитено не само от мускули и кости. Някои магьосници, които изглеждаха с крехка конструкция, в действителност можеха да издържат на удар със сабя, меч или стрела.

Магьосникът извърна глава и втренчи поглед в Уилям, но преди да успее да изрече някое заклинание, младият офицер нанесе още един, добре премерен удар, който му отсече ръката от рамото.

Магьосникът изпищя и падна, а от раната бликна кръв. Уилям го довърши без капка милост, като му преряза гърлото.

Последният магьосник също издъхна бързо и веднага след това шумът на битката започна да се променя. Свирепите животински звуци се превърнаха в уплашени вопли, но дори след смъртта на магьосниците леопардите продължаваха да се бият.

— Назад! — извика Уилям на хората си. Животните не бяха по-малко опасни, след като ги беше лишил от напътствията на магьосниците, и единственият начин да спаси хората си бе като ги накара да избягат в гората.

Той затвори очи и се помъчи да оформи в представите си образа на грамаден разярен лъв, готов да защитава територията си от нашествието на леопардите. Нито един леопард не би дръзнал да се изправи срещу подобно чудовище и вместо това би предпочел да се оттегли с максимална бързина.

Което и стана — изведнъж леопардите побягнаха от бойното поле. Само след секунди в лагера се възцари странна тишина.

— Сержант Матюс! — провикна се Уилям.

— Сър — отвърна Матюс с отпаднал глас и се приближи. Лявото му рамо беше цялото в кръв.

— Иди да те превържат, после се яви на доклад — нареди му Уилям.

Херцог Радсвил и синът му излязоха от шатрата — и двамата бяха опръскани с кръв.

— Всичко наред ли е, ваша светлост? — попита ги Уилям. Херцогът кимна и се огледа.

— Тези проклети котки... Нищо не разбирам. Леопардите винаги ловуват сами...

— Погледнете! — прекъсна го Казамир е преbledняло лице.

Уилям втренчи поглед към тримата магьосници, които бе убил, и откри, че телата им се променят. За пръв път им се случваше да присъстват на нещо, на което бяха ставали свидетели малцина простосмъртни: магьосник, който се възвръща към тотемния си облик. Вторият магьосник, този, който бе изненадал Уилям със силата си, се превръщаше в огромен черен леопард.

— Този ви дебнеше, ваша светлост — посочи го Уилям.

— Откъде знаеш? — попита херцогът.

— Ето къде го раних първия път. — Уилям се наведе към белега на лявото рамо. След това побутна отсечената ръка. — А после ударих тук. Този човек беше вчера в хана — представи се като Джакуин Медоса.

— Да, и аз го познах — обади се принц Владич.

— Как се спасихте? — попита го Уилям, който не можеше да скрие облекчението си.

— Чичо ми и братовчед ми са герои — отвърна Владич. — Преобърнаха масата и ме скриха зад нея. Докато ме защитавах, получиха доста сериозни рани.

— А принцесата? — попита Уилям.

— Тя беше зад мен — рече Владич. — Скрихме я вътре в шатрата.

Уилям огледа полесражението.

— Колко бяха хищниците?

— Поне дузина — отвърна един от войниците. — А може би повече, сър.

Уилям поклати глава.

— Сбор на тотема. Рядка и много силна магия. Тези, които се опитаха да ви убият, ваша светлост, бяха наели магьосници с голяма сила. Малцина биха могли да сторят онова, което направиха тези тримата.

— Ласкаеш ме, лейтенант. Но тези типове нямаха намерение да убиват мен.

— Сър? — Уилям го погледна учудено.

— Да, защото бяха дошли за мен — обади се Владич. — Лесно можеха да убият чичо ми, но атаките им бяха съсредоточени върху моя милост.

Уилям го погледна неразбиращо.

— Мисля, че мога да ти обясня — заговори херцогът, стиснал зъби, за да преодолее болката. — Ако не ме беше пратил да се върна в лагера, щях да съм с теб в гората, когато леопардите нападناха. Владич несъмнено щеше да бъде убит, както и всички останали. Бих могъл да ти обясня всичко подробно, след като ми превържат раните, но с две думи картината е следната: някой иска принцът на Оласко да умре. При това държаха това да стане на територията на вашия принц.

Уилям почувства, че по гърба му преминават ледени тръпки. Значи целта бе не само смъртта на един наследствен принц — крайната цел бе да се предизвика война.

ГЛАВА 8

АТАКА

Слугите се втурнаха напред.

Уилям даде знак на Матюс да разузнае местността около хана, докато слугите приготвят стаите за херцога и хората му. След края на атаката на магьосниците младият офицер бе преценил набързо ситуацията и бе стигнал до няколко заключения.

Първото бе, че двама или трима много могъщи магьосници бяха осъществили нападение, организирано и планирано до последната подробност. Което означаваше, че са били предизвестени за приближаването на херцога. Уилям се замисли какъв може да е източникът на тази информация — шпионин в двореца или случаен наблюдател, който ги е видял, когато са напускали града. Съжали, че Джеймс не е с тях, защото той бе много по-опитен в подобни ситуации. Уилям не беше кой знае какъв специалист по интригите, битката бе неговата истинска стихия — стратегия и тактика, тилова поддръжка, отбрана и нападение.

Второто неприятно заключение бе, че току-що е загубил седем от двайсетте си войници и около половината прислуга. Почти всички бяха загинали при атаката на хищниците. Само бързата реакция на херцога бе спасила Владич и Паулина от подобна участ.

Странно бе, че разказите на очевидците за сражението се разминаваха. Някои от слугите твърдяха, че са видели и облечени в черно хора между леопардите, докато други заявяваха, че не е имало нищо подобно. Сред първите бяха херцогът, Паулина и Владич.

След като се убеди, че херцогът е твърде тежко ранен, за да потеглят веднага за Крондор, Уилям прати конници за подкрепление в града, а отрядът се разположи в хана. Заръча, освен войници да им изпратят и знахар. Сержант Матюс бе успял да намали кръвотечението на раната на херцога с помощта на изкусно пристегнатата превръзка, но бинтът бързо подгизна от кръв и херцогът видимо губеше сили.

Принцеса Паулина също даваше признаци, че се нуждае от помощ, но Уилям не знаеше как да постъпят с нея. Тя седеше, зареяла невиждащ поглед нанякъде, и приличаше на уплашено дете.

Скоро се спусна нощта и Уилям излезе да провери постовете. Бяха му останали само единайсет войници — трима прати в града за подкрепление, а трима други бяха ранени. Дори да се прибавеха двамата принцове, пак не разполагаше с достатъчно годни да носят оръжие хора в случай на нова атака. Не можеше да разчита, че ще удържи дълго крайпътния хан, нито на помощта на ханджията и семейството му.

Умът му прехвърляше трескаво различни възможности. Всичко, което знаеше за магията, бе научил в Звезден пристан, сред едно сравнително добре организирано общество на магьосници, решили да изучават заедно това изкуство и да споделят познанията си.

Въпреки това бе чувал разни истории — най-вече от младите студенти, — които бе взел за рожба на тяхното въображение — истории за черни заклинания и тайни ритуали, извършвани от поклонниците на злите сили. Не всички магьосници мечтаеха да постъпят в Звезден пристан и да станат част от нещо голямо и красиво — имаше такива, които предпочитаха да останат настрана и да задоволяват най-ниските си амбиции.

Та някои от тези истории бяха за магьосници, които продавали черни отвари и зловредни талисмани на почитателите на тъмната магия, както и за такива, дето се прекланяли пред луди богове. Ритуалите им, шепнеха си студентите, били кървави и жестоки и Уилям дълго време — до днешната атака — бе смятал тези разкази за измислени, колкото да плашат вечер децата край огнището.

Сега обаче не се съмняваше в тяхната достоверност.

Все така унесен в тези мрачни мисли, той се прибра в хана. Посрещнаха го двама от войниците му, които бяха задържали човека, представил се като Сиди.

— Защо си още тук? — попита го направо Уилям.

— Ханджията ми каза, че утре оттук щял да мине известен търговец с добра репутация — отвърна мъжът с орловия профил. — Сметнах, че ще е по-безопасно да пътувам с него и охраната му. — Той погледна многозначително раните на Уилям. — Виждам, че предположенията ми са били правилни.

Уилям не можеше да се пребори със завладялото го подозрение.

— Човекът, с когото вечеря вчера — заговори той, — онзи, дете се представи за Джакуин Медоса. Той ни нападна.

Дори мъжът да знаеше за атаката, изненадата му бе напълно убедителна.

— Значи е бил бандит?

— Не, магьосник. Имаше и приятели.

— Така си и помислих — кимна Сиди. — Разправяше ми нещо за някаква сила, на която служел, но аз реших, че го прави, за да ме впечатли, та да му платя вечерята. — Сиди поклати глава. — Вярно, че не приличаше на бандит.

Уилям стигна до извода, че няма смисъл да го подозира в съучастие. Ако беше така, Сиди едва ли щеше да остане в хана.

— Имали сте късмет, лейтенант — продължи Сиди. — Покрай пътешествията си разбирам малко от магии и трябва да ви кажа, че дори най-слабото заклинание може да причини сериозни неприятности.

Уилям вдигна ръка и показа пръстена, който му бе подарил Джеймс.

— Ето това ми спаси живота. Носех го по съвсем друга причина, но то отби едно заклинание срещу мен, или поне го отслаби дотолкова, че да успея да довърша магьосниците.

Докато съобщаваше за смъртта на тримата магьосници, той втренчи изпитващ поглед в лицето на Сиди, но отново съзря само искрено учудване:

— Магьосници ли? Значи не е бил само един?

Уилям кимна.

— Важното е, че са мъртви.

— Наистина чудесен завършек.

Появи се един прислужник и докладва:

— Лейтенант, състоянието на херцога се влошава.

Уилям понечи да се качи по стълбата, но Сиди го улови за рамото.

— Позволете ми да дойда с вас. Имам известни, макар и скромни, лечителски умения.

Уилям се поколеба, но после кимна.

— Ще си взема торбата от стаята, там нося билки.

Уилям даде знак на един от войниците да придружи Сиди до стаята му и се отправи към покоите на херцога.

Това беше най-голямата стая в хана, но въпреки това малка, според дворцовите стандарти. Херцогът лежеше в леглото, бледото му лице бе покрито с едри капки пот. Малко по-късно влезе Сиди, нарамил голяма платнена торба. Под строгите погледи на Казамир и Владич присъстващите се отместиха, за да направят място. Сиди сложи торбата на леглото до главата на херцога, огледа раната и каза:

— Краищата ѝ са потъмнели. Тук нещо не е наред.

— Нищо чудно, като се има предвид кой го рани — тихо каза Уилям.

Сиди се замисли, после заговори отново:

— И друг път съм виждал магьоснически рани, които не зарастват. Убийците използват кинжали с натопени в отвара остриета, а някои зверове могат да разкъсват кожата така, че после да не заздравява изобщо. Познанията ми по този въпрос са оскъдни, но тук имам един прашец, който може да забави процеса, докато го откарате в някой храм.

— Говори с мен, човече — обади се херцогът. — Не съм умрял.

— Хиляди извинения, сър — сепна се Сиди. — Още като ви видях вчера, си рекох, че трябва да сте човек с голяма власт и положение. Боях се да не ви оскърбя, като се обръщам направо към вас.

— Милорд, този човек е Сиди и каза, че би могъл да ви помогне.

— Прави каквото знаеш — изстена херцогът, после добави отпаднало: — Моля те.

Сиди отвори торбата и извади една кесия.

— От това ще ви заболи, милорд.

— Прави каквото трябва. — Херцогът стисна зъби.

Тъканта около раната беше белезникава и подпухнала, а от самата рана сълзеше кръв, примесена с жълтеникавобяла течност. Миришеше на гнило. Сиди отвори кесията и посипа раната със зеленикав прашец. Херцогът изстена и със свистене си пое въздух през стиснатите зъби. Казамир улови ръката на баща си и херцогът на свой ред стисна неговата; от очите му бликнаха сълзи.

След около минута той обяви с разтреперан глас:

— Божичко, все едно ми завряха нагорещено желязо в раната!

Сиди кимна.

— Почти същото е, милорд. Прашецът изгаря заразата. Невинаги от него минава, но поне досега е помагал.

— Мисля да поспя — рече уморено херцогът.

Стаята бързо се изпразни. Вътре остана само Казамир, за да бди над баща си. Владич отведе Уилям настрана и го попита тихо:

— Лейтенант, какво е положението?

— Разполагаме с дузина войници, сградата е подходяща за отбрана. Надявам се утре предобед да пристигне подкрепление, поисках с войниците да пратят и знахар.

— Дано да сме живи, докато дойде помощта. Очакваш ли друга атака?

— Не зная какво да очаквам, но съм се приготвил за най-лошото.

— Разкажи ми за атаката — рече Владич. — Одеве спомена, че разбираш малко от магия. Какво всъщност знаеш?

— Баща ми е херцогът на Звезден пристан — там израснах и аз. Виждал съм и съм чувал най-различни неща. Тези тримата, които ни нападнаха, според мен са едни от най-добрите магьосници, следващи Нисшия път. Онзи, който примами чичо ви... — Уилям направи пауза, после продължи: — Някои магьосници се заклеват пред тотемни същества — в замяна на определени способности. Една от тях е способността да приемат облика на тези същества. Колкото по-дълго време прекара магьосникът в кожата на животното, толкова повече мисли като него, така че това е опасна игра. Но колкото по-могъщ е магьосникът, толкова по-силно става животното. Тотемът на големия черен леопард ни подсказва, че този човек, който се наричаше Джакуин Медоса, е един от най-могъщите познавачи на тази магия. Мисля си, че баща ми със сигурност е чувал за него.

— Но защо един могъщ магьосник ще посяга на моя живот?

— Причините да се търси смъртта на един принц са много и различни — отвърна Уилям, — също както са различни и човешките амбиции, ваше височество. Всяка една от тези причини може да се превърне в мотив.

— Политическо убийство?

— Така си мисля. Това е най-доброто обяснение, освен ако враговете ви не са в тесни връзки с магьосниците. В двора на принц Арута има специалисти, които ще са по-добре запознати от мен с този

въпрос. Това, което споделих с вас, са само мои предположения, непотвърдени от никакви факти.

— И това не е малко, лейтенант — рече замислено принцът. — А тази нощ? — Той погледна Уилям въпросително.

— Ако са били само трима, значи сме в безопасност. Дори да са оцелели, ще са твърде изтощени, за да подновят атаката. Призоваването на други животни от тотема отнема време и изисква пълно възстановяване. Ето защо двама от тях се бяха заели с тази работа. А третият ги пазеше.

Владич кимна.

— А ти как успя да издържиш на заклинанието?

Уилям вдигна ръка.

— С помощта на ей този пръстен.

— Много полезен талисман. Но защо го носиш?

Уилям не можа да се сдържи и се изчерви.

— Всъщност даде ми го един приятел, за да издържа на чара на братовчедка ви и да мога да се отдам всецяло на службата.

Владич се подсмихна.

— Ще стигнеш далече, лейтенант. — Той погледна към стълбите и добави: — Не е зле да похапнем. Не вярвам, че нощта ще бъде спокойна.

— Защо, ваше височество? — попита Уилям, докато го следваше надолу.

— Защото се съмнявам толкова изкусни в подготовката си противници да не разполагат с резервен план.

— Така е — съгласи се Уилям и отново се зае да прехвърля различни възможности за подобряване на отбраната.

Уилям бе разположил постове на всички входове на сградата. Нареди на войниците, които се грижеха за конете, да изоставят конюшните и да се приберат в хана, тъй като позицията им бе твърде уязвима. Имаше двама войници при вратата на кухнята и други двама при главния вход. И двете врати бяха залостени с дебели дъбови резета, но ако се съдеше по ръждясалите и изгнили панти, вратите едва ли щяха да издържат на някой по-силен напън отвън. Имаше по един пост на всеки от прозорците на първия етаж. Сержант Матюс бе заел

позиция пред вратата на стаята на принца, с още един човек до прозореца на втория етаж.

Останалите шестима войници бяха налягали под масите в гостната, облечени с ризници и с оръжия в ръце. Уилям бе опитвал да спи с ризница по време на ученията, но така и не можа да му хване цаката. Ето защо реши да не си прави труда.

Той седна на масата, където бяха вечеряли. Беше твърде възбуден, за да заспи. Потънал в мисли и тревожни предположения, скоро изгуби представа за времето. Макар да знаеше, че не е допуснал нито една сериозна грешка, продължаваше да се терзае, че не е изпълнил дълга си докрай. Един благородник, дошъл в страната им на приятелско посещение, лежеше тежко ранен на горния етаж, бяха загинали войници и за един кратък миг всичко висеше на косъм. Не се и съмняваше, че капитан Трегар ще изрече доста горчиви думи по въпроса.

Неусетно се унесе в дрямка, но някакво движение наблизко го накара да се сепне. Беше Сиди, който се наведе към него и му пошепна:

— Лейтенант, извинете, че ви стреснах.

— Няма нищо. И без това не исках да заспивам.

— Ако ще ни нападнат, ще е скоро. Зората е след два часа.

Беше прав. Противникът естествено знаеше, че часовете преди изгрев-слънце са най-подходящи за нападение.

Уилям втренчи поглед в лицето на Сиди — опитваше се да го огледа по-внимателно на трепкащата светлина на свещта.

— С какво всъщност се занимаваш? — попита го той.

— Живея в едно малко селце в Халденова глава. Това е нагоре в планината.

— И от какво се прехранваш?

Мъжът повдигна рамене.

— Ами, търгувам — скъпоценни камъни, редки минерали, понякога и с информация. По нашия край се срещат всякакви хора и други същества — таласъми и тролите, — които са готови да разменят едни дрънкулки за други.

— Нали не си контрабандист на оръжие? — попита Уилям.

— Имам други неща, които тролите и таласъмните ценят. Не всичко, което търсят, е контрабанда.

Уилям въздъхна.

— Извинявай за проявеното недоверие, но при тези обстоятелства...

— Разбирам. Вчера седях с човека, който по-късно ви нападна. Но с моята професия не мога да си подбирам компания.

Уилям се загледа към вратата, сякаш очакваше всеки миг върху нея да се стоварят удари.

— Дали ще дойдат? — запита се той на глас.

— Скоро ще узнаем.

Настъпи тишина. Минутите се нижеха една след друга. После един от часовоите се провикна:

— Лейтенант!

— Какво? — попита Уилям и извади меч.

— Нещо се движи навън, сър.

Уилям напрегна слух. В първия момент не чу нищо особено, после го долови. Някой се прокрадваше отвън и проверяваше дали прозорците са залостени.

Изведнъж се чу тропот на бягащи крака, после вратата отхвърча с трясък навътре. Не беше необходимо да вдига тревога, защото войниците вече бяха наскочали.

Четирима мъже бяха разбили вратата с една дебела греда, която пуснаха на земята. Невъоръжени, те се нахвърлиха върху Уилям, Сиди и другите двама часовои, а зад тях в хана нахлуха други четирима със саби в ръце.

Уилям изрита един от мъжете в слабините и посече този зад него, докато той се готвеше да скочи върху Сиди. Сиди измъкна от пояса си кинжал и се извърна към следващия нападател, който размахваше къса крива сабя.

Шум от горния етаж подсказа на Уилям, че Матюс е барикадирал вратата на херцога и се готви да посрещне двамата, които се качваха по стълбите.

Те обаче се оказаха много по-опасни противници от първите четирима, които бяха нахлули през вратата.

Всеки от тях бе облечен в черно и с качулка, изпод която се виждаха само искрящите му очи. Носеха широки панталони, стиснати с гети на глезените и затъкнати в рязаните ботуши. Черните им ризи

също бяха пристегнати на китките и вратовете, дори оръжията им бяха почернени.

— Пазете се от вратата! — извика Уилям. — Може отвън да има стрелци.

Мъжът, който се бе изправил срещу него, замахна със сабята си и Уилям посрещна закривеното острие с двуръчния си меч. Помещението се изпълни със звън на метал. Противникът му опита удар от другата страна и Уилям изведнъж изпита усещането, че го изпробват. Поотслаби преднамерено защитата си, очаквайки следващата атака да е от същата страна и с далеч повече сила и наистина един хоризонтален удар едва не попадна в сърцето му.

Миг след това мъжът срещу него се изцъкли и наведе глава към острието на меча на Уилям, което бе пронизало гърдите му. Още в самото начало на обучението си по фехтовка Уилям бе научил една важна тайна — че повечето сабьори смятат меча за сечащо, а не за промушващо оръжие и не очакват острието му да се насочи към тях. Ето защо бе заучил някои бързи мушкащи удари и използваше меча така, както другите използваха рапирата. Както неведнъж бе споменавал учителят му по фехтовка, сечащите удари раняват, но убиват мушкащите.

Мъжът се строполи на пода и в същия миг Уилям се обърна към двамата други облечени в черно нападатели, които тичаха нагоре по стълбите. Втурна се след тях и ги застигна тъкмо когато се счепкаха с Матюс и двамата му помощници.

Уилям повали единия от тях с удар отзад, докато другият покоси смъртоносно войника до Матюс.

Матюс успя да го посече, но нападателят пренебрегна болката, извъртя се ловко и тласна сержанта към Уилям. Вкопчени за миг един в друг, те трябваше да гледат безпомощно как мъжът се хвърля към вратата на спалнята на херцога.

Вратата отхвърча навътре сред порой от трески, които се разпръснаха като миниатюрни стрелички. От съседната стая долетя писък.

— Принцесата! — извика Уилям на Матюс и го тласна към стаята на херцога. После изрита вратата на стаята на принцесата. От удара се разтърси цялото му тяло, но вратата все пак поддаде.

Паулина се бе свила в ъгъла, скрила лицето си в юмручета. Някой се подаде в рамката на разбития ѝ прозорец. Уилям прекоси стаята с два бързи скока и го прободде с меч в гърдите.

Мъжът издъхна без звук.

Уилям коленичи до принцесата, която го гледаше с разширени от ужас очи.

— Всичко наред ли е? — попита я той.

Тя продължаваше да го гледа втрещено, но поне бавно кимна. Уилям сметна това за знак, че не е ранена.

— Не мърдайте — прошепна ѝ той. — Стойте тук. След малко ще дойда.

Втурна се в съседната стая и откри Владич, Казамир и Матюс надвесени над двамата мъртви убийци. Херцогът лежеше, по-блед от всякога, и се озърташе, сякаш не знаеше къде се намира.

Успокоен, че тук никой не е пострадал, Уилям нареди:

— Сержант, последвайте ме.

Двамата слязоха на долния етаж, където видяха трима мъртви войници и петима убити нападатели. Откъм кухнята се чу шум от бой и Уилям извика:

— Сержант, пазете стълбите!

След което се втурна натам.

Още трупове се въргаляха по пода, между тях ханджията, жена му и малката им помощничка. Двама облени в кръв войници бяха затиснали последния нападател в ъгъла. Опрял гръб в стената, той се бранеше със сабя в едната ръка и кинжал в другата.

— Искам го жив! — извика им Уилям.

Видял, че пътят му за бягство е отрязан, мъжът неочаквано замахна и заби кинжала в гърлото си.

Войниците замръзнаха, втрещени от случилото се. Уилям се поколеба, после коленичи до нападателя. Той лежеше с изцъклени очи, а от прерязаното му гърло шуртеше кръв.

— Фанатици! — изсъска единият войник, стиснал сабята в лявата си ръка, тъй като дясната му висеше като парализирана.

— Да, фанатици — каза Уилям и се изправи.

— Лейтенант, кои бяха тези? — попита го другият войник, който също беше сериозно ранен. — Нощни ястреби?

— Не мисля — поклати глава Уилям. Вече имаше известна представа кои може да са неочакваните им нападатели, но не му се искаше да я споделя с войниците. — Елате да огледаме и другите стаи.

В кухнята, освен телата на ханджията, жена му и момичето, лежаха трупове на още трима убийци, както и на двамата войници, които бе оставил тук на пост.

Уилям подаде глава през вратата, която водеше към конюшната, и видя, че небето на изток вече просветлява. Откъм конюшната се чу пръхтенето на обезпокоените животни. Той се поздравя за идеята да изтегли постове оттам. С двама или трима войници по-малко в хана може би нямаше да удържат на атаката.

Върна се в гостната и се огледа. После се обърна към Матюс.

— Къде е Сиди?

— Избяга по време на боя — докладва един от войниците. — Защищаваше се с кинжал от един от нападателите и когато се втурнах да му помогна, го видях да изчезва в нощта.

Уилям кимна.

— Не бих могъл да го виня, като се имат предвид обстоятелствата. Но може би ще се върне. — Уилям се съмняваше. Вече имаше известна представа що за човек бе Сиди и предполагаше, че се прехранва предимно с незаконни сделки. Той пак се обърна към Матюс: — Каква е обстановката?

— Петима оцелели, освен вас и мен, сър.

— Слънцето скоро ще изгрее. Мисля, че никой няма да ни закача, докато пристигнат подкрепленията.

— Ще ида да видя как са войниците. А вие имате нужда от почивка.

Уилям кимна.

— Всички имаме нужда от почивка. Но преди това нека претърсят трупове на убийците. — Почти бе сигурен, че няма да открият нищо, освен оръжията — никакви лични вещи и скъпоценности, нищо, което да може да ги идентифицира.

Матюс отиде при войниците си, а Уилям коленичи до най-близкия от убитите нападатели. Смъкна му качулката, надникна неволно в разтворената му уста и видя, че езикът му е отрязан.

Той се изправи и бавно поклати глава. След това погледна на юг и промърмори:

— Защо ли кешийски убийци ще се опитват да премахнат принца на Оласко?

ГЛАВА 9

РЕШЕНИЯ

Арута сбърчи вежди.

Стоеше до леглото на херцога на Оласко и наблюдаваше свещеника от ордена на Прандур, който го преглеждаше.

Свещеникът бе отскоро на служба при принца, посочен от ордена си да остане една година в свитата на Арута, в ролята на негов духовен водач. На този пост се редуваха представители на всички храмове от града, като всеки от тях изпращаше свой представител за една година — и през тази година изборът бе паднал върху отец Белсон.

Стройният, облечен във виолетово расо свещеник се изправи и се приближи към Арута.

— Раната е замърсена, но има и магия, която ѝ пречи да заздравее. — Той потърси с очи Уилям. — Прахът, с който я посипаха, беше зелен, нали?

— Да, отче — отвърна Уилям.

Бяха се върнали само преди час в двореца и дори не му бе останало време да се измие. Когато същата сутрин в хана пристигна подкреплението, начело с капитан Трегар, придружаващият ги знахар заяви, че състоянието на херцога надхвърля способностите му, и поиска незабавно да го откарат в двореца. Капитанът нареди да изкарат един фургон от конюшната и натовариха ранения херцог. Нямаше никакъв коментар за действията на Уилям, след като младият лейтенант му докладва подробно за всички събития.

— Зная нужното заклинание, за да преустановя въздействието на тази магия — обясняваше свещеникът, като поглеждаше и към Казамир, застанал до възглавницата на баща си. — Но като повечето подобни лечебни заклинания, то има доста тежки странични ефекти.

— Ще свърши ли работа? — попита разтревожено принцът.

— Да, но ще остане белег.

— Баща ми има много белези. Прави каквото щеш, но му спаси живота.

Белсон кимна.

— Ваше височество, ще ми е нужен калай и добре почистен нож, който да загрея на огън.

Арута даде знак да донесат исканите неща и кимна на Джеймс. Джеймс на свой ред махна на Уилям и му прошепна:

— Ела с мен.

Двамата излязоха отвън. Джеймс спря и сложи ръка на рамото на младия офицер.

— Добре си се справил, Уили.

Уилям го зяпна изненадано.

— Добре ли? След всичко, което стана?

Джеймс се засмя.

— Така смята капитан Трегар. Според него фактът, че си успял да опазиш живота на половината от войниците си и което е още по-важно — на семейството на херцога — не е за подценяване.

Уилям въздъхна.

— А аз си мислех, че ще ме разжалват. Не ми се струваше, че съм се справил кой знае колко успешно. Все си мислех за убитите.

— Не ми се ще да се правя на много видял и патил, но сам знаеш, че имам зад гърба си доста богат опит. Никога не забравяй, че си войник, а в тази професия човек рядко доживява преклонна възраст. Ела сега с мен.

— Къде отиваме?

— В кабинета на принца.

— Ама виж ме само. — Уилям посочи мръсните си дрехи.

Джеймс пак се засмя.

— А питаш ли ме, когато трябва да пълзя из каналите, а после ме викат на доклад? В момента експедитивността е по-важна от външния вид.

Стигнаха кабинета на принца, един от пажовете им отвори вратата и Джеймс въведе Уилям в приемната.

Вътре ги очакваха принцеса Анита и близнаците.

— Братовчедо Уили! — извикаха Боррик и Ерланд, скочиха от дивана, където майка им им четеше приказка, и се втурнаха към него.

— Научихме, че си участвал в битка! Страхотно!

— Не чак толкова — отвърна Уилям малко намръщено. — Изгубихме неколцина добри войници.

Това поохлади ентузиазма на момчетата.

— Ти уби ли някого? — попита Боррик.

— Да — кимна Уилям все така намръщен.

Анита стана и се приближи до тях.

— Пийнете нещо освежаващо, докато дойде Арута. — Тя посочи масичката в ъгъла. — А аз ще отведа двамата малки главорези.

— Ама, мамо... — почна Ерланд.

Анита вдигна пръст до устните си.

— Шшт. Това са държавни дела. Ще досаждате на Уилям и Джеймс по време на обяд. — Тя се обърна към двамата млади мъже. — Ще дойдете, нали?

Джеймс кимна.

— Освен ако съпругът ви няма други планове за нас.

Уилям се възползва от това, че останаха сами, за да се измие в поставения в ъгъла леген. Появи се един паж с чиста риза и той побърза да смъкне своята, която лепнеше от пот и бе опръскана с кръв. Тъкмо си бършеше лицето, когато влезе Арута.

— Херцогът ще живее — обяви той без предисловия и посочи на двамата дивана, където доскоро бяха седали близнаците. — След всичко, което се случи през изминалите две седмици, вече не се съмнявам, че сме изправени пред огромна опасност за суверенитета на нашето малко владение — по-голяма от тази, която представляваше наскорошното нападение на моределите. В града се извършват убийства, съществува необявена война между престъпните групировки, някой премахва методично магьосници и знатни благородници, а на север от границата ни с Велики Кеш действа банда кешийски измали. Накратко, принудени сме да бъдем неми свидетели на нещо, което се ръководи и изпълнява от други.

Джеймс мълчеше и когато Уилям го погледна, забеляза едва забележимо поклащане на главата, което му подсказваше, че трябва да изчака, докато принцът им даде думата.

След кратко мълчание Арута продължи:

— Джеймс, имам задача за теб.

— Друга ли? — усмихна се Джеймс.

— Не, същата, но вече малко по-определена.

Уилям чакаше търпеливо. Мислеше, че всеки момент ще го освободят. Арута забеляза напрежението му и рече:

— Предполагам, че жена ми те е поканила да обядваш с нас, нали?

Уилям кимна.

— Хубаво, защото и ти ще играеш известна роля.

— Аз ли? — зачуди се Уилям.

— Сигурно се опасяваше, че ще те смърим?

Уилям кимна отново.

— Никога не е лесно да губиш войници, които са били под твоя команда. А когато е на първата ти задача, е два пъти по-тежко.

— Благодаря, сър. — Уилям сведе глава.

— Така — рече Арута. — Това, което ще си кажем сега, да не напуска стените на тази стая.

Уилям и Джеймс кимнаха едновременно.

— Джеймс, от две години обсъждаш идеята да създадеш собствена разузнавателна мрежа.

Джеймс мълчеше.

— Искам да престанеш с обсъжданията и да се захванеш с тази задача. Младият Уилям ще ти помага.

— Аз ли, ваше височество?

— Ако още не си го разбрал, хора като мен не могат да си позволят да имат доверие всекиму. — Арута твърдо го погледна. — Дори тези, които се кълнат във вярност към мен, биха могли да ме предадат при определени обстоятелства, въпреки че сами не го искат. През изминалите няколко дни, синко, ти доказа своята благонадеждност, а освен това си син на Пъг.

Лицето на Уилям помрачня.

— Господарю?

— Известно ми е, че имаш противоречия с баща ти, свързани със службата ти при мен. Можеш да си сигурен, че двамата с него сме обсъждали този въпрос неведнъж. Това, което искам да знаеш, е, че баща ти е оказал неоценима помощ на моето семейство и на народа ни. Той е преживял неща, за които двамата с теб само можем да гадаем, но винаги е служил на доброто. Ако ти беше човек, на когото не може да се има доверие, щях да го зная много преди да се появиш в Крондор. В добавка към това — продължи Арута, — като един от

новопроизведените ми офицери, едва ли ще бъдеш заподозрян в изпълнение на толкова важна задача.

— А аз? — попита Джеймс.

Арута го погледна.

— За пред обществото ти ще запазиш поста си на скуайър, но и двамата ще знаем, че ще разполагаш с много по-широки пълномощия, дадени ти лично от мен.

Джеймс се ухили доволно.

— Ако двамата с Локлир доживеете до по-почтена възраст, смятам да ви направя баронети, но макар да съм сигурен, че сте го заслужили отдавна, това ще стане едва когато вече не е необходимо да се притеснявам, че привличате върху себе си излишно внимание. Сега обаче ме безпокоят хората, които от известно време действат срещу нас.

— Мен също — каза Джеймс. — Като се има предвид, че всичките ми осведомители бяха избити, ще се наложи да си осигуря нови.

— Младият Мине сигурно ще може да ти помогне. Това, което трябва да направиш, е да наемеш четирима или петима — не повече — доверени хора, които познаваш добре. На тях ще поръчаш да си осигурят осведомители. Ще те пратя и в други градове на Крондор, както и зад граница, за да можеш постепенно да разшириш мрежата си. Този процес несъмнено ще отнеме години. — Той се изправи и двамата млади мъже последваха примера му. — Но на първо време да видим какво ще постигнем в пределите на Крондор. Само внимавай да не влезеш и ти в бройката на жертвите.

— Досега успях да го избегна — подметна Джеймс.

— Тъкмо по тази причина избрах теб за тази задача, мой млади бъдещ херцоже.

Джеймс се усмихна на тази тяхна отколешна шега.

— Наистина ли някой ден ще ме направите херцог на Крондор?

— Може би. Стига преди това да не те обеса. — Арута им даде знак да го последват към столовата. — Но ако успееш да създадеш такава шпионска мрежа, която да се мери с кешийската, нищо чудно да завършиш дните си в Риланон. На изток се нуждаем много повече от сигурно разузнаване, отколкото тук. — Пренебрегвайки формалностите, Арута сам отвори вратата.

Застаналите от другата страна пажове се втурнаха да му нагласят стола. Уилям зае място непосредствено до Джеймс и погледна няколко пъти крадешком младия скуайър, който вече явно бе потънал в мисли за предстоящата си задача.

— По-късно ще продължим този разговор — обяви Арута и насочи вниманието си към жена си и децата.

Джеймс се сепна, кимна и прошепна на Уилям да се храни. Обядът мина в спокойна обстановка. От време на време Анита задаваше по някой въпрос на Уилям, колкото да научи повече за живота на младежа.

Когато приключиха с храната, Арута се надигна и даде знак на двамата млади мъже да го последват в кабинета. След като стигнаха там и се настаниха на креслата, принцът каза:

— Джеймс, мислих доста по този въпрос. Зная, че си от хората, които работят най-добре, когато им отпуснат юздите, но този път бих желал да ми докладваш подробно за всеки агент, който възнамеряваш да вербуваш.

— Това ще ни забави, ваше височество.

— Разбирам, но не ми се иска да губим перспективни агенти от излишна прибързаност. Бих предпочел да пипаме крайно предпазливо и да проучваме хората внимателно.

— Аз също мислих по този въпрос, ваше височество. Какво ще кажете, ако организираме две агентурни мрежи?

— Какво имаш предвид?

— Да речем, че наема дузина докери, джебчии и улични търговци — все от онзи тип, който използвах за осведомители, преди да унищожат мрежата ми — и същевременно, тайно, подготвя група от дълбоко засекретени истински агенти?

— Звучи примамливо, но даваш ли си сметка каква може да е съдбата на тези, които ще наемеш открито? Дали няма да ги постигне същата печална участ?

— Може и да е така, ваше височество, но такива са правилата на играта. Всеки ден умират невинни жертви, тъй че онези, които са готови да получават от златото на Короната, за да изпълняват определени задачи, би трябвало да си дават сметка какъв риск поемат. Не ми се ще да се обграждам с примамки и искрено се надявам

първият кръг от агенти също да изпълнява задачите си, стига да пипа достатъчно внимателно.

— Не бих казал, че всичко това ми харесва — рече Арута, — но има много неща, свързани с Короната и властта, които не ми се нравят. — Той се обърна към Уилям. — Разбираш ли ме, млади момко?

— Сър?

— Питам те, разбираш ли защо трябва да върша неща, които не ми се нравят?

Уилям потъна в размисъл, после отвърна:

— Господарю, през изминалата година научих доста неща за живота на войника. Обучението е само половината от него. Другата половина — най-трудната според мен — е да убиваш хора. Но като гледах как други войници, мои бойни другари, ми поверяват всеки ден живота си... мисля, че ви разбирам.

— Хубаво, защото ти си единственият младши офицер, комуто бих могъл да се доверя. Баща ти ми служи вярно, а сега прехвърля тази отговорност и върху твоите плещи. Време е да докажеш, че си заслужил неговото и моето доверие.

— Какво се иска от мен, ваше височество? — попита Уилям.

— Да бъдеш упорит, да се учиш, да слушаш внимателно, да трупаш опит, да си вършиш работата. От време на време Джеймс ще те откъсва от непосредствените ти задължения и ще ти поверява по-важни задачи. С течение на времето ще опознаеш всички свои преки командири — искам да си изработиш мнение на кои от тях можеш да имаш доверие за по-специални задачи. Напоследък дворцовата гвардия изпълнява предимно церемониални функции. Време е това да се промени. Бих искал да превърна този отряд в елитна бойна част, но засега ще го запазя в тайна. Защото ако обявя намерението си предварително, ще предупредя онези, които предизвикват хаос в града ми. — Арута се облегна назад и опря върховете на пръстите си. — Вече няма никакво съмнение, че на наша територия действат могъщи и злонамерени групировки. Все още не знаем дали срещу нас се изправя един, или множество врагове. Ето Нощните ястреби. Дали са свързани с измалите? Защо атаките им зачестиха? Ако действаша малко по-уверено, Уилям, опасявам се, че сега дори ти нямаше да си тук.

Уилям кимна мълчаливо.

— И най-важното — защо избиват магьосниците?

— Нямаше да е зле, ако Пъг или Кълган бяха тук — подметна Джеймс.

Арута кимна замислено.

— Пъг е готов да ми прати нов придворен магьосник. След историята с Макала и цуранския Велик и сега тази мистерия сменящия облик и убийствата на магьосници... — Той въздъхна. — Мисля, че Пъг е прав. Ще му пратя вест да ми изпроводи онова кешийско момиче.

— Яжара? — Уилям се ококори.

— Да — кимна спокойно Арута.

— Но тя е...

— Зная — прекъсна го Арута. — Тя е племенница на лорд Хазара-хан. — Той погледна към Джеймс. — Който, предполагам, ще е твоят пряк опонент в двора на Велики Кеш.

— Ласкаете ме — отвърна Джеймс. — Ще ми е нужно поне едно десетилетие да създам агентурна мрежа, която да се мери с неговата.

— Имаш ли нещо против срещу назначаването ѝ в двора? — обърна се Арута към Уилям.

— Не... ваше височество. Просто се изненадах.

— Защо?

— Ами защото е кешийка и е свързана с едно от най-влиятелните семейства в северните райони на Империята. И защото е твърде... млада.

Арута не можа да сдържи смеха си.

— А вие двамата с Джеймс сте застаряващи ветерани, така ли?

Уилям се изчерви.

— Не, но през целия си живот съм се срещал само с магьосници, повечето от които са най-малкото на преклонна възраст. Аз бях само...

— Какво само? — прекъсна го принцът.

— Малко изненадан, че баща ми е спрял избора си върху нея.

— Защо? — попита Арута.

— В Звезден пристан има и други, много по-опитни магьосници.

— Кои?

— Кои ли? — повтори смутено Уилям.

— Кои например? — Арута втренчи поглед в него. — Кого ще препоръчаш?

— Ами аз... те са няколко. — Уилям трескаво прехвърляше в ума си имената на познатите магьосници от Звезден пристан в търсене на подходяща кандидатура. Постепенно си даде сметка, че повечето от тях са прекалено погълнати от собствените си интереси и научни изследвания или пък нямат необходимите умения, за да изпълняват подобна функция при двора. — Май не мога да препоръчам никого — призна той. — Корш и Ватум също са кешийци и се занимават с някои проучвания по поръчка на академията. Золан Хусбар и Кълган са твърде стари. Има и други, но само Яжара притежава както познания по дворцовата политика, така и солидни магьоснически умения.

— Опасяваш се да не излезе предателка?

— Не — отвърна без колебание Уилям. — Не и това. Ако се закълне във вярност към вас и Короната, тя никога няма да измени на клетвата си.

— И аз така смятам — рече Арута, но още известно време разглежда лицето на Уилям. — Май има още нещо, което не ми казваш, но засега ще го оставим без внимание. — Той се обърна към Джеймс. — Ще наредя да създадат специален фонд, от който да черпиш средства за създаването на твоята агентурна мрежа. Искам да ми докладваш всяка седмица, дори ако докладът ще е в смисъл „тази седмица не се случи нищо“. Но не ми се ще много да чувам подобни думи. — Джеймс кимна. — Има три въпроса, които не търпят отлагане. Първо: каква е връзката между Нощните ястреби и Гадника? Второ: каква е крайната цел на тези на пръв поглед несвързани помежду си убийства? И трето: защо убиват магьосници?

Арута се изправи и Джеймс и Уилям скочиха.

— Ще отида да навестя херцога на Оласко и семейството му. Добавете към гореизброения лист и въпроса: защо трябваше да нападат херцога, докато е на приятелско посещение в нашата страна?

— Значи четири — промърмори Джеймс.

Арута отиде до вратата и я отвори, без да чака прислугата.

— Утре сутринта ви искам и двамата на сутрешния сбор на двора.

Уилям изчака принцът да се отдалечи по коридора, после попита шепнешком Джеймс:

— Май се изложих напълно, а?

— Не напълно — успокои го с усмивка Джеймс. — Какво има между теб и онова момиче?

— Това е дълга история — смотолеви Уилям, забил поглед в пода.

— Разкажи ми я — имаме време.

— Май нямаме. Трябва да се явя на доклад при Трегар.

— Не е необходимо. Съобщено им е, че си повикан от Арута. Отсега нататък всеки път, когато си с мен или на доклад при принца, те ще знаят, че изпълняваш специално поръчение. Нищо повече.

Уилям въздъхна.

— А като дойдох тук, си мислех, че ще изкарам подготовката и после ще ме пратят на някой граничен пост.

Джеймс прихна.

— Ти си роднина на принца, макар и приемен. Нима очакваше да те пратят да гниеш зад стените на Висок замък или Железни проход?

— Защо не? Никога не съм се мислил за част от дворцовото семейство.

— Нищо чудно, след като си израсъл на оня остров сред магьосници.

Уилям се прозя.

— Щом не е нужно да се явявам на доклад, може поне да поспя.

— А, не — спря го Джеймс. — Чака ни още работа.

— Работа ли? Сега?

— Да. А освен това искам да чуя всичко за теб и тази Яжара.

Вместо да отговори Уилям завъртя очи към тавана в немия въпрос: „Защо на мен се случва всичко това?“

Джеймс дръпна вратата и пристъпи в шумната странноприемница. Уилям вече приключваше разказа си за връзката си с магьосницата, която възнамеряваха да поканят в двора.

— Та, виждаш ли, аз бях само едно глупаво момче, а тя се държа много мило. Въпреки това още ме е срам. Не зная какво ще кажа, когато се появи.

— На колко години беше тогава?

— На шестнайсет.

Джеймс огледа странноприемницата.

— Мисля, че те разбирам. Макар че на твоите години имах доста по-богат опит с жените. Не точно в този смисъл естествено. — Той махна с ръка. — Ей там има свободна маса.

— Защо дойдохме тук? — попита Уилям, когато седнаха.

— Първо — да се порадваме на обстановката — отвърна привидно нехайно Джеймс. Уилям се намръщи, сякаш не разбираше за какво говори. — Пък и докато седиш в своята тясна стая в компанията на онзи, другия млад офицер...

— Гордън — подсказа Уилям.

— Да, Гордън. — Джеймс кимна. — Сигурно не можеш да правиш нищо, освен да дрънкаш празни приказки или да си блъскаш главата над предстоящата задача. Освен това обещах на Талия да те доведе пак.

— Какво си обещах? — подскочи Уилям, но в същия миг до тях застана Талия.

— Джеймс, Уилям, радвам се да ви видя. Какво обичате?

— Два пъти ейл, ако бъдеш така добра — поръча Джеймс.

Девојката се обърна и дари Уилям с мила усмивка, преди да се отдалечи.

— Видя ли? — сръга го Джеймс.

— Какво да видя?

— Ами тя те харесва.

Уилям се извърна и изпрати момичето с поглед.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм. — Джеймс се наведе през масата и го стисна приятелски за рамото. — Повярвай ми. Тя те мисли за принц.

— Какво? — Уилям подскочи. — Казал си й, че съм принц?

Джеймс се разсмя.

— Не, дървена главо. Казах й, че си „благороден като принц“. Ужасно мил млад човек.

— Уф, това ли? — въздъхна Уилям и се облегна назад. После отново втренчи поглед в Джеймс. — Значи наистина смяташ, че ме харесва?

Джеймс едва сдържа смеха си, тъй като девојката междувременно се върна с поръчката. Докато поднасяше чашите, Уилям си позволи да й се любува скришом, но веднага след като се изправи, отместа поглед. Тя го изгледа внимателно и попита:

— Уил, нали не се опитваш да ме избягваш?

Уилям я погледна и като видя, че му се усмихва, ѝ отвърна по същия начин.

— Не, аз просто... сега изпълнявам една задача по поръчка на принца.

— Ами това е чудесно — изчурулика тя, прибра парите, които Джеймс бе оставил на масата, и се отдалечи.

Уилям отпи от ейла и погледна Джеймс. Преди да успее да каже нещо, Джеймс повтори уверено:

— Тя те харесва.

— Ох! — изпъшка Уилям и заби поглед в чашата.

Джеймс се изкиска. Няколко минути двамата се наслаждаваха мълчаливо на питиетата си. Джеймс наблюдаваше посетителите с привидно безразличие, но Уилям забеляза, че погледът му скача по лицата им, сякаш се опитва да ги запомни или търси някого.

— Време е да тръгваме — надигна се неочаквано Джеймс. — Допий си ейла.

— Защо?

— Побързай.

Уилям довърши ейла, стана и последва Джеймс. Докато се промъкваша през тълпата посетители, Талия им подвикна:

— Да дойдете пак!

Уилям ѝ помахаша, но Джеймс продължи към вратата, без да ѝ обръща внимание. Щом излязоха, спря и улови Уилям за ръката.

— Чакай.

— Какво?

— Ей онзи тип там — посочи Джеймс непознат мъж, който се отдалечаваше към ъгъла. — Сега ще се скрие.

Мъжът изчезна зад завоя и Джеймс го дръпна.

— Размърдай се.

— Преследваме ли го?

— Позна.

— Но защо?

— Защото преди няколко дни той и неколцина негови приятелчета преследваха мен. Искам да узная причината.

Уилям премълча, но ръката му инстинктивно легна на дръжката на меча.

ГЛАВА 10

РАЗКРИТИЕ

Джеймс надникна иззад ъгъла.

Мъжът, когото бяха проследили от „Шарения папагал“, тъкмо свиваше в следващата пряка. Джеймс даде знак на Уилям да не се подава. Както младият скуайър очакваше, миг след като изчезна, мъжът се появи отново и се огледа дали не го следят.

— Това е клопка — промърмори Джеймс.

Уилям извади меч.

— Ще бягаме или ще се бием?

— Нито едно от двете. Те знаят, че сме двама, и сигурно са наясно, че си въоръжен с това желязо и че те бива с него. Как си с катеренето?

— Какво? — Уилям се ококори. — Къде?

— Къде другаде? — отвърна с въпрос Джеймс и му посочи с поглед покривите. — Тръгвай след мен. И побързай. Нямаме много време. След няколко минути ще разберат, че не сме налапали примамката.

Стигнаха следващата къща, Джеймс спря и посочи една тясна дървена стълба, която водеше към горния етаж. Изтича нагоре по нея, като се опитваше да не вдига повече шум от необходимото, а Уилям го последва. Стори му се, че тропотът на тежките му подковани обувки ще събуди целия квартал, но Джеймс сякаш дори не го забелязваше. Когато стигнаха горния етаж, младият скуайър посочи надвисналата стряха и прошепна:

— Направи столче.

Уилям направи столче с ръце и повдигна Джеймс нагоре. След като се изкатери ловко на покрива, Джеймс се обърна и му подаде ръка.

— Хайде, по-бързо! — прошепна той.

Уилям се вкопчи в протегнатата ръка и задраска нагоре по стената. Малко след това се покатери задъхан горе. Джеймс го задърпа

към другия край на покрива, надникна надолу, вдигна ръка и разпери четири пръста — толкова бяха мъжете под тях.

Уилям не посмя да надникне.

— Скачал ли си досега от покриви? — прошепна Джеймс.

— Какво?! До земята има поне пет метра!

— Горедолу. Не те карам да падаш като камък. — Джеймс се плъзна до ръба на покрива, обърна се по корем и се улови за стряхата. Увисна за миг, намалявайки разстоянието до земята с дължината на тялото си, после се пусна и се стовари с ботуши върху раменете на един от мъжете долу. Нещастникът се строполи на земята — в несвят или мъртъв, — а Джеймс се претърколи върху калдъръма. Без да мисли за последствията, Уилям се опита да повтори номера на Джеймс.

Ръката му се плъзна по стрехата и вместо да се улови за нея и да забави падането си, той се стовари с цялата си тежест върху втория от мъжете и направо му прекърши гръбнака. Уилям се огледа замаяно, но рефлексът от тренировките надделя и той бързо се изправи и машинално зае позиция за бой. Противникът му изглеждаше по-скоро изплашен, отколкото готов за атака. Джеймс вече се биеше с другия непознат. Мъжът, върху когото бе скочил скуайърът, лежеше и стенеше.

Противникът на Уилям, нисък набит мъж с изпъкнали като на докер мускули, неочаквано се нахвърли върху него и замахна със сабята си. Макар и замаян от падането, Уилям успя да парира удара, пропусна мъжа близо до себе си и го удари с рамо в гърдите. Непознатият се олюля, после неочаквано хвърли оръжието си на земята и вдигна ръце напред, разтворил длани в знак, че се предава. Зад него бе застанал Джеймс, опрял острието на сабята си в гърба му.

— Браво на теб — захили се скуайърът. — Няма смисъл да пукнеш като другите, нали?

Мъжът не отговори, пристъпи леко напред, после внезапно се извъртя и се хвърли с всичка сила върху острието на Джеймс.

— Ей, какво правиш? — извика ужасено Уилям.

Джеймс освободи сабята си и улови падащия мъж. Един поглед в изцъклените му очи бе достатъчен да обяви:

— Мъртъв е.

— Но защо?

Джеймс бръкна под наметалото на убития и извади окачен на верижка амулет. Беше изработен от тъмен метал, с гравирани отгоре

ястреб.

— Нощни ястреби — прошепна той и се огледа. — Чакай ме тук.

Уилям кимна мълчаливо и Джеймс се изгуби в нощта. Секундите се нижеха бавно и младият рицар се зачуди къде ли се е дянал Джеймс. За всеки случай улови меча с две ръце. Тъкмо когато вече се питаше дали да не повика градската стража, Джеймс се появи също така неочаквано и безшумно, както беше изчезнал, следван от двама жандарми.

— Ето — посочи той труповете. — Искам един от вас двамата да ги пази, а другият да изтича за фургон. Ще ги откарате в двореца.

— Разбрано, скуайър — каза единият жандарм, погледна спътника си и той се обърна и потъна в нощта.

— Сега какво? — попита Уилям.

— Връщаме се в двореца веднага щом докарат фургона.

Уилям се облегна на стената, внезапно почувствал непреодолима умора. Кой знае защо, го споходи мисълта, че няма да успее да се справи със задачата, която му бяха поставили. Въздъхна дълбоко, опитвайки се да прогони неувереността си, и реши, че ще е най-добре, ако остави на съдбата и боговете да преценят доколко е способен за участта, която му бяха отредили.

Арута стоеше наред помещението, в което бяха докарали четирите трупа, и наблюдаваше мълчаливо, докато ги разсъбличаха и претършуваха. Всяка дреха и всеки предмет се преглеждаше внимателно в търсене на улики за това откъде са дошли тези мъже и какви са били намеренията им. Уилям също присъстваше на огледа. Както и очакваше, претърсването не даде никакви резултати. Четиримата носеха еднакви амулети с изображения на ястреби. Освен оръжията, пръстена на ръката на един от мъжете и малка кесия с жълтици на колана на друг, нямаше никакви насочващи предмети. Нападателяте си оставаха напълно анонимни.

Арута посочи една от свалените ризи и заповяда:

— Дайте ми я.

Един от войниците изтича да му подаде ризата.

— Нямам опитното око на жена ми за тези неща, но ми се струва, че кройката е кешийска.

— Ботушите! — сети се Джеймс.

Арута кимна и войниците смъкнаха ботушите на мъртвите убийци. Тримата се наведоха да ги огледат внимателно. Върху кожата имаше печати на производителите.

— Не са ми познати — каза Арута. — Значи не са крондорски. Сигурен съм.

— Ще взема молив и хартия и ще ги прерисувам — каза Джеймс. — До утре следобед ще знаем имената на производителя.

Арута кимна и Джеймс прати един паж да донесе исканото. След по-малко от пет минути пажът се върна и докладва на Джеймс:

— Скуайър, казаха ми, че са ви търсили цял следобед.

— „Кои“ са го търсили? — попита високо Арута.

— Тъмничарят Моргон, сър, и хората му.

Арута си позволи лека усмивка.

— За какво ли си притрябвал на тъмничаря, приятелю?

— Ще ида да разбера — отговори скуайърът. — А ти рисувай — рече той на Уилям.

Джеймс излезе и тръгна след пажа. На горния етаж пътищата им се разделиха — пажът продължи към двореца, а Джеймс слезе по стълбите към тъмницата. Когато стигна вратата, зад която бе разположен миниатюрният апартамент на тъмничаря, вдигна юмрук и потропа.

— Кой е? — чу се глас от другата страна.

— Скуайър Джеймс. Разбрах, че си ме търсил.

— О, да — отвърна гласът. Вратата се отвори и старшият тъмничар Моргон надникна в коридора. Беше облечен с дебела фланелена пижама. — Чак сега ли идваш, скуайър? Пратих онова момче да те дири преди часове.

— Бях извън двореца по работа. Какво мога да направя за теб?

— За мен нищо, но долу в тъмницата има един тип, който държи да разговаря с теб. — Моргон беше възрастен мъж с издължено лице и гъста черна коса, в която не се виждаха никакви бели косми. Беше я подрязал на черта над челото, но отстрани бе спусната върху ушите. — Странна птица, ако ме питаш. Държим го от три седмици, а не беше казал и думичка на никого. Утре обаче ще го изправим на съд и изведнъж взе да врещи, че искал да се срещне с теб.

— Как се казва?

— Забравих да го питам — отвърна Моргон и се прозина. — Трябваше ли?

— Добре, ще слеза да го погледна. Кой е на смяна?

— Сайкс. Той ще те отведе при него.

— Хубаво. Лека нощ, Моргон.

— Лека нощ, скуайър — каза тъмничарят и хлопна вратата. Джеймс се спусна по тесния тунел, който водеше към тъмницата.

Самата тъмница бе на два етажа. Горният бе прокопан така, че през прозорците да прониква поне малко светлина откъм двора на двореца.

В долния цареше непрогледен мрак. Килиите тук бяха затворени с решетки и разделени от два кръстосани тунела. Един фенер, окачен на стълбището, бе единственият и доста оскъден източник на светлина. Часовият, който бе застанал в осветения кръг на фенера, се извърна, когато чу стъпките на Джеймс, и отдаде чест.

— Тук някой искал да разговаря с мен.

— Да, онзи тип в най-отдалечената килия. Ще ви отведе при него.

Джеймс последва войника покрай две празни килии, после покрай други две, на пода на които се бяха сгушили мъже и няколко жени — крадци, скандалджии, джебчии и бандити, на които предстоеше сигурно за пореден път да изпитат строгостта на закона върху плещите си. Някои от тях се опитаха да го заговорят, но Джеймс не им обърна внимание.

Най-отдалечената килия на пръв поглед имаше само един обитател, който го очакваше, провесил ръце през решетките.

Джеймс се изправи пред него и мъжът го посрещна с думите:

— Радвам се да те видя, Джими.

— Етан! — възкликна Джеймс. — Мислех те за отдавна умрял.

Бившият монах от храма на Ишап и някогашен бияч в братството на Шегаджиите отвърна:

— Аз също, но изглежда, боговете имат други планове за нас.

— За нас?

Етан посочи с брадичка назад, към дъното на килията, което тънеше в мрак.

— Кет и Лимм са тук с мен.

— Кога е процесът?

— Утре.

— Какво е обвинението?

— Обвиненията. Бягство, съпротива при арест, побой над служител на закона, вероятно и предателство.

Джеймс повика часовоя.

— Изкарай ги оттук и ги отведи в моята стая.

— Скуайър?

— Казах да ги изкараш оттук и да ги отведеш в моята стая. Можеш да оставиш някой на пост пред вратата, докато се върна.

Часовият го гледаше колебливо.

— Налага ли се да повикам и принца, за да потвърди заповедите ми?

Като всички останали войници в гарнизона, часовият не се съмняваше, че скуайърът разполага с доверието на принца и със сигурност ще получи подобно разрешение, така че каза покорно:

— Слушам, скуайър.

— Чакам те горе, Етан — обърна се Джеймс към затворника и излезе.

Малко по-късно на вратата на стаята му се почука. Отвън стояха Грейвс, Кет и Лимм, оковани във вериги.

— Свалете веригите и пазете отвън — нареди Джеймс на войниците.

— Разбрано, скуайър — отвърна един от тях.

След като тримата затворници бяха освободени от оковите, Джеймс им махна да се настанят около масата, на която вече бяха поднесени ейл, сирене, хляб и студено пушено. Лимм започна да яде без повторна покана. Грейвс си напълни цяла чиния, докато Кет пресуши две халби.

— Етан, последния път, когато те видях, смяташе да тръгнеш с Кет за Крондор.

— Такъв беше планът.

— И какво стана?

— Изгубих почти цяла седмица да открия Кет и веднага се приготвихме да тръгнем за Дърбин. Скрихме се на едно тайно местенце, докато дойде денят, когато потегляше корабът. А после започнаха убийствата. — Той кимна на Лимм да продължи вместо него.

— Вече се знаеше, че зад всичко това стои Гадника с хората си — взе думата Лимм. — Чу ли миналия месец, когато откриха трупа на стария Донк?

Джеймс кимна, макар че не се сещаше кой точно е старият Донк.

— Тогава сигурно си чул и за биячите, дете ги издебнаха край пристанището?

Джеймс кимна пак — предполагаше, че става въпрос за случая, за който му бе разказал Уолтър Блонт.

— Та когато главорезите на Гадника удариха и „При Мамчето“, всички се пръснахме накъдето ни видят очите. Тъкмо щях да нося храна и вода на Кет и Грейвс, когато се разбра, че са пречукали и Нощния майстор. Намерили трупа му да плува в залива. Дневният майстор се сбра с Мик Гифън, Рег де Врайс и Фил Пръстите и изчезнаха нанякъде, а като се появиха отново, рекоха, че Праведника също бил мъртъв. И после започна войната из каналите. Повечето от момчетата се простиха с животеца, от биячите също. — Лимм спря да си поеме дъх и продължи: — Тримата с Грейвс и Кет се спотаихме, докато дойде моментът да отпрашим за Кеш. Накрая излязохме, като се преструвахме на благопочтено семейство, но на пристанището избухнаха размирици и войниците ни спипаха. Останалото го знаеш.

— Мда, напоследък убийствата в тоя град зачестиха твърде много — подметна замислено Джеймс. После им разказа всичко, което не смяташе, че трябва да държи в тайна, и което не би заплашило по някакъв начин сигурността на Крондор. Когато приключи, Грейвс каза:

— Тези измалски убийци никак не ме учудват. Забелязах неколцина кешийци на пристанището, които си бяха досуц главорези. Сигурно щяха да ни видят сметката, ако не ни бяха прибрали войничетата.

— Но защо им е да убиват магьосници? — попита Джеймс.

Грейвс за момент спря да дъвче, преглътна, ококорил очи, и рече:

— Единствената причина, която ми идва наум, е свързана с храма на Ишап. Може да съм предател на ордена, но има тайни, които няма да разкрия. Не е въпросът за дълга ми пред храма, а за вярата ми в боговете.

— Възможно ли е да е свързано със заемането на една къща, която е разположена срещу западната дворцова врата?

Грейвс не отговори, но в очите му блеснаха пламъчета.

— Няма значение — рече Джеймс. — Не ми се ще да наскърбявам чувствата ти — зная какво значи за теб вярата. Но ще съм ти безкрайно благодарен, ако ми подскажеш какво ги кара да избиват магьосниците.

— Ти ли?

— Аз... и Короната. — Джеймс се захили.

— И това ще бъде ли достатъчно да ни измъкнеш от тъмницата и да ни изпратиш по живо по здраво за Велики Кеш?

— Още тази нощ, ако принцът остане доволен от наученото.

— Отведи ме при него.

Джеймс кимна и каза на Лимм и Кет:

— Вие чакайте тук.

Двамата с Етан откриха принца в помещението с четиримата мъртви убийци.

— Този човек може би знае някои неща, които ще ни помогнат да разрешим загадката — почна Джеймс.

— И по-точно? — попита Арута.

— А опрощението? — попита и Грейвс.

— Какво опрощение? — Арута вдигна вежди.

— Дребна работа — намеси се Джеймс. — Обвинен е в нарушаване на обществения ред. Трябваше да го съдят утре заранта.

— Тази заран — поправи го Арута. — Слънцето ще изгрее след три часа. Но ако сведенията ти струват нещо, мисля, че ще можем да забравим тази дреболия.

— Известно ли ви е, ваше височество — заговори Етан, — че навремето бях монах от храма на Ишап? Но предадох клетвата си, измених на братята си и сега ме чака наказанието на боговете.

— Опрощението за твоята информация става все по-скъпо, абат Грейвс. Чувал съм за теб и от малкото, което зная, би трябвало веднага да наредя да те хвърлят обратно в тъмницата.

— Ето какво мога да кажа: в страната ви, ваше височество, са пристигнали хора, тъмни сили, които ви мислят злото. Те действат незабелязано и използват наемници, които дори не подозират в чии ръце са станали пионки. Скоро предстои да се случи нещо много важно. Досещате се за какво говоря, така че няма да го казвам.

Принцът кимна.

— Продължавай.

— Та ако тази работа се провали, споменатите хора ще спечелят много. За тях не е толкова важно дали ще успеят, по-важно е да се провалят храмовете.

— И искаш от мен да ги предупредя, така ли?

Грейвс се усмихна.

— Ваше височество, всичко, което ви казах, е добре известно в храма на Ишап, както и сред последователите на останалите ордени. Опитвам се да ви докажа, че враговете ви действат хаотично и избират жертвите си напосоки, без някаква конкретна причина, само и само за да ви създадат затруднения.

— Дотук не научих нищо ново — отвърна Арута.

— В такъв случай предстои да чуете нещо, което не знаете. Съществува една организация, ръководена от човек, известен като Гадника. Той се опитва да прогони Шегаджиите от Крондор, както и от останалите близки градове. Това, което иска да постигне, е ясно: власт и сила. Но за да го получи, се е съюзил не с друг, а с Нощните ястреби. — Грейвс млъкна, изчаквайки реакцията на принца.

— Продължавай — рече невъзмутимо Арута.

— Това е неравен съюз, защото Нощните ястреби преследват свои собствени цели, включително и да служат на онези тъмни сили, които споменах в началото. Хората на Гадника гонят крадците от града. Нощните ястреби избиват магьосниците.

— Знаеш ли нещо за нападението срещу херцога на Оласко?

— Дори когато си в тъмницата, пак можеш да научиш нещо. Това е заговор, измислен и осъществен от Гадника или Нощните ястреби. Ако е от Гадника, вероятно херцогът по някакъв начин е попречил на плановете му. Ако пък са Нощните ястреби, направили са го, защото така са поискали тъмните сили.

— Има ли магьосници, които да служат на Нощните ястреби? — попита Джеймс.

— Не ми е известно, но не зная и да има такива, които да работят за Гадника. Крадците не вярват много на магьосниците, както ще потвърди и Ръчицата.

При споменаването на прякора Арута се усмихна.

— Джеймс също знае как да изстиска истината. Добре, ако ти кажем, че онези, които нападнаха херцога, са магьосници и че целта им бе не той, а принцът?

— В такъв случай трябва да е въввлечена и трета група. Вероятно споменатите тъмни сили са пратили свои агенти, за да постигнат замисленото, независимо дали Гадника и Нощните ястреби ще успеят.

Арута въздъхна с досада.

— Проклет да съм, но във времена като тези предпочитам да гледам врага си в очите.

— Ваше височество — обади се Грейвс, — мисля, че мога да ви посоча поне един.

— И той е?

Грейвс застана до най-близкия труп.

— Мъртъвците много бързо се променят, но този тук мисля, че го познавам. Името му е, или беше Дженди. Той е бандит от Джал-Пур, навремето Праведника си имаше вземане-даване с него. Убиец, крадец, търговец на роби. — Грейвс погледна принца. — Как се е озовал тук?

— Опита се да ме заговори, но аз не бях в настроение за приказки — ухили се Джеймс.

— По-скоро е мислел да изтръгне от теб всичко, което знаеш, преди да ти види сметката.

— Значи го познаваш — рече Арута. — И за кого според теб е работил?

— Говореше се, че от време на време се свързвал в начинанията си с Нощните ястреби.

— Но как е възможно? — зачуди се Арута. — Смятах, че Нощните ястреби винаги действат сами?

— О, така е, но нали им трябва връзка с външния свят. Затова понякога прибягват до подобни услуги — срещу подкуп или заплащане. Все някой трябва да се захване с преговорите, когато става въпрос за убийство срещу заплащане.

— Аз пък бях чувал — заговори Джеймс, — че когато искаш да премахнат някого, просто оставяш бележка с името му на определено място, а после на същото място откриваш друга — с цената.

— Така е, но нали някой трябва да вземе едната бележка и да върне другата. Нощните ястреби не си мърсят ръцете с подобни дреболии.

— Известно ли ти е — попита Арута, — дали сред Нощните ястреби има кешийци?

— Те са братство без нации, ваше височество — отвърна Грейвс.
— Имат се за рода.

— Е, поне е ясно, че кешийците действат заедно с Нощните ястреби — рече Арута.

— И още как!

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че бихте могли да намерите Нощни ястреби — кешийци и ваши сънародници — на едно място само на седмица езда оттук.

— Къде? — попита Арута. — Кажи ми и престъпленията ти ще бъдат опростени.

— На юг от Шандънския залив — рече Грейвс — има един стар търговски път, който от много време не се използва. Зад него започва верига от хълмове, на един от които се издига стара разрушена кешийска крепост. Зная за нея само защото този човек — той посочи трупа — веднъж в пиянски унес разкри местонахождението ѝ. Видял я на някаква древна карта. Но да знаете, че кулите и стените отдавна са рухнали и сега са останали само подземията.

— Прилича ми на скривалището, което използваха под крепостта Кавел — подметна замислено Джеймс.

Грейвс продължи:

— Там има вода от подземен извор, а храна могат да купуват от Шамата или Земен край. Достатъчно близо е до Крондор, за да нанасят светкавични удари, и ако не знаете какво търсите, лесно можете да минете съвсем близо до скривалището им, без да ги откриете.

Арута се обърна към Уилям, който слушаше всичко това внимателно, и му нареди:

— Изтичай до покоите ми — вземи колкото помощници ти трябва, но искам час по-скоро да преровите всички карти и да ми намерите някакъв знак за съществуването на тази кешийска крепост.

— Можеш ли да четеш кешийски, момче? — попита го Грейвс.

Уилям кимна.

— Мога.

— В такъв случай ще търсиш място, наречено Долината на изгубените хора. Оттам ще прокараш пръст на изток. Ако тази крепост я има на картата, вероятно ще е обозначена като Могилата на безнадеждните.

— Сигурно не са се претрепвали от мерак да служат там — подметна Джеймс.

— Това не зная — рече Грейвс, — но съм сигурен, че онзи пияница я нарече точно така. Каза също, че според легендата гарнизонът бил оставен да умре, докато защитавал крепостта от многократно по-силен противник. И до ден-днешен крепостта била обитавана от духовете на избитите войници — кръвопийци и разни подобни фантасмагории.

— Ако беше видял това, което видях аз с очите си, докато се биех с Нощните ястреби, щеше да смениш тона — каза сериозно Джеймс. — Не знаеш какво е да избриши цялата пасмина и след малко да ги видиш как се надигат окървавени от пода и отново ти скачат.

Грейвс въздъхна.

— Ваше височество, вече ви предупредих, че срещу вас действат тъмни сили, и не остава нищо друго, освен да го повторя.

— Добре, Грейвс — каза Арута. — Тазсутрешният съд ти се разминава, но засега ще останеш мой гост. Ако разказът ти отговаря на истината, лично ще наредя да те качат на кораба за Дърбин или Квег, или накъдето искаш да отплаваш. Джеймс, върни го в тъмницата.

— Слушам. — Джеймс отдаде чест, поведе Етан към изхода и пътем му пошушна: — Май мина добре.

— Щом ти го казваш, Джими.

— Не те предаде на ишапците, нито нареди да те обесят, нали?

Грейвс се усмихна.

— Да, и това не е малко.

Минаха покрай стаята на Джеймс, за да вземат Лимм и Кет, и отново слязоха в подземията. За Грейвс те бяха много по-уютни и безопасни и от най-люксоznата странноприемница на Крондор. Така поне смяташе Джеймс.

ГЛАВА 11

КРАДЕШКОМ

„Шареният папагал“ беше пуст.

Толкова рано сутринта още никой не се бе хванал за чашката. Джеймс се провикна:

— Лукас!

Уилям се огледа и лицето му грейна, когато забеляза, че откъм кухнята се приближава Талия.

— Уилям! — извика тя с нескрита радост. — Джеймс — добави след миг. — Татко откара отпадъците на реката. Всеки момент ще се върне. Нали ще го почакате?

— Разбира се — усмихна се Уилям.

Джеймс улови Уилям за ръката и не му позволи да седне.

— Талия, ако не се лъжа, всяка сутрин излизаш на пазар, нали?

— Ами да — рече девойката. — Чакам татко да се върне, за да тръгна.

— Уилям, защо не я придружиш на улицата? — предложи Джеймс. — Ние с баща ѝ имаме да обсъдим някои важни неща.

Уилям едва не се спъна в едно трикрако столче, когато скочи да предложи ръката си на Талия.

— Ако не възразяваш...

Тя грациозно пъкна ръката си под неговата и отвърна:

— О, не, напротив, ще ми бъде приятно да ми правиш компания.

— После погледна Джеймс. — Нямате нищо против да ви оставя сам, нали, скуайър?

— Напротив, мечтая да остана поне за няколко минути насаме с мислите си. И без това напоследък в двореца е голяма шумотевица.

— О, да — отвърна момичето с блеснал поглед. — Чухме, че пристигнал някакъв източен благородник. — Тя се обърна към Уилям. — Трябва да ми разкажеш по-подробно за него.

Застанал зад гърба ѝ. Джеймс завъртя глава, за да предупреди Уилям, че не бива да говори на тази тема, а на глас каза:

— Сигурен съм, че ще ти е по-интересно да чуеш какво носят дамите от Изтока, Талия.

Уилям позволи да го поведат към вратата, а Джеймс се отпусна изнурено на стола. Не чака дълго, защото, както бе казала Талия, баща ѝ се появи само след няколко минути.

— Талия! — извика той откъм задната врата, после забеляза седналия Джеймс. — Къде е дъщеря ми?

— Излезе на пазар с Уилям. Обещах ѝ да пазя тук, докато се върнеш.

Лукас втренчи поглед в него и рече:

— Намислил си нещо, Джеймс. Познавам те достатъчно дълго, за да го надуша. Казвай какво има.

Джеймс се изправи и се облегна на тезгяха до него.

— Малко ми е неудобно, Лукас. Трябва да те попитам нещо, но не и преди да се закълнеш, че ще пазиш тайна.

Лукас замислено се почеса по брадичката.

— Не мога да го направя, преди да разбере за какво става въпрос. Знаеш, че си имам свои принципи.

Джеймс кимна. Лукас бе един от малцината проспериращи съдържатели на странноприемници в Крондор, които нямаха зад гърба си нито могъщ покровител, нито някоя гилдия, като тази на Шегаджиите. През годините бе успял да сключи няколко много изгодни съюза, включително и приятелски връзки с неколцина високопоставени крондорски велможи. Познаваше Джеймс от сделките си с Шегаджиите, на които така и не позволи да го превърнат в свое сляпо оръдие. Старецът беше инатлив по природа и всички добре знаеха, че вироглавството му може да стигне далеч, рече ли някой да опита да му нахлузи хамута. С други думи, беше много по-добре да го имаш за съюзник.

Джеймс бе репетирал поне няколко пъти речта си, затова я подхвана без предисловия.

— И двамата знаем, че Шегаджиите вече не са главната сила в града. Знаем също, че онзи тип — Гадника — се опитва да заеме мястото им.

Лукас кимна.

— Известно ни е също така, че Праведника вече не е между живите.

— Не бързай толкова — засмя се Лукас. — Той е голям хитрец. Може и да са му видели сметката, но не е изключено да се спотайва нейде.

— Дори и да е второто, все едно че е мъртъв, защото остави на Гадника да си разиграва коня.

— Може и да си прав, а може и да не си.

— Някой казвал ли ти е — тросна се Джеймс, — колко е трудно да се разговаря с теб?

— Много пъти.

— Виж сега... трябва ми няколко верни другари на подходящи места.

Лукас се разсмя.

— Ами започни тогава с принца на Крондор. Той е на най-подходящото място.

— Имам предвид извън двореца. Хора, които могат да чуват разни неща.

Лукас се замисли, сякаш претегляше думите му.

— През всичките тези години съм чул и видял доста неща, Джеймс. Научих се да слушам, без другите да го забелязват. Хората свикнаха да се отпускат в моята компания. Зная неща, дето сигурно няма да се понравят на хората на принца. Как се заобикалят митническите чиновници на пристанището, кой кого искал да убие. Ей такива работи. Но мога да изгубя всичко постигнато, ако някой разбере, че съм станал доносник.

— Не търся доносници, Лукас. Има предостатъчно на всеки ъгъл. Трябва ми нещо повече — доверен човек. Трябва ми проверена информация, не слухове, сплетни и хвалби, разменени за дребни монети. Мисля, че разбираш за какво говоря.

Лукас отново потъна в размисъл. Накрая въздъхна и рече:

— Съжалявам, Джими, не мога да стана шпионин. Това е опасно занимание, дори за такива като мен. — Той заобиколи и застана зад тезгяха. — Но едно ще ти кажа. Никога не съм работил срещу интересите на Короната. Навремето бях войник и момчетата ми загинаха в сражения. Имаш думата ми — чуя ли нещо, което може да е важно за теб, ще намеря начин да ти го съобщя бързо. Какво ще кажеш за това?

— Става — отвърна Джеймс.

— Искаш ли ейл?

Джеймс се разсмя.

— Не е ли още рано? Не, ще тръгвам. Като се върнат Талия и Уилям, кажи на Уили да се прибира в гарнизона.

— За този младеж... — подхвана неуверено Лукас.

— Да?

— Той е от добро потекло, нали?

— Да — кимна Джеймс. — От добро семейство е момчето.

Лукас се зае да бърше с припрени движения тезгяха.

— Тъй де... щото исках да ти кажа, че Талия ми е едничка на този свят. Ще ми се дай потръгне в живота, ако разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам какво искаш да кажеш — засмя се Джеймс. — Ако ще й потръгне с някого, това със сигурност е Уили.

— Баща му е херцог, казваш?

Джеймс прихна и излезе, без да се сбогува.

Уилям беше зачервен и замаян. Не знаеше дали е от преумора, или защото започва да се влюбва. Беше провел няколко разговора с баща си за отношенията между младите мъже и жени и на теория познаваше романтичната връзка, но едва ли можеше да се похвали с опита на мнозина свои връстници.

Докато Талия чуруликаше край него, обсъждайки качествата на различни продукти, мислите му неусетно поеха в друга посока. Уилям си бе имал вземане-даване с момичета през целия си живот, като се започнеше с приемната му сестра Гамина. Но макар много от тях да му бяха станали добри приятелки, само веднъж досега се беше влюбвал истински.

Опита се да прогони от мислите си образа на Яжара, но колкото повече се стараше, толкова по-ясен ставаше той. С четири години по-голяма от него, тя бе дошла да учи в Звезден пристан, когато той бе едва на единадесет. Струваше му се толкова отдавна.

В началото странеше от останалите — кешийска благородничка, която умееше да прикрива любопитството си и да не се отдава на забавленията. После, в годината, когато той трябваше да замине за Крондор, всичко се промени. Той вече не беше срамежливото момче, а

заякнал и поумнял младеж и интересът му към нея се засили. Връзката им беше бурна, краткотрайна и особено болезнена за Уилям.

Краят бе мъчителен, Уилям така и не разбра причината за тяхната раздяла и беше изгубил надежда да я узнае, докато не научи за предстоящото ѝ пристигане в Крондор. Сега вече очакваше появата ѝ със смесица от боязън и вълнение.

— Ама ти не ме слушаш — чу гласа на Талия през пелената от спомени.

— Извинявай — рече той с усмивка. — Не съм мигвал няколко нощи. — Тя го погледна учудено и той побърза да добави: — По служба на Короната.

Тя се усмихна и отново го улови за ръката.

— Добре, нека се порадваме на утринното слънце и поне за малко да забравим принца и службата. И ще ми обещаеш тази нощ да се напиш хубавичко.

— Ще видя какво мога да направя — измърмори Уилям и загледа крадешком младата жена, докато тя разговаряше с продавача на една сергия.

— Ще взема шест от тези — реши накрая Талия и посочи шест връзки лук.

Докато момичето и продавачът се пазаряха, Уилям неусетно се зае да сравнява Талия и Яжара. Яжара беше кешийка, гъвкава и стройна като дете на пустинята и доста екзотична според крондорските представи. Беше магьосница с голямо умение и възможности, но също и храбър и опитен боец. Уилям не се съмняваше, че би могла да строши нечий череп с жезъла си със същата бързина, с която произнасяше заклинания, а освен това бе много по-образована от всяка жена, която познаваше — говореше няколко езика и знаеше историята на страната си и на Кралството, можеше да обсъжда различни научни теми — от пътя на звездите до загадките на боговете. За разлика от нея, Талия беше слънчево, общително момиче с весел нрав и вродена грациозност. Тя се обърна и забеляза, че Уилям я гледа.

— Какво има?

Той ѝ се усмихна.

— Мислех си, че си най-красивото момиче, което съм виждал.

— Ласкател! — Тя се изчерви.

Той се засрами.

— Разкажи ми... за детството си. Каза ми, че си израсла в ордена на... как беше?

Тя пусна четири монети в шепата на продавача, прибра лука, обърна се и го улови за ръката.

— В ордена на Сестрите на Кахули.

— Кахули? — Уилям зяпна от изненада.

Чули името на Богинята на възмездието, неколцина продавачи се извърнаха към тях.

Тя го потупа по ръката.

— Всички реагират по този начин.

— Аз пък си мислех, че е бил някой манастир...

— Някой женски манастир?

— Нещо подобно.

— В този орден приемат само жени. Баща ми реши, че щом трябва да израсна извън града, най-добре ще е това да стане някъде, където да ме научат как да се защитавам. — Тя се пресегна и докосна дръжката на меча му с върховете на пръстите си. — Малко е голям за моя вкус, но сигурно ще мога да създам сериозни проблеми на някого с него.

— Не се съмнявам — рече той. Последователките на ордена на Кахули се бяха прочули с това, че издирваха на своя глава престъпници, за да упражнят върху тях собствената си справедливост. В най-добрия случай действаха като помощници на местните жандарми и шерифи и ги подпомагаха в борбата с престъпниците, като ги залавяха и предаваха на съдебните органи. В най-лошия приемаха върху себе си ролята на отмъстителите от името на цялото общество и тогава преследваха и избиваха собственоръчно престъпниците закона. В последния случай отказваха да се вслушват в каквито и да било доводи за невинността на жертвата. Кредото им беше „Да ги изтребим, пък нека Кахули решава кой е виновен и кой не“. Често поведението им създаваше повече проблеми, отколкото да решава наболелите.

— Зная какво си мислиш — подметна Талия.

— Какво? — попита Уилям.

— „Дали да побягна още сега, или да изчакам, докато се обърне с гръб към мен?“

Той избухна в смях.

— О, нищо подобно. Аз само...

— Ако не ми сториш зло, Уилям, обещавам да не пострадаш.

— Няма — рече той все така засмяно. — Кълна ти се.

— Хубаво — рече тя и го погали игриво по рамото. — В такъв случай няма да се налага да те преследвам и да ти отмъщавам.

— Шегуваш се, нали?

Сега вече тя се разсмя. След това склони глава към него.

— Е, поне имах възможност да си побъбря с теб повече от няколко минути.

Уилям се престори, че не обръща внимание на думите ѝ. Истината бе, че не знаеше какво да мисли. Наслаждаваше се на приятното чувство, което го завладяваше всеки път, когато я погледнеше. Любуваше се на черната ѝ коса, бялата кожа, стройната снага и младежката енергия, която бликаше от нея. Всичко, което искаше, бе да е до нея и да не мисли за нищо друго.

— Лейтенант! — дочу познат глас — най-неприятния в подобна ситуация.

Обърна се и видя, че към него се приближава капитан Трегар, придружен от двама стражници.

— Сър! — рече той и застана мирно.

— Пратиха ме да те открия — теб и скуайър Джеймс — почти изръмжа Трегар. — Негово височество — допълни той и Уилям забеляза, че капитанът едва сдържа гнева си. Трегар погледна Талия и продължи: — Предположих, че си зает с важна работа, щом не намери за нужно да се явиш на дежурство в двореца, но Негово височество, изглежда, смята присъствието ти при него в този час за крайно наложително.

— Ами... — запелтечи Уилям, — скуайър Джеймс е в „Шарения папагал“ и...

— Не, тук е — чу се друг глас.

Уилям се обърна и видя, че Джеймс е застанал зад него.

— Какво има, капитане? — попита Джеймс.

— Заповеди, скуайър. Двамата с лейтенанта трябва незабавно да се върнете в двореца.

— Добре — отвърна Джеймс и погледна Уилям и Талия. — Извинявай, момиче, но трябва да вървим.

— Беше ми приятно да прекараме поне малко време заедно — каза Талия на Уилям. — Надявам се да наминеш пак, скоро.

— Разбира се — измънка Уилям, погледна към Трегар и добави: — Веднага щом службата ми позволява.

Талия им обърна гръб и продължи покрай сергиите. Само след няколко крачки метна един поглед на Уилям и се усмихна.

— Готов ли сте, скуайър? — попита Трегар.

Джеймс кимна и ги поведе към двореца. Уилям се нареди на опашката. Усещаше растящо напрежение в отношенията с капитана и си даваше сметка, че трябва да направи час по-скоро нещо по въпроса, ако не иска да си осигури един силен и опитен враг.

Арута огледа стаята. Капитан Трегар и войниците, които го придружаваха, бяха застанали до вратата. Четирима крондорски Следотърсачи — специална елитна група към двореца — се бяха подредили от другата страна на масата.

— Ето тук някъде — рече принцът и посочи с пръст картата. — Ако информаторът ни не греши, скривалището им е южно от Шандънския залив.

Застанал до принца, Джеймс проследи с поглед очертанятия на брега върху картата и прочете на глас:

— Долината на изгубените хора. Ще си позволя да отбележа, ваше височество, че територията, която трябва да претърсим, е доста обширна.

Арута посочи Следотърсачите.

— Те тръгват след час.

— Вече запомнихме разположението на картата, ваше височество — обади се един от тях.

— Моите хора ще ви последват след един ден — продължи той. — Ще се чакате... — той отново плъзна пръст по картата — ето тук. Един от вас да стои на пост всяка нощ.

— Разбрано, ваше височество — отдаде чест водачът на Следотърсачите и махна на спътниците си да го последват.

Арута изчака четиримата Следотърсачи да излязат и се обърна към Трегар.

— Капитане, подгответе план за действие. Разпространете слуха, че ще провеждаме маневри на югоизток и североизток. След това искам да отделите двеста от най-добрите си войници, но само такива, които са били на служба при мен не по-малко от пет години.

Джеймс си спомнил за тримата Нощни ястреби от гарнизона в Северен страж.

— Най-късно утре — продължи Арута — ще поведе лично тези хора на юг. Капитан Леланд ще предвожда останалите на изток. Намерете някакво достоверно обяснение за разделянето на отряда.

— Милорд — прекъсна го капитан Трегар. — Ако ми позволите да попитам...

Арута кимна.

— Няма ли да е по-добре, ако рицар-маршалът поеме командването?

— Рицар-маршалът вече не е на служба, капитане. Той се оттегли. Утре следобед ще организираме парад и прощална вечеря. След това той потегля с кораб за Крудий.

— Прощална вечеря? — повтори Джеймс.

— Да, но ти няма да присъстваш — отсече Арута.

Джеймс въздъхна пресилено.

— Чувствам се пренебрегнат, ваше височество.

— Ще подготвя обяснението преди парада, сър — обеща Трегар.

— Не, искам да е готово още преди залез-слънце. Защото час след това вие петимата... — той посочи капитана, двамата войници, Уилям и Джеймс — потегляте с един керван за Кеш. Като наблизите отбивката за Шандънския залив, ще свърнете на запад по стария път. Ще се придвижвате на половин ден зад Следотърсачите. Така ще им осигурите достатъчно време, за да надушат нашата плячка.

— А вие ще сте на още половин ден след нас — заключи Джеймс.

— Точно така — рече Арута. — Получите ли съобщение, тръгвайте незабавно към мястото, където се крият Нощните ястреби. Заедно със Следотърсачите ще премахнете всички постове из околността, а аз и войниците ми ще стъпчем това змийско гнездо.

— Разчитайте на нас, ваше височество — рече Джеймс.

Когато излязоха, Трегар попита:

— Скуайър, но защо точно аз? Принцът никога досега не ми е възлагал подобна задача.

Джеймс сви рамене.

— След като те пратиха да ни търсиш, значи си в течение на това, че двамата с Уилям потегляме със специална задача. Нощните ястреби разполагат с информатори навсякъде — трябва да се вземат мерки изтичането на сведения да бъде ограничено максимално. — Джеймс забеляза, че лицето на капитана помръква, и побърза да добави: — Освен това Негово височество със сигурност нямаше да те избере за тази задача, ако не смяташе, че си достоен за нея. По пътя ще ти разкажем подробностите, капитане. По-важното сега е да измислиш онова достоверно обяснение, а аз ще се заема с приготовленията.

— Какви приготовления? — попита Уилям.

— Няма да е никак лесно да се промъкнем незабелязано към постовете, лейтенант — обясни Джеймс. — Още повече ако сме облечени с униформи. Трябва ни маскировка. Да побързаме, защото скоро ще се свечери.

Капитан Трегар кимна на Джеймс и се обърна към Уилям.

— Лейтенант, последвайте ме.

— Слушам, сър — отвърна Уилям и тръгна след началника си. Джеймс тръгна в противоположна посока — право към любимия си изход, вратата за прислугата, откъдето можеше да напусне двореца незабелязано. Имаше някои хора, с които трябваше да се срещне, преди да тръгне на път: синът на шерифа и главорезите, които го очакваха в канализацията. А минутите течаха.

Вятърът носеше пясък и прахоляк над платото, наред което се беше разположила на бивак неголяма група пътници с две магарета, камила и стадо кози, заобиколили претоварена със стока каручка. За непредубедения наблюдател те бяха обикновени чергари или бедно семейство, тръгнало да дири препитание в далечни краища.

Загърнат в орфаното си наметало, Уилям отметна качулката си и се огледа, като примига срещу подхвърляните из въздуха песъчинки. После надигна глас, за да надвие свистенето на вятъра.

— Капитане, следят ли ни?

— Ако са някъде наблизно, сигурно не свалят очи от нас — отвърна Трегар.

Преди три дни бяха напуснали лагера близо до южния край на Шандънския залив. Принц Арута ги следваше на два дни път, начело на отряд от двеста конници. Някъде отвъд завесата от прахоляк бяха Следотърсачите, издирващи руините на древната кешийска крепост.

— Изглеждаш чудесно, скъпа — обади се с пресипнал глас Джеймс.

— Моля?

— Казах — повтори Джеймс малко по-високо, — изглеждаш чудесно, скъпа.

Като най-нисък в групата, на Уилям се бе паднало наметалото на жена от Бени-Шазда. Другите двама войници, също облечени като жени, се разсмяха, като забелязаха раздражението на младия лейтенант. Скуайърът се шегуваше с него още от самото начало на пътуването, когато им бе подбрал тези дрехи. Уилям допусна грешката да се оплаче от избора му, докато останалите го приеха мълчаливо и безропотно, разчитайки на опита на Джеймс в подобни дела.

Осъзнал със закъснение безсмислието на съпротивата си, Уилям само поклати глава.

— И като си помисля, че само преди няколко дни се разхождах из двореца в компанията на най-красивите момичета в Островното кралство и се радвах на перспективите за блестяща кариера! А сега съм... издокаран като последна дрипла. Но да не забравя и красивия пейзаж. — Той махна с ръка към окаяната местност, която ги заобикаляше.

— Сега ще те ударя — рече неочаквано Трегар. — Като го направя, падни и остани да лежиш.

Изведнъж ръката му се стрелна и перна Уилям по рамото. Младият лейтенант падна и Трегар се изправи над него.

— Мисля, че не могат да ни чуят! — извика той. — Долавят шума от гласовете, но не различават думите.

Джеймс, който седеше на пясъка, не помръдна, но попита:

— Къде са?

— Зад втория хълм отдясно, скуайър. Малко по̀ на север от посоката, в която продължава пътят. Одеве забелязах някакво движение. След малко се повтори.

— Всички знаете какво трябва да правите — рече Джеймс. Другите двама войници се засуетиха около каручката, сякаш за да се уверят, че багажът е завързан достатъчно здраво, за да не го отнесе вятърът.

— Изпълзи настрана — каза Трегар на Уилям, — там се обърни към мен, поклони ми се на колене и иди да видиш какво правят козите!

Уилям изпълни нареждането. Трегар се приближи към каручката, вдигнал ръка пред лицето си, за да се защити от вятъра, измъкна от багажа един раздут мях, надигна го и се престори, че пие. След това се облегна на колелото и плъзна разсеян поглед наоколо.

— Сега ела при мен, престори се, че ме молиш за прошка, и докато го правиш, погледни към онзи хълм.

Уилям се приближи към него, вдигнал ръце като за молитва.

— Не виждам нищо, капитане.

— Поклони се отново!

Уилям се поклони. През това време Джеймс заобиколи каручката и надзърна крадешком към хълма, докато привидно ровичкаше отзад. Почти веднага ги забеляза — ритмични движения, които сякаш следваха поривите на вятъра.

— Наблюдават ни — обяви той.

— Можеш да престанеш да се кланяш, лейтенант — нареди Трегар.

Уилям се сепна и завъртя глава.

— Май се увлякох. По-добре да извадя храната и да ви я раздам.

— И внимавай първо да поднесеш на мен и на скуайър Джеймс, а после на „жените“.

Този път войниците не се разсмяха. Бяха втренчили погледи в хълма, докато се преструваха, че работят.

— Довечера имаме среща с един от Следотърсачите. Ако имаме късмет, скоро ще узнаем къде се крият тези негодници.

През останалата част от вечерта продължиха със сценката на отдъхващо наред пустинята чергарско семейство. Вятърът утихна час преди залез-слънце и те запалиха огън, на който сготвиха месо. После се загърнаха в наметалата си и зачакаха.

До зори на следващия ден Следотърсачът още не се бе появил.

ГЛАВА 12

ИМПРОВИЗАЦИЯТА

Трегар се изправи и отърси пясъка от наметалото си.

Небето на изток вече просветляваше. Скоро слънцето щеше да се покаже на хоризонта. Капитанът направи почтителен поклон на изток, после се обърна на север и повтори поклona.

— Какво правиш? — попита го Джеймс.

— Търся нашите приятелчета — отвърна капитанът, докато се обръщаше с лице на запад. — Надявам се да наподобява някой утринен ритуал. — Той завърши с поклон на юг и добави: — Вдигай „жените“ да работят.

Джеймс срита наужким Уилям и му подвикна:

— Запали огъня и сготви закуска. Ще потеглим на път веднага след изгрев-слънце.

Уилям се засуети, като се правеше на недоволен, но раболепен. Запали огъня от изсушен тор и щом огнените езици затрепкаха, постави отгоре гърнето с месо, в което доля малко вода. След малко Джеймс седеше със скръстени крака, поставил чинията в скута си, и дъвчеше лакомо.

— Не ги виждам — подметна той. — Дали още не са станали?

— Станали са — отвърна Трегар — и са на същото място. Поне един от тях. Ако изчезването на Следотърсача бе тяхна работа, вече нямаше да сме живи.

— Какво може да се е случило с него и останалите? — попита Уилям.

— Каквото и да им се е случило, не са могли да го избегнат — рече Трегар. — Или са мъртви, или се крият някъде. Може и да са забелязали, че ни държат под наблюдение, и да са отпратили към Арута и хората му. — Трегар сръбна няколко глътки вода и се изправи. — Време е да се размърдаме. Докато се приготвяме — обърна се той към войниците, — слезте в онази долчинка и се престорете, че пикаете. Клекнали, нали? — Той се огледа, сякаш даваше

разпореждания, и посочи козите. — Лейтенант, иди при животните и се направи, че проверяваш дали с тях всичко е наред. И докато го правиш, се престори, че оставяш някакъв знак или писмо.

Уилям кимна, макар да бе малко объркан от тази заповед, и попита:

— Какъв е планът?

— Според мен нашите приятели на хълма снощи са си тръгнали за вкъщи, но са оставили един човек да ни наблюдава. Щом потеглим, той ще слезе тук да провери дали сме тези, за които се представяме. Нека се поразрови из козите барабонки и камъните в долчинката, а ние през това време ще оставим знак за съгледвачите на принца.

Джеймс кимна, изправи се и почна да товари багажа в каручката.

Трегар вдигна меха, изсипа водата върху огъня и разрови с крак въглените. Веднага щом към небето със съскане се вдигна пушек, примесен с пара, се наведе и размести камъните около огнището.

— Това ли ти е посланието? — попита Джеймс.

— Да — отвърна Трегар. — Стар войнишки номер. Различните части на кръга около огъня имат различно значение. Северната означава „чакайте тук“. Източната — „връщайте се“. Южната — „доведете помощ“. Щом се отдалечим оттук, ще зарежем каручката и животните и ще се върнем обратно към онези скали на югозапад, за да потърсим следи.

— Точно от това се боях — въздъхна Джеймс.

Кръгът от камъни около огнището бе отворен откъм южния край.

— Скуайър — рече Трегар, — от всичко, което съм чувал за теб, бях останал с впечатлението, че си човек, привикнал с рисковете.

— Да, но само когато аз вземам решенията.

Трегар се разсмя, после се изправи и им подвикна:

— Потегляме!

Изгубиха почти целия ден, докато се убедят, че никой не ги преследва. Час преди залез-слънце Трегар нареди да спрат и рече:

— Ще се върнем на около половин миля — до онзи малък оазис, който подминахме, и ще оставим там животните и каручката.

— Поне открихме къде им е скривалището — промърмори Джеймс.

— Защо смяташ така, скуайър? — зачуди се Трегар.

Джеймс коленичи и зарови пръст в пясъка.

— Тук — той очерта един кръг — бе мястото, където ги засякохме за първи път. — Начерта една почти права линия и продължи: — А на това място нашият невидим приятел престана да ни следи.

— Тоест? — попита капитанът.

— Спомняш ли си картата? — попита Джеймс.

— Да.

— По обед се намирахме северно от едно голямо плато — същото, от което се вижда цялата област на много мили. Оазисът, в който искаш да оставим животните, е разположен в една долина, която се отваря към него. Нагоре започва козя пътека, която се вие по склона и излиза...

— На платото! — възкликна Уилям.

— И край древната крепост! — допълни Трегар. — Разбира се, че това е най-подходящото място! До него води само един път.

— Единственото възможно в целия район.

— И какво ще правим сега? — попита Уилям.

— Ще се върнем в оазиса — рече Джеймс. — Ако принц Арута ни последва чак дотук, може да се озове в капан. На всяка цена трябва да се постареем това да не се случи.

— А какво ще правим с каручката и животните? — попита един от войниците. — Не бива да ги оставяме в оазиса — могат да събудят нечии подозрения.

— Прав е — каза Трегар на Джеймс.

— Значи се разделяме? — попита Уилям.

Джеймс кимна и се обърна към войниците.

— Един от вас ще кара каруцата. Камилата ще завържем отзад. Другият ще се погрижи за козите. Ще тръгнете обратно за Крондор. Ако по някаква причина се разминете с принца, насочете се към граничния пост при Шандънския залив или към Земен край. Ще докладвате за всичко, което се случи тук. Но искам да побързате.

Загърнат в плътното си наметало, Трегар приличаше на бивш наемник. Изпод наметалото се подаваше очукана сабя и никакви други оръжия.

Джеймс бе облечен по подобен начин, само дето вместо сабя бе препасал рапира. Уилям извади от каручката тежкия си двуръчен меч и го нагласи на гърба си.

Трегар се огледа и рече:

— Ще се придържаме към южната страна на пътя, под сянката на скалите — в случай, че някой ни дебне отгоре.

— Няма да ни забележат, ако се постареем да не вдигаме прах — отбеляза Джеймс. — Аз ще ви водя.

Трегар не възрази и докато Джеймс се отдалечаваше на изток, метна прощален поглед към каручката и двамата войници, които вече изчезваха в обратна посока.

Уилям не познаваше двамата войници, но знаеше какво си мисли капитанът: дали хората му ще се приберат безпрепятствено в Крондор? Докато разглеждаше скалите над пътя, по който предстоеше да минат, си зададе същия въпрос: дали някой от тях ще се прибере жив в Крондор?

Из въздуха летяха прилепи и гонеха насекомите. Джеймс коленичи и се взря в тъмнината, опитвайки се да види онова, което умът му подсказваше, че е някъде пред тях — засада или клопка. Засега нищо. Дори някой да бе видял приближаването им, не се издаваше по никакъв начин.

Джеймс вдигна ръка, обърна се към Трегар и Уилям и прошепна:

— Тази работа не ми се нрави. Ще се озовем направо пред прага на официалния вход.

— Какво предлагаш? — попита Трегар.

— Да си чувал за укрепление без задна вратичка?

— Чувал съм, но и аз се съмнявам тук случаят да е такъв. За да контролират район с подобни размери, кешийците вероятно са разполагали с гарнизон от поне стотина души, по-вероятно дори двеста или триста. Това превръща крепостта им в първостепенна цел при някоя война. Което означава, че са си подсигурили изход за отстъпление.

— Но къде може да е той? — попита отчаяно Джеймс. — От другата страна на крепостта?

— Ако крепостта все още я имаше, лесно можехме да определим предполагаемата посока на отстъпление. Но при липса на надземни постройки... — Уилям поклати глава.

— Добре, ще се приближим още малко — рече Джеймс, — и ако не открием нищо, ще се върнем обратно и ще заобиколим откъм източната страна на платото.

Уилям не отговори, но си даваше сметка какво би означавало да се катерят по скалната стена откъм изток. Надяваше се да не се стига дотам. Малко се страхуваше от височината.

Повървяха още известно време и изведнъж му хрумна една мисъл.

— Почакайте — прошепна той.

— Какво? — попита Трегар.

— Искам да опитам едно нещо... — Уилям вдигна ръка, после затвори очи. Пресегна се мислено напред и долови присъствието на щъкащо из мрака мишле. „Я спри!“ — нареди му Уилям.

Мислите на мишлето бяха съвсем примитивни, почти несвързани. То се поколеба за миг, сякаш се чудеше накъде да побегне. Трите грамадни същества бяха потенциална заплаха.

Като малък Уилям неведнъж бе разговарял с мишки, плъхове и полски гризачи. Известно му бе, че имат ограничени възможности за концентрация и минимални способности за общуване. Но знаеше също така, че умеят да надушват всякакви пътища към и от леговищата си.

Помъчи се да оформи някакъв въпрос, за да разбере дали наблизко има и други по-големи проходи. Мишлето отвърна с размътен образ на голям тунел и го задържа достатъчно, та Уилям да успее да се ориентира за местонахождението му. После избяга.

— Какво има? — повтори Трегар.

— Мисля, че зная къде е задният вход.

— Че откъде ще знаеш? — попита капитанът.

— Ако ви кажа, едва ли ще ми повярвате. Насам. — Той посочи нагоре към стената, до която бяха спрели. — Ще трябва да се покатерим, за да стигнем до него.

— Ти си пръв — изръмжа Трегар.

— Не, аз ще водя — каза Джеймс, погледна нагоре, после бавно започна да пълзи по стената и се изгуби в тъмнината.

Уилям се обърна към Трегар и го попита:

— Капитане, катеренето по скалата на тъмно спада ли към категорията на безсмислено рискованите постъпки?

— Напълно, лейтенант.

Уилям последва Джеймс, като промърмори:

— Просто исках да съм сигурен.

Трегар изчака малко и го последва.

Докато се изкачваха, в небето изгря Средна луна и озари една цепнатина в скалите, достатъчно голяма, за да могат и тримата да се напъхат в нея.

— Колко остава? — попита задъхано Уилям.

— А, не е много — отвърна Джеймс. — Стотина стъпки.

Уилям поклати глава.

— А аз мислех, че е два пъти повече. — Стараеше се да не поглежда надолу. Досега бе успявал да потисне надигащата се в него паника само с огромно усилие на волята. Ръцете и краката го боляха от напрежение.

Джеймс подаде глава и погледна нагоре.

— Близичко сме вече, а? — подметна капитанът.

— Аха — отвърна Джеймс. Вече различаваше скалния ръб на двайсетина стъпки по-нагоре, очертан рязко на фона на звездното небе. — Няма какво повече да чакаме — добави, надигна се и отново се закатери.

— Само внимавай — предупреди го Трегар.

— Ако не той, аз със сигурност — обади се Уилям и се закатери нагоре в пукнатината, опрял крака в страните ѝ. Когато наближи ръба, протегна ръка и Джеймс го издърпа. Малко след това двамата изтеглиха със съвместни усилия Трегар. Докато лежаха, запъхтени, на равната площадка, Джеймс се огледа и отбеляза:

— Тук вече можем да се изправим.

— И накъде сега? — попита капитанът.

— Мисля, че е натам. — Уилям посочи нагоре по склона. Тази нощ щеше да има две луни — Средна и Малка, и по времето, когато Средната щеше да достигне зенита си, Малката трябваше да изгрее и двете да окъпят всичко в призрачна светлина.

Склонът беше скалист, назъбен и запрещен от щръкнали обветрени и напукани от слънцето канари. От време на време спираха, за да заобиколят предпазливо някоя от тях.

След около половин час Уилям се обади:

— Ако моето приятелче мишлето не се е заблуждавало, входът трябва да е някъде под нас.

— Какво приятелче мишле? — попита Трегар.

— По-късно ще ти кажа — обеща Уилям. — Сега трябва да потърсим път надолу.

В същия миг зърна отблясък от светлина.

— Това пък какво е?

— Луната се отразява в нещо — рече Джеймс.

— Колко е надолу според теб?

— На двайсетина стъпки — отвърна Джеймс, придобил уменията да преценява дистанцията от скитосванията си по крондорските покриви.

— И как ще стигнем дотам? — попита Трегар.

— Ще увиснем и ще скочим — обясни простичко Джеймс.

— Дори тогава височината е достатъчна, за да си строшим краката — изръмжа капитанът. — Пък и не знаеш какво те чака долу.

Джеймс погледна към изгряващата луна.

— Ами да почакаме още няколко минути.

Сенките бързо започнаха да се скъсяват. След още няколко минути Трегар възкликна:

— Ей, това е изсечен в скалите път!

Точно под тях между две каменни стени се виждаше тесен проход, който свързваше древната крепост с площадката, на която се намираха.

— Уилям — нареди Джеймс, — легни и ме улови за ръцете. Когато увисна достатъчно, ще ме пуснеш да скоча. А аз ще ви подхвана отдолу.

Скоро тримата вече бяха на тесния път.

— Дано само не се наложи да отстъпваме — промърмори Трегар.

— Да отстъпваме ли? — попита Уилям.

— Сам виждаш, лейтенант, че е прекалено тясно, за да се бием.

Едва сега Уилям си даде сметка, че старият воин има право. В тесния проход можеха да използват само кинжали, й то за да задържат противника. Път за отстъпление обаче нямаше. Стените от двете страни се издигаха на двайсетина стъпки.

— Насам — каза той, след като се огледа. И без това не им оставаше нищо друго, освен да следват посоката на прохода.

— Погледнете към стените! — прошепна Уилям. Джеймс спря и огледа каменната стена.

— Съвсем наскоро е дялана. Още се виждат следите от длетата.

— Работа на нашите приятелчета, предполагам — подметна Трегар.

— Което означава, че при стария вход със сигурност е поставена засада — рече Джеймс. Замисли се и добави: — Оттук коне не могат да влязат, което означава или че разполагат и с трети вход, или че конюшната е скрита някъде отвън.

— По-вероятно второто — предположи Трегар.

Постепенно проходът се разшири, но малко по-нататък пътя им запречи гладка стена. Уилям вдигна ръка да я опипа, но Джеймс го спря.

— Не я докосвай!

Уилям отдръпна ръката си, а Джеймс нареди:

— Направи ми място. — Промуши се край Уилям и огледа стената. — Жалко, че не можем да я осветим.

— Не можем я! — изсумтя Трегар.

— Тихо — сгълча го Джеймс.

Прокара пръсти по десния ръб на стената, натисна леко и отдръпна ръка. След това повтори същото с другата ръка от лявата страна. Накрая се обърна и прошепна:

— Поставили са капан.

— Откъде знаеш? — попита Трегар.

— Зная — рече Джеймс.

— И какъв е този капан? — попита Уилям.

— От най-коварните, предполагам — отвърна Джеймс и коленичи. Изучи внимателно подножието на стената като отново отдели най-много време на ръба. — Отдръпнете се! — нареди накрая.

Те отстъпиха няколко крачки.

— Капитане, ако искаш да разбереш откъде го зная — заговори Джеймс, — ще ти е нужно да прекараш поне половината от живота си в обезвреждане на подобни клопки и чак тогава ще развиеш шесто чувство към тях. Обърнете внимание на тази пукнатина в основата — Джеймс я докосна с пръсти, после я натисна лекичко. — Не ви ли

прави впечатление колко е права? — Той пхна пръсти в пукнатината и притисна леко горния ѝ край. Внезапно плочата над нея се приплъзна нагоре и се видя тъмен, постепенно разширяващ се отвор. Джеймс погледна през рамо и продължи почти шепнешком: — Първо са изградили стената, после са прокопали в нея отвор, но са се престарали. Сега не докосвайте нищо, освен земята. И най-вече внимавайте да не допрете плочата, докато пропълзявате под нея. — След тези думи Джеймс се шмугна в черния отвор и изчезна.

Уилям и капитанът го последваха.

В тунела цареше непрогледен мрак. Джеймс прошепна:

— Не мърдайте.

Изминаха няколко напрегнати секунди, после в мрака блесна пламъче на светилник.

— Как го направи? — попита Трегар.

— По-късно ще ти покажа — отвърна Джеймс и подаде горящия светилник на Уилям. — Придвижи се още малко навътре в тунела.

След това спусна внимателно плочата на мястото ѝ, обърна се и протегна ръка. Уилям му върна светилника. Малкото пламъче даваше изненадващо много светлина, достатъчно, за да огледат околните стени и да виждат на няколко крачки в тунела.

— А сега — продължи с инструкциите Джеймс — бъдете нащрек. И отново ги поведе. Тунелът извиваше надолу, в недрата на земята.

Най-сетне в далечината се появи светлина и Джеймс изгаси светилника и го прибра. Скоро стигнаха до друг тунел, който пресичаше техния под прав ъгъл. Той също бе дело на човешки ръце — облицован с дялани камъни и с павиран под.

— Мисля, че това е пътят, който ми посочи мишлето — промърмори Уилям.

— Какво мишле? — пак попита Трегар.

— Сигурно някъде наблизо има склад с хранителни припаси — подметна Джеймс, без да обръща внимание на въпроса на Трегар.

Изведнъж чуха стъпки. Джеймс им даде знак да отстъпят в тунела. След секунди по напречния тунел минаха двама души, които

си осветяваха пътя с фенер. Крачеха мълчаливо и облечените им в черни дрехи фигури почти не се виждаха.

— Какво ще правим сега? — попита шепнешком Уилям.

— Ще тръгнем след тях — отвърна Джеймс.

— Само да не забравим обратния път — предупреди ги Трегар.
— Поне един от нас трябва да се върне и да разкаже на принца за това място.

Джеймс и Уилям не отговориха.

Приблжиха се предпазливо до кръстовището и свърнаха вляво, накъдето бяха изчезнали двете фигури.

На стотина крачки пред тях по коридора се чуваха приглушени гласове и тропот на крака. Когато се приближиха, видяха, че мъжете са спрели пред просторна, добре осветена подземна галерия. Бяха с гръб към тях.

Джеймс се огледа и посочи един портал със стълба, която водеше нагоре. Изкатери се безшумно по стъпалата и Уилям и Трегар го последваха.

Озоваха се в кръгло помещение, вероятно предназначено за спалня на прислугата, зад което имаше оръжейна. Покрай стените бяха наредени ръждиви, отдавна неизползвани ризници.

Вече нямаше съмнение, че се намират в древната кешийска крепост, по-точно в подземията ѝ, издълбани в скалите.

— Сигурно тук е спала прислугата — прошепна Джеймс.

— Какво става долу? — попита Уилям.

Джеймс надникна през ръба на площадката и бързо се отдръпна. Дори на трепкащата светлина, която идваше от помещението под тях, Уилям и Трегар забелязаха, че лицето му е преbledняло.

— Поемете си въздух, преди да погледнете — предупреди ги той. Уилям надзърна и видя поне стотина мъже с черни наметала или туники. Всички се бяха втренчили в церемонията, която се разиграваше край насрещната стена. Някогашната оръжейна сега бе превърната в храм, а кафявите петна по стената сочеха недвусмислено, че в този храм се слугува на тъмните сили.

Четирима мъже, облечени с дрехи на жреци, бяха по средата на жертвоприношение. Жертвата бе просната по гръб върху голям плосък камък. Други четирима, загърнати в черни наметала, ѝ държаха ръцете и краката.

На стената зад жреците бе окачена маска, по-голяма от човешки бой, изобразяваща ужасяващо същество, родено в налудничави кошмари. Макар очертанията ѝ да напомнях конска глава, отпред бе щръкнала свинеподобна зурла, а от нея се извиваха заострени бивни. Зад заострените уши се подаваха криви кози рога, а на мястото на очите горяха пламъчета.

Един от жреците подхвана напев и останалите се присъединиха към него.

— На какъв език пеят? — попита Трегар.

— Прилича ми на кешийски — отвърна Уилям, — но на непознат диалект.

Изведнъж забиха барабани, чу се вой на рог и дрезгав мъжки глас произнесе едно име. Джеймс почувства, че по гърба му пробягват тръпки.

Напевните гласове на жреците се усилиха, един от тях разтвори голяма книга, после мина от другата страна на жертвата. Друг взе позлатена купа от застаналия до него, приближи се до жертвата и коленичи до главата ѝ.

Напевът не спираше нито за миг. Пееха не само жреците, но и всички присъстващи. Гласовете им се усилваха, все по-високи и по-настойчиви.

Главният жрец вдигна голям черен нож с двете си ръце над очите на жертвата. Мъжът на камъка, съвсем гол, с изключение на набедрената си препаска, не можеше да помръдне, но очите му се разшириха.

После, с едно рязко движение, жрецът заби ножа в гърлото на жертвата и го преряза. Бликна фонтан от тъмна кръв. Другият жрец подложи купата и в мига, когато първите капки попаднаха в нея, Джеймс усети, че се сковавя от вледеняващ мраз.

— И ти ли почувства студа? — попита го шепнешком Уилям.

— Аз го усетих — намеси се Трегар.

— Магия — рече Уилям. — И то много силна.

Изведнъж притъмня, макар че факлите по стените пламтяха все така ярко. Появи се черен облак, който започна да се сгъстява над олтара.

— Назад! — изсъска Уилям.

Гласовете на жреците ставаха все по-пискливи.

Когато отстъпиха в стаята на прислугата, Джеймс попита:

— Какво беше това?

— Демон — отвърна Уилям. — Почти съм сигурен. Не се показвайте. Жреците може и да не ни забележат в тъмното, но демонът ще ни види със сигурност. — Тримата се приведоха и изтичаха надолу по стълбите.

Откъм импровизирания храм долетяха нови писъци и Трегар спря.

— Това пък какво беше?

— Целта на жертвоприношението е да се примами демонът — обясни Уилям. — Но за да се нахрани, трябва да прибегне и до вярващите.

— И те му се оставят доброволно? — попита Трегар. Беше пребледнял.

— Фанатици — обясни Джеймс — И преди сме срещали такива, капитане. Забрави ли Мурмандамус?

— Черните кръвници — сети се Трегар.

— Трябва да предупредим Арута — заговори Уилям. — Той има достатъчно хора, за да изстреби тази пасмина, но не и ако демонът застане на тяхна страна. Принцът не води със себе си магьосници и жреци.

Джеймс си спомни за нападението срещу принца при Сартското абатство и отвърна:

— На принца няма да му е за първи път да се изправя срещу демон.

Отекнаха нови писъци.

— Хайде — подкани ги Трегар. — Да се връщаме вече. Сега вниманието им е приковано другаде, но за колко време?

Джеймс кимна и отново ги поведе. Поеха назад през тунела, който водеше към тайната порта. През цялото време ги съпровождаха виковете и писъците на умиращите зад тях. Неведнъж им се струваше, че кръвопролитие е спряло, но скоро шумът отново се възобновяваше.

Когато навлязоха в по-тъмната част на тунела, Джеймс запали светилника.

— Онзи мъж върху камъка не извика нито веднъж — промълви Уилям.

— Не би го направил никога — отвърна Трегар. — Той беше един от нашите Следотърсачи.

Джеймс премълча.

Когато приближиха задънения тунел, той отново им подаде светилника и се зае да отваря скритата врата. Първо огледа внимателно стената, после подпъхна пръсти в цепнатината.

Вратата не се отвори.

ГЛАВА 13

СКРИВАЛИЩЕ

Джеймс опита отново. И този път без резултат.

— Какво има? — попита Трегар.

— Не мога да я отворя — отвърна Джеймс, прокара пръсти по ръба на плочата, после опита и стените.

— И защо не можеш? — Уилям се наведе към него.

— Ако знаех, вече да съм я отворил — изсумтя Джеймс.

— Не зная дали сте го забелязали, скуайър — изръмжа Трегар, — но в момента се намираме в дъното на доста дълъг и тесен коридор, без никаква възможност да се скрием. Ако не успеете да отворите вратата, ще се наложи да се върнем и да потърсим друг изход.

Джеймс не отговори, но движенията му станаха по-трескави.

— Де да можех... — промърмори си той. Не след дълго се отказа, надигна се и ги погледна. — Добре, да тръгваме.

Пое обратно през тунела и когато стигна кръстовището, свърна наляво.

— Къде отиваме? — попита Уилям.

— Нямам представа — отвърна Джеймс. — Но се надявам да открием някое голямо и празно помещение, където да се скрием.

— Но защо в тази посока? — попита Трегар.

— Защото е обратно на посоката, в която тръгнахме одеде.

Трегар млъкна. Изглежда, отговорът го задоволяваше. Мракът отново се сгъсти и Джеймс запали светилника.

— Как го правиш? — попита Уилям.

— Ако намерим подходящо местенце, където да се скрием, ще ти покажа — обеща Джеймс.

Известно време крачеха мълчаливо. Тишината беше угнетяваща. Джеймс спря, клекна и приближи светилника към пода.

— Вижте — прах. Тук никой не е минавал от години. Изправи се и продължи напред.

Скоро стигнаха до помещение, навремето вероятно използвано за склад. Рамката на вратата беше изгнила, пантите — ръждясали. Къде беше изчезнала самата врата оставаше загадка.

Джеймс влезе пръв и вдигна светилника високо. Трепкащата светлина озари помещението: дълго двајсетина стъпки и широко десет. Отсрещната стена бе скрита от свлекли се камъни.

— Ей там. — Той им посочи ъгъла срещу входа. — Сигурно никой не се е вясвал в тази част на подземията от години, но все пак не ми се ще да поставяме късмета си на изпитание.

Трегар погледна към свлачището и промърмори:

— Не зная дали е безопасно. Всъщност може би тъкмо по тази причина са го изоставили. Погледни онези греди.

— Сигурно са изсъхнали като папирус — каза Джеймс, разбута няколко камъка и се настани удобно наред свлачището.

— Аз пък мислех, че с остаряване дървото става по-здраво — рече Уилям.

— Понякога — обясни Трегар. — Виждам съм стари сгради, в които гредите са яки като стомана. — Той вдигна една треска и я завъртя между пръстите си. — Но друг път просто остарява.

— Кое време ли е станало вече? — попита Джеймс.

— Трябва да приближава изгрев-слънце — отвърна Трегар.

— Предполагам, че нашите приятелчета ще прекарат деня в непробуден сън. Особено след такава изтощителна нощ. Ако не успеем да намерим друг изход, пак ще пробвам да отворя тайната врата. Не можем да останем дълго тук.

— По-добре да потърсим първо вода — рече Уилям. — Умирам от жажда.

Джеймс кимна. Бяха оставили припасите в подножието на скалната цепнатина.

— Ще видя какво мога да направя.

— Преди да тръгнеш — какъв беше онзи трик със светлината? — попита го Уилям.

Джеймс му подаде запаления светилник и каза:

— Гледай. — Бръкна в кесията на колана си и извади дълъг черен фитил и миниатюрна стъкленница. — Във фитила има samozапалващо се вещество. Този фокус ми го показва един уличен жонгльор в Крондор. — Джеймс пусна една капка от стъкленницата на

самия край на фитила и той пламна. — Много е удобно и не се налага да чукаш желязо и кремък, което е безнадеждна работа, особено ако има силен вятър.

Уилям се захили.

— Аз пък си помислих, че си го научил от стария Кълган.

— Не си познал. Бих ви оставил светилника, но на мен повече ще ми е нужна светлина. Не мърдайте оттук. — Джеймс се изправи, шмугна се през вратата и изчезна. Стаята потъна в мрак.

— Капитане — заговори Уилям, — нося със себе си кремък, стомана и прахан — за всеки случай.

— Добре си се сетил. В ъгъла има достатъчно трески. Ако ни потрябва огън, можем да ги разпалим бързо.

— Разбрано, капитане.

Последва продължителна пауза. Пръв я наруши Трегар.

— Този скуайър е доста необикновен човек, не смяташ ли?

— Така се говори — съгласи се Уилям. — Не съм прекарал кой знае колко време с него. Странното е, че вие не го познавате по-добре.

— Съвсем малко — призна Трегар. Последва нов период на мълчание, който отново бе нарушен от капитана. — Той е личен скуайър на принца. Някои го наричат негов питомец, но гледат да не ги чуе. Има доста привилегии.

— И доколкото ми е известно, ги е заслужил.

— Така изглежда, нали?

— Капитане? — попита Уилям.

— Какво?

— Исках само да ви кажа, че това назначение в Крондор не ми беше по вкуса. Предпочитах да ме пратят някъде надалеч.

— И аз останах с подобно впечатление.

Отново тишина.

— Та защо не ти се служеше в Крондор? — попита Трегар.

— Всъщност аз не съм роднина на принца. Баща ми е бил осиновен от херцог Боррик преди много години.

— Нищо, момче. Това също те прави член на семейството на принца.

— Така ми казаха. Но аз предпочитам да бъда войник. Държа сам да си изкарвам прехраната.

— Войнишката професия е трудна работа — заговори Трегар. — Повечето от синовете на благородниците си мислят, че е свързана с перчене в блестящи доспехи и размахване на саби, а не знаят, че... — той млъкна.

— Че има и друго? — подсказа му Уилям.

— Точно така. Аз започнах като доброволец, записах се в самото начало на Войната на разлома. Бях зачислен в гарнизона на Дуланич, но за първи път помирих кръв край Ябон, когато дойде херцог Ги.

По времето на тези събития Уилям беше още невръстно хлапе.

— В онези дни твоето приятелче Джеймс още беше нагъл крадец, а аз бях само един уплашен войник, стиснал здраво пиката и застанал редом с други уплашени войници, докато цуранските бойци се хвърляха на вълни срещу нас и в очите им се четеше само безумие.

Уилям кимна в мрака.

— Както и да е, войната продължи дълго и много добри момчета не доживяха да видят края ѝ. Втората зима горе в планините ме завари сержант. Третата бях лейтенант и тъй като служех в отряда на принца, станах „рицар-лейтенант“. Но честно казано, не съм се стремил към слава... Всъщност защо ли ти говоря всички тези неща?

— Няма нищо, капитане. Гласът ви ми действа успокояващо.

— Аз съм най-старият ерген в целия гарнизон, Уил.

Уилям се смути, че капитанът го нарича така.

— Сигурно ви е трудно, капитане.

— Не ме канят често на танци, за да се запознавам с младите госпожици. Нямам роднински връзки със знатни господа. Баща ми беше докер.

Изведнъж Уилям си даде сметка, че Трегар е изплашен. Това, че говореше така откровено с него, също бе начин да забрави страха си. Уилям не знаеше какво да каже и затова промърмори:

— И баща ми е започнал като помощник в кухнята.

— Но не е останал там до края, нали?

Уилям се разсмя.

— Вярно, така е. Вие щяхте ли да останете, ако ви се предоставеше и друга възможност?

— Искам да си намеря святна женица. Не е необходимо да е от сой. Някоя мила, добра жена. Инак постът, на който съм сега, ми харесва. Дори да ме пратят някъде по границата, няма да им се

разсърдя. Какво толкова лошо да отговаряш за петдесетина мъже и да гониш контрабандисти и селски бандити по друмищата, а вечер да се прибираш вкъщи?

— Ако се измъкнем живи оттук — рече усмихнато Уилям, — готов съм да дойда с вас навсякъде, където ви пратят, капитане. Опасявам се обаче, че принцът има други планове за мен.

— То си е бreme да си член на кралското семейство.

— И други са ми го казвали.

Отново настъпи тишина.

— Какво ли прави Джеймс? — произнесе по някое време Уилям.

Джеймс пълзеше по корем, като се стараеше да не вдига никакъв шум. Беше открил единствения възможен път покрай помещението на убийците, но се съмняваше, че Уилям и Трегар биха могли да минат по него безшумно. Дори за човек с опит като него се изискваше цялото умение, за да не бъде разкрит. Най-сетне се натъкна и на втори път — една напукана канализационна тръба — и се зае да проверява дали не се стеснява прекалено много.

Крепостта се разпадаше от старост. Кешийците я бяха изоставили преди много векове, по причини, забравени още в далечното минало. Повечето подземни помещения бяха празни, само в едно Джеймс откри огромна купчина човешки кости. Предположи, че сегашните обитатели на подземията са ги преместили тук, за да не им пречат.

Забеляза светлина отпред и започна да се придвижва още по-внимателно. Последните няколко метра, преди да се озове под снопа светлина, пропълзя сантиметър по сантиметър. Тук горната част на тръбата бе счупена и имаше широк отвор към пода на помещението над него. Джеймс се извъртя по гръб и подаде глава през отвора.

Стаята беше празна. Той се изправи.

Това, изглежда, беше тъмница, защото три от страничните помещения бяха затворени с метални врати. Тесен коридор я свързваше с друго, потънало в мрак помещение. Джеймс надникна през прозорчето на най-близката килия. В нея седеше полугол мъж, облечен само с бели зацапани бричове.

— Ей! — повика го шепнешком Джеймс. Мъжът вдигна глава, премигна и прошепна:

— Кой си ти?

— Джеймс, скуайър от Крондор.

Мъжът скочи и дотича до вратата.

— Аз съм Едуин. От Следотърсачите.

— Видях как убиха един от другарите ти. Принесоха го в жертва.

— Това беше Бенито. Предната нощ заклаха Арауан. Аз съм следващият, освен ако не се измъкна оттук.

— Търпение — рече му Джеймс. — Ако те пусна, ще разберат, че имат и други противници в крепостта.

— Колцина сте тук?

— Трима. Аз и двама офицери. Очакваме пристигането на принца.

— Убийците също — въздъхна Едуин. — Не зная какво подготвят, но разбирам достатъчно езика им и ги чух да си говорят, че Негово височество идвал насам и те щели да се погрижат за посрещането му.

— Демонът — прошепна Джеймс.

— Демон ли? — учуди се Едуин. — Знаех, че е намесена тъмна магия...

— Скоро ще се върна — обеща Джеймс. — Щом редът ти е чак тази нощ, имам достатъчно време да огледам наоколо и да намеря друг път за бягство.

— Аз зная пътя! Заловиха ме при източния край на крепостта. Бяха отворили някаква стара порта, през която могат да преминават и коне.

— Ние влязохме по друг път, през тайна врата горе на платото. Не можах обаче да я отворя отвътре.

— Виж, в това не мога да ти помогна, скуайър. Какво смяташ да правиш?

— Каж ми първо, къде е онази порта.

— Има една подземна конюшня, където държат конете си — непосредствено до оръжейната е. След нея започва широк коридор, който излиза на спускаща се порта, която е мост през неголям изсъхнал ров. Там обаче са подредили няколко поста и всичките са изкусно

замаскирани — всеки, който се приближава откъм източната страна на склона, ще бъде забелязан отдалеч.

Джеймс се замисли. Вече имаше известна представа за цялостното разположение на крепостта и подземията.

— Добре, ще се върна за теб. Кога мислиш, че ще дойдат да те вземат?

— Около час преди церемонията. Веднъж на ден ни хранят — това ще е след няколко часа.

— Нахрани се добре. Ще ти трябват повечко сили. Изчезваме, преди да са разбрали, че те няма.

— Няма да закъснявам, скуайър — отвърна с мрачен хумор следотърсачът.

Джеймс се обърна и пое по коридора. Движеше се бързо и безшумно и скоро се изгуби в мрака.

При първия шум Уилям и Трегар измъкнаха кинжалите. От известно време бяха престанали да си шепнат, погълнати от собствените си нерадостни мисли.

— Спокойно — дочуха гласа на Джеймс откъм мрака. Миг покъсно той застана между тях и запали светилника. — Имаме проблем.

— Само един ли? — попита Трегар.

— Един, но достатъчно голям. Последният Следотърсач ще бъде убит тази нощ, ако не успеем преди това да го измъкнем.

— А можем ли да го спасим? — попита Уилям.

— Разбира се, че можем.

— В такъв случай не виждам какво ще ни спре — заяви Трегар.

— Няма да е толкова лесно. Не разполагаме с храна, вода и коне, а Арута ще се появи в околностите най-рано след два дни — ако въобще успее да ни намери. Не съм сигурен колко убийци се крият тук, но предполагам, че са най-малко триста. — Джеймс подаде светилника на Уилям. — Подръж това.

После клекна и започна да чертае с пръст на пода.

— Ето тук се намираме ние. На изток от нас са централните подземия, където са струпани Нощните ястреби, или каквито са там. На север има изоставени помещения, повечето са били предназначени за складове. Прекарах известно време в канализацията...

— Не миришеш на канали — подсмихна се Трегар.

Джеймс завъртя глава.

— Сигурно, след като не са били използвани от векове. — Той нарисова един правоъгълник. — Ние сме в югозападния край на старата тъмница. Видяхме къде е оръжейната, която сега използват за храм. Някогашните казармени помещения са превърнати в столова. На север има още няколко празни стаи. На изток е конюшната и една спускаща се врата, която използват за главен вход.

— А пътят, по който дойдохме ние? — попита Уилям.

— На връщане минах и покрай тайната врата. Затворена е с резе, което обаче е скрито в стената. Отключващият механизъм е вграден зад една фалшива плоча. Всичко е измислено много хитро — ако отвориш вратата отвън, задействаш капана.

— И какво представлява той? — попита Трегар.

— Не зная, нито имах желание да провеждам експерименти, но видях зъбци, свързани с опънати метални жици. Освобождават се, ако вдигнеш вратичката догоре.

— Значи затова ни накара да пропълзим под нея.

— Имал съм и друг път работа с подобни капани. Старите навици трудно умират. Глупавият крадец е мъртъв крадец — засмя се той. — Просто предположих, че ако има капан, ще се задейства само когато вратата се отваря по обичайния начин.

— А какво научи за западния вход? — попита Трегар.

— Не можах да намеря проход, който да води нататък. Но открих един, който върви право нагоре. — Той посочи срутения таван в дъното на стаята.

— Това ли е твоят път нагоре? — попита Уилям.

— Може би — отвърна Джеймс. — Ако не греша в представите си за цялостното разположение на крепостта, намираме се точно под част от стената и западната врата. Не може да няма коридор, който да води от оръжейната до двора над нас.

Трегар се изправи, приближи се до купчината в ъгъла, покатери се върху нея и внимателно огледа назъбения отвор. Беше запрещен от няколко големи камъка, които обаче поддаваха при натиск. Той освободи един и го изтърколи надолу.

— Само че трябва да внимаваме — предупреди го Джеймс. — Гредите са доста паянтови. Ако ги разместим, най-вероятно целият

таван ще се срути върху нас. Малко по-нататък по коридора има друга стая, където срутването е още по-голямо. Но ако и там не намерим начин да се изкатерим горе, остава само пътят, по който дойдохме. Само че ако надушат, че сме помогнали на Едуин да избяга, ще завардят хълмовете наоколо. Да можехме да откраднем конете от конюшната, бихме могли да си осигурим значителна преднина. Успеем ли да стигнем Арута преди тях... — Той сви рамене.

— Ти ходи ли до тази конюшня? — попита го Трегар. — Знаеш ли как да отвориш вратата? Дали и там няма някакъв скрит механизъм? Какво има от другата страна на рова?

— Разбрах те, капитане — рече Джеймс.

— Освен това — намеси се Уилям, — ако успеем да избягаме и да предупредим принца, ще заварим ли някого тук, когато се върнем? Дали убийците няма да се разпръснат из околността, или да се преместят някъде другаде?

— Напълно възможно — кимна намусено Джеймс. — Оставете ме да помисля.

Той изгаси светилника, седна на пода и опря гръб в стената. Близо час никой не наруши мълчанието.

Най-сетне гласът на Джеймс проряза тишината.

— Измислих го!

Джеймс лежеше съвсем неподвижно в спуканата канализационна тръба и се заслушваше. След като се увери, че никой не се движи в стаята над него, той внимателно се промуши през отвора. Едуин го усети още щом застана до вратата.

— Време ли е?

— Време е — потвърди Джеймс и се зае да оглежда ключалката. Механизмът беше съвсем прост, би могъл да я отвори дори със завързани очи. Той извади от колана си една тънка метална тръбичка и я пъкна в ключалката. След няколко леки завъртания се чу щракване и вратата бе отключена.

Без да губи време, Следотърсачът напусна килията и последва Джеймс към отвора над спуканата тръба. Докато пълзяха в мрака, Едуин промърмори:

— Открият ли, че ме няма, ще претършуват цялото подземие.

— Точно на това разчитам — отвърна Джеймс.

Стигнаха края на тръбата, Джеймс се изниза от нея и скочи на пода. Едуин го последва.

— А сега, никакъв шум — предупреди го Джеймс. — Сложи си ръката на рамото ми и върви след мен. Внимавай да не се спънеш в тъмнината.

Тръгнаха, като пристъпваха бавно. Едуин очевидно имаше опит в подобни приключения и действаше умело. Нито се колебаеше, нито пък беше твърде припрян. На няколко пъти Джеймс спира, за да се послуша, и той също замираще.

Джеймс чу гласа му едва когато стигнаха при Трегар и Уилям.

— Ще ти бъда задължен, скуайър.

Джеймс запали светилника.

— Остана ми съвсем малко от фитила, тъй че ще трябва да пестим светлината — предупреди ги той.

— Как те заловиха? — обърна се Трегар към Едуин.

— Познавах местността по-добре от мен. Вземах предпазни мерки, но имаше обширни открити участъци, където е невъзможно да се скриеш. Първо заловиха Арауан и Бенито, а на следващия ден пипнаха и мен.

— Защо останах с впечатление, че принцът прати четирима Следотърсачи на юг? — попита Трегар.

— Бруно — отвърна Едуин и се засмя. — Той все още е на свобода.

— Можем ли да го открием? — попита Джеймс.

— Аз бих могъл — отвърна Едуин.

— Чудесно — рече Джеймс. — Мисля, че знам как да се измъкнем навън, но преди това ще открадна храна и вода. Вие ме чакайте тук. — Без повече обяснения Джеймс изгаси светилника и излезе.

— Мразя, когато прави така — промърмори Уилям.

Трегар се разсмя беззвучно.

Джеймс се притисна към стената на коридорчето, което водеше към кухнята. В този час вероятно по-голямата част от гарнизона спеше, но готвачите бяха станали, за да приготвят закуска.

Джеймс надникна иззад ъгъла и зърна дремещия готвач, който се поклащаше на столчето си. Край него се бяха излегнали две измършавели хлапета, облечени в дрипи. Вероятно бяха роби, купени в Дърбин или отвлечени от минаващ наблизно керван. Джеймс забеляза голям кози мях, окачен на стената близо до отвора на вътрешен кладенец. Напълно логично бе крепост с подобни размери да разполага със собствен водоизточник. Когато вдигна глава, установи, че над кладенеца има отвор — шахтата, която вероятно водеше към централния двор на вътрешната крепост.

Изведнъж му хрумна друг план. Откриването на шахтата, за чието съществуване не бе предполагал, му предоставяше нова възможност. Той изтича безшумно до кладенеца, скочи върху зидания му ръб и се опря с длан на насрещната стена. Погледна нагоре и зърна мъничък кръг от светлина на около стотина стъпки. Кладенецът все още бе свързан с платото горе! Никой не си бе направил труда да запълни шахтата.

На стената под него имаше кука с навито до нея въже, чийто край изчезваше във водата.

Джеймс повдигна козия мях — както предполагаше, беше пълен. Забеляза още няколко празни меха да се въргалят до кладенеца, взе един и го окачи на стената. Някое от момчетата сигурно щеше да отнесе един-два шамара за това, че не го е напълнило, но това сега нямаше значение.

До няколко дни момчетата щяха да са мъртви — или свободни.

Джеймс претършува безшумно шкафовете и взе хляб, сирене и сушено месо. Излезе от кухнята, отдалечи се на десетина крачки и остави плячката си на пода. После се върна и отново се покатери върху кладенеца. Приклепна леко и скочи право в отвора на шахтата — задържа се, като се запъна с крака и ръце в стените. Наложил се да употреби максимални усилия, за да не се плъзне надолу. Пое си дъх и бавно започна да пълзи нагоре. Стените на шахтата бяха покрити с мръсотия, която се сипеше надолу. Готвачът трябваше да е слепец, за да не я забележи във водата.

Джеймс отпусна ръце и лекичко се плъзна надолу. В мига, когато краката му се удариха във водата, той сграбчи с ръце ръба на кладенеца. Чу се плясък, но готвачът продължаваше да похърква. От силното дръпване ръцете му едва не изскочиха от ставите, но Джеймс

стисна зъби и напрегна мишци. Спомни си предишния път, когато бе правил нещо подобно — беше на един от крондорските покриви, когато се натъкна на Нощните ястреби.

Пое си дъх и бавно се измъкна от кладенеца. За да не остави мокри следи в прахта около външната стена, приклепна и скочи върху една от плочите. Обърна се, взе малко прах и поръси влажната дия, която бе останала зад него.

Без да губи повече време, излезе от кухнята, взе от пода храната и водата и тръгна към стаята, където го чакаха другите. По пътя разтри навехнатото си рамо и си обеща друг път да не използва този трик.

Докато се хранеха, Джеймс отново взе думата.

— Има две възможности — или готвачът ще забележи следите ми около кладенеца, или стражата ще открие, че предстоящата жертва е изчезнала. Надявам се на първата.

— Защо? — попита Уилям, докато предъвкваше зальк хляб.

— Защото — обясни Трегар, — ако открият, че затворникът е изчезнал, ще претърсят всяка стая в подземията. Но ако първо забележат следите, а после разберат, че затворникът е изчезнал, ще сметнат, че се е изкатерил в шахтата.

— А ние как ще се измъкнем? — попита Едуин.

— Ние няма — отвърна Джеймс. — Ти ще се измъкнеш. Арута идва насам начело на отряд от двеста отбрани войници. Но в крепостта се крият поне триста убийци, които го чакат да се приближи. Някой трябва да го предупреди и ти си най-подходящата кандидатура за тази задача.

— И как смяташ да го измъкнеш оттук? — попита Трегар.

— През източната врата — обясни Джеймс, бръкна във вързопа с храната и водата и извади едно черно наметало. — Я го премери. — Джеймс извади и черен панталон и шапка. — Тези също. Ще станеш досущ като измалските фанатици, които търсят своя избягал затворник.

— А вие какво ще правите през това време? — попита Едуин.

— Все някой трябва да остане тук, за да отвори вратата на Арута — отвърна Джеймс. — Ако сме трима, значи шансовете ни да оцелеем са три пъти по-големи.

— Успя ли въобще да я видиш тази врата? — попита Трегар.

— Мярнах я откъм коридора.

— И?

— Две големи дървени крила, желязно резе, отваря се навътре.

— И как ще я задържим отворена? — попита Уилям.

— Няма да я задържаме — рече Джеймс. — Нека си стои затворена. Ще я отворим, когато решим.

— Не те разбирам — призна Трегар.

— Капитане, колко души би пратил да търсят избягалия затворник? — попита Джеймс.

— Колкото се може повече. Първия път са го заловили, защото е идвал насам. Но когато бяга, ще е доста по-трудно.

— Ако успее да се отдалеча на повече от миля от преследвачите, никой не може да ме хване — похвали се Едуин.

— Какво ще правим сега? — попита Уилям.

— Ще чакаме.

Не се наложи да чакат дълго. След около час откъм коридора долетяха развълнувани гласове.

— Излизам на разузнаване — рече Джеймс. Скоро се върна и обясни: — Навън е като гнездо на стършели. Сигурно готвачът се е пробудил и е вдигнал тревога. Помислили са, че Едуин се е изкатерил през шахтата. Вие двамата ще чакате тук — нареди той на Уилям и Трегар. Ако не се върна до час, смятайте, че съм мъртъв, и се оправяйте както можете. — Той се обърна към Едуин. — А ти ела с мен.

Уилям и Трегар отново останаха сами в мрака.

— Капитане? — попита Уилям.

— Да?

— Неприятно ли ви е, че скуайърът ви нарежда какво да правите?

Трегар се разсмя.

— Ако ме беше попитал преди седмица, щях да ти кажа, че никога не бих търпял подобно нещо. Но Джеймс не е като останалите скуайъри, с които съм си имал работа. — Той сниши глас. — Освен това има благословията на принца, а срещу това не се спори. Теб притеснява ли те?

— Понякога — призна Уилям. — Но това е защото е прекалено самоуверен.

— Да, така е — призна Трегар. — Но за един водач няма нищо лошо да изглежда самоуверен. Запомни това. Когато станеш генерал или херцог и хората очакват от теб да вземаш решения, се постарай да се държиш като човек, който знае какво прави. Това има голямо значение.

— Ще го запомня.

Отново замълчаха. Подземята се изпълваха с тревожен шум.

Джеймс и Едуин се придвижваха предпазливо. След като се разминаха с няколко групи убийци, които проверяваха стаите, стигнаха коридора, който водеше към конюшните.

Едуин носеше къса сабя, която Джеймс бе открил в оръжейната. Облечен с черните дрехи, той наистина приличаше на измалски убиец.

Раздвижване отпред накара Джеймс да застине на място. Не се наложи да дава знак на Следотърсача, който също бе замрял напред крачка. „Може да не е крадец — помисли си Джеймс, — но умее да се прокрадва безшумно.“

Двама души се приближаваха към тях. Джеймс изтика Едуин отпред и се притисна към стената. Надяваше се убийците да се успокоят, като видят някой облечен в дрехи като техните.

Измамата послужи само в първите няколко секунди, защото веднага щом ги доближиха, мъжете се ококориха. И този знак бе достатъчен за Едуин, който скочи и се нахвърли върху първия от двамата.

Вторият още вадеше сабята си, когато Джеймс заби кинжала си в гърдите му. Едуин повали първия убиец и чевръсто му преряза гърлото.

— Трябва да скрием някъде трупове — рече той.

— В онази стая — посочи Джеймс и задърпа единия за ръката. В стаята откриха празен сандък за оръжия и натъпкаха трупове вътре. След това подадоха глави, огледаха се, за да проверят дали не са ги забелязали, и продължиха към конюшните.

Там завариха трескава дейност, макар да беше ясно, че потеглят последните конни отряди. Почти всички отделения бяха опустели.

— Изкарали са най-малко стотина конници да те търсят — прошепна Джеймс.

— Хубаво — отвърна тихо Едуин. — Колкото по-голяма бъркотия, толкова по-лесно ще изпълним нашия план.

В центъра на конюшната имаше група мъже — разговаряха оживено. Бяха облечени с черни наметала, които приличаха по-скоро на ритуалните раса на жреците, отколкото на униформите на убийците.

Скоро след това един от жреците се обърна и закричи към изхода в западната стена на конюшната. Останалите го последваха, свели глави.

Конюшната опустя съвсем, ако се изключеха двамата пазачи при вратата и още двама мъже, които оседлаваха конете си. Джеймс предположи, че те ще бъдат използвани за свързка между отделните отряди, ако някой забележи беглеца.

Той кимна към мъжете, които подготвяха конете, и двамата с Едуин внимателно запристъпваха към тях: прокрадваха се незабелязано от едно отделение към следващото.

Когато стигнаха съседното отделение на това, в което се намираха двамата убийци, Джеймс даде знак на Едуин, който излезе на пътеката и тръгна по нея. Единият от мъжете вдигна глава, но като видя, че минаващият е свой, продължи със заниманията си. Погледна отново, когато мярна с крайчеца на окото си някакво неочаквано движение, но вече беше късно — ездачът в съседното отделение се свличаше, покосен от удара на Едуин. Преди убиецът да успее да нададе вик, Джеймс заби кинжала в гърлото му и го повали на земята.

После кимна на Едуин и двамата се метнаха на седлата на вече готовите за езда коне. Когато приближиха лостовите, по-бдителният от тях ги погледна, но трябваше да мине цяла секунда, преди да забележи, че единият от ездачите не носи обичайните дрехи. Той нададе тревожен вик и вторият пазач се обърна, без да знае какво е събудило подозренията на другаря му.

Едуин скочи от седлото и повали по-близкия пазач на каменния под. Вторият измъкна крив ятаган, но Джеймс метна кинжала си по него. Мъжът отскочи встрани и кинжалът го одраска по рамото.

— По дяволите! — изруга Джеймс. — Дразнят ме, когато не стоят на едно място.

Едуин се бореше със своя противник и успя да опре острието на сабята си в шията му. С едно рязко движение натисна и му преряза гърлото.

Джеймс едва не се наниза на острието на ятагана, след като пазачът нанесе един неочакван удар.

— Сега вече се ядосах! — кресна той, отби ятагана със силен замах, после нанесе втори, косящ удар към шията на противника.

Мъжът отскочи и приклепна, вдигнал ятагана пред себе си. Джеймс пристъпи бързо напред, като замахна в обратна посока. Мъжът отново нанесе удар и той се изви настрани. След това скъси рязко дистанцията между двамата, промуши се под святкащото острие и го прободде в гърдите.

Следотърсачът, който вече бе приключил двубоя със своя противник, му махна с ръка, метна се на коня и го пришпори. Животното подскочи и се понесе в галоп.

Джеймс изтича и затвори вратата след него, преди някой да е забелязал какво е станало в конюшнията. Докато постави двете тежки резета на местата им, лицето му се обля в пот. След като приключи, извлече труповете в едно от отделенията и тръгна обратно по коридора. Когато стигна при Уилям и Трегар, вече се задъхваше от умора. Веднага щом влезе, седна и запали светилника. Изчака да си поеме дъх и докладва:

— Едуин тръгна. Ако имаме късмет, най-късно утре Арута ще знае какво се готви тук.

— Ако имаме късмет — повтори като ехо капитанът.

— Хапнахте ли? — попита ги Джеймс.

— Да — отвърна Трегар. — Оставихме и за теб.

— Благодаря, но ще ям по-късно. — Той огледа двамата си спътници. — Арута разполага с двеста войници. Ако тръгне право насам, може да се натъкне из околностите на конни отряди, директори Едуин. Познавам добре Нощните ястреби — имал съм си работа с не един и двама от тях. В открит бой те не се отличават по нищо от обикновения войник. Силата им се крие в славата им на безпощадни убийци, в уменията да се прокрадват незабелязано, да действат изненадващо и да всяват страх. Ако Арута ги пресрещне някъде отвън, направо ще ги смаже.

— А тези, които са останали тук?

— Когато приближи, ще се озове през източната врата, където има само високи и гладки стени с голяма дървена порта в тях. В стените има амбразури за стрелци, които ще затруднят сериозно хората му, ако се опитат да разбият вратата. Съборят ли я обаче, ще трябва да се сражава с противник, който добре познава обстановката и ще е разположил из помещенията многобройни засади.

— И тогава може да загуби — приключи Трегар.

— Кой знае? — обади се Уилям.

Джеймс извади сабята.

— Трябва да се погрижим нито един от останалите в крепостта да не я напусне жив. Колкото по-малко останат тук, толкова ще са по-големи шансовете на принца.

Трегар кимна и също оголи сабята си. Уилям изгледа решителните лица на двамата мъже и последва примера им.

ГЛАВА 14

УБИЙСТВА

Джеймс разпери пръсти.

Даваше знак на Трегар и Уилям, че в стаята има трима мъже. Трегар тръгна пръв, приведен и вдигнал сабята за удар.

Най-отзад вървеше Уилям, стиснал двуръчния си меч. Това инак страховито оръжие бе крайно неудобно в затворени помещения и затова бяха отредили на Уилям последното място в редицата.

Джеймс си пое безшумно дъх и отправи кратка молитва към онези богове, които сега бдяха над тях. После издиша, пристъпи в стаята и метна кинжала по най-близкия от мъжете. След това прекрачи трупа му, изправи се пред сацисаните му другари и бавно започна да изважда сабята.

Край него изтича Трегар и двамата почти едновременно се вкопчиха в бой. Капитанът беше опитен и силен фехтувач, лишен от скрупули, когато беше въпрос на живот и смърт. Използваше всички мръсни трикове, които биха могли да му донесат успех, и Джеймс неволно започна да му се възхищава. Капитанът направи лъжлив финт към лицето на противника си и когато той вдигна сабя, за да се защити, го изрита с коляно в слабините.

Джеймс изпита съчувствие към нещастника, който се превиваше мъчително, но не можеше да не признае, че номерът бе постигнал целта си. Преди убиецът да намери сили да се предпази, капитанът го удари в слепоочието с дръжката на сабята и когато се строполи на пода, го довърши с острието.

Джеймс също приключи набързо със своя противник, а междуременно и Уилям влезе в стаята.

— Дотук шестнайсет, като броим и четиримата, които сте убили в конюшната — отбеляза капитанът.

— Остават още около сто и трийсет — рече Джеймс, докато вадеше кинжала от трупа на първия убит. — Засега още не са ни разкрили, но скоро и това ще стане и тогава ще започнат да ни търсят.

— Някой идва! — изсъска капитан Трегар.

— Нямаме време да крием труповете — рече Джеймс. — Оттук!
— Той посочи един страничен коридор и тримата затичаха по него.

Движеха, се през поредица свързани помещения, които убийците бяха използвали за спални. Стаите бяха озарени от затъкнати в стените факли. В третото помещение се натъкнаха на някакъв мъж, който вдигна глава и ги погледна учудено. Умря, преди да осъзнае, че влезлите са негови врагове — Трегар почти не забави крачка, докато го посичаше.

Стигнаха едно разклонение. Джеймс свърна по левия коридор, който беше по-зле осветен. Скоро мракът се сгъсти дотолкова, че се наложи да забавят крачка. Отзад се чуваха виковете на преследвачите им.

— Подпрете се с ръка на перваза на лявата стена — предупреди ги Джеймс. — Точно отпред на пода има дълбока дупка. Ако се прилепите към стената когато ви кажа, ще я избегнете.

— Ти как разбра? — поинтересува се Уилям.

— По трудния начин — бе лаконичният отговор.

Уилям едва не се подхлъзна, когато кракът му не намери опора. Ако не го бяха предупредили, сигурно щеше да падне в дупката. Стигнаха серия от малки стаи и Джеймс каза:

— Това трябва да са били килии или складови помещения, но вратите са откачени.

— Нищо не виждам — оплака се Трегар.

— Аз също — успокои го Джеймс. — Но от предишната си професия съм се научил да запаметявам местата, които съм посещавал. Опирай се с ръка на стената.

— Къде отиваме? — попита Уилям.

— На едно място, където мисля, че ще сме в безопасност поне за известно време.

— Мислиш? — попита Трегар.

— Капитане, условията в подземията не са в наша полза. Има съвсем малко канали, повечето стаи са голи и без врати. Възможностите за скривалища са ограничени.

Продължиха още малко по коридора и Джеймс ги спря.

— Приближете се до дясната стена и плъзнете ръка по нея. Сега ме следвайте.

Двамата изпълниха послушно инструкциите му и свърнаха в следващия коридор.

— Тук открих едно местенце...

— Така ли? — попита Уилям. — И какво е то?

— Ще видиш. Вече стигнахме.

— Къде?

— Последния път, когато минавах насам, носех факла. Точно над нас има пукнатина в тавана. Достатъчно е широка да се промушим през нея и да се спотаим в една ниша поне за известно време. Хайде, кой ще ми помогне?

— В тъмното ли? — попита Уилям.

— Да имаш светлина? — попита Джеймс.

— Не.

— Така и предполагам. Хайде, повдигни ме.

Уилям прибра мечата си, след това зашари с ръце и докосна Джеймс по рамото.

— На ръце или на рамене?

— Наведи се, за да мога да ти стъпя на раменете, после се изправи.

— Както кажеш. — Уилям коленичи.

Джеймс се покатери на раменете му, балансирайки като акробат.

— Давай! — нареди той и Уилям се изправи, като го придържаше за глезените. — Пусни ме! — каза Джеймс и след миг добави: — Сега вдигни ръце, за да мога да те изтегля.

Наложи се Уилям да подскочи три пъти, преди Джеймс да успее да го улови. После дойде ред на Трегар. Когато и тримата се сгушиха в тясното пространство върху гредите на тавана, Уилям попита шепнешком:

— Какво е това място?

— Не зная — отвърна Джеймс. — Може би са се разместили камъните. Или отгук е текла вода.

— Водата щеше да дойде отнякъде, а доколкото познавам района, наоколо няма никакви водоизточници — възрази Трегар.

— Тук сме под повърхността — отвърна Джеймс. — Може би нивото в кладенеца преди години е било по-високо. Не зная. Важното

е, че можем да се възползваме от нишата.

— Между нивото, на което се намираме, и повърхността има поне петдесет стъпки яка скала — рече Уилям. — Нищо чудно в нея да са прокопани и други помещения.

— Но нали каза, че не си срещал други стълбища — посочи Трегар.

— С изключение на последните две стаи в западния коридор, където покривът бе напълно срутен. Може там да е имало стълбище.

— Какво ще правим сега? — попита Уилям.

— Ще чакаме — рече Трегар.

След няколко минути чуха приближаващи се стъпки и коридорът отвън се озари от светлина. Покрай вратата се засуетиха въоръжени до зъби мъже, които осветяваха пътя си с факли. Всички носеха черни наметала — само един бе загърнат в свещеническо расо.

Те огледаха мълчаливо стаята и продължиха нататък. Малко след това Джеймс заговори:

— Докато онези долу светеха с факлите, забелязах няколко разместени камъка над нас.

— Гледал си нагоре? — попита Уилям.

— Стар навик — отвърна Джеймс. — Когато те преследват из каналите и си осветяват пътя, е хубаво да отместваш поглед настрани, за да не губиш остротата на зрението си в тъмното. Джеймс прокара ръка по тавана над тях.

— Плочите са дялани и еднакви.

— Може би е под на друга стая — подхвърли Трегар.

— Помогнете ми да отместя този камък — рече Джеймс и лекичко се надигна.

Трегар се промуши в тясното пространство до него и двамата разклатиха масивната плоча, а после я пуснаха внимателно на пода на стаята. Отгоре се посипа прах и мазилка. Джеймс подаде глава през образувалия се отвор и каза:

— Стая е.

Наложи се да разместят още две плочи, за да успее да се промуши през отвора. Трегар и Уилям го последваха.

Въздухът бе застоял и влажен. Мракът бе непроницаем.

— Почакайте да проверя колко е голямо помещението — предупреди ги шепнешком Джеймс. Приклекнали зад него, Уилям и

Трегар не помръдваха, докато Джеймс обикаляше пипнешком стаята.

— Тук има стена — докладва той след няколко секунди: гласът му долетя от десетина стъпки разстояние. После го чуха да крачи в обратната посока и след още няколко секунди да казва: — Подът изглежда стабилен, с изключение на отвора, през който минахме. Аха!

— Какво има? — попита Трегар.

— Врата. Дървена. Затворена. — След още няколко секунди се чу дращене, блесна искра и изведнъж се появи пламък. — Открих една стара факла. Да видим какво имаме тук.

Стаята бе правоъгълна, дълга и широка приблизително четирийсет стъпки, с празни рафтове за оръжие покрай стените. В средата бяха поставени две стойки, с празни жлеbove за копия.

— Ако оръжейната е под нас... — произнесе замислено Джеймс.

— Значи тук са държали резервните оръжия — довърши Трегар. Джеймс постави факлата в пръстена на стената и се приближи към вратата.

— Оттук вероятно се излиза на парадния площад. — Той натисна дръжката. — Клеясала е. Да опитаме да раздвижим пантите.

Уилям и Трегар извадиха кинжалите и почнаха да стържат ръждата от пантите.

— Де да имахме масълце — промърмори Трегар.

— Зная откъде да взема — сети се Джеймс.

— Откъде? — попита Трегар.

— От едно местенце долу — рече Джеймс и се запъти към отвора в пода.

— Да не си се побъркал? — опита се да го спре Трегар.

— Не е изключено — отвърна нехайно Джеймс и се спусна през отвора.

Трегар и Уилям се спогледаха. Не им оставаше нищо друго, освен да седят и да чакат.

Времето се точеше бавно. Най-сетне чуха гласа на Джеймс от тъмнината в долната стая.

— Ей, някой да ми подаде ръка.

Уилям изтича и се наведе през отвора. След няколко неуспешни опита Джеймс успя да го улови за ръката и се озова при тях.

— Ето — рече той и подаде на Уилям един буркан. — Олио.

— Как е положението долу? — попита Трегар.

— Тъкмо започнаха второ претърсване. Сигурно са пратили хора до горния отвор на стария кладенец и като не са открили там следи, са решили, че още сме някъде долу. Вероятно смятат, че става въпрос само за Едуин. Рано или късно ще се доберат и до това местенце.

— И тогава ще ни открият — довърши Уилям.

— Навярно — рече Джеймс. — Но не това ме тревожи.

— Че кое тогава? — учуди се Трегар.

Джеймс измъкна от колана си тежък железен лост и кимна към вратата.

— Смажи пантите. — Докато Уилям изпълняваше заръката, той продължи: — Страхувам се да не ни заловят преди Арута да получи предупреждението. Докато се надлъгваме тук долу, повечето от тези негодници ще бъдат твърде заети, за да забележат приближаването на принца. Ако всичко върви според плана, крондорската кавалерия ще преследва конниците отвън до последния момент и те ще се натъкнат на здраво залостената порта.

— Това ли ти е планът? — попита Трегар.

— Това беше старият план — отвърна Джеймс. — Ако тази врата води там, където си мисля, разполагам с още по-добър.

След като смазаха пантите, Трегар нагласи железния лост в цепнатината до бравата и натисна с всичка сила. Чу се пукот, но вратата се отмести само с няколко сантиметра.

— Не зная какво я затиска от другата страна, но я държи здраво.

— Капитане, ще позволите ли? — предложи услугите си Уилям.

Трегар подаде лоста на широкоплещестия момък.

Уилям огледа вратата, после постави лоста в горната ѝ част и натисна силно и рязко, като използва и тежестта на тялото си. Вратата се премести още малко. Уилям натисна повторно и изведнъж вратата изхвърча от пантите си и се стовари върху каменния под сред облак прах.

— Вижте — посочи Уилям.

Помещението бе прокопано в скалата непосредствено под централния площад на крепостта. Точно от средата нагоре водеше широка полегата платформа, която опираше в двукрила врата в тавана, залостена с масивно резе. Краищата на металното резе завършваха с

пръстени, от които някога вероятно бяха висели въжета, отдавна изгнили. Издърпването им освобождаваше резето и вратата се разтваряше надолу към платформата.

— Хитро измислено — възхити се Джеймс. — При отварянето си крилата се подпират на горния край на платформата.

— Стар кешийски номер — обясни Трегар. — Лично аз не съм се сблъсквал с него, но рицар-маршал Дуланич веднъж ни разказа как превзели някакво укрепление насред пустинята. Уж избили всички, влезли вътре и се настанили на лагер. Но посред нощ укреплението се напълнило с врагове, които сякаш изникнали изпод земята! — Той огледа помещението. — Сигурно и там е имало подобно тайно подземие.

Трегар се изкатери на платформата и огледа вратата.

— Отгоре сигурно са застлали платнище, върху което са изсипали пясък. Така няма да чука на кухо, в случай че някой реши да тропне с крак, за да търси скривалище.

— И като добавиш прахта от няколко столетия — промърмори Джеймс, — ще са ни нужни осем коня, за да отворим тази врата.

— Ако я дърпат навън — да — потвърди Трегар.

— Прав си — съгласи се Джеймс. — Почакайте! Какво ще стане, ако освободим тези скоби? — Той посочи скобите, които придържаха резето.

— Аз бих могъл да опитам — намеси се Уилям и се зае със задачата без повече подканване. След минута обяви: — Дървото е съвсем изсъхнало. Троши се като стар хляб. — Продължи да работи и скоро две от скобите изскочиха от местата си и тупнаха на пода. Още една ги последва, а заедно с нея и тежкото резе, което издрънча върху плочите и накара Джеймс да подскочи. Уилям дишаше тежко. Очакваше всеки миг вратите да се люшнат към него, но не последва нищо.

— Не трябваше ли да се отворят надолу? — попита той.

— Трябваше — потвърди Трегар.

Джеймс се изкатери на платформата и се зае да оглежда процепа между вратата и рамката. После извади кинжала си и го забодде в него. Изстърга нещо с острието и го пусна в шепата си, за да го огледа внимателно.

— Какво е това? — попита Уилям.

— Кал.

— Кал ли? Че откъде се е взела?

— По тези места вали рядко — рече Трегар, — но понякога се случва. Водата е проникнала през процепа и е размекнала прахта, а след това жегата я е спекла.

— Като тухла — каза Джеймс и им подхвърли парченцето, което бе изстъргал.

— Значи сме затворени тук? — попита унило Уилям.

— Не е задължително — отвърна Джеймс и се огледа. Скочи долу, застана до едната от двете масивни стойки и каза: — Помогни ми да я избутаме на платформата. — След като я изтикаха там, продължи: — А сега ми подай резето. — Покатери се върху стойката и запъна резето между нея и вратата. — Няма да я задържи, тръгне ли да пада, но поне ще я забави, та да мога да се измъкна. — След тези думи се зае да стърже спеклата се кал в цепнатината. — Няма да я махна всичката — обясняваше им той, — а само колкото да се отвори, ако някой стъпи отгоре.

— Ти си се побъркал — въздъхна Трегар.

— Все това ли ще повтаряш? — захили се Джеймс.

— Или може би пак имаш план? — отвърна с въпрос Трегар.

— Както винаги — рече Джеймс. — Някой от вас има ли представа кое време е?

— Около полунощ, плюс-минус един-два часа — рече Трегар.

— Чудесно — заяви Джеймс. — Ще чакаме значи.

— Какво? — попита Уилям.

— Да заспят онези, които са пратили горе да пазят шахтата над кладенеца.

Притиснат към грапавата стена на кухнята, Джеймс се опитваше да се слее напълно със сянката. Самотен часовой се навърташе около кладенеца и от време на време се оглеждаше с видима досада.

Джеймс внимателно прецени всички възможности. Би могъл да метне кинжала, но шансът да убие часовой от това разстояние бе минимален. Можеше да се нахвърли върху него, но предполагаше, че наблизо има и други, готови да му се притекат на помощ при първия вик.

Беше влязъл в кухнята само преди няколко минути и се бе притаил зад шкафовете в ъгъла. Сега стоеше там неподвижно и чакаше да му се усмихне щастието.

Мъжът отмести поглед встрани и Джеймс реагира мигновено — заобиколи пъргаво шкафовете и закрачи по коридорчето, опитвайки се да си придаде нехаен вид.

Мъжът вдигна глава и го погледна.

— Здравсти — подметна Джеймс. — Това бе единствената дума на кешийския пустинен диалект, която знаеше.

— Здравсти — отвърна машинално мъжът и премигна сънено. После зададе някакъв въпрос, който Джеймс естествено не разбра, но той вече замахваше със скрития в ръкава си кинжал и след миг от гърлото на часовоя рукна кръв. С гъргорещ звук мъжът се строполи по гръб.

Някъде наблизко се чуха гласове и Джеймс скочи върху кладенеца. Повтори номера си от по-рано и се закатери по шахтата, като се запъваше с крака и ръце. Скоро стигна до средата, спря и се послуша. Знаеше, че не може да остане дълго тук, а и небето над него просветляваше. Ето защо си пое дъх и продължи нагоре.

Отново дочу гласове. Надзърна предпазливо над ръба и видя шестима часовои — четирима спяха на земята, а другите двама разговаряха оживено.

Въпреки че не гледаха към него, Джеймс не се съмняваше, че ще го забележат, ако се опита да излезе от кладенеца. Но друга възможност като че ли нямаше. Той се обърна с гръб към тях и бавно започна да се прехвърля през отсрещната стена на кладенеца. Надяваше се, че ще остане скрит в сянката, и се молеше уморените очи на часовоите да са поизгубили остротата си след нощното бдение.

Успя да прехвърли безпрепятствено рамене и бавно се отпусна върху пясъка. Ако съдбата бе благосклонна към тях, Едуин вече трябваше да е открил другия Следотърсач или авангарда на принц Арута. В такъв случай до пристигането на основния отряд оставаше не повече от един, най-много два дни.

Джеймс се завъртя леко и приклепна зад кладенеца. Извади сабята, пое си въздух, като се стараеше да не обръща внимание на болката в ожулените ръце, после скочи.

Единият часовой успя да извика и заспалите му другари скочиха и се заозъртаха сънено. Джеймс затича право към мястото, където по негови предположения се намираше скритата врата към подземната стая. Още няколко крачки и изведнъж почувства, че земята под краката му поддава. Спря, обърна се и отскочи назад.

Пясъкът пред него внезапно се свлече надолу. Джеймс погледна преследвачите — приближаваха го, но най-неприятното бе, че се готвеха да се разпръснат, за да го заобиколят. Той отново затича напред, сякаш завладян от внезапна паника, и докато прескачаше мястото, където се намираше скритата врата, до слуха му долетяха ядните им викове. Последва оглушителен трясък и Джеймс се обърна и видя, че шестимата мъже пропадат. Мигновено спря и се затича с всичка сила обратно. Макар изненадата да бе на негова страна, противникът имаше числено преимущество.

Стигна отвора към подземната стая, скочи, без да се колебае, и се извъртя във въздуха така, че да се приземи с лице към платформата.

Засъхналата кал бе попречила на лявото крило да се отвори до долу. Мъжете бяха нападали един върху друг и се блъскаха в тясното пространство. Уилям и Трегар вече се биеха с двама от тях.

Джеймс скочи върху следващия от часовете и усети хрущящ звук под ботушите си. Мъжът нададе болезнен вик. Джеймс се препъна в него и тъкмо когато политаше надолу, забеляза, че вместо да се сражава, един от противниците се опитва да се изкатери обратно. Джеймс замахна към него, но не го уцели и мъжът се покатери върху платформата. Не можеше да му отдели повече внимание, тъй като пред него се изправи друг убиец, размахал святкащ ятаган. Джеймс успя само да се метне назад, за да избегне острието, което бе насочено към гърлото му. Макар и проснат по гръб, се извъртя ловко и прониза мъжа, който седеше до него и стенеше от болка.

Изправи се и зърна един облечен в черно наметало гръб. Промуши го, без да се двоуми. Все още му се виеше свят от удара в платформата.

Трегар бе стъпил върху един мъртъв убиец и се биеше с друг.

Уилям посече единия си противник, като същевременно отбиваше атаките на втори.

Джеймс му се притече на помощ и със съвместни усилия ги довършиха.

— Един избяга! — извика Джеймс.

— Аз ще го пипна! — отвърна Уилям и изтича нагоре по платформата. Мъжът бе вече на стотина крачки от него и бягаше към една цепнатина в скалата. Уилям се втурна по петите му.

Джеймс и Трегар довършиха последния убиец и надникнаха какво става горе. Видяха, че Уилям тича към източната врата.

— Бягай след него — нареди Джеймс. — Като приключите с онзи, вземи момчето ѝ тръгнете към пустинята.

— А после?

— Открийте Арута. Първоначалният план беше да задържим вратите на конюшната затворени, докато хората на принца довършат убийците отвън. След това щяхме да пуснем нашите вътре.

— Тримата да задържим сами портата срещу всички в крепостта?

— Нали затова се опитвахме да им намалим броя?

— А сега какво ще правим?

— Предай на Арута да прати десетина изпитани мъже, които да слязат през тази стая и отвора на пода в коридора и да проникнат в крепостта от изток. Останалите да се преструват, че искат да разбият източната врата — така ще задържат убийците там.

— А ти какво ще правиш?

— Ще им отвлека вниманието. Ако открият този изход към повърхността, губим голямо преимущество.

Трегар го погледна, сякаш се канеше да каже нещо, но само кимна, обърна се и се затича след Уилям.

Джеймс пое дъх, огледа се, после се спусна в подземията на древната крепост.

Макар да не се бе прославил като най-бързото хлапе в Звезден пристан, нито като най-бързия кадет в Крондор, Уилям знаеше, че силата му е в неговата издръжливост. Ако надбягването между двамата опираше до последното, тогава убиецът, който несъмнено бе много по-бърз от него, му беше вързан в кърпа. Уилям изведнъж осъзна, че противникът му е допуснал грешка, като бе избрал да се спусне надолу към оврага от западната страна, а оттам вероятно да свърне към западния проход, през който тримата бяха проникнали в крепостта.

Ако беше побягнал в противоположната посока, вероятно щеше да открие свои край източната врата или да вдигне шум, за да му се притекат на помощ. Сега обаче шансът бе на страната на Уилям.

Оврагът се разшири и постепенно изви на север и той отново забеляза тичащия мъж. Без да забави крачка, Уилям отбеляза мислено, че мъжът пред него вече не бяга толкова бързо. Страхът и жаждата да оцелее го бяха пришпорили в началото, но сега вече умората казваше тежката си дума. Уилям също усещаше, че сърцето му блъска лудо и очите му парят от напрежение. Премигна и се опита да изтрие стичащата се от челото му пот. След това си наложи да ускори крачка и скоро забеляза, че разстоянието между двамата започва да се скъсява. Уилям нямаше никаква представа къде точно се намират и какво разстояние ги дели от завоя и пътеката към крепостта. По-важното бе, че беше скъсил дистанцията наполовина и бе само на стотина крачки зад убиеца, когато той за първи път погледна през рамо. Или бе усетил по някакъв начин приближаващия се Уилям, или го бе чул, но в крайна сметка вече знаеше, че го преследват.

Мъжът побягна по-бързо и Уилям трябваше да се пребори със споходилото го отчаяние. Какъвто и да беше планът на Джеймс, нямаше съмнение, че той не предвиждаше убийците да открият входа към крепостта откъм платото.

Без да обръща внимание на болката в краката си, той също се помъчи да ускори бяг. Убиецът сигурно беше много изморен. Сега вече идваше моментът за истинска проверка на силите. Разстоянието отново започна да се съкращава и Уилям почувства, че надеждата му се възвръща. Вече нямаше никакво съмнение, че противникът му е твърде изморен, за да се измъкне.

Оврагът се разшири още и най-сетне Уилям зърна пътеката, където преди няколко дни се бяха разделили с двамата войници.

Когато излезе на нея, убиецът се поколеба за миг накъде да тръгне и тази колебливост реши съдбата му. Не му оставаше друго, освен да приеме боя.

Той се извърна, извади ятагана си и се приготви за схватка. Очевидно очакваше Уилям да спре, да извади оръжието си и едва тогава да нападне, но вместо това момъкът сграбчи двуръчния меч и без да забавя бяг, го размаха над главата си, като нададе боен вик.

Убиецът отскочи встрани, стреснат от неочакваната атака, но без да губи присъствие на духа. Парира удара на Уилям и се извъртя към него, когато момъкът го подмина и заора в мекия пясък.

Двамата приклегнаха и се измериха с погледи. С лявата си ръка мъжът измъкна кинжал от пояса и се приготви да отбива с него ударите. Уилям знаеше, че подобна тактика е напълно безполезна срещу тежко и дълго оръжие като неговото, но въпреки това беше нащрек, защото не се съмняваше, че убиецът ще хвърли кинжала по него при първа възможност. Вече бе преценил, че противникът му може да действа еднакво добре и с двете ръце.

Уилям заобиколи противника си отляво — търсеше и най-малката възможност за атака. Когато беше отпочинал, Уилям можеше да се мери с меча си и с най-бързите сабълори, но сега усещаше, че умората надделява. Даваше си сметка, че ако не успее с първите два или три удара, с него е свършено.

Той скочи напред и замахна. За да не му избият оръжието, убиецът, вместо да парира, се отдръпна и Уилям реши да използва удалата му се възможност. Пристъпи още две крачки и влезе в обсега на кинжала, който убиецът размахваше с лявата си ръка. Мъжът замахна към шията му, но Уилям се извъртя навреме и острието само се плъзна по рамото му, оставяйки кървава дияра.

— По дяволите! — изруга Уилям и очите му се замъглиха. Ако кинжалът го бе улучил няколко сантиметра по-навътре, щеше да го прободне в сърцето. Въздухът излизаше на пресекулки от дробовете му. Убиецът се възползва от объркването му, изви се, блъсна го с рамо в гърдите и го повали на земята. Като се стараеше да не обръща внимание на болката, Уилям се претърколи и се надигна на коляно. В същия миг убиецът го изрита в лицето и отново го събори по гръб. Пред очите на момъка затанцуваха червени кръгове.

Уилям отчаяно се мъчеше да не изгуби съзнание. Изведнъж осъзна, че е изпуснал меча. Докато се опитваше да седне, му нанесоха още един удар и главата му забуча. Заслепен от болка, той едва усещаше, че на гърдите му се е стоварила някаква тежест.

Уилям премигна в мъчителни усилия да махне кървавата пелена пред погледа си и видя притисналия го с крак убиец, вдигнал ятаган, за да нанесе последния удар. Но в мига, в който Уилям осъзна, че съдбата

му е решена и че вече е твърде късно да се бори, убиецът замръзна и после започна да се свлича.

Над Уилям се надвеси фигура, облечена в метална ризница, която доста наподобяваше неговата собствена, и трябваше да минат още няколко секунди, преди младежът да познае капитан Трегар.

Капитанът прибра сабята си и се наведе над него.

— Чуваш ли ме, Уилям?

— Да — простена младежът.

— Можеш ли да се изправиш?

— Не зная — отвърна Уилям. — Нека се подпра на вас и ще разберем.

Трегар му подаде ръка и му помогна да се надигне.

— Я дай да видя — рече той и огледа раната на рамото му. — Ще я преживееш.

— И това ако не е добра новина — засмя се Уилям.

— Ще смъди доста, след като я превържем. — Докато говореше, капитанът откъсна парче от наметалото си и пристегна раната. Уилям почувства, че коленете му се подгъват, но Трегар го прихвана. — Сега не е време да припадаш, лейтенант.

— Прав сте, сър — отпаднало се съгласи Уилям.

— Отиваме да намерим принца. Ще те оставя с някой от хората му.

— Разбрано, сър — рече Уилям, който все още дишаше на пресекулки. — Разчитайте на мен.

— Зная, Уили — рече Трегар. — Хайде да видим къде е принцът, преди убийците да са ни открили.

— А Джеймс? — сети се Уилям.

— Той остана вътре. Каза, че ще трябва да се поизпотят, ако искат да го намерят.

Уилям не каза нищо, но се запита дали би имал куража да постъпи по същия начин. Джеймс трябваше да разчита на много повече от късмета си, ако искаше да оцелее, докато пристигнат хората на принца.

Тръгнаха на изток. Отначало вървяха бавно, но скоро Уилям взе да идва на себе си и ускори крачка.

Джеймс се огледа. Намираще се в коридора под стаята, през чийто таван се бяха измъкнали горе. Беше преценил, че вероятността да го търсят в тази част на крепостта е относително най-малка.

— Рутия — прошепна той: обръщаше се към богинята на късмета. — Зная, че невинаги съм ти бил верен и че от доста време не съм посещавал храма ти, но ако се постарая и този път да ме опазиш от неприятни случайности, обещавам да стана твой най-страстен поклонник.

Сви зад ъгъла и се озова в голямо помещение. Нещо се раздвижи зад него и Джеймс се извъртя, но беше твърде късно. Две тъмни фигури се спотайваха зад вратата и сега сабите им сочеха към гърдите му. В същия миг още поне десетина убийци нахлуха през останалите три врати.

Джеймс се огледа, но като видя, че положението му е безнадеждно, бавно вдигна ръце. Пръстите му се разтвориха и сабятата издрънча на пода.

— Ах, Рутия — прошепна той едва чуто. — Защо си толкова отмъстителна?

Един от убийците пристъпи напред и го зашлеви през лицето. Джеймс се строполи на пода и мъжът го изрита в ребрата.

— Рутия — каза той пресекнало, докато се опитваше да си поеме дъх. — Ама ти наистина си мръсна кучка!

Мъжът го изрита още веднъж и той изгуби съзнание.

ГЛАВА 15

ОТЧАЯНО ПОЛОЖЕНИЕ

Джеймс се свести бавно.

В килията цареше мрак, само една факла пламтеше отвън в коридора и светлината ѝ се процеждаше през прозорчето на вратата. Джеймс се огледа и видя, че са го натикали в същата килия, където бяха държали Едуин.

Лежеше върху нар, покрит със слама. Миришеше на мухъл и влага. Той се надигна и изпъшка от болка. Болеше го цялото тяло. Едва ли имаше местенце върху кожата му, което да не бе покрито с охлузвания и рани. Все пак фактът, че са го оставили жив, означаваше, че тепърва предстои да се случват някои неща. Или щяха да го разпитват, за да разберат дали е сам и ако не — колцина като него още се спотайват из крепостта, или да го използват като жертва за призоваването на демона.

В първия случай би могъл да спечели поне малко време. Ако например се престореше, че губи съзнание, докато го измъчват, току-виж го върнали в килията, за да се свести. Във втория случай обаче часовете му бяха преброени — ако Арута не се появише пред вратите до полунощ, той беше обречен. Джеймс разтърси глава, изправи се бавно и закрета към вратата. Но щом погледна през прозорчето, видя, че в коридора има пазачи — вероятно в случай, че някой от приятелите му се опита да го измъкне. Върна се обратно, като се стараеше да не вдига никакъв шум. „Ако са намислили да ме разпитват — помисли си, — колкото по-дълго чакат да се свестя, толкова по-голям е шансът Арута да пристигне с войската.“

Сламеникът не беше никак удобен, а камъните на пода бяха студени, но въпреки това само след няколко минути той се унесе в дрямка.

Събуди се от звука на отварящата се врата. Без да кажат нито дума, двама от пазачите влязоха и го хванаха за ръцете. Извлякоха го навън и го помъкнаха из тунелите. Отведоха го в една част на

подземния лабиринт, която не бе успял да разучи, но предположи, че е отредена за водачите — жреците, които призоваваха демоните. Захвърлиха го на пода в краката на облечен в черни дрехи мъж, който очевидно го очакваше.

— Изправи се, за да те огледам — рече мъжът. Гласът му пропукваше сухо като стар пергамент.

Джеймс вдигна глава и видя, че мъжът е втренчил поглед в него. Изправи се несигурно. Човекът срещу него бе в напреднала възраст, ала в погледа му се долавяше стаена мрачна сила. Лицето му бе насечено от безброй бръчки, а кожата му бе покрита с петна. Оредялата му коса бе прилепнала върху голото теме. Джеймс изведнъж осъзна, че старецът не диша и си отворя устата само когато говори. Не човек, а възкръснал мъртвец бе застанал пред него. Джеймс настръхна.

— Кой си ти? — попита старецът.

— Казвам се Джеймс — отвърна скуайърът. Не виждаше никакъв смисъл да лъже.

— Шпионин на Кралството, предполагам?

— Нещо такова.

— Не си самичък, нали?

— Не съм. Другарите ми скоро ще бъдат тук.

— Това няма значение. — Старецът се захили зловещо и се видяха два реда криви жълтеникави зъби. — Ние служим на смъртта и на онова, което съществува отвъд нея. Не ни е страх от копията на вашите крондорски войници. Знаем какво ще се случи и с подкрепата, която ще ни окаже нашият господар, можем да се справим с него. Тази нощ отново ще го призовем, за да ни прати своя инструмент — демон, с който да разрушим Кралството! — Той изгледа още веднъж Джеймс, после нареди на пазачите: — Отведете го в криптата. Скоро ще удари съдбовният час!

Джеймс остана като гръмнат. Беше очаквал десетки въпроси, вероятно изтезания и възможност да печели време. Вместо това му бяха обещали, че тази нощ ще му прережат гърлото като жертва на поредния демоничен ритуал.

Отведоха го в една стая, съседна на някогашната оръжейна, и грубо му смъкнаха дрехите и ботушите, като го оставиха само по долни дрехи. После го уловиха под мишниците и го стиснаха така, че да не може да мърда.

Появи се друг жрец, който още от вратата подхвана своя зловец напев. Държеше купа, издълбана от човешки череп, в която се полюшваше вонлива течност. Размаха черепа пред лицето на Джеймс и той настръхна. Когато купата го докосна по челото, кожата му засмъдя като от изгаряне.

Влезе още един жрец с подобна купа — течността в нея обаче беше бяла. Той поднесе купата към Джеймс и му нареди:

— Пий!

Джеймс стисна зъби. Не знаеше какво му предлагат, но предполагаше, че е нещо, което да го направи по-смирен.

До Джеймс застана един от убийците и вкопчи яките си пръсти в челюстта му, опитвайки се да му отвори устата. Джеймс успя да го захапне за ръката до кръв и в резултат получи няколко силни удара в лицето.

— Добре — каза жрецът. — Нека изпита още малко болка, докато животът го напуска, а душата му се отделя, за да се превърна в храна на нашия господар. Дръжте го здраво — не искам да мърда. Нашият господар не прощава дори най-малките грешки.

Той се обърна и тръгна към вратата. Двамата пазачи повлякоха Джеймс. Зад тях вървяха още двама убийци.

Макар положението да изглеждаше безизходно, Джеймс не изпитваше никакъв страх. И друг път бе изпадал в подобни на пръв поглед безнадеждни ситуации, но винаги бе намирал начин да се измъкне. Привикнал с опасностите, Джеймс отдавна се бе примирил с мисълта за смъртта и в подобни моменти обичаше да си спомня думите на стария си приятел Амос Траск: „Никой не се измъква жив от живота“.

Ала въпреки всичко това усещаше, че някаква част от него, самата сърцевина на неговото съществуване, отказва да приеме факта за близката му кончина. Вместо да е парализиран от страх, умът му продължаваше трескаво да дири изход.

Влязоха в оръжейната. Церемонията вече беше започнала. Стотината убийци коленичиха, щом видяха жреца, и подхванаха познатата зловецка тягостна песен. Из въздуха витаеше някаква черна магия.

По стените трепкаха факли и Джеймс, който бе привикнал да забелязва и най-малката подробност, внимателно се огледа. Над

наковалнята имаше стари мехове, които въпреки възрастта си изглеждаха напълно запазени; веригите, използвани за повдигане и преместване на котела за разтопения метал за броните, макар и ръждясали, бяха съвсем здрави. Той прецени машинално разстоянието между подиума и двете каменни маси за изработка и поправка на оръжия, както и до провесените от тавана вериги. Тъй като нямаше никакво съмнение, че ще е невъзможно да се промъкне през тълпата коленичили убийци, трябваше да потърси някакъв друг изход, и то бързо.

Убийците бяха обърнати към подиума, на който предстоеше да бъде принесен в жертва, втренчили очи в изрисувания на стената демон. Дватама, които го бяха довели, продължаваха да го стискат за ръцете, но другите двама се бяха слели с тълпата пред импровизирания олтар.

Докато го водеха по стълбите към жертвения камък, върху който щяха да го проснат, Джеймс видя, че на пода пред него е начертана пентаграма. На края на всеки лъч гореше восъчна свещ. Направи му впечатление, че жреците се стараят да не стъпват върху линиите на пентаграмата. Прерови набързо паметта си — сигурен бе, че някога някъде бе чел или срещал нещо важно за изрисувани на пода знаци.

Изправи се пред каменния олтар. Сърцето му биеше лудо. Но Джеймс все още не изпитваше страх, а някакво странно чувство за предопределеност. Каквото и да предприемеше, трябваше да го направи в следващите няколко секунди... но все още нямаше никаква идея.

Изведнъж той се изпъна рязко, дръпна се назад и се разкрещя:
— Не! О, не! Всичко друго, само не и това!

Черният жрец го погледна за миг, за да види каква е причината за тази суматоха, но изглежда, видът на дърпаща се и молеща за пощада жертва не беше нищо ново за него и той отново подхвана прекъснатия напев.

Друг жрец разтвори дебела книга и я повдигна пред очите на първия, за да може да чете от нея. Старецът плъзна мълчаливо поглед по редовете, после извика нещо пискливо на непознат на Джеймс език. В помещението притъмня, като че ли нещо бе започнало да поглъща светлината на факлите, и в центъра на пентаграмата изплува някакво смътно очертание.

Джеймс не се съмняваше, че веднага щом бъде пролята кръв, ужасяващото създание ще се сдобие с плът и ще се появи в този свят. Двата убийци го дръпнаха и го помъкнаха към олтара.

Джеймс си пое дъх, разбрал, че това е моментът. Проснеха ли го по гръб на олтара, вече нищо не можеше да го спаси от смъртта.

Той се дръпна силно, сякаш в болезнена конвулсия, изкреця неистово и падна на колене, като повлече двамата мъже. После изведнъж рязко се изправи и ги отметна настрани. Стисна зъби от болка и вдигна ръце нагоре, принуждавайки убийците да го уловят за китките. И в същия момент измъкна ръце от халките.

С дясната си ръка дръпна кинжала от колана на мъжа вдясно, удари го с рамо и го повали върху олтара. Другия изрита с крак и го отметна към тълпата.

Мъжът върху олтара зашари с ръка в колана си, но установи, че кинжалът му е изчезнал.

— Това ли търсиш? — изсмя се Джеймс и замахна. Острието разсече гърлото на убиеца и от разкъсаната артерия бликна кръв, която опръска камъка и пода. — Щом толкова държите да призовете това ваше чудовище, направете го със своята кръв!

— Не! Още не е дошъл моментът! — извика черният жрец.

В мига, когато първите капки кръв попаднаха върху пентаграмата, в нея започна да се оформя фигура, дори по-страшна, отколкото я помнеше Джеймс. Имаше вълче лице с пламтящи очи и криви кози рога. Постепенно се появи и долната част на тялото — демонът стоеше на кози крака.

— Не! — извика пак жрецът.

Съществото извърна очи към него и с дълбок и ужасяващ глас попита нещо на същия език, който бе използвал жрецът. Свещенослужителят, изглежда, не знаеше какво да отговори и трескаво запрелиства дебелия том, който бе паднала на земята.

Джеймс не губеше време. Мъжът с разпорения гръклян се гърчеше върху олтара, а другият се опитваше да се покатери на подиума. Джеймс реши да му помогне — наведе се, сграбчи го за наметалото и го дръпна нагоре. След това се извъртя настрани и го запрата към черния жрец. Мъжът полетя нагам и се блъсна в свещенослужителя, който тъкмо посягаше към купата, в която трябваше да се пролее кръвта на Джеймс.

Древната книга изхвърча от ръцете на жреца и той посегна инстинктивно към нея, като отново извика:

— Не!

Убийците около подиума бяха започнали да се надигат, все още неразбрали какво точно се е случило горе, но тези по-назад си стояха на колене.

Докато се опитваше да улови книгата, черният жрец се надвеси над линиите на пентаграмата. Демонът нададе гневен вик, протегна яките си ръце, завършващи с криви нокти, и сграбчи стареца.

Черният жрец изпищя и почна да се дърпа, осъзнал, че е обречен. Чудовището разтвори паст — видяха се разкривените му зъби, дълги колкото човешки пръсти — и от долната му челюст потече димяща слюнка. Със светкавично щракване на челюстите си то откъсна лицето от черепа на жреца и опръска убийците от първите редове с тъмна кръв.

За един кратък миг всички погледи в залата бяха вперени в тази зловеща сцена и Джеймс реши да се възползва от това. Сграбчи другия жрец за колана и рамото и го завъртя към пентаграмата. Жрецът се препъна в една от свещите — и тогава настъпи истински хаос.

Чудовището изрева и откъсна главата и на втория жрец, после ръката на убиеца с прерязаното гърло. Парчета кожа и кръв се стичаха по лъщящата му брада.

Изгаснаха и другите свещи и в помещението отекнаха изплашени викове.

Някои от убийците продължаваха да пеят, но други вече се надигаха и се озъртаха — диреха път за отстъпление. Двама дори извадиха ятагани, за да се защитават от демона, но останалите се блещеха, като че ли бяха в транс.

Джеймс реши, че едва ли ще настъпи по-подходящ момент за бягство. Скочи върху жертвения олтар и погледна демона. Чудовището също го измери с очи и в този ужасяващ миг Джеймс осъзна, че лапите му са празни. Миг преди демонът да го докопа, Джеймс се метна върху една от повесените отгоре вериги, вдигна крака и се залюля, за да избегне замаха на закривените нокти. Когато стигна най-далечната точка, се пусна и скочи върху една прогнила дървена маса, зад която се бе спотаил един стреснат убиец.

Очите на всички все още бяха вперени в демона, който бе слязъл от платформата и бе започнал да се тъпче с видим апетит.

Джеймс скочи от масата и се шмугна между нея и стената, до която се бяха свили други двама убийци. Те не му обърнаха внимание, втрещени от онова, което ставаше в подножието на подиума.

Повечето от бягащите убийци се насочваха към конюшните и Джеймс реши, че ще е твърде рисковано да избере същата посока. Свърна в един страничен коридор и се затича към стаята с отвора в тавана, който бе използвал вече на няколко пъти този ден. Остана изненадан от бързината, с която я откри — в сравнение с предния път, когато се бе прокрадвал безшумно в мрака. Влезе вътре, вдигна глава и изруга. Нямаше никакъв начин да стигне до отвора без чужда помощ. Изтича в съседната стая, видя един шкаф за оръжие, сграбчи го и го помъкна към стаята с отвора. Целият беше плувнал в пот, която се стичаше в отворените рани по тялото му и му причиняваше неистови страдания. Изтощените му мускули боляха непоносимо, но той стискаше зъби и продължаваше да влачи тежкия шкаф.

Докато се напъваше да го изправи, усети, че му се вие свят. Спря, пое си въздух и се помъчи да успокои бесния ритъм на сърцето си. Едва след това се покатери върху шкафа и се промуши през отвора, като се придържаше с разтреперани ръце към назъбените му краища. Насмалко да падне, но се задържа единствено с огромно усилие на волята. Излегна се на пода, отново си пое дъх и едва тогава погледна към платформата и нощното небе над нея.

Откъм подземията долетяха писъци и нечовешки рев — чудовището бе докопало поредната си жертва. Джеймс знаеше, че съвсем скоро демонът ще започне да дири изход навън. Надигна се, олюля се от изтощение и закрета нагоре по платформата. Направи само три крачки, след което залитна и тупна в несвяст в прахта.

Свести се, когато някой изля вода върху лицето му. Премигна и видя, че Уилям му придържа главата, докато някой друг поднася мях към устните му. Той отпи жадно.

Едва след като дръпнаха меха забеляза, че човекът, който го държи, е войник от Крондор. Чу тропота на множество крака, надигна се и видя, че цял отряд войници се готви да се спусне по платформата.

— Спрете! — извика им той с пресипнал глас.

— Какво има? — попита Уилям.

— Долу има демон. Вилнее на воля.

Уилям улови най-близкия войник за дрехата и му каза:

— Спешно съобщение до Негово височество. Скуайър Джеймс докладва, че в подземията вилнее демон. — Обърна се към останалите войници. — Ще чакате тук. Никой да не слиза през отвора без моя заповед. Джеймс, ти ела с мен. Принцът сигурно ще иска да чуе всичко от твоите уста. — Прегърна Джеймс през кръста и му помогна да се изправи, след което го поведе нагоре. — Да имаш достоверно обяснение за това, че те намерихме да лежиш по лице в прахта само по долни дрехи?

Джеймс потръпваше от болка при всяка стъпка.

— Не точно.

— Ще можеш ли поне да яздиш? — попита го Уилям, когато се изкачиха горе.

— Имам ли друг избор?

— Ще те взема на коня при мен — отвърна Уилям и махна на един от войниците да му доведе коня. След това помогна на Джеймс да се покатери и се намести зад него. — Дръж се! — извика и пришпори животното.

Джеймс застана от болка, но не пускаше гривата. Слязоха по стръмния склон на оврага, огрян от лъчите на изгряващото слънце.

— Къде е Арута? — попита на пресекулки Джеймс.

— Пред източната врата! — отвърна Уилям. — Едуин успял да го пресрещне и принцът наредил да продължат напред в ускорен марш. Двамата с Трегар ги открихме тъкмо когато бяха разбили конния отряд на убийците и ги поведохме насам.

— Само се моля да не е наредил да щурмуват източната врата — промърмори Джеймс.

Спуснаха се в подножието на платото, препуснаха на изток и след една от най-мъчителните езди в живота на Джеймс най-сетне стигнаха позициите на Арута.

Принцът и офицерите му се бяха покатерили на една канара, откъдето наблюдаваха и ръководеха разполагането на войниците пред източната врата. Арута пръв вдигна глава и забеляза приближаващия

се Уилям. До принца стоеше капитан Трегар и разглеждаше разпънатата на походната маса карта.

— Прибираш се, а? — посрещна го усмихнато Арута.

Джеймс се свлече от коня и изпъшка:

— Не. Бих предпочел да остана още малко.

Арута нареди да донесат наметало и да загърнат младия скуайър.

— Какво става долу? — попита Арута. — На пет мили отук пресрещнахме конен отряд на тези негодници и направо го разпиляхме. Останките се втурнаха насам, а ние ги последвахме. Успяха да се приберат вътре, но изскочиха обратно, сякаш бяха щастливи, че ни виждат. Дори ни накараха да отстъпим за кратко.

— Демон — отвърна лаконично Джеймс. — Тези глупаци призоваха истински демон.

Арута кимна.

— Слушай заповед — обърна се той към един от вестоносците. — Лейтенант Гордън да остане на сегашната позиция. — После се обърна към Джеймс. — Е, скуайър, какво още ще ми кажете?

Джеймс преглътна мъчително и кимна на Уилям да му подаде меха.

— Не много, ваше височество. Нямам опит с тези неща, но подозирам, че чудовището няма да излезе на повърхността, преди да падне нощта. Но покаже ли се, не виждам как бихте могли да го усмирите.

Арута погледна замислено към широко разтворените порти на конюшната.

— В такъв случай най-добре да влезем и да го довършим в бърлогата му.

— Почакайте малко — спря го Джеймс.

— Да, скуайър?

— Простете, че се намесвам, ваше височество, но аз видях това чудовище с очите си. Мисля, че ни е необходим някакъв план.

Арута се засмя мрачно.

— Значи предлагаш план? Това е рядко за теб, скуайър.

— Бях доста близо до него, ваше височество, и ще ви кажа, че притежава исполинска сила и е в състояние да изскубне ръката на човек само с едно леко дръпване. Трябва ни жрец, който да го прогони обратно в царството му, или магьосник, за да го унищожи.

— Не разполагаме нито с жрец, нито с магьосник — отвърна Арута. — Освен това, доколкото си спомням от книгите, които съм чел на тази тема, всеки демон може да бъде убит, стига да не е превъплъщение на някаква по-голяма сила. Има и други способности, освен дневната светлина и стоманата. — Принцът се обърна към Уилям. — Лейтенант, искам двамата с капитана да се върнете при другия вход. Вземете отряд стрелци с лък и още преди залез-слънце подгонете това същество към тази врата.

Трегар и Уилям отдадоха чест и се отдалечиха.

— Ами ако не успеят да го подгонят, ваше височество? — попита Джеймс.

— В такъв случай ще трябва да влезем вътре и да го потърсим — заяви спокойно принцът. — Това не включва теб, скуайър — добави той, след като огледа Джеймс още веднъж. — Имал си и по-добри дни. — Той повика един от помощниците си и му нареди: — Отведете скуайъра назад и се погрижете да се нахрани и да получи достатъчно вода. Има нужда от почивка.

Джеймс се остави на войника да го отведе зад една скала, където му дадоха сушено месо и мях с вода. Тъй като обозът бе на много дни път зад тях, той знаеше, че това е храната, която споделят всички войници от отряда, включително и принцът.

Докато се хранеше, на няколко пъти заспива. Помнеше само, че някой му донесе чисти дрехи и обувки. Всъщност това бе последната му съзнателна мисъл, преди да се унесе в непробуден сън.

След като разположиха войниците, Трегар се обърна към Уилям.

— Лейтенант?

— Да, сър?

— Ще слеза долу с първите шестима. Изчакай малко, после прати сержанта със следващите шестима, а ти поведи последната група. Лъконосците остават тук.

— Разбрано, сър.

— Първата група поема на изток — продължи Трегар. — Втората ще тръгне на юг. За теб остава най-трудното, Уил. Искам да се отправиш на север — към оръжейната.

— Слушам, сър.

— Първият, който открие демона, заема позиция и праща вестоносец до останалите. Защиатавай се, ако трябва, но не се опитвай да го нападаш. Ще се помъчим да го погнем със стрели към вратата, зад която го очакват хората на принца.

Бяха завързали с въжета два плетени коша, с които да спускат и вдигат войниците през отвора в тавана.

След като даде необходимите разпореждания, Трегар поведе първия отряд към мрака. Уилям ги изчака да се спуснат и даде знак на сержанта и хората му да ги последват. После тръгна и той. Двайсет и един войници, за да прогонят демон на дневната светлина! Надяваше се, че ще са достатъчно. Макар да не беше магьосник, Уилям бе прекарал сред магьосници половината си живот и нищо от онова, което бе чувал през тези години за демоните, не му звучеше успокояващо.

Уилям настоя да води колоната и тъй като войниците възроптаха, прибягна до аргумента, че за разлика от тях, познава подземията. После се сети, че не е необходимо да се оправдава пред тези хора — трябваше просто да им заповяда.

Вървяха бавно през стаи, свързани така, че оформяха дълъг коридор. Стените бяха опръскани с кръв, навсякъде по пода се въргаляха окървавени човешки останки. Уилям забеляза, че черепите на жертвите са счупени, а мозъците им — изядени. Лицата на мъртвите бяха бледи, със застинала маска на ужас. Преглътна, за да не повърне.

Силен шум недалеч пред тях ги накара да замръзнат. Уилям даде знак на останалите да изчакат и тръгна сам напред. Движеше се бавно, опрял рамо в стената. Доколкото си спомняше, пред него се намираше едно от големите спални помещения.

Стигна до вратата и надникна, но не видя нищо обезпокоително. За всеки случай отстъпи встрани и огледа стаята под различни ъгли. Кой знае защо, беше сигурен, че демонът се е притаил зад вратата и го чака да се покаже. Отляво или отдясно?

В този момент демонът му спести колебанията, като отново се раздвижи. Шумът дойде отляво.

Уилям се притисна към стената, наведе се и се подаде напред. Първото, което зърна, бяха косматите крака на чудовището — то, изглежда, седеше на пода, изпружило нозе пред себе си. Сякаш чакаше.

Какво? Или кого?

Отговорът дойде от само себе си — да залезе слънцето. Уилям знаеше, че сега е моментът тихо да отстъпи назад и да повика лъконосците, но го глождеше любопитство. Щеше му се да погледне още веднъж и той реши, че рискът си заслужава.

Подаде се съвсем бавно, опасявайки се, че и най-лекото движение може да привлече вниманието на чудовището. За щастие демонът бе извил глава в противоположна посока. По тялото му се виждаха няколко рани.

Уилям се отдръпна и бавно, стъпка по стъпка, тръгна назад. Когато приближи хората си, вдигна пръст към устата си в знак да пазят тишина. След това шепнешком им нареди да отстъпят до предишното кръстовище. Едва там си позволи да си поеме дъх и им съобщи шепнешком:

— Демонът е в стаята пред нас. Изглежда, някои от убийците са успели да го наранят. Ранен е на няколко места.

— Това е добре — прошепна един от бойците.

— Тръгни на юг — нареди му Уилям — и намери капитан Трегар.

Войникът кимна и се затича по коридора.

— А ти повикай стрелците — рече Уилям на друг. — Час по-скоро!

Мъжът се завтече да изпълни заповедта.

— Бъдете готови — предупреди Уилям останалите. — И пазете пълна тишина. Никакви приказки, докато не чуете заповед от мен.

Бойците кимнаха и зачакаха мълчаливо.

ГЛАВА 16

РАЗКРИТИЕТО

Първи пристигнаха лъконосците.

Шестимата мъже се подредиха мълчаливо пред Уилям. Малко по-късно дойде и капитан Трегар с хората си.

— Каква е обстановката, Уил? — попита той.

Уилям обрисова ситуацията, като начерта схема на коридора и стаята в прахта на пода.

— Няма да е никак лесно да го прогоним оттам — изръмжа Трегар. — Първите, които пратим през вратата, ще са обречени на смърт.

— Не и ако не спрат — отвърна Уилям.

— Какво искаш да кажеш? — попита Трегар.

— Игра на гоненица.

Трегар се засмя.

— Ако демонът ги последва, те ще са примамката, която да го отведе в конюшнята. А после ние ще го прогоним навън — срещу хората на принца.

Уилям вече си сваляше бронята.

— Не те — аз.

— Ти?

— Аз познавам пътя. Никой друг, освен вас, капитане, не може да се ориентира в този лабиринт, но при цялото ми уважение, аз съм по-бързият от двама ни.

— Вчера не те ли настигнах?

— За което ще съм ви безкрайно благодарен — засмя се Уилям. — До края на живота си. — Той подаде ножницата си на един от войниците, но задържа меча. Беше облечен само по жакет, панталони и ботуши. Махна да му донесат факла и друг войник изпълни заповедта. — Време е да тръгвам.

Пое си дъх, затича се по коридора и без да забавя ход, нахлу в помещението, където си почиваше демонът. Стигна до средата на

стаята, преди да погледне назад и ужасен да види, че чудовището вече е скочило и се носи след него като призрак пратеник на мрака. Стените отекнаха от яростния му рев.

Макар и изтощен от предишните дни на сурови изпитания, Уилям почувства, че тялото му се изпълва с най-доброто гориво за подобни случаи — страха. Хукна с бързината на вятъра, като се молеше само инстинктът да го поведе в правилната посока. Прекоси дългия каменен коридор, мина през няколко празни стаи и продължи в следващия тъмен коридор. Демонът не изоставаше и на крачка от него.

След броени секунди младежът се озова в конюшната и едва не се блъсна в желязната наковалня. Заобиколи я и се пъкна под металния капак на огнището — ако не си бе навел главата толкова чевръсто, щеше да я счупи. В същия миг силен трясък зад него му подсказа, че демонът не е бил толкова ловък и се е блъснал в нещо. Последва нов яден вопъл.

Уилям зърна слънчева светлина в другия край на конюшната и хукна натам, без да щади сили. Оставаха му не повече от трийсетина крачки, но имаше чувството, че тича цяла вечност.

Най-сетне, полузаслепен, той изскочи под лъчите на слънцето. Засенчи очи с длан и зърна принц Арута и конния му отряд точно насреща. На няколко крачки зад него чудовището бе спряло, стреснато от ярката светлина.

Демонът не се отличаваеше с особен интелект, но и не беше безнадеждно тъп. Веднага бе разгадал клопката и отказваше да влезе в нея.

Уилям се обърна и размаха меч. Пое въздух с пълни гърди и нададе боен вик.

Демонът отвърна с яростен рев, който нямаше нищо общо с предизвикателството на Уилям. Откъм дъното на конюшната шестимата лъконосци бяха стреляли едновременно. Чудовището се извъртя и Уилям забеляза три стрели да стърчат от гърба му, а четвърта от хълбока.

Чудовището се втурна обратно в конюшната и Уилям се затича след него. Щом влезе, видя, че демонът е застанал в средата на помещението. Лъконосците продължаваха да го обсипват със стрели. Една от тях едва не повали и младия лейтенант.

— Прекрати стрелбата! — извика той. — Ще уцелите някого от другата страна!

Стрелците свалиха лъковете. Уилям вдигна меча и се хвърли в атака. Замахна с всички сила към оголения гръб на чудовището, но от последвалия сблъсък ръцете му се разтърсиха, сякаш се бе опитал да отсече дънера на стар дъб. Демонът нададе болезнен вик, завъртя се и посегна назад. Уилям отстъпи миг преди да се раздели с главата си.

Претърколи се през рамо и побягна, без дори да знае дали демонът го е последвал, или е насочил вниманието си към стрелците с лъкове. Но тъкмо преди да стигне външната врата съкрушителен удар по гърба го осведоми за местонахождението на чудовището.

Уилям полетя напред, просна се по очи, претърколи се и мигновено отново се изправи. Пронизителен писък отзад му подсказа, че някой друг се е опитал да отвлече вниманието на чудовището, за да му осигури тъй нужните няколко секунди. А после чу тропот — конният отряд се носеше право към него.

Единственото, което можеше да направи, бе да застане неподвижно и да се надява, че няма да го прегазят!

Ездачите дръпнаха юздите почти едновременно и наскочаха около него. Показаха великолепно взаимодействие — един на всеки петима улови юздите на животните и ги поведе назад, докато останалите четирима се приготвяха за бой. След тях дойде и Арута и по негов сигнал те се втурнаха в атака.

Уилям отново вдигна меча и се присъедини към тях.

Демонът се бе върнал при стрелците в конюшната, но като чу шум зад гърба си, се извърна. Крондорските войници се разпръснаха и бързо оформиха около него пръстен, като се прикриваха от ударите му с щитовете си.

— Тези, които са зад гърба му — атака! — провикна се Арута. Чул гласа му, демонът се обърна и в същия миг двама войници отзад се хвърлиха и го промушиха с копията си. Чудовището се извъртя, с което даде възможност, на други двама да използват оръжията си. То продължаваше да се върти разярено и скоро гръбът му се покри с десетки кървави рани.

Въпреки сериозните поражения тактиката нямаше нужния ефект. Поне трима от войниците вече бяха повалени и изглежда, скоро нямаше да дойдат на себе си, може би дори бяха мъртви. Още двама

бяха тежко ранени. Демонът удряше слепешката, без да търси цел, но при сблъсъка с лекота отбиваше щитовете и трошеше копия.

Мъжете ругаеха и бършеха кръвта от раните си. Още неколцина паднаха, но останалите продължаваха борбата.

Уилям успя да заеме подходяща позиция и нанесе съкрушителен удар в гърба на чудовището с двуръчния си меч. Бе възнаграден от гледката на дълбока рана, от която шурна димяща кръв. Демонът се извъртя и посегна към Уилям с ноктестата си лапа, която младият лейтенант отби с меча. При сблъсъка на ноктите със стоманата се разхвърчаха искри, но тъкмо когато демонът вдигна другата си ръка, за да го довърши, нададе болезнен вик, разтърсен от удар в хълбока.

Уилям отстъпи назад, подготвяйки се за нова атака, когато един спокоен глас зад него каза:

— Как е, лейтенант?

Познал гласа на принца, Уилям отвърна:

— Гадна работа, ваше височество. Посякохме го на стотина места, но това проклетото чудовище отказва да се предаде и да умре.

Арута застана до него, стиснал сабята си. В този миг Уилям вече не се съмняваше — принцът не бе само наследствен управник, който си слага ризница за тържествени случаи, а храбър воин, натрупал в живота си опит от толкова битки, колкото други войници виждаха за двама по-дълъг период.

Без да каже повече нито дума, Арута пристъпи напред и насочи острието на сабята си към гърдите на демона. Прицели се в една оголена част под дясната мишница и я промуши с такава светкавична бързина, че Уилям си даде сметка за удара едва след като бе приключил.

Демонът сякаш замръзна за миг, после потрепери и изрева така, както не бе ревал досега. Не от гняв ревеше този път, а от ужас. Чудовището се извърна към Арута и втренчи кървясали очи в него, сякаш той бе единственият противник в помещението.

Без да се двоумят, войниците зад него го доближиха и отново се заеха да секат окървавения му гръб. Но чудовището не сваляше поглед от Арута. То приклегна и нанесе нисък, косящ удар с лапата си.

Арута бързо отстъпи и замахна — и остави кървавочервена димяща диря върху ръката на демона. Демонът посегна с другата си лапа, принуждавайки Уилям да отскочи назад, но Арута само се

отдръпна леко встрани, после пристъпи напред и посече чудовището през гърдите.

— Какво е това оръжие? — провикна се възхитено Уилям. — То нанася по-страшни поражения от всички наши, взети заедно!

— Попитай баща си някой път — отвърна Арута. — Сега съм малко зает.

Принцът на Крондор беше най-бързият сабълор, който Уилям бе виждал, и демонът нямаше никакъв шанс да се мери с него.

Уилям се присъедини към останалите, които изтощаваха зловещото създание със странични удари, за да помогнат, доколкото могат, на своя неустрашим владетел.

Кървав танц се играеше на пода на конюшната и чудовището неусетно се приближаваше към осветения кръг от слънчева светлина. То се поколеба, извърна се и изръмжа заплашително към скупчилите се отдясно войници и Уилям побърза да им се притече на помощ. Много по-отпаднал, отколкото бе в началото на битката, демонът пристъпи в осветената част след предпазливо отстъпващия Арута.

Уилям усещаше, че мускулите му започват да отмаляват, но въпреки това стисна зъби и продължи да нанася удари в ребрата на чудовището. Сега вече не само гърбът, но и хълбоците на демона бяха покрити с безброй кървящи рани, а козите му крака потрепераха конвулсивно при всяка крачка.

Колкото по-бавно се движеше демонът, толкова по-бърз изглеждаше Арута. Острието му святкаше във въздуха и нанасяше страхотни рани при всяко съприкосновение с гърдите на демона.

Най-накрая чудовището се олюля, направи крачка назад и се строполи на пода.

Без да се колебае, Арута скочи към него и заби сабята си дълбоко в шията на мястото, където тя се съединяваше с рамото. Натисна дръжката с две ръце, докато острието не потъна почти до дръжката, после го измъкна.

Чудовището нададе последен слаб стон и замря. Димяща кръв се стичаше от сабята на Арута. От раната в шията на демона изригна малко пламъче. Войниците отскочиха. Пламъкът започна да се разширява, превърна се в зеленикаво сияние и изпълни въздуха с мирис на изгоряла плът и сяр.

Всички започнаха да кашлят мъчително, някои дори повръщаха, но след секунди демонът изчезна, като остави на пода само почернения контур на тялото си и непоносима миризма на изгоряло.

Дотича личният паж на принца и му подаде една пътна чанта. Арута я отвори, извади отвътре чисти превръзки и избърса сабята си. Платът бързо почерня и започна да дими.

— Лейтенант, кажете на хората си да внимават, докато почистват кръвта на демона — спокойно каза Арута.

— Слушам, сър! — отвърна Уилям, макар че всички присъстващи бяха наблюдавали последиците от действията на принца.

— Трябва да призная — заговори отново принцът, — че съм виждал и по-кървави битки, но не са чак толкова много. — Той огледа войниците и се провикна: — Капитан Трегар!

— Да, сър? — Трегар пристъпи напред.

— Чудесна работа, капитане. Но случаят още не е приключил. Искам да разпратите отряди във всички посоки. Нека проверят дали не са останали още убийци и да ги довършат на място.

— Разбрано, ваше височество — викна Трегар и се обърна да даде нужните заповеди.

— Лейтенант... — продължи Арута.

— Ваше височество? — Уилям се изпъна мирно.

— Не мога да не оценя храбростта ви, но ако още веднъж направите глупост като тази преди малко — да се втурнете в конюшната, — ще ви оставя да дежурите пред кралската кухня до края на службата си. Разполагахме с достатъчно хора, с тежки брони, а вие нямахте никаква. Това изобщо не беше умно, лейтенант.

— Простете, ваше височество. — Уилям сведе глава.

Арута го дари с една от редките си усмивки.

— Всички допускаме грешки. Но трябва да се учим от тях, за да оцеляваме.

— Ще се постарая да не я повтарям — обеща Уилям.

Арута сложи ръка на рамото му.

— Нямахте и година, откакто бях поел управлението на Крондор, когато се изправих срещу първия си демон. Дори онази победа не ме подготви напълно за току-що приключилата битка. Също както този случай няма да те подготви съвсем за следващото премеждие. — Той се наведе към ухото на Уилям и додаде шепнешком: — Никога не може

да си съвсем готов, Уил. Всеки път ще трябва да откриваш ново решение. И най-добрите планове се провалят в мига, когато започне сражението. Добрите генерали са онези, които знаят как да импровизират и да запазят живота на хората си. — Той повиши глас и попита: — Ясен ли съм, лейтенант?

— Напълно, ваше височество.

— Хубаво. А сега да видим какво още ще намерим вътре.

Докато Трегар разпращаше конните отряди из околността, Арута даде знак на десетина войници и на Уилям да го придружат при претърсването на крепостните подземия.

— Добре беше и Джеймс да дойде с нас — обади се Уилям. — Той вече познава това място доста добре.

— Ако не се лъжа — засмя се Арута, — в момента Джеймс хърка непробудно и трябва да призная, че е заслужил напълно всяка секунда от почивката си.

— Не изглеждаше никак добре, когато го зърнах за последен път — каза Уилям.

— Както казва моят стар крудийски коняр: „обязден грубо и захвърлен потен“.

Уилям не сдържа смеха си.

— Това Алгон ли го казва, сър?

Арута повдигна въпросително вежди.

— Баща ми обичаше да ни разказва най-различни истории за детството си и често цитираше различни свои учители. Но най-смешните ни разправяше Кълган — обясни Уилям.

— Без съмнение — съгласи се Арута. Той също си спомняше добре заядливия хумор на стария магьосник, чиято мишена често ставаха точно онези, които най-малко го очакваха.

Влязоха в старата оръжейна и Уилям отново почувства, че му е нужно съвсем малко, за да изпразни оскъдното съдържание на стомаха си. Неколцина от войниците не се сдържаха и започнаха да повръщат.

Тук демонът бе вилнял най-необуздало. Дори Арута си позволи да прошепне:

— Може да са прокълнати убийци, но нито едно човешко същество не е заслужило подобна участ.

Той обаче не отмести поглед, а огледа внимателно касапницата, сякаш се стараше да запомни всяка подробност. Стените и дори

таванът бяха опръскани с кръв. Навсякъде се въргаляха разкъсани тела и окървавени човешки останки, вече привлекли облаци черни мухи.

— Когато приключим — обади се принцът, — искам да изгорите това място до основи.

Уилям кимна и даде нареждане на хората си да подсигурят необходимите количества сухи дърва и да потърсят запалителни материали из подземията.

Арута видя дебелия том, който старият жрец бе използвал по време на жертвоприношението, и махна с ръка да му я донесат.

— Каквито и черни думи да са изписани тук — рече той, докато я разглеждаше, — друг ще трябва да ни ги преведе.

— Ще позволите ли, ваше височество? — намеси се Уилям.

Арута му подаде книгата.

— Милорд, не съм магьосник, но изучавах известно време този занаят. Всъщност вие го знаете — добави момъкът.

Арута кимна усмихнато. Уилям прочете първите няколко изречения, после хлопна книгата.

— Не познавам езика, но дори и така усещам, че в тези редове е спотаена ужасна сила. Побиваха ме тръпки дори само когато плъзгах поглед по тях. Струва ми се, че този въпрос е от компетенцията на някой опитен свещенослужител. Заради общата безопасност, ваше височество, моля ви, не позволявайте никому да чете тази книга, докато не бъде изучена от специалист.

Арута пак кимна, подаде книгата на един войник и нареди:

— В моите дисаги. Веднага.

Войникът отдаде чест и отнесе книгата. Арута отново погледна Уилям и каза:

— За сетен път се убеждавам, че имам нужда от придворен магьосник. Какво според теб щеше да каже твоята позната магьосница, ако сега беше тук?

Цяла гама от противоречиви чувства премина по лицето на Уилям, докато обмисляше отговора на този въпрос. Той потисна първоначалното си желание да подхвърли нещо хапливо за Яжара или да заяви, че не познава истинските й способности.

— Ваше височество — каза вместо това, след като войниците се пръснаха да претърсят района, — сигурно си давате сметка, че това ще са само предположения. Смятам обаче, че тя щеше да е в състояние да

ни обясни всичко, което е ставало тук. Тя... — Той се поколеба. — Тя беше изключителна ученичка и е всеотдайна в работата си.

— Значи точно от нея имам нужда — заяви Арута.

Двамата тръгнаха по дългия коридор към спалните помещения. От една стая излязоха войници, които носеха подвързани с кожа книги. Арута нареди да ги отнесат в Крондор.

Стигнаха последната стая, където двама войници се потяха над голям дървен сандък. До тях имаше още един. Когато влязоха, единият от войниците докладва:

— Ваше височество, на другия има печат, така че решихме засега да не го пипаме.

— Добре сте решили — рече Арута. — Откарайте го в Крондор. Нека учените имат последната дума по този въпрос.

— Защо трябва да ги носят чак в Крондор, ваше височество — обади се някой зад тях, — след като разполагате със специалист тук?

Обърнаха се и видяха Джеймс. Подпираше се на касата, а в другата си ръка стискаше прашните си ботуши.

— Реших, че няма да си тръгна без тях — обясни той.

— Оправи ли се вече? — попита принцът.

— Щом съм тук, трябва да съм се пооправил, нали? — отвърна Джеймс и повдигна нехайно рамене. — Нима предполагате, че ще мога да заспя при тая врява, докато се мъчехте да видите сметката на демона?

Арута се засмя.

— Добре, да видим тогава какво можеш да ми кажеш за този сандък.

Джеймс коленичи до сандъка и огледа внимателно ключалката и печата. После погледна процепа и пантите, помисли малко и рече:

— Струва ми се, че идеята да го отнесем в Крондор не е чак толкова лоша. Готов съм да се заема с ключалката, но ми се ще преди това някой жрец да вземе мерки да не се случи нещо особено неприятно. Пък и инструментите ми са в стаята ми в двореца.

Един от войниците, които тършуваха из отворения сандък, подаде на принца пергаментов свитък.

— Господарю, мисля, че трябва да погледнете това.

Арута разтвори документа и вдигна очи към войника.

— Знаеш ли какво е това?

— Ваше височество — отвърна войникът, — чета и говоря на три кешийски наречия. Текстът е на езика на едно пустинно племе, който ми е познат, но не чак дотам, че да мога да го превода. Разчетох само някои отделни думи.

— Какво е това, господарю? — попита Джеймс.

— Тук виждам нещо познато. — Принцът посочи с пръст. — „Радсвил Оласко“. — Той се обърна и добави: — Уилям, искам да претърсите основно останалите стаи. Погрижи се всички намерени документи да бъдат откарани в двореца. Джеймс, тръгвай с мен. Потегляме незабавно за Крондор.

След тези думи Арута и Джеймс излязоха. Уилям ги изпроводи с поглед, после отиде да провери как върви подготовката за подпалването на подземията. Кой знае защо, изпитваше някакво облекчение, че ще е този, който ще поднесе факлата, когато приготвят кладите.

ГЛАВА 17

В ПОГРЕШНА ПОСОКА

Бойните знамена плющяха на вятъра.

След като напуснаха крепостта, бойците пришпориха конете и ги яздиха до пълно изтощение по целия обратен път до Крондор — вместо за осем, изминаха целия път само за шест дни. Когато приближиха крайбрежието, Арута посочи малката крепост в Шандънския залив. Прашна пелена се стелеше откъм хълмовете и конете потропваха нетърпеливо, усетили близостта на прясна вода и храна.

— Изглежда, си имаме компания — каза Джеймс.

Беше се повъзстановил по време на ездата, макар че най-дълбоките му рани все още не бяха заздравели.

— Така изглежда — изсумтя Арута.

На идване Арута бе пристигнал от Крондор до крепостта в залива по море и бе наредил корабът да го чака. Сега обаче на тесния кей бяха привързани още три кораба.

— Това не е ли корабът на Амос? — подметна Джеймс.

— Ами да, „Кралски леопард“ — отвърна Арута. — А до него са „Кралска усойница“ и „Кралска сърна“. Че това е почти половината му ескадра.

Докато се приближаваха към укреплението, забелязаха, че целият гарнизон се е строил на стената. Комендантът бе подготвил тържествено посрещане, но Арута сухо каза, че няма време за церемонии, скочи от коня и отиде да поздрави плещестия мъжага, застанал до капитана.

— Амос — каза принцът, — кой вятър на съдбата докара адмирала на Западната флотилия в това жалко пристанище?

Прошарената брада на Амос Траск се размърда в усмивка. В очите му блеснаха весели пламъчета — те не слизаха оттам дори в най-тежки моменти — и той отвърна с тътнеция си глас:

— Винаги се отбивам в този залив, когато слизам на юг. Забелязал съм, че пиратите, които дебнат търговски кораби, обичат да се спотайват из гористите северни брегове. И този път правех рутинна обиколка, когато зърнах „Кралски ястреб“ — той посочи кораба на пристана — с развято знаме. „Какво — викам си — може да търси принц Арута в това забравено ъгълче на Кралството?“ Нямах търпение да узная отговора.

— Тъй като корабът ти е по-бърз от моя — рече Арута, — ще наредя да преместят багажа ми на него.

— Вече наредих — ухили се Амос.

— Кога тръгваме?

— Най-късно след час — отговори Амос. — Но ако желаете да си починете, може да отплаваме и на сутринта.

— Капитане — обърна се Арута към коменданта на гарнизона, — благодаря за посрещането, което сте ми подготвили, но въпроси от първостепенна важност налагат незабавното ми завръщане в Крондор.

— Той потърси с очи капитан Трегар: — Нека хората ви отдъхнат един ден, докато ви застигне обозът, и тогава се качете на „Кралски ястреб“.

— Слушам, ваше височество — отвърна Трегар.

— Е, Амос — можем да отплаваме — приключи Арута.

— Очаквах, че ще стане така, и съм наредил корабът да е готов за незабавно вдигане на котвата.

Арута даде знак да му доведат коня, извади от джоба на седлото пергамента и документите, които бяха взели от подземията, и ги даде на Уилям. След това тръгна към пристана, където го очакваше лодка, готова да го откара на адмиралския кораб. С него се качиха Уилям и Джеймс, последен беше Амос. Неколцина войници изтласкаха лодката навътре и тя се понесе по вълните.

Само след час трите великолепни кораба вече бяха разпънали всичките си платна и напуснаха залива, възползвайки се от вечерния отлив. Арута и Джеймс бяха настанени в адмиралската каюта, Амос делеше място с първия помощник, а Уилям с младшите офицери. Джеймс още разопаковаше багажа, когато адмиралът почука на вратата.

Амос влезе, настани се на собствената си маса и заяви:

— Наредих да поднесат лека вечеря. — Изгледа Джеймс и добави: — Джими, приятелю, и друг път съм те виждал покрит с рани, но сега надминаваш всякакви очаквания. Предполагам, че зад всичко това се крие някоя доста интересна история.

— Най-интересната от всички — отвърна Джеймс.

Арута посрещна стария си приятел с усмивка и каза:

— Радвам се, че си тук, защото ще ни осигуриш не само бързо прибиране, но и компанията си.

На вратата се почука и на прага застана Уилям.

— Ваше височество — Той сведе глава. — Адмирале.

— Теб те познавам — махна с ръка Амос. — Ти си момчето на Пъг. Откога не сме се виждали — трябва да има десет години, а?

Уилям се изчерви и каза:

— Горещо-долу толкова, сър.

— Дръпни един стол и се настанявай. Вечерята ще пристигне след... — Думите му бяха прекъснати от ново почукване на вратата. — Влез! — извика той. — Вратата се отвори и в каютата влязоха двама войници с подноси, върху които имаше храна и напитки. След като поднесоха храната, войниците се поклониха и излязоха. Амос си наля вино и попита: — Е, каква е тази ваша история?

Арута преразказа накратко събитията, като започна с на пръв поглед несвързаните помежду си убийства в Крондор и завърши с щурма на подземията, където се бяха укрепили Нощните ястреби.

— Та сред всичко, което открихме там, имаше и един документ, написан на език, който никой от нас не познава. Разчетохме само името на херцог Оласко.

— Я да го погледна — предложи бившият пират. — Понаучих малко от пустинния диалект още когато... плавах край кешийските брегове.

Джеймс се усмихна. На младини пиратът Тренчард бе нападал с еднакво упорство както кешийските, така и кралските пристанища. Амос прочете документа два пъти и каза:

— Проблемът не е само в това, че е написан на пустинен диалект. А че е написан твърде неграмотно. Но както и да е, доколкото разбирам, става въпрос за смъртна присъда. Някой е платил... не, това само го предполагам. Някой е наредил на убийците да видят сметката на херцога на Оласко.

— Но ние смятаме, че това е фалшива следа — рече Арута.

— Така ли? — учуди се Амос. — И защо?

— Сред групата на гостите е и принцът, наследник на Оласко и ние смятаме, че тъкмо той беше целта на един опит за покушение.

Амос прочете отново документа и промърмори:

— Тук има още няколко имена: Владич и Казамир, както и Паулина.

— Деца и племенник — обясни Арута.

— Този някой иска и тяхната смърт. — Амос побутна документа настрана: — Може и да греша, така че няма да е зле, ако го погледне и специалист. Но ако питате мен, някой се опитва да предизвика война между Кралството и Оласко.

— Но кой? — попита Уилям. Амос го погледна и вдигна вежди.

— Първо разберете защо, а после ще узнаете и кой.

Джеймс се размърда неспокойно и прошепна едва чуто:

— Защо, наистина?

Най-сетне на хоризонта се показа Крондор. Времето бе чудесно. Амос бе накарал да развеят неговото знаме на адмирал на Кралския флот, както и знамето на Арута, и когато приближиха пристанището, всички други кораби побързаха да очистят кралския кей.

Както винаги безупречният в задълженията си церемониалмайстор Деласи бе изкарал на пристана почетната гвардия, зад която стояха принцесата и децата. Арута направи всичко възможно церемонията да бъде съкратена максимално, но отдели достатъчно време за жена си и децата. След това се извини и кимна на Джеймс и Амос да го последват на съвещанието с неговите заместници. Анита познаваше мъжа си достатъчно добре, за да се досети, че става дума за решаването на някой особено важен въпрос, така че отведе децата обратно в покоите. Арута нареди да му доведат най-добрите преводачи от кешийски, след което се оттегли, за да се преоблече.

Уилям се раздели с Джеймс и тръгна към офицерските квартири, където бе подложен на кръстосан разпит от другарите си.

Гордън О'Донъл се появи тъкмо когато Уилям си лъскаше ботушите и се провикна:

— Уилям, най-добри ми приятелю, как я караш?

— Най-добри ми приятелю? — повтори засмяно Уилям.

— Какъв иначе, след като ни отърва от Трегар за цяла седмица? Не бих казал, че живеехме като в рая, но беше нещо подобно.

Уилям го изглежда скептично.

— Гордън, ще ти кажа нещо. Струва ми се, че съдиш капитана твърде сурово. Повярвай ми, изпаднеш ли в затруднено положение, трябва да мечтаеш за човек като него до себе си.

Гордън се почеса по брадичката.

— Е, щом казваш. И все пак беше доста приятно да ни оставят цяла седмица на спокойствие.

— Как изглеждам? — попита го Уилям.

— Като издокаран за бал лейтенант.

— Хубаво. Защото принцът ме вика в заседателната зала.

— Аз пък си помислих, че ще навестиш приятелката си в „Шарения папагал“.

Уилям вече бе тръгнал към стълбите, но спря и се обърна:

— Талия ли?

— Ходих при нея няколко пъти, докато те нямаше — отвърна О’Донъл. Забеляза, че Уилям е сбърчил вежди, и побърза да допълни: — Като твой приятел, разбира се.

— Разбира се — повтори Уилям с усмивка.

— Но не виждам защо трябва да се безпокоиш. Това момиче не щеше и да чуе за мен. Както и за всеки друг младеж. Май много си пада по теб, Уил.

— Така ли? — попита Уилям. Едва сдържаше усмивката си.

О’Донъл го побутна игриво.

— Хайде, не бива да караш принца да те чака. Сигурен съм, че ще намериш време да отскочиш и до Талия.

Уилям слезе по стълбите и мина през оръжейната. Когато влезе в залата, другите вече бяха заели местата си. Той се огледа и забеляза, че Джеймс му маха да застане близо до Арута. Мястото между Джеймс и принца бе запазено за рицар-маршала на Крондор — опразнено след оттеглянето на Гардан. Амос също присъстваше на съвета, както и капитан Гурут, шерифът Мине и капитан Исакс, който командваше дворцовите гвардейци.

Арута откри съвещанието:

— Наредих десетина писари, които владеят добре кешийски, да прегледат донесените от нас документи. Отец Белсон от храма на Прандур ще се занимае със запечатания сандък и съвсем скоро ще сподели с нас първоначалните си впечатления. — Той погледна към двамата капитани и шерифа и добави: — За онези от вас, които не бяха с нас през последните няколко дни, ще преразкажа накратко събитията.

Дори след десет години служба при принца Джеймс продължаваше да се учудва на безупречния начин, по който работеше умът му. Той винаги знаеше как да поднесе нужната информация, без да изпада в излишни подробности, ала като същевременно подчертава важните неща.

Тъкмо когато Арута привършваше разказа си, в залата влезе отец Белсон.

— Ваше височество — каза жрецът на Прандур, — използвах всички познати умения и доколкото можах да определя, няма нищо мистично, свързано с интересувания ви печат. Изглежда ми на най-обикновен восъчен печат, поставен за да подсказва дали някой е отварял сандъка.

Арута му даде знак да заеме едно от празните кресла.

— След като приключим заседанието, ще се запознаем със съдържанието на сандъка — рече той и се обърна към останалите. — Искам да бъде удвоена охраната на херцога и семейството му.

— Господарю — намеси се с видимо притеснение капитан Исакс. — Негова светлост се възстановява от раните си, но въпреки това непрестанно се оплаква от охраната, която съм му назначил. Освен това той... се е сблизил с една млада особа, която го посещава доста често.

Арута го изгледа със смесица от раздразнение и любопитство.

— В такъв случай, капитане, няма да е зле, ако напомните на херцога, че неговата съпруга със сигурност ще държи да бъде охраняван строго. Направете го така, че да го чуе и споменатата от вас особа.

Джеймс се ухили, а Уилям едва сдържа усмивката си. За разлика от тях, Амос се изсмя на глас и понечи да каже нещо, но Арута го изпревари:

— Амос, да не си посмял да ми правиш забележки, че лишавам другите от солта на живота.

Амос избухна в още по-гръмогласен смях, а Арута продължи:

— Нанесохме сериозен удар на Нощните ястреби в този район, но съм далеч от мисълта, че сме им прекършили гръбнака. Запалим ли светлина, те се спотайват в сенките. Това, че не ги виждаме, не значи, че ги няма. Ако някои от оцелелите, каквито несъмнено има, влязат в града и се свържат със своите сподвижници тук, със сигурност ще опитат нова атака срещу херцога. Тези типове следват докрай поетите задължения.

На вратата се почука и един войник въведе прегърбен писар, който се поклони.

— Ваше височество, прочетох текста, който благоволихте да определите като най-важен.

— И какво можеш да ми кажеш?

— Адмирал Траск вече ви е обърнал внимание върху факта, че онзи, който го е написал, не е бил особено грамотен. На пръв поглед изглежда точно така, но в действителност се касае за хитро замаскиран шифър.

— Шифър?

— Не като този, който използват квеганците — и който, ще си позволя да добавя, не се отличава с особена изобретателност — а по-скоро чрез готови фрази, на които е придаден предварително уговорен смисъл. Имената на херцога и членовете на неговото семейство са предадени в прав текст, но останалата информация е забулена във фрази с привидно банално значение. Нека ви цитирам един примерен пасаж: „Нашият господар очаква всички да заемат местата си в часа на зеления прилив“. „Часът на зеления прилив“ очевидно е някакво предварително определено време между написалия документа и онзи, който трябва да го прочете. Ето още един пример: „Подаръкът трябва да стигне до получателя преди празненството на гаргите“.

— Има ли някакъв начин да открием скрития зад тези думи смисъл? — попита Арута.

— Ако разполагате с пленник, на който е известен ключът, и ако можете да го накарате да ви го даде. Но да се правят предположения за истинския смисъл на тези фрази е безполезно.

— Би ли ни прочел още няколко изречения? — обади се Джеймс.

— Ами... — поколеба се писарят, докато избираше подходяща част. — „Новината трябва да стигне до нашия господар през най-

мразовитата нощ на зимата“.

Джеймс кимна.

— Не зная дали това може да ни е от полза, но имаше една кешийска банда, която прекарваше роби до Дърбин. Наричаха се Скръбните братя или нещо подобно.

— Братството на скръбта — подсказа му Амос. — Навремето си имах вземане-даване с тях. Отвратителна сбирщина. Не признаваха никакви закони, отвличаха когото им падне и продаваха нещастниците на пазарището в Дърбин.

— Веднъж-дваж се появяваха и в Крондор — спомни си Джеймс. — Шегаджиите ги погваха веднага щом ги надушеха. Чувал съм, че използват един код, при който вместо за място, става въпрос за човек, вместо за човек, за време, е вместо за време — за място.

— Тоест „празненството на гаргите“ може да е място, а не време, така ли? — попита Арута.

— Да — каза Джеймс. — Не зная дали ще помогне, но реших, че трябва да го споделя с вас.

— Може и да помогне — рече замислено Арута.

— Би могло — присъедини се към него писарят. — Разполагаме с доста подобни фрази, които се повтарят в различните документи. Може би ще успеем да определим значението на някои от тях.

— Ако разгадате нещо — рече Арута, — съобщете ми незабавно. Писарят кимна, поклони се и излезе.

Арута се обърна към капитан Исакс, Гурут и шерифа:

— Искам да претърсите целия град. Камък да не остане непреобърнат. Намерите ли някой от онези убийци, доведете го незабавно на разпит при мен.

Тримата козируваха и си тръгнаха. Арута се изправи и всички също станаха.

— Да идем да погледнем онзи сандък. Отче, ще бъдете ли така добър да се присъедините към нас, в случай че сте пропуснали да забележите някакви следи от магия?

Жрецът на Прандур кимна с готовност. Уилям и Джеймс застанаха зад принца, който се обърна и попита:

— А ти, Амос?

— Сякаш би могъл да ме спреш — засмя се адмиралът. Слязоха в едно от складовите помещения, където бе докаран сандъкът.

— Дали да не го преместим в подземие, преди да го отворим?
— предложи Джеймс.

— Първо огледай ключалката, скуайър, а после, ако решиш, че има някаква опасност, ще го преместим долу.

Джеймс извади някакви тънички инструменти от калъфа на колана си, наведе се над ключалката и я заразглежда.

— Тук има капан — каза той след малко, — но не е от сложните. Вероятно при погрешно отключване се подава отровна игла. — Извади една метална тръбичка и я пъкна в ключалката. Завъртя я лекичко в различни посоки и изведнъж се чу отчетливо изщракване. Джеймс взе малки клещи и преряза иглата. — За всеки случай — обясни той. — Отдръпнете се.

Всички отстъпиха и той бавно вдигна капака. В същия миг в стаята притъмня, сякаш облак бе закрил слънцето. От сандъка появя мразовит вятър и започна да се надига някаква черна фигура. Имаше човешки очертания, но наподобяваше хвърлена във въздуха сянка, рееща се над пода. Сянката се огледа, после се отправи към вратата.

Всички замръзнаха. Джеймс пръв дойде на себе си и извика:

— Спрете я!

Арута светкавично извади сабята си. Уилям стоеше на пътя между сянката и вратата и се опита да ѝ попречи да излезе, като вдигна меч пред себе си. Съществуването премина през острието, сякаш го нямаше.

— След него! — извика Арута. — Какво е това? — обърна се той към Джеймс.

— Никога не съм виждал подобно нещо — обади се Амос.

— Аз също — каза Джеймс. — Но май съм чувал нещо за тях.

— И какво по-точно? — попита Арута.

— Това е Сенчест следоход. Магичен убиец. Ето защо сандъкът се отваряше толкова лесно — някой е искал да го донесем тук и да го отворим!

— Доста ще ти е трудно да ме убедиш — рече Арута, забързан след сянката, която премина през затворената врата, — че убийците са се оставили да ги изтребим до крак само за да докараме този сандък тук.

Отвориха вратата и надникнаха в коридора. От митичното същество нямаше и следа.

— Не мисля, че планът им е бил точно такъв, ваше височество, но може би са смятали да донесат по някакъв начин сандъка. Ето там! — Той посочи към дъното на коридора.

— Какво? — попита Арута.

— Нещо се раздвижи в сенките.

— Нищо не виждам — отвърна Арута.

Джеймс се затича и Арута го последва. Внезапно над главите им се вдигна огнено кълбо, което скочи към ъгъла и замря. Ярката му светлина прогони всички сенки и очертанията на убиеца се видяха ясно. Отец Белсон бе вдигнал жезъла си, сякаш насочваше с него огненото кълбо.

— Огънят на Прандур изкарва всичко наяве, ваше височество — каза той. — Не зная дали бих могъл да спра това създание, но поне мога да ви го покажа!

— Следвайте ни, отче! — извика принцът.

— Накъде ли е тръгнало? — попита Уилям.

— Сигурно там, където е и Оласко — отвърна принцът.

— Насочва се към крилото за гости — викна Джеймс.

Арута настигна съществото и замахна със сабята. Острието премина през човекоподобната сянка, която се поколеба, сякаш се оглеждаше, после отново пое по пътя си.

— Май успяхте да му привлечете вниманието — подхвърли Джеймс, — но не ми изглежда ранено.

— Приемам с разтворени обятия всякакви предложения за това как да го спрем — изсумтя Арута.

— Продължавай да го удряш! — извика Амос.

Арута отново настигна сянката и я посече няколко пъти. Тя потрепери, отскочи наляво, после надясно и накрая се удари в стената, където замря като изрисуван човешки силует. Само след няколко секунди обаче поднови движението си. И тогава огненото кълбо угасна и създанието потъна в мрака.

— Ето там! — посочи Джеймс.

— Ако вдигна ново кълбо — предупреди ги отец Белсон, — няма да мога да направя нищо друго.

— Знаете ли заклинания, които могат да спрат това същество, отче? — попита Арута, който продължаваше да крачи редом с Джеймс.

— Повечето бойни заклинания предизвикват големи разрушения, ваше височество.

— Отче, готов съм да рискувам с пожар в двореца, за да избегна война в Кралството — заяви спокойно Арута.

— Но не е изключено да не свърши никаква работа.

— Дали да не изтичам напред и да предупредя стражите? — предложи Уилям.

— Готов ли си да го сториш? — попита го Арута. — Техните оръжия са безсилни срещу това нещо.

Джеймс подтичваше най-отпред, вдигнал глава към тавана, за да не изгуби от погледа си създаването. Излязоха в един широк многолюден коридор и Арута се провикна:

— Дайте път!

Слугите и стражите бяха еднакво стреснати от странната гледка — принцът, следван от въоръжени мъже, бързаше по средата на коридора, вдигнал глава към тавана. Те също погледнаха нагоре, но не забелязаха нищо необикновено, освен една местеща се сянка.

— Сега вече поне знаем кой и защо е убивал магьосници в Крондор — заяви Джеймс.

— За да не може принцът да спре това сенчесто чудовище, така ли? — попита Уилям.

— Или да провери сандъка с друга магия — обади се Амос.

— Какво още знаеш за тези създания? — обърна се Арута към Джеймс.

— Не много, защото го узнах от един стар уличен фокусник. Те не притежават разум. Захванат ли се да изпълняват поставената им задача, нищо не може да ги спре, докато не унищожат жертвата си.

— Има контразаклинания за най-различни магии — обади се свещеникът, — но нямам представа какво трябва да се използва в този случай, а и не разполагам с време, за да се посъветвам с моите надзорници от храма или да потърся помощ от другите ордени.

— Аз май знам нещо подходящо... — промърмори Уилям.

— Какво? — обърна се към него Арута.

— Може би е само предположение, но имам една идея.

— Не се стеснявай, Уил — подкани го Джеймс. — Вече сме близо до крилото за гости.

— Доколкото си спомням, Сенчестият следоход използва два начина, за да извърши убийство. Единият е като се материализира в телесна обвивка и действа така, както би действал всеки нормален убиец — с оръжие или примка...

— Или като ти строши врата — прекъсна го Амос. — Разбрах те. Карай по-накратко.

— А вторият е... да отрови херцога или да го зарази с опасна болест.

— Отче, ако херцогът бъде отровен или заразен, бихте ли могли да го изцерите? — попита Арута.

— Мога да го запазя жив — отвърна малко по-уверено свещеникът. — Поне докато доведете знахари.

— А какво ще стане, ако се материализира? — попита Джеймс, тъкмо когато стигнаха пред високата двойна врата към покоите на херцога. — Отворете! — извика той на смаяните пазачи.

— Да, какво ще стане тогава? — повтори като ехо Амос.

— Ами тогава ще го убием — заяви решително принцът. Уилям изтича напред и нареди на стражите да отворят вратите преди Джеймс да е изгубил от погледа си трепкащата сянка на тавана. Създанието продължи по коридора, все едно нямаше никаква врата. Когато обаче стигна следващата, изглежда, се поколеба.

— Отворете! — извика Арута.

Стражите го погледнаха стреснато, после се втурнаха да изпълнят заповедта, но в краткия миг на бездействие съществото се промуши през процепа над вратата.

Принц Владич седна в леглото, а жената, която се гушеше до него, се скри под завивките.

— Какво означава това? — провикна се Владич.

Джеймс огледа тавана, после и стените на стаята и се обърна към свещеника:

— Ако обичате, отче!

Жрецът на Прандур вдигна жезъла и от върха му изскочи огнено кълбо. Владич се отдръпна назад и викна:

— Какво става? — После скочи от леглото и извади сабята си.

— Ето го! — викна Джеймс, забелязал очертанията на създанието. Беше се притаило на стената зад Владич.

Уилям реагира мигновено — хвърли се напред, прегърна принца през раменете и го дръпна настрана.

В същия момент сянката се спусна от стената на пода и започна да се изпълва със субстанция и да се обгръща в телесна обвивка. Арута застана пред Владич, като пътем му кимна и каза:

— Простете, ваше височество.

Макар че беше съвсем гол, Владич продължаваше да стиска сабята и да се държи наперено.

— Какво е това? — попита той.

— Нещо, на което мястото му не е тук — рече Джеймс, който междуременно бе застанал до Арута и също бе извадил сабята си.

Сянката вече наподобяваше по-скоро на човек, макар и лишен от черти на лицето, коса и други белези. Имаше лъскава черна кожа, която поглъщаше светлината.

Арута замахна, съществото отстъпи неуверено назад и острието на принца се заби в тялото му.

И тогава то се хвърли върху принц Владич.

ГЛАВА 18

СВАЛЯНЕТО НА МАСКИТЕ

Уилям се хвърли напред.

Изтласка принц Владич настрани тъкмо когато чудовището скочи. В стаята нахлуха войници, а Амос и Арута се приготвиха за атака. Неколцина от войниците се изправиха между създаването и принца и най-предният се опита да спре настъплението му с щита си. Металният щит зазвънтя, сякаш бе ударен от арбалетна стрела, а чудовището замагна с ръка; Кървав фонтан изригна от гърлото на войника и окъпа пода на стаята.

Джеймс зае позиция зад злоещото създание, а Арута извика:

— Стреляйте с лъкове!

Един от войниците изскочи от стаята, за да извика стрелците, а другите двама, въоръжени с дълги копия, се хвърлиха в атака. Оръжията им бяха по-скоро декоративни, с позлатени върхове, върху които се мъдреше гербът на крондорския двор, но въпреки това можеха да убиват. И двамата бяха добре подготвени да боравят с тях и когато приближиха следохода, завъртяха остриетата им ловко, готови да ги забият в черната плът.

Първият войник замагна рязко и удари с всичка сила чудовището в хълбока. Ударът бе толкова силен, че всички очакваха острието да прониже тялото и да се покаже от другата страна — вместо това то се плъзна по него, без да му причини никаква вреда. Сенчестият следоход спря за миг, улови копие за острието с едната си ръка, а с другата го удари през средата и го скърши на две.

— Здрав е като дънер! — извика Амос.

Уилям вече се беше изправил и дърпаше Владич зад леглото покрай младата жена, която се бе свлякла на пода заедно със завивките. Усетил, че жертвата му се изплъзва, следоходът скочи върху леглото и жената нададе уплашен писък. Съществуването не й обърна никакво внимание.

С един скок Арута се озова зад гърба на черното създание и го удари отзад със сабята си, но и този път острието се плъзна настрана.

— Пазете се, ваше височество! — предупреди го Джеймс. — Не бива да се излагате на риск.

Амос предприе по-директен подход — покатери се на леглото зад принца и го дръпна назад тъкмо когато съществото замахваше със страшната си ръка.

— Май го ядоса, Арута — захили се бившият пират.

Появиха се лъконосците, но също както остриетата на сабите, стрелите отскочиха от черната кожа, без да оставят никаква следа.

— Никакъв смисъл няма! — извика Арута. — Трябва просто да се опитаме да го забавим.

Войниците се подредиха пред чудовището в плътна стена, от която стърчаха остриета. Притиснаха се един към друг, припокривайки щитовете си като люспи на риба. Зад стоманената бариера бяха подредени копиеносците, но създанието дори не обърна внимание на остриетата и се насочи право към тях. Тежките, подсилени с метални накрайници копия се разхвърчаха като трески.

Следоходът вдигне двете си ръце и ги стовари надолу. Само един удар бе достатъчен, за да разкъса и пробие стената. За щастие в този момент през вратата нахлуха още войници, които се скупчиха зад първите. Десетникът им потърси с поглед Уилям, очаквайки нови заповеди.

— Притиснете го към стената! — извика Уилям. — Използвайте щитовете, но внимавайте — ударите му са смъртоносни!

— Чухте лейтенанта! — провикна се десетникът. — Напред!

Щитоносците и копиеносците се хвърлиха като един и създанието бе принудено да отстъпи. Съпротивляваше се с всички сили, но не можеше да се задържи върху хлъзгавия под.

Появиха се нови подкрепления и скоро между черното създание и Арута се оформи плътен жив щит. Почувствал, че жертвата му може да се измъкне невинно, следоходът утрои усилията си. Свил ръката си в юмрук, той блъскаше безогледно лицата и щитовете на войниците, а повалените на пода тъпчеше с тежките си крака. Успя да освободи и другата си ръка и размаха двете като страховити вятърни мелници, трошейки гръбнаците на войниците, които се бяха изправили срещу него. Всеки удар завършваше със зловещ пукот на кости и към стените

летяха кървави пръски. Опитни, безстрашни ветерани отхвърчаваха настрани като че ли бяха досадни хлапета. Изпаднали в несвяст от тежките удари, войниците продължаваха да стърчат прави, притискани от общата маса, която бавно се местеше напред-назад.

Още войници нахлуха през широко разтворената врата, за да се изправят като стена пред своя монарх и неговия почетен гост. Отново отблъснаха създаването към стената и дори успяха да го повалят. Болезнените им стенания и пронизителните им викове, които огласяха помещението, бяха единственият белег за цената, която плащаше кралската гвардия, за да спре развилнялото се чудовище. Тези, които бяха най-отпред, рискуваха живота си два пъти — веднъж попадайки под ударите на черното създание и втори път, да бъдат смазани от притискащите ги отзад техни другари.

Купчината тела растеше, постоянно разтърсвана сякаш от някакъв вътрешен катаклизъм. После изведнъж започна да се свива, като топка, от която е изпуснат въздухът. Един глас се провикна:

— Господарю! Чудовището изчезна!

— Не, не е! — отвърна Джеймс.

Една черна сянка се стрелна по пода към мястото, където стояха Арута и Владич, и там отново започна да се материализира.

Без да се двоуми, Арута се хвърли в атака. Сабята му святкаше във въздуха с бързина, която човешкото око едва можеше да проследи. Същата сабя, която притежаваше допълнителна магична сила, като всеки ишапски талисман, дадена му от Черния Макрос преди последната схватка на Арута с Мурмандамус в самия край на Големия бунт. Оттогава само демонът, убит в подземията на тайната пустинна крепост, бе изпитвал силата на това острие.

Ала следоходът изглеждаше по-скоро подразнен, отколкото наранен от сабята на Арута. Той се отмести леко встрани, след това замахна с десницата си към принца.

Арута отскочи назад, а Джеймс пристъпи зад гърба на черното създание и го посече с всичка сила. Острието на сабята му зазвъня, като че ли се бе блъснало в метал, и Джеймс почувства, че ръцете му се разтърсват до раменете. Обърна се към отец Белсон и извика:

— Нищо друго ли не можеш да направиш?

— Мога да опитам едно нещо, но е доста опасно!

Арута бе въввлечен в двубой, който не можеше да спечели, но поне успяваше да задържи следохода и да опази принц Владич.

— Не може да е по-опасно от това, отче! — провикна се той. — Действай!

Жрецьт кимна, после сведе глава и подхвана протяжен напев на мистичния език на ордена си. Джеймс поднови атаката си в тил, но отново имаше усещането, че се сражава с каменна статуя.

Помещението се озари от ярка светлина и температурата бързо започна да се покачва. Вдигнал ръце, отец Белсон крепеше над тях огнен пръстен, чиито пламъци разпръскваха непоносима горещина. Пръстенът се въртеше все по-бързо и по-бързо, като същевременно се уголемяваше и нажежаваше. Жрецьт довърши заклинанието и извика:

— Бягайте!

Никой от присъстващите не чака втора покана. Всички се обърнаха и се втурнаха към вратата и само Арута подхвана нова атака, за да спечели няколко безценни секунди, през които да изнесат ранените, след което заотстъпва, прикривайки хората си.

Само трупите и изгубилите съзнание останаха на пода.

Свещеникът произнесе една-единствена дума на езика на своя орден и пламъците на пръстена се събраха, образувайки човекоподобна фигура, като тази на следохода. Горещото ѝ сияние се усещаше дори при вратата. Арута, който вървеше заедно с последните, го почувства като полъх на грамадна пещ.

Джеймс се обърна и видя, че огненото създание е запретило пътя на следохода към Владич, който бе втренчил очи в тази сцена, сякаш бе омагьосан.

— О, създание от огън, стихия от пламъци, унищожи това петно от мрак! — провикна се отец Белсон.

Огненото създание се хвърли в атака и нова вълна от непоносима горещина заля любопитните зрители на страховитата битка и ги накара да опразнят бойното поле. Единствено жрецьт на Прандур сякаш не усещаше изгарящата жегга.

За пръв път следоходът сякаш забрави за задачата си, принуден да се защитава. Двете чудовища се счепкаха напред стаята. Единственият звук, който се чуваше, беше пукотът на пламъците.

Джеймс изскочи в преддверието и свърна в един страничен коридор. Затича се по него, прекоси тесен пасаж и се върна в голямата

зала, където бяха Арута й Владич. Тук спря и даде указания на няколко войника да се върнат по същия път и да изнесат ранените.

Арута не сваляше поглед от сражаващите се фигури. Когато Джеймс се приближи към него, го чу да казва:

— Трябваше да се сетя.

— Бяхте твърде зает с други неща — опита се да го успокои Джеймс, като същевременно си свали наметалото и загърна с него голия Владич.

— Благодаря — бе всичко, което каза принцът, който, изглежда, още бе зашеметен от събитията.

Двете магични създания бяха вкопчени едно в друго, уловени за ръце като изнурени борци, които се полюшват напред арената. Всеки път, когато огненото създание се доближаваше до нещо запалимо, то се обгръщаше в дим и избухваше в пламъци. Следоходът заблъска своя пламтящ противник в стената, за да се освободи от него, но колкото повече се дърпаше, толкова по-здраво го стискаше създанието.

— Ако тази схватка не свърши скоро — рече Арута, — ще подпалят целия дворец.

Няколко гоблена на стената изпускаха черен дим, а един вече се беше запалил. Следоходът блъсна огненото създание върху една масичка, на която бе поставена ваза с цветя. Цветовете разцъфнаха за секунди, масичката бе обхваната в пламъци, а вазата се пукна от силната топлина.

— Гледайте! — посочи с ръка Джеймс. — Нещо става!

Там, където огненото създание улавяше следохода, се показваха тънки черни струйки дим. Скоро те се превърнаха в гъсти стълбове, които достигнаха тавана и взеха да обгръщат цялата стая, разпространявайки отвратителна смрад.

Следоходът започна да се дърпа бясно. Мяташе огненото създание във всички посоки, но така и не успя да се освободи от мъртвата му хватка.

Сега вече цялата зала бе обхваната от пламъци и Арута извика на войниците:

— Евакуирайте всички от това крило на двореца! И донесете вода! Направете верига и по-бързо — скоро стените ще пламнат!

— Вижте! — Джеймс посочи отново. — Те се смаляват!

Двете мистични фигури продължаваха да играят своя причудлив танц, но сега вече се въртяха все по-бързо и наистина се смалваха. Димът, който бълваше помежду им, бе толкова гъст, че заплашваше да задуши всички присъстващи.

— Навън! — заповяда Арута. — Всички да излязат в градината!

Точно пред вратите на това крило бе разположена една от най-хубавите градини на двореца. Джеймс изтича при голямата остъклена врата и я разтвори широко. Вечерният въздух, който нахлу отвън, бе свеж и прохладен и температурата в залата бързо започна да се понижава.

Като се блъскаха на изхода, войниците се изнизваха навън, гонени от миризмата на изгоряло и сира. Откъм съседните крила на двореца ехтяха камбаните на пожарната тревога. Джеймс се обърна, погледна към задимената зала и попита Амос:

— Отец Белсон измъкна ли се?

— Той беше зад нас — отвърна адмиралът. — Не го виждам. Джеймс изтича до вратата, но спря, посрещнат от гъсти облаци лютив дим. Стените и таванът бяха обгърнати от пламъци, които се сливаха в огнена река. Джеймс премигна, за да прочисти бликналите в очите му сълзи, и изведнъж забеляза наред помещението самотна фигура.

Жрецът на Прандур стоеше, разперил ръце, и из въздуха ехтеше напевният му глас. Джеймс едва различаваше очертанията му на фона на сиво-черната мъгла, която изпълваше залата. Песента на жреца ставаше все по-мрачна и тържествена, като погребален химн, който пробуждаше печал в душата на Джеймс. Скуайърът погледна нагоре, видя, че таванът започва да се руши, и извика:

— Отец Белсон! Бързо насам! Огънят ще ви погълне!

Изведнъж пламъците, които бушуваха из залата, потрепериха и се отдръпнаха, сякаш бяха всмукани в стените и тавана от невидимо, божествено дихание. И само след секунда изчезнаха заедно с дима.

Джеймс погледна през рамо към струпаното в градината човешко множество и видя, че всички са зяпнали от почуда. Когато отново се обърна към залата, видя, че пламъците и димът се събират в огромна топка над главата на жреца, който стоеше съвършено неподвижно. Топката бързо се превърна в по-малка сфера, която ставаше все по-ярка, колкото повече се смалваше. Накрая се сви до размерите на детска топка, но същевременно сияеше като слънце по пладне. Джеймс

засенчи очи от блясъка ѝ. После също така внезапно светлината изчезна и залата потъна в непрогледен мрак. Джеймс отстъпи назад и излезе в градината, като продължаваше да кашля от задушливия дим.

— Какво стана? — попита Арута.

— Мисля, че се свърши — отвърна Джеймс.

Миг по-късно отец Белсон излезе през вратата. Димни вихри се въртяха около краката му, а краищата на расото му изпусаха пара. Лицето му бе почерняло, но иначе изглеждаше съвсем невредим.

— Ранен ли си? — попита го Джеймс.

— Последното нещо, от което един жрец на Прандур трябва да се страхува, млади човече, е огънят. — Той се изправи пред принца на Крондор. — Ваше височество, искам да се извиня за щетите... — Той млъкна и повдигна рамене.

Принц Владич застана до него, засмя се и се загърна по-плътено в наметалото на Джеймс.

— Скъпи приятелю, в знак на благодарност, задето ми спаси живота, давам обет да построя наново цялото това крило и да издигна храм на Прандур в Оласко!

Видимо доволен, отец Белсон се поклони и отвърна:

— Това е много мило, но... — И недовършил думите си, се строполи на пода.

Джеймс коленичи до него, опря ухо на гърдите му и след секунда каза:

— Припаднал е.

— Отнесете го в моите покои — нареди Арута и четирима стражници се завтекоха да изпълнят заповедта.

В градината се появи познатият писар и премигвайки от тежкия дим, потърси с очи принца.

— Ваше височество!

— Какво има? — попита Арута.

— Ние... — Писарят размаха ръце и се закашля. — Простете, ваше височество, но този дим...

— Казвай какво има! — срязва го Арута.

— Простете, господарю. Успяхме да разшифроваме съобщенията. Някои са от агенти, действащи тук, в Крондор, както и от други наши градове. Едно обаче изисква спешна намеса и затова си позволих да се обърна незабавно към вас.

— И кое е то? — попита Арута. Търпението му вече се изчерпваше. Писарят му подаде един пергаментов свитък.

— В този документ се говори за необходимостта един запечатан сандък да бъде отнесен в двореца. Става ясно, че той представлява някаква клопка. Реших, че е важно да ви предупредя, преди споменатият сандък да се озове тук.

Арута поклати изумено глава. След това огледа помощниците си, въздъхна и предложи:

— Какво ще кажете за една вечеря? — Обърна се към писаря и му нареди: — Хващайте се на работа. До утре сутринта искам да знам съдържанието и на останалите документи.

— Слушам, господарю. — Писарят сведе почитателно глава и се отдалечи, като продължаваше да кашля мъчително.

— Ваше височество, не го съдете твърде сурово — обади се Джеймс.

— Няма — обеща Арута. — Той се справи добре. Само дето малко... закъсня.

Уилям и Амос пригнаха едновременно, а принц Владич каза:

— Ваше височество, ако нямате нищо против, ще се върна отново в спалнята си, стига там да не е твърде задушно.

Арута кимна и даде знак на стражата да придружи принца.

— Ако знаехме по-рано... — подметна той на Джеймс.

— Пак щяхме да отворим сандъка — довърши Джеймс. — Само че щяхме да го направим в най-дълбокото подземие на двореца, в присъствието на не повече от десетина войници и това щеше да е катастрофа.

Арута го изгледа продължително и замислено.

— Винаги гледаш толкова оптимистично на нещата, скуайър. Хайде, да вървим да вечеряме. Сигурен съм, че жена ми ще поиска да ѝ обясним какво е наложило изгарянето на цяло крило от двореца.

— Ами кажете ѝ, че е било породено от желанието ви да оставите на нея пребоядисването и освежаването, и това ще я направи щастлива.

— Някой ден, скуайър — засмя се принцът, — ще срещнеш подходящата половинка и се надявам да се смили над теб, инак те чакат черни дни.

— Ще гледам да го запомня — обеща Джеймс.

Уилям застана до тях и се поклони на принца.

— Ваше височество, трябва ли ви още?

— Защо? Да нямаш някоя по-важна работа? — Арута втренчи поглед в него.

Уилям се изчерви и запелтечи:

— Не, но... такава...

Джеймс прихна, а Арута сложи ръка на рамото на младежа и каза:

— Добре, млади момко, иди да видиш какво прави дамата на сърцето ти. И гледай да се позабавляваш.

— Дамата на сърцето ми? — повтори смутено Уилям и погледна към Джеймс. — Всички ли вече знаят?

— Не всички — отвърна Арута. — Но аз държа да съм в течение на онова, което става с членовете на семейството ми. Хайде, тръгвай.

— Благодаря, господарю. — Уилям сведе глава и се изчерви.

— Утре сутринта ни чака сериозен разговор. Но дотогава искам всички хубаво да си починете — каза Арута.

Уилям се обърна да си върви, но Джеймс го спря:

— Уили?

— Какво, Джеймс?

— На твое място първо щях да се преоблека. Изглеждаш като четка за комини.

Уилям като че ли едва сега забеляза, че всички наоколо са покрити с черни петна.

— Уф, благодаря.

— Няма нищо.

Джеймс изпрати младежа с поглед, след което подметна:

— Малко му завиждам.

— За кое, за любовта ли? — попита Арута.

— Ами да. Зная, че някой ден и аз ще срещна жена, която ще ми е особено близка, но никога досега не ми се е случвало да изпитвам подобна... младежка радост от срещата с една млада дама.

Арута се разсмя.

— Джими, откакто те познавам, винаги си бил непоправим циник. Всъщност на колко години беше, когато се срещнахме — на четиринадесет?

Джеймс също се разсмя.

— Нещо такова, ваше височество. С ваше разрешение ще се оттегля, за да се почистя преди вечерята.

— Аз също — добави Амос. — Чувствам се, сякаш са ме въртели на шиш.

— Вървете — кимна Арута, — а аз ще наредя да докарат повече вино и ейл. Имаме нужда да се поотпуснем. — Лицето му помрачня. — А утре пак се захващаме за работа.

Джеймс и Амос се спогледаха и тръгнаха. И двамата познаваха достатъчно добре Арута и не се съмняваха, че няма да се спре пред нищо, за да открие онзи, който стои зад опита за убийство на принца на Оласко — и че когато го направи, ще се погрижи негодникът да получи най-строгото наказание.

Уилям си проправи път през гъстата тълпа в странноприемницата и откри Талия зад бара, където помагаше на баща си да поднася ейл. В този час помещението бе пълно с изнурени работници, които имаха много по-голям интерес към напитките, отколкото към храната.

Той се подпря на тезгяха и търпеливо изчака момичето да го забележи.

— Уил! — извика тя и на лицето ѝ разцъфна радостна усмивка. — Кога се върна? — Изприпка при него и го целуна по бузата.

— Ами, тази вечер — рече той и се изчерви. — Но имах малко работа в двореца, та принцът ме освободи чак сега.

— Вечерял ли си?

— Аа, не — отвърна той и изведнъж осъзна, че го мъчи вълчи глад.

— Ще ти приготвя нещичко — обеща тя. — Татко, виж, Уили е дошъл!

Лукас погледна към тях и му помахна.

— Добър вечер, момко.

— Добър вечер, господине — отвърна Уилям.

Талия изчезна в кухнята.

— Гледаш по онзи начин — рече Лукас.

— По кой начин, сър?

— И аз съм бил на служба.

— Аха — кимна Уилям. Започваше да се досеща.

— Трудности?

— И още как — рече Уилям. — Изгубихме някои добри другари.

Лукас го потупа по рамото.

— Радвам се, че поне ти се върна, момчето ми.

— Благодаря ви, сър.

Талия се върна с храната и каза:

— Ще ти сипя и ейл. — И му наля голяма халба. — Чаках те — добави с блеснал поглед. — Зная, че не е редно да го казвам, но си е така.

Уилям се изчерви, сведе очи към халбата и промърмори:

— Радвам се, че ми го каза. Аз... през цялото време си мислех за теб.

Тя се огледа, сякаш някой я бе повикал, но Лукас ѝ даде знак да не се притеснява и да остане още малко с Уилям.

— Е — заговори тя, — разкажи ми за подвизите си.

Той се засмя.

— По-скоро за глупостите, като се има предвид, че целият съм в рани.

— Ранен ли си? — попита тя и лицето ѝ стана загрижено.

— О, не — побърза да я успокои той. — Само драскотини.

— Добре — рече тя и се престори на разгневена. — Защото в противен случай щях да се постарая да отмъстя за теб.

— Наистина ли? — Той прихна.

— Разбира се. Нали не си забравил, че съм отгледана от Сестрите на Кахули?

Той не отговори, но продължаваше да я гледа усмихнат и да се наслаждава на компанията ѝ и на скъпоценните мигове покой.

Арута не беше мигнал през цялата нощ. Джеймс не се съмняваше в това от минутата, в която влезе в кабинета му. Ако се съдеше по торбичките под очите на Уилям, младежът също бе будувал, но вероятно по съвсем различна причина от тази на принца.

Амос изглеждаше както винаги — ухилен, изпълнен с енергия, готов да даде съвет.

Арута посочи на Джеймс едно кресло и рече:

— Надявам се, че си успял да си починеш?

— Достатъчно, за да мога да се наслаждавам на живота, сър — отвърна Джеймс, докато седеше.

— Добре, защото има някои въпроси, с които бих искал да те запозная незабавно. — Арута се изправи, заобиколи бюрото и продължи: — Амос, знаеш, че неведнъж съм ти поверявал живота си. Уилям, ти си член на моето семейство. Ето защо ви казвам това. Преди известно време поръчах на Джеймс да създаде шпионска мрежа.

— Крайно време беше — подметна ухилено Амос. — Той е най-големият хитрец, когото съм срещал, и ще ви призная, че го обичам като син, какъвто никога не бих си пожелал да имам.

— Е, благодаря ти все пак — отвърна с усмивка Джеймс.

— Нямам нищо против синовете — продължи все така безгрижно Амос. — Дори не е изключено да имам един-двама някъде, но ако се случи да ги срещна и дори с нещо дребно ми напомнят за теб, Джеймс, ще се метна от първия пристан.

— Хайде, стига — прекъсна го Арута. Принцът очевидно не беше в настроение за шеги и това си пролича от острия му глас. Джеймс и Амос млькнаха. — Никой извън стаята не знае за тази моя идея. Повиках ви — той погледна Амос и Уилям, — защото държа точно вие двамата да сте информирани за специалния статут на Джеймс. Ако нещо се случи с мен и Луам прати заместник, който да бъде регент, докато принц Рандолф порасне, ще потвърдите пред него това мое решение. Втората причина е, че ако нещо се случи с Джеймс, искам да сте в течение на събитията, за да ми помогнете при избора на негов наследник на този пост.

— Наследник — повтори Джеймс и се направи на разтревожен. — Надявам се, имате предвид, когато реша да се оттегля?

— Имам предвид, ако си мъртъв — каза студено Арута. — Разчитам на теб до средата на идната година да си вербувал достатъчно агенти, за да посочиш кой от тях може да те замести.

Амос се засмя.

— Няма да казваш на никого кого си избрал — включително на нас тримата. Когато му дойде времето, ще уговорим начин, по който този човек да се свърже с нас. Освен това се постарай агентите ти да не знаят нищо повече от необходимото за колегите си.

— Разбрано, ваше височество — рече Джеймс. — Аз също имам някои идеи по въпроса. Вече съм обмислил една система, която ще ми позволява да ръководя агентите си, без те да знаят един за друг.

— Чудесно — кимна Арута. — И аз имам някои идеи по въпроса. И накрая: има още един човек, който ще е известен за твоята позиция — Джеръм.

Джеймс едва се сдържа да не подскочи.

— Джеръм? Но защо, ваше височество?

— Деласи скоро ще се пенсионира и смятам, че Джеръм ще е най-подходящ за нов церемониалмайстор. Ще са ти необходими доста средства за операциите, които ще изпълняваш, а канцеларията на церемониалмайстора разполага с дискретно финансиране за най-различни цели. Джеръм ще ти осигури нужните пари — след моето одобрение естествено.

Джеймс се навъси, но не му оставаше нищо друго, освен да приеме решението на принца.

— А сега, по текущите проблеми. Писарите са завършили разшифроването на секретните документи на убийците и вече знаем кой стои зад нападението срещу принц Владич.

— Кой? — надигна се Джеймс.

— Неговият чичо, херцогът.

— Но, сър, той и синът му едва не загинаха при първия опит.

— Може нещо при атаката да се е объркало, някой да е получил погрешна информация или да действа по друго нареждане, защото се натъкнахме на още едни документи, в които се нарежда да бъдат убити херцог Радсвил и Казамир.

— Тези документи подписани ли са? — попита Джеймс.

— Не — отвърна Арута. — Щеше да е твърде лесно, не мислиш ли? Вместо това завършват с познатите ни тайнствени цитати. Може би някой ден ще ги разшифроваме и ще разберем кой е авторът им, но за момента нямаме необходимите доказателства.

— Какво смяташ да правиш? — попита Амос.

— Да поставя херцога, сина му и дъщеря му под стража, под предлог че е за тяхната безопасност, и да ги натоваря на кораб за Оласко, като им връча едно дълго запечатано писмо до брата на херцога. Единствената ми грижа е войната между Оласко и Кралството да бъде избягната. За останалото ще оставя на тяхното семейство да

решава — нека те изберат виновния и начина, по който да го накажат, а също и да берат грижа кой е наредил да бъдат убити братът на херцога и синът му. Що се отнася до мен, ще въздъхна доволно в момента, когато напуснат пределите на Кралството.

— А Нощните ястреби? — попита Джеймс. — Да смятаме ли, че сме ги изстребили?

Арута въздъхна уморено.

— Че ги ударихме лошо, няма съмнение, но все още разполагат с доверени хора в Кралството. Мисля обаче, че над тях има някой, от когото получават заповеди.

— Със сигурност — каза Джеймс, припомнил си зловещата церемония в подземията на изоставената крепост, която бе описал на принца с най-малки подробности.

— Но ще са им нужни години, за да се възстановят — отбеляза Амос.

— Да се надяваме. Една от първите задачи на новообразуваната шпионска организация ще е да издири останалите Нощни ястреби, както и агентите на Кеш, Квег и на всички останали, които си пхат носа в нашите дела.

— Захващам се още днес — обеща Джеймс.

— И колко време ще отнеме според теб? — попита игриво Амос. — Седмица? Или две?

— Години, Амос, години — отвърна Джеймс. — Погледна Арута и добави: — Но това означава, че ще трябва да променя целта на кариерата си — от херцог на Крондор към херцог на Риланон.

Арута се разсмя.

— Ами да, сигурно някой ден ще се наложи да изградиш подобна мрежа и в Изтока. Но не тази седмица, съгласен?

— Не тази седмица — кимна засмяно Джеймс.

— Чака ни доста работа — заяви Арута, — но първо ще ида да ядосам херцога и да разваля един предполагаемо чудесен ден на принца.

— Още нещо, ако разрешите, ваше височество — обади се Джеймс.

— Да?

— Бих искал да помолите Нейно височество да организира още един бал, и то скоро.

Арута, който вече се надигаше, спря, изненадан от странната молба.

— Защо, скуайър? Останах с впечатлението, че бихте предпочели да се провирате из каналите под града, вместо да присъствате на забавите, организирани от Анита.

— Всъщност, ваше височество — обади се Уилям, — молбата е моя. Джеймс обеща да я отпрати вместо мен.

— На Уилям му хрумна идеята капитан Трегар да бъде награден за достойно изпълнение на задачата, а след това да бъде представен на някои млади дами от висшето общество — обясни Джеймс.

— Но защо? — Арута учудено повдигна вежди.

Уилям се изчерви, но продължи:

— Той е много способен офицер, изключително храбър и освен това... ми спаси живота.

— Това заслужава награда — съгласи се Арута.

— А може би и поземлено владение — допълни Джеймс. — Не е необходимо да е голямо, достатъчно е да осигурява приличен доход.

— Защо не и титла? — добави през смях Амос.

Джеймс кимна сериозно.

— Придворен скуайър ще е напълно достатъчно.

— Какво сте намислили вие двамата? — попита Арута.

— Не виждаш ли? — избухна в смях Амос. — Решили са да женят капитана.

— Да го женят?

— Не е само моя идеята, сър — въздъхна Уилям. — Другите млади офицери ме накараха да обещаая, че ще помогна на капитан Трегар да сложи край на ергенския си живот.

ЕПИЛОГ СРЕЩИ

Над главите им крякаха чайки.

Джеймс и тримата му спътници си проправяха път през тълпата на пристанището — бързаха към последния кораб на кея, на който вече течеше трескава подготовка за отплаване. И други кораби в залива вдигаха котва, за да се възползват от вечерния отлив. Някои от тях дори вече заобикаляха външния вълнолом и разпъваха платна, други ги теглеха лодки с гребла, насочвани от опитни лоцмани.

Джеймс, Грейвс, Кет и Лимм стигнаха „Кралски леопард“ и спряха. Двамата пазачи на трапа отдадоха чест, когато Амос излезе лично да посрещне скуайъра на принца.

— Адмирал Траск, позволете да ви представя моите приятели — рече официално Джеймс.

Амос се захили.

— Стига де, нали ги познавам. — Той кимна на Етан Грейвс и Лимм и улови Кет за ръката. — Чух, че се очаквал наследник, а?

— Да — кимна Кет и се изчерви.

Джеймс също се засмя и намигна на Грейвс. Доколкото познаваше Кет, тя никога през живота си не се бе засрамвала от каквато и да било забележка.

— Чудесно, скъпа, защото наредих да ви приготвят каюта — за вас и вашия съпруг. — Той я поведе нагоре по трапа.

— Сбогом, Кет — подхвърли Джеймс.

Тя се обърна и му помахна, а Етани каза:

— Идвам след минутка.

— Лимм, трябва да поговоря с Етан насаме — обърна се Джеймс към момчето.

— В такъв случай, скуайър, желая ви всичко хубаво и ви благодаря за всичко, което направихте за нас. Винаги ще съм ви задължен.

Джеймс се опита да изслуша със сериозен вид думите на младия крадец.

— Тръгвай, Лимм, и се постарай да започнеш живота си наново. Помни: Дърбин не е Крондор. Внимавай да не се изкушиш да кривнеш пак.

— Не се безпокойте, скуайър. Вие сте моят герой и отсега нататък ще следвам вашия пример. Щом вие сте успели да забравите стария начин на живот и да станете почтен човек, и аз ще мога.

— Аз ще го пазя да не кривне от правия път, Джими — обеща Грейвс. — Хайде, тръгвай. — Той побутна младежа към кораба.

Джеймс изчака Лимм да се качи на борда, после дръпна Грейвс настрана от двамата пазачи, бръкна под наметалото си, извади една кесия и му я подаде:

— Вземи.

— Не мога да приема злато от теб, Джими. И без това направи твърде много за нас.

— Ще ти трябва, за да започнеш на чисто. Смятай го за заем.

Грейвс кимна.

— Разбирам. Благодаря ти. — Взе кесията и я прибра в пояса си.

— Амос каза, че познава в Дърбин двама, на които би доверил и живота си. Единият е корабен майстор, а другият — доставчик на храна. И двамата ще могат да носят съобщения на крондорските кораби.

— Вече наруших две клетви — заяви Грейвс. — Какво те кара да мислиш, че няма да наруша и тази към теб?

Джеймс сви рамене.

— Нищо, Етан, освен дето те познавам добре и зная защо си нарушил онези клетви. Излишно е да ти напомням, че гневът на Арута може да те застигне и в Дърбин. Ти си безстрашен човек... — той спря за миг, после добави: — особено когато става въпрос за собствената ти безопасност.

— Сигурно си прав — кимна Грейвс и вдигна глава към борда на кораба, където стояха Лимм и Кет.

— Никой не ги заплашва, Етан — побърза да го успокои Джеймс. — Кълна ти се.

Грейвс видимо се отпусна.

— Искам само да кажа — продължи Джеймс, — че отговорността ни променя. Погледни мен! — Той се захили.

— Някои неща никога не се променят, Ръчице — отвърна бившият бияч и също се засмя. — Какво смяташ да правиш с Уолтър и другите?

— Нищо — отвърна Джеймс. — Утре ще намина да ги видя в скривалището и ще им съобщя, че вече могат да си покажат носовете. Те ще си мислят, че работят за мен, но аз знам и кътните им зъби. Готови са да ме продадат веднага щом решат, че имат изгода. — Джеймс за момент се замисли. — Освен това подозирам, че Праведника скоро ще се покаже на хоризонта и ще си събере всички заблудени овчици. Не, Етан, трябва ми човек като теб, но ще ми е доста трудно да го намеря.

— Е, благодаря още веднъж — рече Грейвс и му подаде ръка. — Рядко се случва да започнеш втори живот, а виж, трети е вече истинско чудо.

— Какво пък, може би Ишап има други планове за теб.

— Изглежда е така — кимна Грейвс.

— Когато пристигнеш в Дърбин, купи някоя малка странноприемница, по възможност до казарма или още по-добре — до двореца на губернатора. От онези местенца, където войниците обичат да е отбиват, за да си пийнат и побъбрят. Дръж разумни цени и си отваряй ушите.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Грейвс.

— Хайде, качвай се — подкани го Джеймс. — Че днес ме чака и друга работа.

Изпрати Етан с поглед, докато той се качваше на борда. Появи се Амос и нареди да вдигнат стълбичката и да откачат въжетата. Моряците се завтекоха да изпълняват заповедите му, а през това време лоцманът застана на носа на „Кралски леопард“ и започна да дава инструкции на лодката-влекач. Корабът бавно се отдалечи от кея.

Джеймс хвърли последен поглед на своя стар приятел Етан, след това се обърна и закрачи към кралския пристан. Даваше си сметка, че желанията му все още надхвърлят възможностите, но се надяваше някой ден да разполага със свои агенти в двореца на Велики Кеш. За момента се радваше дори на помощта на Грейвс в Дърбин. Очакваше това да е първото изпитание на замисления от него план. Грейвс щеше

да използва Лимм, за да осъществява контакт с двамата, които им бе посочил Амос, а те щяха да пращат съобщенията по корабите, плаващи между Дърбин и Кралството.

На излизане от пристанището забеляза Джонатан Мине, който явно го чакаше. Младият жандарм го поздрави с кимване.

— Откри ли го? — попита Джеймс.

— Да, скуайър. Държи едно малко магазинче в края на кея, отпред виси герб с котва и две кръстосани весла.

— Говори ли с него?

— Не — отвърна Джонатан. — Наблюдавах от разстояние, за да проверя дали магазинчето работи, после дойдох тук.

— Добре — рече Джеймс. — Връщай се към ежедневните си задължения. И не забравяй да благодариш на баща ти, задето забеляза, че този човек се е върнал в града.

Джонатан си тръгна, а Джеймс се замисли как да действа. Поради липса на по-добра възможност избра най-дръзкия подход и тръгна към магазинчето, за което му бе казал Джонатан.

Докато вървеше, се замисли как да подхване разговора. Спря пред вратата, поколеба се за миг, после я побутна, разклащайки окаченото над нея звънче.

Изад тезгяха излезе мъж на средна възраст, но с вече прошарена коса. Имаше едро, но не затлъстяло тяло. Повдигна вежди и каза:

— Господине, тъкмо смятах да затварям. Не бихте ли наминали утре заран?

— Доналд ли се казваш? — попита Джеймс.

Мъжът кимна и се облегна на тезгяха. На рафтовете зад него бяха подредени стоки, каквито обикновено, се търсеха на пристанището: сандъчета с пирони, въжета, котви, части от такелаж.

— Аз съм скуайър Джеймс от двора на принца — представи се Джеймс, като следеше внимателно каква ще е реакцията.

Лицето на мъжа остана безстрастно.

— Познавам придворния снабдител, момко — отвърна той. — Ако те праща той, казвай за какво си дошъл, че бързам да се прибера вкъщи.

Джеймс се усмихна. Мъжът въобще не се притесни при споменаването на принца, но Джеймс и не очакваше да е иначе.

— Всъщност работата ми е свързана по-скоро със спазването на закона, отколкото със снабдяването на двореца.

Отново никаква реакция.

— Името ти наскоро се появи в списъка.

Този път мъжът като че ли трепна, но лицето му си остана непроменено.

— Какъв списък? — попита той, втренчил в Джеймс сините си очи.

— На хора, убити неотдавна в града.

— А, убийствата ли? И аз чух за тях. Е, както сам виждаш, не съм мъртъв. Не зная как името ми е попаднало в този списък.

— Къде беше през последните пет седмици?

Мъжът се засмя пресилено.

— На гости на семейството ми — нагоре по брега. Предупредих няколко души тук — изненадан съм, че не са казали на жандармите.

— Аз също — сухо каза Джеймс. — Може би ще бъдеш така добър да ме осведомиш на кого по-точно си казал?

Мъжът повдигна рамене.

— На няколко приятелчета в близката кръчма. Май казах и на моряците, дето идват да пазаруват от корабите. А също и на Марк, шивача на платна от съседния дюкян — точно вечерта, преди да замина.

Джеймс кимна. Беше сигурен, че на шивача е било съобщено в последния момент и че другите свидетели едва ли могат да бъдат открити.

— Щом е тъй — рече той, — не бива да се учудваш, че предполагаме, че си бил сред убитите.

— Ами сигурно е така — кимна продавачът. — Успяхте ли да спрете убийците?

— До известна степен — отвърна уклончиво Джеймс. — Но долу в каналите все още действат няколко групи — нали знаеш, където е свърталището на крадците.

— Там не е място за почтени хора — отбеляза невъзмутимо Доналд. — А какво става в града?

— Всичко си е постарому. Както си беше преди да започнат убийствата.

— Радвам се да го чуя — рече мъжът. — А сега, скуайър, ако нямате повече въпроси, ще си тръгвам.

Джеймс кимна.

— Пак ще си поговорим, сигурен съм.

Мъжът го изпрати до вратата и тъкмо преди да излезе, Джеймс се обърна и го погледна още веднъж в лицето. Беше почти сигурен, че е разговарял с Праведника.

Шегаджиите се готвеха да си възвърнат изгубеното, което означаваше, че ще има нови стълкновения с хората на Гадника, и докато Праведника възстановяваше своята престъпна империя, Джеймс имаше добри възможности да внедри поне няколко агенти при него. Познаваше добре вътрешното устройство на Гилдията на крадците и не се съмняваше, че хората му ще отговарят на техните изисквания. Проблемът обаче бе да намери подходящи кандидати.

Но за момента предстояха други, по-важни задачи. Арута сигурно го очакваше в двореца, където щяха да обсъдят сведенията за Гадника, с които разполагаха до момента. Джеймс бе почти сигурен, че Гадника не е в Крондор и дърпа конците от друго място, като например Квег или Кеш, тъй като сред хората му имаше доста кешийци.

Трябваше също да размотае кълбото от връзки, които, изглежда, свързваха Гадника с Нощните ястреби. По този въпрос Арута смяташе, че Нощните ястреби преследват и някои свои цели. Онзи отряд в пустинята наистина приличаше по-скоро на малка армия, отколкото на банда опитни убийци.

И магията. Кой стоеше зад нея? Това също не му даваше покой.

Когато излезе на кралския пристан, двама стражи му отдадоха чест. Толкова много загадки и нерешени проблеми. Но нали беше млад и здрав, изпълнен със сили и решимост да се справи с тях. Може би щеше да му отнеме години, но все някога щеше да узнае кой стои зад изпитанията, пред които бе изправено Кралството.

Създанието, седнало на издялания от камък трон на сред лабиринта от пещери, някога бе човек, дори магьосник със забележителни способности. Тук, под земята, тътнежът на прибой не се чуваше, а по-скоро се усещаше, тъй като тайният храм бе

разположен близо до морето, но дълбоко под неговата повърхност. Стените на пещерата бяха мокри, а въздухът винаги бе влажен.

Пред самия трон бе положена грамадна, издялана от камък ръка, която държеше голяма черна перла. Зад ръката стоеше магьосник, облечен като най-обикновен търговец. Съществото на трона извърна лицето си към него. Мъжът с ястребово лице не се боеше от близостта на това възкръснало от мъртъвците създание, това човешко подобие, което древните наричаха нежив. Слугите на неживия имаха не помалко зловещ изглед — неговата Мъртвешка гвардия се състоеше от ходещи скелети. Но магьосникът не изпитваше боязън и от тях.

— Ти се провали — изграчи неживият. Гласът му бе сух, колкото пещерата — влажна.

Сиди размаха пръст.

— Не, Нощните ястреби се провалиха. Ние винаги успяваме. Измират хора, принцът на Крондор е готов да преобърне всеки камък в града, за да открие виновника, и търси скрит замисъл там, където го няма.

— Но дали това ще е достатъчно, за да му отвлечем вниманието? Стройният магьосник повдигна рамене.

— Кой може да определи кое е достатъчно? А и не бива да прекаляваме, инак току-виж ишапците променили плановете си. Платих с двайсет години от живота си, за да постигна това, което бях замислил, и не бих искал да го изгубя заради някое необмислено действие и да се върна там, откъдето започнах. Боговете може да чакат векове, но не и ние.

Съществото на трона се разсмя с хъркащ и пукащ звук. Кожата на лицето му бе изпъната върху черепа, а ръката, с която посочи магьосника, приличаше на пръчка, върху която се поклащаше сбръчкана и отпусната плът.

— Ти може да не разполагаш с векове, но аз ги имам.

Сиди се наведе напред и отвърна:

— Саван, не се възгордявай. Ти си един жалък некромант. Това не спаси твоето братче, когато проклетият шпионин на Арута го хвърли на демона.

— Смятах, че като поръчам на Неман да наглежда Нощните ястреби, ще го държа настрани от моята работа. Той не беше готов за призоваването. Той беше безумец.

— Всички, които се връщате от онзи свят, сте малко луди, но това, изглежда, не може да се избегне — заяви Сиди. — Ето защо, след като те извадих от гроба, те държах тук няколко години — помниш ли? — Той махна с ръка. — Но и безумието има своите малки предимства. Дори има моменти, в които е особено ползотворно. — Той изцъкли поглед и си придаде налудничав вид, а неживият се разсмя. — Какво? — попита Сиди.

— Ти си не по-малко луд от мен — отвърна възкръсналият магьосник.

Сиди се изкиска.

— Може би, но това не ме тревожи. — Той наклони глава на една страна, сякаш се вслушваше. — Той е тук.

— Кой? — попита неживият.

— Онзи, който ще ни осигури това, което се опитваме да постигнем от двайсет години, Саван. Не бих искал да влиза в тази пещера, той още не е готов да те види — нито теб, нито слугите ти — и да узнае пред кого се е заклел. Нека първо получи обещания подарък и се подложи на неговото въздействие. Време е да тръгвам.

Докато магьосникът се отдалечаваше, живият мъртвец се провикна от трона:

— Постарай се да ни стане верен служител!

— Скоро ще бъде.

Сиди закрачи из тунелите, които водеха към повърхността. Пиратът, когото наричаха Мечицето, скоро щеше да стигне до брега с малката си лодка и да се промъкне през нащърбените останки на наводненото селище, известно някога като Носът на вдовиците. Сиди щеше да го чака на пясъка пред тайния вход към Храма на Черната перла. След време, мислеше си той, когато Мечицето изпълнеше задачата си и докажеше, че наистина е бил полезен, щеше да си извоюва правото да влезе в храма и да се закълне във вярна служба пред него.

Но дотогава Сиди щеше да го остави да си мисли, че му служи срещу щедро заплащане, както дълги години смятаха и Нощните ястреби. Когато Мечицето узнаеше истината, вече щеше да е твърде късно.

Когато наближи тайния вход, Сиди бръкна под наметалото си и извади отвътре бронзов амулет, окачен на дебела верижка. Върху него

бе изрисувано лицето, пред което се прекланяха онези, които служеха на Безименния — лисичеподобната муцуна на демона, който осигуряваше връзката с царството на демоните.

„Чака ме още толкова много работа“ — помисли си Сиди, докато дърпаше ръчката, която отваряше скритата в скалната стена врата. Спешно му трябваше доверен човек, а не можеше да разчита на онези, с които разполагаше — никой от тях не знаеше нито кой е той всъщност, нито откъде черпи силата си. За момент изпита съжаление, че си няма приятел, с когото понякога да споделя всичко, което не му дава покой, че е заобиколен само от безгласни и безволеви пионки.

Вятърът от запад запокити пясък в очите му и той вдигна ръка, за да ги засенчи от залязващото слънце, което бе обагрило небето в алено. Недалеч в морето бе хвърлил котва кораб — стара квеганска бойна галера, превзета по време на битка. Очертанията ѝ контрастираха рязко със сиянието на хоризонта.

Откъм галерата се приближаваше издължена лодка с гребла — издигаше се над високите пенести вълни. Малцина се навъртаха доброволно из околностите на Носа на вдовиците, но пиратът, който направляваше лодката, познаваше добре коварните води на залива.

Докато лодката цепеше с носа си приборя, Сиди погледна още веднъж амулета и въздъхна с облекчение. Рубинените очи на демона бяха започнали да светят. Няколко години бе изгубил Сиди, за да изработи този вълшебен предмет, който възнамеряваше да подари на Мечището, за да го пази от магиите на жреците и от случайни наранявания. Докато го носеше, пиратът щеше да е неуязвим. И не само това, защото чрез амулета магьосникът можеше да прониква в сънищата на своя нов слуга и да направлява мислите му.

Въпреки разгрома на неговата малка армия в пустинята и неуспеха Праведника да бъде прогонен от Крондор, Сиди бе изпълнен с оптимизъм, защото съвсем скоро смяташе да сложи ръка на единствения и най-могъщ талисман на този свят. А сдобиеше ли се с него, щеше да изпълни половината от задачата, заръчана му от неговия истински господар.

СЪЛЗАТА НА БОГОВЕТЕ

На Боб Езрин — на кого друго?

ПРОЛОГ АТАКАТА

Времето се разваляше.

Тъмни облаци се носеха по небето, раздирано от ослепителните светкавици, които пронизваха мрака на нощта. На наблюдателя от най-високата мачта на кораба „Ишапска зора“ неочаквано му се стори, че съзира някакво движение в мрака и той напрегна поглед. Помъчи се да заслони с ръка насълзените си очи от солените пръски и хапещия вятър, но когато премигна, онова, което бе привлякло вниманието му, вече го нямаше.

Нощта и постоянната заплаха да попаднат в буря бяха принудили наблюдателя да се покатери на най-високия съгледвачески пост — като предпазна мярка, в случай че капитанът неволно се отклони от курса. Наблюдателят знаеше, че е почти изключено да се случи нещо подобно, тъй като капитанът бе опитен моряк, избран заради уменията си да избягва опасностите, както и заради много други свои способности. Всеки моряк на кораба си даваше сметка колко рисковано е плаването им. Не само защото за Ордена корабният товар беше безценен. Слуховете за възможни пиратски набези покрай квеганския бряг бяха наложили да изберат рискования маршрут в близост до Носа на вдовиците — скалист крайбрежен участък, който корабите предпочитаха по възможност да избягват. Ала „Ишапска зора“ разполагаше с умел екипаж, който се подчиняваше безпрекословно на заповедите на капитана дори когато той ги водеше към Носа на вдовиците — тази прочута гробница на кораби. Всеки човек се страхува за живота си и това е съвсем естествено, но моряците на „Ишапска зора“ бяха подбрани не само заради опита си, но и заради предаността си към Ордена. Никой от тях не се съмняваше какво огромно значение има техният товар за Ордена на Ишап.

Долу в трюма осем монаси от Ордена стояха на стража около най-свещения предмет, който можеше да съществува на света — Сълзата на боговете. Този камък с изумителни размери, широк колкото

човешки лакът и два пъти по-дълъг, се озаряваше от загадъчна вътрешна светлина. Веднъж на всеки десет години в таен манастир, скрит в малка долина в планините Сивите кули, се образуваше нова Сълза. Когато вече беше напълно готова, а заедно с това бяха приключени всички свещенодействия, тежковъоръжен керван я откарваше до най-близкото пристанище в Свободните градове на Натал, където я натоварваха на кораб, за да я превозят до Крондор. Още по-нататък Сълзата и нейният ескорт от монаси-воини, жреци и прислуга продължаваше към Саладор, за да бъде натоварена отново на кораб и откарана в главния храм в Риланон, където да замести предишната Сълза — чиято сила междуременно отслабваше.

Истинската същност и крайното предназначение на този скъпоценен камък обаче бяха известни само на малцина посветени сред най-висшите свещенослужители в Ордена и морякът, комуто бяха отредили да бди от „птичето гнездо“ на върха на мачтата, не се интересуваше от този въпрос. Стигаше му да се прекланя пред могъществото на боговете и не се и съмняваше, че служи на едно велико добро. Освен това му плащаха добре, което бе още един повод да си върши работата съвестно.

Но след две седмици упорита надпревара с ревящите над морето ветрове и постоянно бушуващите вълни дори най-набожният правоверен би сметнал най-малкото за изнервяща синкавата светлина, която мъждукаше всяка нощ в трюма, и несекващите напеви на монасите. Упоритостта на нетипичните за това време на годината ветрове и неочакваните бури караха някои от членовете на екипажа да мърморят, че са жертва на уроки и черна магия. Наблюдателят отпрати безмълвна благодарствена молитва към Килиан, богинята на Майката-природа и моряците (а сетне добави една по-кратка към Еортис, когото някои смятаха за истинския бог на морето), надявайки се, че по изгрев-слънце най-сетне ще съгледат бреговете на Крондор. Почти веднага след пристигането си Сълзата и нейният ескорт щяха да напуснат града и да се отправят на изток, но морякът щеше да остане при семейството си в Крондор. С парите, получени от това плаване, можеше да си позволи една доста дълга почивка.

Унесен в мисли за жена си и децата наблюдателят неусетно се усмихна. Дъщеря му вероятно бе пораснала достатъчно, та да помага на майка си в къщната работа, защото освен малкото ѝ братче скоро на

бял свят щеше да се пръкне още една рожба. За кой ли път морякът се укори, че е крайно време да си намери подходящо занимание близо до дома и семейството.

Мислите му бяха прекъснати от ново неясно движение към брега. Страничният фенер на кораба хвърляше отблясъци върху разпенените вълни, чрез които морякът следеше несекващия ритъм на морето. Но ето че нещо сякаш бе нарушило този ритъм. Той присви очи към мрака, опитвайки се да надзърне отвъд мъгливата му завеса, за да се увери, че течението не ги е отнесло твърде близо до скалите.

— Капитане, не ми харесва синкавата светлина, дето иде от кораба — каза Кнут.

Мъжът, когото заговори, се обърна и го изгледа отгоре. Почти двуметровият му ръст караше всички край него да приличат на джуджета. Беше облечен с черна кожена ризница и макар яките му ръчища да бяха съвсем голи, носеше нагръдници и нараменници, защитени с щръкнали метални шипове — ценна плячка, смъкната от трупа на един от най-почитаните квегански гладиатори. По кожата му се виждаха белези от многобройни битки, които се преплитаха като рибарска мрежа. Дълъг белег разсичаше лицето му от челото до челюстта, минавайки през дясното око, което беше млечнобяло. Но в лявото блещукаше зла червеникава светлина и Кнут не се съмняваше, че това око не пропуска нищо.

Като се изключеха шиповете, ризницата не се отличаваше с нищо особено, макар че беше поддържана и добре смазана. На шията на гиганта висеше амулет, бронзов и потъмнял от времето, с антична изработка, присъща на предмети, свързани с черни магии и ритуали. Червеният камък, инкрустиран в средата на амулета, запулсира със своя, вътрешна светлина, докато Мечището отвърщаше:

— Твоята грижа е да ни държиш настрана от подводните скали, лоцмане. Само заради това още не съм ти видял сметката. — Той се извърна към кърмата и подвикна с тих глас, който обаче се чуваше надалеч: — Давайте!

— Напред! — извика седналият на кърмата моряк на скупчените в трюма хора и същевременно заудря притиснатия между коленете му тъпан.

Още при първия удар прикованите към веслата роби вдигнаха греблата, а при втория ги спуснаха във водата и ги притеглиха към гърдите си. Бяха предупредени, ала въпреки това надзирателят мина между редовете и напомни отново:

— И да пазите тишина, скъпи мои! Ще убия първия, който посмее да заговори с глас, по-силен от шепот!

Корабът, квеганска патрулна галера, пленена при един набег преди година, бързо набра скорост. Изправен на носа, Кнут се приведе, втренчил поглед във водата отпред. Направляваше галерата така, че да излезе право срещу целта, но преди това предстоеше една последна маневра — не особено трудна, ако се преценеше точно моментът, но въпреки това криеща опасности.

— Дясно на борд! — нареди той с приглушен глас.

Мечицето се извърна и предаде заповедта към кърмата, където кормчията я изпълни незабавно. Носът на галерата пореше вълните с нарастваща бързина.

Погледът на Кнут за миг се спря върху Мечицето, после той отново насочи вниманието си към кораба, който предстоеше да превземат. Никога не бе изпитвал подобен непреодолим страх. Роден пират, пристанищен плъх от Натал, изминал дългия път от юнга до един от най-добрите лоцмани в Горчиво море, той познаваше всяка скала, плитчина, риф и подводно течение между Илит и Крондор, както и западно до Черните водовъртежи и покрай бреговете на Свободните градове. Тъкмо на тези познания дължеше своите четирийсет години, докато други, по-храбри, по-умни и по-силни от него, отдавна се бяха простили с този свят.

Кнут усети, че Мечицето е застанал до него. И преди бе работил за пирата-гигант, веднъж дори бе откарал на тайно място заловен квегански търговски кораб, а друг път му бе помагал да преследват кораби на Кралството, прикривайки се под флага на Дърбинския губернатор.

От четири години Кнут бе събрал своя собствена шайка лешояди, които прибираха всичко от останките на кораби, примамени с лъжливи светлини към скалите край Носа на вдовиците. Тъкмо заради доброто познаване на този район Мечицето отново го бе взел на служба. Всъщност всичко започна, когато загадъчният търговец Сиди, който се отбиваше всяка година в Носа на вдовиците, го бе помолил да издири

сигурен човек, но такъв, който не би се побоял от каквито и да било опасности и чиято ръка не би трепнала, наложи ли се да убива. Почти година изгуби Кнут, преди да открие Мечището и да му прати хабер, че има за него работа, която ще е много опасна, но и ще донесе голяма печалба. Гигантът склони и дойде да се срещне със Сиди. Кнут предполагаше, че или ще му платят, задето ги е свързал, или че би могъл да си поделат парите с Мечището срещу това той да използва кораба и екипажа му. Но от момента, когато бе събрал Мечището и Сиди на брега на Носа на вдовиците, всичко се промени. Вместо да работи за себе си Кнут откри, че отново е на служба при Мечището, като негов лоцман и помощник-капитан. Наложил се дори да потопи собствения си кораб, малък крайбрежен бриг, за да удовлетвори исканията на Мечището — дял за Кнут и хората му, ако се присъединят към него. Откажеха ли, чакаше ги само един изход: смърт.

Кнут отново погледна към странната синкава светлина, която трепкаше върху водата, докато се приближаваха към ишапския кораб, и сърцето му запърха като на подгонена птичка. Споходен от внезапната мисъл, че тази нощ може да е последната в живота му, дребничкият мъж вкопчи ръце в изгнилите дървени перила. Откакто Мечището си бе присвоил екипажа му, Кнут си даваше сметка, че тази възможност е въпрос единствено на време. Макар да познаваше гиганта от доста години, му се струваше, че сега той се е променил до неузнаваемост.

Безскрупулен в действията си, преди Мечището ценеше времето си и избягваше да го пропилява в безсмислени убийства и жестокости. Ала сега те сякаш го привличаха. Двама от екипажа на Кнут вече бяха изгубили главите си заради дребни, дори незначителни прегрешения. Мечището бе проследил екзекуцията им със садистичен интерес. Малко преди кончината им вграденият в амулета му камък бе заблестял със странна светлина, която сякаш бе запалила сходен пламък в едничкото зрящо око на пирата.

Мечището не направи никакъв опит да скрие крайната цел на тяхната операция — от тях се искаше да вземат свещената реликва от ишапския кораб и всеки, който се опитваше да им попречи, било то свой или чужд, трябваше да умре. Но освен това им бе обещал, че могат да си поделат всички останали богатства на кораба.

След като чу това, Кнут започна да обмисля свой план.

Настоя да му позволят няколко пробни плавания, оправдавайки се с необходимостта да опознае по-добре подводните скали и теченията, които — много опасни на дневна светлина — ставаха дважд по-страховити и непреодолими нощем. Макар и неохотно Мечището бе приел молбата му и Кнут получи възможност да си осигури онова, на което се бе надявал: да научи екипажа да приема команди от него, след като пиратът му предаде управлението. Хората на Мечището бяха от същия сой като господаря си: главорези и убийци, непрокопсаници и дори един канибал, но това, което ги обединяваше, бе липсата на каквато и да било интелигентност.

Планът на Кнут бе дързък и опасен, а на всичко отгоре му трябваше и късмет. Той погледна през рамо и видя, че Мечището е втренчил очи в синкавото сияние на ишапския кораб. Всичко, което можеше да си позволи, бе да плъзне поглед и по лицата на своите хора, преди отново да се извърне към плячката.

Прецени на око дистанцията и бързината, с която се движеха, после се обърна и извика над рамото на Мечището:

— Един румб надясно! Таранна скорост!

Мечището повтори командата:

— Таранна скорост! — После добави: — Катапулти — готови!

На борда лумнаха няколко факли, след това ги допряха до предварително пригответените мехове с квеганско запалително масло. Те мигновено пламнаха и офицерът край катапултите докладва:

— Готови сме, капитане!

— Огън! — отекна niskият басов глас на Мечището.

Наблюдателят премигна срещу ситните пръски солена вода. Беше съвсем сигурен, че е забелязал нещо откъм брега. Внезапно блесна светлинка. После още една. За миг бе трудно да определи размерите им и разстоянието до тях, после осъзна, че двете огнени топки се носят право към кораба.

Ядно съскащи оранжеви пламъци озариха небето само на метри над главата на наблюдателя, после топката профуча над него и падна от другата страна. Втората я последва толкова близо, че той почувства горещия ѝ дъх върху лицето си.

— Нападение! — извика наблюдателят, колкото му глас държи, макар да знаеше, че всички дежурни на вахта са забелязали огнените топки — негово задължение бе пръв да подаде сигнал за опасност.

Следващата огнена топка падна по средата на палубата, разруши стълбичката, която водеше от предната надстройка до трюма, и обгърна в пламъци един от ишапските жреци. Нещастникът издъхна и ужасеният му писък секна.

Наблюдателят си знаеше, че ако предстои абордаж, позицията му е крайно неизгодна. Той се измъкна от „птичето гнездо“, спусна се надолу по мачтата и скочи на палубата тъкмо когато следващата огнена топка се удари в носа. Изведнъж нощта се изпълни със звуци и крясъци.

От мрака върху гребена на огромна вълна изплува кораб и морякът мигом съзря грамадния железен таран, щръкнал под носа му. Забиеше ли се в корпуса на избраната жертва, нацърбеното острие щеше да я задържи в мъртвата си хватка, докато до гребците-роби не бъде подаден сигнал да изтеглят галерата назад. Тогава водата щеше да нахлуе през огромния отвор и за минути да прати „Ишапска зора“ на дъното.

За един кратък миг наблюдателят се парализира от мисълта, че никога вече няма да види жена си и децата си, и побърза да отпрати няколко кратки молитви до всички божества, които бдяха над семейното огнище. Междувременно се приготви за бой — надяваше се заедно с другарите си да задържи нападателите, докато монасите излязат от трюма, та магията им да прогони врага.

Корабът се наклони и когато носът на галерата се вряза в борда му, нощта се изпълни с ужасяващия звук на разтрошено дърво и писъци. Моряците изпопадаха на палубата.

Докато наблюдателят се търкаляше настрани от разрастващия се огън, забеляза две ръце, вкопчени в перилата на борда. Тъкмо когато се надигаше, през перилата се прехвърли тъмнокож пират, следван от още неколцина.

Първият бе вдигнал грамадна крива сабя, а лицето му бе разкривено от налудничава усмивка. Наблюдателят се втурна насреща му, вдигнал своята сабя за удар. Косата на пирата висеше на мазни масури, които блестяха на светлината на пламъците. Лъсналият поглед на ококорените му черни очи му придаваше демоничен вид. Той се

засмя зловещо, разкривайки два реда триъгълни зъби, и наблюдателят се поколеба, разбрал, че пред него стои канибал от Шакашанските острови. Ала когато видя следващия нападател, почувства, че губи опора под краката си.

Всъщност това беше последното, което видя, защото канибалът замахна и го повали с един удар. Последната дума, която промълви ужасеният нещастник, преди да издъхне, беше: „Мечището!“

Мечището огледа палубата. Огромните му юмруци се свиваха конвулсивно, докато говореше, а гласът му беше като тътнеж, извиращ изпод земята:

— Знаете какво ми трябва. Всичко друго е ваше!

Кнут вече се беше прехвърлил от галерата и стоеше зад своя водач.

— Здравата ги прободохме! Нямате много време! — извика той. Както се беше надявал, хората на Мечището се бяха хвърлили да избиват ишапските моряци, докато неговите — според уговорката — хукнаха към трюма. Отдолу се показа един ишапски моряк, който пръв забеляза подредените в полукръг пирати. Зад него се катереха другарите му. За един кратък миг всички останаха неподвижни и само се гледаха.

После Мечището извика на най-близкия от монасите с глас, наподобяващ свличаща се каменна лавина:

— Ей, ти там! Донеси ми Сълзата и ти обещавам бърза и милостива смърт!

Монахът вдигна молитвено ръце и подхвана приглушен напев, с който призоваваше магия. Другите заеха отбранителна позиция около него. Внезапно от дланите на монаха бликна стълб от ослепителна енергия, която се понесе право към гърдите на Мечището, но изчезна на един лакът пред него, без да му нанесе никаква вреда, а в същото време корабът се наклони рязко към носа.

— Нищо не ще ми сторят вашите магии! — изсмя се презрително Мечището, скочи напред с изненадваща пъргавина за човек с подобни размери и замахна със сабята си. Монахът, който все още не се бе съвзел от изненадата на обезсилената си атака, така и не направи опит да се защити и оръжието на грамадния пират го разсече

като пъпеш. Победният вик на Мечището накара останалите монаси да се отдръпнат ужасени.

Макар невъоръжени и изправени срещу числено превъзхождащ ги противник, те все пак оказаха яростна съпротива, благодарение на изкуското владение на различни методи на ръкопашния бой. Въпреки това в края на краищата се оказаха безпомощни срещу копията и сабите, ножовете и арбалетите, но все пак забавиха пиратите достатъчно, та когато Мечището най-сетне се спусна по стълбичката към помещенията под палубата, носът на кораба вече беше залят от вълните.

Кнут не отстъпваше и на крачка от огромния главорез. Следваха ги още неколцина пирати.

— Бързо, че нямаме време! — подкани ги Кнут и се огледа — навсякъде бяха разпръснати различни религиозни предмети, което му говореше, че се намират в личните помещения на монасите. Тук долу бълбукането на проникващата през пробойната вода се чуваше съвсем ясно. Кнут познаваше добре корабите — скоро преградата между предния отсек и трюма щеше да поддаде и корабът щеше да потъне като камък.

Погледът му бе привлечен от малко дървено ковчеже, поставено в единия ъгъл, и той тръгна право към него, докато Мечището крачеше към капитанската каюта. Олюляваха се от нарастващия крен на палубата и хлъзгавите дъски на пода. Двама от пиратите паднаха и се изтърколиха към подредените до стената дъски.

Кнут отвори малкото ковчеже и видя, че вътре има достатъчно скъпоценни камъни, за да му осигурят живот в лукс и изобилие до края на дните му. Блясъкът им мигом привлече двама от пиратите. Кнут им махна с ръка и нареди с приглушен глас:

— Ако искате и вие да се порадвате на това съкровище, бягайте горе на палубата, отворете люковете и спуснете товарната мрежа.

Те се поколебаха и погледнаха към Мечището, който се бореше със заключената врата. Спогледаха се отново, кимнаха и се втурнаха да изпълняват заръката на Кнут, който знаеше, че хората му вече са заели позицията около капака на люка. Ако планът му успееше, всички участници в него щяха да изиграят ролите си, без да си дават сметка, че сега той командва на кораба.

Мечицето продължаваше да блъска с якото си рамо масивната врата, която, изглежда, беше затворена с някакво заклинание, защото почти не потрепваше под ударите му. Кнут изтича при капаците в средата на просторната каюта и ги повдигна — под него се разкри тъмният отвор и стълбата, водеща към трюма. Докато надзърташе предпазливо през ръба, корабът се люшна на една страна и той си даде сметка, че всеки момент може да се преобърне. Трябваше да действат бързо. Кнут спусна крака в отвора и се смъкна долу. Не се и съмняваше, че в трюма има достатъчно съкровища, за да направят богат като крал всеки човек на борда — онзи странен тип Сиди им бе казал, че заедно със Сълзата, която искаше да му донесе Мечицето, на кораба ще бъдат натоварени събраните за десет години дарения от всички Свободни градове.

Въпреки това Кнут съжаляваше, че съдбата го е събрала със Сиди. Когато за пръв път се срещна с тайнствения търговец, не подозираше, че той се занимава с контрабанда на магични предмети, а след като узна истината, вече беше твърде късно. Постепенно в него се бяха пробудили подозрения, че зад цялата тази история се крие нещо много по-голямо — Сиди бе дал на Мечицето един вълшебен талисман, който пиратът не сваляше от шията си нито денем, нито нощем. Кнут открай време гледаше да стои настрана от всякакви магии, храмове, заклинатели и вещици. Имаше нюх за тези неща, но нито веднъж досега не бе срещал човек, който да го отблъсква и изпълва със страхове повече от Сиди.

Люкът над главата му се отмести и един глас извика:

— Кнут?

— Спускайте мрежата! — викна той.

Товарната мрежа тупна на пода и той приклепна до нея да я разплете и викна на хората си:

— Хайде, слизайте! Още малко и ще потънем!

Четирима моряци се спуснаха с въжета и започнаха да товарят сандъците в мрежата.

— Първо по-малките! — нареди им Кнут. — В тях има скъпоценни камъни.

Моряците бяха пришпорвани от две неща: от алчността си и страха пред Мечицето. Но в момента грамадният пират бе изцяло погълнат от вратата на капитанската каюта и не им обръщаше

внимание. Още няколко удара и помещението се огласи от триумфалния му вик. Петима-шестима пирати, приключили с изколването на останките от екипажа, се спуснаха по въжетата и се скупчиха около лоцмана.

— Капитанът каза, че всичко на борда ни принадлежи, стига да получи проклетия камък, дето го пазеха монасите. Какво чакате — да не искате цялото това съкровище да отиде на дъното?

Те поклатиха глави и се захванаха за работа: местеха по-тежките сандъци към мрежата. Въпреки това Кнут видя, че на лицата на някои е изписано колебание.

— Вдигай нагоре! — провикна се не след дълго той. — Кажете им да изтеглят галерата назад!

Пиратите сграбчиха останалите малки ковчежета и чувалчета и се завтекоха към стълбището, което извеждаше на палубата. Корабът продължаваше да се накланя все по-заплашително. Притиснал към гърдите си малко ковчеже като свидна рожба, Кнут изтича след останалите на палубата. Видя, че през прозорците на капитанската каюта струи ярка светлина, и очите му се изцъклиха. Застанал на прага на каютата, очертан от сиянието вътре, Мечището сякаш се бореше с някакъв невидим враг.

— Връщай се! — викна му Кнут. — Потъваме! — Не че кой знае колко го беше грижа за съдбата на Мечището, но гледаше да се подсигури, в случай че грамадният пират оцелее и му потърси сметка за действията му. Изтича при планшира и се покатери непохватно върху него. Погледна още веднъж през рамо към драпащите по наклонената палуба моряци и извика още веднъж:

— Хайде, по-бързо!

Галерата бавно се отдръпваше и през пробойната нахлуваше все повече вода. Ако Кнут не беше дал нареждането за изтегляне на галерата, пробитият кораб щеше да я повлече към дъното. Точно под него се поклащаше привързана към борда лодка и той промърмори:

— Божичко, време е да се откажа от тази работа!

Погледна напред и забеляза, че моряците са извъртели стрелата на крана и спускат натоварената със съкровища мрежа на палубата на галерата. С една кратичка молба към първото божество, за което успя да се сети, Кнут скочи от потъващия кораб и без да изпуска ковчежето, цопна в разпенените вълни. Тежестта на съкровището го повлече

надолу, но той размаха крака и скоро се озова на повърхността. Протегна свободната си ръка и се вкопчи в лодката — почти веднага нечий яки ръце го изтеглиха вътре.

— Корабът потъва! — крещяха останалите на борда пирати и един през друг се хвърляха в морето.

— Спасявай се! Зарязвай всичко! — извика някой, хвърли торбичката с жълтици, която стискаше, и се метна през борда.

— Не! Нееее! — долетя гневният вик на Мечицето откъм търбуха на пробития кораб.

— Изглежда, капитанът го е закъсал — подметна пиратът, който бе помогнал на Кнут.

— Гребите! — нареди му лоцманът. Пиратът мигом се приведе над веслата, а Кнут погледна през рамо. — Каквото и да става там, вече не можем да му помогнем.

— Ще го зарежем ли? — попита някой друг.

— Да видим дали проклетият му амулет ще го остави да потъне.

Един от пиратите се захла. Също като останалите, и той служеше на грамадния пират по-скоро от страх, отколкото от вяроност.

— Кнут, ако капитанът оцелее, ще ти откъсне главата.

Но първо ще трябва да ме намери — отвърна дребният пират. — Омръзна ми да служа на този безумец! Стига съм му робувал! И вие също, момчета!

— Ако капитанът отърве кожата, ще те скълца на кайма — изръмжа един от пиратите. — Всъщност защо да не го направя аз? Сигурно ще ме похвали.

— Защото и ти си алчен като мен. Ако ме убиеш, няма кой да прекара галерата между подводните скали. Дори Мечицето да оцелее, вече ще сме твърде далеч, за да ни направи нещо.

Стигнаха галерата и бързо се покатериха на борда. Успяха да приберат още неколцина плувци. Корабът скърцаше заплашително, докато вдигаха лодката. Пришпорвани от завладелия ги страх пред приближаващата гибел, моряците работеха като пощурели. Скоро целият товар бе струпан в средата на палубата и Кнут нареди:

— Потегляме!

— Накъде сега? — попита пиратът, който се бе сдърпал с него в лодката.

— Малко по-надолу на брега ме чакат мои верни хора. Там ще свалим товара, после ще потопим галерата в морето.

— Защо? — попита друг от пиратите, които се бяха скупчили около Кнут.

— Защо ли? — повтори лоцманът. — Ще ти кажа защо, глупако. Корабът, който превзехме, принадлежи на Храма на Ишап. До няколко дни целият свят ще търси хората, които са го потопили. Мечището може да има амулет срещу магии, но ние нямаме. Ще си поделим плячката и всеки по пътя си! Още тази нощ!

— Звучи примамливо — промърмори някой.

— Хващайте веслата! Половината роби са мъртви — нужен ми е всеки човек на борда! — кресна им Кнут.

В този момент гласът на Мечището отекна над грохота на вълните:

— Мой е! Държа го в ръцете си!

Всички погледи се извърнаха към потъващия кораб. Озарен от ярка светлина, пиратът се бе изправил до парапета. Покатери се върху него, заплаши с юмрук отдалечаващата се галера и се метна в морето.

Видът на готвещия се да ги преследва капитан подежда на всички като шпори на кон. Почти веднага откъм кърмата отекнаха ударите на тъпана, трупове на робите бяха откачени от веригите и хвърлени в морето и пиратите заеха местата им. Още няколко секунди Кнут гледа към мястото, където допреди миг бе стоял изправен Мечището. Готов бе да се закълне, че окото на грамадния пират беше запламтяло като въглен.

Той потрепери и се помъчи да прогони Мечището от мислите си. Може да беше страховит разбойник с невероятна сила, но дори той едва ли би могъл да се развилнее из града на принца и да потърси открито сметка на Кнут.

Лоцманът се засмя. Хората, които го очакваха на брега, бяха предупредени, че ще пристигне кораб, пълен с трулове и съкровища. Долу бяха приготвени делви с отровно вино и ейл и скоро Кнут щеше да го раздаде на екипажа. Докато разтоварят съкровището, всички моряци на борда щяха да са издъхнали — и с тях и неговите хора, но такъв им бил късметът. Колкото по-малко оцелели, толкова по-голям ще е неговият дял.

През целия си живот бе чакал подобна възможност и нямаше да се спре пред нищо, за да я осъществи. Нито един от тези хора не би си помръднал пръста, за да му помогне, тогава какво им дължеше? Честта бе понятие, което можеше да съществува само при Шегаджиите, където за съблюдаването на коректните взаимоотношения се грижеха биячите на Праведника. Но на кораба на Мечицето основното правило бе да оцелееш — със сила или хитрост.

Кнут даде нови нареждания и галерата се извъртя срещу вълните и пое безопасен курс далеч от Носа на вдовиците. Скоро напусна района на подводните скали и гребците подхванаха равномерен ритъм. Дребният лоцман се прехвърли на кърмата и погледна назад към пенливата дияря. За един кратък миг му се стори, че зърва нещо сред вълните. Приличаше на плувец, който преследва галерата с мощни загребвания.

Кнут разтърка очи, но не можа да различи нищо повече в мрака. „Сигурно е заради вълнението“ — помисли той. Такива несметни богатства действаша на въображението. Той обърна мислен взор към бъдещето и неволно се засмя. Вече беше уговорил всичко. Щеше да плати на керванджиите, а сетне, когато си свършат работата, да нареди да ги избият. Когато стигнеше в Крондор, всичко — до последния сребърник, до последното скъпоценно камъче — щеше да принадлежи само на него.

— Къде отиваме? — попита един от пиратите.

— „Капитане“ — подсказа му Кнут.

— Какво?

— Къде отиваме, капитане — повтори натъртено Кнут и го изгледа хладно.

Пиратът повдигна рамене, сякаш поправката нямаше особено значение и рече:

— Добре де: къде отиваме, капитане? Колко остава до брега и мястото, където ни чакат твоите хора?

Кнут поклати глава — още една причина да не съжالياва, че този тип и другарите му скоро щяха да си получат заслуженото.

— Имаме уговорена среща на северния край на Рибарското селце до Крондор.

— Значи Рибарското селце — отвърна пиратът, но се сепна и добави: — Капитане!

Гребците изпъваха веслата през цялата нощ и когато до зазоряване оставаха не повече от два часа Кнут повика най-доверените си хора и ги попита:

— Каква е обстановката?

— Хората на Мечището са изнервени, но са твърде глупави, за да измислят нещо. Въпреки това изглеждат недоволни. Плаши ги мисълта, че са измамили капитана си.

Кнут кимна, после нареди:

— Щом всичко е наред, долу в трюма има няколко делви с вино. Раздайте го.

— Разбрано, капитане — рече един от хората му и се захили. — Ще празнуваме, а? Какво пък, това може да поуспокои духовете.

Кнут също се засмя, но не отговори.

След десетина минути откъм трюма долетяха радостни възгласи — приятно разнообразие след часовете, през които се чуваше само скърцането на веслата и пъшкането на изнурените гребци. Скоро гласовете се усилиха, чуха се весели подвиквания и шеги — хората му продължаваха да щъкат между редовете и да разливат щедро виното.

Междувременно Кнут се приближи към кормчията и му каза:

— Аз ще поема управлението. Слез и ти да си отдъхнеш. Вземи и останалите момчета от палубната вахта.

Пиратът кимна и без да чака втора подкана, се спусна в трюма. Изглежда, имаше пълно доверие в уменията на Кнут да се прокрадва из крайбрежните води. През това време лоцманът се зае да направи някои изчисления. Предполагаше, че ще доближат брега някъде по времето, когато първите членове на екипажа започнат да показват симптоми на обезсилване. Ако имаше късмет, останалите щяха да сметнат, че причината е в изпития алкохол. С още малко късмет можеше да стане така, че и те да са издъхнали в момента, когато галерата опре песъчливия бряг. Керванджиите, които ги очакваха там, не ставаха за резачи на гърла — от тях се искаше да натоварят съкровищата.

Кнут бе оплел всички с лъжите си. Керванджиите смятаха, че той работи за Праведника, прословутия водач на Гилдията на крадците. Кнут си даваше сметка, че без тази малка измама не би могъл да ги

държи под контрола си, стигнат ли пределите на града. Ако не вярваха, че зад него стои тази страховита сила, щяха да му видят сметката също както той — на екипажа.

Шумът на вълните се промени и Кнут забеляза в далечината пянната на прибоя. Почти не се налагаше да поглежда, за да се ориентира къде се намира.

По стълбата от трюма се покатери полюшващ се пират. Изправи се пред него и го заговори, заваляйки думите:

— Капитане, ама к'во имаше в тоя ейл? Момчетата се натръшкаха до един...

Кнут се засмя. Пиратът пред него също не беше мъж в зряла възраст, а по-скоро седемнадесет-осемнадесет годишен младеж. Момъкът политна напред. Откъм трюма долетяха пиянски гласове, които скоро утигнаха.

Вече нямаше кой да гребе — идваше най-опасната част от неговия план. Кнут изтича при задната мачта, завъртя скрипеца и вдигна едно малко, предварително приготвено платно. Сега можеше да разчита само на него за движението на кораба. В противен случай, останала неуправляема, галерата щеше да се разбие в скалите.

Тъкмо когато затягаше въжетата на платното, нечия ръка го улови за рамото и го завъртя. Насреща му се хилеше злобното лице на канибала.

— Шакахан не пие ейл, дребосько.

Кнут се вцепени. Ръката му се спусна към затъкнатия в колана кинжал, но въпреки това той реши да изчака, за да види какво ще предприеме канибалът. Зловещият пират стоеше пред него съвършено неподвижно.

— Не пие ейл — повтори той.

— Ще ти дам половината от златото — рече Кнут.

— Аз пък ще го взема всичкото — отвърна канибалът и извади ножа си. — А теб ще те изям.

Кнут отскочи и измъкна кинжала. Знаеше добре, че не може да си мери силите с опитния пират, но го пришпорваше страхът от смъртта и мисълта за несметното съкровище в трюма. Той зачака, надявайки се да спечели поне още няколко минути.

— Щакахан не пие ейл — рече отново канибалът.

Едва сега Кнут забеляза, че коленете на пирата се подгъват. Изведнъж той полетя напред и се просна на палубата. Кнут коленичи до него и го разгледа предпазливо. Канибалът бе спрял да диша.

— Може да не пиеш ейл, дяволско изчадие, но със сигурност се наливаш с бренди — разсмя се лоцманът, изправи се и отново зае мястото си при руля. Изви носа на галерата така, че да разцепи крайбрежните вълни и да се забие в гладкия песъчлив бряг, където вече го очакваха фургоните на кервана. Шестимата мъже, седнали на плажа, скочиха и размахаха ръце за поздрав. Кнут бе наредил да не спускат фургоните на самия плаж, за да не затънат до осите, когато ги натоварят със съкровищата. Керванджиите трябваше да пренесат сандъците и чувалите от трюма. Тежка, но добре платена работа.

Галерата едва бе заровила нос в пясъка, а Кнут вече раздаваше заповеди. Докато шестимата керванджии се качваха на борда, лоцманът извади кинжала и се спусна в трюма, за да провери дали има оцелели след отровния ейл.

Имаше само един човек на този свят, на когото лоцманът би могъл да се довери, за да скрие заграбената плячка. Едва след това можеше да си позволи да се отпусне, да се напие до забрава, да се сбие с първия срещнат и да бъде хвърлен в тъмницата. Пък нека след това Мечището да го търси, мислеше си Кнут — стига по някакво чудо да е оцелял. Нека онова побесняло животно се опита да го измъкне от най-добре охранявания затвор на града, в който на всяка крачка се срещат магьосници. Нека сам се напъха в ръцете на войниците и тогава най-малкото, което може да го сполети, ще е да го убият. А след като Кнут се увереше, че е изчезнала всяка заплаха за живота му, щеше да дойде времето за преговори. Защото той щеше да е единственият човек, който знае къде точно е потънал ишапският кораб. Само той би могъл да отведе хората на принца и представителите на Мореходната гилдия до мястото на бедствието, за да може магьосникът на гилдията да вдигне кораба на повърхността и да извади от трюма онова, на което така бе жадувал да сложи ръка грамадният пират. И тогава Кнут отново щеше да е свободен, а Мечището щеше да гние в тъмницата или да нахрани рибите на дъното, с привързана за краката тежест. Нека всички останали си мислят, че съкровището е потънало с пиратския кораб, в някоя подводна падина на миля от брега.

За пореден път Кнут се поздравя за брилянтния план и отново се залови за работа, докато носачите вече разтоварваха „съкровището на Праведника“.

На няколко мили по-надолу по брега първите лъчи на слънцето озариха една самотна фигура, която излизаше от вълните. Подгизналите от продължителното и изнурително плаване дрехи бяха прилепнали върху грамадното тяло на пирата. Единственото му зрящо око се плъзна по околния пейзаж, дирейки някакви познати ориентири. Едва когато изпъля на сухия пясък, гигантът си позволи да въздъхне, а после от устата му се изтръгна вик:

— О, Кнут, проклетнико! Кълна се във всички най-страшни богове, че ще те намеря и ще набуча черния ти дроб на шиш. Но преди това ще ми кажеш къде е Сълзата на боговете!

След като се посъвзе, Мечището пое на север, към мястото край Носа на вдовиците и селцето Халдонова глава, където се намираще тайният храм. Там го очакваха верни хора, с чиято помощ се надяваше да проследи Кнут. Всеки член на екипажа, който го бе предал, щеше да умре от бавна и мъчителна смърт. При мисълта за тяхната измяна Мечището отново закрепя ядно. После изправи рамене и закрачи още по-уверено.

ГЛАВА 1

ПРИСТИГАНЕ

Джеймс крачеше забързано в нощта.

Докато прекосяваше двора на двореца в Крондор, неволно се намръщи — тялото все още го болеше след изпитанията, на които го бе подложил при схватката с Нощните ястреби. Въпреки това смело можеше да заяви, че отново се чувства във форма, стига да не обръща внимание на постоянната жажда за сън. И нищо чудно, като се имаше предвид, че тъкмо се бе унесъл в сладка дрямка, когато на вратата се почука и един паж го осведоми, че към града най-сетне се приближава закъснелият керван от Кеш. Докато си навличаше дрехите, Джеймс трябваше да се пребори с желанието да се шмугне обратно под топлите завивки и да захърка.

Проклинайки задължението точно той да посрещне пристигащата магьосничка, Джеймс изтича при външната порта и се обърна към двамата часовои:

— Добър вечер, господа. Всичко наред ли е?

По-старшият, ветеранът Крюсон, му отдаде чест.

— Тихо като в гроб, скуайър. Накъде сте се запътили в този небогоугоден час? — И даде знак на другия да отвори вратата.

— Идват хора от Звезден пристан — отвърна Джеймс, потискайки прозявката си. — Нали принцът си няма магьосник. На мен се падна честта да ги посрещна при Северната порта.

— Ама че късмет, скуайър — засмя се по-младият часовоий и отвори широко вратата.

— Всъщност бих предпочел хубавичко да се наспя — промърмори все така недоволно Джеймс. — Но какво да се прави — зовът на дълга. Всичко добро, господа.

Джеймс ускори крачка, защото знаеше, че керванът ще бъде разтоварен веднага след пристигането. Не се безпокоеше за безопасността на дългоочакваната гостенка, тъй като в града имаше подсилени патрули, а по-скоро за някое неволно нарушение на

етикецията, ако не се окажеше там навреме, за да посрещне пратеничката от града на магьосниците. Макар да беше само далечна роднина на посланика на Велики Кеш в Западния двор, тя все пак си оставаше знатна благородничка, а отношенията между Островното кралство и Велики Кеш от доста време не можеха да се нарекат приятелски. Добра година бе тази, в която се случваха само няколко гранични стълкновения.

Джеймс реши да хване направо през придворцовия квартал и да мине по пустите улички край търговските складове. Тъй като познаваше града като дланта си, не се боеше, че може да се изгуби, но когато малко по-късно от тъмното изникнаха две фигури, които му препречиха пътя, се наруга за прибързаното и необмислено решение. Съвсем естествено бе да очаква подобна среща встрани от най-оживените улици на града. А и тези двамата не му приличаха никак на законопослушни граждани.

Единият държеше тежка сопа, а в колана му бе затъкнат касапски нож, докато другият се облягаше небрежно на сабята си. Първият се бе издокарал с червен кожен кафтан; спътникът му се бе загърнат с простичко на вид наметало. И двамата носеха високи ботуши. Джеймс вече се досещаше с кого ще си има работа — гастролиращи бандити, които не са свързани с Шегаджиите и Гилдията на крадците.

— Майчице мила — въздъхна с престорена загриженост единият, — какво става с този град?

— Ами да — подхвана захилено вторият, — знатни господа да се скитат самотни в този късен час. И накъде ли сме се запътили?

Първият вдигна сопата си и посочи Джеймс.

— Човекът сигур смята, че кесията му е натезжала твърде много, та си търси някой като нас да го облекчи.

Джеймс въздъхна с досада и рече:

— Всъщност мислех си за онези глупци, които никога не познават истинската опасност, когато се изправят насреща ѝ. — Той извади бавно рапирата си и зае позиция така, че да може да отбива атаки от двете страни:

— Единствената опасност тук — отвърна вторият бандит — е, че се опитваш да ни измамиш. — Той пристъпи напред и замахна със сабята си.

— Искрено съжалявам, но наистина нямам време да се разправам с вас — рече Джеймс и отби с лекота удара. В същия миг пристъпи рязко напред и противникът му щеше да се наниже като прасе на шиш, ако не беше отскочил уплашено.

Червеният кафтан измъкна ножа и замахна със сопата, но Джеймс се извъртя и го изрита в корема и той залитна към другаря си.

— Все още можете да си тръгнете по живо по здраво, приятелчета.

Червеният кафтан изпъшка от болка, отърси се и се нахвърли върху Джеймс, размахвайки сопата, като същевременно държеше ножа ниско, готов за опасен удар отдолу.

Джеймс вече не се съмняваше, че противниците му не са от боязливите крадци — тези двамата не биха се посвенили да си изцапат ръцете с кръвта му. Той се изви леко на една страна, завъртя китка и острието на рапирата му прободде ръката с ножа. Оръжието на крадеца изтрака на калдъръма.

Червеният кафтан изквича от болка и отстъпи, но мястото му веднага бе заето от другия. Джеймс се отдръпна леко, привличайки противника в обсега на рапирата си, и когато той го последва, вдигнал сабята си за удар, приклезна, подпря се с лявата си ръка на паважа и изпъна дясната рязко напред — един номер, който бе научил от принц Арута. Сабята на нападателя профуча на сантиметри над главата му и нещастникът сам се наниза върху острието на рапирата. Застина с изцъклени очи, после коленете му се подгънаха и той се просна възнак.

Все още неизгубил самообладание, другарят му се опита да нападне Джеймс отстрани и ударът му сигурно щеше да счупи черепа на младия скуайър, ако той не бе отскочил навреме. Все пак сопата успя да го близне по рамото, което бе достатъчно да пробуди болезнен спомен от наскорошните стълкновения с Нощните ястреби.

Сега вече Джеймс бе само послушна играчка на собствените си тренирани бойни рефлекси — извърна се светкавично, замахна повторно и противникът му падна покосен на земята. Джеймс дори не се наведе да провери — знаеше, че острието на рапирата му е разпрало гърлото на крадеца. Избърса я в наметалото на поваления противник, след това я прибра в ножницата.

— Идиоти — промърмори, докато разтриваше удареното си рамо. После кимна и отново тръгна по пътя си, замислен — не за

първи път в живота си — за вредните последици от човешката глупост. На всеки истински гениален човек като принц Арута например, изглежда, се падаха по хиляда глупаци като тези тук. През нелекия си живот Джеймс бе виждал и хубаво, и лошо, а законите на улицата познаваше от съвсем малък. В града имаше мнозина, които се прехранваха от джебчийство и дребни кражби, но никога не биха извършили по-сериозно престъпление — просто защото дълбоко в себе си оставаха свестни граждани. Такива, които при други обстоятелства бяха готови да пожертват дори живота си за общото благо. Някога и Джеймс бе един от тях, преди да го завладее желанието да постигне нещо повече — като например да го запомнят като смелия защитник на града. Ала това едва ли щеше да стане, защото обстоятелствата изискваха от него друго. Бяха му заръчали да създаде собствена шпионска мрежа от верни и проверени хора, готови да служат на Короната. А това със сигурност означаваше, че ще трябва да работи в сянка и да не разчита на слава и признание в двора.

Той отново машинално разтърка удареното си рамо, което го наведе на мисълта, че все още не се е възстановил напълно след премеждието в пустинята и схватката с Нощните ястреби — тази банда от фанатизирани убийци. Вярно, че оттогава бяха изминали близо три седмици, но дори след като се бе върнал в Крондор, не му бе останало много време за почивка. Сега след срещата с двамата бандити, рамото щеше да го наболява поне още няколко дни.

Джеймс свърна по една тясна уличка, която го изведе на пътя за Северната порта. Малко след това подмина вратата на ново сиропиталище, открито наскоро от ордена на Дала, богинята, известна още като „Закрилницата на слабите“. Над вратата бе окачен знакът на ордена: жълт щит и герб. Джеймс си спомни, че принцеса Анита бе взела дейно участие за осигуряването на тази сграда. Зачуди се какъв ли щеше да е животът му, ако бе попаднал в подобно място, след като майка му почина, вместо да постъпи в Гилдията на крадците. Забеляза в далечината двама стражници, които разговаряха със самотна млада жена, и ускори крачка.

Докато се приближаваше, огледа внимателно жената. Някои неща правеха впечатление от пръв поглед. Беше очаквал знатна дама от Кеш, издокарана с дрехи от скъпа коприна и накити, заобиколена от цял отряд прислужници и носачи. Ала жената, изглежда, пристигаше

без никакви придружители и дрехите ѝ бяха по-подходящи за пътешествие, отколкото за придворна церемония. Имаше мургава кожа, но не толкова тъмна, колкото на обитателите на южните страни, а черната ѝ, вързана на плитка коса, лъщеше на светлината на трепкащата факла. Когато извърна поглед към него, Джеймс забеляза, че очите ѝ също са тъмни, почти черни, с трепкащи в тях пламъчета. Излъчваха сила и гледаха проникателно и Джеймс веднага почувства уважение към тази жена. Нямахме никакво съмнение, че е необикновено интелигентна и способна, още повече, след като самият Пъг я бе препоръчал за придворна магьосница на принца.

В едната си ръка стискаше дебела тояга от дъб или явор, обкована на двата края с желязо — удобно и практично оръжие, предпочитано от пътниците, тъй като можеше да бъде използвано веднага и винаги беше подръка.

Джеймс знаеше от опит, че никак не е за подценяване — в ръце на познавач то бе в състояние да троши кости и да избива оръжия. А тази жена със сигурност знаеше как да си служи с него. За разлика от придворните дами в двореца на Арута, голите ѝ ръце бяха мускулести, като на човек, прекарал дълги часове в упорен труд и занимания в залата за фехтовка. Като сумира първите си впечатления от магьосницата — жена с очевидно необикновени способности и привлекателни, макар и некрасиви черти — Джеймс започна да си обяснява объркването на Уилям, когато бе научил за пристигането ѝ. Ако той наистина бе първият ѝ любовник — както скуайърът подозираше, — връзката им едва ли можеше да бъде забравена толкова лесно. Припомнил си настоящото му увлечение по Талия, дъщерята на един местен ханджия, Джеймс се подсмихна — май личният живот на Уилям скоро отново щеше да стане твърде интересен. Джеймс не му завиждаше, но предвкушаваше забавлението си като страничен и необвързан наблюдател. Все така усмихнат, той спря пред малката група.

Единият от двамата стражници, който разговаряше с младата жена, го забеляза и му кимна.

— Добър вечер, скуайър. Очаквахме ви.

Джеймс кимна и отвърна:

— Господа. Хиляди благодарности, задето сте наглеждали нашата почетна гостенка.

— Няма нищо, скуайър. Просто си изпълнявахме дълга.

Джеймс се обърна към младата жена, поклони се и каза:

— Моля за извинение, милейди, задето ви накарах да чакате. Аз съм скуайър Джеймс.

Магьосницата му отвърна с усмивка и изведнъж лицето ѝ се промени. Тя наистина бе много красива, макар и по необичаен за жените от Западното кралство начин.

— Аз трябва да ви се извиня — пропя мелодичният ѝ глас, — задето пристигам в този късен час, но керванът ни се забави по пътя. Казвам се Яжара и идвам от Звезден пристан.

— За мен е чест и удоволствие да се запозная с вас, милейди Яжара — рече Джеймс и се огледа. — Но къде е вашият антураж?

— В имението на баща ми, в покрайнините на пустинята Джал-Пур. В Звезден пристан няхах прислуга, нито ми беше необходима, докато пътувах насам. Смятам, че използването ѝ отслабва волята. Откакто започнах да изучавам магьосническото изкуство, предпочитам да пътувам сама.

Джеймс бе сигурен, че изобилието от прислужници е една от главните атракции в двореца на принца: истинско удобство бе край теб винаги да се навърта някой, когото да пратиш по първата хрумнала ти работа. Едва сега се сети, че би трябвало да пристигне тук с почетен отряд войници, който да ескортира Яжара до двореца — рангът ѝ със сигурност го изискваше — но беше предположил, че тя ще разполага със собствени телохранители. Но щом тя не бе повдигнала този въпрос, нямаше да го повдига и той.

— Разбирам — кимна Джеймс. — Ако желаете, ще оставим на войниците да пазят багажа ви, а аз ще уредя да го докарат в двореца още утре сутринта.

— Чудесно. Ще тръгваме ли?

Този път Джеймс реши да избягва преките пътища и се насочи към широките улици. Щеше да им отнеме малко повече време да стигнат до двореца, но пък нямаше да ги грозят опасностите на тъмните улички. Джеймс подозираше, че освен уменията да използва тоягата при нападение, Яжара вероятно разполага и с известен брой подходящи магьоснически номера, но рискът от неприятни инциденти оправдаваше удължаването на пътя с няколко минути.

— Интересно — подхвана той разговор, след като избра новия маршрут, — какво мисли чичо ви за вашето назначение?

Яжара се засмя.

— Не зная, но се съмнявам да е особено доволен. А след като веднъж вече го ядосах, като избрах да уча в Звезден пристан, вместо да се омъжа за един „подходящ млад благородник“, боя се, че най-вероятно отново съм си навлякла гнева му.

— Имал съм честта да се срещам с чичо ви и от онова, което съм видял, ми се струва, че човек не би желал да е в списъка на противниците му.

Яжара се подсмихна само с ъгълчетата на устните си.

— За целия свят той може да е могъщият лорд Хазара-хан, човек, от когото се боят мнозина, поставили интересите си над интересите на Империята. За мен обаче си остава чичо Рахман, или „Рака“, както го наричах като малка, когато още не можех да произнасям правилно името му. Вярно, че искаше да ме омъжи за някакъв злощастен принц от Имперския дом — далечен братовчед на императрицата, — но когато заплаших, че ще избягам от къщи, ако ме прати на юг, той отстъпи.

Джеймс се засмя. Свиха зад ъгъла и продължиха нататък по широкия булевард, който водеше право към двореца.

Само след няколко минути Джеймс установи, че се забавлява истински в компанията на тази млада жена. Тя имаше жив ум, беше наблюдателна, интелигентна и духовита. Закачките ѝ бяха лишени от типичната за придворните благородници язвителност.

За нещастие компанията ѝ бе твърде забавна: твърде късно Джеймс осъзна, че се е отклонил от предназначения маршрут и се е отправил точно към района, който бе възнамерявал да избегне.

— Какво има? — попита го Яжара.

Джеймс се обърна към нея и се ухили — усмивка, която едва можеше да се различи на бледата светлина на един запален пред близката странноприемница фенер.

— Вие сте много наблюдателна, милейди.

— Това е част от занаята ми — отвърна тя и в гласа ѝ се долови игривост. — Да не сме в опасност?

— Най-вероятно не, но в Крондор никога не можеш да си напълно сигурен. Нищо не пречи да сме нащрек. След няколко минути

ще бъдем в двореца.

Без повече коментари двамата ускориха крачка, като оглеждаха тъмните сенки по улицата.

Тъкмо свиха зад един ъгъл, след който дворецът най-сетне се показва пред тях, когато Джеймс долови някакъв шум вляво. Обърна се и в същият миг осъзна, че е било примамка: камъче, хвърлено от другата страна, за да му отвлече вниманието.

Когато отново погледна към Яжара, зърна с крайчеца на окото си една дребна фигура, която се стрелна към тях откъм сенките. Яжара също гледаше натам.

Нападателят профуча край тях, за миг в нощта блесна стоманено острие и изведнъж двамата забелязаха, че това е хлапе, което вече се отдалечаваше, стиснало кесията на Яжара.

Джеймс бе очаквал, че отново ще бъдат нападнати, и затова изгуби няколко секунди, преди да осъзнае, че става дума за най-обикновен уличен грабеж.

— Ей! — кресна той. — Спри веднага! Върни се!

— Трябва на всяка цена да го хванем — възкликна Яжара. — Освен няколко дребни монети в кесията ми има и други неща, които могат да се окажат смъртоносни за хлапето.

Джеймс не чака втора подкана. Затича се по улицата, като същевременно се опита да си представи района, в който се намираха. Яжара го следваше. След няколко минути скуайърът забави крачка.

— Какво има? — попита магьосницата.

— Ако не ме лъже паметта, хлапето току-що свърна в задънена уличка.

Тръгнаха по улицата, но от малкия крадец нямаше и следа.

— Изчезнал е! — възкликна Яжара.

— Съмнявам се — засмя се Джеймс, приближи се до няколко прогнили сандъка, бръкна зад тях и изведнъж малкото зверче се дърпаше в хватката му и се мъчеше да се освободи. На всичкото отгоре му посягаше с джобния си нож.

— Пусни ме! — развика се хлапето, което всъщност се оказва дребничко момиче с неумито лице и дрипави дрешки. То хвърли кесията и ножа на земята. Джеймс знаеше, че това е само трик, за да го накара да разхлаби хватката си, и не се поддаде.

— Ако смяташ да ставаш крадла — заговори той с поучителен тон, — научи се да си подбиращ жертвите.

Пусна дърпащото се момиче да стъпи на земята и клекна, за да може да го гледа в очите.

— Как се казваш, сладурче?

— Нита — отвърна момичето с тъничък гласец. — Мама ме е кръстила на жената на принц Рута.

Джеймс не можа да сдържи усмивката си. Не се и съмняваше, че принцеса Анита ще бъде поласкана, ако научи за оказаната ѝ чест.

— Аз съм скуайър Джеймс, а това е Яжара — придворната магьосница.

— В тъмницата ли ще ме отведете? — попита изплашеното момиче.

— Джеймс — намеси се Яжара, — нали не смяташ да хвърлиш това дете в тъмницата?

— Имам право по закон — отвърна Джеймс с престорена сериозност. — Тя е опасен престъпник, който напада невинните хора нощем.

Очичките на момичето се разшириха, но все още не изглеждаше никак уплашено.

— Не, малката — продължи Джеймс. — Няма да те пъхаме в тъмницата. Има обаче едно място, където можем да те отведем. Нарича се „Знакът на Жълтия щит“, Там се грижат за деца като теб.

Реакцията на детето бе мигновена.

— Не! Не искам! И ти си като другите! Като лошите хора!

Момичето замахна със свободната си ръчичка към лицето на Джеймс и отново се задърпа.

Джеймс го стисна по-здраво.

— Чакай! Спри! Престани да ме удряш!

За миг момичето се усмири, но продължаваше да се опъва. Джеймс бавно пусна китката ѝ и разпери ръце, за да покаже, че не смята да я задържа насила.

— Виж, Нита, щом желаеш да си останеш на улицата — твоя работа. Ние няма да ти направим нищо лошо.

— Почакай, Анита — намеси се Яжара. — Кой са тези лоши хора, дето ги спомена?

Момичето вдигна към нея насълзеното си личице.

— Ами те казваха, че са от „Жълтия щит“ и че всички добри деца трябвало да идат при тях, но ме излъгаха!

— И как по-точно те излъгаха? — попита Джеймс.

— Отведоха ме в една голяма къща, а там ме затвориха в клетка — както всички останали деца. После ми наредиха да боядисвам платове за Юсуф, инак ще ям бой, а някои от децата се опъваха и тогава ги отведоха някъде и те така и не се върнаха... а пък в храната имаше плъхове и червеи, и...

— О, това е ужасно! — възкликна Яжара. — Ще трябва „да се погрижим“ за този Юсуф, но първо ще се погрижим за теб, миличка.

— Да — кимна Джеймс и се обърна към Яжара. — Най-добре ще е да я отведем в двореца.

Това беше мигът, който очакваше момичето. То се стрелна между краката на Джеймс и побягна към изхода на улицата.

Джеймс се извърна и я проследи с поглед. Знаеше, че би могъл да я настигне пак, но не виждаше смисъл. Яжара го погледна с ням въпрос в очите и той каза:

— В края на краищата решението си е нейно.

— Но все пак ще предприемеш нещо по въпроса, нали?

Джеймс се наведе и вдигна захвърлената кесия. Преди да ѝ я подаде, я изгупа от прахта.

— Разбира се, че ще направя. Не става въпрос само за дълг — струва ми се, че е лично.

Яжара обърна гръб на двореца и пое в посоката, от която бяха дошли.

— Ей! — повика я Джеймс и изтича до нея. — Накъде тръгнахте, милейди?

— Искам да пообиколя този квартал. Съмнявам се Юсуф да живее в двореца.

— Не е необходимо — увери я Джеймс. — Познавам един продавач на платове на име Юсуф, който обитава северната част на града — наричат го Вонящия квартал, защото там, освен бояджийниците са още кланиците и щавачите. Все ароматни занаяти. Но защо точно сега?

— Все някога трябва да започнем, нали? — Яжара го погледна.

— Е, така си е — кимна Джеймс и неволно се засмя.

Джеймс местеше поглед от една сянка към друга, докато Яжара крачеше изправена, втречена право напред. Докато кръстосваха уличките на тази най-бедна част от града, тя попита:

— Неприятности ли очакваш?

— Винаги — бе лаконичният отговор на Джеймс, който не спираше да се озърта.

Миризмите из въздуха им подсказваха, че се движат в правилна посока.

— И къде според теб живее този Юсуф?

— Тъкачите са в последните няколко къщи на тази улица. Давайте ли си сметка обаче, че дюкянът ще е затворен по това време?

Яжара се усмихна.

— Което ще ни даде възможност да разузнаем необезпокоявани, нали?

Джеймс на свой ред се засмя.

— Харесва ми начинът, по който мислите, Яжара.

На няколко пъти се разминаваха със закъснели забързани минавачи, но иначе градът бе съвсем пуст. Минавачите ги поглеждаха — ту предпазливо, ту с нездраво любопитство.

Стигнаха едно кръстовище и се огледаха. Вдясно цареше мрак, но за изненада на Джеймс отляво няколко дюкяна изглеждаха отворени.

— Бояджийниците на платове трябва да са доста печеливши, след като работят толкова до късно — промърмори той.

— Или не плащат нищо за свършената работа — допълни Яжара.

Вратата на дюкяна беше широко отворена — на пръв поглед вътре нямаше нищо подозрително. Собственикът и неколцина помощници, изглежда, опаковаха поредната голяма пратка платове, която най-вероятно сутринта щеше да бъде отнесена на шивачите.

Продължиха по зле осветената уличка, докато не стигнаха една голяма двуетажна сграда, пред която стоеше едър мъж, със затъкната в колана сабя. Докато се приближаваха към него, той ги изгледа безизразно.

— Чия е тази къща? — попита го Джеймс.

— Това е дюкянът на почитаемия Юсуф бен Али, прочутия търговец на платове — отвърна пазачът.

— Той вътре ли е? — поинтересува се Яжара.

— Не. Всичко хубаво. — Тъй като пазачът не даваше никакви признаци, че ще си тръгва, последното очевидно бе намек към тях двамата.

— Малко се съмнявам, че господарят ти отсъства в този късен час — запъна се Джеймс, — а пък ти стоиш тук и пазиш един отворен дюкян, в който никой не работи. — Той се изправи пред въоръжения мъж. — Аз съм скуайър на принц Арута.

— А аз — неговата нова магьосница — представи се Яжара.

Пазачът ги изгледа внимателно, после отвърна:

— Моят господар наистина е вътре. Работи до късно над една поръчка, която трябва да е готова за товарене утре сутринта, и не желае никой да го безпокои. Ще видя дали би желал да се срещне с вас. — Той се обърна и подметна през рамо. — Вървете след мен — ще ви отведа в канцеларията. Но моля ви — не пипайте нищо.

Влязоха в сградата и се озоваха в ярко осветена зала, в която бяха подредени топове разноцветни платове. Отзад имаше затворена врата и стълба, която водеше към втория етаж. От тавана висеше голям кръгъл полилей с много запалени свещи.

От другата страна на щандовете с платове започваше самата бояджийница — големи варели с боя и сушилки с проснато на тях сукно. Джеймс зърна две хлапета, които нямаха и десет години, да тикат една от сушилките настрани, за да направят място на друга, заобиколена от още няколко хлапета. Малките работници бяха мръсни, някои от тях трепереха заради оскъдното си парцаливо облекло. Имаше и едно съвсем невръстно момиче, което се прозяваше уморено, докато навиваше тежък топ вече изсушен плат. Двама пазачи следяха зорко работата на децата.

Пазачът, който ги бе придружил, нареди:

— Чакайте тук. Ще повикам господаря.

— Тия деца не работят ли твърде до късно? — попита Джеймс.

— Те са мързеливци — отвърна пазачът. — Имаме поръчка, която трябва да е готова до утре. Ако си бяха свършили работата преди мръкване, вече щяха да са си легнали. Знаят го много добре. Не

говорете с тях — само ще ги забавите повече. Ей сега ще доведе господаря.

Мъжът се обърна и излезе през задната врата. Само след минутка се появи с друг мъж, явно търговец, но въоръжен с крив ятаган, каквито имаха обичай да използват пустинните племена. Въпреки че дрехите му бяха шити по модата в Кралството, главата му бе увита с кърпа по обичая на пустинните обитатели и краят ѝ бе заметнат през лявото рамо. Имаше черна брада и смуглата кожа на сънародниците на Яжара — факт, който потвърди с думите, които използва, за да ги посрещне:

— Мир вам — рече той и се поклони.

— Мир и на теб — отвърна в същия тон Яжара.

— Добре дошли в занаятчийницата ми. Казвам се Юсуф бен Али.

С какво мога да ви служа?

— Чухме за това как се работи на това място — заяви ядосано Джеймс. — Ще наредя да бъде затворено.

Дори мъжът да беше изненадан, не го показа с нищо. На лицето му продължаваше да цъфти дружелюбна усмивка.

— О, чули сте значи? И какво по-точно ви казаха?

— Чухме за условията на работа и видяхме как се отнасят с тези деца — рече Яжара.

Юсуф кимна бавно.

— Нека позная: всичко това ви го разказа една малка цивра, нали? Или беше някое хлапе?

— Някъде биеш? — попита го Джеймс.

— Скъпи ми господине, всичко е било лъжа. Конкурентите ми плащат на хлапетиите, за да се оплакват от мен пред градските власти. Тъпчат ги с измислени истории за „ужасите в работилницата на Юсуф“. На няколко пъти градските прокурори идваха да ме затварят и от това естествено печелеха онези негодници.

— Но ние лично се уверихме какви са условията на работа тук — рече Яжара.

Бен Али погледна към малките дрипави работници и едва забележимо поклати глава.

— Скъпа сънародничко, може да не съм в състояние да осигуря на децата онова, което заслужават, но и аз имам сърце. Тук имат покрив над главата, топла храна и облекло. Може обстановката да не е

люксовна като онази, с която сте свикнали, но както казват мъдреците: „Бедността е храната на праведния, докато богатството е бавна отрова за душата“. — Той посочи с брадичка децата. — Днес работим до късно, но не всяка нощ е така. Просто имаме извънредна поръчка. Когато приключим, ще пратя децата да се наспят, а утре ще се разплатя щедро с тях. Какво друго да направя? Да ги оставя да крадат по улиците?

Деца, които издържат семействата си, не бяха нищо ново в Крондор. Но това тук приличаше по-скоро на робска експлоатация и Джеймс бе убеден, че Юсуф не е такъв, за какъвто се представя.

— Какво има горе? — попита той и посочи стълбата.

— Вторият етаж е в строеж — правим някои подобрения. В момента не е безопасно да се качвате, но като свършим, там ще има нови квартири за децата.

Джеймс понечи да каже нещо, но Яжара го спря с думите:

— Джеймс, мога ли да разменя няколко думи насаме с този господин?

— Защо? — погледна я учудено Джеймс.

— Моля те.

Джеймс премести поглед от нея към Юсуф и кимна.

— Ще бъда отвън.

Яжара го изчака да напусне помещението и попита с приглушен глас:

— За чичо ми ли работиш?

Юсуф се поклони.

— Да, милейди, работя за Хазара-хан. Аз също исках да разговарям с вас насаме. Добре направихте, че отпратихте младия си приятел. Той има ли представа за поста, който заема вашият чичо?

— Като губернатор на Джал-Пур, или като шеф на кешийското разузнаване на север?

— Второто естествено.

— Може да подозира нещо, но това едва ли има значение. Сега ме интересува твоята работилница. Истина ли е каквото ни разказа онова малко момиче?

— Имперската съкровищница не осигурява достатъчно средства за тази операция. Налага се да си подсигуриявам допълнителни постъпления и работилницата се оказа доста печеливша, най-вече

заради безплатния труд на дребосъците. — Той забеляза неодобрението, изписано на лицето ѝ, и побърза да добави: — Изненадвате ме. Не очаквах една племенница на Хазара-хан да се поддава на такива чувства. В края на краищата измамата е първото оръжие на нашия занаят. Това, с което се занимавам тук, помага на нашата работа.

— Значи момичето е казало истината. Чичо ми знае ли за това?

— Не бих посмял да губя безценното му време с подробности за моята операция. Но сега, след като сте тук, разчитам на бързи успехи!

— Какво искаш да кажеш?

— Раздялата със семейството заради желанието ви да учите в Звезден пристан е публична тайна. Не ви предадох на Имперския съд само защото чичо ви се застъпи за вас. Но сега е време да порастете и да осъзнаете своята отговорност. Вие сте поданичка на Империята, гражданка на Велики Кеш. На Кеш трябва да бъдете вярна.

— Ще бъда вярна на този двор и неговия принц — ето на кого! Аз съм придворна магьосница, първата жена, назначена на този пост.

Юсуф се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Има моменти, когато родствените връзки стоят над тези лишени от съдържание понятия.

— Аз не съм шпионка!

— Но се налага да станете — настоя бен Али. — Работете за мен, поверете ми тайните на Крондорския двор и семейството ви ще се гордее с вас! — Лицето му помрачня. — Инак ще опозорите семейството си и дори родината. — Той се поколеба, после добави: — Зная, че това са сурови думи, Яжара. Но сега вече сте голяма и изборът е ваш. Знайте обаче, че отгук нататък всяко решение, което взимате, ще оказва влияние върху бъдещето ви.

— Вярно, че думите ти са сурови, Юсуф, но делата ти сами говорят за това кому си предан.

— Значи ще ми помогнете?

— Да. Така ще се отблагодаря за оказаното ми доверие и ще помогна за добруването на нашата нация.

— Чудесно! А сега по-добре тръгвайте, преди младият ви приятел да заподозре нещо. Върнете се, след като се установите в двора на принца, и тогава ще започнем.

Тя кимна и тръгна към вратата. Когато мина покрай групата невръстни работници, едно от децата вдигна глава и я погледна. Толкова много страх имаше в този поглед, че Яжара неволно забави крачка. Като стигна вратата, спря, обърна се и погледна усмихнатия шпионин и тримата му телохранители.

Джеймс я чакаше на улицата.

— Е? — попита той.

— Юсуф е шпионин на чичо ми.

Джеймс не можа да скрие изненадата си.

— Не зная на кое да се чудя повече — призна той. — На информацията или на това, че я споделяте с мен.

— След като напуснах двора на баща си и избрах да уча в Звезден пристан, реших, че не мога вече да служа на Велики Кеш. — Тя кимна към работилницата на Юсуф. — Този тук гледа как да си натъпче джобовете със злато, макар да се представя пред чичо ми за негов верен служител. Дори да служех на Кеш, нямаше да търпя да работя с него. — Тя стисна тоягата си и Джеймс забеляза, че кокалчетата ѝ са побелели. Вече не се съмняваше, че рано или късно Юсуф ще плати за престъпленията си спрямо децата.

— Какво предлагате? — попита той.

— Охраната му се състои от трима. Ти, предполагам, умееш да въртиш сабята?

— Ами аз... — подхвана Джеймс.

— Също както аз — магиите — прекъсна го Яжара. — Да вървим.

Докато крачеха обратно към работилницата, Джеймс усети как космите по китката му настръхват — сигурен признак, че наблизко се събира магична сила. Никога не бе харесвал това усещане, дори когато този, който щеше да прилага силата, бе на негова страна.

— Аз ще им отвлека вниманието — прошепна Яжара. — Опитай се да заловиш Юсуф жив.

Джеймс измъкна рапирата и промърмори:

— Четирима срещу един и вие искате да запазя един от тях жив? Няма що.

Когато влязоха в работилницата, Юсуф се обърна и възкликна:

— Какво...

Яжара вдигна тоягата към него, въздухът се разтърси от пронизителен пукот и от върха ѝ изскочи яркосиня огнена топка. Тя удари търговеца в гърдите и той се преви от болка.

Джеймс изтича покрай магьосницата и се огледа за децата. Бяха изчезнали. Тримата въоръжени пазачи се поколебаха за миг, после се хвърлиха в атака. Джеймс тъкмо се готвеше да повали единия от тях, когато над рамото му прелетя нова огнена топка и го порази. Джеймс бързо премести вниманието си върху другите двама.

Неведнъж досега се бе сражавал срещу многоброен противник и знаеше, че това има някои предимства. Най-важното бе, че ако противниците не са тренирани да действат като група, е по-вероятно да си пречат.

Той се хвърли напред и промуши единия. Когато отстъпи назад и издърпа острието, стана, както се беше надявал — другият се препъна в тялото на поваления.

Ятаганът на Юсуф неочаквано изсвистя над главата му — търговецът се бе съвзел от атаката на Яжара.

— Страхотно — промърмори Джеймс. — Шпионинът със сигурност е майстор на сабята!

Повъзвърнали самообладание, двамата пазачи представляваха известна опасност, но истинската заплаха идеше откъм Юсуф.

— Яжара! — провикна се Джеймс. — Отърви ме от тези двамата!

Яжара пристъпи напред и стаята се озари от нова огнена топка — този път червена, — която накара пространството между Джеймс и двамата пазачи да се изпълни с искри и пукот. Вдигналият се дим ги принуди да отстъпят.

Джеймс обаче нямаше време да се любува на гледката, защото Юсуф наистина се оказа опитен противник. Изглежда, почти нямаше шанс да запази кешийския шпионин жив, освен ако не го споходеше неочакван късмет. Ако трябваше да избира, би предпочел да си спаси кожата, вместо да я излага на риск заради търговеца.

Джеймс опита всички трикове, които знаеше, все смъртоносни комбинации от финтове и удари. На два пъти почти успя да пониже Юсуф, но и търговецът на два пъти едва не го порази.

Джеймс направи няколко крачки встрани, за да може да вижда Яжара и другите двама противници. Единият се приближаваше

предпазливо към магьосницата, докато вторият очевидно бе решил да помогне на господаря си.

Джеймс знаеше, че сега не е време за излишни колебания. Той нанесе лъжлив удар към дясната страна на Юсуф и когато кешиецът направи опит да блокира, се извъртя рязко и нападна отляво. Преди кешиецът да успее да реагира, Джеймс проби отбраната му и го принуди да отскочи. Така скуайърът се озова в обсега на приближаващия се пазач, който замахна хоризонтално с оръжието си, опитвайки се да му отсече главата.

Скуайърът приклепна чевръсто, после се изправи и промуши противника си в гърдите. След това отскочи надясно — предполагаше, че Юсуф ще го нападне, — падна на пода, претърколи се и чу свистенето на ятагана над главата си. Както се беше надявал, Юсуф се бе забавил, за да не се спъне в трупа на своя подчинен, и това осигури време на Джеймс да се изправи.

С крайчеца на окото си забеляза, че Яжара и последният пазач са вкопчени в схватка. Младата жена въртеше тоягата като опитен боец, отбиваше с металните наконечници ударите на сабята и нападаше на свой ред. Един по-силен удар по главата на противника ѝ и боят щеше да приключи.

Този път Юсуф тръгна в атака, отпуснал ятагана, като внимателно заобикаляше противника си. Джеймс зърна няколко бали с платове вдясно и се приближи към тях, за да ги използва за прикритие. Знаеше, че е въпрос само на време кой от двамата пръв ще допусне грешка. Умората и изтощението бяха фактори, с които никой от тях не бе в състояние да се справи. Лицето на Юсуф бе изпънато и съсредоточено — вероятно и на него му минаваха същите мисли.

Джеймс застина неподвижно, сякаш се двоумеше как да постъпи — като същевременно се надяваше Юсуф пръв да подхване атака. Търговецът обаче също предпочиташе да изчака. И двамата дишаха тежко.

Джеймс едва овладя желанието си да погледне към Яжара, но си даваше сметка, че ако го направи, ще осигури така чаканото преимущество от страна на Юсуф. Двамата стояха един срещу друг, готови за бой, и всеки предпочиташе другият да започне.

И тогава му хрумна една мисъл. Той извърна глава и погледна наляво — Яжара тъкмо отбиваше поредния удар, след това извъртя

тоягата и удари мъжа в гърдите. Чу се болезнен стон. Както беше предположил, Юсуф премина към действие в мига, когато той отклони поглед от него, като предприе комбинация от няколко лъжливи движения. Първо финт към сърцето, който трябваше да принуди Джеймс да вдигне рапирата нагоре и встрани, за да отбие ятагана, последван от рязко снишаване на острието, за да го насочи право към корема на скуайъра.

Но Джеймс вече не беше там. Вместо да парира, той се бе извъртял наляво и отново се озова от дясната страна на Юсуф. И вместо да отстъпи, направи крачка напред. Юсуф се поколеба за миг, осъзнал, че се е разкрил твърде много и трябва да вдигне отново гарда. Точно това очакваше и Джеймс.

Той изнесе рапирата отривисто напред и острието ѝ попадна право в шията на Юсуф. Шпионинът замръзна и от гърлото му се дочу мъчително клобочене. После очите му се извъртяха към небето, коленете му се подгънаха и той се строполи на пода.

Джеймс издърпа рапирата и се обърна тъкмо навреме, за да види как Яжара нанася съкрушителен удар върху черепа на своя противник.

Мъжът се строполи, а магьосницата отстъпи назад и се огледа, за да провери няма ли и друга опасност. Но след като видя, че Джеймс я наблюдава, се подпря на тоягата и си пое дъх.

— Добре ли си? — попита я Джеймс.

— Нищо ми няма.

Джеймс огледа помещението. Наоколо се въргаляха съборени топове с платове, по много от тях имаше алени петна.

— Ама че касапница — въздъхна Джеймс.

ГЛАВА 2

ПЛАНОВЕ

Джеймс прибра рапирата в ножницата.

— Къде избягаха децата?

Яжара се огледа, после погледна към стълбите.

— Ще ида да ги потърся горе. А ти провери дали не се крият в канцеларията на Юсуф — нареди тя и посочи вратата отзад.

Джеймс кимна и неволно се засмя. Очевидно сега не беше моментът да си изясняват кой от двамата командва. В края на краищата тя беше принцеса. Но все пак, докато крачеше към вратата, той се запита дали една придворна магьосница стои по-високо от един скуайър?

Отвори вратата, хванал дръжката на рапирата, в случай че някой го дебне вътре. Влезе в неголяма стая, в средата на която бе поставено писалище. Помещението се осветяваше от два запалени фенера до стената, в другия край имаше висок скрин. Скринът, изглежда, не беше заключен, тъй като ключалката му бе обърната настрани, но Джеймс бе свикнал да се отнася с подозрение към привидните неща и затова го приближи предпазливо. Погледна първо разпилените върху писалището документи и видя, че някои от тях са на кешийски. Повечето от останалите бяха поръчки за боядисване на платове. Другите също бяха свързани с търговията на Юсуф. Най-отдолу видя още два документа, които бяха написани на непознат език.

Тъкмо оглеждаше скрина за поставени капани, когато на вратата се появи Яжара.

— Това куче беше заключило децата в клетка! — процеди тя през стиснати зъби.

Джеймс се обърна и забеляза зад вратата няколко изплашени хлапета на възраст от пет до десет години. Бяха облечени с мръсни парцаливи дрешки, а лицата им бяха черни от мръсотия. Джеймс се ядоса. В Крондор парцаливите хлапетии не бяха нещо необичайно, той самият някога сигурно бе изглеждал по същия начин, преди да стане

крадец. И все пак системното малтретиране на деца не беше общоприето в града.

— Какво ще правим с тях?

— Кое беше онова място, което спомена одева?

— Знакът на Жълтия щит. Сиропиталище, основано от принцесата и ордена на Дала.

При споменаването на сиропиталището лицата на няколко хлапета помръкнаха и Джеймс си спомни реакцията на Нита, повика най-голямото и го попита:

— Ей, момче, я ми кажи — какво те плаши?

Момчето завъртя глава. На лицето му се четеше страх. Яжара побърза да постави ръка на рамото му.

— Не се бой. Никой няма да ти направи нищо лошо. От какво те е страх?

— Ами тези хора — обади се стоящото зад хлапето момиче, — ни казаха, че са от Жълтия щит и че ако дойдем тук, ще ни нахранят.

— Излез навън — нареди Джеймс на момчето — и намери някой жандарм. Трябва да има пост на по-горната улица, при странноприемницата „Пет звезди“. Кажи му, че скуайър Джеймс иска да прати тук двама пазачи — колкото се може по-бързо. Запомни ли?

Момчето кимна и изприпка навън, като остави вратата широко отворена. Джеймс го изпрати с поглед и подхвърли:

— Ако не сбърка да тръгне по друга улица, помощта ще пристигне само след няколко минути.

Под учудения поглед на Яжара Джеймс излезе, преобърна мъртвия кешиец и го преджоби.

— Какво правиш? — попита тя, като го видя да се рови из портмонето му.

— Търсех това — отвърна Джеймс, извади един пръстен и й го подаде.

Тя го огледа. Беше излят от желязо, а отгоре бе прикрепен миниатюрен, боядисан в жълто щит.

— Тези, които служат в ордена на Дала, носят подобни пръстени. Предполагам, че са ги показвали на хлапетата, за да ги подлъжат, че наистина са членове на ордена.

— Това обяснява нежеланието на Нита да се върне тук.

Джеймс пак влезе в канцеларията и отново огледа ключалката на скрина. Поколеба се, после протегна ръка и го отвори. Вътре имаше още документи. Той извади няколко, прегледа ги и попита:

— Яжара, можеш ли да ги прочетеш? Изглежда, са написани на кешийски, но не ги разбирам.

Яжара взе един документ и го прегледа.

— Разбирам какво пише. Това е пустинен диалект, от един район близо до Дърбин.

Джеймс кимна. Той знаеше само официалния кешийски. Изведнъж Яжара се ококори.

— Мръсен предател! Юсуф е използвал чичо ми и предоставените му средства, за да противопоставя Кеш на вашия принц и принца на Кеш!

Джеймс я погледна объркано. Все още не се бе съвзел от шока, че Юсуф е бил кешийски агент. А сега се оказваше, че е работил дори срещу собствения си господар.

— Но защо?

Яжара посочи един от листовете.

— Изглежда, че е служил на някой с прозвището Гадника.

Джеймс завъртя очи към тавана, но премълча. Гадника беше трън в очите на принца и Шегаджиите от няколко месеца и Джеймс беше точно толкова близо до установяването на истинската му самоличност, колкото и в началото.

— Какво още пише вътре? — попита той заинтригуван. Яжара дочете документа и се прехвърли на следващия.

— Този Гадник е някой доста важен. Изглежда, е възнаградил Юсуф щедро за извършеното предателство. Тук се споменават солидни суми в злато и други дарения. — Тя прегледа още няколко документа, после лицето ѝ пребледня.

— Не може да бъде... — прошепна Яжара.

— Какво? — попита Джеймс.

— Това е заповед да бъда убита, ако откажа да помагам на Юсуф. Носи подписа и печата на чичо ми.

Тя протегна документа с разтреперана ръка и Джеймс го взе.

— Не може — каза той, след като го разгледа внимателно.

— Какво не може? — попита тя.

— Ами ти каза, че не може да бъде и аз го потвърждавам. Този документ не е истински. Фалшификат е.

— Откъде знаеш? — попита го тя. — Виждала съм подписа на чичо ми и личния му печат върху много документи.

Джеймс се засмя.

— Твърде безупречен е. Съмнявам се, че дори прословутият ти чичо би написал подобен документ, без да му трепне ръката. А тук буквите са изписани съвсем внимателно. Не мога да разчета думите, но си личи, че почеркът е на спокоен и уравновесен човек. Дори и да се долавя известно вълнение, предполагам, че се дължи на други две причини.

— Които са? — подкани го тя нетърпеливо — отвън се чуваха приближаващи се стъпки.

— Чичо ти не е толкова глупав, че да постави подписа си под документ, в който се нарежда убийството на кешийска благородничка, при това член на неговото семейство. Аз също съм виждал доста документи, подписани от него, и мисля, че в този печат има нещо нередно. — Джеймс посочи. — Погледни ето тук, където един от лъчите на звездата докосва външния кръг на печата — би трябвало да има едва забележима вдлъбнатина, но я няма. Това не е бил неговият пръстен-печат.

— В такъв случай идва въпросът — защо? — попита Яжара. Докато разговаряха, през вратата влезе малък отряд от градската жандармерия.

— Защото — отвърна Джеймс и се отправи към вратата, — ако новата придворна магьосничка на Крондор умре и в Кешийския имперски двор се заинтересуват от случая, кой ще е първият виновник? Естествено шефът на Кешийския разузнавателен корпус. Някой в Имперския дворец очевидно държи да го свали от този пост и да го замени със свой доверен човек.

— Гадника? — попита Яжара.

Джеймс се обърна и кимна.

— Ако е така, той разполага с огромна власт — заключи тя. — Да заплашваш чичо ми е доста рисковано. Само човек с голяма власт и възможности би си позволил подобно нещо.

— Скуайър — обади се един от жандармите, — това хлапе ни повика тук. С какво можем да ви помогнем?

— Вътре има няколко трупа, които трябва да бъдат изнесени — отвърна Джеймс, — но иначе ситуацията е под контрол. И се погрижете за хлапетата, преди да са се пръснали.

— Къде да ги отведем?

— В сиропиталището „Щита на Дала“ до Морската порта. Доколкото знам, там винаги има свободни легла и топла храна.

Няколко от децата се отдръпнаха, сякаш се готвеха да побегнат. Яжара изтича към тях и ги задържа.

— Това не са хората, които са постъпили лошо с вас. Там наистина ще ви дадат храна и постеля.

Изправени пред алтернативата да прекарат една нощ на открито с празни стомаси, децата склониха да последват войниците.

— Хайде, деца — подкани ги един от войниците. — Скуайър — обърна се той към Джеймс, — имате ли нужда от охрана?

Джеймс поклати глава.

— А какво да правим с труповете? И с работилницата?

— Аз ще остана още малко — отвърна Джеймс. — Искам да поогледам. Като свърша, нека отнесат телата и ако някой намине насам да си прибере каквото му хареса — не му пречете. Обзалагам се, че предишният господар е оставил доста неизплатени сметки. Пък нека наследниците му дойдат в двореца да се оплачат.

Жандармите отдадоха чест, а Джеймс и Яжара се върнаха в работилницата. Яжара прегледа внимателно всички прибори в скрина и писалището документи, а Джеймс претършува местата, подходящи за скривалища. След около час се отказа.

— Май няма да намерим нищо друго.

Яжара продължаваше да чете документите, които бе открила в канцеларията на Юсуф.

— Тук има достатъчно излагащи факти, та чичо ми да започне пълно разследване — рече тя. — Например опитът да бъде издадена заповед за моето премахване, с неговия подпис отдолу, за да бъде дискредитиран... само това е достатъчно да избухне гражданска война в северните провинции на Империята. Представителите на пустинните племена веднага щяха да разкрият, че това е фалшификат.

— Но пък Императрицата и нейният съвет можеха да се хванат, нали?

Яжара кимна.

— Който и да е този Гадник, Джеймс, той търси ползата от противопоставянето на нашите два народа. Но кой би спечелил от влошените ни взаимоотношения?

— О, списъкът е дълъг. — Джеймс махна с ръка. — Ще го обсъдим някой друг път. Сега най-добре да се връщаме в двореца. Имаш съвсем малко време да подремнеш, да се преоблечеш, да се нахраниш и да се представиш на принцеса Анита.

Яжара хвърли последен поглед на помещението, опитвайки се да запомни всичко до най-малката подробност, после, без повече коментари вдигна тоягата си и закрачи решително към вратата.

— Ще пратиш ли писмо на чичо си? — попита я Джеймс, след като я застигна.

— Със сигурност. Този Гадник може да е кешиец, а случилото се в Крондор — част от по-голям план, но при всички случаи е ясно, че чичо ми е една от неговите цели.

— Не бива да забравяме и принца — припомни Джеймс.

— Какво? Нима смяташ, че би се възпротивил да предупредя чичо?

— Не е там въпросът. — Джеймс я докосна по рамото. — Но нали разбираш...

— Политика — прекъсна го тя.

— Нещо такова. — Свиха зад близкия ъгъл. — Сигурно преди да ти позволи да информираш чичо си, Арута ще поиска от теб да запазиш в тайна някои подробности.

Яжара се засмя с ъгълчето на устата.

— Като например разкритието, че Юсуф е шпионирал в полза на Велики Кеш?

— Нещо такова — засмя се Джеймс.

— Ами, бихме могли например да кажем, че докато сме се занимавали с престъпна група, използваща робски детски труд, случайно сме се натъкнали на заговор да бъде убита, с цел чичо ми да бъде злепоставен и свален от поста си.

— Все едно че ми прочете мислите.

Яжара се разсмя.

— Не се тревожи, приятелю. Политиката е втора природа на всеки кешийски благородник, стига да не е от истинската кръв.

Джеймс сбърчи вежди.

— Този термин съм го чувал и друг път, но трябва да призная, че значението му ми убягва.

Най-сетне излязоха на пътя, който водеше право към двореца.

— В такъв случай — отвърна Яжара — би трябвало да посетиш град Кеш и по-специално двора на императрицата. Някои от нещата, които бих могла да ти разкажа за Кеш, ще ти се сторят безсмислени, ако не идеш там и не ги видиш с очите си. Чистокръвните кешийци — тези, чиито предци първи са излезли на лов за лъвове в полята около Овернската глъбина, са точно такива. Но не бива да забравяме заслугите им.

Джеймс си помисли, че долавя в думите ѝ стаена ирония. Не знаеше причината за това, но реши, че сега не е моментът да си я изяснява. Прекосиха Търговския квартал и влязоха в придворцовия район.

Докато приближаваха портата, Яжара погледна към голямата къща на другия край на площада.

— Ишапско убежище?

Джеймс огледа пазача, застанал неподвижно пред вратата на къщата — едър мъжага с безстрастно лице, тикнал в колана си тежък чук.

— Да, макар че ще ти призная, че не знам предназначението му. Яжара се извърна и го погледна с игриви пламъчета в очите.

— Значи е наред Крондор, а ти не знаеш нищо за него?

Джеймс ѝ върна усмивката.

— Добре де, ще се поправа — не зная засега.

Щом видяха Джеймс и младата магьосница, часовете застанаха мирно.

— Добре дошли, скуайър.

Джеймс кимна.

— Господа, позволете ми да ви представя Яжара, придворна магьосница на принца.

Часовете се облешиха.

— Придворна магьосница? О, богове! — възкликнаха те едновременно.

— Имате нещо против ли? — попита ги Джеймс.

Войниците се изчервиха.

— Простете, скуайър, но тя е кешийка! И да стане доверен човек на принца?!

— Успокойте се, господа — намеси се Яжара. — В най-скоро време ще се закълна във вярност пред Арута. Вашият принц е мой господар и също като вас, аз ще бъда готова да му служа до смърт.

— Простете, милейди — сведе засрамено глава по-старшият от двамата пазачи. — За нас е истинска чест да ви посрещнем в Крондор.

— Благодаря ви — отвърна Яжара и прекрачи прага на двореца. Джеймс я последва и докато портата се затваряше зад тях, прошепна:

— Трябва да ги извините. Тук хората се отнасят с предубеждение към чужденците.

— Имаш предвид — към кешийците. Няма значение. И в нашия двор щяха да са подозрителни, ако пристигне магьосник от Крондор. Когато Пъг ме препоръча за този пост, не пропусна да ми обясни, че назначението ми не е политическо.

Джеймс се засмя. Какво ли в двора не беше свързано с политиката? Отново погледна младата жена. Колкото повече я опознаваше, толкова повече я харесваше.

— Това едва ли може да е проблем за жена с твоя ум и чар — каза той с обигран глас на придворен ласкател. — Аз самият вече съм готов да ти се доверя напълно.

Тя се засмя, но го погледна скептично.

— Благодаря за комплимента, скуайър, но не бива да приемаш всичко на доверие. Инак току-виж съм те превърнала в жаба и твоят принц ми се разсърди.

Джеймс не се сдържа и също се разсмя.

— Не колкото ще ти се разсърдя аз. Яжара, прощавай за прямотата и още веднъж — добре дошла в Крондор.

Спряха пред главния вход на двореца, където ги очакваше един паж.

— Това момче ще те отведе в отредените ти покои и ще се погрижи за всичко, което ти е необходимо. — Той вдигна глава към небето и продължи: — До зазоряване остават два часа. Аз трябва да се явя при принца по време на закуска. Ще пратя някого да те доведе на сутрешната аудиенция.

— Благодаря, скуайър — отвърна Яжара, обърна се и се заизкачва по стъпалата. Джеймс я изпроводи с поглед, любувайки се

неволно на гъвкавото ѝ тяло и изящната стойка. След като сви зад ъгъла, промърмори:

— Този Уилям наистина има вкус. Първо Яжара, а сега Талия. Направо да му завиди човек.

Но докато стигне малката врата до дворецовата стена, на алеята, водеща към входа за прислугата, мислите му се бяха прехвърлили от екзотичните красавици към поредната зловеща загадка, а именно какъв е новият план на тайнственият Гадник и защо се опитва да забърка Кралството във война.

Арута, принц на Крондор и Западните владения и втори по могъщество в цялото Островно кралство, втренчи поглед в своя скуайър и попита:

— Е, какво мислиш за нея?

— Дори херцог Пъг да не я бе препоръчал така горещо, пак щях да съм готов да ѝ се доверя и да приема с открито сърце клетвата ѝ за вярност.

Арута се облегна в креслото. Намираха се в неговия личен кабинет, където принцът предпочиташе да решава важните държавни дела.

— Сигурно си изморен — подхвърли Арута след кратък размисъл. — Пък и ако лоялността на Яжара все още беше под въпрос, тя въобще нямаше да е тук. Питам те какво мислиш за нея като човек?

— Ами... — Джеймс се поколеба. — Снощи двамата имахме едно приключение.

Арута посочи документите на бюрото си.

— Да не е свързано с кешийския бояджия на платове, който освен това е шпионирал в полза на Хазара-хан?

— Да, сър. Знаете ли, тя е забележителна жена. Бил съм в компанията на доста прочути магьосници, но все още ми е трудно да кажа какво мисля за нея. Изглежда ми толкова... не, не бих казал „могъща“, по-скоро „веща в работата си“. Възникне ли необходимост, е готова да действа без колебание и изглежда, е в състояние да създава сериозни неприятности на противниците си.

— Какво друго?

Джеймс се замисли.

— Ами... има аналитичен ум, не е прибързана, нито се поддава на чувствата си.

Арута му кимна да продължи.

— Добре образована е. Говори с едва забележим акцент. Чете на повече езици от мен, познава придворните порядки, церемонии и кастови отношения.

— Нищо от това, което ми каза, не се отличава от характеристиката, която ѝ даде Пъг. Бива те да опознаваш хората, скуайър. А сега — Арута се надигна и кимна — е време да се запозная лично с нея.

Джеймс избърза и отвори вратата пред принца. От другата страна вече ги очакваше Брийон, новоназначеният старши скуайър на принц Арута. Брийон беше син на барона на Ястребово гнездо в източните планини на Ябонското херцогство. Висок русоляв момък, който не странеше от тежката работа, той очевидно бе най-подходящата кандидатура за овакантия от Джеймс пост на старши скуайър. Щом Арута се настани в креслото си, Брийон даде знак на Джеръм да отвори вратите на залата и да обяви началото на аудиенцията. С глас, трептящ от вълнение, церемониалмайсторът произнесе:

— Пристъпете напред и се поклонете. Принцът на Крондор е готов да ви изслуша от трона си!

После се обърна и се изпъна в подножието на подиума, а пажовете се разшетаха из залата. Повечето от присъстващите бяха постоянни членове на двора и знаеха къде точно трябва да застанат, но неколцина новопристигнали се нуждаеха от съветите и упътванията на пажовете. Церемониалмайсторът Брайън Деласи държеше на стриктното спазване на протокола.

Яжара влезе в залата заедно с няколко офицери, дошли за сутрешен рапорт при принца. Тя крачеше най-отпред, тъй като ѝ предстоеше да измине прехода от новопристигнал гост до пълноправен член на двора.

Джеймс я гледаше смаяно. Нямаше я прашната, по-подходяща за пътуване рокля. Вместо нея младата жена бе облякла традиционната официална носия на родната си страна. Беше загърната от главата до петите с тъмновиолетова коприна и Джеймс бе принуден да признае, че този цвят ѝ отива. Имаше по себе си много по-малко накити от

обичайното за жени с нейното положение, но този, който бе избрала — брошка, придържаща воала ѝ към рамото, който в родината ѝ трябваше да бъде повдигнат на нивото на очите в присъствието на непознати — бе очевидно много рядък и скъп. Някогашният крадец едва сдържа усмивката си, докато си представяше какъв фурор би предизвикал сред крондорските бижутери, ако откъдне брошката и им я занесе.

— Ваше височество — подхвана с тържествен глас Деласи, докато Джеймс търсеше с поглед Уилям, — имам честта да ви представя милейди Яжара, която идва при нас направо от Звезден пристан по препоръка на херцог Пъг.

Арута кимна на младата дама да се приближи и Яжара пристъпи със спокойна крачка и увереното държане на човек, който се е родил благородник и е израсъл сред благородници. Неведнъж в подобни ситуации Джеймс бе виждал самоуверени просители да потрепват под погледа на Арута, но Яжара стигна определеното място и се поклони с елегантен и грациозен жест.

— Добре дошла в Крондор, Яжара — заговори Арута. — Херцог Пъг те препоръча за този пост. А ти желаеш ли да го получиш?

— С цялото си сърце и душа, ваше височество — отвърна младата жена.

Деласи застана по средата между Яжара и принца и започна да произнася бавно клетвата за вярна служба. Текстът беше кратък и конкретен — за облекчение на Джеймс, който бе присъствал на много по-продължителни и досадни церемонии.

— За което залагам честта и живота си, ваше височество — завърши накрая Яжара.

Отец Белсон, свещеник от ордена на Прандур и настоящ съветник на Арута по въпроси, засягащи различните ордени в Кралството, се приближи и произнесе:

— Прандур, Пречистващият чрез огъня, Господарят на пламъка, освещава тази клетва. Нека всички отсега и занапред да знаят, че тази жена, Яжара от рода на Хазара-хан, е добропорядъчен и лоялен служител на принц Арута.

След което отведе Яжара на отреденото ѝ място сред придворните — непосредствено до неговото, откъдето да може да дава съвети на Арута по въпроси, засягащи магьосническото изкуство. Джеймс плъзна поглед по присъстващите и прецени, че тази сутрин

аудиенцията ще е кратка. Имаше само двама просители, а повечето от останалите присъстващи нямаха търпение да се захванат със задълженията си. Арута бе известен с това, че предпочиташе експедитивността пред помпозността и винаги оставяше на съпругата си да организира пищните ежемесечни балове и другите дворцови празненства.

Яжара улови погледа на Джеймс и го дари с лека усмивка, на която той отвърна. Не за първи път се зачуди дали зад този приятелски жест не се крие нещо повече, но побърза да прогони подобни мисли. Възгледите на Джеймс за жените се отличаваха доста от тези на неговите връстници: той ги харесваше и не се боеше от тях, въпреки че понякога го смущаваха с поведението си. И макар от време на време да се радваше на близостта на някоя жена, по правило предпочиташе да избягва усложненията, които можеха да му донесат подобни връзки. А връзката с официална съветничка на принца можеше да му донесе почти толкова неприятности, колкото с член на семейството на Арута. Ето защо той въздъхна едва забележимо и се опита да се успокои с мисълта: „Всичко е само защото е толкова екзотична“.

Най-сетне аудиенцията приключи, Арута освободи присъстващите и се надигна.

— Настани ли се вече? — обърна се той към Яжара.

— Да, ваше височество. Багажът ми бе докаран тази сутрин.

— Квартирата подходяща ли е?

Тя се усмихна.

— Напълно, ваше височество. Магистър Кълган ме предупреди какво да очаквам, но изглежда, се е шегувал с мен, защото условията далеч надхвърлят и най-скромните ми предположения.

Арута си позволи едва забележима усмивка.

— Кълган е известен със странното си чувство за хумор. — Той кимна към Джеймс. — Скуайър Джеймс ще бъде така добър да те придружава днес по време на първата ти разходка из Крондор и ако ти дотрябва нещо, ще се погрижи да ти го осигури.

— Благодаря ви, ваше височество. — Тя се обърна към Джеймс и добави: — Както сигурно вече знаете, снощи двамата със скуайъра вече направихме малка обиколка из града.

— Видях документите тази сутрин — кимна Арута. — А сега, ако обичате, елате и двамата в кабинета ми.

Брийон отвори вратата и Арута въведе Джеймс и Яжара в кабинета си.

— Яжара — подхвана той, след като се настани в креслото зад бюрото, — позволи ми да започна с уверението, че ако изпитвах и капчица съмнение към лоялността ти спрямо мен и моя двор, сега нямаше да стоиш тук.

— Разбирам, ваше височество. — Тя леко наклони глава.

— Джеймс, при първа възможност искам да предадеш на тази млада дама всичко, което ни е известно за онзи тип, известен ни засега с прозвището Гадника. Това, предполагам, ще изисква и кратка разходка из твоето минало, за да ѝ разкажеш за Шегаджиите и тяхната роля в града. Бъди напълно откровен. От наблюденията си съдя, че нашата нова магьосница не е от онези, които се плашат лесно.

Яжара се усмихна.

Арута ги фиксира със спокойния си поглед.

— Този Гадник успя да ни причини някои доста сериозни неприятности през последните няколко години. Макар и непряко, той е свързан с едно от най-опасните нападения срещу нашата малка държава и с организирането на един план, целящ да влоши взаимоотношенията ни с някои от нашите съседи. Безпокои ме обаче това, че не сме в състояние да надушим следите му. — Той погледна Джеймс и продължи: — Покажи ѝ всичко. Върнете се в двореца едва след като Яжара бъде наясно с обстановката в града.

— Обещавам, ваше височество. — Джеймс се поклони.

Яжара също се поклони и го последва навън, където Джеймс спря и я запита:

— Откъде ще желаете да започнем, милейди?

— От моята квартира. Нямам никакво намерение да обикалям из Крондор издокарана в тази нощница. Освен това се чувствам незащитна, когато не си нося тоягата.

Джеймс се засмя.

— Добре, нека бъде от твоята квартира.

Докато вървяха по коридора, тя неочаквано подметна:

— Още не съм видяла Уилям. Да не ме избягва?

Джеймс я стрелна с поглед. Вярно, Уилям го нямаше никакъв.

— Съмнявам се. Може да е братовчед на принца, но е младши офицер, а това означава, че е натоварен с доста задължения. Ако не го

срещнем днес по улиците, зная къде ще го открием довечера.

— Хубаво — кимна Яжара. — Трябва да поговорим, а предпочитам да е рано, отколкото късно.

Усмивката ѝ бе помръкнала.

ГЛАВА 3

ОБЕТЪТ

Пазачът им отдаде чест.

Джеймс отвърна на поздрава, докато Яжара се любуваше на панорамата на Крондор. Отново бе облякла дрехите си за пътуване. Носеше и тоягата с железни наконечници, а косата ѝ бе вързана на плитка. С две думи, имаше съвсем делови вид. Джеймс намираше контраста с изгледа ѝ тази сутрин в двореца за доста интересен. Две съвсем различни жени...

Бяха започнали рано сутринта, като обиколиха продавачниците и пазарите в квартала, който жителите на града обикновено наричаха Богаташкия, заради луксозните магазини и скъпите стоки, които се предлагаха в тях. Яжара се задържа в няколко от магазините, но Джеймс, който имаше опит от разходките на принцесата по тези места — понякога присъстваше на тях в качеството си на телохранител — издържа стоически и този път.

След това я отведе в така наречения Търговски квартал, където обстановката бе много по-живописна. В средата на един от големите пазари имаше просторна кафеджийница. Отбиха се да сръбнат по чашка кешийско кафе, което Яжара провъзгласи за също толкова добро, колкото и в родината ѝ. С това си спечели усмивката на младия сервитьор Тимоти Барет, най-малкия син на съдържателя. На съседните маси бяха насядали търговци и предприемачи, които се занимаваха с пристигащите с корабите и керваните стоки.

След като напуснаха Търговския квартал, посетиха едно от работническите предградия. Вече се свечеряваше и по улиците се виждаха първите вечерни патрули.

— Дали да не се прибираме в двореца? — подметна Джеймс.

— В града има още за разглеждане, нали?

— Не съм сигурен, че би желала да посетим точно тези места по тъмно.

— Най-бедната част?

— Да, а също пристанището и Рибарското селище. Там дори денем понякога може да е опасно.

— Джеймс, мисля, вече ти доказах, че мога да се погрижа за себе си.

— Така е, но въпреки това предпочитам да стоим по-далеч от всякакви опасности — те и без това ще продължават да ни тормозят.

Тя се засмя.

— Добре, нека да бъде утре. Но какво става с Уилям? Нали каза, че тази вечер ще е свободен?

Джеймс посочи една странична уличка.

— Да свием оттук. Уилям най-вероятно е в „Шарения папагал“.

— Войнишка кръчма?

Джеймс повдигна рамене.

— Не точно, макар че някои от постоянните клиенти на Лукас са ветерани от Войната на разлома. Просто напоследък Уилям обича да се отбива там.

Яжара му хвърли кос поглед.

— Някое момиче?

Джеймс сметна, че прямият отговор ще е най-подходящ.

— Да. От няколко седмици Уилям се вижда с Талия, дъщерята на Лукас.

— Ами добре — отвърна Яжара. — Боях се, че още е...

— Влюбен в теб — добави Джеймс, като видя, че тя не иска да довърши.

— По-скоро жертва на сляпо увлечение — рече тя. — Направих грешка и...

— Виж, това не е моя работа — прекъсна я Джеймс. — Така че, ако не ти се говори, нямам нищо против.

— Не, искам да знаеш нещо. — Тя спря и се обърна към него. — Защото си негов приятел. Нали?

— Така е — потвърди Джеймс.

— А аз държа ние с теб също да сме приятели.

— И аз.

— Значи Уилям беше едно малко момче, което все ходеше по петите ми — искам да кажа веднага след като взе да забелязва жените. Аз бях с няколко години по-голяма от него и го мислех за досаден хлапак — нищо повече. — Тя спря и се загледа по улицата, сякаш се

мъчеше да си припомни още подробности. — По това време бях влюбена в един от моите учители — много по-възрастен от мен. Доста глупаво от моя страна, разбира се. И той като мен беше кешиец, споделяхме общи възгледи за света и ролята на магията. Не беше никак трудно да започнем връзка... Но после всичко се обърка. Семейството ми не одобряваше, че се виждам с него, но вместо да ми нареди да преустановя връзката си, чичо ми предпочете да заповяда това на любовника ми. — Тя тръгна бавно, погълната от мислите си. — Той отказа да се вижда повече с мен, напусна Звезден пристан и се върна в Империята.

— Предполагам, срещу известно възнаграждение.

— Съмнявам се. Може би се е боял да не ми навлече гнева на баща ми, или той самият се е страхувал — ръцете на чичо ми стигат надалеч, дори до Звезден пристан.

— И? — подпита я Джеймс.

— Ами... дойде ред на Уилям. Бях потисната, уплашена и самотна, а Уилям бе близо до мен. — Тя го погледна. — Той е привлекателен млад мъж, внимателен и благороден, нежен и страстен, а аз се чувствах изоставена. Той ми помогна.

— А после?

— После... осъзнах, че съм сгрешила. Че не бива да се обвързвам с него, също както моят учител не биваше да се обвързва с мен. Уилям е син на херцог и му е предопределена друга съдба... а аз го използвах.

— Е, щом го е искал... тоест...

— Да, но аз бях по-голяма и трябваше да се досетя, че това може да доведе до нови проблеми. Е, в края на краищата скъсах с него. Боя се, че тъкмо това го накара да промени решението си и да напусне Звезден пристан.

Стигнаха края на улицата и в далечината се показа табелата с шарения папагал.

— Познавам Уил от доста време — рече й Джеймс. — Мисля, че можеш да забравиш притесненията си. Той е твърдо решен да стане войник. Каза ми, че ще посвети целия си живот на това занимание.

Яжара понечи да отвърне нещо, но преди да успее, Джеймс измъкна сабята си и й извика:

— Внимавай!

Тя вдигна тоягата и застана до него. Едва сега забеляза, че вратата на странноприемницата зее широко отворена и на прага лежи мъртъв войник. Отвътре се чуваше шум от борба.

Джеймс прескочи трупа и се втурна в помещението, следван от Яжара. Вътре беше истинска кланица. Двама въоръжени мъже се въргаляха мъртви на земята — ако се съдеше по дрехите им, бяха наемни войници. Още неколцина постоянни клиенти на заведението също лежаха безжизнени сред локви кръв и останки от натрошени мебели. Една млада жена бе паднала до огнището и от раната в главата ѝ шуртеше кръв.

В ъгъла, вдигнал пред себе си двуръчния меч, стоеше Уилям Кондуин, приеман роднина на принца и лейтенант от дворцовата гвардия. Трима мъже настъпваха бавно към него.

Щом зърна новодошлите, Уилям извика:

— Джеймс! Яжара! Помогнете! Талия е ранена тежко!

Единият от мъжете се обърна, за да пресрещне скуайъра. Другите двама се нахвърлиха върху Уилям, който едва успяваше да отбива ударите им с тежкия неповратлив меч. Това ужасно оръжие с дръжка за две ръце и дълго, тежко острие бе доста неподходящо за употреба в тесни помещения.

Яжара вдигна ръка и около нея се появи облак от алено сияние. Тя го запрати към единия от двамата противници на Уилям, но остана разочарована, когато облакът се спусна към пода и се разсея бързо, без да причини никакви поражения.

— По дяволите! — изруга полугласно младата магьосница, след това пристъпи напред и замахна с тоягата към главата на единия мъж.

Непознатият почувства или долови по някакъв друг начин приближаващата се опасност, защото бързо наведе глава. После се извъртя на пета и отвърна с бързо мушване, което накара Яжара да отстъпи.

Все пак бе успяла да отърве Уилям от единия му противник и той бързо довърши другия. Джеймс също се отърва от своя и веднага след това удари с дръжката на рапирата си противника на Яжара в тила. Ала вместо да се строполи, наемникът само се забави при втория си опит да намушка магьосницата. Джеймс замахна отново и този път се чу ясен хрущящ звук — беше му строшил черепа.

Джеймс огледа кървавото меле и повдигна учудено вежди.

— Що за зловеща сцена е това?

Захвърлил окървавения меч, Уилям вече бе коленичил до ранената Талия и бе поставил главата ѝ в скута си. Лицето на момичето беше бледо като платно: очевидно животът бързо я напускаше.

— О, Уилям... — прошепна тя. — Помогни ми...

Уилям се огледа отчаяно. Погледът му срещна този на Джеймс и той поклати безпомощно глава. След това потърси с очи Яжара.

— Ти беше една от най-добрите ученички на баща ми. Не можеш ли да я изцериш?

Яжара коленичи до раненото момиче и прошепна:

— Уилям, съжалявам, но раните ѝ са твърде тежки. Дори да повикаме някой жрец... ще е твърде късно.

Джеймс коленичи от другата страна на момичето.

— Талия, кой го направи?

Талия го погледна.

— Търсеха баща ми. Не зная кои са. Водачът им беше едър като мечка. — Тя се закашля и от устните ѝ потече кръв. — Той ме удари, Уилям. Той...

По лицето на младия лейтенант се стичаха сълзи.

— О, Талия, толкова съжалявам...

Изведнъж на лицето на момичето се изписа спокойствие. Джеймс и друг път бе виждал подобно изражение — малко преди животът да си отиде. За миг погледът ѝ се проясни, сякаш болката беше изчезнала. Казваха, че така става, когато умирацията стъпва на прага на Залата на Лимс-Крагма и вижда едновременно и двата свята.

— Не се тревожи, Уилям — прошепна Талия. — Кълна се в Кахули, че ще бъда отмъстена!

После главата ѝ се отпусна.

— Не... Талия! — извика отчаяно Уилям. Притисна я в обятията си, сетне бавно я положи на пода. След това се изправи, въздъхна и произнесе с неузнаваем глас: — Те трябва да си платят за това, Джеймс! Тръгвам след тях!

Джеймс погледна към входа на странноприемницата. Ако нашествениците бяха дошли за бащата на Талия, това бе най-вероятният път за бягство, избран от него.

— Почакай, Уилям — рече той. — Принцът ще ми откъсне главата, ако те оставя да тръгнеш сам. Ще получиш своето възмездие и аз ще бъда до теб в този миг. Но първо ми кажи какво се случи.

— Добре — склони Уилям след кратко колебание. — Двамата с Мартин тъкмо бяхме приключили дежурството и идвахме насам да пийнем по нещо, както правим всеки път. Когато наближихме, видяхме групичка съмнителни типове да излиза оттук. Петима-шестима негодници, начело с едрия си водач. Опитахме се да ги спрем, но те се нахвърлиха върху нас, без да промълвят нито дума. Ако не беше дошъл, сега щях да лежа до Мартин. — Той посочи мъртвия войник.

Джеймс се огледа. Нападателяте бяха избили всички в странноприемницата. Сузан дьо Бенет, другата помощничка на Лукас, лежеше просната в ъгъла, с отсечена с един удар глава. Големите ѝ сини очи бяха изцъклени и застинали в почуда. Останалите посетители също бяха посечени на парчета.

— Но защо? — попита Джеймс. — Защо е било необходимо да избиват всички по този жесток начин? — Той отново погледна към Уилям. — Едрият водач след Лукас ли тръгна?

— Не. Прати хората си да го последват, а той избяга надолу по улицата.

— Имаш ли някаква представа къде може да са отишли?

Но преди Уилям да отговори, странноприемницата се разтресе от тътнежа на страхотна експлозия. Джеймс бе първият, който изтича при вратата, следван от Уилям и Яжара. В небето, на запад от тях, се издигаше фонтан от зеленикави пламъци, сред които се рееха камъни. Джеймс и спътниците му се дръпнаха под стрехата на покрива, докато каменният дъжд отmine.

Когато и последният камък тупна на калдъръма, Уилям се провикна:

— Чуйте!

В далечината се чуваха викове и звънтене на оръжия. Тримата затичаха в посоката, от която идеше шумът, и свиха по улицата, водеща към градската тъмница. Докато приближаваха тъмницата, втора експлозия разтърси нощта и ги принуди да се хвърлят на земята. Още един стълб от зеленикави пламъци се издигна в нощното небе.

— Какво е това? — попита Уилям, докато се притискаха към стената на близката къща. — Да не е квегански огън?

Джеймс поклати глава.

— Съмнявам се. Квеганският огън не е зелен.

— Мисля, че зная какво е — обади се Яжара.

— Нещо против да го споделиш с нас? — попита Джеймс.

— Да. Поне засега.

Щом тропотът на сипещите се от небето камъни утихна, Джеймс скочи и се затича към тъмницата. Стигнаха едно кръстовище и свърнаха наляво. Малко по-нататък излязоха на друго кръстовище и видяха какво е останало от тъмницата. Грамадна дупка зееше на мястото в стената, където преди имаше дървена порта; зад нея към небето се извиваха огнени езици, обгърнати от черен дим. Съвсем наблизо една преобърната каруца бе послужила за прикритие на капитан Гурут и двама жандарми. Джеймс, Уилям и Яжара доближиха тичешком каруцата, като се стараеха да се крият зад нея, тъй като от отвора в стената летяха стрели от лъкове и арбалети.

Капитанът погледна през рамо, махна им да се наведат и когато Джеймс приклепна запъхтян до него, изруга:

— Дано Асталон да изтръгне проклетите им сърца! — Кимна на спътниците на Джеймс и добави: — Както виждате, здравата сме я загазили.

— Какво стана? — попита Джеймс.

— Тези негодници! Взривиха стената на тъмницата и изтрепаха половината от хората ми!

— Кой са те? — попита Уилям.

— И аз знам колкото теб, момко. Водачът им е едър мъж с плешива глава и черна брада. Носи на шията си някакъв амулет от кост и размахва грамаден меч.

— Същият е, Джеймс — рече Уилям.

— Кой? — попита капитанът и в същия миг една стрела се заби в каруцата над главата му.

Джеймс погледна към Уилям.

— Този, който уби Талия, дъщерята на Лукас от „Шарения папагал“.

— Дъщерята на Лукас значи. — Гурут въздъхна. — Беше толкова мила. — Той погледна Уилям. — Съжалявам... момко.

— Ще му изтръгна сърцето, капитане — заяви преbledнелият Уилям. — Кълна се, че ще го направя.

— Щом е тъй, сега имаш тази възможност, момко. Тук ни притиснаха здравата, но вие двамата може да опитате да заобиколите тъмницата отзад.

— Къде е шерифът? — попита Джеймс.

Гурут кимна към останките на тъмницата.

— Някъде вътре. Тъкмо идвах на среща с него.

Джеймс поклати глава. Не беше от почитателите на шерифа Уилфред Мине, но го познаваше като съвестен и лоялен служител на принца, а синът му Джонатан бе един от агентите му. Надяваше се, че поне младият Джонатан се е измъкнал невредим.

— Щом шерифът е бил вътре, когато негодниците са взривили тъмницата, не бива да чакаме скоро помощ от двореца — заяви Джеймс.

— Да — каза навъсено Гурут. — Ще имат достатъчно време да осъществят пъкления си замисъл — какъвто и да е той. Досега не бях виждал някой да вдига във въздуха тъмница, за да проникне в нея — обикновено напъват в обратната посока.

— Сигурно защото им трябва някой, който е вътре — подметна Джеймс.

— Смяташ, че Лукас е в тъмницата? — попита го Уилям.

— Може би — отвърна Джеймс. — Няма да узнаем отговора, докато не влезем и ние.

— По-добре оставете жената при нас, докато дойде подкрепление — посъветва ги Гурут.

— Благодаря за загрижеността — отвърна сухо Яжара, — но мога сама да се грижа за себе си.

— Както желаете. — Капитанът сви рамене.

Приведени, тримата изтичаха назад по пътя, по който бяха дошли, и излязоха на кръстовището, където вече бяха извън обсега на стрелите. Изправиха се и се затичаха.

Скоро се озоваха от задната страна на градската тъмница, където зееше още една грамадна дупка.

— Това трябва да е от втората експлозия — отбеляза Уилям.

— По-скоро от първата — поправи го Яжара. — Атакували са от две страни.

— Е, скоро ще узнаем какво е станало — рече Джеймс, приведе се и се шмугна през стената в помещението на пазачите.

Очакваше всеки момент да бъде посрещнат със залп от стрели. Вместо това се натъкна само на двама души, които претършуваха джобовете на убитите стражари. Единият издъхна още преди да се обърне към Джеймс, вторият бе покосен от меча на Уилям. Джеймс даде знак да не вдигат шум, застана от едната страна на вратата и махна на Уилям да заеме позиция от другата. Яжара се прилепи до стената на крачка зад Джеймс. Едва тогава скуайърът надникна през отвора. Петима-шестима мъже, въоръжени с лъкове и арбалети, бяха заели отбранителна позиция и обстрелваха всичко, което се движеше зад отвора в стената. Ясно беше, че целта им е да задържат Гурут и хората му, докато някой друг вътре свърши онова, заради което е дошъл.

Джеймс погледна към Уилям и Яжара, после към вратата за долния етаж, където бяха разположени останалите килии. Знаеше, че оттам тръгва второ стълбище, свързващо предното помещение с квартирата на шерифа и тъмничната канцелария. Кой път бе избрал едрият мъж? Нагоре или надолу? Така или иначе, за да се справят с него, щеше да им е необходима помощта на Гурут, а това означаваше, че първо трябва да обезвредят стрелците.

Джеймс вдигна три пръста, но Яжара поклати глава и се тупна в гърдите, за да покаже, че иска тя да предприеме първия ход, Джеймс погледна към Уилям, който повдигна рамене, после кимна на Яжара.

Магьосницата пристъпи напред, вдигнала дясната си ръка високо над главата; с лявата стискаше тоягата. Джеймс пак настръхна от концентрацията на магична сила. Златисто сияние обгърна тялото на жената, придружено от едва доловим пукот, после сиянието се събра в малка сфера, която почти се побираше върху дланта ѝ. Яжара запокити сферата нагоре и тя се превърна в топка от светлина и тупна в средата на мъжете с лъковете. В същия миг те изпуснаха оръжията си, свлякоха се на земята и се загърчиха в мъчителни спазми. Само двама останаха невредими и дори се опитаха да се обърнат, но Уилям и Джеймс вече скачаха към тях. Осъзнали, че лъковете им са неподходящи за бой от близко разстояние, те ги хвърлиха и измъкнаха затъкнатите в коланите кинжали. Джеймс посече първия, а Уилям настигна втория, който се опита да се измъкне, и го повали с един удар. Забелязали промяна в ситуацията, капитан Гурут и хората му мигом щурмуваха отвора в

стената. Останалите непознати, все още обезсилени от атаката на магьосницата, побързаха да вдигнат ръце.

Гурут нареди на двама от шестимата си войници да пазят пленниците и се обърна към Джеймс.

— Едва ли са били само тези тук. Аз ще поведе хората си към долния етаж, а ти и твоите приятели проверете горе.

— И кой според теб трябва да е там?

— Само момчетата от смяната и един писар, Денисън. Шерифът и помощниците му спят в квартирите си. Но като гледам касапницата тук, съмнявам се някой от тях да е оцелял. — Той се почеса по брадата. — Идеално замислено нападение. Знаели са точно кога да ударят, за да срещнат минимална съпротива. — Той махна с ръка и тръгна към стълбището, водещо към долния етаж. Двама от войниците го последваха, като се озъртаха уплашено.

Джеймс кимна на Уилям и Яжара да го придружат и тримата се заизкачваха по стълбата към горния етаж на тъмницата. Тъкмо когато стигнаха средата, се разнесе още една оглушителна експлозия, която ги накара да спрат.

През отвора в горния край на стълбата нахлу дим и прахоляк, а когато тътнежът утихна, чуха гласа на капитан Гурут:

— Насочват се към северната порта!

— След тях! — извика Джеймс без капчица колебание. Тримата се промушиха през отвора в стената и се озоваха на просторна и оживена улица. Джеймс погледна към северната порта и забеляза някакъв едър мъж — стърчеше поне една глава над минувачите. Той си пробиваше безцеремонно път през тълпата, събрала се да види какво става в тъмницата. Джеймс, Уилям и Яжара се втурнаха след него.

Малко преди да стигнат тълпата, Джеймс погледна през рамо и видя, че Гурут и хората му са се счепкали с няколко наемници.

— Останахме само ние! — извика той на Уилям и Яжара.

Зяпачите, които току-що бе разблъскал едрият мъжага, бяха разбутани отново — този път от Джеймс и приятелите му.

— Дайте път! — викаше Джеймс. — Държавни дела!

Тъй като гласът му почти не се чуваше в шумотевицата, се наложи Уилям, който бе по-едър и плещест от него, да излезе напред и да пропраща път.

— В името на принца, дайте път! — викаше Уилям.

Ала вече бяха изгубили няколко безценни минути и едрият мъж се бе скрил от погледите им. Тъкмо когато приближаваха кръстовището с пътя, водещ към северната порта, отекна поредната мощна експлозия, последвана от викове и болезнени писъци.

Стигнаха ъгъла и видяха голяма двуетажна сграда, обхваната от пламъци. От долните прозорци струеше дим, а по стените пълзяха огнени езици.

— Боже! — възкликна Джеймс. — Той е запалил сиропиталището! Четири жени и един мъж изкарваха уплашените деца през предната врата. Джеймс изтича при тях.

Мъжът се обърна, хвана го за ръката и извика:

— Някой подпали сиропиталището! Хвърлиха граната през прозореца! — Той посочи с разтреперана ръка. — Лумнаха пламъци и едва успяхме да се измъкнем.

— Има ли деца вътре? — попита Яжара.

Вместо отговор откъм втория етаж долетя писък. Мъжът се закашля и обясни мъчително:

— Опитвах се да се кача горе, но пламъците ми преградиха пътя.

— Колко деца има там? — попита Уилям.

— Три — отвърна с плач една от жените. — Тъкмо ги виках за вечеря, но тези горе се забавиха...

— Ще се опитам да направя нещо — заяви Яжара.

— Какво? — попита Джеймс.

— Зная едно заклинание, което пази от топлината, стига да не се допираш до пламъците. Но е доста краткотрайно.

— В такъв случай го използвай веднага, жено — подкани я мъжът от сиропиталището. — Инак нещастните хлапета са обречени.

Уилям понечи да си свали ризницата, но Джеймс го спря.

— Почакай, аз съм по-бърз от теб. А и не нося ризница. — Той подаде рапирата си на Уилям и заяви: — Готов съм.

— Заклинанието ще те пази от огъня — обясни му Яжара, — но трябва да внимаваш да не вдишваш дима. — Тя извади носна кърпичка и му я подаде. — Сложи си я пред носа и устата.

После затвори очи, сложи дясната си ръка на рамото на Джеймс, а опакото на лявата опря в челото си. Промърмори нещо полугласно, сетне добави:

— Готово. Произнесох го. А сега побързай, защото няма да действа много дълго.

— Нищо не почувствах — оплака се Джеймс.

— Няма какво да чувстваш.

— Но обикновено когато се концентрира магична сила...

— Тръгвай! — почти извика тя. — Нямах време!

— Но...

— Тръгвай де! — повтори тя и го бутна силно.

Джеймс скочи през вратата и се приведе при вида на пламъците, които облизваха тавана. Изненада се, че не усеща никаква топлина. Димът обаче го накара да се закашля, а очите му се насълзиха. Едва сега съжали, че не бе успял да намокри кърпичката на Яжара. Насочи се към стълбата, като се препъваше в преобърнатата маса и столовете.

Скоро стигна горния етаж и почти веднага чу тъничките гласчета на децата, които пицяха и кашляха мъчително.

— Стойте там, деца! — извика им Джеймс. — Идвам да ви взема!

Изтича по коридора и надзърна през първата врата — вътре имаше детски легла, подредени на три реда. Две момчета и малко момиченце се бяха свили в ъгъла, втренчили изплашени очи в разгорелия се наред стаята огън. Момчетата бяха седем-осем годишни, а момиченцето — около четиригодишно.

Джеймс коленичи и протегна ръце.

— Елате при мен.

Децата заобиколиха огъня и се хвърлиха в прегръдките му.

— Ти се покатери на гърба ми — нареди Джеймс на най-голямото от децата, а другите две вдигна на ръце. — Ей, не стискай толкова силно, че ще ме удушиш!

Изправи се и забърза назад към стълбите. Когато наближи площадката, видя, че огънят е обхванал целия долен етаж.

— По дяволите! — изруга безпомощно Джеймс.

Но друг път нямаше. Джеймс се спусна надолу по стълбите, и се втурна право през пламъците, като се опитваше да се движи на скокове. Едва сега осъзна смисъла на предупреждението на Яжара. Не усещаше топлината, но всеки път, когато допираше пламъците, го пронизваше изгаряща болка.

Най-тревожното обаче бе, че таванът над главата му издаваше заплашителни звуци. Всеки момент гредите щяха да рухнат и да смажат всичко — включително него и децата. Димът караше нещастните хлапета да кашлят, а от очите на Джеймс течаха сълзи, които му пречеха да вижда.

— Яжара!... Уилям! — извика той на пресекулки. — Помогнете ми!

— Насам! — долетя мощният глас на Уилям. — Близо си!

Без да се колебае, Джеймс затича натам, откъдето бе долетял гласът. Опитваше се да прескача пламъците, но докато стигне външната врата, стъпалата му бяха сериозно обгорели. Децата също надаваха болезнени писъци, но поне бяха живи. Осъзнал, че най-сетне се е измъкнал, Джеймс рухна на паважа, раздиран от болезнена кашлица.

Две от жените веднага поеха грижата за пострадалите дечица, а Яжара коленичи до Джеймс, за да огледа раните му. След малко каза:

— Нищо сериозно!

— Лесно ти е на тебе — изсумтя Джеймс, втрещил в нея насълзените си очи. — Да знаеш само как боли!

Яжара извърди малко бурканче от чантичката си и каза:

— Това ще ти помогне да не усещаш болката, докато те отведем при някой знахар или монах.

— Какво е? — попита намръщено Джеймс, докато Яжара му мажеше раните.

— Мехлем от пустинно растение, което се среща в покрайнините на Джал-Пур. Моите сънародници го използват за лечение на рани и изгаряния.

Джеймс стана и се огледа.

— Изпуснахме го, нали?

— Да — отвърна Уилям. — Погледни. — Той посочи отсрещния край на улицата, където войници от градската жандармерия разблъскваха тълпата, за да направят място на верига мъже, които си подаваха кофи с вода. Сиропиталището не можеше да бъде спасено от пламъците, но хората се опитваха да преустановят разпространението на пожара из целия квартал. — Това са постовите от градската порта. Предполагам, че негодникът се е измъкнал необезпокояван.

— Що за чудовище би подпалило сиропиталище, за да се измъкне в суматохата? — попита Яжара.

— Същото, което би взривило тъмницата, за да проникне в нея — отвърна Джеймс. — Но по-добре да се върнем и да установим заради кого е станала тази работа. — Той закрачи обратно към разрушената тъмница.

От двореца бяха дошли войници, за да подсилят градската жандармерия около затвора. Джеймс току-що бе узнал, че шерифът Уилфред Мине и шестима от хората му са загинали. Джонатан, синът на шерифа, стоеше наред централното помещение и оглеждаше опустошенията. Джеймс наскоро бе вербувал младия мъж да работи за новоизграждащата се шпионска мрежа на принца. Скуайърът положи ръка върху рамото на Джонатан и каза:

— Съжалявам за това, което трябваше да преживееш. Двамата с баща ти не можехме да се наречем приятели, но аз го уважавах, защото беше човек на думата и дълга.

— Благодаря — отвърна преbledнелият Джонатан. — Искам да се прибера вкъщи. А и трябва да съобщя на майка ми.

— Да, разбира се, върви — кимна Джеймс. Не се съмняваше, че скоро Джонатан ще се възстанови от удара. Младежът беше способен и уравновесен и той се надяваше и за в бъдеще да може да разчита на него.

Приближи се Гурут и попита:

— Изпуснахте ли го?

Джеймс показва обгорелите си ръце.

— Негодникът запали сиропиталището.

— Мда, отдавна не си бях имал работа с такова животно — изсумтя Гурут. — Да знаеш само какво е там долу... — Той посочи към подземния етаж на тъмницата.

Джеймс сметна, че ще е най-добре, ако види сам. Кимна на другарите си да го последват и слезе по стълбите. Подземната част на затвора бе разделена с решетки на осем килии — две големи за дребните риби и още шест единични, в които да се държат по-важните престъпници.

Застаналият на пост жандарм отдаде чест, като видя Джеймс, и рече:

— Гледката не е от приятните, скуайър. Има само един оцелял — в последната килия.

Джеймс не знаеше дали да вярва на очите си. Жандарми изнасяха трупове от двете големи килии. Джеймс почти веднага си изгради представа за случилото се. Едрият мъж се бе спуснал по стълбите, може би следван от хората си, а може би сам, и се бе натъкнал на две заети килии и шест празни. Първо бе отворил една от големите. Решетестата врата се въргаляше на пода и Джеймс предположи, че я е изтръгнал с пантите.

На пода на килията лежаха три окървавени трупа; четвъртия тъкмо щяха да го изнасят. Тримата бяха посечени бързо и ефикасно, но четвъртият... Джеймс поклати глава. Сякаш някой си бе поставил за цел да го накълца на ситни парченца. Очите върху окървавената и почти отрязана глава бяха изцъклени, а лицето — застинало в маска на ужас и безмерно страдание. Целият под бе опръскан с кръв.

Джеймс погледна крадешком към Яжара и видя, че тя разглежда сцената с безизразно лице. Уилям бе пребледнял, макар че и преди бе виждал мъртъвци.

— Кой би могъл да направи подобно нещо? — попита младият лейтенант.

— Същият, който убива сервитьорки и подпалва сиропиталища — отвърна Яжара.

Джеймс коленичи до трупа и каза:

— Този го познавам. Казва се Кнут. Пират е, подвизава се по крайбрежието и от време на време прескача до града да продаде заграбеното. Умен копелдак... всъщност очевидно не чак толкова умен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Уилям.

— Имам една идея, но ще я запазя за себе си, докато не събера още информация — отвърна Джеймс. Погледна с едва забележима усмивка спътниците си и добави: — Не искам да ви изглеждам глупак, ако греша.

Изправи се, повика един от пазачите, посочи килията с единственият обитател и попита:

— Този за какво е тук?

Пазачът повдигна рамене.

— Не можахме да измъкнем много от него. Предполагам, че е някой местен пияница, скуайър. Изплашен е до смърт.

Джеймс махна на другарите си да го последват, мина по коридора и застана пред килията. Пияницата се бе вкопчил в решетките, сякаш се боеше да ги изпусне. Косата му бе побеляла, лицето — бледо и изпито от безбройните пиянски нощи. Очите му бяха подпухнали и притворени.

— Богове, богове — повтаряше той като в транс. — Успокой се, опитай се да се успокоиш де! Ей сегичка ще дойдат. Още малко и са тук... трябва да дойдат...

— Скочи? — повика го Джеймс.

Мъжът отвори очи и подскочи уплашено.

— Джими! — възкликна той, като видя кой стои пред него. — Дала да те поживи! Дошъл си да ме спасиш!

— Не бързай, старче. Видя ли какво се случи?

— Ами да, че как, ама разбира се! — запелтечи уплашено пияницата. — Видях, че как, всичко видях аз. Ама бих предпочел да ме привикат в Залата на Лимс-Крагма, вместо да бях гледал какво става тук!

— За Кнут ли говориш?

Скочи закима уплашено.

— Точно Кнут беше. Ти го знаеш, пират, навърта се край Носа на вдовиците. Все се хвалеше тоя хитрец, че нямало да увисне на бесилото. Самият принц щял да му подпише помилването, като чуе каква тайна пазел...

— Каква тайна? — попита Джеймс.

— Убий ме, ако знам, Джими. Кнут не щя да ми каже. Ако питаш мен, беше за някакво съкровище. Кнут трябва да го е скрил. За това е цялата работа, да знаеш.

— Кажни ни какво стана — намеси се Яжара.

Скочи погледна към Джеймс.

— Ще ме пуснеш ли да си вървя?

— Ако ми хареса това, което чуя — отвърна Джеймс.

— Амии — поде Скочи, — първо се чу онзи трясък отгоре, като че боговете блъскаха с юмруци по тъмницата. Разлюляха я цялата. Седях си на нара, ама едва не си ударих главата в покрива. Направо си изкарах акъла, да знаеш. А през това време гледам как оня тип слиза по

стълбата. Грамаден мъжага, с брада и белег през едното око, с другото гледа на кръв. Кнут му казваше „Мечище“.

— И после какво? — подкани го Уилям.

— Ами Кнут значи започна да се кълне, че не бил го предал и тям подобни. Онзи уж му повярва, после протегна ръце и откъсна вратата. Влиза вътре значи, спокоен като планина, вади меча и хоп — посече другите трима нещастници. После нареди на Кнут да го последва, Кнут тръгна след него, а онзи се извърна, сграбчи го за гърлото и го вдигна във въздуха. Кнут риташе и квичеше като прасе, дето го колят, а онзи, Мечището де, все повтаряше: къде е, та къде е. Къде си го скрил? Какво направи с него?

— И после? — попита Яжара.

— Кнут все крещеше, че не бил направил нищо. Мечището му каза, че е лъжец, и започна да го реже, кълцаше го парче по парче. Дори не чакаше да чуе има ли отговор. Спря чак когато отгоре се чу шум от битка. После изрева като животно и разкъса каквото беше останало от Кнут на части. Да ти кажа — продължи Скочи шепнешком, — жив съм само защото онова чудовище изтича нагоре. Той е безумец, Джими. И друг път съм виждал силни мъже, но не като този. Виждал съм и умопобъркани, но пак не като него. — Той вдигна очи към Джеймс. — Сега ще ме пуснеш ли?

— Освободи го — обърна се Джеймс към пазача.

Тъмничарят извади ключ и отвори вратата.

— Благодаря ти, Джими — запелтечи пияницата. — Никога няма да го забравя.

— Гледай да е така, Скочи.

Докато затворникът се качваше по стълбите, Джеймс се обърна към спътниците си.

— Някакви предложения?

— Този Кнут да не е предал Мечището? — попита Яжара.

Джеймс кимна.

— Какво може да е търсел едрият? — попита Уилям. — Трябва да е нещо много важно, след като заради него се случиха всички тези неща.

— И аз това си мислех — въздъхна Джеймс. — Да идем да видим дали Гурут не е узнал нещо повече. В едно обаче не се съмнявам.

— И кое е то? — попитаха едновременно Уилям и Яжара.
— Че Арута няма да е никак доволен.

ГЛАВА 4

ТАЙНИ

По стълбата се спусна войник.

— Капитане, открихме един оцелял. Денисън — докладва той.

Джеймс погледна Гурут, който кимна в знак той да поеме разследването и махна на Яжара и Уилям да го последват.

На горния етаж цареше същата невероятна бъркотия. През вратата се виждаше дупката в отсрещната стена, откъдето Мечището бе напуснал тъмницата.

На един от столовете седеше писарят Денисън, опрял мокра кърпа на челото си. Той вдигна глава и рече:

— Хвала на Дала, защитница на слабите и немощните. Кой знае какви ужаси ме чакаха, ако не се бяхте появили навреме.

— Какво стана? — попита Уилям, като оглеждаше стаята.

— Събори ме една гръмотевица, а после ме друсна и още една. Бях се скрил под масата, но тя се строши и ме фрасна по главата. — Той почеса голямата цицина на челото си. — По лицето ми се стичаше кръв, та като влязоха, се престорих на умрял. Избиха всички тъмничари в спалното. — Той посочи вратата към най-голямото помещение на приземния етаж. — Имаше един от тях, със силен басов глас, който издаваше заповедите. Не можах да го видя, но зърнах един от хората му.

— Позна ли го?

— Мисля, че да. И преди съм го виждал. Беше заместник-боцман при Сърдития Майкъл, пирата.

Джеймс присви очи. И друг път си бе имал работа с лъжци, а този не беше от най-добрите.

— Сърдития Майкъл, казваш? И откъде един законопослушен гражданин като теб ще познава пирата?

Писарят премигна уплашено и отвърна:

— Ами... навремето си падах по чашката... е, само понякога де... та се случваше да се отбивам и в кръчмите край пристанището.

Но пък може и да греша. Всичко се случи толкова бързо — погледнах само за миг и пак затворих очи. Нищо чудно да е бил някой друг... — привърши той с разтреперан глас и се огледа гузно.

— Едно не мога да разбера. — Джеймс впи поглед в него. — Как си останал невредим, след като са избили всички? При това са действали доста методично.

— Ами, нали ви казах, сър, престорих се на умрял.

— Странно, че не са проверили по-внимателно — подхвърли хладно Яжара.

Джеймс кимна на Уилям, после пристъпи напред и сграбчи писаря за реверите.

— Повече от странно е, че всички присъстващи в тъмницата са били избити — всички, с изключение на теб и пияницата от долния етаж.

— А пияницата е оцелял само защото е бил в друга килия — добави Уилям.

Джеймс гласна писаря към стената.

— Нападателяте са знаели съвсем точно кога да ударят. Кой познава разписанието на дежурните?

— Шерифът! — отвърна пребледнелият писар. — И заместниците.

— И ти! — добави Уилям и се наведе над писаря. — Едно момиче лежи мъртво в странноприемницата, недалеч оттук. Момичето, което обичах! Струва ми се, че казваш по-малко, отколкото знаеш, така че се чудя дали да не ти източа кръвчицата.

Писарят трепереше като лист на вятър и местеше поглед по лицата им.

— Истина е, господа, нямам ни най-малка представа.

Уилям измъкна кинжала си и го опря в шията на писаря. По острието се плъзна капка кръв.

— Лъжеш! Кажи си молитвата!

— Не, почакайте! — пропищя писарят. — Ще кажа. Ще кажа. Само не ме убивайте!

Джеймс пристъпи напред, сякаш се готвеше да дръпне Уилям настрана, и попита с безизразен глас:

— Ти познаваше ли този човек — Мечището?

Денисън кимна примирено.

— Имали сме вземане-даване. Той ми подмяташе по някоя корона, а аз го информирах, когато прибират при нас негови хора. После ги пусках на свобода, без никой да забележи. Не зная за какво му беше нужен на Мечището онзи пират, Кнут, но ужасно се ядоса, като разбра, че е при нас.

— И каква е тази тайна, дето Кнут пазел и заради която станаха всички тия убийства?

Писарят се разсмя уплашено.

— На Мечището не му трябва много, за да започне да убива. Готов е да трепе, без да му мигне окото. Не зная обаче защо му беше притрябвал Кнут. Открих само, че Кнут е държал стая в „Хапещото куче“, но така и не можах да кажа на Мечището, защото той и хората му почнаха да колят наред.

— И сега няма да имаш възможност да му кажеш — заяви Уилям, обърна кинжала и стовари дръжката му върху темето на писаря. — Ще наредя на капитана да го прибере на топло — заключи той.

Джеймс кимна.

— И да не разговаря с никого.

— Странна история. — Яжара замислено поклати глава.

— Не зная каква е била тайната на Кнут, но, изглежда, Мечището ужасно много е държал да я узнае — заговори Джеймс. — Да не се казвам Джеймс, ако до утре заранта Арута не обяви награда от десет хиляди златни суверена за главата на Мечището. И тогава всички, които служат при него, ще се замислят дали да не го предадат и да пипнат голямата награда.

— А ние какво ще правим?

— Първо ще напиша бележка на Арута. — Джеймс се приближи към писалището. — После ще прегледаме цялата документация, в случай че нашето приятелче от долния етаж е оставило нещо, което да ни бъде от полза. А след това ще започнем да търсим две неща.

— Първото е тайната на Кнут. — Яжара го погледна и вдигна един пръст.

Джеймс кимна и вдигна два пръста.

— А номер две: Лукас. Бащата на Талия. Не бих се изненадал, ако едното ни отведе при другото.

„Хапещото куче“ беше кръчма със съмнителна репутация, каквито се срещаха доста край крондорското пристанище.

— Не бих казал, че ми е любимото местенце — бе коментарът на Джеймс.

Уилям се подсмихна.

— Бях чувал друго за младежките ти години.

Джеймс се пресегна и отвори вратата.

— Внимавай какви ги дърдориш вътре. Тук едва ли ще сме добре дошли.

Той влезе, следван от другите, които мигом разбраха какво има предвид. Очите на всички присъстващи бяха втренчени в Уилям, по-скоро в униформата на гвардеец, която носеше. Не пропуснаха кървавите петна и прахоляка.

В дъното на помещението имаше висока кръгла маса, около която стояха група мъже. Ако се съдеше по дрехите и обувката им, бяха все моряци.

Трима други, вероятно работници, които клечаха край огнището и се грееха, също изгледаха внимателно новодошлите.

Близо до вратата двама тежковъоръжени мъжаги млъкнаха веднага щом съгледаха влезлите.

За един продължителен миг в помещението се възцари тишина, после разговорите бяха подхванати отново. Джеймс фиксира с поглед съдържателя и се приближи към него.

— Какво искаш, мътните те взели? — бе топлото посрещане.

Джеймс се ухили. Уилям познаваше тази усмивка. Обикновено означаваше, че предстоят неприятности.

— Пиячка за мен и хората ми.

Съдържателят беше чернокос мъж с гъста коса, която изглеждаше, сякаш не е виждала гребен от години. Имаше изпития вид на човек, който доста често посяга към чашката. Той постави три халби на бара и изръмжа:

— Това ще ви струва шест гроша. Пийте и се махайте, тук не обичаме доносници.

— Колко е любезен — промърмори Яжара, докато посръбваше от ейла. Оказа се не само разреден, но и горчив и тя го остави.

— Теб ли наричат Пит Късметлията? — попита Джеймс.

Пухкавото лице се разцепи в усмивка.

— Тъй де, на мен ми викат така, значи, сигур щото много ми върви по тънката част. — Той намигна на Яжара и допълни: — Намини да ме видиш по-късно, сладурано, ще ти покажа с какво плаша дамичките.

И сложи ръката си върху нейната. Тя се усмихна, наведе се към него и прошепна:

— Ако не ни помогнеш да открием онова, дето го търсим, скоро няма да има с какво да ги плашиш.

Пит се захили и показва два реда нащърбени зъби, което никак не допринесе да стане по-привлекателен.

— Огън жена си ти. Да знаеш, че много обичам таквиз кат' теб.

— Чухме, че един тип на име Кнут държал стая тук — намеси се Уилям.

— Кнут ли? — завъртя глава Пит. — Кнут ли казахте? Щото нещо недочувам напоследък, а и паметта ми не е каквата беше. — Той постави длан зад едното си ухо.

Джеймс се огледа и видя, че неколцина от присъстващите внимателно следят разговора им. Познаваше добре това място и не се съмняваше, че ако се опитат да попритиснат Пит, ще стане голям бой. Той извади от кесията на колана си две жълтици и ги сложи на тезгяха. Лицето на Пит мигом се проясни.

— А, тъй де, изведнъж взех да си спомням! — Той снижи глас: — Знам го аз стария Кнут. Дребен пират, но го биваше да се оправя в живота. Е, поне докато онези тъпацы, жандармите, не го прибраха на топло. — Той погледна към Уилям. — Без да се обиждаш, братче.

— Няма... поне засега — обеща Уилям. — Та този Кнут да е говорил нещо по-необичайно през последните няколко дни?

Пит не отговори. След известно време Джеймс сложи на тезгяха още една монета. Отново тишина и той измъкна четвърта жълтица. Пит прибра златото и продължи:

— Ха! За човек като него, дето обичаше да си попийва, кой може да каже кога казва истината? Но ще ви кажа, че не го бях виждал толкоз уплашен и когато онези типове, жандармите, го пипнаха, изглеждаше облекчен, сякаш точно на това се бе надявал. Мълчеше си и крачеше кротко с тях, а такива кат' него ще дадат мило и драго да не ги тикнат в дранголника. — Джеймс кимна. — Но старият Кнут сякаш

не беше на себе си през цялото време. Първом вдигна голям скандал и се сдърпа тук с едни момчета, дори прасна един от тях в лицето, като се появиха жандармите. Скочи му отгоре, удари го с халбата, даже го изрита в прасеца. Сякаш сам си търсеше белята, ще знаете.

— Може ли да видим стаята му? — попита Джеймс.

Пит се престори на оскърбен.

— Ама какво си въобразявате? Това тук е почтено място! Не мога да позволя всякакви типове да се мотаят из стаите на гостите ми.

Джим подхвърли на бара още две жълтици й прошепна:

— Твоя гост го накълцаха на парчета.

Пит прибра монетите.

— Е, в такъв случай едва ли ще има нещо против. Ето ви ключа. Първата врата отляво след стълбите. Гледайте да не вдигате шум, за да не безпокоите останалите гости. И да не забравите после да ми върнете ключа.

Тримата се качиха по стълбите и се озоваха на неголяма площадка с четири врати, две отпред и по една отляво и отдясно. Джеймс спря пред вратата отляво и пхна ключа в ключалката.

Тъкмо когато завърташе ключа, чу шум отвътре. Отстъпи назад, извади рапирата и изрита вратата. Вътре едър мъжага ровеше в ковчеже, поставено върху неоправеното легло. При шума на отварящата се врата се обърна и измъкна от колана си кинжал.

— Хвърли оръжието! — кресна му Джеймс.

Мъжът подметна кинжала във въздуха, улови го за острието и го запрати по Джеймс.

— Легни! — извика Джеймс и се просна на пода. Кинжалът профуча само на сантиметри над него.

Разнесе се трясък на строшено стъкло и когато Джеймс вдигна глава, видя, че мъжът се е хвърлил през прозорчето, което гледаше към задния двор на кръчмата. Уилям прескочи Джеймс и се озова пръв при прозорчето.

— По дяволите! — изруга той, като надникна навън.

— Какво? — попита Джеймс и застана до него.

Уилям му посочи. Мъжът лежеше проснат на калдъръма под тях. Ако се съдеше по ъгъла, под който бе извит вратът му, със сигурност си го бе строшил.

— Претършувай наоколо — нареди Джеймс на Уилям, — а ние с Яжара ще слезем да го огледаме отблизо.

Когато слязоха в гостната, Пит се опита да ги спре.

— Къде ми е ключът?

— Уилям ще ти го остави, когато свърши — обясни Джеймс. — Тази ли води към задния двор? — Той посочи една врата зад бара.

— Да, защо?

— Защото там лежи труп — отвърна Джеймс и отвори вратата.

Пит опря лакти на бара и въздъхна с безразличие.

— При мен това си е ежедневие, момко.

Джеймс отиде до трупа и клекна до него. Мъжът стискаше в ръката си малка кесийка. Той я измъкна и надникна вътре. Имаше само един ключ.

— Откъде според теб е това? — попита Яжара.

— Не съм сигурна, но ми се струва странно познат.

Появи се и Уилям.

— Горест няма нищо за крадене. Само дрехи.

— За това е дошъл. — Джеймс му показа ключа.

Уилям го взе и се премести на светло, за да го разгледа по-внимателно. После посочи знака в основата на ключа.

— Виждаш ли този символ?

Джеймс го взе и го разгледа отблизо.

— Ами че това е ключът на Лукас! Същият, с който отключва вратата към каналите.

— Значи няма съмнение, че негодникът е търсел точно него — каза Яжара. — Но какво се крие зад всичко това?

Джеймс се чукна с ключа по брадичката.

— Лукас има таен изход към канализацията — в един склад зад бара. Даваше този ключ при нужда и срещу заплащане.

— Значи Кнут е използвал тайния изход на Лукас — рече Уилям. Джеймс кимна.

— Точно така. Вероятно за да скрие съкровището от последния си набег — онова, за което говореше Скови. Същото, дето щяло да му изкара помилване от Арута.

— Как мислиш, дали не е откраднал ключа от Лукас? — попита Яжара.

— Подозирам, че и двамата са били замесени в тази история. Убиецът на Кнут е искал да узнае къде се намира нещо. Предполагам, че става дума за съкровището.

— Значи, когато се е появил Мечището, Лукас е избягал в каналите — обади се Уилям. — Но защо не е потърсил теб или принца?

— Може би не е успял — рече Яжара.

Джеймс поклати глава.

— Лукас е единственият човек, който познава каналите, без да членува при Шегаджиите. Освен мен естествено. Там долу разполага с поне няколко тайни местенца. Сигурно е знаел с какъв човек си има работа — говоря за Мечището. Откакто го познавам, Лукас винаги е вървял по тънката разделителна линия между закона и престъплението.

— И дъщеря му плати цената за това — подметна огорчено Уилям. Джеймс положи ръка на рамото му.

— Факт, с който Лукас едва ли ще успее да се примири, повярвай ми.

— Ако преди това не го открие Мечището — посочи Яжара. — Значи задачата ни е от ясна по-ясна — да намерим Лукас, преди да го намери Мечището.

Джеймс кимна.

— Откъде да започнем? — попита Уилям.

— От каналите, откъде другаде? — засмя се Джеймс.

Пред „Шарения папагал“ имаше пост.

— Саймън? — провикна се Уилям, познал войника. — Какво е положението?

— Засега е спокойно, лейтенант. Изнесоха телата и ги откараха в храма на Лимс-Крагма, за да ги подготвят за последния им път.

— Има ли още пазачи? — попита Джеймс.

— Само Джек охранява задната врата, други няма, скуайър. Тагарт им нареди да отнесат телата в храма. Сигурно не очаква, че някой може да се върне тук. Чакаме довечера да ни сменят други две момчета, за да слезем при останалите.

— Къде да слезете? — попита Джеймс.

— Ами как къде — в каналите, разбира се. Ама Не сте ли чули?

— Какво да чуя? — попита Джеймс.

— Разказва го един тип, дето са го пуснали преди няколко часа от тъмницата. Долу, в каналите, имало скрито пиратско съкровище. Планини от скъпоценни камъни и злато. Каза също, че някакъв пират на име Мечицето нападнал тъмницата, за да узнае от едного там къде точно е съкровището.

— И сега каналите гъмжат от ловци на съкровища — въздъхна Уилям.

— Това е самата истина, лейтенант — кимна Саймън. — Каза ми го един градски жандарм, който мина отгук само преди няколко минути. Говори се, че Шегаджиите се опитвали да прогонят всички отдолу, за да приберат съкровището за себе си.

Джеймс въздъхна.

— Чудя се какво ли още може да се случи, та да ни попречи да открием Лукас.

— А, скуайър, щях да забравя. Разправят също, че долу имало някакво чудовище.

— Шегуваш се, нали? — обърна се Джеймс към Саймън.

— Какво говорите, скуайър? — обиди се войникът. — Преди две нощи открили из залива да плува някакъв труп, целият надъвкан. А после едни типове в „Хапещото куче“ разправяли, че ги нападнал звяр, едър като бивол, с дълги ръце и големи зъби.

— И след всичко това си готов да слезеш долу? — обърна се Яжара към Джеймс.

— Естествено не — отвърна някогашният крадец. — Само дето нямаме друг избор. Ако искаме да заловим Мечицето, трябва преди това да открием Лукас. Имам една идея къде може да се крие. Хайде, да не губим повече време. А ти — обърна се Джеймс към Саймън — прати по някого вест до принца, че сме долу и ще ни е нужно подкрепление.

— Както наредите, скуайър — отвърна войникът. Джеймс понечи да тръгне, но той го спря. — И още нещо.

— Какво има?

— Преди малко плъзна още един слух. — Той се огледа, за да провери дали не ги подслушват. — Някакви типове чак от Рибарското

село се появили от един от каналите и влачели част от своите — изглеждали много зле.

— Шегаджиите? — попита Джеймс, предположил, че рибарите са се натъкнали на Гилдията на крадците.

— Не, не са срещали Шегаджии, скуайър. — Той отново снижи глас. — Твърдели, че ги нападнало онова чудовище, за което ви разказвах. Отишли право в храма на Дала и помолили монасите да се погрижат за ранените им другари.

— Пак ли чудовището? — попита Уилям с нотка на съмнение. — Стига с тия глупости.

Саймън сви рамене.

— Казвам ви каквото съм чул, лейтенант. Било доста едро... два ж човешки бой. Един от рибарите разправял, че ги пресрещнало в тунела и започнало да им троши кокалите.

— Страхотно — завъртя глава Джеймс. — Направо страхотно. — Той махна с ръка и поведе другарите си към задната стаичка, където покрай стените имаше рафтове с припаси. Извади ключа, който бяха открили в стаята на Кнут, и размести няколко чувала с фасул. Отзад се показва врата с ключалка, в която ключът пасна съвсем точно. Едно тихо изщракване им подсказа, че вратата е отключена.

— Наведете си главите, че таванът е нисък — предупреди ги Джеймс. — Уилям, иди намери фенер.

Уилям отиде в гостната и скоро се върна с фенер в ръка.

— Можем да влезем от много места — обясни им Джеймс, — но оттук най-лесно ще проследим Лукас.

Взе фенера от Уилям и ги поведе в мрака.

— Внимателно, тук се спускаме — предупреди шепнешком Джеймс, докато се промушваше през отвора, свързващ складчето на Лукас с един от подземните канали. Обърна се и подаде ръка на Яжара. Уилям скочи последен и стъпи върху нещо, което се размаза под обувката му.

— Каква воня! — оплака се той, докато се опитваше да остърже подметката си в един от щръкналите над високата до глезените вода камък.

Джеймс се обърна към Яжара.

— Опасявам се, че не точно това имах предвид под разходка из града. Но зовът на дълга...

— Наистина ли смяташ, че твоят приятел Лукас е минал оттук?
— попита тя.

Джеймс се заозърта в здрачината.

— Той познава тези канали почти толкова добре, колкото всеки уважаващ себе си Шегаджиия. По времето на Войната на разлома Лукас работеше както с Шегаджиите, така и с контрабандистите на Тревор Хъл. Успя да си спечели уважението на Шегаджиите и те го оставиха на мира. Малцина могат да се похвалят с подобно постижение. Тъй че няма никакво съмнение, че ще се скрие тук, ако усети, че е в опасност.

— Чака ни доста път, така че по-добре да тръгваме — обади се Уилям. — Накъде първо?

— Оттук — посочи Джеймс. — Ще следваме течението.

— Защо? — попита Яжара.

— По-нататък има няколко скривалища на контрабандистите, които и Лукас знае. Почти съм готов да се обзаложа, че се е притаил в някое от тях.

— Знаеш ли къде са точно? — попита Уилям.

Джеймс повдигна рамене.

— Оттогава минаха години, но имам някаква обща представа.

— Обща представа? — повтори иронично Уилям.

— По-добре е от нищо — засмя се Яжара.

Продължиха през тунела. Плясъкът на вода и тътнежът на далечния прибой заглушаваха стъпките им. От време на време Джеймс вдигаше ръка да спрат и се заслушваше.

След близо половин час предпазливо придвижване навлязоха в един по-широк тунел. Отпред се чуваше шум на течаща вода.

— Намираме се близо до централната част на канализацията, където се отварят едновременно десетина тунела. Оттук ще свием по един от каналите, които често използват контрабандистите. Достатъчно е дълбок, та по него да мине и лодка, затова контрабандистите изградиха малък пристан точно под източната градска стена.

— Всъщност някой използва ли го в наши дни? — попита Уилям.

— Освен Лукас ли? Не зная. Малцината, които оцеляха от онези трудни времена, отдавна са си намерили тихи и кротки местенца. Може би Шегаджиите са открили скривалищата, за които ви казах.

Навлязоха в един канал, където шумът от водата се усили още.

— Стъпвайте внимателно тук — предупреди ги Джеймс.

Малко след това се озоваха в кръгло помещение, в което се отваряха шест канала, разположени на равни разстояния, като спици на колело. По тавана имаше отвори от улични канали, през които непрестанно се стичаше мръсна вода. Вървяха внимателно, един зад друг, по тесния перваз покрай мътната вода, тъй като камъните, с които бе облицован подът, бяха покрити със слuzеста мръсотия. Когато подминаха втория тунел, Уилям попита:

— Този накъде води?

— Всеки отвежда към различна част на града — обясни Джеймс, спря и посочи един от тунелите на отсрещната стена. — Онзи там върви право назад, към двореца. Преди доста години един от принцовете решил да подобри системата на градската канализация. Там има един стар резервоар... — той посочи нагоре в мрака, — от който всяка нощ трябва да се изпуска вода, за да промива каналите. Не зная дали работи, или вече не се използва, но... — Той махна с ръка и продължи напред. — Всичко много се промени от времето, когато наминавах насам по-често. Сега дюкянджиите сами прокопават шахти към каналите, за да изливат в тях помията. Кралските инженери естествено разполагат с карти на канализационната система, но те са стари и не отговарят на действителността. Няма да е зле, ако предложи на принца да прати хора, които да проучат как точно стоят нещата тук долу.

Влязоха в третия тунел и Джим отново ги предупреди:

— Бъдете внимателни. Оттук започва територията на Шегаджиите.

Малко по-нататък тунелът се отваряше в ротонда, от която излизаха още два тунела. Край един от отворите се бе подпрял старец, стиснал дълга пръчка, с която ровичкаше из носещите се във водата предмети.

Уилям сложи ръка на дръжката на меча си, но Джеймс го спря.

— Няма страшно. Това е просто един стар клошар — Джек Плъшата опашка.

— Клошар? — подпита шепнешком Яжара.

— Рови боклуците и търси ценни неща. Нямаш представа какво може да се намери тук долу.

Джеймс излезе напред и каза високо:

— Здравсти, Джек.

— Джими, да пукна, ако не си ти. От години не съм те виждал.

От близък поглед Джек се оказа мъж на средна възраст, с отпуснати рамене и мършаво тяло. Косата му бе сплъстена и мръсна, с неопределен цвят. Имаше малка брадичка и безцветни очи, които подскачаха от Джеймс към спътниците му.

— Виждам, че са те назначили за съгледвач — отбеляза Джеймс с усмивка.

Мъжът спря да се преструва, че се интересува от плаващите във водата боклуци.

— Очите ти са все така зорки, синко.

— Какво се носи из въздуха?

— Приказки за кървави убийства и несметно съкровище. Неколцина нещастници вече са пострадали. Говори се, че ще затворят Пътя на крадците.

— И какво искаш да кажеш — попита Джеймс, — че сега трябва да подвия опашка и да се прибера вкъщи, така ли?

— Няма да е зле, ако го сториш, синко. Малко по-нататък има пост на биячите. Не те съветвам да минаваш оттам. Знаеш, че това е територия на Шегаджиите. Големите плъхове ще те излапат за вечеря.

— Въпреки някогашните времена?

— Въпреки тях, Джими. Вярно, че се отърва от смъртната присъда, но все още си белязан, задето напусна Братството, а когато затворят Пътя, отгук могат да минават само Шегаджии.

— Няма ли друг път? — прошепна Уилям.

— Прекалено е дълъг — отвърна Джеймс. — Ще опитаме с преговори.

— И ако не стане? — намеси се Яжара.

— Тогава ще се бием. — Той се обърна към Джек. — Ние търсим Лукас. Да се е мярвал тъдява?

— Крие се, момче, някъде нататък из тунелите, но не мога да ви отведа при него.

— Ами Мечището? — намеси се Уилям. — Някаква вест от него?

— Тоя тип е много опасен — поклати глава Джек. — Слиза насам преди няколко дни — търсеше нещо. Изтрепа сума ти добри хорица. Сега и той има смъртна присъда.

— Има я и от Короната, ама какво от това? — сви рамене Джеймс.

— Това не прави Шегаджиите и Короната приятели, синко — подметна Джек.

— Кой командва там? — попита Джеймс.

— Мейс Боцмана.

Джеймс поклати глава. Мейс Боцмана беше бивш моряк от кралската флота, изгонен от служба заради кражби, след което бе отишъл на работа при Шегаджиите. Беше агресивен и избухлив и двамата с Джеймс не се погаждаха открай време. Мейс бе един от малцината приятели на Смеещия се Джак — бияч, когото Джеймс бе убил при неуспешен опит за покушение срещу принца.

— Значи мирише на як бой — промърмори Джеймс така, че другарите му да го чуят.

— Няма да е необходимо, приятелю — обади се Джек Плъшата опашка, — ако прибегнеш до прословутата си изобретателност. Винаги има нещо, което можеш да предложиш в замяна.

— Например? — попита Яжара.

— Иди и побъбри с Мейс, а когато започне да те заплашва, го попитай кой му дъвче момчетата. Това ще му привлече вниманието.

— Благодаря, Джек — отвърна Джеймс и даде знак на спътниците си да го последват. Свърнаха по левия тунел и в същия миг Джек изсвири пронизително.

— Това пък какво беше? — попита Уилям.

— Джек си връзва гащите — обясни Джеймс. — Ако не вдигне тревога, биячите ще го обвинят, че е преминал на наша страна.

След десетина крачки тунелът се разшири и от двете им страни изникнаха притаени мъже, които бързо ги заобиколиха. Бяха поне шестима, всичките въоръжени до зъби. Едър сивокос мъжага пристъпи в осветения от факла кръг, огледа ги и лицето му разцъфна в усмивка. Гледката не беше от приятните. Имаше малки и зловни очи, провиснала двойна брадичка и подпухнал нос, чупен твърде много пъти, за да прилича на нещо повече от сбръчкана гъба.

— Брей, Джими Ръчицата! — възкликна едрият мъж и плесна с ръце. — Да не си зажаднял за малко болка, момче?

— Идвам да поговорим, Мейс.

— Винаги съм смятал, че дърдориш твърде много, плужек такъв, дори когато беше един от нас. Хванете ги, момчета! — провикна се той и замахна със сопата си към главата на Джеймс.

ГЛАВА 5

ЧУДОВИЩА

Джеймс се наведе.

Сопата профуча на сантиметри над главата му и той извика:

— Мейс! Почакай! Трябва да поговорим!

Яжара бе вдигнала тоягата пред себе си, а Уилям бе извадил меч, но и двамата не бързаха да подхващат бой.

— Хубавичко ще си поговоря аз с теб — нареждаше Мейс и продължаваше да размахва сопата. — Ей с това!

— Кой ти дъвче напоследък момчетата? — викна Джеймс, след като избегна поредния удар.

Едрият мъж замръзна, вдигнал високо сопата.

— Ти какво знаеш за това, момче?

Изведнъж Мейс се бе променил — лицето му бе придобило угрижен вид, което бе доста изненадващо, тъй като открай време Боцмана бе известен като човек, който никога не проявява страх или колебание. Сега отпусна сопата, даде знак на хората си да спрат атаката и въздъхна:

— Добре. Да чуем какво си научил.

— Само, че някой — или нещо — ти отмъква хората и ги оставя... — Джеймс естествено блъфираше. Не знаеше никакви подробности, но предполагаше, че онова, което му бе казал Джек Плъшата опашка, е свързано по някакъв начин с разказите за „чудовища“, предадени от Саймън. Поне засега съветът на клошаря да повдигне този въпрос се бе оказал полезен.

— Смлени — подхвърли един от крадците.

— Смлени — повтори Джеймс.

— Направо е отвратително — намеси се друг крадец. — Изглеждат, сякаш ги е дъвкало някое грамадно животно.

Останалите закимаха.

— И всеки път ги откриваме на различни места — обади се Мейс. — Просто няма никаква връзка между убийствата.

— И от колко време продължава това? — попита Джеймс.

— Ами, трябва да е близо седмица вече — отвърна Мейс.

— Добре, Мейс — каза Джеймс. — Пусни ни да минем и аз ще открия кой избива хората ти и ще се разправя с него.

— Как смяташ да го направиш, след като някои от най-смелите ми мъже си отидоха?

Яжара вдигна ръка и от дланта ѝ литна сфера от синя светлина.

— Проклет да съм! — възкликна един от крадците. — Тази е магьосница!

— И не коя да е — уточни Джеймс, — а придворната магьосница на принца.

Мейс посочи Яжара с пръст.

— Знаеш ли, Шегаджиите не обичат магьосници. Тук долу си имаме свои закони!

Яжара стисна ръка и светлината изчезна.

— Просто извърни за малко глава — посъветва го тя.

— Инак ще доведе тук цял отряд гвардейци — заплаши Уилям. — Няколкостотин души могат да преобърнат това място наопаки, не смяташ ли?

На лицето на Мейс се изписа колебание. Мисълта, че в тази светая светих на крадците могат да се появят няколкостотин тежковъоръжени гвардейци, очевидно му се стори по-страшна от идеята да пусне магьосницата да мине и той кимна.

— Добре, можете да минете. Но ако загине някое от момчетата ми, скуайър, да знаеш, че теб ще държа отговорен. Разчитай на думата ми за това.

— Чух те и те разбрах — рече Джеймс. — Сега може ли да продължим?

Мейс им махна с ръка.

— Добър път, Ръчице. И си отваряйте очите, защото в каналите се срещат не само членове на Гилдията.

— Разбрано. Каква е паролата?

— „Дългурестият“ — отвърна Мейс.

Разделиха се с Шегаджиите и продължиха по тунела. Когато се отдалечиха на безопасно разстояние, Яжара попита:

— Известно ми е, че много хора се боят от магията, но защо Шегаджиите са толкова ревниви към употребата ѝ в подземията?

— Защото крадците разчитат на измамата и уловката. Да си чула някога за крадец, отмъкнал нещо от магьосник?

— Само в приказките — засмя се Яжара.

— Точно това исках да кажа. Ако Арута иска да се отърве от крадците, лесно може да го направи, като наеме още няколко като теб.

— Струва ми се, че надценяваш способностите ми. Също както и те. Бих могла да създам неприятности на някои от тях, и то в ограничен участък, но след като си тръгна, всичко ще се върне постарому.

— Така е, но няма съм твърдял, че опасенията им са основателни? — захили се Джеймс.

— Скуайър — отвърна Яжара, като го погледна внимателно, — бях чувала, че си доста обигран за човек на твоята възраст, но сега виждам, че си прозорлив като мъдрец.

Сега вече беше ред на Уилям да прихне, докато Джеймс се чудеше дали забележката е комплимент, или подигравка.

На два пъти ги спираха групи въоръжени мъже. След като подминаха и втората, Джеймс подметна:

— Тези са се сдърпали с някого съвсем наскоро.

Уилям кимна.

— Двама от тях може и да не изкарат до сутринта.

— Сега накъде поемаме? — попита Яжара.

— Откъдето идвахте — отвърна Джеймс.

Продължиха, навлизайки все по-надълбоко в тунела.

Шумът на буйно течаща вода им подсказа, че приближават поредния пълноводен канал.

— Това е първоначалното корито на реката — обясни Джеймс. — Облицовано е с камъни при един от предишните принцове. Казват, че някога реката течала на повърхността ѝ дори може би я използвали за плиткогазеци шлепове.

Уилям се приближи към стената и я огледа.

— Изглежда доста стара. Я вижте! — Той посочи камъните. — Прилича на крепостна стена.

— Вярно е, че няма нито дръжки, нито стъпенки — съгласи се Джеймс.

— Ако наистина е крепостна стена, как се е озовала толкова дълбоко под земята? — попита Яжара.

— Хората строят открай време — сви рамене Джеймс. — Поне половината от тунелите приличат на стари пътища, а централната ротонда малко наподобява древен резервоар за вода.

— Невероятно — възкликна Яжара. — И горе-долу каква възраст му даваш?

— Крондор е бил построен преди четиристотин години — каза Джеймс. — Плюс-минус някоя и друга седмица.

— Доста млад град — по кешийските стандарти — засмя се Яжара. Джеймс повдигна рамене и закричи напред.

— Оттук.

Тъкмо когато свиваха зад ъгъла към следващия пасаж, нещо претича в здрача недалеч пред тях — в самия край на осветения от фенера кръг.

— Какво беше това? — попита Уилям и постави ръка върху дръжката на меча.

— Беше доста голямо — отвърна Яжара. — По-високо от човешки бой.

Джеймс извади рапирата си от ножницата.

— Каквото и да е, трябва да сме нащрек.

Продължиха предпазливо напред, докато стигнаха кръстовището, където бе изчезнала фигурата. Нататък продължаваха два ръкава — единият дълъг като коридор, а вторият — съвсем къс и задънен.

— Ако чудовището се придвижва във водата — заговори Уилям, — това би обяснило защо е толкова трудно да бъде открито.

— И защо се мести толкова бързо от едно място на друго — отбеляза Джеймс. — Сега наляво.

Продължиха все така внимателно и след десетина крачки забелязаха недалеч пред тях зеленикаво сияние.

— Настръхвам — прошепна Яжара. — Наблизо има магия.

— Благодаря за предупреждението — отвърна Джеймс.

Яжара извади нещо от торбичката на колана си.

— Когато ви кажа, лягайте на земята и си покрийте очите.

— Разбрано. — Джеймс и Уилям кимнаха.

Приближиха се още малко към светлината и видяха, че иде откъм врата в каменната стена. Джеймс пръв надникна през вратата и

замръзна, втренчил поглед в картината, която се разкри пред него. На пода се въргаляха човешки кости, примесени със скелети на плъхове и други дребни животни. С помощта на парцали и сламеници бе измайсторено просторно леговище, в което бяха положени няколко едри кожени предмета, дълги колкото човешка ръка. Тъкмо те пулсираха със зловеща зеленикава светлина.

— Милосърдни богове! — възкликна Яжара. Едва сега Джеймс започна да схваща смисъла на онова, което виждаше. В кожените чували, за каквито ги бе взел отначало, се виждаха малки.

— Това са бебета! — ахна магьосницата, затвори очи и подхвана някакво заклинание. След малко ги отвори и промълви: — Няма съмнение, че става въпрос за черна магия. Трябва да разрушим това място. Закрийте си очите!

Двамата мъже обърнаха гърбове на вратата, а през това време Яжара хвърли предмета, който бе извадила от торбичката. Ярkobяла светлина озари помещението и те почувстваха вълна от силна топлина.

При внезапния блясък се разкри затъмненият далечен край на тунела. Там стоеше причудлива, зловеща, сгърбена фигура на някакво същество, което надвишаваше почти наполовина нормалния човешки бой. Върху широките рамене бе разположена уродлива карикатура на човешка глава с изпъкнала челюст и зъби, дебели колкото палци. Лъскавите черни очи се ококориха от изненада при изблика на светлина. Ръцете на тварта висяха почти до пода, пръстите на краката ѝ бяха свързани с набръчкани перкоподобни ципи.

Секунда по-късно съществото нададе рев и се втурна в атака.

Джеймс и Уилям вече се бяха приготвили за бой, а Яжара тъкмо се извъръщаше.

Само с няколко скока съществото се озова пред тях и Джеймс мигом измъкна от пояса си кинжала и го запрати напред с лявата си ръка. Острието се заби в гърдите на чудовището, което почти не забави крачка, макар че нададе болезнен и гневен рев.

На светлината, идеща откъм огъня зад тях, те забелязаха, че тялото му е покрито и с други зеещи рани. Битките с останалите обитатели на подземния свят бяха изтощили и обезкървили чудовището.

Уилям насочи меча напред към гърдите на чудовището, но вместо да се наниже на острието, както той се надяваше, създанието

спря и размаха грамадните си ръце. Едната от тях профуча на сантиметри над главата на Джеймс и сигурно щеше да я отнесе, ако скуайърът не бе приклеknал навреме. Юмрукът на чудовището се блъсна в стената и ако се съдеше по звука, бе почти толкова твърд и здрав, колкото тухлата.

Яжара произнесе някакво заклинание и протегна ръка напред. На челото на чудовището се поява малка светла точка, която бързо се разширяваше и почервеняваше. Създанието внезапно изрева от болка и вдигна перкоподобните си ръчища, за да прикрие лицето си.

Уилям мигом се възползва от удалата му се възможност — скочи напред и замахна с цялата сила на яките си ръце и с тежестта на масивното острие. Мечът се заби дълбоко в гърдите на чудовището. Чу се болезнен писък.

Джеймс заобиколи спътника си и посече създанието през шията. Чудовището рухна бездиханно на земята.

— Какво беше това? — промълви задъхано Уилям.

— Нещо, което не е създадено от природата — отвърна Яжара.

— Значи е дело на човешки ръце? — попита Джеймс, като заобикаляше предпазливо трупа.

Яжара коленичи и докосна единия плавник, после прокара ръка по надвисналите над очите вежди. Накрая се изправи и двамата видяха, че очите ѝ са насълзени.

— Това беше бебе.

Уилям едва не се задави.

— Това е било бебе?

Яжара се обърна и закрачи обратно по коридора.

— Трябва да се махна оттук — подхвърли тя през рамо със сподавен глас.

Уилям тръгна след нея.

— Почакайте! — извика им Джеймс.

Още преди да стигне кръстовището, Яжара спря и се върна при тях.

— Тук има някакво зло, пределите на което надхвърлят всякакво въображение. Съществува едно разклонение на Нисшия път, което на древния език наричат Арикен Витрус. Това означава „тайно познание за живота“. Когато се използва за добро, от него се очаква да открие причината за някое заболяване или смърт, или да намери лек за

недъгавост. Но когато целта му е да си стори зло, то може да породи творения като това тук.

— Бебета? — повтори Уилям. Яжара кимна.

— Деца, откраднати или купени часове, след като са били родени, и поставени в тези „чували“, за да бъдат подложени на чудовищна метаморфоза, последствие от прокълнати магьоснически умения.

— Значи чудовището, което убихме, е само първото от люпилника? — попита Джеймс и неволно потрепери.

— Това бедно създание не е чудовище — възрази Яжара. — Чудовище е този, който го е сътворил. — Тя го погледна. — Някъде в Крондор се е притаил магьосник, който практикува черни магии. Някой, който не мисли доброто на принца и неговия град.

Джеймс затвори очи.

— Не ни стигаше Мечището — въздъхна той. — Но всяко нещо с времето си. Първо ще намерим Мейс и Джек Плъшата опашка, а после ще потърсим Лукас.

Обърнаха се и тръгнаха обратно по пътя, по който бяха дошли.

Докато вървяха, Яжара каза:

— Това създание не може да е било отдавна там.

— А Мейс каза, че проблемите им започнали преди около седмица — замислено каза Джеймс.

— Може би неговият създател е искал да провери дали магията му ще свърши работа, преди да продължи в същата насока — обади се Уилям.

— Мисля, че си прав — съгласи се Яжара. — А това означава, че магията му е много силна, защото не само променя човешката форма, но и действа бързо — в рамките на няколко дена.

— Значи създанието наистина е било бебе — рече Джеймс. — И в двата смисъла.

— Да, при това изпитваше силно страдание — каза Яжара натъжено. — Ето заради такива неща започват да ни мразят хората. Ще пратя вест на магистър Пъг: трябва да го информирам, че в Крондор е пристигнал силен и опасен магьосник.

— Бих оставил това на принца — посъветва я Джеймс. — Арута предпочита сам да си върши нещата. Ако сметне, че е необходимо да информира Звезден пристан, ще го направи.

— Разбира се — отвърна Яжара. — Смятах само да посъветвам Негово височество да прати вест на магистър Пъг.

Известно време крачеха мълчаливо, като от време на време спираха и се заслушваха напрегнато в сумрака. Най-сетне стигнаха мястото, където ги бе спрял Мейс с хората си.

— Отишли ли са си? — попита Уилям.

— Наблизо са, повярвай ми — отвърна Джеймс, без да спира. Стигнаха до широкия канал, където Джек продължаваше да рови с пръчката си из боклуците.

— Виждам, че се връщате живи и здрави — посрещна ги той ухилено. — Скуайър, мисля си, че това заслужава една малка награда.

Джеймс не отговори, а само се подсмихна.

— А какво ще кажеш, дето не те убихме, въпреки че наруши клетвата на Шегаджиите и влезе в каналите без наше разрешение? — продължи да настоява Джек. — За това поне няма ли да почерпиш, скуайър?

Джеймс произнесе само една-единствена дума:

— Лукас.

— Чудовището наистина ли е мъртво?

— Да. Кажи какво знаеш за Лукас.

— Ами... вярно, че го държахме под око. От доста време си имаме вземане-даване с него, дори смятахме, че печалбата от сделките, които извършва, по право ни принадлежи. Една нощ откъм пристанището, по главния канал, пристигнаха три натоварени лодки, карани от някакви непознати момчурляци. Не можах да се доближа достатъчно, за да разбера кое от няколкото стари скривалища на контрабандистите използват, но знаех, че рано или късно ще открия. С тях беше и Лукас и когато приключиха, той си се прибра в странноприемницата. Вчера обаче се появи тук изневиделица и ни предложи странноприемницата срещу разрешението да преминава свободно през наша територия. Кой не би се съгласил за такава хубава бърлога? Пуснахме го и той се шумгна из тунелите. Явно ги познава добре, защото се отърва от момчето, което пратихме след него. Решихме, че рано или късно ще го намерим, още повече че нашите хора от повърхността донесоха вестта за пирати и съкровища. Предположихме, че Лукас знае къде е скрита тази плячка и затова е решил да се освободи от задълженията си към странноприемницата.

Смятахме да му пратим няколко биячи, за да научат останалото, но междуременно се появи това чудовище и настъпи суматоха...

— И къде е той сега?

— Нямаме представа, скуайър, нали знаеш как е при Шегаджиите. Всеки дърпа чергата към себе си. Е, за добра цена всичко може да се намери.

— Ние убихме чудовището — рече Уилям.

— Срещу което получавате право на свободен достъп — отвърна Джек.

— Добре де, каква е твоята цена? — попита Джеймс.

— Една услуга от теб и приятелите ти. Ще я кажа по-късно.

— Какво? — възкликна Уилям.

— Защо? — попита Джеймс.

— Няма да я поискаме скоро, може би никога дори, но като се има предвид, че се задават трудни времена, и това може да стане. Много трудни. Чудовището беше само началото. Ще са ни нужни всички съюзници, на които можем да разчитаме.

— Знаеш, че не мога да престъпя клетвата си към принца и да извърша нещо, което противоречи на закона — напомни му Джеймс.

— Няма да искаме това от теб — отвърна Джек. — Но ще са ни нужни приятели, разбираш ли, Ръчице?

Джеймс обмисли предложението и накрая склони.

— Става, Джек. Давам ти дума.

— Ние смятаме, че Лукас е някъде близо до подземиято, в което старият Тревор Хъл криеше принцесата — някога, когато ти беше още малко момче. Там има няколко изби от отдавна разрушени сгради, достатъчно големи, за да се скрие в тях съкровище, и достатъчно близо до водата, за да се използва воден транспорт.

— Зная мястото, за което говориш. Ако всичко е наред, до изгрев-слънце ще напуснем каналите.

— Погрижи се да стане. Думата да не те закачат едва ли ще стигне толкова бързо до всички наши хора.

Джеймс даде знак на Уилям и Яжара да го последват и ги поведе към централния канал.

Движеха се безшумно и предпазливо. В далечината се чуваха мъжки гласове.

Джеймс и спътниците му се приближиха до поредното кръстовище на главния канал с един от големите странични канали. Притаиха се в мрака с изгасен фенер и се вгледаха напред.

Шестима мъже, всичките облечени в черно, си шепнеха нещо. Едно сподавено възклицание от страна на Яжара подсказа на Джеймс, че ги е познала. Джеймс и Уилям вече знаеха кои са хората пред тях: измали. Кешийски убийци. Бяха се срещали с измали в тайната крепост на Нощните ястреби в пустинята — същата, която принц Арута бе разрушил само преди месец.

Джеймс прецени набързо шансовете им за успех: ако Яжара успееше да заслепи или парализира двама-трима от тях, той и Уилям биха могли да се разправят с останалите. Но в открит бой, без предимството на изненадата, ги чакаше неминуема гибел.

Джеймс се обърна и потупа Яжара по рамото, след това посочи шестимата мъже и опря устни до ухото ѝ.

— Какво можем да направим?

— Ще се опитам да ги заслепя — отвърна Яжара. — Когато ви кажа, стиснете силно очи.

Тя предаде указанията си и на Уилям. После се изправи и подхвана с тих напев заклинание. Някакъв звук — шум от триене на дрехи, стържене на подметка по пода — привлече вниманието на един от убийците, който се извърна и погледна към тях, и каза нещо на спътниците си, които замлъкнаха и втренчиха погледи в посоката, която им сочеше.

После всички бавно извадиха оръжията си.

— Да действаме! — прошепна Джеймс.

— Затворете очи! — предупреди ги Яжара и протегна рязко ръка напред. От пръстите ѝ бликна стълб златиста светлина, която се превърна в ослепително бяло сияние. Шестимата убийци бяха заслепени.

— Сега! — извика Яжара.

Джеймс скочи напред, следван от Уилям. Яжара вдигна капачетата на фенера и тунелът се обля в светлина. Младият скуайър повали първия от мъжете с дръжката на рапирата си и той плъосна в канала.

— Искам поне един жив! — извика Джеймс.

Уилям също свали един, но едва не бе промушен от следващия, който го дебнеше в засада и макар все още заслепен, се ориентираше по шума от битката.

— Първо ще се погрижа да не ми видят сметката, скуайър — рече запъхтяно той и развъртя двуръчния си меч.

Яжара дотича и стовари тоягата си върху главата на друг убиец, който се строполи в несвяст.

Междувременно последните двама измали бяха възвърнали зрението си и се готвеха да окажат съпротива. Джеймс знаеше от опит, че когато противниците са двама и повече, често си пречат един на друг, но тези, изглежда, умееха да се бият в тандем.

— Ще ми е нужна малко помощ — извика той на Яжара.

Едва бе произнесъл тези думи и двамата убийци се хвърлиха в добре синхронизирана атака и само бързината го спаси от гибел. Първият замахна хоризонтално, порейки въздуха с ятагана си на височината на гърдите на Джеймс, а вторият се намеси секунда по-късно, удряйки там, където предполагаше, че ще отстъпи противникът. Но вместо да се отдръпне, скуайърът бе предпочел да поеме тежестта на ятагана със собственото си оръжие, като принуди първия убиец да се придвижи наляво. После с лявата си ръка улови измала за десния лакът, пристъпи напред и го бутна в канала.

Внезапно вторият убиец се озова сам срещу Джеймс и Яжара: Уилям тъкмо викаше, че е готов да довърши противника си.

Измалът отпусна оръжието си, промърмори нещо на собствения си език, после вдигна лявата си ръка, опря я до устните си и рухна на земята. Противникът на Уилям постъпи по същия начин, само дето тялото му цопна във водата.

— Проклятие! — изруга Джеймс и се наведе над превития на камъните убиец. Както предполагаше, мъжът вече бе спрял да диша.

Яжара погледна падналия в канала и обяви:

— Плува възник — мъртъв е.

— Какво стана? — попита Уилям.

— Нощни ястреби. Сами сложиха край на живота си. Фанатици. Разбра ли какво каза? — обърна се той към Яжара.

— Струва ми се, че нареди на другаря си да умре, но не съм съвсем сигурна. Казват, че измалите имали свой собствен език, само за

членовете на клана.

— Срегнахме още от тях, когато призовавах демона в изоставената крепост — обади се Уилям.

— Демон ли? — попита Яжара.

— По-късно ще ти разкажа — обеща Джеймс. — Няма съмнение обаче, че в редовете на Нощните ястреби има кешийци.

— Кое то означава, че те са заплаха не само за Кралството, но и за Империята.

Джеймс изгледа младата жена продължително, след което каза:

— Няма да е зле, ако пратим вест за всичко, което става тук, на чичо ти.

— Може би си прав — отвърна Яжара и се подпря на тоягата си. — Но както вече сам каза, това е въпрос от компетенцията на принца.

— Права си. Да претършуваме труповете.

Претърсиха дрехите на четиримата убийци, които не бяха паднали в канала, но не откриха нищо. Единствените лични вещи, които носеха Нощните ястреби, бяха окачените на кожени връзки амулети.

— Все се надявах, че сме приключили с тази пасмина в пустинята — въздъхна Уилям.

— Нанесохме им сериозен удар тогава, но вече е ясно, че има и други. — Джеймс се изправи и взе един от намерените амулети. — Ще го покажа на принца. Едва ли ще бъде доволен.

— Какво са търсели тук долу? — попита Яжара.

— Предполагам, че съкровището — отвърна Уилям.

— Ако твърдо са решили да изградят отново своята мръсна империя, със сигурност ще им е нужно злато — съгласи се Джеймс и се огледа. — Струва ми се, че дойдохме тъкмо навреме. — Той се приближи до стената, в която бяха забити два железни пръстена, и завъртя този отляво. След секунда се чу приглушен тътен и стената се отмести навътре.

— Лукас — провикна се той. — Аз съм — Джеймс. Дойдох ти на помощ.

— Джими! — разнесе се радостен вик от мрака на тунела. — Слава на боговете, че са те пратили! Тези негодници ме търсят навсякъде. Опитаха се да ме убият.

Джеймс даде знак на Яжара да донесе фенера и тримата влязоха в тунела. На десетина крачки по-нататък видяха Лукас, който стискаше зареден арбалет. Когато ги видя, въздъхна облекчено и го отпусна.

— Главорезите на Мечището са ме погнали още от сутринта.

— И не само те — съобщи му Уилям, — а също и ловци на съкровища, убийци и крадци от гилдията.

— По дяволите! — изруга Лукас. — Кнут каза, че хората му са отбрани и ще пазят тайна, но подозирах, че този глупак ще издрънка на някого.

— Какво търси Мечището? — попита Джеймс.

— Проклет да съм, ако зная, Джеймс — отвърна Лукас и се отпусна на една празна каца. — Обещах да помогна на Кнут да прибере плячката от последния си набег. Предполагам, че е измамил Мечището, защото той и хората му нахлуха в странноприемницата и започнаха да избиват всички наред. Едва успях да си спася кожата, след като наредих на Талия и другите да избягат през кухнята.

Джеймс и Уилям се спогледаха. Джеймс пристъпи напред и тихо каза:

— Лукас, Талия е мъртва. Мечището я заловил и се опитал да изтръгне от нея мястото, където се криеш.

Лукас пребледня. Очите му се напълниха със сълзи.

— Талия? — Брадичката му затрепери и той изхлипа мъчително. — Първо изгубих синовете си във войната, но не съм си и помислял, че Талия... — Той въздъхна, после преглътна и рече: — Всичко стана заради проклетата сделка с Кнут. Не трябваше да я държа в странноприемницата. Време ѝ беше да се задоми, да си вземе някое свястно момче... — Погледът му неволно се плъзна към Уилям.

Младият лейтенант едва скриваше сълзите в очите си.

— Лукас, знаеш добре, че много държах на нея. Кълна се, че ще открия Мечището и Талия ще бъде отмъстена.

Лукас кимна опечалено.

— Толкова много усилия, убийства, и с каква цел? Трябваше да върна плячката на Кнут.

— Не си ли чул за него? — попита Джеймс.

— Чух, че жандармите го прибрали предната нощ. Сега е в тъмницата.

— Вече не е — отвърна Уилям. — Мечището нахлу там и го насече на парчета.

— Богове! Той е полудял! — възкликна Лукас.

— Ще се справим с Мечището! — повтори заканително Уилям.

— Благодаря ти, момко — отвърна Лукас, — но бъди предпазлив. Талия вече я няма, но ти си още при нас и ми се ще да си остане така. Мечището е опасен и силен, а и го пази някаква страшна магия.

— Каква магия? — намеси се Яжара.

— Черна магия, милейди. Кнут ми разказа за това, но целият трепереше от ужас. Затова решил да скъса с него. — Той поклати глава. — Искате ли да видите какво търси онзи негодник?

— Нямам търпение да узная — рече Джеймс.

Лукас се надигна и ги отведе при масивна дървена врата. Бутна резето встрани и я отвори. Яжара пристъпи напред с фенера, а Джеймс не можа да сдържи изуменото си възклицание.

Подът на малкото помещение бе затрупан със съкровища. Имаше чували със златни монети, скупчени върху няколко малки сандъчета. До тях се въргаляха излети от злато статуи. Лукас прекрачи прага и вдигна капациите на един от сандъците. Вътре имаше още злато и една малка статуетка. Яжара посегна и я взе.

— Ишапска изработка — произнесе тя. — Това е свещената икона на тяхната църква, символът на Ишап.

Джеймс се ококори.

— Значи са нападнали ишапския кораб! Не съм чувал за по-дръзко начинание, предприето от някой пират!

— Някои биха го нарекли недалновидно и глупаво. Но Мечището е искал нещо друго от този кораб — нещо съвсем определено. Кнут беше сигурен в това, но каквото и да е било то, нямаше го сред отмъкнатата плячка.

— Той откъде го знае? — попита Яжара.

— Кнут ми каза, че Мечището отказал да напусне нападнатия кораб дори когато започнал да потъва. Кнут и останалите побягнаха, като прибрали плячката. Кнут обаче се страхуваше, че Мечището ще го намери и ще му отмъсти.

— И съвсем основателно, като се има предвид какво стана — отбеляза Яжара.

Уилям изглеждаше объркан.

— Но как ще ни помогне всичко това? Все още не знаем нито кого преследваме, нито какво търси той.

Лукас отвори едно от сандъчетата, което изглеждаше малко по-различно от останалите. Беше покрито с петна и пантите му бяха ръждясали. Извади отвътре навит на руло пергаментов свитък и го подаде на Джеймс. Следващата находка бе омачкана книга с кожена подвързия, която получи Яжара.

— Всичко е нанесено вътре. Тук са описани корабите, които Кнут е потапял през изминалите години, включително и този последният, при който са действали в съучастие с Мечището.

Джеймс разгърна картата.

— Тук сигурно е отбелязано къде е бил нападнат ишапският кораб.

— Кнут наистина беше педантичен, не може да му се отрече — призна Лукас.

— Което все още не ни подсказва какво точно е търсел Мечището — напомни Яжара.

— Дали да не го примаим, като пуснем слуха, че знаем какво търси? — предложи Уилям.

— Може би, но първо има по-важни неща — рече Джеймс. — Трябва да отида в двореца, за да докладвам на принца. — Той се обърна към Лукас. — Ти ще останеш при Уилям. Ще пратя Джонатан Мине и неколцина жандарми да се погрижат за златото.

— Какво ще правите с него? — попита Лукас.

Джеймс се засмя.

— Ще го върнем на ишапците. Може да не знаем какво търси Мечището, но съм готов да се обзаложа на годишния си доход, че те се досещат.

Лукас помръкна, но кимна примирено.

ГЛАВА 6

ИНТРИГИ

Арута чакаше пажът да излезе.

След като младежът напусна кабинета, принцът се обърна към Джеймс.

— С други думи, нещата са далеч по-зле, отколкото предполагаме, така ли?

Джеймс кимна.

Арута премести тежкия си поглед върху младата магьосница. На лицето му трепкаше едва забележима усмивка.

— Осигурихме ви доста необичайно посрещане, не мислите ли, милейди?

Яжара се засмя.

— Ваше височество, инструкциите от магистър Пъг бяха съвсем прости: да дойда в Крондор и да ви помагам с всичко, с каквото мога, стига да се отнася до въпроси, свързани с магьосническото изкуство, и дори ако се налага, да прибягна до воинските си умения в служба на Короната.

Арута се облегна назад, сплете пръсти и се замисли.

— Имаме два въпроса за решаване — поде той, — като и двата вероятно ще изискват да използвате споменатите „воински умения“.

— Чудовището — подсказа Уилям. Яжара кимна.

— Ваше височество, чудовищното дете, което открихме в подземията, както и количеството и качеството на черна магия, необходима за неговото сътворяване, сочат, че са въввлечени могъщи и зли сили.

— Така е — съгласи се принцът. — Но има ли някаква причина, според теб, да се практикува подобна магия в пределите на града? Възможността да бъде засечена е доста голяма, дори в най-изоставените кътчета на каналите.

— Целта е да се сее хаос в града — отвърна Яжара, — с всички произтичащи от това последствия. Ако предположим, че някой иска да

предизвика хаос, в такъв случай очакваната полза би трябвало да надхвърля риска от откриване и залавяне. — Яжара се поколеба, после продължи: — Създанието, породено от употребата на черна магия в подземията, несъмнено само след няколко дни щеше да набере страховита сила. Онова, което унищожихме, вече бе убило поне десетина здрави мъже, и то само за няколко дни. За щастие беше отслабнало от схватките и многобройните наранявания. Освен това все още беше недоразвито, в детска възраст, според нашите представи. След няколко седмици, предполагам, щеше да достигне пълната си зрелост. Развилнее ли се такова чудовище из града...

— Мда, картината не е от приятните — съгласи се Арута и се наведе напред. — Още откакто дойде моредельт Горат, си имаме работа с поредица от на пръв поглед необясними събития, между които обаче има едно общо: някой се опитва да предизвика безредици в града.

— Гадника — промърмори Джеймс.

— Съгласен — кимна Арута.

— Кой е Гадника? — попита Яжара. Арута кимна на Джеймс, който отговори:

— Все още не знаем. Ако знаехме, отдавна да сме го обесили. Появи се преди около година, ръководеше банда, която се опита да прогони Шегаджиите от Крондор. По същото време действаше и на пристанището с намерение да сложи ръка на търговията. Не след дълго открихме, че е свързан и с Нощните ястреби. С други думи, срещаме го едва ли не на всяка крачка.

— Трябва да призная, че в началото го подценихме — намеси се Арута. — Оказа се също така, че той има пръст в опита за покушение срещу принца на Оласко и неговото семейство. А сега и тази история с ишапците. — Той посочи статуетката. — Пратих вест на върховния жрец и предполагам, че ще дойде всеки момент.

— Ваше височество — рече Джеймс, — тук му е мястото да попитам, това има ли нещо общо с онази къща срещу двореца отвъд площада?

Арута отново се подсмихна.

— Виждам, скуайър, че не пропускаш нищо.

Джеймс само се поклони.

— Да — кимна Арута. — Но ще почакам появата на върховния жрец преди да те запозная с подробностите. А сега идете да си починете, но бъдете готови да се явите тук веднага щом ви повикам. Съмнявам се, че ишапците ще се забавят, след като получат вест от мен.

Арута се оказа прав. Джеймс и Яжара едва бяха преполовили разстоянието до стаите си, когато ги настигнаха пажове и им съобщиха, че принцът пак ги вика в кабинета си.

Там вече беше върховният жрец на Ишап, придружен от двама други свещенослужители и един монах-воин. Върховният жрец беше мъж в напреднала възраст, с побеляла коса и унесен вид на учен. Свещенослужителите носеха бели раса с кафяви ленти по края на полите, а монахът бе облечен с броня и държеше шлем под лявата си мишница. В колана му бе затъкнат тежък чук.

Принц Арута седеше в креслото си. От придворните присъстваха само херцог Гардан и един писар. Джеймс разбра, че Арута държи срещата да се проведе в поверителна обстановка, но да има и съответния официален характер.

Ишапците открай време се славеха като един от най-загадъчните религиозни ордени на Мидкемия — членовете им не се набираха по начина, по който го правеха останалите. Джеймс си бе имал работа с тях и преди, в старото Сартско абатство, и знаеше, че броят им далеч надхвърля общоизвестните представи. Знаеше също така, че другите ордени изпитват известна боязън от тях и не смеят да влизат в никакви конфликти с ордена им.

— Ваше височество — заговори върховният жрец, — тръгнах насам веднага щом получих съобщението ви, че се е случило нещо важно.

— Благодаря ви — отвърна принцът. После даде знак на писаря да покаже статуетката и върховният жрец я взе, за да я разгледа отблизо.

— Откъде я имате, ваше височество? — попита той учудено и дори разтревожено.

— Мои хора я открили рано тази сутрин сред куп откраднати вещи. Плячка от пиратски набег.

— Плячка? — повтори върховният жрец.

— Отче — заговори Арута, — и двамата сме в течение на едно важно събитие, което трябваше да се случи тази година. Искам да ми кажете дали този предмет е от кораба, който очаквахме този месец в Крондор.

— Ваше височество, не мога да обсъждам този въпрос в присъствието на странични лица.

Арута кимна на Гардан и херцогът освободи писаря. Върховният жрец погледна към Яжара и Джеймс и принцът каза:

— Скуайърът е мой личен агент, а Яжара — съветник по магьосническите въпроси. На херцога се доверявам като на себе си. Говорете спокойно.

Върховният жрец приличаше на човек, върху чиито плещи се е стоварила огромна тежест.

— Ваше височество, още преди седмица „Ишاپска зора“ трябваше да пристигне в Крондор. Пратихме кораби да я търсят по обратния маршрут чак до Свободните градове. Смятахме, че корабът е пострадал при някоя буря, но... пиратско нападение... Възможно ли е това?

— Очевидно — заговори Джеймс. — Един безумец с прозвище Мечището, подпомаган от черна магия, е успял да превземе вашия кораб. В момента, отче, моите войници пренасят заграбеното в двореца, откъдето ще можете да си го получите.

В очите на върховния жрец блесна надежда.

— Кажете ми... имаше ли едно голямо ковчеже...

— Според боцмана — прекъсна го Джеймс — онова, което е търсел Мечището, е потънало заедно с кораба. Този случай е станал причина и за тяхната разпра. По-късно Мечището разкъса помощника си на парчета, за да узнае къде точно е потънал корабът.

Лицето на монаха-воин оставаше безстрастно, но другите двама свещенослужители изглеждаха, сякаш ще припаднат.

— Значи всичко е изгубено — прошепна върховният жрец.

Арута се наведе напред.

— На кораба е била Сълзата на боговете, нали?

— Да, и други съкровища, събирани през последните десет години във всеки храм от Далечния бряг до Свободните градове. Но всичкото злато и скъпоценни камъни нямат никаква стойност без Сълзата.

Джеймс улови погледа на Арута. Принцът каза:

— Когато дойде време да седна на този трон, понаучих някои неща за ролята на Сълзата, ала въпреки това вие продължавате да я пазите в тайна от Короната. Защо този предмет има толкова висока стойност за вас?

— Това, което ще ви кажа, ваше височество, е известно само на вашия брат, краля, и на още неколцина от нашия орден. Но преди това ще ви помоля да се закълнете, че ще го запазите в тайна.

Арута погледна към Гардан и Джеймс. Двамата кимнаха.

— Готови сме да се закълнем — потвърди принцът.

— Веднъж на всеки десет години на тайно място северно от планините на Сиви кули се образува голям скъпоценен камък. Произходът на този камък остава неизвестен, дори в най-древните архиви на ордена не се споменава нищо за това как сме узнали за съществуването на Сълзата на боговете. По-важното е, че чрез този камък боговете упражняват своята сила и могъщество върху хората. Лишени от него, ние ще станем глухи за техните слова — и боговете също няма да чуват нашите молитви.

Яжара не се сдържа и възкликна:

— Значи ще изгубите всякаква връзка с боговете!?

— Не само това, боя се — отвърна върховният жрец. — Ние смятаме, че постепенно ще отслабне и магията. Защото прилагането ѝ се осъществява по милостта на боговете и без тяхната небесна намеса скоро ще станем безпомощни, като най-обикновените хора. Не след дълго силата на предишната Сълза в нашия главен храм в Риланон ще намалее, синкавото ѝ сияние ще се изгуби в мрака. Ако не откараме новата Сълза преди това да се случи, ще изгубим връзката си с небесата.

— Но нали след още десет години ще се образува друга Сълза?
— обади се Джеймс.

— Да, но можете ли да си представите десет години на мрак? Десет години, през които човекът няма да може да общува с боговете? Десет години без лечители? Десет години, през които никой да не отвръща на молитвите ни? Десет години без надежда?

Джеймс кимна.

— Мрачна картина, отче. Какво можем да направим?

— Знаем точното място, където е потънал корабът — подметна Арута.

В очите на върховния жрец отново блесна надежда.

— Наистина ли?

— Известен ни е районът — уточни Джеймс. — Разполагаме с карта и ако корабът е потънал право надолу, би трябвало да го открием без затруднения.

— Имаме заклинания, които могат да вършат много полезни неща — каза върховният жрец. — Но все още не владеем способността да накараме човек да диша под водата, докато търси потъналите съкровища. Няма ли някакъв друг начин? — Той погледна въпросително Яжара.

Тя поклати глава.

— За съжаление не зная други способности. Известно ми е, че някои от магьосниците в Звезден пристан владеят подобни трикове, но нито един от тях не би могъл да се похвали със силно здраве и издръжливост. За подобна задача ще ни е нужен опитен плувец и източник на светлина.

— Няма да се получи — обади се Джеймс.

— Защо? — погледна го Арута.

— Ваше височество, прекарал съм живота си край морето. Чувал съм какви ли не разкази от моряците. Гмурнеш ли се под определена дълбочина, водата започва да те притиска и дори със заклинание за дишане пак не можеш да издържиш на такъв натиск. Не, има един друг начин.

— Да го чуем — каза върховният жрец.

— Мореходната гилдия. Те се занимават с изваждане на потънали кораби. Издигат ги на повърхността, в някои случаи дори запущват пробойната и ги изтеглят на буксир до най-близкото пристанище. Виждал съм да го правят неведнъж.

— Но те ще узнаят, че търсим Сълзата — възрази върховният жрец. — Не бива да им казваме. В никакъв случай.

— Така е, отче — съгласи се Джеймс. — Ще поискаме от тях да издигнат кораба на повърхността. После някой, на когото имате доверие, ще се качи на борда, ще вземе Сълзата и ще се върне в Крондор.

— Брат Солон ще свърши тази работа. — Върховният жрец посочи монаха до себе си. — Около Сълзата е поставена скрита защита, така че дори онзи пират, Мечището, да се добере до нея, пак няма да успее да я вземе. Брат Солон ще премахне защитата, за да може Сълзата да бъде пренесена дотук.

Джеймс погледна към Арута.

— Ваше височество, ако Мечището не знае точното местонахождение на Сълзата, не мислите ли, че ще се навърта из района в очакване да се появи ишапска спасителна експедиция? Логично е да се мисли, че ще дебне до изваждането на камъка, а после ще нападне.

— Ние знаем как да пазим Сълзата — заяви върховният жрец.

— Без да се обиждате, отче, но от онова, което Кнут е казал на Лукас, съдим, че Мечището притежава някаква могъща защита срещу вашите магии. Иначе как да си обясним факта, че е превзел кораба ви?

Върховният жрец свъси угрижено вежди.

— Става въпрос за някакъв амулет — добави Яжара, — който пази онзи, който го носи, от заклинанието ви.

— Какво предлагаш? — попита Арута.

— Трябва да измислим нещо — отвърна Джеймс, — с което да отвлечем вниманието на Мечището. Ако успеем да го задържим достатъчно дълго, докато вдигнем кораба и приберем камъка, може би ще имаме някакъв шанс.

— Ваше височество — обади се върховният жрец, — лично аз бих предпочел нашите монаси-воини...

Принцът вдигна ръка.

— Отче, давам си сметка, че грижата за камъка е поверена на местния отдел на вашия орден, но не забравяйте, че пострада моята тъмница, беше изгорено сиропиталището, построено от жена ми, загубих опитни войници и всичко това означава, че сега проблемът е колкото ваш, толкова и на Короната. Ако се окаже вярно това, че Мечището е неуязвим за магията ви, колко от вашите монаси-воини ще са нужни, за да го спрат?

Върховният жрец въздъхна уморено.

— Разполагам само с трима, ваше височество. Останалите бяха на борда на „Ишапска зора“, където охраняваха Сълзата на боговете.

— Отче, като се има предвид колко са загинали в морето, а и жертвите, които дадохме в Крондор, най-добрият начин за действие е да спасите Сълзата и да я отнесете в Риланон преди Мечището да е разбрал, че вече не лежи на дъното на морето — намеси се Джеймс.

— Планът на Джеймс ми харесва — подкрепи го Арута. — Що се отнася до това „отвлечане на вниманието“, първо ще наредим на нашите Следотърсачи да влязат в дирите на Мечището. Предай на Уилям да организира един патрул от крондорската конна гвардия, който да ги последва незабавно. Нека се опитат да го прогонят към пустинята. Мечището може да е неуязвим за магията, но двайсет саби ще го накарат да побегне. Предупреди Уилям също, че сме осъдили Мечището на смърт, така че случи ли се да му падне, да го довърши на място, без никакво колебание.

— Ами Сълзата? — попита Джеймс.

— Двамата с Яжара идете в Мореходната гилдия и поискайте да отделят достатъчно хора за вдигането на кораба. Съберете се без много шум някъде извън града, напуснете го на малки групи, за да не привличате излишно внимание, и се срещнете в някое от селцата по пътя за Сарт. Оттам потегляте за...

— Носа на вдовиците — подсказа Джеймс.

— За Носа на вдовиците — повтори Арута. — И се заемате с изваждането на Сълзата.

— Колко души да вземем? — попита Джеймс.

— Ще бъдете ти, Яжара, хората от Гилдията и брат Солон. Тръгвате още утре заран. Вдругиден ще пратя един конен патрул да отседне в... кое е най-близкото село до Носа на вдовиците?

— Халдонова глава — отвърна херцог Гардан, без да поглежда картата. — Разположено е на един хълм, от който се вижда Носът. Но не бива да се задържат там. Появата им може да привлече вниманието на Мечището и хората му.

— Кое е следващото село на юг? — попита Арута.

— Мелничарски отдих — вметна херцогът.

— Там ще ги разположите. Джеймс, веднага щом намерите Сълзата, поемате на юг, към Мелничарски отдих, а оттам патрулът ще ви придружи до Крондор. Ясно ли е?

— Ясно, сър.

— Отче — обърна се Арута към върховния жрец, — идете и се разпоредете хората ви да чакат Джеймс утре заранта отвъд градските порти. Джеймс, вземи двама души от Мореходната гилдия и тръгни на зазоряване. Яжара и останалите от Гилдията да ви последват след около час. Гледайте да се слеее с тълпата, която напуска града при изгрев-слънце. Необходимо ли е да ти казвам, че трябва да бъдеш предпазлив?

— Винаги съм предпазлив, ваше височество — отвърна Джеймс.

— Джеймс! — Арута размаха пръст. — Двамата с теб сме преживели не едно и две прекеждия. Повече, отколкото на други ще им се съберат за десет живота. Но тази задача е по-важна и от най-важната досега. Ти си отговорен за съдбата на света, съдбата на всички ни е в ръцете ти.

— Разбирам, ваше височество.

Арута се обърна към Яжара.

— Надявам се да бъдеш все така изобретателна и смела, каквато се прояви досега.

— Стига да се наложи, ваше височество — отвърна младата магьосница и се поклони.

— Тръгвайте тогава, и нека боговете ви закрилят.

Когато излязоха, Джеймс помоли Яжара да почака до появата на херцог Гардан.

— Ваша светлост? — спря го Джеймс.

— Какво има, скуайър? — попита го малко намръщено херцогът.

— Мога ли да разчитам на вас да предупредите завеждащия хранилището, че ще са ни необходими известни припаси и екипировка?

— Защо — има ли някакъв проблем?

Джеймс се засмя притеснено.

— Не съм сигурен, че искането ми ще бъде посрещнато охотно, като се има предвид, че прибягвах твърде често до името на принца...

— Без негово знание естествено — довърши Гардан, но се засмя. — Добре, ще имам грижата да го предупредя.

— Но кога ще ви освободят от служба? Мислех, че заминаването ви вече е уговорено.

— Трябваше да потегля за Крудий този месец, но не зная точно кога — отвърна херцогът и въздъхна. — Сигурно когато най-после

престанеш да ни създаваш проблеми, момче.

— Е — ухили се Джеймс, — значи няма да си тръгнете поне още десет години.

— Дано не си прав. Все пак със сигурност ще дочакам завръщането ти. Никой не може да си позволи да напуска службата, докато не бъде решен проблем от подобен характер. А сега — време е да вървите. — Той се поклони на Яжара. — Милейди.

— Ваша светлост. — Тя леко приклезна. — Сега какво ще правим? — обърна се към Джеймс, след като херцогът си тръгна.

— Отиваме при Морската порта, където е Мореходната гилдия.

В късната сутрин Морската порта гъмжеше от народ. На пристанището се разтоварваха стоки, които се откарваха в града с ръчни колички и каруци. Пътят към Стария пазар беше задръстен. Току-що пристигнали от дълго плаване моряци бързаха към пристанищните кръчми. Откъм морето се чуваха крясъците на чайките, които летяха ниско над вълните и търсеха храна.

Яжара се прозина.

— Толкова съм изморена, че направо ще заспя права.

— Ще свикнеш — засмя се Джеймс. — Един от триковете, които научих, откакто съм на служба при Арута, е да придремваш винаги, когато ти се удаде възможност. Личният ми рекорд е четири дни без никакъв сън. Разбира се, тогава разполагах с един вълшебен еликсир, но когато ефектът му се преустанови, цяла седмица не ставах за нищо...

Яжара кимна.

— Подобни средства трябва да се употребяват внимателно.

— Дано поне тази нощ да успеем да се наспим.

— Дано.

Стигнаха сградата на Мореходната гилдия — солидна двуетажна къща, от която се виждаше Морската порта. Неколцина носачи се бяха събрали около голям фургон отпред и го разтоварваха. Джеймс потупа един от тях по рамото.

— Разкарай се! — бе лаконичният отговор.

— Пратеници на принца — побърза да каже Джеймс. Едва сега мъжът го погледна.

— Виж, ако си дошъл да се срещнеш с Майстора на гилдията, вече казах всичко, което знам, на капитана от стражата.

Джеймс го улови за рамото и го извъртя към себе си. Мъжът замахна с юмрук, но той се провря под ръката му и опря острието на кинжала си в гърлото му.

— Прощавай за безпокойството — произнесе Джеймс с глас, в който се долавяше нескрита заплаха. — Но ще бъдеш ли така добър да ми обясниш какво точно си казал на капитан Гурут за Майстора на гилдията?

Мъжът отпусна ръце и отстъпи крачка назад.

— Нищо повече, освен че е бил убит.

— Заради Кендарик е! — обади се един от останалите носачи. — Скъпо ще ни струва неговата ненаситност!

Първият мъж посочи входа на къщата.

— Ако искате подробности, най-добре да говорите с Йорат, той е вътре. Сега той замества Майстора.

Джеймс свали кинжала и даде знак на Яжара да го последва. Влязоха в приемната, където неколцина мъже обсъждаха нещо полугласно.

— Търсим заместник-майстор Йорат — каза високо Джеймс.

Без да се обръща, един от мъжете посочи с палец вратата в дъното на помещението.

— Благодаря — каза Джеймс и тръгна натам.

В стаята, в която влязоха, имаше бюро и няколко стола. До бюрото стоеше мъж на средна възраст с черна коса и къса, грижливо подстригана брада. Той вдигна очи от документите, които изучаваше, и попита:

— Какво обичате?

— Идвам от двореца — отвърна Джеймс.

— След като вече отговорих на всичките ви въпроси, предполагам, че идвате, за да ми съобщите за напредък в разследването, така ли?

— Не служа при стражата — отвърна Джеймс. — Необходима ни е помощта ви, за да извадим един кораб.

— Страхувам се, че ще трябва да ви разочаровам. Гилдията е затворена. Изглежда, не сте чули новината, но са убили нашия Майстор.

— Какво по-точно е станало? — попита Джеймс.

— Никой не знае със сигурност. Открили са го мъртъв в стаята му, всичко наоколо е било разхвърляно. Изглежда, е имало борба. Накрая сърцето му не издържало.

— И защо затваряте гилдията?

— Майсторът на гилдията и неговият заместник Кендарик бяха единствените, които познаваха ритуала за вдигане кораб на повърхността.

— Налага се незабавно да разговаряме със заместника.

— Невъзможно. Кендарик е главният заподозрян за убийството на Майстора и, изглежда, се е укрил някъде. — Мъжът въздъхна уморено. — Кое то сигурно не е чак толкова лошо, като се има предвид цялостното положение.

— Какво искате да кажете с това „като се има предвид цялостното положение“? — попита Джеймс.

— За никого не е тайна, че от няколко години гилдията работи на загуба. Гилдиите на други градове, като Дърбин и Илит, отдавна са възприели нови методи, с които да действат по-ефективно. Те ни измъкват всички договори.

Джеймс за миг се замисли, после попита:

— Откъде знаете, че Кендарик е убил Майстора?

— Ами те вечно се караха. Понякога почти стигаха до бой. Абигейл, жената, която почиства къщата, каза, че ги чула да се карат и предната вечер.

— Това не е никакво доказателство — обади се Яжара.

— Вярно, но Кендарик изчезна безследно веднага щом откриха трупа на Майстора. Не бих се учудил, ако излезе, че той е убиецът.

Яжара понечи да каже нещо, но Джеймс завъртя глава.

— Може ли да огледаме стаите на Майстора и Кендарик? — обърна се той към Йорат.

— Ваша воля — сви рамене Йорат. — Жандармите вече бяха там, но не откриха нищо. — Той отново се зарови в свитъците.

Джеймс и Яжара се качиха на горния етаж.

— Какво? — попита го Яжара.

— Какво какво?

— Какво не искаше да казвам пред Йорат?

— Това, което си мислеше — отвърна Джеймс и тръгна към най-близката врата.

— И какво според теб си мислех?

— Че може би Кендарик също е мъртъв. И че някой взема мерки да не бъде изваден един кораб, потънал край Носа на вдовиците. — Той втренчи поглед в бравата. — Тази врата е разбивана. Има някой вътре — добави Джеймс шепнешком.

Яжара зае позиция зад него и му кимна. Джеймс вдигна крак и изрита вратата, която отхвърча навътре.

Една старица подскочи уплашено и изпищя:

— О, небеса! В гроба ли искате да ме вкарате, вие двамата?

— Съжалявам — отвърна Джеймс със засрамена усмивка. — Чух, че има някой вътре, и като видях, че ключалката е строшена... — Той повдигна рамене.

— Тази сутрин почуках, но не можах да събудя господаря. Тогава накарах двама от чираците да разбият вратата. Намерихме го да лежи мъртъв на пода. — Тя подсмръкна и избърса една сълза.

— Какво друго можеш да ни кажеш? — попита Джеймс. — Идваме по заповед на принца.

— Господарят беше чудесен човек, но имаше слабо сърце. Често му правех чай от глог, за да му облекчи болката. Много зле му действаха постоянните караници със заместника Кендарик.

— Какво представляваше този Кендарик? — попита Яжара.

— Ами... бедно хлапе от улицата, без семейство и приятели. Толкова беше беден, че се наложи Майстора да му плати вноската за приемане. Но старецът знаеше, че на момчето умът му сече като бръснач, и щеше да е престъпление да го остави да умре от глад. И се оказа прав, хлапето стигна далеч — чак до заместник. Сигурно някой ден щеше да го наследи, ама... — Тя млъкна и отново изхлипа.

— Значи беше умен, така ли? — попита Яжара.

— О, много разбираше от новите методи. Работеше над едно заклинание, което щеше да позволи на един-единствен човек да издигне цял голям кораб на повърхността. Вярваше, че с тази магия гилдията бързо ще забогатее, но Майстора все му създаваше спънки и двамата много се караха. Понякога Майстора казваше, че обичал да спори с Кендарик, за да му помага да си изостря ума и да умее да се

справя с трудностите, когато той самият застане начело на Гилдията. Малко странна е цялата тази работа.

— Че кое му е странното? — попита Яжара.

— Ами, първо, не ми се вярва Кендарик да го е убил. Може да се дърлеха, но той наистина обичаше Майстора.

— Но всички май са сигурни, че тъкмо Кендарик е убиецът.

— Може и тъй да е — въздъхна жената. — Но аз ги чух да се карат вечерта. И друг път са се карали, ама сега беше по-силно. На сутринта, като дойдох да донеса на Майстора закуската, го намерих мъртъв. Както ви казах, трябваше двама от чираците да разбият вратата. Разправят, че Кендарик го бил ударил, докато се карали, а после избягал през прозореца. Така поне твърдяха пред стражниците.

— Нали ще може да поогледаме? — попита Джеймс.

Скоро обаче установиха, че няма нищо, което да им даде допълнителна информация.

— Какво има в другите две стаи? — попита Яжара.

— Това са стаите на помощниците — отвърна Абигейл.

— А коя е на Кендарик?

— Последната по коридора.

Джеймс мина коридора и побутна вратата. В същия миг се хвърли на земята и се размина на косъм с огнената струя, която излетя през отвора. Яжара последва светкавично примера му. Джеймс нямаше възможност да провери дали се е справила успешно, защото магьосникът, запокитил огненото кълбо, бе отстъпил мястото си на воин в черни дрехи, който се готвеше да посече Джеймс.

Измалът вдигна сабята си и замахна.

ГЛАВА 7

КОНСПИРАЦИЯ

Джеймс се претърколи наляво.

Острието на измала се стовари на мястото, където допреди миг се намираще главата му, и убиецът отново вдигна оръжието си. Движеше се с неопишуема бързина.

Джеймс нямаше време да извади рапирата си и вместо това го изрита, като вложи цялата си сила. Чу се хрущящ звук от строшена кост, придружен от болезнен вик. Измалът залитна, но не падна.

Джеймс отново се претърколи настрани и се изправи, като същевременно извади рапирата си.

Яжара направи заклинание, но искрящата топка от червеникава енергия отскочи встрани и се удари в пода пред краката на магьосника. Макар че остана невредим, той изглеждаше стреснат от появата на друг магьосник. Обърна се, провря се през отворения прозорец и скочи върху паважа на улицата.

Яжара насочи вниманието си към убиеца, който се приближаваше към Джеймс, и вдигна тоягата си. Джеймс замахна, принуждавайки убиеца да отстъпи и да пренесе тежестта върху ранения си крак. Мъжът обаче очевидно бе опитен фехтовач и вместо това се извъртя настрани, като на свой ред нанесе удар. Атаката му бе толкова неочаквана, че едва не коства живота на Джеймс. Докато скуайърът се отдръпваше, мястото му бе заето от Яжара, която парира удара с тоягата си. Измалът зае позиция зад вратата, така че да не могат да го нападнат и двамата едновременно.

— Яжара! — извика Джеймс, без да откъсва поглед от него. — Слез долу и виж какво е станало с приятелчето му — магьосника! Аз ще се погрижа за този негодник.

Без да възрази, Яжара се обърна и изтича надолу по стълбите.

Джеймс поспря, опитвайки се да прецени ситуацията. Нито той, нито убиецът можеха да минат през вратата. Всеки, който се опиташе,

щеше да срещне оръжието на другия в доста неизгодно положение — без възможност да маневрира настрани.

Джеймс отстъпи назад и отпусна рапирата, сякаш канеше другия да нападне.

Измалът остана на мястото си — отказваше да приеме поканата.

— Скоро ще пристигне подкрепление — подхвърли небрежно Джеймс. — Съмнявам се, че ще скочиш през прозореца с това счупено коляно. — Той погледна надолу към ранения крак на убиеца. — Трябва да призная, че се възхищавам на издръжливостта ти. Мнозина други на твоето място сега щяха да се въргалят на пода и да крещят от болка.

Убиецът пристъпи едва забележимо напред — не повече от няколко сантиметра.

Джеймс продължаваше да говори.

— Срещал съм и други като теб — Нощни ястреби. Първият, когото надвих, искаше да убие принца — това беше доста отдавна. Тогава бях още младеж. Хвърлих го от покрива.

Още няколко сантиметра напред.

Джеймс опря острието на рапирата си в пода и се подпря върху него, сякаш си почиваше.

— Но най-страшни бяха онези бандити в пустинята. Съмнявам се да си чул за тях, защото сигурно не си бил там. Искам да кажа, че ако си бил, сега щеше да си мъртъв — нали?

Още няколко сантиметра.

— Все още не мога да си обясня как вашето братство допусна да стане пионка в ръцете на някакви самозабравили се фанатици. Вашите хора гинат, за да могат други да постигат целите си. Нима Гадника разполага с такава неограничена власт върху вас?

Убиецът се напрегна.

Джеймс млъкна и се наведе напред, сякаш бе преместил цялата си тежест върху рапирата.

— Все пак странно, че те срещам тук. Мислех си, че жалките ви останки отдавна са си плюли на петите.

Изведнъж от долния етаж долетяха викове. Измалът вдигна оръжието си и се хвърли върху Джеймс, но той се отдръпна в мига, когато видя острието да святка.

Както се надяваше, противникът му не бе забелязал, че той също се е приближил към вратата. С едно рязко движение Джеймс парира

удара на падащия отгоре ятаган, след което нанесе мушкащ удар. Раненият крак на убиеца не издържа натоварването и се подгъна, мъжът се препъна и сам се наниза върху острието на рапирата.

Само след секунди в стаята нахлуха неколцина стражници, предвождани от Яжара.

— Магьосникът избяга — каза кешийската благородничка. — Тези стражници бяха пред вратата и ги повиках на помощ.

Един от войниците погледна мъртвия убиец и промърмори:

— Май вече не ви трябва помощ, скуайър.

Джеймс коленичи и почна да претърсва трупа.

— Я, какво е това? — възкликна той, след като напипа в един от джобовете малък пергаментов свитък. — Обикновено тези юначаги не носят нищо. — Той го разгледа внимателно и го подаде на Яжара. — Можеш ли да го разчетеш?

Яжара разгъна свитъка.

— Мисля, че да. Прилича на пустинния диалект, използван в писмото за Юсуф. „Вземете свитъка, убийте свидетеля в уличката, после се върнете при кучето.“ Няма подпис, нито печат.

— „Свидетеля в уличката“ — повтори озадачено войникът. — Това да не е Том? Един местен моряк-бездомник.

— Ами да, живее в едни сандъци в задната уличка — добави друг стражник.

— Яжара, време е да видим какво са търсели тези типове — заяви Джеймс. — Един от вас да остане тук на пост — нареди той на стражниците и даде знак на Яжара да го последва в стаята.

Вътре на пръв поглед не се виждаше нищо необичайно.

— Знаеш ли, не обърнах внимание къде стояха тези главорези, когато отворих вратата — оплака се Джеймс.

— Бяха точно пред бюрото — рече Яжара.

Джеймс се приближи до бюрото и го разгледа внимателно.

— Но какво може да означава това „върнете се при кучето“? — попита Яжара.

Джеймс продължаваше да рови из бюрото.

— Вероятно е код за човек или място. — Той измери с опитно око дълбочината на чекмеджето и продължи: — Да не ми е името Джими Ръчицата, ако зад това чекмедже няма тайник. — Той коленичи

и пъхна ръка в отвора. Чу се изщракване и в ръката му остана малко капаче, а под него бе пъхната червена плюшена кесия.

Джеймс я измъкна и я претегли на ръка.

— Тежичка е. Прилича ми на камък. — Разви шнурчето и изсипа съдържанието на кесията в шепата си. Беше скъпоценен камък в преливащи се зелени и мътно бели тонове, с формата на морска черупка.

— Това е Мидата на Еортис! — възкликна Яжара.

— Може ли по-подробно? — попита Джеймс. — Посещавал съм Силдън, но имам само най-обща представа за тамошната религия.

— Виждала съм подобен камък в Звезден пристан — обясни Яжара, взе черупката, доближи я до очите си и прошепна някаква заклинание. После подскочи: — Тя е! Това е един стар и много ценен предмет, който подсилва водните магии. За съществуването му знаят само хора като магистъра на Звезден пристан или върховният жрец на храма на морския бог Еортис. Но да го притежаваш... вероятно е тайна придобивка на Мореходната гилдия.

— Но защо тогава не го открихме сред вещите на Майстора? — попита Джеймс. — Това не е ли доказателство, че Кендарик го е убил? А може би Майстора му го е дал, за да го пази?

— И още нещо: защо го търсеха Нощните ястреби? — добави Яжара.

— Може ли да се използва при изваждането на потънал кораб?

— Не, но би могъл да помогне в осигуряването на благоприятно време, стига да знаеш необходимите заклинания.

— Как мислиш, дали него са търсели?

— Вероятно не.

— В такъв случай продължаваме да търсим. — Джеймс огледа другата страна на бюрото и откри още един тайник, достъпът до който обаче ставаше през отвора за долното чекмедже.

— Много хитро — отбеляза той. — Но не достатъчно.

Тук имаше кутия, приблизително двацетина сантиметра дълга и десетина широка. На капачето, покрито с мозайка от камъни, нямаше нито бравичка, нито катинар и Джеймс опита директен подход — просто го вдигна. Кутията обаче беше празна.

— Нищо — промърмори той.

— Не, има нещо — възрази Яжара. — Затвори капака и го отвори пак.

Джеймс хлопна капачето, а Яжара обясни:

— Това е скатианска мозайка. Доста сложен заключващ механизъм.

— На какво? Кутията е празна. А стените ѝ са твърде тънки, за да се крие нещо в тях.

— Става въпрос за чародейство. Целта му е да замаскира онова, което е поставено вътре, но може да бъде свалено със заклинание.

— Ти знаеш ли как да го свалиш?

— Ще се опитам. — Яжара взе кутията, затвори я и я постави върху бюрото.

Огледа мозайката върху капака, после постави пръст върху една от плочките. Цветът ѝ се промени от червен в зелен, после в син и за един кратък миг Джеймс зърна някакво замъглено изображение, което се преливаше с мозайката. Яжара повтори опита, но този път докосна съседната плочка и цветовете се промениха, а изображението, което се мярна, бе различно.

Тя почна чевръсто да размества плочките. Джеймс я гледаше смаяно — за човек като него, свикнал от малък да разгадава всякакви ключалки и клопки, всичко това бе ново и невероятно интересно. Скоро си обясни и припряността ѝ — оставени за повече от няколко секунди без промяна, плочките бързо се връщаха към първоначалната си подредба. Колкото по-близо беше Яжара до края на мозайката, толкова по-бързо се налагаше да действа.

Сега вече пръстите ѝ се движеха с невероятна скорост, а върху капака се оформяше изображение на плаващ в морето кораб. Изведнъж се чу отчетливо изщракване и капакът отскочи.

В кутията имаше малък свитък. Джеймс бръкна, извади го, погледна го и въздъхна:

— И този не мога да го разчета.

Яжара го взе и го огледа.

— Това вече със сигурност е заклинание за изваждане на потънали кораби!

— И как по-точно действа?

Яжара продължаваше да плъзга поглед по редовете.

— Невероятно! — възкликна тя. — С този свитък и още няколко дреболии само един член на гилдията може да извади цял потънал кораб!

— И кое е невероятното?

— Гилдии от рода на Мореходната, които използват приложни магии, обикновено прибягват до сравнително прости заклинания, които се предават от поколение на поколение и се прилагат едновременно от неколцина членове. Авторът на това заклинание знае доста повече за магията от някой обикновен член на гилдия. — Тя помълча и добави: — Едва ли Кендарик се е досещал, че е магьосник от Нисшия път!

— В такъв случай това заклинание е струвало цяло състояние за гилдията!

— Без съмнение — съгласи се Яжара. — Всеки магьосник от Нисшия път би могъл да го прилага без особени усилия. Предполагам обаче, че само Кендарик е имал достъп до него.

— В такъв случай трябва да открием Кендарик. Скрый това. — Той ѝ посочи свитъка, след това се обърна и излезе. Яжара прибра свитъка в една кесия на колана си и го последва.

Джеймс спря при трупа на Нощния ястреб и нареди на стражника:

— Дръж го под око. Ако се размърда, незабавно прати да ме извикат. А сега — обърна се той към Яжара — да идем да огледаме онази уличка.

— „Ако се размърда?“ — повтори Яжара, докато слизаха по стълбището.

— Не знаеш ли? — засмя се той. — Нощните ястреби имат отвратителния навик да възкръсват.

Заобиколиха къщата и видяха, че зад нея започва тясна тъмна уличка. Макар да бе още предобед, тук цареше сумрак, а сенките бяха достатъчно тъмни, та в тях да се притаят десетки противници. Джеймс машинално постави ръка върху дръжката на рапирата. Яжара стисна по-здраво тоягата.

Стигнаха до мястото, където бе скочил магьосникът.

— Трябва да е паднал тук — каза Джеймс, — а после се е затичал натам. — Той кимна в посоката, от която бяха дошли. — Почти съм сигурен, че другият край е задънен.

— Ами да, стигнал е пресечката и е продължил със спокойна крачка, като най-обикновен гражданин.

Джеймс кимна.

— Ето защо обичам градовете и мразя пущинаците. Тук можеш да се скриеш навсякъде.

— Мнозина от сънародниците ми не биха се съгласили с теб. Те знаят как да се крият в пустинята.

Стигнаха до купчина полуизгнили сандъци и Джеймс вдигна най-горния. Вонята, която ги лъхна, накара Яжара да отстъпи назад. Долу имаше мръсно одеяло, остатъци от полуразвалена храна и разни лични вещи — вълнена шапка, строшен гребен, лекъосано наметало.

— Стопанинът не е вкъщи — засмя се Джеймс и се огледа. — Стария Том е излязъл на просия или джебчийство. Няма да се върне преди мръкване.

— Не мога да повярвам, че има хора, които живеят така.

— Не е толкова трудно, след като свикнеш. Да вървим.

— Къде?

— Връщаме се в двореца. Ще си починем и ще наминем тук довечера. Трябва да си побъбрим с Том — струва ми се, че е станал свидетел на нещо важно. Нещо, за което някой не желае да се говори. Ако открием какво е, може би ще вникнем в тази странна история.

— Ясно е обаче, че някой не иска да изваждаме онзи кораб.

— Така е. И докато Уилям е по петите на Мечицето, някой друг е организирал убийството на Майстора на гилдията, а сега ще потърси сметка и на този нещастен просяк.

— Гадника? — попита Яжара.

— Така предполагам — кимна Джеймс. — Хайде, да се връщаме в двореца и да съберем малко силици.

Уилям забеляза, че по пътя към тях препуска самотен ездач, и даде знак на патрула да спре. Намираха се на по-малко от час път от града и следваха знаците, оставени от двама кралски Следотърсачи. Ездачът дръпна юздите и отдаде чест. Беше Марик, един от Следотърсачите.

— Какво открихте? — попита Уилям.

— Половин дузина мъже са напуснали града пеша през северната порта и са тръгнали на североизток. Не са си направили труда да крият следите си. Един от тях е едър мъж, вероятно този, когото наричат Мечището. Отпечатъците му са големи и дълбоки. Край една горичка са ги чакали коне, с които са продължили. Джексън ги следва и поставя знаци.

Уилям махна на хората си да потеглят. Марик се изравни с него.

Следотърсачите бяха легендарен отряд, наследници на първите горски обитатели, по-късно лична охрана на най-ранните принцове на Крондор. Те познаваха околния пущинак така, както майка познава чертите на детето си, но не обичаха военната дисциплина и се подчиняваха само на командирите си. Капитанът им рядко се вясваше в двореца, освен когато не го викаше принцът, а хората му не общуваха с войниците от гарнизона. Но въпреки това ги ценяха високо заради ненадминатите им умения да проследяват противника.

— Какво друго? — попита Уилям след кратко мълчание.

— Какво имате предвид, лейтенант?

— Това, което не ми каза.

Следотърсачът изглежда младия офицер и се засмя.

— Тези хора не си правят труда да прикриват следите си. Не се боят, че ще бъдат открити. Бързат по друга причина.

— Трябва да стигнат някъде скоро, нали?

— Или да се срещнат с някого.

— Засада?

— Възможно е — отвърна Следотърсачът. — Ако избързат напред, а после внезапно се обърнат... — Той повдигна рамене.

— Джексън ще ни предупреди.

— Ако е жив — отвърна равнодушно Марик. Продължиха да яздят в мълчание.

Уличката наистина тънеше в сумрак през деня, а нощем тук бе непрогледна тъмнина. Джеймс вдигна фенера, който бе взел от двореца.

След като спаха през по-голямата част от деня, двамата слязоха да вечерят с принца и семейството му. Това беше първата вечеря на Яжара с тях — привилегия, която дължеше на новия си пост — и тя

използва тази възможност, за да си побъбри с принцесите Анита и Елена и с близнаците Боррик и Ерланд. През това време Джеймс докладва на принца какво са открили и Арута одобри плана да продължат с издирването на изчезналия Кендарик.

Когато наближиха сандъците, Джеймс даде знак на Яжара да се прокрадват безшумно и тя го докосна по рамото, за да потвърди, че го е разбрала.

Щом спряха пред сандъците, един глас закрещя:

— Не! Недей! Стария Том не е казал на никого!

— Том, нищо няма да ти направим — подвикна Джеймс, повдигна фенера и освети вътрешността на сандъка, в който се бе сврял загърнат в дрипи старец. Носът му бе подут и зачервен от честите сбивания и запои. Предните му зъби липсваха, а оредялата му побеляла коса беше прилепнала върху темето.

Две кървясали воднистосини очи се втренчиха в тях.

— Нали няма да ме биете?

— Няма — обеща Джеймс. — Искаме само да ти зададем няколко въпроса.

— Аа, вие сте хората на принца. Съдбата е благосклонна към мен. — А аз си помислих, че са дошли онези убийци.

— И защо ще те търсят убийци, Том? — попита Яжара.

— Ами щото бях тук, когато влязоха в къщата на гилдията.

— И кога беше това? — попита Джеймс.

— През нощта, когато умря Майстора. Бяха двамина, с черни наметала — покатериха се по стената и влязоха право в неговата стая.

— Нощни ястреби — промърмори Джеймс. — Те наистина се върнаха, Том, но ние им видяхме сметката, преди да те открият.

— Вие сте добри хора. Цял живот ще ви благославям.

— Твоя воля — отвърна с усмивка Джеймс. — Видя ли нещо друго?

— Ами... преди да са покатерят, онези с черните плащове разговаряха с някого на улицата.

— Видя ли с кого? — попита Яжара.

— Очите ми не са вече, каквито бяха. Но май беше с дрехи на гилдията.

— Имаше ли огърлица?

— Да, от онези, дето ги носят техните хора.

— Да не е бил Кендарик? — попита Яжара.

— Може и той да е — онзи момък, дето все се кара с Майстора. Видях го в нощта на убийството. Излезе от къщата късно и повече не се е вясвал тъдява.

— Какво означава това — че Кендарик е свързан с Нощните ястреби? — попита Джеймс.

— Може да е — отвърна Стария Том. — А може и да не е. Когато си тръгваше, не носеше огърлицата.

— Има само още двама, които носят такава огърлица — замислено каза Джеймс. — Майстора и Йорат. Нощем къщата е затворена, но ще се върнем утре сутринта, за да си поговорим с Йорат.

Джеймс бръкна в кесията и извади две жълтици. Подаде ги на Стария Том и му каза:

— Купи си топла храна и свястно одеяло.

— Благодаря, синко — кимна старият рибар. — Ще те благославям, заклевам се.

На сутринта Джеймс и Яжара отново посетиха канцеларията на гилдията, но този път завариха много по-спокойна обстановка. Вътре беше само Йорат — пак преглеждаше документи.

— Пак ли? — попита той.

— Имаме още няколко въпроса, заместнико — рече Джеймс.

— Да чуя.

— Открихме някои неща, но няма съмнение, че случаят ще бъде разрешен едва когато намерим Кендарик. Какво можеш да ни кажеш за него?

— Той беше най-старшият член на гилдията след Майстора, точно над мен. Има още двама ръководители, но те не са в града. Кендарик беше човек с необичайни способности и със сигурност щеше да стане следващият Майстор. За съжаление беше алчен и арогантен, сигурно заради кешийската си кръв.

Яжара се опита да запази спокойствие, но Джеймс я видя как стиска юмруци.

— Наистина ли смяташ, че причината е в кръвта? — попита той.

— Без съмнение — отвърна Йорат. — Винаги се държеше надменно, но след като трябваше да се откаже от годежа с онова

момиче, съвсем се озлоби срещу нас. Родителите ѝ не искаха дъщеря им да се омъжи за кешиец и кой може да ги вини?

— Внимавай, заместнико, защото съм чувствителна по този въпрос — предупреди го Яжара.

— Мадам — отвърна спокойно Йорат, — не съм учен, нито специалист, но от опит мога да ви кажа, че кешийците не умеят да владеят чувствата си.

Яжара се наведе към него със смразяваща усмивка.

— Като новоназначен придворен магьосник и като племенница на Абдур Рахман Мемо Хазара-хан, посланик на Велики Кеш в двора на принца, ще ти кажа, че си в дълбоко заблуждение. Ако наистина не можех да се владеея, щях да те смачкам като червей.

Йорат пребледня и запелтечи:

— Милейди, позволете да ви се извиня. Бях груб и нищо не извинява поведението ми. Моля ви, простете ми.

Джеймс едва успя да скрие усмивката си и каза:

— Разкажи ни за жената, за която е бил сгоден Кендарик.

Йорат нямаше нищо против да сменят темата.

— Тя е дъщеря на един тукашен дюкянджия. Не ѝ помня името.

— Е, благодаря ти все пак. Нямаме повече въпроси.

Преди да излязат, Джеймс погледна нагоре по стълбите. После спря, даде знак на Яжара да пази мълчание и се прокрадна безшумно на втория етаж. Когато стигнаха горе, посочи стаята на Йорат.

— Какво правиш? — попита го Яжара.

— Нашият приятел долу май крие нещо.

— И аз си мислех така. Изглежда ми някак... прекалено спокоен след всичко, което се случи.

Джеймс с лекота отвори ключалката и влязоха. Стаята бе изрядно подредена, на пръв поглед всеки предмет си беше на мястото.

— Много прибран човек е този Йорат — подметна Джеймс.

— Така изглежда.

Джеймс се зае с писалището, а Яжара съсредоточи вниманието си върху скрина до леглото на заместника. В писалището Джеймс намери документи и счетоводна книга. Докато ги преглеждаше, Яжара го повика:

— Виж!

Джеймс се обърна. Яжара държеше още една счетоводна книга, същата като тази, която бе намерил Джеймс.

— Открих я скрита в дрехите.

Джеймс взе втората книга и я постави до първата.

— Това е значи — каза той след кратък размисъл. — Нашият приятел е присвоявал средства от гилдията. След смъртта на Майстора никой не би го заподозрял в измама.

— А след като намереше свитъка със заклинанието на Кендарик, щеше да възобнови дейността на гилдията и да се самоназначи за новия й Майстор.

Джеймс прелистваше книгата.

— Виж какво намерих. — Той посочи един лист. Тя зачете на глас:

— „Заместнико — ти постъпи правилно, като се обърна към нас. Получихме златото, което ни обеща. Покажи това писмо на кръчмаря и той ще ти услужи с всичко, което поискаш. Моите хора ще те чакат при кучето, там ще уточним подробностите за бъдещи разплащания. Орин.“

— При кучето — повтори Джеймс. Някое място?

— Ами да, „Хапещото куче“ — сети се Джеймс.

— Кръчмарят Пит Късметлията! — възкликна Яжара.

— Всичко започва да си идва на мястото — ухили се Джеймс и прибра двете книги и писмото. — Мисля, че дойде време пак да си поговорим със заместника Йорат. — Той загърна книгите и писмото в едно наметало, което извади от скрина.

Слязоха на първия етаж и влязоха в канцеларията. Йорат все така четеше разни документи.

— Да? — рече той, вдигна глава и ги погледна. — Пак ли вие?

— Ти знаеш кой е убиецът на Майстора — заяви Джеймс.

Йорат бавно се изправи и грижливо подреди документите върху бюрото.

— Чудна работа. Доскоро смятах, че хората на принца са доста по-интелигентни.

— Открихме, че си се съюзил с Нощните ястреби.

Йорат посрещна обвинението с безстрастно лице.

— Дори да съм имал намерението да се консултирам с представители на някоя престъпна група, с кого се срещам извън тази

сграда си е лично моя работа, освен ако не успеете да докажете, че съм бил замесен в конспирация срещу гилдията. Освен това целият ми живот е свързан с тази гилдия — защо ми е да излагам кариерата си на риск?

— За да не разкрият, че си заделял средства за себе си — рече Джеймс и извади двете счетоводни книги.

— И заради новото заклинание на Кендарик — добави Яжара. — Кое то смяташе да си присвоиш.

— Ако го беше открил — заяви Джеймс. — Точно с тази цел си наел Нощните ястреби.

— Интересна теория — отвърна Йорат и бавно заотстъпва. — Много добре измислена. Кажете ми, как смятате — щях ли да се измъкна невредим, ако не бяхте се намесили вие?

Преди Джеймс и Яжара да отговорят, Йорат бръкна в ръкава на ризата си, извади нещо и го хвърли нагоре. Лумна ярка светлина и за миг Джеймс бе заслепен напълно. Той отстъпи, за да не го нападнат, докато е в неизгодна позиция.

И наистина сабята на Йорат изсвистя във въздуха пред него — на мястото, където бе стоял допреди секунда. Джеймс направи още две крачки назад, очаквайки Йорат да го последва. За всеки случай размаха рапирата пред себе си.

И друг път му се бе налагало да се бие в мрак, затова затвори очи, тъй като в тъмнината се съсредоточаваше по-лесно. Усети, че Яжара минава край него и отстъпва встрани. Замахна сляпо в противоположната посока и острието му със звън се сблъска със сабята на Йорат.

Без миг колебание Джеймс пристъпи напред и удвои усилията си. Разчиташе на това, че Йорат не е опитен фехтовач, а и бе почти сигурен, че с някой от ударите го е ранил.

Както предполагаше, Йорат бе изненадан от неочакваната атака, която го завари неподготвен. Макар и пипнешком, Джеймс успя да го улови за ръката, с която стискаше сабята, и стовари дръжката на рапирата върху лицето му. Чу се тъп удар и болезнен стон.

Йорат се строполи на пода, а Джеймс премигна мъчително и вдигна ръкав да изтрие сълзите си. Зрението му бавно се възвръщаше, достатъчно, за да забележи проснатия в безсъзнание на земята заместник. Яжара също премигваше мъчително.

— Всичко е наред — успокой я Джеймс. — Той лежи в несвяст.

— Какво ще стане с него?

— Най-вероятно Арута ще нареди да го обесят — след като го разпита.

— Как смяташ, дали е забъркан в издирването на Сълзата?

Джеймс поклати глава. На вратата се показва един чирак и втрещи очи в поваления Йорат.

— Момче, извикай градската стража! — нареди му Джеймс.

Чиракът побягна навън.

— Мисля, че Гадника и Нощните ястреби просто са го използвали — продължи Джеймс. — Или който стои зад цялата тази история. Задачата на Нощните ястреби и онзи, който ги е наел, е да попречат да бъде изваден корабът. Предполагам, че някой в Илит вече се е уговорил с тамошната гилдия да свърши тази работа. Ако бяха намерили свитъка със заклинанието на Кендарик, щяха значително да си облекчат задачата. Сигурно са обещали на Йорат да му помогнат, но всъщност са възнамерявали да го убият. — Джеймс побутна с крак проснатия на земята заместник. — Тъй че от самото начало той е бил обречен. Какъв глупак.

— И сега какво ще правим?

— Ще навестим Пит Късметлията и ако там открием някое недовършено гнездо на Нощни ястреби, ще го стъпчем. После ще намерим Кендарик и ще му съобщим, че вече не е заподозрян.

— Как ще го намерим?

— Ще потърсим жената, за която е бил сгоден. Тя сигурно ще може да ни упъти.

— Но Йорат каза, че не помни коя е.

Джеймс се засмя.

— Той може да не помни, но някой друг все ще знае. Например Абигейл. Такива неща не остават скрити.

— Ще ида да я попитам — заяви Яжара.

Джеймс кимна.

— А аз ще изчакам градската стража.

Яжара се върна само след няколко минути, тъкмо когато се появиха двама стражници. Джеймс им нареди да изтичат в двореца и да разкажат за случилото се на херцог Гардан. Стражниците козируваха и отнесоха и Йорат, който все още не бе дошъл на себе си.

— Научи ли коя е? — попита Джеймс.

Яжара кимна.

— Казва се Морейн. Държи едно магазинче, казва се „Златният чародей“.

— Тъкмо място за теб — захили се Джеймс. — Според слуховете това е дюкян за отвари, билета и дребни заклинания за продан. Намира се в най-хубавата част на града. — Той се огледа и добави: — Тук вече приключихме.

— И сега накъде? — попита Яжара.

— Ще се върнем в двореца и ще съберем половин дузина от най-добрите фехтовачи на херцога. А после право в „Хапещото куче“.

— Смяташ, че там ще си имаме неприятности?

— Не се и съмнявам.

ГЛАВА 8

КЕНДАРИК

Джеймс даде знак.

Двамата с Яжара пресичаха улицата, отвъд която бе разположено „Хапещото куче“. Шестима от гвардейците на принца бяха заели позиция на пресечката с другата улица, спотаени в сенките на спускащата се нощ. С тях беше и младият Джонатан Мине, синът на бившия шериф Уилфред Мине. Джеймс го бе вербувал като свой доверен агент за замислената от него шпионска мрежа. Младият Мине щеше да изчака петнайсет минути и после да влезе в кръчмата. При първия признак за някаква опасност щеше да повика войниците и те щяха да щурмуват сградата.

Джеймс и Яжара искаха да проверят каква информация ще изкопчат от Пит Късметлията, преди да прибегнат до употребата на сила. Но ако вътре имаше Нощни ястреби, близостта на отряда щеше да им е от полза.

Джеймс бутна вратата. Вътре вечерната глъчка тъкмо започваше да набира сила, докато докерите и проститутките се отдаваха на алкохолното опиянение.

Джеймс се огледа и установи, че вече е привлякъл вниманието на един от докерите, който оглеждаше малко учудено твърде хубавите им за подобен вертеп дрехи.

— Я какво си имаме тук! — обяви той гърлено.

Съседът му по маса също се извърна.

— Прилича ми на придворен гъзолизец и кешийско котенце.

— Внимавай, приятелю — озъби му се Яжара. — Котенцето си има нокти.

Мъжът премигна малко смутено, но спътникът му избухна в смях.

— Хайде стига — срязва ги Джеймс. — Не сме дошли тук, за да се караме. — Той улови Яжара и я дръпна към тезгяха в дъното на

помещението, където кръчмарят подреждаше халби с ейл върху голям поднос.

Когато се приближиха, Пит вдигна глава и ги изгледа свъсено.

— Какво искате пък сега?

— Още малко информация, Пит — отвърна Джеймс.

— Може, но ще ви струва пари. Както винаги.

— Чу ли за инцидента в Мореходната гилдия?

— Може и да съм чул нещичко — отвърна уклончиво Пит.

Джеймс постави една монета на тезгяха.

— Добре де, чух.

Джеймс подхвърли още една монета, но Пит мълчеше. Едва след третата отвори уста.

— Изглежда, заместникът не е могъл да дочака своя стар Майстор да му освободи мястото и му е помогнал да се пресели по-бързо в отвъдното. Говоря за оня тип — Кендарик.

— И ние това чухме — каза Джеймс. — Да имаш представа къде може да е сега Кендарик?

— Не — и този отговор го давам безплатно.

Джеймс се зачуди дали Пит не го лъже, но сметна, че е твърде алчен, за да го направи. В противен случай щеше да поиска още пари, а не да се дърпа. Той погледна към Яжара и тя му кимна, че е на същото мнение. Изглежда, отново бяха стигнали до задънена улица.

— А какво ще кажеш по въпроса за „специалните услуги“? — продължи почти шепнешком Джеймс, като плъзна още една монета по тезгяха.

— Какви са тези „специални услуги“? — попита Пит, но прибра монетата.

— Ами например помощ от страна на едни по-яки момчета.

Пит сви рамене.

— Биячите в Крондор вървят дузина за грош. Има ги на пристанището и по пазарищата... — Той присви очи. — Но ти и сам го знаеш, нали?

— Чух, че при теб човек може да се свърже с една особена порода нощни птици.

— Откъде ти хрумна пък това за птиците? — попита Пит.

— Защото съм готов да им предложа добре платена работа.

Пит помълча малко, после отвърна:

— Изглеждаш ми смелчага, момче, но ще ти стигнат ли паричките, за да ги наемеш?

— За това не бери грижа. Там, откъдето идват тези жълтици, има още много. — Джеймс сложи още една монета на тезгяха, после добави нови четири, като ги подреди на купчинка.

Пит ги прибра.

— Момче, трябва да знаеш, че си дошъл точно където трябва. Мине отзад — в стаята има едни господа, с които трябва да си поговориш. — Той подхвърли на Джеймс ключ и му посочи вратата зад бара. — Без него не можеш да влезеш.

Джеймс улови ключа и тръгна към вратата. Огледа се и видя, че Яжара е нащрек, готова за всякакви изненади. Прецени, че му остават около десет минути, преди да се появи Джонатан Мине. Инструкциите на младежа бяха пределно ясни — ако двамата с Яжара не са в помещението, Мине трябва да извика войниците.

Влязоха в тесен коридор и в същия миг вратата зад тях се хлопна. Тук имаше други три врати. Първата вляво се отваряше към килерче и Джеймс я подмина. Вдясно пък се виждаше малка, мизерно оборудвана спалня, с мръсни дрехи, нахвърляни в безпорядък върху изтърканите завивки.

— Сигурно е стаята на Пит — прошепна Джеймс, погледна през рамо към вратата, през която бяха влезли, и добави: — Можеш ли да направиш нещо с онази врата — нещо толкова шумно, че да привлече вниманието на Мине и войниците?

Яжара кимна с игрива усмивка.

— Разполагам точно с това, за което питаш.

— Чудесно — рече Джеймс и отвори последната врата. Озоваха се в малка стая, наред която имаше маса. До масата седяха двама мъже. По-близкият беше брадат и черноок. Другият бе русокос и гладко избръснат. И двамата носеха черни наметала, черни панталони и черни ръкавици. И бяха препасали саби.

— Да? — попита брадатият.

— Пит каза, че тук ще намеря хора, които да ми помогнат за една досадна дреболия.

И двамата мъже се дръпнаха назад със столовете — на пръв поглед обичаен жест, който обаче целеше да им даде възможност по-лесно да извадят оръжията.

— Какво по-точно искаш? — попита първият.

Джеймс извади писмото, което бе намерил в стаята на Йорат.

— Знаем, че сте имали уговорка с Мореходната гилдия. Срещу неголяма сума ви обещавам никой да не разбере.

Двамата мъже се спогледаха. Този път взе думата русият.

— Ако търсиш начин да си натъпчеш джобовете със злато, хубаво ще е да те предупредя, че сега си имаш работа с Гилдията на смъртта. Тези, които се опитват да ни изнудват, не доживяват до дълбоки старини. Освен ако не предлагаш нещо в замяна.

Джеймс се усмихна.

— Точно това имах предвид. Ето какво ви предлагам... — При тези думи той скочи внезапно напред, преобърна масата върху русия и същевременно изрита стола на брадатия. — Яжара! Давай!

Яжара се обърна, вдигна тоягата си към вратата и извика нещо. Сноп бяла светлина изригна от върха на тоягата, прелетя през коридора и изби вратата, през която бяха влезли.

Джеймс, който вече бе извадил рапирата си, се захили.

— Това със сигурност ще им привлече вниманието.

Брадатият отстъпваше назад, за да излезе извън обсега на оръжието му, като същевременно несръчно се опитваше да извади своето. Другият се бе прикрил зад съборената маса с вече измъкната сабя.

Джеймс скочи във въздуха, за да избегне атаката му, а Яжара замахна и стовари тоягата върху ръката на русокосия. Той изрева от болка и изпусна сабята. Докато се опитваше да извади кинжала с другата ръка, Яжара го халоса с тоягата в слепоочието и той се строполи на пода.

Джеймс чу викове и шумотевица от другия край на сградата и предположи, че е пристигнал Мине с хората си. Освен ако вътре нямаше и други Нощни ястреби, посетителите едва ли щяха да се опитат да му попречат.

Джеймс замахна и посече ръката на брадатия, който все още не бе извадил сабята си. Убиецът изохка и се дръпна. Джеймс опря върха на острието в шията му.

— Съветвам те да не мърдаш, ако искаш да живееш.

Яжара бе заела позиция до вратата, в случай че някой ги нападне отвън.

Брадацият се размърда и Джеймс натисна по-силно. После с едно рязко дръпване скъса веригата на врата на противника си. На нея висеше метален амулет.

Мъжът неочаквано се дръпна назад и посегна към амулета. Без да сваля очи от амулета, Джеймс го изрита и той рухна в несвяст на пода.

Точно в този момент в стаята нахлуха Джонатан Мине и неговите гвардейци. Водеха и Пит, чийто дървен крак потропваше комично по пода.

— Посетителите се разбягаха, когато Яжара взриви вратата — докладва ухилено Джонатан. — Предположих, че е ваше дело, милейди, а не на някой друг магьосник.

Тя кимна и му върна усмивката.

— А като се появихме и ние на сцената — продължи младият заместник-шериф, — настъпи истинска суматоха. Този — той посочи Пит — и още неколцина се опитаха да се съпротивляват, но бързичко ги усмирихме. — Той погледна проснатите на пода тела. — Какво си имаме тук?

Джеймс му подаде амулета.

— Лъжливи Нощни ястреби. Част от групата, пратена преди няколко месеца в каналите, за да създаде впечатление, че Гилдията на смъртта се е завърнала.

— И откъде знаеш, че са лъжливи? — попита Яжара.

— Не носят отровни пръстени, а и не се опитаха да се самоубият — отвърна Джеймс. — Нощните ястреби са фанатици, които не позволяват да бъдат заловени живи. — Той прибра рапирата си в ножницата.

— Но какво са искали да постигнат? — попита Джонатан.

— Ще разберем, след като ги разпитаме — отвърна Джеймс. — Нека ги отведат в тъмницата на двореца. Май нямаме друг избор.

— Така да бъде, скуайър — кимна Джонатан.

— А сега е време да си поговорим — обърна се Джеймс към Пит. Кръчмарят се опита да се усмихне, но лицето му бе плувнало в пот.

— Скуайър, кълна се, че не знам нищо. Дадох им под наем стаята и мазето.

— И мазето? — повтори Джеймс с присвити очи.

— Да, през онази врата и надолу по стълбите. — Той посочи един капак на пода в ъгъла.

— Проклятие! — изруга Джеймс и отново извади рапирата. После нареди на Джонатан. — Остави един човек да пази Пит и тръгвай с мен!

Джеймс вдигна капака и заслиза надолу. Каменната стълба се спускаше до средата на стената, после свиваше в обратна посока.

— Джеймс! — извика отгоре Яжара. — Долу нещо не е наред!

— И аз го чувствам — отвърна Джеймс.

Чу се сухо прашене от концентрирана енергия, което му подсказваше, че някой набира магична сила. Докато слезе до долу, целият настръхна. Изчака Джонатан и Яжара да го настигнат и каза:

— Готови!

Изрита вратата и нахлу в голямо помещение, което заемаше цялата площ под кръчмата. Близко до центъра стояха трима мъже, двама от които бяха облечени като онези, които бяха намерили на горния етаж — с черни наметала, ръкавици и панталони и също със саби. Третият обаче носеше плащ досущ като на магьосника, когото Джеймс бе видял в Мореходната гилдия.

Но това, което го накара да се закове на място и да ахне от изненада, беше фигурата, която се оформяше в центъра на стаята, в средата на тайнствения знак, изрисуван с тебешир на пода.

— Това е демон! — извика той. Създанието бавно се материализираше от главата надолу. Имаше дълги криви рога, които стърчаха напред. Святкащите червеникави очи се втренчиха в новодошлите и чудовището измуча като бик, а масивните му рамене потрепнаха, докато, посягаше към тях.

— Задръжте ги! — извика вражеският магьосник. — Малко остана!

Мъжете с черни дрехи извадиха сабите си и се втурнаха в атака.

Яжара опита да прати заклинание, но не й остана време да се съсредоточи, тъй като единият от нападателите се нахвърли върху нея.

Джеймс парира удара на нападателя си и в същия миг в помещението нахлу Джонатан Мине с един от хората си.

— Божичко! — възкликна Мине. — Какво е това чудовище?

— Убийте магьосника! — викна Джеймс.

Стражникът не се поколеба. Вместо да се приближава към демона, който вече се бе материализирал почти напълно, той извади от колана си кинжал и го запрати с всичка сила.

Острието попадна право в сърцето на магьосника и той тупна по гръб в същия миг, когато демонът завърши трансформацията си. Чудовището нададе гневен рев и понечи да се хвърли в атака, но чертите на пода сякаш образуваха някаква мистична преграда, която му пречеше да стигне до Джеймс и другите.

Джеймс видя, че Мине се е притекъл на помощ на Яжара, и се съсредоточи изцяло върху своя противник. Мъжът в черно несъмнено бе опитен саблъор, а и Джеймс все не можеше да откъсне очи от разярения демон зад него. Убиецът също усещаше присъствието на чудовището, защото от време на време мятеше поглед през рамо. Джеймс опита да се възползва от това, но противникът му не позволи да бъде изненадан.

Тогава Джеймс се отдръпна встрани и извика:

— Яжара! Не можеш ли да направиш нещо с това чудовище?

Яжара все още се биеше с втория убиец, но в подземиято беше прекалено тясно, за да отскочи встрани и да го остави на грижите на Джонатан Мине.

— Не мога, Джеймс — отвърна тя. — В момента съм заета.

— Пусни ме да мина! — извика ѝ Мине.

Яжара се отдръпна мигновено и младият воин се промуши край нея, след което се нахвърли с такова настървение срещу убиеца, че той заотстъпва.

Едва сега Яжара погледна към демона и поклати глава.

— Джеймс, не зная почти нищо за тези чудовища!

— Е, аз пък скоро ще стана експерт по демоните — отвърна задъхано Джеймс, докато си разменяше удари с мъжа в черно. — Това ми е третият, който срещам.

— Едно нещо зная със сигурност — извика Яжара. — Не пресичай чертите на пода.

— Благодаря — отвърна Джеймс и нанесе нисък удар към крака на противника си. — Това ще го запомня!

Чак в този момент Яжара намери време да си поеме дъх. После затвори очи, припомни си още веднъж формулата на избраното заклинание и започна бавно да го произнася. Когато приключи, от

протегнатата ѝ ръка бликна огнен сноп, който удари противника на Джеймс право в лицето. Мъжът изрева от болка, изпусна оръжието си, вдигна ръце към очите си и се олюля назад.

Твърде късно осъзна, че е пристъпил в очертанятия, изрисувани върху пода. Опита се да се измъкне, но демонът се вкопчи в него. Първо го улови отзад, както баща би уловил свидната си рожба, после го подметна във въздуха и тялото на нещастника се удари със страховита сила в тавана. Докато падаше, демонът го посрещна с рогата си и го наниза на тях. Мъжът изпищя и издъхна.

Междувременно Джеймс се притече на помощ на Мине — посегна над рамото му и промуши втория убиец в гърлото. Чу се гъргорещ звук и мъжът подгъна крака, от устата и носа му бликна тъмна кръв. Той посегна към гърлото си, сякаш се опитваше да запуши раната, после падна и зарита.

Джеймс се обърна към демона, който довършваше жертвата си. От устата му висяха кървави останки.

— Какво ще правим? — попита Джонатан, докато оглеждаше чудовището.

— Демонът не може да пресича чертите, докато не му позволи този, който го е повикал — обясни Яжара. — Трябва да намерим някакъв начин да го прогоним обратно или да го убием.

— Тези чудовища не са лесни за убиване — намеси се Джеймс. — Зная го от опит.

Яжара се обърна към стражника.

— Пратете някого в двореца. Нека повикат отец Белсон. Да му кажат, че трябва да ни помогне да се преборим с демон.

Стражникът погледна към Джеймс, който кимна.

— Докато дойде отецът, най-добре да чакаме отвън — предложи скуайърът.

Минутите се нижеха отчайващо бавно. Джеймс бе застанал до вратата към подземието и не откъсваше поглед от чудовището, което ръмжеше гневно и го пронизваше с очи. На няколко пъти се хвърля в атака, но спираше в непосредствена близост до невидимата бариера.

— Какви са тия глупости за някакъв демон? — чу се нечий глас над тях.

Джеймс се обърна и видя отец Белсон. Стройният чернобрад свещенослужител бе тръгнал веднага и в бързината дори не си бе сложил обичайното виолетово расо. Вместо него носеше вълнена риза и плътно наметало.

— Този идиот — оплака се отецът и посочи стражника — дори не ми позволи да се облека. — И млъкна, щом видя Джеймс и вилнеещия зад него демон. — О, богове!

— Отче, да си сменим местата — предложи Джеймс. — Не искам да ви преча, докато работите.

— Докато работя ли? — повтори отец Белсон и премигна объркано. — Над какво да работя?

— Над демона, отче. Трябва да ни отървете от него. Затова ви повикахме.

— Да ви отърва от демона? Че аз не зная как — отвърна ужасено отецът.

— Не знаете ли? — учуди се Джеймс.

— Демоните са създания на подземните царства и като такива често консумират огнена енергия. А моята служба при Господаря на пламъците ми забранява да прибъгвам до магьосничество, които биха могли да причинят вреда на подобно същество. — Той погледна отново демона и добави притихнало: — Най-много да го раздражня още повече, което само ще го направи по-силен.

— Но не знаете ли някое заклинание за прогонване на зли сили? — попита Яжара.

Свещеникът се обърна към нея.

— В моя орден не се занимаваме с подобни неща. Ще ви трябва свещеник от ордена на Сунг, или някой ишапец, но по-силничък.

Джеймс въздъхна, повика отново стражника и му нареди:

— Тичай в храма на Ишап и кажи на върховния жрец, че ще ни е нужен за прогонването на демон. Бягай веднага. Кажи, че изпълняваш заповед на принца.

— Слушам, скуайър — козирува мъжът, обърна се и изчезна.

— Съжалявам, че ви събудих — обърна се Джеймс към отец Белсон.

— О, не бих пропуснал тази гледка за нищо на света — отвърна отецът, без да сваля очи от чудовището.

— Хубаво — кимна доволно Джеймс. — В такъв случай ще ви моля да го държите под око, а аз ще ида да разпитам един пленник.

Джеймс се качи на горния етаж. Пит седеше на един стол, охраняван от другия стражник.

— Да се върнем към темата, която обсъждахме, преди да бъдем прекъснати... — подхвана Джеймс.

Пит беше пребледнял от страх.

— Скуайър, веднага ще ви кажа, че не знам нищичко. Тия типове дойдоха и ме затрупаха със злато, като ми поръчаха да си затварям очите. Какво да правя? Обръцах глава на другата страна всеки път, когато искаха да използват коридора към каналите. Нали знаете как е?

Джеймс кимна. Знаеше много добре „как е“.

— Отведете го в двореца да го затворят в тъмницата. После ще решим какво да правим с него.

Един стражник сграбчи кръчмаря за яката и го дръпна.

— Хайде, приятелче. Път ни чака.

Измина почти час преди да се появи ишапецът — сивокос свещеник, явно с доста висок ранг, придружаван от двама въоръжени монаси. Щом Джеймс ги запозна с обстановката, свещеникът се съгласи да помогне.

Спуснаха се в подземие и ишапският жрец се обърна към отец Белсон.

— Отче, вече можете да си тръгвате.

— Както желаете — отвърна Белсон с лек поклон.

— Тръгвате ли си, наистина? — попита го Джеймс, докато отецът минаваше покрай него.

— Щом не съм желан тук...

Джеймс поклати учудено глава. Във взаимоотношенията между отделните храмове и ордени имаше много неща, които му бяха непонятни. Съперничество или интриги — въпроси, чиито отговори тепърва му предстоеше да узнае и да използва в бъдещата си дейност.

— Как започна всичко това? — попита новодошлият жрец.

— С ето този човек. — Джеймс посочи мъртвия магьосник. — Той е повикал чудовището.

Свещеникът огледа помещението и промърмори:

— Жалко, че е мъртъв. С негова помощ щеше да е по-лесно да върнем демона в света, от който е дошъл.

— Да, но преди това той сигурно щеше да го прати срещу нас — намеси се Яжара.

Свещеникът я изгледа продължително, но не отговори. Вместо това се обърна към Джеймс.

— Така да бъде. Време е да почваме.

Монасите застанаха от двете му страни и подхванаха тих напев. Почти веднага Джеймс почувства мразовит полъх във въздуха и чу гласа на свещеника да се издига над останалите. Думите бяха на непознат език.

Демонът наблюдаваше всичко това безпомощно иззад невидимата преграда. От време на време биволското му лице се сбръчкваше от гняв и той започваше да реве яростно... но скоро всичко приключи. Джеймс се ококори от изненада — в един миг чудовището си стоеше там, а в следващия вече го нямаше и единственото доказателство за изчезването му бе леко разместване на въздуха в помещението и приглушен звук, като от захлопната врата.

Свещеникът се обърна към Джеймс.

— Скуайър, служителите на нашия орден са доволни, че можах да окажат услуга на принца и Короната, но сега ще е най-добре, ако се захванете отново с основната задача.

— Щяхме да го направим и по-рано, господине, но тази работа не търпеше отлагане.

Свещеникът кимна безстрастно.

— Утре призори брат Солон ще ви очаква при градската порта. — Той се обърна и излезе, следван от двамата монаси.

Джеймс въздъхна.

— Преди да тръгнем обаче трябва да свършим още нещо — припомни му Яжара.

— Да открием Кендарик. — Джеймс кимна. — Мисля, че зная откъде да започнем.

„Златният чародей“ беше скромно на вид, но добре поддържано дюкянче. Приличаше на аптека, но Яжара веднага позна съдържанието на някои от подредените по рафтовете буркани — бяха съставки, често използвани от заклинателите. Една задрямала жена ги пусна вътре едва след като Джеймс настоя, че идват по важни държавни дела.

— Какво искате? — попита жената с нескрито подозрение.

Джеймс я огледа. Предполагаше, че това е Морейн, жената, за която е бил сгоден Кендарик. Беше стройна, с изпито лице, но имаше хубави черти.

Джеймс извади мидата и ѝ я показа.

— Можете ли да ни осведомите какво е това?

Морейн вдигна учудено вежди.

— Поставете я тук, ако обичате. — Тя посочи парче плат, опънато върху масата до горящия фенер. Джеймс остави мидата и се отдръпна. — Без никакво съмнение това е Мида на Еортис. Притежава могъщи магьоснически свойства. Доколкото ми е известно, по целия свят съществуват само няколко. Предмет с неоценима стойност за всеки капитан, дръзнал да прекосява океана. — Тя изгледа Джеймс. — Откъде я имате?

Джеймс се възхити на способността ѝ да запазва спокойствие. От нея със сигурност щеше да излезе добър картоиграч.

— Морейн, струва ми се, че и вие знаете отговора на този въпрос.

Тя издържа няколко секунди втренченият му поглед, но после сведе очи.

— Взели сте я от Кендарик. Бяхме любовници, но моето семейство се възпротиви. Аз му я подарих. Беше най-скъпата ми придобивка. — Тя въздъхна и добави, сякаш се оправдаваше: — Не съм го виждала отдавна.

— Не е необходимо да ни мамите — засмя се Джеймс. — И без това не ви бива особено. Кендарик е невинен и ние разполагаме с доказателство за това. Замисълът за премахване на Майстора на Гилдията принадлежи на другия заместник — Йорат. Оказа се, че от известно време той е бъркал в касата на гилдията.

Жената не отговори, но очите ѝ подскачаха по лицата им.

— Можете да ни се доверите — намеси се Яжара. — Аз съм Яжара, новата придворна магьосница, а този човек е личният скуайър на принца. Трябва спешно да се срещнем с Кендарик, който може да окаже неоценима услуга на Короната.

— Елате с мен — рече тихо Морейн, взе фенера и ги поведе към отсрещната стена, където имаше лавица с книги.

Яжара плъзна пръст по кориците, прегледа заглавията — много от книгите бяха наръчници за изготвяне на вълшебни билета — и каза заинтригувано:

— При първи удобен случай пак ще намина насам.

Морейн извади един дебел том и в същия миг лавицата се отмести навътре, разкривайки тясна дървена стълба, отиваща нагоре.

— Стълбата води до една тайна стаичка на тавана — обясни тя и се заизкачва.

Стаята бе толкова миниатюрна, че едва побираше масичка и легло. На леглото седеше мъж със зелено наметало. Имаше козя брадичка, мустаци и обеща на ухото.

— Кой са тези? — попита той уплашено, втренчил поглед в Джеймс и Яжара.

— Хора на принца — отвърна Морейн.

— Не съм го убил аз! — викна Кендарик.

— Успокой се — рече му Джеймс. — Разполагаме с доказателство, че го е извършил заместникът Йорат.

— А хората в черно? Те се опитаха да ме убият. Едва се измъкнах.

Яжара позна кешийския акцент, характерен за северните градове на страната.

— Вече се погрижихме за тях — успокои го тя.

Кендарик скочи и прегърна Морейн.

— Това е чудесно! Сега вече мога да се върна в гилдията. Благодаря ви за добрите вести.

Яжара вдигна ръка.

— Един момент, заместнико. Нуждаем се от помощта ти.

— Сигурно, но това може да почака ден-два. Имам много работа. Трябва да се върна и да проверя какви ги е надробил Йорат. Ще ми е нужно известно време, докато изправя гилдията отново на крака.

— За съжаление се нуждаем от помощта ти веднага — рече Джеймс. — Принцът има нужда от услугите на вашата гилдия. Като се има предвид, че ако не бяхме ние, досега Нощните ястреби да са те открили, може да се каже, че ни го дължиш.

— Не съм ви молил за помощ, нали? Трябва да се върна в гилдията! Когато му дойде времето, ще си платя дълга!

— Кендарик! — рязко каза Морейн.

— Да, Морейн? — попита той овчедушно.

— Проявяваш неблагодарност към хора, които са ти спасили живота.

— Но, скъпа, работата...

— Работата може да почака. — Тя се обърна към Джеймс. — Разбира се, че ще ви помогне, скуайър. Той е добър човек, но в момента е малко объркан.

— Морейн, моля те!

— Съжалявам, скъпи, но това е положението.

— Е, добре. — Кендарик сведе глава.

— Все пак го дръжте под око — посъветва ги шепнешком Морейн. — Понякога има склонност да се надценява.

— О, разчитай на нас — отвърна с усмивка Яжара.

— Благодаря ви, задето му възвърнахте честното име.

Яжара и Джеймс излязоха, за да оставят за малко Морейн и Кендарик насаме. Когато заместникът се появи, Яжара му каза:

— Трябва да се поздравяваш за избора на възлюбената си.

— Зная, че съм късметлия — отвърна Кендарик. — Като си помисля само какъв негодник бях, преди да срещна Морейн. Тя спаси не само живота, но и душата ми.

Джеймс погледна към обсипаното със звезди небе.

— До зазоряване остават само три часа. Ще ни стигне, колкото да се върнем в двореца, да докладваме на принца и да тръгнем за срещата с брат Солон. Умееш ли да яздиш? — обърна се той към Кендарик.

— Доста зле.

— Докато стигнем, закъдето сме се запътили — засмя се Джеймс, — ще станеш истински майстор.

ГЛАВА 9

ДИВЕРСИЯ

Уилям чакаше търпеливо.

Конят му тропна неспокойно с копито и тихичко изпръхтя. Уилям притисна хълбоците му с бедра и дръпна лекичко юздите.

Денят беше студен и от устата му излизаха облаци пара. Патрулът бе спрял на една малка полянка на сред гората. Мъжете зад него мълчаха или си разменяха по някоя дума шепнешком. Знаеха, че врагът е наблизо.

С приближаване на вечерта мракът започна да се сгъстява. Предчувствайки близостта на битката, мъжете се споглеждаха изнервени. Сабите бяха извадени наполовина от ножниците, колчаните със стрели — преместени така, че да са подръка. Всички се озъртаха зорко.

И тогава на пътеката се появиха две фигури — изникнаха едновременно от мрака. Уилям пръв видя, че това са Марик и Джексън, и въздъхна облекчено. Ако противникът беше наблизо, двамата едва ли щяха да яздят така спокойно.

Без да изчака доклада им, той се обърна и подвижна на войниците:

— Ще се разположим на лагер тук.

Сержантът Хартаг, който командваше патрула, стар ветеран, кимна и отвърна:

— Но преди това ще разположа постовете, лейтенант.

Докато сержантът подбираше хората си, двамата Следотърсачи скочиха от седлата и застанаха пред Уилям.

— Изгубихме ги — докладва Марик.

— Какво?!

Джексън, вторият Следотърсач, разтърси оредялата си сива коса и кимна.

— Свиха неочаквано към скалите и там им изгубихме следите. Утре ще ги намерим, но по тъмно е невъзможно.

— Те знаеха, че някой ги следва — добави Марик.

— Знаели са значи — промърмори замислено Уилям. — На какво разстояние са пред нас?

— Два, може би три часа. Ако продължат да се движат и през нощта, ще изгубим половин ден, докато им влезем в дирите.

— Нахранете се и гледайте да поспите — рече им Уилям. — Утре да сте на път с първите лъчи на слънцето.

Двамата кимнаха и се отдалечиха.

Уилям подкара коня към пътеката, сякаш оттук можеше да види изчезналия противник. Конят изпръхтя отново и той долови у него глад и желание за почивка. „Още малко“, успокои го Уилям, като използва способността си да общува с животните.

Върна се в лагера, скочи от седлото и почеса коня по носа. Знаеше, че животното обича да усеща допира му. Но през цялото време погледът му бе зареян към далечната гора, където се бе скрил Мечището.

Уилям избра едно място близо до сержанта, разгъна одеялото, просна го на земята, после се върна при коня и го отведе в другия край на поляната, където бяха забили колове. Свали седлото и юздите, после спъна животното и го завърза за един от коловете. Накрая окачи на врата му торба с овес и изпрати едно „Скоро ще има трева“ до всички коне. Няколко от тях изпръхтяха и му отвърнаха с образи и настроения, които според Уилям можеха да се сравнят с насмешливото „Това вече сме го чували“, при хората.

Той неволно се засмя. Малко по-късно си даде сметка, че се усмихва за пръв път след смъртта на Талия. Вдигна очи към небето, прати й едно беззвучно „Възмездието няма да закъсне“ и бавно кимна. Докато проверяваше как се справят хората му, се сети за Джеймс и се зачуди докъде ли са стигнали с Яжара с тяхната задача.

Джеймс водеше коня си за юздите. Бяха слезли от седлата преди няколко минути, за да дадат почивка на животните, но продължаваха да вървят. Досега поне бяха пътували без каквито и да било премеждия и Джеймс искрено се надяваше да е така до края. До един ден щяха да стигнат Мелничарски отдиш, от там до Халдонова глава бе още ден езда.

Джеймс бе решил да се измъкне от града с неголям керван, смесвайки се с охраната и търговците. На едно от следващите разклонения на пътя той и хората му се отделиха от групата и поеха на север. Оттогава бе изминала цяла седмица, през която — доколкото можеха да преценят — не бяха привлекли ничие внимание. Джеймс се надяваше да стигнат малката странноприемница, преди да се спусне нощта.

Това бе същата странноприемница, в която, според предварителния план, трябваше да се срещнат с един от тукашните агенти на принц Арута. Джеймс вече кроеше планове да оплете и този човек в мрежата, която възнамеряваше да създаде. Понастоящем Алан — човекът, с когото предстоеше да се срещнат — беше дребен чиновник, който отговаряше за някои от владенията на принца в тази област. Но освен това от него се искаше да събира полезна информация от всякакъв род и да я праща тайно в двореца.

През по-голямата част от пътуването Кендарик и брат Солон мълчаха. Монахът, изглежда, по принцип бе мълчалив и склонен към самовглъбяване човек и отговаряше на всички въпроси едносрично. На няколко пъти Джеймс се опита да го въвлече в разговор, колкото да преодолее досадата от дългия път, но бе принуден да се откаже. Откри само, че Солон има странно познат акцент, но заради лаконичните му реплики така и не можа да уточни произхода му.

Кендарик също почти не пророни дума през целия път. Изглежда, не се съмняваше в способностите си да вдигне кораба на повърхността, но от друга страна, язденето не му понасяше никак добре. Нямаше никакъв опит, така че първите няколко дни му се видяха доста трудни, но от известно време показваше удивителен напредък, дори се държеше върху седлото с известна изящност. Във всеки случай бе престанал да се оплаква от болки в краката и от натъртен задник.

Яжара се оказа единственият доста приятен спътник, макар че често изпадале в периоди на замислено мълчание, прекъсвани от самата нея с въпроси за това къде се намират. За младата магьосница северните области на Крондор се оказаха рядко привлекателна и красива страна. Джеймс не преставаше да се изненадва от интелигентността ѝ и живия интерес към всичко, което я заобикаляше. Сега вече можеше да си обясни силното влечение, което бе изпитвал

към нея Уилям, докато бе живял в Звезден пристан. Това, което изпитваше Джеймс, бе по-скоро искрено възхищение пред една необикновена личност, но лесно можеше да си представи какво може да се случи с друг, по-млад и по-неопитен в сърдечните дела.

— Това място пред нас сякаш е създадено за засади — заговори неочаквано брат Солон. Безпокойството му го бе накарало да произнесе най-дългото изречение за времето, през което двамата се познаваха. Джеймс дръпна юздите на коня и погледна през рамо.

— Сега вече се сещам къде съм чувал такъв говор! — възкликна той. — Трябваше да се досетя по-рано — доста време съм живял сред джуджетата! — Той огледа монаха от главата до петите. — Солон, ти си най-високото джудже, което съм срещал!

— А ти пък трябва да си смахнат, щом наистина смяташ, че може да съм джудже — отвърна монахът. — Израсъл съм в една ферма близо до Доргин, където, освен с джуджета, няма с кого друго да си играеш. Сигурно затова и говорът ми е такъв. Но предпочитам да не говорим за това. — Той посочи напред. — Чу ли какво казах за пътя отпред?

— Какво пък толкова — няколко храсталака и голяма открита площ? — намеси се Кендарик.

Джеймс поклати глава.

— Той е прав. Някой се крие сред дърветата.

— И го прави доста неумело — добави Солон.

— Дали да не се върнем назад? — попита Яжара.

Монахът подаде юздите на коня си на Кендарик и рече:

— Не мисля, милейди. Не съм от онези, дето си плюят на петите при първа опасност! — Той сви длани пред устата си. — Ей, вие, дето се криете там. Да знаете, че ви виждам! Излезте и се изправете срещу мощта на Ишап, или бягайте като кучета!

След продължително мълчание от шубраците се показва малобройна група. Мъжете бяха загърнати в парцаливи дрехи и носеха странен набор от сечива, навярно предназначени за оръжия. Зад тях стояха двама стрелци, други двама бяха разположени на фланговете. Групата прекоси пътя и спря на няколко крачки пред Солон.

Водачът, прегърбен мъж на средна възраст с дълъг и крив като клон нос, пристъпи напред. Имаше толкова окаян вид, че Джеймс

почти очакваше да запелтечи нечленоразделно. Вместо това мъжът се усмихна, разкривайки прогнилите си зъби, и произнесе с ясен глас:

— Хиляди извинения, господа, но ако държите да стигнете там, закъдето сте тръгнали, няма да е зле, ако ни оставите едно скромно дарение в размер на няколко сребърника. В края на краищата този край е суров и опасен.

Солон поклати невярващо глава.

— И смееш да искаш пари от един монах?

Водачът погледна към другарите си, които пристъпваха смутено от крак на крак, после отново извърна очи към Солон.

— Простете, милостиви господине. Не бихме желали да си имаме неприятности с боговете. Вие може да си продължите по пътя. Но останалите ще трябва да платят.

— Те са под моя закрила!

Мъжът огледа още веднъж монаха, сетне и неговите спътници.

— Ами те не носят свети одежди — подметна той насмешливо. — Не виждам как може да са под чиято и да било закрила, освен под своята собствена!

Солон скочи от коня и се приближи към мъжа, като почти се надвеси над него.

— Сигурно имаш наистина сериозно оправдание, щом дръзваш да изкушаваш боговете.

— Защо не ги изтрепем и да си продължим по пътя? — предложи с досада Джеймс.

— Трябва да избягваме излишното кръвопролитие, приятелю — укори го Солон. После, с изумителна пъргавина за човек с неговите размери, замахна с десницата си и я стовари право в щръкналата брадичка на водача. От удара мъжът подскочи във въздуха и рухна на земята. Приятелите му се втурнаха да му помогнат, но заковаха уплашено на няколко крачки от монаха.

— Има ли още някой, който настоява да получи подаяние от нас? — попита заплашително той.

Мъжете се спогледаха, после двама отнесоха поваления водач, а останалите се изпокриха в храсталаците.

Солон се върна, яхна си коня и каза отсечено:

— Да вървим.

Джеймс и Яжара се спогледаха, после едновременно прихнаха.

— Щом настояваш — рече Джеймс.

Скоро отрядът прекоси откритото място и навлезе в следващата гора.

Малко след смрачаване излязоха от един завой на пътя и забелязаха в далечината светлинка. Джеймс даде знак да забавят ход и да се движат предпазливо.

Скоро установиха, че светлината иде от прозореца на странноприемница, разположена на една поляна встрани от пътя. Беше дървена, двуетажна, с открита конюшня и щръкнал зидан комин, от който се виеше табела. Над вратата висеше табела, изобразяваща човек с вързоп и тояга.

— Това трябва да е „Друмник“ — обяви Джеймс.

— Странноприемницата, където ще ни чака човекът на принца, така ли? — попита зарадвано Кеңдарик. — Как се казваше — Алан?

Джеймс кимна.

— Преди да влезем — рече той, — искам да те предупредя да не споменаваш пред никого накъде сме тръгнали и по каква работа. Нищо чудно вътре да има агенти на Мечището.

— Виж, тези ваши интриги не ме засягат — заяви Кеңдарик. — Искам само легло и топла храна. Нима това е много?

— Понякога е твърде много — отвърна сухо Джеймс.

Скочиха от конете и Джеймс се провикна за прислуга. Откъм конюшната дотича едно момче, улови конете за юздите и ги отведе отзад. Преди това обаче Джеймс го задържа и го инструктира подробно как да се погрижи за животните. След като се увери, че съветите му ще бъдат изпълнени, махна на другите да го последват в странноприемницата.

Влязоха в ниско и претъпкано, но инак чисто и подредено помещение. Весел огън трепкаше в огнището, а по масите се бяха смесили пътници и местни жители и разговаряха оживено, докато надигаха чаши с ейл и си похапваха.

Джеймс отведе спътниците си при тезгяха. Съдържателят, едър плещест мъж, ги посрещна с ведра усмивка.

— Господа — подхвана той, но забеляза Яжара и побърза да добави: — И дами. Аз съм Гудман Ройос, съдържателят на

странноприемницата. Какво ще обичате?

— Като начало, по една халба ейл за изморените пътници.

— Веднага! — Ройос с опитни движения напълни четири големи халби. — Накъде сте тръгнали? — попита той, докато ги поднасяше.

— На север — отвърна Джеймс. — Е, какви са новините по тези места?

— О, тия дни всичко е спокойно, само дето жената на фермера Тут току-що пое за Крондор. Изглеждаше доста притеснена.

— И защо? — попита Яжара. Ройос сви рамене.

— Нямам представа. Двамата с мъжа ѝ държат една ферма на десет мили отук по пътя за Халдонова глава. Обикновено се отбиват при мен на път за града или като се прибират, понякога дори преспиват и оставят фургона отвън. Мили хорица.

— Спомена за Халдонова глава — намеси се Кендарик. — Точно натам сме тръгнали. Далече ли е?

— Кендарик! — Яжара го погледна строго.

— Халдонова глава ли? — повтори Ройос. — Ами не, само на два дни път. Не бих искал да ви плаша, но тук се носят слухове, че Халдонова глава била прокълната или омагьосана!

— Какво пък значи това? — попита Яжара.

— Вижте, не ме разбирайте погрешно. Не съм суеверен, но край Носа на вдовиците доста често потъват кораби. Някои казват, че мястото било прокълнато, обаче аз лично смятам, че причината е в подводните скали и опасните течения.

— И колко често потъват там кораби? — обади се брат Солон.

— Ами... за последните четиристотин години трябва да са се събрали доста такива случаи. Едни кораби си отиват заради невежеството на капитаните, други пък стават плячка на пирати. Има бандити, дето познават тукашните брегове като петте си пръста. Излъжат някой кораб да свърне към брега, а после като заседне или се удари в подводна скала, го нападат и ограбват.

— Изглежда, си добре запознат с този въпрос — отбеляза Джеймс.

— Е, не съм бил все ханджия... — засмя се Ройос.

— Няма да питам какъв си бил преди това — захили се Джеймс.

— Мъдро решение — похвали го Ройос.

— Та какво толкова е станало в Халдонова глава? — върна се на въпроса Солон.

Лицето на Ройос стана сериозно.

— Някои казват, че местността била обитавана от духовете на загинали моряци. — Той поклати глава. — Но сигурно ще е заради мъглата, която често се спуска там.

— И това е всичко? — попита Солон.

— Не съвсем. Напоследък взе да се говори за изчезнали хора, поболял се добитък и прочее... но какво пък, добитъкът винаги е боледувал, а хората от време на време се губят.

— Търсим един човек, казва се Алан — обади се отново Кендарик.

— Това трябва да е онзи Алан, дето седи на масата в ъгъла. Често се отбива насам. — Съдържателят снижи глас и добави: — Не е от приказливите, но подозирам, че често си има работа със служителите на Короната. Иначе го бива да слуша. Не си тръгва, докато не чуе края на историята.

Джеймс хвърли свиреп поглед на Кендарик, после се обърна и прекоси помещението. На масата в ъгъла седеше самотен мъж и рееше поглед из странноприемницата.

— Ти ли си Алан? — попита го Джеймс.

— Съжалявам. Познаваме ли се?

— Не мисля. Идваме от Цитаделата — натърти Джеймс.

Алан му махна да се приближи.

— Радвам се да го чуя. Чичо Артур прати вест, че ще дойдете.

Джеймс седна на единствения свободен стол, а Кендарик и Яжара застанаха зад него. Солон огледа стаята, за да се увери, че не ги подслушват.

— Чу ли се нещо за отряда на Уилям?

— Засега се справя чудесно. Той и приятелите му са излезли на лов из планината. Похвалили са се, че са се натъкнали на мечи следи.

— А какво ни разправя ханджията за Халдонова глава?

— Лично аз не съм ходил там от доста време. Разправят, че селцето било прокълнато. Чух за болни хора и животни, изчезнали деца и дори за някакви чудовища, които скиторели нощем по улиците. Не зная кое е истина и кое измислица, но срещнах доста хорица, които

са си събрали багажа и бягат надалеч. Всичките се кълнат, че имало зла магия.

— Мразя тази дума! — ядоса се Яжара. — Какво по-точно искаш да кажеш?

Алан погледна Яжара и макар че не я познаваше, вероятно се досети, че това е новата магьосница на принца, защото каза почтително:

— Моля да ме извините, милейди. Край Носа на вдовиците живее една старица, при която местните хора ходят да ги лекува. Винаги са я почитали, но откак взеха да се случват тези неща, я намразиха и сега твърдят, че била вещица.

— Може би ще има нужда от помощта ни — промърмори замислено Яжара.

— Накъде тръгваш сега? — обърна се Джеймс към Алан.

— Бързам за гарнизона в Сарт. Чух, че на изток от него били забелязани таласъми. Нищо чудно да са си направили там бивак.

— Могат ли да ни попречат да стигнем Халдонова глава? — попита Джеймс.

— Съмнявам се, но най-добре нощем да не излизате на пътя. Досега са нападали само ферми с добитък. — Той огледа помещението и добави: — Време е да тръгвам. Оставил съм няколко души по-надолу по пътя. Реших, че ще е по-добре да не привличам вниманието върху себе си. Отивам да ги взема и потегляме на юг. И още нещо — сети се той, след като се надигна. — Патрулът, който трябваше да ви придружи, все още не е стигнал Мелничарски отдих. Може би ще са там, когато се появите и вие, или ще пристигнат по-късно. Но най-добре да изчакате в Халдонова глава, докато не сте сигурни, че са вече в района.

Джеймс благодари на Алан и агентът си тръгна.

— Не е ли време да похапнем? — попита Кендарик.

— И да поръчаме да ни приготвят стаите — каза Джеймс, стана, върна се при тезгяха и повика Ройос.

Уилям очакваше търпеливо завръщането на Следотърсачите. Беше разположил отряда на брега на потока, след като забеляза

изрисуван на кората на едно дърво предварително уговорения знак „чакайте тук“.

Въпреки привидното си спокойствие младежът усещаше, че стомахът му се е свил от напрежение. Единствената причина да поставят този знак можеше да е близостта на врага. Минутите се нижеха бавно. Той се опита да прецени какви са шансовете им за успех. Вече седмица се движеха по следите на Мечището и хората му. На няколко пъти се наложи да спират и да изчакват, след като Следотърсачите губеха дирята, а после отново я намираха. В два от случаите стана ясно, че Мечището се е срещал с други хора. Следотърсачите предполагаха, че събира наемници. При други два случая конници от отряда на пирата се бяха отдалечавали в различни посоки, вероятно разпращани с поръчения. На три пъти се натъкнаха на следи от таласъми и се наложи Уилям да прати вестоносец до Крондор, който да докладва за предполагаемо нарушение на съглашението с тях. Уилям се молеше да става въпрос за някакво племенно придвижване, а не за целенасочено нахлуване. Искаше да се съсредоточи върху преследването на Мечището, а не върху орда полуразумни чудовища, чиято цел бе отвличането на добитък и малки деца. Даваше си сметка, че ако случайно срещне подобен отряд, дългът ще изисква от него да преустанови преследването на Мечището и да прокуди нашествениците към планините. Колкото и да жадуваше да отмъсти за смъртта на Талия, не би могъл да понесе мисълта за отвлечено дете, което по-късно ще бъде пожертвано при някой от зловещите ритуали на таласъмните.

Най-сетне се появи единият от Следотърсачите — Джексън. Излезе на поляната, повел коня зад себе си.

— Лейтенант, забелязахме отряд наемници.

— Хора на Мечището?

— Марик е на това мнение, макар да не е видял самия него. Ако се съди по описанието, с което разполагаме, не е от онези, дето не се забелязват. Марик остана там. Лагерът им е на една поляна на миля оттук. Предлагам да ги заобиколим и да ги ударим едновременно от две страни.

Уилям обмисли плана. Не му хареса идеята да разделя отряда си по време на марш, но знаеше, че ако нападнат от едната страна,

наемниците лесно могат да се пръснат из гората. Нуждаеше се от сведения, а не от трупове. Накрая кимна.

— След колко време?

— До един час ще сме на позиция.

Уилям вдигна очи към следобедното слънце. Това означаваше, че ще нападнат заемниците преди мръкване.

— Добре. Бъдете готови преди залез-слънце. Ще ударите едва след като се уверите, че сме от другата страна.

— Лейтенант?

— Да, Джексън?

— Познах някои от тези типове. Те са от Сивия нокът, едно свърталище горе в Ландрет.

— Ландрет значи? — повтори Уилям.

— Да. Корави копелдаци. Чух, че настоявали кешийците да им плащат за правото да минават през долината. Понякога слизат до Крондор да похарчат спечеленото злато, но по-често се навъртат тук, на север.

Уилям се замисли над думите му.

— Сигурно са били в Крондор с Мечището, а после той ги е отпратил на север.

— Нещо такова трябва да е станало — съгласи се Джексън.

— Което означава, че от първоначалния екипаж на Мечището са останали шепа хора.

— Звучи логично — каза Джексън. — Но тези момчета няма да си плюят на петите, освен ако не подушат, че им е спукана работата. Познавам ги добре.

— Затова пък е сигурно, че не хранят каквато и да било лична привързаност към Мечището. Ако успеем да заловим... — Той се обърна и повика сержант Хартаг. — Каква е местността нататък? На коне ли ще продължим, или пеша?

— Най-добре да се спешим, лейтенант. Конете ще вдигат повече шум.

— Пеша да бъде тогава — склони Уилям. — Вземи половината от хората и тръгвай с Джексън. Вържете конете колкото се може поблизо до лагера. Лъконосците ще разположиш на единия фланг. Нека сигнализират, когато са готови. Ще разчитаме на тях никой да не се измъкне жив от клопката. Ако срещнете силен отпор, отдръпни се и

остави на стрелците да ви прикриват. Изчакай, докато чуеш, че атакуваме от другата страна, после удари с все сила. Но помни — искам поне един жив... — Той се обърна към Джексън. — Върви и кажи на Марик да ви чака при пътеката.

Следотърсачът кимна, метна се на коня и препусна. Само след минута сержантът раздели хората и поведе едната от двете групи. Уилям изчака да се скрият зад завоя, после махна на своя отряд да го следва. Докато крачеха сред дърветата, усети как напрежението в него расте. Скоро щеше да узнае къде се крие Мечицето, а малко след това да се изправи срещу него.

Мъжете изчакваха уговорения сигнал. След като огледа лагера на противника, Уилям бе принуден да се съгласи, че наемниците несъмнено са опитни воители. Бяха трийсетина, настанили се на най-високата част на невисок хълм, от който се виждаха като на длан всички подстъпи. Добрата новина бе, че не си бяха направили труда да построят каквито и да било защитни укрепления. Дори неголяма землянка или заслон можеше да създаде сериозни затруднения на хората на Уилям. Със сигурност обаче щеше да има постове, които да бдят зорко през цялата нощ.

Уилям изчака слънцето да се спусне зад далечните хълмове, а местността да потъне в сумрак. Беше дал стриктни инструкции на стрелците си. Петима от дванайсетте войници, които се спотайваха зад него, трябваше да останат по местата си.

Уилям даде знак със сабята си и излезе на откритото, следван от седмина войници. Прекоси около десетина метра, преди нечий глас да извика:

— Кой е там?

— Здравсти, момчета! — отвърна с привидно нехайство Уилям, като продължаваше да върви. — Търся един отряд от Сив нокът.

— Е, вече си го намерил — дойде отговорът. — Не се приближавай повече!

Уилям спря.

— Нося съобщение от Мечицето. — „Мечицето“ беше предварително уговореният сигнал със стрелците.

Преди часовоят да успее да отговори, над главата на Уилям изсвистяха пет стрели и той извика:

— Напред!

Стрелците бяха подбрали целите си добре, защото още преди да осъзнаят, че са нападнати, петима от наемниците вече бяха свалени на земята. Още стрели литнаха откъм другата страна и Уилям въздъхна облекчено — сержант Хартаг се бе промъкнал там с хората си.

Докато наемниците скачаха и вадеха оръжия, от двете страни на лагера се появиха войници на Кралството. Уилям се хвърли срещу най-близкия часовой, който бе принуден да вдигне високо щита си, за да се предпазва от ударите на тежкия двуръчен меч. Уилям стовари острието на меча надолу, сетне го извъртя косо и то удари щита отстрани, отмествайки го заедно с часовоя, който не само че вече нямаше с какво да се защити, но и не бе готов за удар със сабята. Докато се опитваше да парира атаката на младия лейтенант, Уилям остави острието на меча да опише дъгата докрай и то подкоси краката на наемника. Мъжът се строполи с болезнен вик и Уилям го изрита с левия си крак. Наемникът не беше мъртъв, но и нямаше повече да представлява заплаха. Уилям се нуждаеше от пленници — искаше да разбере къде може да открие Мечището.

Като се възползваха от предимството на изненадата, хората на Уилям притиснаха здраво наемниците, но те постепенно се окопитваха. Битката беше кръвопролитна и само фактът, че половината от войниците от Сив нокът вече бяха избити, позволи на воините от Кралството да вземат превес. След като посече трима подред, Уилям спря да си поеме дъх, очаквайки противникът да помоли за пощада, но с изненада установи, че наемниците продължават да се бият, макар сега войниците на принца да ги превъзхождаха в съотношение две към едно.

— Оставете поне един жив! — провикна се Уилям и в същия миг си спомни за първия повален наемник, който се въргаляше сред трупове някъде зад него. Огледа се, за да провери как се справят хората му. Стрелците бяха прибрали лъковете и сега размахваха саби. Наемниците продължаваха да оказват упорита съпротива и неколцина от войниците на Уилям бяха повалени — тежко ранени или дори убити.

— Предайте се! — извика Уилям на един от отстъпващите наемници, който се сражаваше едновременно с двама войници.

Мъжът не му обърна внимание и продължаваше да се озърта, търсейки път за бягство. Малко след това го повалиха и посякоха. Уилям заобиколи един от последните отбраняващи се наемници, вдигна меч и го стовари върху шлема му. Мъжът рухна на земята, а Уилям се надвеси над него и викна на хората си:

— Не го убивайте!

Наемникът направи неуспешен опит да се надигне, но един от войниците на Уилям се наведе към него и изтръгна сабята от здраво стиснатите му пръсти. Друг замахна с тежката си ръка и го блъсна с юмрук в лицето.

С това битката приключи. Уилям се огледа и извика:

— Сержант!

— Сър! — Хартаг дотича при него.

— Какви са загубите?

— Шестима, сър. Трима убити, още двама, които вероятно няма да доживеят до заранта, и един, който може да прескочи трапа, ако му намерим бързо знахар. Още неколцина ранени, но нищо сериозно.

— Проклятие — промърмори Уилям. Оставаха им осемнайсет войници, при това част от тях ранени.

— Ами наемниците? — попита той.

— Сурови хора, сър. Не пожелаха да молят за милост. Биха се до смърт. Не съм виждал друг път наемници да се държат така. Обикновено си подвиват опашката, когато видят дебелия край!

— Колко от тях оцеляха?

— Двама — отвърна Хартаг. — Единият има дълбока рана на крака и скоро ще издъхне от загуба на кръв. — Уилям кимна. Това сигурно бе първият, когото бе посякъл. Хартаг продължи: — Другия го повалихте вие с удар по главата. Надявам се да дойде на себе си.

Наемникът дойде в съзнание след около пет минути и Уилям се наведе над него.

— Кой си ти? От хората на Мечището ли си?

— Вече не. Казвам се Шейн Макинзеи. Аз съм от... — той се огледа и преглътна, — бях от Сивите нокти. Наскоро с нас се свързаха агенти на Мечището — поканиха ни да се присъединим към него. Срегнахме се и той ни каза какво трябва да правим.

— Защо се бихте до смърт? — попита Хартаг.

— Заповеди. — Мъжът потърка цицината на главата си. — Нашият капитан... — Той махна към купчината трупове. — Някой му каза, че Мечището владее някаква магична сила. Преследвал всеки, който му измени, и му изяждал душата. — Той стисна очи за миг. — Ей, и друг път са ме удряли по главата, но никога толкова силно. — Поклати глава. — Както и да е, капитанът каза, че е сто пъти по-добре да се озовеш в Залата на Лимс-Крагма, отколкото душата ти да бъде пленена и да гори във вечни мъки.

— Защо лагерувахте тук?

— Трябваше да убием всеки, който се опитва да го проследи. Това беше първата задача, която ни постави. Изглежда, е била и последната.

— Къде е сега Мечището?

— Нямам представа. От нас се искаше да останем на лагер тук и да пресрещнем всеки, който се опита да тръгне след него. После трябваше да се срещнем при прохода Двата зъба.

— Лъжеш! — извика Хартаг.

— Може би, но защо ще го правя, след като и без това ще ме убиете?

— Ще ти пощадим живота, ако ни помогнеш да издирим Мечището — обеща Уилям.

Шейн изгледа младия лейтенант надменно.

— Момче, аз съм наемник по-дълго, отколкото ти стискаш този меч. Не се боя от нищо, но пък виждам, че ръката ти би трепнала, ако трябва да ме убиеш хладнокръвно.

Уилям посочи купчината избити наемници.

— Погледни онези трупове и си помисли още веднъж дали ме е страх да ти видя сметката. Но ако бъдеш честен с нас, ще си запазиш кожата. Нали преди това не си работил за Мечището?

— Какво значение има това?

— Ами, няма да споделиш неговото наказание. Кажете ни каквото знаеш и хората ми ще те отведат в Крондор. Оттам можеш да се качиш на кораб закъдето пожелаеш. Лично аз те съветвам да се прибереш у дома.

Наемникът се почеса по главата.

— Какво пък, и без това останах само аз. Добре, съгласен съм. Задачата ни не беше да избием всеки, който се опитва да проследи Мечището. От нас се искаше да се оставим да бъдем нападнати — май прекалено добре се справихме с тази част, — а после да побегнем като гонени от дяволи. Мечището ви е направил засада при Двата зъба. Трябваше да ви отведем при него. Но ако побързате, можете да го изпреварите и да стигнете първи дотам.

— Направи мъдър избор. Благодаря ти. — Уилям повика един от войниците. — Двамата с Блейк ще отведете господин Макинзеи в Крондор.

— Слушам, сър! — козирува войникът.

— Уил, смяташ ли, че казва истината? — попита тихо сержант Хартаг.

— Няма причини да лъже, а и очевидно иска да е колкото се може по-далеч от Мечището. — Лицето на Уилям просветна. — Този път ни падна. Нареди на хората да се приготвят за марш. Ако трябва, ще препускаме цяла нощ, за да стигнем преди него до Двата зъба.

— Слушам, сър! — изпъна се Хартаг и се втурна да изпълнява заповедта.

ГЛАВА 10

ТАЛАСЪМИ

Джеймс се пробуди.

Нещо не беше наред. Той скочи и изрита леглото на Кендарик. Заместникът се надигна и се огледа сънено:

— Какво има?

— Мирише на дим.

Джеймс изтича при съседната стая, където спяха Яжара и монахът, и задумка по вратата. Коридорът вече се изпълваше със синкав дим, а възкиселият мирис на горящо дърво дразнеше мъчително очите.

— Ставайте! — изкрещя той. — Ханът гори!

Сънени посетители надникваха през вратите, за да видят какво се е случило. Джеймс повтори предупреждението си, после се върна за раницата и оръжието си. Яжара и Солон се появиха след секунди и го последваха надолу по стълбите.

В гостната стана ясно, че огънят е запречил входната врата — предната част на странноприемницата бе обхваната от пламъци.

— Към кухнята! — извика Джеймс. Когато влязоха в коридорчето, което водеше към кухнята, се сблъскаха с Ройос и дъщеря му, понесли ведра с вода.

— Запазете спокойствие! — извика им съдържателят. Джеймс го сграбчи за ризата.

— Не се опитвай — няма начин да успееш! Спасявай се, докато можеш!

Мъжът се поколеба, после кимна, захвърли ведрата и махна на дъщеря си да се измъква през задната врата след посетителите.

Писъци отвън подсказаха на Джеймс, че огънят не е единственото премеждие, което ги очаква.

Двамата със Солон извадиха оръжията си. Щом излязоха през задната врата, видяха, че банда таласъми се опитва да развърже спънатите в откритата конюшня коне.

Бяха поне десетина — по-ниски от хората и с по-тесни рамене, със скосени чела, надвиснали вежди и рунтава черна козина. Уловили отблясъците на пламъците, черните ириса на жълтеникавите им очи пламтяха като въгленчета. Джеймс и друг път си бе имал работа с таласъми и веднага прецени, че става въпрос за добре обучен и опитен отряд. Трима от воините носеха племенни украси от пера и кости на главите, които сочеха, че са вождове или жреци. Всички бяха въоръжени с боздугани и саби. Джеймс можеше само да благодари на боговете, че сред тях няма стрелци с лък.

Заедно с него, Солон и Яжара въоръжените сред гостите на странноприемницата наброяваха единадесет души. Той извика на Ройос:

— Кажи на момичето и останалите да се скрият отзад!

Таласъмните се хвърлиха в атака и Яжара запрати една огнена топка право в центъра на групата. Две-три от чудовищата бяха обгърнати от пламъци, още няколко бяха сериозно обгорени.

Останалите шест се понесоха напред със смразяващи кръвта вопли, като размахваха яростно оръжия. С крайчеца на окото си Джеймс забеляза, че Солон е измъкнал тежкия си боен чук и още с първия удар смаза черепа на един от нападателите.

Оставаха още петима.

Появи се и Кендарик, стиснал несръчно сабята, и едва сега Джеймс си даде сметка, че заместникът дори не умее да се защитава. Джеймс скочи встрани и събори един от таласъмните, който се опитваше да го заобиколи, после се завъртя в другата посока и посече през кръста чудовището, което застрашаваше да промуши Кендарик.

Ужасеният заместник го гледаше с облещени очи.

— Върни се отзад при Ройос! — кресна му Джеймс.

Кендарик стоеше като парализиран, така че се наложи да го бутне с рамо в посоката, в която трябваше да тръгне. В последния момент Джеймс долови някакво раздвижване във въздуха и едва успя да се наведе, за да избегне насоченото към главата му острие. Ако се беше забавил само секунда, щеше да е с една глава по-нисък.

Извърна се и видя, че го е нападнал един от обгорените таласъми. Цялата дясна страна на чудовището димеше, окото му беше подпухнало и затворено и Джеймс незабавно се премести от тази страна, за да попадне в сляпата зона на противника си.

Яжара произнесе ново заклинание и изстреля лъч яркочервена светлина, която попадна право в лицето на таласъма, атакуващ Кеңдарик. Съществото изпищя, изпусна сабята и притисна очите си с лапи. Останалите таласъми се разколебаха.

Кеңдарик се възползва от моментното затишие и избяга отзад. Мястото му заеха брат Солон и един от посетителите, които веднага се нахвърлиха върху заслепения таласъм. Чудовището едва успя да избегне удара на страховития чук, докато другият мъж се опитваше да го промуши. Възползвайки се от това, че атаките на двамата не бяха съгласувани, таласъмът се отдръпна и побягна.

Изведнъж всички останали таласъми се втурнаха да си спасяват живота. Джеймс последва неохотно един от тях, но бързо се отказа от преследването, спря и се обърна, за да провери какви са щетите от нападението.

Странноприемницата бе обгърната от пламъци и Ройос я гледаше отчаяно, прегърнал дъщеря си. До него стоеше конярчето и гледаше пламъците с широко отворени очи.

Половин дузина таласъми се търкаляха мъртви по земята.

Джеймс поклати учудено глава.

— Какво ли е докарало таласъмите толкова близо до брега?

Брат Солон застана до него.

— Таласъмите са прословути с глупостта си, но едва ли биха се опитали да крадат коне, ако нямаха лагер наблизко.

Дъщерята на Ройос се приближи към тях.

— Вчера отгук мина жената на фермера Тут. Беше тръгнала да търси войници, които да спасят малкото й момиченце.

— Мария! — скастри я Ройос. — Кой ти позволи да дрънкаш врели-некипели?

— Татко — обърна се момичето към него. — Нима мислиш, че можеш да ме защитиш от всички неволи на този свят? Погледни какво стана. Странноприемницата изгоря напълно. Успя ли да я спасиш?

Ханджията само повдигна широките си плещи.

— Дъще, май не съм забелязал кога си пораснала.

Около тях се скупчиха останалите гости — някои все още стискаха саби и кинжали.

— Благодаря на всички, които помогнаха за прогонването на таласъмите — обърна се към тях Ройос.

— Щеше ми се да свършим тази работа докрай — промърмори Джеймс.

— Ти спаси живота на мнозина — припомни му Ройос. — Къщата ще я вдигна отново. Но клиентела се намира по-трудно. — Той се наведе и целуна Мария по челото. — Също и дъщери. — Двамата се върнаха при димящите развалини на странноприемницата, за да видят какво може да се спаси.

— Брей — възкликна Солон. — Таласъмите ни чакаха отвън, за да ни погнат като пилци на заколение.

Джеймс се почеса зад ухото.

— Но защо им е трябвало да се излагат на риск? Сигурно знаят, че наблизко има конен патрул, който може да ги подгони.

— Може би тъкмо с тази цел — намеси се Яжара. — За да отвлекат патрула надалеч оттук.

Джеймс втренчи поглед в младата магьосница и ѝ даде знак да го последва. Когато се отдалечиха достатъчно от останалите, я попита тихо:

— Мечището?

— Би могло. Той има полза наоколо да не се навъртат войници на принца, когато поднови опитите си да извади Сълзата.

— Ако знаехме как смята да я извади, вероятно можехме да предположим и къде е в момента.

— Да се поставим тогава на негово място. Щом не успя да се докопа до заклинанието на Кендарик, му остава да дебне някъде в засада, за да плени самия него.

— Или да ни изчака, докато извадим Сълзата, а след това да се опита да я отнеме.

— И в двата случая има сметка Кендарик да стигне безпрепятствено Носа на вдовиците — заключи Яжара.

— Не ми се ще да изчакваме, но от друга страна, не бих искал да се захващаме с тази работа преди подкреплението да е пристигнало в Мелничарски отдах. — Той погледна към групичката пред изгорялата странноприемница и се провикна: — Брат Солон! Изглежда, имаш известни познания за таласъмите. Според теб колко ще е голям този техен лагер, дето смяташ, че е наблизко?

Монахът се замисли.

— Трудно е да се каже. Проклетите създания не разсъждават като мен и теб. Да речем, още три групи като тази, дето ни нападна. Едната пази лагера, а другите две извършват набези. По-странното бе, че в тази група имаше вождове и жреци.

— И с каква цел може да е това? — попита Кендарик, който най-сетне се бе възстановил от уплахата.

— А, това е ясно като бял ден — отвърна Солон. — Те са отвлекли човешко бебе. — Той вдигна очи към небето, наред което грееше Малката луна. — След два дни, в нощта на пълното затъмнение, ще го поднесат, нещастното, в жертва на боговете. Тъй че тия тука не бяха бандити, тръгнали да събират плячка. Този набег е с религиозно предназначение. Изпълняват повелята на предците — да нахлуят в човешките поселения, да проливат човешка кръв, да взимат роби, да крадат коне, а после да се приберат. Много лоша работа, казвам ви.

— Трябва да направим нещо — заяви Яжара. — Ако наистина ще убият детето след две нощи, отрядът няма да пристигне навреме, за да го спаси.

— Ненавиждам мисълта, че ще подложат бедното дете на мъчения, но от друга страна, ни чака още по-важна и неотложна работа — въздъхна Джеймс.

Яжара го сграбчи за ръката и му заговори с нисък, ядосан глас:

— И ще оставиш едно бебе да бъде заклано като добиче?

— Не можем да бъдем навсякъде, нали? — попита я Джеймс.

— Не можем. Но аз ще ида сама, ако трябва.

Джеймс се освободи от хватката ѝ.

— Не забравяй, че дългът стои над всичко.

— Ти сам каза, че може целта на това нападение да е да се отвлече вниманието на войниците. И без това трябва да чакаме в Халдонова глава, докато пристигне конният отряд. Ако спасим детето и го върнем на семейството му, ще изгубим не повече от два дена — време, достатъчно отрядът да заеме позиции в Мелничарски отдих.

Джеймс махна с ръка и даде знак на Кендарик и Солон да се приближат.

— Солон, възможно ли е тези таласъми да работят за Мечището?

— Не мисля — отвърна монахът. — Но не е изключено да са под негово въздействие. Малко натиск, малко магия, няколко бъчвички с

ейл и вино и току-виж решили, че има хляб в това да опустошават тукашния район.

— Мечището да не е вездесъщ? — зачуди се Кендарик.

— Не, не вярвам — отвърна Джеймс. — Дори не смятам, че стои зад тази работа. Според мен той служи на някой друг.

— Защо? — попита Яжара.

— Ще ти отговоря по пътя. — Той погледна към небето. — До няколко часа ще започне да се развиделява. Време е да тръгваме.

— Къде отиваме? — попита Кендарик.

— На лов за таласъми — отвърна Джеймс с убийствена усмивка.

— Това ми се струва глупаво! — оплакваше се Кендарик.

Джеймс поклати глава — стараяше се да не му обръща внимание — и се наведе към Солон.

— Май не са си направили труда да прикриват следите.

Монахът-воин следваше дирите, уловил коня си за юздите.

— Защото са ранени, а и са бягали презглава.

Джеймс посочи напред. В далечината се издигаха хълмове, а зад тях се виждаха върховете на Калатийската планина.

— Как мислиш, дали не са в подножието на планината?

— Най-вероятно — отвърна монахът. — Обикновено се разполагат на място, удобно за отбрана — някой затворен каньон или малка долчинка, откъдето ще е трудно да ги прогониш.

— И кой ще ги гони — ние четиримата ли? — попита Кендарик.

— Не, ние няма да ги гоним оттам — тросна се изгубилият търпение Джеймс. — Ние ще държим конете, а ти ще идеш да ги избиеш.

Кендарик се закова на място и го погледна стреснато.

— Кой, аз ли?!

Яжара не можа да сдържи смеха си. Дори мълчаливият Солон се закиска.

— Не се безпокой — въздъхна Джеймс. — Имам план.

Обърна гръб на Кендарик и се приближи към Яжара.

— И какъв е този твой план? — попита го тя.

— Нямам никакъв план — отвърна той шепнешком. — Като стигнем там, ще се огледам и ще измисля нещо. Просто исках да го накарам да млъкне.

Яжара се усмихна и кимна.

Най-после Солон даде знак да спрат.

— Не съм кой знае какъв следотърсач, но човек трябва да е слепец, за да не види това нещо. — Той скочи от седлото и се наведе над един дълбок отпечатък от ботуш в меката почва.

— Изглежда, доста е бързал — отбеляза монахът.

— Кой? — попита Кендарик.

— Може би само предполагам — отвърна монахът, — но ми прилича на отпечатък от крака на фермера, тръгнал да дири отвлеченото си чедо.

— Добро предположение — каза Джеймс и посочи напред. В далечината, на билото на хълма, се виждаше самотна фигура. — По-добре да го настигнем, преди да са го убили.

Солон се метна на коня и всички препуснаха по тясната пътека. Скоро настигнаха фермера. Мъжът се обърна и ги изгледа с нескрито подозрение. Беше въоръжен с коса, която държеше пред гърдите си — готов да отбива удари или сам да ги нанася.

— Почакай — вдигна ръка Джеймс. — Ние сме хора на принца.

— Най-сетне! Мислех си, че никой няма да ми прати помощ. Как е жена ми?

— Струва ми се, че ни бъркаш с други — отвърна предпазливо Джеймс.

— Какво? — подскочи фермерът. — Искате да кажете, че не ви е пратила Беки от Крондор? А аз си помислих, че сте дошли да спасите дъщеря ми!

— Успокой се, Тут — обърна се към него отец Солон. — Вече си под покровителството на Ишап. Казаха ни, че те е сполетяло нещастие. Моля те, разкажи ни какво се случи с дъщеря ти.

Мъжът видимо се поотпусна.

— Беше преди седмица. Излязох на лов с един мой приятел, Лейн. Намирахме се из хълмовете на изток оттук и една нощ чухме тъпани и зурли. Приблжихме се, за да видим каква е причината за тази връва, и в един каньон недалеч оттук се натъкнахме на банда таласъми. Бяха заловили едно момченце и... о, богове... посякоха го на две. Принесоха го в жертва! Аз извиках... не можах да се сдържа... и те се втурнаха да ни преследват. Успяхме да им се измъкнем, но после, онзи ден, те нападнаха фермата ми. Влязоха в къщата и отвякоха дъщеря ми! Лейн умее да разчита следи и тръгна след тях, а аз пратих

Беки за помощ в Крондор и после поех след него. Днес пък се появихте вие.

— Накъде тръгна Лейн? — попита Джеймс.

— Обратно към каньона, дето ги видяхме за пръв път. Оставил ми е знаци, за да го следвам. Смятах да изчакам пристигането на войниците... но не можех да понеса мисълта, че дъщеричката ми ще бъде разкъсана от онези зверове!

— Ще бъде в безопасност до следващото лунно затъмнение — обясни Солон.

— Имаше затъмнение на Средна луна в нощта, когато убиха момченцето — каза Тут и изведнъж пребледня. — Утре е затъмнението на Малка луна!

— Трябва да действваме бързо — изсъска Яжара.

— Всичко е работа на онази вещица — просъска Тут.

— Вещица ли? — попита Яжара.

— Ами да, старицата от Халдонова глава — проклетата вещица вероятно е предизвикала отвличането на дъщеря ми с черните си магии!

Яжара го изгледа с присвити очи.

— Ти видя ли някакви „магии“, когато таласъмните убиха момчето?

— Не, но...

— Сега не е моментът да го обсъждаме — прекъсна ги брат Солон. — Ако искаме да помогнем, трябва да действваме незабавно.

— Моля ви, направете го! — възкликна Тут. — Помогнете да спасим дъщеря ми!

Солон се огледа.

— Ще се разположиш на лагер тук, добри ми човече. Тази нощ ще ги нападнем.

Джеймс кимна.

— Да тръгваме.

Те поеха по пътеката, а фермерът остана да намери подходящо място за лагер. Докато се отдалечаваха, Джеймс се обърна да го погледне. Нямаше никакво съмнение, че нещастният човечец възлага всичките си надежди на тях.

— Изглежда, Лейн — приятелят на Тут — е попаднал в беда — рече Джеймс. Бяха се натъкнали на няколко трупа на таласъми,

разхвърляни върху пътеката и около нея. Под един от тях откриха и окървавено човешко тяло.

— Поне ги е накарал да си платят скъпо — изръмжа Солон.

— Но на каква цена, след като е мъртъв? — попита Кендарик.

— Успокой се най-после — срязва го Яжара.

— Да съм се успокоял значи! — промърмори Кендарик.

— Стори ми се, че тялото помръдна — подхвърли Джеймс и скочи от коня. Дръпна трупа на таласъма и се наведе над поваления човек. — Дайте вода!

Яжара му подаде един мях и Джеймс повдигна главата на мъжа в скута си, докато тя му миеше лицето. Лейн премигна и изпъшка:

— Таласъми... отвлякоха дъщерята на моя приятел... открих лагера им, но бяха... твърде много...

— Не се тревожи, ще ги намерим — рече Яжара.

— Наблизо са. Има един затворен каньон, на север оттук. Моля ви. Не им позволявайте да убият момичето.

Джеймс понечи да попита нещо, но Лейн склопи очи. Джеймс опря ухо на устните му и поклати глава.

— Издъхна.

— Но не умря напразно — заяви Солон. — Скоро смъртта му ще бъде възмездена.

Джеймс положи главата на мъртвия на земята, изправи се и каза:

— След два часа ще се стъмни. Трябва да открием този каньон преди това. — Той махна на Кендарик и Солон да слязат от конете. — Ще отведем конете до входа на каньона. Като се върнем, ще погребем Лейн.

Изгубиха около час, докато стигнат входа на каньона. От него излизаше малък поток, който пресичаше пътеката и се спускаше по склона. Джеймс се обърна към Кендарик.

— Напой конете и ги пази да не се пръснат. Скоро се връщаме.

— Сам ли ще ме оставите? — попита уплашено Кендарик.

— Щом предпочиташ, ела с нас в лагера на таласъмите.

— Не! Просто не исках да остана...

— Колкото и да ми е неприятно да го призная — прекъсна го безкомпромисно Джеймс, — в този момент ти си по-важен от Яжара, брат Солон или от мен. — Той се замисли, после добави: — Всъщност, Солон, ти също ще трябва да останеш тук. Ако не се върнем, идете до

Мелничарски отдих и повикайте патрула. После се прехвърлете в Халдонова глава, извадете кораба и намерете Сълзата.

Солон понечи да възрази, но бързо осъзна, че това е най-правилното решение.

— Добре, ще чакаме тук.

Джеймс и Яжара продължиха навътре в каньона. След известно време той започна да извива наляво. Джеймс надникна зад завоя, изправи се и показа на Яжара два пръста — значи имаше двама постови.

Тя кимна. Джеймс погледна нагоре и посочи едно място малко зад Яжара.

Тя проследи погледа му, забеляза няколко подходящи естествени подпори за изкачване и пак кимна. След това намести тоягата на гърба си и се заизкачва. Джеймс я последва. Когато стигнаха върха, ѝ пошепна:

— Ще продължа сам напред, за да проверя дали можем да заобиколим поста. Ако не успеем оттук, ще опитаме от другата страна.

— Ами ако и от другата страна няма път?

— Тогава ще трябва да ги премахнем, преди да са вдигнали тревога.

По изражението на Яжара можеше да се съди какво мисли за тази възможност.

— Моля те, намери друг път — отвърна тя.

Джеймс продължи да пълзи по ръба на каньона, като се стараеше да не се подава на фона на все още светлото небе. Подмина завоя и погледна надолу, за да се увери, че не са го забелязали.

Продължи да се придвижва предпазливо. Склонът пред него се издигаше още нагоре. Отдолу се виждаха десетина шатри, сред които се открояваше една по-голяма. Джеймс беше изненадан. Шатрите обикновено се ползваха от хора, таласъмните предпочитаха сламени колиби или се спотайваха в пещери и скални кухни.

И тогава забеляза долу човек. Нищо чудно: нередко се случваше в редиците на таласъмните да се срещат и ренегати. Дори предположи, че човекът ще е облечен с черните дрехи на Нощните ястреби, но остана разочарован, когато установи, че носи типични дрехи на наемник. И все пак съвпадението бе твърде голямо — таласъми и

наемници. Най-вероятно зад набезите на таласъмите стоеше Мечището — или друг, който дърпаше конците...

Но сега по-важното бе да спасят детето.

Наемникът скрита един таласъм, който се отмести неохотно, а войникът приклепна до огъня и си отрязва голям къс месо. Набучи го на кинжала си, отхапа лакомо и бавно се отдалечи. Джеймс продължаваше да го наблюдава, но изведнъж чу детски плач и се сепна. Завладяха го противоречиви чувства при мисълта, че отвлеченото момиче е още живо — облекчение, тревога, безпокойство. Очите му се стрелкаха из лагера: някогашният крадец в него вече подбираше най-подходящия маршрут по ръба на каньона до голямата шатра, където, изглежда, държаха детето.

Няколко таласъма си превързваха раните — спомени от среднощното нападение срещу странноприемницата. „Как да вляза и да изляза от шатрата, без да ме забележат“ — питаше се Джеймс.

Вдигна очи към небето. До появата на Малка луна оставаха около три часа. Средна луна беше в първата си четвърт, високо в небето. Около час след изгряването на Малка луна щеше да се появи и Голяма луна.

Джеймс направи бързи изчисления. Разполагаше с около час относителен мрак, през който да проникне в лагера, да освободи детето и да се върне до мястото, където ги очакваха Солон и Кендарик. Колкото и да не му се искаше да преминава три пъти покрай постовите, знаеше, че трябва да се върне, за да обсъди плана си с Яжара, защото нямаше да се справи без нейната помощ.

Прокрадвайки се бавно и безшумно, той се върна до мястото, където го чакаше Яжара.

— Какво откри? — посрещна го тя нетърпеливо.

— Детето е живо и мисля, че можем да го измъкнем, но трябва да измислим някакъв начин, за да го накараме да пази тишина. Изплаче ли дори веднъж, веднага ще ни открият.

— Мога да измисля нещо, но с колко време разполагаме?

— С около час.

— Малко е. Ще ми трябва огън, както и моите неща — те са при конете.

— Да се връщаме — рече той и я поведе обратно към входа на каньона, където ги очакваха Солон и Кендарик. Когато се появиха,

Кендарик се опита да ги засипе с въпроси, но Джеймс му махна да ги остави на мира.

— Детето е живо и мисля, че ще мога да го спася. Първо обаче ни трябва огън.

Солон не чака втора покана и започна да събира клони и изсъхнали корени. Яжара смъкна дисагите от седлото и извади няколко стъкленици, малка медна съдинка и тънки платнени ръкавици.

— Сигурно няма да е лесно да накараме детето да пие — то е уплашено и може да извика — обясняваше им тя. — Ще забъркам една отвара, която може да го приспи за няколко часа, стига само да вдъхне от изпаренията ѝ. Достатъчно е да поставиш пред носа и устата ѝ парче плат, напоено с нея. Внимавай обаче да не вдишаш и ти. Няма да те приспи, но ще те обърка достатъчно, за да затрудни действията ти.

— С други думи, току-виж сам си паднал в ръчичките им — подметна ехидно Кендарик.

— Момко — озъби се добродушно брат Солон, — някой досега казвал ли ти е, че си досаден като трън в задника?

Джеймс се засмя. Яжара не им обърна внимание, изцяло погълната от забъркването на отварата. Смеси съдържанието на пет стъкленици, добави няколко капки вода, след това поднесе съдинката към неголемия огън, разпален от Солон.

Накрая извади една празна стъкленица, пресипа в нея получената течност и бързо я затапи.

— Пази я — предупреди още веднъж Джеймс, докато му подаваше стъкленицата. Отново бръкна в дисагите и извади парче чист плат. — Използвай и това. Сипи малко от течността върху кърпата точно преди да я долепиш до лицето на детето. Достатъчно е да я притиснеш за няколко секунди. После няма да ти създава проблеми.

— Благодаря — отвърна Джеймс и погледна небето. — Време е да тръгвам. Чакайте ме тук и дръжте конете оседлани и готови за незабавно потегляне.

— Най-последно едно мъдро предложение — ухили се мрачно Кендарик.

Джеймс разкопча колана с рапирата — даваше си сметка, че ако му потрябва оръжие, това би означавало, че двамата с отвлеченото дете са загубени. След кратък размисъл все пак взе кинжала. Накрая пъкна стъкленицата и парчето плат под ризата си, обърна се и закрачи към

каньона. Средна луна вече залязваше на запад, а Малка и Голяма щяха да изгреят скоро.

Огънят в средата на лагера бе позагаснал, а таласъмните бяха налягали на земята около него и спяха. От няколко шатри също се дочуваше похъркване, по което Джеймс определи, че целият лагер е потънал в сън. Той прати една кратка молитва до Рутия, богинята на късмета, на таласъмните и наемниците да не им е хрумвало да сложат постове по ръба на каньона. Разположи се точно над голямата шатра и се огледа. След това бавно започна да се спуска.

Когато стигна дъното, долепи ухо до земята и се заслуша, но не чу нищо подозрително. Приблужи се до шатрата и извади кинжала. Вдигна го на височината на очите си, прободете внимателно дебелия плат и плъзна острието надолу, като се стараше да го движи плавно, за да не вдига много шум. Когато цепката стана достатъчно голяма, за да си промуши главата, надникна вътре. Едва не повърна от вонята, която го посрещна. Веднага позна на какво мирише: на трупове. Когато привикна с тъмнината и тежката миризма, се огледа.

Три таласъма спяха на одеяла право на земята, а четвърти се бе разположил върху издигнат пред нещо като олтар подиум. Пред олтара имаше и нещо, което наподобяваше люлка. Джеймс се промуши през отвора и се приближи.

Наистина се оказа грубо скована люлка, в която спеше бебе. Джеймс се огледа и неволно потрепери. На пода на шатрата части от човешки тела бяха подредени в зловеща пародия на човек. Имаше женски гръден кош и таз от мъж, отрязани и окървавени ръце и крака — всички с различни размери. Джеймс надникна в люлката. Изглежда, възнамеряваха да вземат главата от детето. Нямаше представа що за черна магия се практикува тук, нито гореше от желание да остане, за да провери — наскорошните му прекеждия в изоставената крепост в пустинята, където Нощните ястреби смятаха да го използват като примамка и храна за току-що призования демон, събуждаха у него остра неприязън към подобни преживявания.

Джеймс извади стъкленницата и парчето плат и капна няколко капки от течността. Приблужи навлажнената кърпа към лицето на детето и лекичко я притисна. Със свободната си ръка постави тапата на шишенцето и го пъкна обратно под ризата си. След това се наведе и вдигна детето.

Вик на изненада го накара да погледне към подиума. Жрецът-таласъм, който допреди малко спеше там, се бе надигнал и го гледаше с ококорени очи. Джеймс сграбчи кърпата и я хвърли към таласъма — парчето се залепи точно върху щръкналия му нос. Жрецът премигна от изненада и понечи да махне кърпата, но в същия миг погледът му се замъгли и краката му се подгънаха. Докато се свличаше на земята, Джеймс мислено благодари на Яжара.

Той загърна бебето в малкото одеяло, измайстори с краищата му нещо като вързоп и го преметна през рамо. Понесъл детето така, както често в миналото бе носил заграбената плячка, се измъкна безшумно от шатрата и се изкатери по скалата. Почти очакваше да чуе сигнал за тревога, но в каньона цареше тишина. След като се отдалечи достатъчно, за да не чуят стъпките му, Джеймс се втурна презглава.

Имаше чувството, че измина цяла вечност, преди да намери другите — те го очакваха, яхнали конете.

— Взех я — изхриптя Джеймс и подаде вързоп на Яжара. След това се метна на коня си и четиримата препуснаха по обратния път.

Около час по-късно намериха Тут — клечеше до неголям огън. Той скочи още като чу тропота на копитата и изтича насреща им. Лицето му беше преbledняло от безпокойство.

— Тя ли е? — извика той, щом зърна вързоп в ръцете на Яжара.

Магьосницата му подаде детето с думите:

— Ще спи до сутринта, после ще е неспокойна още няколко часа.

— Благодаря ви! Слава на боговете! Тя е жива и здрава! Много ви благодаря на всички!

Джеймс се огледа.

— Ще те придружим до фермата. Таласъмните скоро ще разберат за отвличането.

— Имаме и една лоша вест — обади се Яжара. — Твоят приятел Лейн е мъртъв.

— И аз така си мислех, след като не се върна.

— Скъпо е продал живота си на тези чудовища — намеси се Солон и погледна многозначително Кендарик, но заместникът предвидливо предпочете да запази мълчание. — Без съмнение е бил истински герой.

— Още не бяхме дали име на нашето малко бебче — проговори развълнувано фермерът. — Сега вече знам как ще се казва — Лейн. В

негова памет.

— Хубав избор — одобри Солон.

На зазоряване вече бяха само на няколко мили от главния път. Малко преди изгрев-слънце се размърда и детето.

— Гладна е, а майка ѝ я няма — промърмори фермерът. — Ще трябва да потърпи, докато се приберем във фермата. Там имам козе мляко.

— Колко остава до фермата? — попита Кендарик, който непрестанно се озърташе за преследвачи.

— Не е далече — отвърна Тут. — Ако имаме късмет и жена ми е намерила помощ в Крондор, може вече да се е прибрала.

Джеймс и Яжара дръпнаха конете назад и магьосницата подметна:

— Не каза нищо за онова, което си видял в лагера.

— Така е.

— Нещо не ти дава мира.

— Аха.

— Не искаш ли да говориш за това?

— Никак — отвърна Джеймс, но добави: — Всъщност май с теб трябва да го споделя. Ти си съветник на принца по магьосническите дела. — Той ѝ описа олтара и подредените части от човешки тела.

— Прилича ми на черна магия — подметна замислено Яжара. — Лоша работа. Напомня ми за онази история с чудовището в крондорските подземия. Някой се опитва да извика на този свят силите на хаоса, за да предизвика размирици в Крондор. Но с каква цел го прави?

— Ами ако е съвпадение? Таласъмните и друг път са проявявали интерес към подобни неща. — Той млъкна, забелязал неодобрителния ѝ поглед.

— Знаеш не по-зле от мен — рече тя. — Има някаква обединяваща сила зад всичко това, някой, който дърпа конците.

— Гадника? — попита Джеймс. Яжара сви рамене.

— Той, или някой свързан с него, а може би друг, който го използва. Трудно ми е обаче да повярвам, че става въпрос за съвпадение, когато из Кралството действат подобни злонамерени сили.

— Страхотно — изпъшка Джеймс. — Ако трябва да слушам цицината си, която винаги надушва неприятностите отдалече, съм склонен да се съглася, че в тази история няма нищо случайно. Само дете не мога да разгадая замисъла.

— Ами ако няма никакъв замисъл?

— Какво искаш да кажеш?

— Ако всичко, което виждаш, е следствие от случайни събития? Ако не става въпрос за осъществяване на план, а по-скоро за поредица от действия, целящи да дестабилизируют този район?

— И кой би имал полза от това? — попита Джеймс.

Яжара се засмя.

— Списъкът ще е твърде дълъг, Джеймс.

Той кимна и се прозя.

— Уморих се вече. Кеш, Квег, някои от Източните кралства, а и половин дузина дребни аристократи, които биха се зарадвали на възможността да уголемят владенията си. Че и по-лошо дори.

— Какво имаш предвид?

— Говоря за онези, които са се съюзили със силите на мрака и използват хаоса като димна завеса, зад която да вършат тъмните си дела.

Солон се обърна към тях.

— Чух за какво говорите. Има сили на този свят, чиято единствена цел е да сеят бедствия и мрак около себе си.

— Трябва да призная, че никога не съм разбирал смисъла на подобни действия, но сигурно защото никога не съм бил магьосник, практикуващ черна магия.

Яжара се разсмя и дори Солон се изкиска тихичко.

— Достатъчно е, че си склонен да признаваш съществуването на нещо, което дори не си виждал — рече монахът.

— Мога да си го представя, макар че не съм го виждал. А онова, което каза — за сили, готови да сеят беди и нещастия, напълно съвпада със събитията от последно време.

— Тъй де — кимна монахът. — Това ти рекох и аз.

Продължиха да яздят мълчаливо до фермата на Тут. Десетина коня бяха завързани за оградата недалеч от къщата. В двора се бе събрал малоброен конен отряд и Джеймс с изненада установи, че познава някои от войниците.

— Джонатан! — провикна се той. — Какво те води толкова далече от града?

— Събитията взеха неочакван обрат, скуайър, и Негово височество реши, че ще е по-добре, ако за известно време напусна града.

— Какво означава това? — попита Джеймс, докато скачаше от коня и подаваше юздите на един от войниците.

— Означава, че капитан Гурут се опитва да убеди Негово височество в необходимостта да закрие поста на шерифа и да събере всички сили под егидата на градската стража.

— С което да повиши мощта и авторитета си — заключи Джеймс.

— Борба за власт — кимна мъдро Джонатан. — Лично аз не гоня никакви постове, но откакто се помня, винаги е имало шериф на Крондор.

Джеймс поклати глава.

— Понякога се чудя... — Той въздъхна. — Никак не е мъдро да се превръща града в частно владение на Короната. Този горчив урок са го научили още жреците-основатели. Открай време с дребните престъпления се занимават канцеларията на шерифа и Палатата на магистратите. — Той погледна Джонатан в очите. — Ще поговоря по въпроса с Арута веднага щом се върнем. Съмнявам се, че ще склони да приеме предложението на Гурут. — След което добави малко по-тихо: — Всъщност каква е истинската причина да напуснеш града?

— Ами просто в двореца изнемогват от недостиг на информация за това, което става по тези места, особено след слуховете за ужасяващи и необясними случки. През последните две седмици Алан — тукашният осведомител — е пратил няколко доклада за подобни събития — болести по животните, чудовища, скитащи из горите, изчезнали деца, други от тоя род. Наредиха ми да се срещна с отряда в Мелничарски отдих и да ти оказвам пълно съдействие.

— Значи Арута смята, че един отряд от крондорската кавалерия може да не се окаже достатъчен, така ли? — попита Джеймс.

— Очевидно — отвърна Джонатан. — Трябва да внимаваш, когато потеглиш за Халдонова глава. Там вече ще можеш да разчиташ само на себе си, докато не получим вест, че трябва да ти се притечем на помощ.

— Е, благодаря за предупреждението. — Джеймс кимна, давайки знак на Джонатан, че може да се върне при хората си.

Останал сам, отново се замисли за провалилия се опит да бъде открадната Сълзата. Какво общо можеше да има този случай с на пръв поглед хаотичните действия на Нощни ястреби, крадци, чудовища, заклинатели и побъркани жреци и всичко останало, на което бяха станали свидетели след предателството спрямо Крондор, осъществено от Макала и цуранските магьосници? Вече не се съмняваше, че в тази сложна игра е забъркан и трети играч. Не беше Гадника, нито Братството на Тъмната пътека, нито дори лудите жреци, които бяха взели под свой контрол Нощните ястреби.

Очевидно Яжара бе права — зад всичко това през последната година се долавяше нечие вездесъщо присъствие и той бе твърдо решен да го разкрие и да отърве Крондор от него.

ГЛАВА 11

ХАЛДОНОВА ГЛАВА

Пътят им отне цели два дни.

Не откриха и следа от конен отряд в Мелничарски отдих. Нямаше никаква причина да се задържат в селото, така че веднага след като купиха малко провизии, продължиха за Халдонова глава.

Южно от селото на запад се отклоняваше тесен път, който водеше към крайбрежните скали.

— Оттук до Носа на вдовиците е съвсем близо. — Джеймс посочи един нос. — Ако картите, които взехме от двореца, не ни лъжат, зад носа брегът би трябвало да се спуска полегато към морето.

Напоиха животните и ги вързаха, след което заслизаха пеша.

— До смрачаване остават още няколко часа — каза Джеймс, когато излязоха на пясъчната ивица. — Кендарик, колко време ще ти отнеме изваждането на кораба?

— Минути — отвърна заместникът. — Мога да го изкарам на повърхността с помощта на заклинанието и да го задържа там достатъчно дълго, за да откриете вътре онова, което търсите.

— Ще ни трябва лодка — обади се Солон. Кендарик се разсмя.

— Няма да е необходимо, отче. Заклинанието, което открих, е толкова гениално, че не само изважда потънали кораби, но и помага водата около тях да се втвърди. Ще можете да извървите разстоянието от брега без никакви затруднения.

— Дано най-сетне извадим късмет и да свършим поне една работа — засмя се Джеймс.

Скоро се увериха, че картата на принца е свършено точна. Дълъг и тесен участък от скали и почва, наподобяващ пръст, бе щръкнал навътре в морето. Времето беше тихо и спокойно, върху вълните лениво се поклащаха птици. Тук-там от водата стърчаха мачти — мрачни паметници на предишни корабокрушения. Изкатериха се на носа и тръгнаха по него, докато стигнаха самия край.

Кендарик огледа с опитно око крайбрежието, като си отбеляза относително слабото течение и стърчащите от водата мачти.

— Кой от всичките трябва да повдигна? — попита той намръщено.

— Нямам представа — отвърна Джеймс.

Към тях се приближи Солон и изръмжа:

— Това място е истинска гробница за кораби!

— Чакайте, каква е тази миризма? — вдигна ръка Кендарик. — Като пред буря...

— Това е магия! — почти извика Яжара.

Изведнъж се изви силен вятър, който накара дрехите им да заплющят. Морето в краката им започна да бушува, а само на метри по-нататък си оставаше спокойно.

Един внезапен порив на вятъра събори Солон и той се просна върху остриите камънаци. Джеймс извади рапирата, макар да не виждаше противник, срещу който да я използва. Кендарик се наведе, опитвайки се да издържи на невидимия натиск, а Яжара вдигна високо тоягата си и се провикна:

— Нека бъде разкрита истината!

Яркобяла светлина изригна от върха на жезъла и Джеймс трябваше да отмести поглед. От очите му бликнаха сълзи.

— Погледнете! — чу той гласа на Яжара.

Джеймс разтърка очи и погледна право напред. Две същества се рееха над корабните мачти. Приличаха на влечуги, с продълговати змиевидни шии и опашки. Големите им ципести криле пърхаха яростно във въздуха — тъкмо те предизвикваха поривите на вятъра. Лицата им бяха почти лишени от черти, ако се изключеха рубиненочервените очи и цепката на устата, която се отваряше и затваряше като на риба на сухо.

Яжара успя да се задържи на крака и дори да произнесе някакво заклинание, но се наложи да крещи с цяло гърло. Алена топка от енергия се появи върху дланта ѝ и тя я запрати към съществата. Топката се блъсна в съществото отдясно и то разтвори уста в ням вик на болка и ужас. Но всичко, което чуваха, беше свирепият вой на вятъра. Чудовището отляво се спусна върху тях и Джеймс вдигна рапирата, а Солон размаха бойния чук.

Съществото се носеше право срещу Яжара. Джеймс замахна и го посече. При допира от острието бликнаха ослепително ярки искри и чудовището разтвори уста в болезнена гримаса. Вятърът засвистя с още по-голяма сила. Чудовището се поколеба за миг и в този момент до него се изправи Солон и стовари отгоре му тежкия си чук. Вцепенено от съкрушителния удар, създанието рухна на скалите.

Щом върхът на крилото му докосна земята, там лумна зеленикав пламък, който бързо обгърна цялото му тяло. То се сгърчи върху скалите, като махаше безпомощно с криле. Джеймс и спътниците му неволно отстъпиха назад. После съществото изчезна и на негово място остана само малко бледо облаче, което бързо се разсейваше. Вятърът веднага започна да отслабва.

Междувременно второто създание се бе освободило от заклинанието на Яжара и сега кръжеше над тях. То изду устни и вятърът отново се усили, придружен от тътен, като при приближаваща буря.

— Вижте! — посочи Яжара.

Още едно същество се появи във въздуха, описа кръг и се присъедини към първото. Вятърът бързо набираше сила и ставаше все по-трудно да издържат прави на неистовия му натиск.

Яжара отново прибегна до магия — този път използва тънка, пронизваща черта от алена енергия, която удари първото чудовище в муцуната. То се сгърчи от болка, изгуби ориентация, завъртя се и започна да се премията надолу, към вълните на бушуващото под него море. Щом докосна водата, и то изчезна сред изблик на зеленикав пламък, също както бе изчезнало и предишното.

Джеймс се огледа и изтича при един камък, който изглеждаше достатъчно тежък, за да свърши работа, и същевременно не толкова голям, че да не успее да го хвърли. Наведе се, напъна мишци, вдигна го и го запрати срещу последното чудовище. Камъкът удари създанието в муцуната, то затвори уста и вопълът, с който призоваваше още чудовища, секна.

— Яжара! — извика Джеймс. — Ако ти е останало нещо в запас, използвай го срещу това, преди да е повикало още някое.

— Остана ми само един фокус! — засмя се безгрижно магьосницата.

Вдигна тоягата си и от върха ѝ изригна огнена топка. Джеймс и Солон се извърнаха едновременно, защото докато топката прелиташе край тях, усетиха горещото ѝ дихание. Тя пресрещна летящото създание и го обгърна. Пламъците ѝ позеленяха и чудовището се изгуби в тях.

В същия миг вятърът спря. Кендарик се надигна от земята.

— Какви бяха тези същества?

— Въздушни стихии — отвърна Яжара. — Но не ги бях виждала. Джеймс кимна.

— Гардан веднъж ми е разказвал за тях. Изчезват веднага щом докоснат огън, вода или земя.

Кендарик закима енергично.

— Моля се на боговете друг път да не ги виждаме!

— Някой страшно много държи да не извадим кораба на повърхността — отбеляза Солон.

— Толкова по-важно е да свършим работата, преди да се е върнал онзи, който е оставил тези пазачи — заяви Яжара.

— Но кой кораб? — попита Кендарик.

— Ти си малоумен тъпак — ядоса се Солон. — Този, разбира се! И посочи с ръка.

— Как разбра, че е той? — попита Кендарик.

Джеймс се разсмя.

— Защото него пазеха стихииите!

Брат Солон затвори очи.

— Усецам там долу присъствието на едно нещо...

— Какво нещо? — попита уплашено заместникът.

— Онова, за което сме дошли — отвърна монахът.

— Чудесно — въздъхна облекчено Кендарик. — Дайте ми свитъка.

Яжара извади пергаментовия свитък, който бе прибрала, след като откриха Кендарик в тайната му стая, разгъна го, плъзна поглед по редовете, кимна и му го подаде. Кендарик го взе, също прочете написаното и въздъхна.

— Бих могъл да се справя и сам, но с помощта на магьосник ще стане много по-бързо. — Той посочи две места от заклинанието и обясни: — Изпълни това заклинание, после и тази част тук. За магьосница с твоята дарба няма да е никак трудно.

— Прочетох заклинанието — отвърна Яжара. — Ще направя каквото мога, за да ти помогна.

Кендарик се обърна към морето, посочи с ръка мачтата на кораба, който трябваше да извадят, и подхвана тих напев. Яжара се присъедини към него на мястото, което ѝ бе указал, и гласовете им изпълниха въздуха с мистични слова.

Там, където сочеше Кендарик, се появи мъгла. После започна да се сгъстява над водата, а морето под нея се завихри, движено от загадъчни сили. Пронизителен звук изпълни въздуха и върхът на мачтата започна да трепери.

Внезапно всичко замря. Мъглата изчезна, морето се успокои, а корабът преустанови движението си.

— Мисля, че заклинанието ти се нуждае от доработване — промърмори Джеймс.

— Не — възрази Яжара. — Не е заради заклинанието. Когато приключихме с него, почувствах едва доловимо противодействие. Намеси се някой друг.

Кендарик погледна назад към крайбрежните скали, сякаш очакваше да зърне неизвестния противник там.

— Права е — рече той. — Аз също го почувствах.

— В такъв случай трябва час по-скоро да открием източника на това въздействие — заяви Солон. — Защото ако не успеем, ще е заплашено самото съществуване на ордена на Ишап, а една от най-дълбоко пазените му тайни ще попадне в ръцете на врага!

Кендарик погледна Джеймс, сякаш искаше да го попита дали монахът не преувеличава. Скуайърът обаче кимна навъсено. Кендарик поклати глава. Яжара тръгна първа към конете.

Халдонова глава беше малко селце — само десетина къщи, разпръснати около кръстопът. Пътят, който идеше от юг и продължаваше на север, бе част от Кралския друм, свързващ Квеганско око с Мелничарски отдих. Другият тръгваше от Носа на вдовиците и извиваше между съседните селца.

В самия център на селото имаше малка кръчма на име „Моряшка почивка“. Тъкмо когато малкият конен отряд на Джеймс се приближаваше, двама души отвън се караха на висок глас.

Единият от тях — селяк, ако се съдеше по грубите му дрехи — крещеше с цяло гърло:

— Това вече е прекалено! Някой трябва да я спре! Ще настояваш, когато пристигнат войниците, да я екзекутират!

Другият мъж бе облечен с наметало от фин плат и елек. Беше на средна възраст, добре охранен.

— Нищо не потвърждава думите ти, Алтон — отвърна също така високо той. — След всичко, което преживяхме, нима искаш нови неприятности?

— Ако продължаваш така, Тоди, няма да си още дълго старейшина. Току-виж и теб прогоним от селото. Лиле ми каза, че...

— Лиле е пияница! — прекъсна го Тоди, докато Джеймс и спътниците му слизаха от конете. — Ако мисли, че ще... — Най-сетне забеляза новопристигналите и млъкна.

— Май имаме гости — рече фермерът.

— Добре дошли в Халдонова глава, странници — посрещна ги старейшината. — Дълго ли смятате да останете?

— Не и ако им е мил животът — подсмихна се фермерът.

— Алтон! Сигурно си имаш по-важна работа!

— По-късно обаче ще си продължим разговора — закани се Алтон.

— Кълна се, че ще го продължим!

Обърна се и се отдалечи със забързана крачка.

— Простете грубостта на нашия приятел Алтон — поде старейшината. — Той е малко притеснен заради наскорошните неприятности.

— Какво спомена за някакви войници? — попита Яжара.

— Преди няколко дни оттук премина отряд крондорски гвардейци — преследваха някакъв беглец.

— Да не е бил отрядът на Уилям? — обърна се Яжара към Джеймс.

— Възможно е — кимна Джеймс.

Солон скочи от коня и попита:

— За какви неприятности става въпрос?

Тоди сведе поглед.

— Ами... имахме си ядове с вълците. Нали зимата беше доста дългичка... А сега, ако ме извините, ще се върна в кръчмата. Влезте и

вие, около час след залез-слънце вратата се заключва и няма да ви е никак удобно да прекарате нощта отвън. — След тези думи той се шмугна в кръчмата и хлопна вратата.

— Ама че странна работа — промърмори Кендарик.

Джеймс им махна да го последват към задната страна на кръчмата, където едно хлапе вече ги очакваше, за да се погрижи за конете.

Макар и малка, кръчмата беше доста уютна. На долния етаж имаше само гостна и кухня, отзад тясна стълба водеше към горния етаж. Вляво имаше огнище, в което вече трепкаха пламъци. Откъм кухнята се носеха примамливи ухания, а край огнището бе поставен шиш, на който вероятно скоро щяха да нанижат приготвеното за вечеря месо. Появи се Тоди, нарамил голям бут, и ловко го наниза на шиша.

— Маурийн! — провикна се той. — Ела да въртиш шиша!

В гостната влезе възрастна жена и кимна на новодошлите. Тоди се обърна към Джеймс и спътниците му:

— Радвам се, че решихте да прекарате нощта тук. Може подредбата ми да не е богаташка, към каквато вероятно сте привикнали, но докато сте при мен, ще се чувствате като у дома си. Сега, ако желаете, ще ви поднеса ейл.

— Това ще е добро начало — отвърна Кендарик.

— В такъв случай — настанявайте се, а аз отивам за ейла.

Появи се само след няколко минути с четири глинени чаши.

— Цялото ми име е Аганатос Тод Хъндър, но тукашните хора ми викат „Тоди“. Освен съдържател на кръчмата, аз съм и старейшина на селото. С други думи, аз съм тукашната ръка на властта и принца, негов справедлив заместник в мир и война — приключи той наперено и важно.

— Голяма отговорност е легнала на плещите ти — отбеляза сухо Джеймс.

— Е, не съвсем — отвърна Тоди. — Най-много някое прасе да се замотае и да влезе в градината на съседа — случай, който предизвиква по-скоро смях, отколкото гняв.

— Защо не седнеш при нас? — покани го Яжара.

— Ах, колко мило да споделите компанията си с мен в този нерадостен час — зарадва се Тоди, върна се в кухнята, наля си ейл и се настани на масата. — Благодаря.

— Защо да е нерадостен? — попита Яжара.

— Ами, нали туй... вълците де... заради тях наскоро изгубихме няколко съселаяни.

Солон спря върху Тоди тежкия си поглед.

— Необичайно е да се навъртат вълци толкова близо до брега — заговори той. — Пък и те избягват гъсто населените райони. Няма ли тук някой, който да ги прогони?

Тоди сръбна от ейла.

— О, не биваше да ви занимавам с тези неща. Това въобще не е ваша грижа. Наслаждавайте се на отдиха си. Ще ви помоля само нощеска да не излизате отвън.

Джеймс втренчи поглед в кръчмаря, който очевидно полагаше отчаяни усилия да скрие страха си, и реши да смени темата:

— Одеве спомена кралските гвардейци. Знаеш ли нещо повече за тях?

— Останаха тук само една нощ, преди два дни, после си продължиха по пътя.

— Помниш ли кой ги водеше? — попита Яжара.

— Един доста млад офицер. Мисля, че се казваше Уилям. Дойдоха Следотърсачите му и съобщиха, че открили следи от бегълците на изток оттук. — Той допи халбата и се надигна. — А сега моля да ме извините, но трябва да се връщам към задълженията си. Когато сте готови да си лягате, ще ви покажа стаите.

Единственият друг посетител в кръчмата бе мъж, седнал в ъгъла и унесен в мисли над халбата.

Джеймс се наведе към спътниците си, за да не могат да ги чуват, и попита:

— Някой да е споходен от гениалната идея какво да правим сега?

— Все още не мога да си обясня защо заклинанието ми се провали — въздъхна Кендарик. — Би трябвало да се получи... ако не беше онази невидима намеса. Има нещо в този район, което сякаш действа срещу нас.

— Не е изключено да има друго заклинание — каза Яжара, — поставено на мястото, с цел да пази кораба под водата, докато не се появи Мечището или онзи, за когото работи. Ако е така, тогава твоето заклинание ще свърши работа веднага щом предишното бъде вдигнато.

— Значи от нас се иска да открием източника на задържащото заклинание и да го премахнем, така ли? — попита Джеймс.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, млади момко — изсумтя Солон. — Макар познанията ми в магьосническото изкуство да не могат да се сравняват с тези на Яжара, още сега ще ти кажа, че това не е дело на някой начинаещ. Този, който е омагьосал кораба, е опитен и силен противник.

Кендарик кимна.

— Това е самата истина. Не познавах такава сила, която да попречи на заклинанието ми да свърши работа.

Джеймс въздъхна.

— Ще ми се поне веднъж да свършим работата от първия път. Колко хубаво щеше да е, ако можехме още утре да се приберем в Крондор и да докладваме на принца: „Ваше височество, извадихме кораба, намерихме Сълзата и се върнахме“. Нямаше ли да е направо прекрасно? — Той въздъхна отново.

След няколко минути към масата се приближи съдържателят и попита:

— Ще вечеряте ли?

— Че има ли някъде другаде, където бихме могли да уталожим глада си? — попита Джеймс, озадачен от липсата на клиента.

— Не — отвърна Тоди с измъчена усмивка. — Просто някои пътници гледат да пестят от всичко и си носят храна.

— Ние обаче ще опитаме от гозбата ти — рече Джеймс и кимна на жената, която въртеше месото над огъня.

— Храната ще е готова след час — обяви кръчмарят. Той понечи да си тръгне, но Яжара го спря.

— Почакайте за момент.

— Какво има, милейди?

— Бъркам ли, или в селцето си имате някакви неприятности?

— Ами да, аз също забелязах, че селото ви е доста опустяло — добави Солон. — Какво се е случило?

Тоди придоби загрижен вид, но се помъчи да отвърне с усмивка:

— Ами... тъй де... такъв си е сезонът. Жътвата още не е прибрана, няма ги зърнените кервани... Нали знаете как е в малките селца?

Джеймс втренчи в него изпитателен поглед.

— Честно казано, господине, чухме, че по тези места се случвали някои странни неща. Има ли истина зад тези слухове?

Старейшината се огледа, сякаш някой можеше да ги подслушва.

— Ами... хората говорят, че Носът на вдовиците се обитавал от душите на удавените, които не можели да влязат в Залата на Лимс-Крагма заради някакво ужасно зло. — Той сниши глас: — Други пък разправят, че селцето ни било прокълнато, но аз мисля, че това са суеверия и небивалици.

— Вече няколко пъти чувам за това „прокълване“ — подметна Яжара.

Джеймс не сваляше очи от лицето на старейшината.

— Господине, дошъл съм тук по заповед на принца. Не бива да го разпространявате, но пристигнахме с важна задача и трябва да знаем всичко, което може да я изложи на опасност. Призовавам ви да бъдете откровен с мен, инак съвсем скоро Халдонова глава може да има нов старейшина. Какво става в селото ви? Защо улиците са опустели още по светло?

Мъжът сведе обезсърчено глава, после кимна смирено.

— Хората се боят, почитаеми господине. Гледат да притичват от едно място на друго и да остават отвън за колкото се може по-малко, дори и през деня. Зли сили ни дебнат.

— И какви са тези зли сили? — попита Солон.

— Все на някой трябва да го кажа — въздъхна изморено Тоди. — Това селце се обитава от някакво същество — или същества, — които излизат нощем, избиват добрите хорица и крадат душите им. Дори отец Роланд беше безпомощен срещу тях.

— Кой е този отец Роланд? — попита брат Солон.

— Ами той е местният служител на Сунг. Живее по нашия край от няколко години, но едва напоследък реши, че за всичко това е виновна онази вещица. — Яжара подскочи при споменаването на думата „вещица“, но запази мълчание. Тоди продължи: — Да ви призная, по очаквах така да мисли някой като онзи селяк Алтон, но не и божи служител.

— Терминът „вещица“ говори за невежество — намеси се сериозно Яжара. — Човек или е знахар, с дар от всевишните сили, и лекува, като използва заклинания, или не е такъв и прилага познанията си за билки и лечебни растения.

— Вие, разбира се, сте права — съгласи се Тоди. — Старицата неведнъж е помагала на хората от селото с билкови церове и отвари, но нали ги знаете какви са селяците: случи ли се нещастие, все ще обвинят това, дето не го разбират. Тя живее на един хълм недалеч от Носа на вдовиците, в случай, че поискате да разговаряте с нея лично. — Той се почеса по главата и добави доверително: — Според мен не е забъркана в тия ужасни дела, но пък, от друга страна, може да знае нещо, което да ви помогне.

— Докладвахте ли за случилото се на принца? — попита Джеймс.

— Само на патрула, който мина оттук преди няколко дни, но и те бързаха нанякъде. Алан, тукашният човек на принца, трябваше да се отбие насам миналата седмица, но още го няма никакъв. И друг път се е случвало да се изгуби по дела на Короната. Мислех да пратя моето момче с вестта на юг, но да го пусна само по тия пътища...

— Как започна всичко това? — попита Джеймс.

— Ще ми се да знаех. Просто един ден всичко си беше както преди, а на следващия с краката надолу. Беше преди месец — изчезна един дървар със семейството си, живееха на няколко мили източно от селото. Не знаехме точно кога е станало, но след като не се появи с товара си в селото, започнахме да се безпокоим. Шестима тръгнаха да го търсят, но само двама от тях се прибраха.

— И какво разказаха? — попита обезпокоеният Кендарик.

— Натан и Малкълм? Ами Малкълм, дано Лимс-Крагма се смили над душата му, беше убит снощи от... онова чудовище, дето е причина за това ужасно положение. А Натан се затвори у тях и оттогава не си е подавал носа. Нареди на моето конярче всеки ден да му носи храна.

— Ще се съгласи ли да говори с нас? — попита Джеймс.

— Може да опитате. Къщата му е на десет минути пеша оттук. На ваше място обаче бих изчакал до сутринта — по тъмно едва ли ще пожелае да ви види. — Тоди посочи самотния пияница в ъгъла. — Този там е Лиле, най-добрият приятел на Малкълм. — И като се наведе към тях, старейшината добави: — Но не бих се предоверявал на думите му — твърде много обича чашката.

Джеймс се изправи и Яжара го последва. Кендарик също понечи да се надигне, но Солон протегна тежката си ръка и го дръпна обратно

на стола. Заместникът опита да възрази, но монахът постави пръст на устните си, после му посочи халбата. След това се изправи и последва Джеймс и Яжара. Тримата заобиколиха прегърбената фигура на Лиле.

— Да те почерпя едно? — подхвана разговора Джеймс.

— Не съм от тези, дето ще кажат не, пък дори и на непознати — отвърна мъжът, след като ги изгледа.

Джеймс даде знак на Тоди да донесе халба ейл.

— Ти си Лиле, нали?

— Същият — кимна мъжът.

— Казаха ми, че си приятел на един от пострадалите наскоро.

— Бяхме близки с Малкълм — отвърна мъжът. — Той умря снощи. — Лиле вдигна халбата и се провикна с дрезгав глас: — За моя приятел! — После я пресуши на един дъх.

Джеймс махна да му донесат друга.

— Какво искате? — попита ги Лиле.

— Я ни разкажи за тази ваша „вещица“ — предложи Яжара.

— Всички тук смятат, че тя се е съюзила със злите сили, но аз не го вярвам! Тя е една мила старица. Идете да я видите и сами ще се уверите. Хванете пътя за носа и там, където излиза на брега, ще свиеете по една тясна пътека. Сигурно ще си е в къщурката, освен ако не е излязла за билки. — Той въздъхна натъжено. — Не, друга е причината за всички тия нещастия, дето ни сполетяха.

— И каква е тя? — попита Джеймс.

— Кръволоците — отвърна Лиле шепнешком.

Джеймс присви очи и погледна към Яжара, преди да се наведе към Лиле.

— Кръволоците?

— Те излизат нощем. Възкръснали мъртъвци.

— Вампири? — ахна Яжара.

— Вампири? — повтори Джеймс и я погледна въпросително.

— Същества от легендите. Творения на най-черната възможна магия — обясни тя.

Припомняйки си подредените под формата на човешко тяло органи в шатрата на таласъмите и тварите от крондорските канали, Джеймс отбеляза:

— Напоследък ги срещаме все по-често.

— Те пият кръвта на живите, за да утолят нечистата си жажда, а жертвите им се надигат и тръгват с тях.

— И тъй като са вече мъртви, не е никак лесно да ги убиеш, така ли? — попита Джеймс.

Яжара кимна.

— Могат да бъдат поразени от магия или огън, а също и от хладно оръжие.

— Стига да ти се дадат, което не правят така охотно — приключи сухо Джеймс.

— Те дойдоха от колибата на дърводелеца! — продължи Лиле. — Дърводелецът и жена му живееха там от няколко месеца, а после един ден изчезнаха. Шестима мъже тръгнаха да ги дирят. Четирима не се върнаха, а Малкълм и Натан си бяха изгубили ума от страх.

— Какво се случи с Малкълм? — попита Джеймс.

— Мъртъв е. Убиха го чудовищата. Той си знаеше, че така ще стане. Натан го чака същата участ, макар той стар глупак да си мисли, че може да се отърве от тях, като се крие у дома. Той ми каза, че чудовищата са осквернили гробищата. Натъкнал се на тях случайно.

— И как е станало това?

— Открил един в гробището, заспал посред бял ден. Полял го с маслото, дето го ползваме да прочистваме нивите, и го запалил. Каза, че пламнал като факла. Тогава изскочил още един, но Натан му отсякъл главата със старата си сабя, дето я пази още от Войната на разлома. Хвърлил главата в реката и гледал как течението я отнася. Като се върнал там след няколко часа, тялото било станало на прах. Но те са твърде много. Снощи му видяха сметката.

— Значи вампири, казваш? — намеси се брат Солон, който досега мълчеше. — Сигурен ли си в думите си? Това са създания от легендите, измислици, с които плашат малките деца вечер.

— Аз също ги мислех за митични — съгласи се Яжара.

— А, не — отвърна Лиле, — съвсем истински са. Натан разправяше, че идвали за него всяка нощ! Затова се е залостил. Не го е страх от смъртта, но смята, че ако чудовищата го докопат, душата му няма да може да влезе в Залата на Лимс-Крагма, за да подхване нов цикъл на живота!

— Ако е истина, може и такава съдба да го сполети — съгласи се Солон.

Джеймс се изправи решително.

— Е, изглежда, този Натан е единственият в Халдонова глава, който е виждал чудовищата. Най-добре ще е да си поговорим с него.

— Съветвам ви да бъдете предпазливи — рече Лиле. — Свечерява се вече, а залезе ли слънцето, Тоди ще заключи вратата и ще останете отвън за цялата нощ.

— Колко далеч е къщата на Натан? — попита Солон.

— Като излезете от вратата — обясни Лиле, — попадате на пътя, който води право към нея. Няма да я пропуснете. Ще минете две дюкянчета и после първата къща отляво е на Натан.

— Имаме време — рече Джеймс. — Да побързаме.

Повикаха Кендарик и излязоха навън. Преди да затворят вратата, чуха Тоди да им вика:

— Побързайте да се върнете, преди да се стъмни, инак ще трябва да прекарате нощта отвън!

— Защо го правим? — попита ги Кендарик, щом излязоха. — Чух всяка дума. Кръвопийци!? Да не сте полудели?

— Не мислиш ли, че това може да е причината, задето заклинанието ти не подейства? — попита го Джеймс.

— Нямам представа защо не е подействало — отвърна Кендарик. — Но... вампири? Не може да е истина!

— Дано да си прав — рече брат Солон. — Светите писания са пределно ясни по въпроса за възкръсналите мъртъвци. За Лимс-Крагма те са изчадия на мрака, а според Ишап нарушават естественото устройство на света.

— Да не говорим, че със сигурност ще се опитат да ни убият — допълни Джеймс.

Кендарик погледна към залязващото слънце и побърза да им припомни:

— Скуайър, остава ни не повече от половин час.

— В такъв случай по-добре да побързаме — отвърна Джеймс.

Само след пет минути стигнаха къщата на Натан. Оказа се, че Лиле я бе описал добре — схлупена къщурка, почти колиба, след двата дюкяна. Всички прозорци бяха заковани с дъски, вратата бе залостена, а стърчащите от нея пирони подсказваха, че е подсилена по същия начин като прозорците, само че от вътрешната страна. Къщата изглеждаше съвсем запустяла, озарена от червеникавата светлина на

заязващото слънце, но Джеймс зърна някаква светлинка между дъските, която му подсказа, че вътре гори огън.

— Ей, там, в къщата! — провикна се Кендарик и удари с юмрук по входната врата. — Искаме да говорим с вас!

— Вървете си, проклетите чудовища! — долетя глас отвътре. — Никога няма да ме накарате да изляза доброволно.

— Здравсти — намеси се Джеймс. — Аз съм скуайър Джеймс, от двора на принца в Крондор.

— Оставете ме на мира, чудовища такива! Надушвам подлите ви номера.

Джеймс погледна Яжара и сви рамене.

— Господине — реши да опита тя, — аз съм придворната магьосница на принца. Трябват ни някои сведения за тези чудовища, които ви преследват. Може би тогава ще успеем да ви помогнем!

— А, много хитро, няма що. Вървете си, кръвопийци проклетите!

Джеймс поклати обезсърчено глава.

— Какво да направим, за да те убедим в правотата на думите си?

— Идете си!

— Дайте да опитам аз — намеси се Солон. Той пристъпи до закованата врата и извика: — В името на Всемогъщия Ишاپ, Единствения над всички, пусни ни да влезем!

Последва кратко мълчание, след което отново чуха гласа на Натан:

— Е, това вече беше много добре. Не знаех, кръволоци такива, че можете да призовавате и боговете. За момент да ви се вържа — съвсем като джудже говори тоя!

Лицето на Солон почервения от гняв.

— Ще ти дам аз едно джудже, страхливи глупако! Израсъл съм в Доргин!

— Когато се ядоса, още повече му личи — прошепна Джеймс на Яжара.

— Ще взема пак да пробвам — рече тя. — Господине, аз съм магьосница и мога да вляза в къщата ви, когато пожелае, но не бих искала да нарушавам светостта на вашия дом. Щом не желаете да ни пуснете вътре, поне ни разкажете за тези чудовища, които се навъртат из вашето селце. Може би ще успеем да ви помогнем. Имаме свои причини да ги прогоним оттук.

Последва ново мълчание, а после гласът на Натан долетя иззад дъските:

— За малко пак да се вържа, чудовища! — Той се изсмя и в гласа му се доловиха налудничави нотки. — Опитвайте се да разберете какво зная, за да измислите някой друг хитроумен план как да ме спипате! Е, да знаете, че няма да стане.

— Джеймс... — подхвана Кендарик.

Джеймс му махна да мълчи.

— Виж, Натан, щом не искаш да излезеш, не излизай, но ние трябва да разберем причината за злините, сполетели селцето ви. Както вече ти каза моят приятел, преследваме свои цели, които налагат да се справим с този проблем. Ако тези „вампири“, както ги наричате, са истински, сигурно затрудненията, които срещаме, произтичат от тях и тогава ще се опитаме да ги премахнем.

— Скоро ще имате тази възможност! — извика тържествуващо Натан.

— Джеймс... — повтори Кендарик.

— Почакай малко! — скастри го Джеймс.

— Джеймс! — вече извика заместникът. — Май съвсем скоро ще имаш тази възможност!

Слънцето вече бе съвсем ниско над хоризонта и в близката гора бяха започнали да се събират някакви тъмни сенки. Те се движеха, скупчваха се и постепенно придобиваха човешки форми.

Джеймс бавно извади рапирата си и рече:

— Солон, Яжара, приемам всякакви полезни съвети.

Откъм гората се приближаваха няколко тъмни фигури. Приличаха на хора, но кожата им бе мъртвешки бяла, а очите им сияеха с червеникава светлина. Някои имаха зейнали рани на гърлата и всички пристъпваха някак несръчно.

— Натан... — произнесе с гробовен глас най-близкият. — Ела при нас... толкова ни липсваш...

— Трябва да си с нас, Натан — додаде друг. — Няма защо да се страхуваш.

Едва сега Джеймс забеляза, че едно от чудовищата е дете, малко момиченце, не повече от седемгодишно.

— Има само един съвет, който мога да ти дам, млади момко — рече монахът. — Да ги изтребим всичките.

После вдигна бойния си чук и тръгна срещу най-близкия вампир.

ГЛАВА 12

ЧЕРНА МАГИЯ

Джеймс се хвърли след Солон.

— Внимавайте — извика Яжара. — Трябва да ги унищожите с огън или да им отсечете главите!

Кендарик се криеше зад нея, стиснал късата си сабя и готов да побегне при първа възможност. Яжара подхвана някакво заклинание и наведе тоягата срещу приближаващата се групичка. От върха ѝ изригна топка зелена светлина, прекоси дялящото ги разстояние и обгърна четири от чудовищата в тайнствени пламъци. Те започнаха да крещат и да се гърчат, изминаха още няколко крачки и паднаха на земята.

Солон посегна със скритата си в ръкавица ръка, сграбчи детето-чудовище и го запрати сред огнените езици на зеления пламък. Малкото създание изпищя, замята се и утихна.

— Нека Ишап донесе покой на душата ти, дете — извика монахът, развъртя тежкия си боен чук и го стовари върху рамото на едно чудовище, но без да обръща внимание на удара, то замахна с другата си ръка, извило пръсти като хищни нокти.

Солон отскочи, вдигна отново чука и го стовари върху черепа на чудовището. То падна на земята и се загърчи, но въпреки че половината от главата му бе смазана, пак се опита да се изправи. Яжара изтича до монаха и му извика:

— Дръпни се!

Той отстъпи, а тя вдигна отново тоягата си. След миг чудовището бе обгърнато от пламъци.

Противникът на Джеймс притежаваше необикновена сила. Изглежда, това бе дърводелецът, за когото им бе говорил Лиле. Беше едър, широкоплещест мъж с дълги мускулести ръце. Опита се да сграбчи Джеймс, без да обръща внимание на ударите на рапирата.

— Кендарик! — извика Джеймс. — Трябва ми помощ.

— И какво да направя? — попита заместникът, опрял гръб във вратата на Натан и стиснал сабята си.

— Рапирата ми не става за тази касапска работа.

— А моята сабя става, така ли? — попита Кендарик, размахал късата си сабя.

Джеймс избегна поредното мощно замахване и отвърна:

— Във всеки случай е по-добра за сечене от моята.

— Няма да ти я дам! — опъна се Кендарик, втрещил ужасен поглед в настъпващите чудовища. — Защо ме забъркахте в тая каша?

Изведнъж до него изникна Яжара и изтръгна сабята от ръката му.

— Не ни е нужна помощта на страхливец! — изсъска тя и хвърли сабята на Джеймс.

С бързина, граничеща със свръхестествени способности, Джеймс прободе крака на настъпващото чудовище с рапирата, после подскочи и улови късата сабя с лявата си ръка. Метна и двете оръжия във въздуха като опитен жонгльор и когато отново ги хвана, рапирата беше в лявата му ръка, а сабята — в дясната. Чудовището подгъна ранения си крак и се подпря на здравото си коляно — и в този миг Джеймс замахна и му отсече главата.

Метна сабята обратно на Кендарик и му извика:

— По-добре ела да ми помогнеш, освен ако не искаш да свършиш като тях!

Откъм гората се приближаваше ново попълнение от чудовища и Яжара ги посрещна със залп от сияещи топки.

— Не мога да продължавам дълго така! — извика тя на Джеймс. — Силите ми се изтощават!

— Трябва да се преместим някъде, където ще можем да се отбраняваме! — обади се брат Солон, след като повали поредния противник с тежкия си чук.

Джеймс изтича при вратата на Натановата къща, заблъска с юмрук и извика:

— За Бога, човече, пусни ни да влезем!

— Не, няма да ви дам да ме измамите! — дойде поредният отговор.

— Пусни ни, инак ще ти запаля къщата! — заплаши го Джеймс. — Яжара, остана ли ти поне още един изстрел?

— Един мога да изстискам — отвърна магьосницата.

— Отвори вратата — произнесе със спокоен и властен глас Джеймс, — или ей сегичка ще ти стане горещо. Кое избираш?

След кратко мълчание чува скърцане от изважданите пирони и малко след това няколко дъски изтрополиха на пода. Най-сетне вратата бе освободена и Натан я откряна, колкото да надникне през цепката.

— Ама вие не ми приличате на вампири — бе първата му забележка.

— Радвам се, че най-сетне видя очевидното — отвърна Джеймс. — Разчисти вратата, а аз ще ида да помогна на другарите си. Връщаме се и веднага щом влезем, ще заковим дъските отново.

Без да чака кимването му, Джеймс изтича обратно, като пресече пътя на едно особено гадно на вид чудовище, което бе избрало за своя жертва Кендарик. Заместникът размахваше безцелно сабята си във въздуха и чудовището дори спря, за да го погледне озадачено.

Тази кратка пауза даде на Джеймс възможността да заобиколи чудовището в гръб и да го покоси отзад с рапирата си.

— Това няма да го убие — извика той на Кендарик, — но поне ще го забави! Опитай се да му отсечеш главата!

По съмнението, изписано на лицето на Кендарик, можеше да се съди за колебанията му относно това предложение. Той отстъпи назад, опитвайки се да избегне могъщите замахвания на чудовището.

— Кендарик, ти си безполезна торба със свински фъшкии — бе гневният коментар на брат Солон. Монахът се приближи с няколко скока и стовари страховит удар върху гръбнака на чудовището.

Кендарик му хвърли сабята си.

— Ти му отрежи главата!

— Ах, ти, нещастнико! Не знаеш ли, че светите завети не ми разрешават да режа плът с острие? Ако го направя, ще изгубя непорочността си и ще трябва години наред да се пречиствам със свещен огън, молитви и медитация! Не мога да си позволя да изгубя толкова много време за подобни глупости! Мен работа ме чака!

— Отваряй вратата! — извика Джеймс. Откъм гората се задаваше нова група чудовища. Без съмнение противникът скоро щеше да разполага с огромно числено преимущество.

Кендарик вече бе при вратата и блъскаше по нея с юмрук. Натан я отвори с една ръка — с другата размахваше грамаден ловджийски нож.

— Влизайте! — извика той. Кендарик скочи пръв, следван от другите. Джеймс, който бе последен, се извърна, когато чу тропота на

застигащи го стъпки, замахна и преряза гърлото на съществото, било някога млада жена. Това бе достатъчно само за да я забави, но Джеймс се възползва от тази възможност, за да спечели нужната преднина. Солон стовари чука си върху друг от нападателите и също се втурна към вратата.

Яжара вече беше в къщата, Джеймс и Солон — по петите ѝ. Натан затръшна вратата и спусна резето. След това вдигна една от дъските и извика:

— Помогнете да ги заковем!

— Това няма да ги задържи, ако станат твърде настойчиви — отбеляза спокойно монахът.

Джеймс прибра рапирата и се отпусна изнурено на един сандък до огнището. Едва сега намери време да се огледа. Къщата се състоеше от голяма стая и малка кухня. Легло, маса и сандъци вместо столове бяха цялата оскъдна мебелировка. Домакинът им бе мъж на средна възраст с черна коса, жилесто тяло и посивяла брада. Имаше обветреното лице на фермер; впечатлението се подсилваше и от мазолестите му ръце.

Джеймс завъртя глава, въздъхна и промърмори:

— Какво всъщност става тук?

— ... Та тогава за пръв път чухме, че са изчезнали и други фермери, дето живеят извън селото. Има едно имение горе на хълмовете с много добри пасища, където дори зиме се намира храна за добитъка, а лете реколтата е богата. Някои от чудовищата, дето ви нападнаха одеде, приличаха на хорицата от онова имение. Познавам ги, защото често идваха до селцето за продукти. — Той поклати глава, сякаш сам не вярваше на думите си.

Джеймс и спътниците му слушаха мълчаливо разказа на фермера. От нападението беше изминал около час.

— Добре, да сумираме нещата — заговори Джеймс. — Някой, или нещо се е появило във вашия район. То е причината за това ужасно проклятие, каращо невинни хорица да се превърнат в кръвопийци. Прав ли съм дотук?

— Да — кимна Натан.

— Тези същества на свой ред нападат други хора и ги превръщат в себеподобни.

— Вампири — обади се Яжара. — Пълно е с истории за тях.

— Само че тези тук са истински — посочи Кендарик.

— Така е — съгласи се Солон. — Но Яжара е права. Легендите и историите нямат нищо общо с чудовищата — те са приказки, служещи да плашат малките деца.

— Не зная за децата — рече Кендарик, — но мен си ме плашат.

— Значи дърводелецът и семейството му бяха първите пострадали? — попита Джеймс.

— Да — отвърна Натан. — Шестима от нас отидоха да проверят каква е тази история. Само двама се върнахме. Пресрещнаха ни поне дузина от тези същества. Някои от тях познавахме — бяха от околните ферми, но имаше и непознати.

— Тогава кой е бил първият пострадал? — попита Джеймс.

— Нямам представа. — Натан уморено сви рамене.

— Толкова ли е важно? — попита Кендарик.

— Да — намеси се Яжара. — Защото, както казва Джеймс, някой или нещо е докарало тази напаст тук.

— Ако става въпрос за магия, ще ви призная, че не бях чувал за такава досега — рече Солон.

— Добре, но каква е целта на всичко това? — попита Джеймс. — Защо трябва да нападат точно това затънтено селце?

— Защото могат? — предположи Кендарик.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, все отнякъде е трябвало да започнат. Ако съберат тук достатъчно хора... които да станат като тях, могат да ги разпратят във всички посоки и... както каза Яжара, да се превърнат в напаст.

— Което означава, че трябва да потушим заразата в зародиша ѝ — заяви брат Солон.

Джеймс дочу стъпки отвън.

— Вървете си, прокълнати кръвопийци! — извика Натан.

— Ела с нас. Ела при нас — чу се приглушен глас.

— Не зная почти нищо за тези създания, освен онова, което се разказва в легендите — призна Яжара. — Но както виждам, разказите за тях са били достоверни само донякъде.

— Имаш ли нещо за пиене? — обърна се Джеймс към Натан.

— Вода — отвърна фермерът и посочи една голяма кана на масата.

— Какво искаш да кажеш с това „достоверни само донякъде“? — попита Джеймс, докато си наливаше от каната.

— Легендите за вампири — заговори Яжара — разказват за могъщи и силни магьосници, способни да променят формата си и да общуват с животни като вълци и плъхове. А тези жалки създания отвън, макар да не са никак безпомощни, щяхме да победим лесно, стига да разполагахме с малък отряд войници.

Джеймс мълчеше замислено, спомнил си внезапно един отдавна отминал момент от живота си, когато двамата с принц Арута се бяха изправили срещу почти безсмъртните творения на лъжепророка Мурмандамус.

— Опитът ми показва, че създанията, които са трудни за убиване, обикновено са много по-опасни, отколкото изглеждат на пръв поглед.

— Така е — намеси се Натан, — а и, милейди, струва ми се, че пропускате очевидното. Това са били фермери и ратаи.

— Което означава — допълни Джеймс, — че този могъщ магьосник-вампир е някъде отвън. Същият, който стои зад всичко това.

— Аха — изсумтя Солон. — Според учението на нашия орден кръвопийците са древни и могъщи създания на злото, които произлизат от един-единствен прокълнат магьосник, живял преди векове в далечна и непозната земя. Никой не знае дали тази история е истинска, но в хрониките се казва, че прокълнатият магьосник се появявал от време на време и нещастия спохождали всички, които се изпречвали на пътя му.

— Защо? — попита Кендарик.

Всички погледи се извърнаха към него.

— Защо ги спохождали нещастия ли питаш? — уточни Солон.

— Не, питам защо съществуват тези създания?

— Никой не знае — отвърна Солон. — Според нашето учение силите на мрака често се възползват от хаоса за своите тъмни и никому неизвестни цели.

— Добре, това мога да го приема — рече Кендарик. — Но защо тук?

— Ами очевидно е — сви рамене Джеймс. — Някой се опитва да ни попречи да измъкнем Сълзата.

— Сълзата? — повтори учудено Натан.

Джеймс отпрати въпроса му с небрежно махване.

— Има неща, които е по-добре да не знаеш, повярвай ми. Достатъчно е да ти кажа, че тази зли магьоснически сили, които са се появили във вашия край, не са това, което изглеждат.

— И това е самата истина — съгласи се Яжара.

— Трябва да е заради онази вещица — ядоса се Натан. — Тя единствена използва магия по нашия край.

— Друг път създавала ли е проблеми? — попита Яжара.

— Не е — призна фермерът. — Но... кой друг може да бъде?

— Трябва да проучим този въпрос — заяви спокойно Джеймс. — Докога ще се навъртат кръвопийците отвън?

— До зазоряване — отвърна Натан. — Изчезват веднага щом се покаже слънцето.

— Кой го казва? — попита Джеймс.

— Моля? — Натан премигна.

— Няма значение. Просто не се доверявам така лесно на хорските приказки. Такъв ми е характерът. Събуди ме, когато си тръгнат.

— И тогава какво ще правим? — попита Яжара.

— Ще намерим този вампир-магьосник и ще го отървем веднъж завинаги от злото проклятие.

— Ами да — съгласи се брат Солон. — Премахнем ли него, всичко останало ще се оправи от само себе си.

— Едва ли наоколо има много места, на които да може да се крие — рече Джеймс.

— О, аз се сещам за едно възможно място — подхвърли Натан.

— Къде? — Джеймс почти подскочи.

— В гробището, на юг от селото. Има една гробница, която отдавна е изоставена. Сигурен съм, че се спотайва там.

— Защо не си казал на никого?

— Казах — отвърна Натан. — Но Тоди и останалите не искаха и да чуят за това. Отец Роланд спомена нещо за някакви божествени сили, които щели да защитават погребаните в съответствие с каноните, нещо от този род, не помня точно.

— Това е доста странно — обади се брат Солон. — Един жрец, последовател на Сунг, трябва да е между най-заинтересованите от

подобно изследване. Все пак този орден е в предния фронт на борбата срещу злите сили.

— Може би другите са — заяви Натан. — Но той се занимава единствено с литургии и проповеди срещу вещицата. Пък може и да е прав.

— Пак тази „вещица“! — ядоса се Яжара. — Какво толкова е направила клетата жена?

— Ами, според отец Роланд тя е отровила добитъка, а дъщеричката на Мерик лежи с някаква екзема, дето сигурно ѝ я е пратила вещицата.

— Но защо? — попита Солон. — Ако тази жена е проявявала добрина, защо сега ще се обръща срещу вас?

Натан сви рамене.

— Вие ми кажете. Нали сте жрец...

— Монах — поправи го Солон.

— Е, монах де. Значи знаете какво може да се е случило.

— Де да беше толкова лесно — поклати глава брат Солон. — Неведоми са пътищата на злото.

— Отложете теологичния си спор за друг момент, ако обичате — предложи Джеймс. — Искам да поспя поне малко.

Заслушан в тихите гласове отвън и в тропота на крака, Кендарик промълви учудено:

— Как можеш да спиш, когато се намираме в такава обстановка?

— Имам опит — отвърна Джеймс, после затвори очи и след минута вече хъркаше сладко.

Малко преди изгрев-слънце гласовете отвън утихнаха. Джеймс се събуди и видя, че отец Солон е заспал на пода. Яжара седеше, обгърнала коленете си с ръце и стиснала тоягата, и не откъсваше поглед от вратата. До нея бе приклеknал Натан. Кендарик се бе свил в ъгъла, откъдето се дочуваше пресекливото му хъркане.

Джеймс се надигна, протегна се да раздвижи изтръпналите си крайници и стана да се поразтъпче. Приблужи се към Кендарик и го сръга с върха на обувката си.

— Какво има? — сопна се сънено заместникът и разтърка очи.

Солон също се събуди и се подпря на лакът.

— Сутрин ли е вече? — попита той. Джеймс кимна.

— Какво ще правим днес? — попита Натан, който също се бе изправил.

— Ще открием източника на злото — отвърна Яжара.

— В такъв случай най-добре потърсете вещицата от Носа на вдовиците — предложи Натан. — Все още смятам, че тя стои зад всичко това. Някой трябва да се разправи с нея!

— Имай вяра, приятелю — успокои го Солон. — Щом се справихме с едните, ще видим сметката и на другите!

— Стига, разбира се, тя наистина да е източникът на злото — засмя се Яжара.

— Ама вие луди ли сте? — възкликна Натан. — С никого не сте се справили! Да не мислите, че сте ги победили? Освен малцината, изгорени от магьосническия огън, всички останали ще се върнат още тази вечер!

— Е, ще видим какво можем да направим по въпроса. — Джеймс го потупа успокоително по рамото. — Но първо трябва да закусим.

— Тоди ще ви отвори вратата на кръчмата веднага след изгрев-слънце. Ще му кажете ли да ми прати храна?

— А ти какво ще правиш? — попита го Кеңдарик.

— Ще си барикадирам вратата. — Изведнъж в гласа на Натан се доловиха налудничави нотки. — Сами знаете, че накрая те ще ме спипат и ще ме превърнат в един от тях. Въпрос на време е.

— Спокойно. — Брат Солон сложи ръка на рамото му. — Не бива да се предаваш тъй лесно на отчаянието, млади момко. Под вещото ръководство на Ишап скоро ще прогоним тази напаст от бедното ви село.

Джеймс и Солон свалиха дъските, с които бе закована вратата, и излязоха. Още не бяха изминали няколко крачки и чуха, че Натан ги кове пак. Кеңдарик погледна нагоре.

— Какво има? — попита Джеймс. — Ще вали ли?

— Не, друго ме тревожи. От двайсет години обикалям моретата, но никога не бях виждал такова небе.

— Че какво му е на небето? — попита Яжара. — Не виждам нищо необичайно.

— Погледни към слънцето.

Всички извърнаха погледи към изгрева, но Солон възкликна пръв:

— Ишап да се смили над нас! Какво е станало със слънцето?

Огненият диск вече се бе показал над хоризонта, но въпреки че въздухът бе чист и нямаше никакви облаци или мараня, светлината му изглеждаше някак мътна и лъчите му не заслепяваха тъй ярко, както би трябвало да е рано сутрин.

— Това е магия — прошепна Яжара. — Във въздуха има нещо, което поглъща светлината. Не сме го забелязали вчера, защото пристигнахме малко преди залез.

— Каква може да е причината? — попита Джеймс. Яжара сви рамене.

— Реликва с могъща сила, или заклинание, измислено от магьосник с необикновени способности. Необходимо е да въздейства на огромно разстояние, за да засенчва по този начин лъчите на слънцето.

— А аз си мислех, че има облаци — промърмори Джеймс. — Така и не погледнах дали са ниски, или високи.

— И все пак — рече Кендарик, — не разбирам, с каква цел ще го прави?

— За да могат съществата, които се чувстват добре само на тъмно, да излизат и денем? — предложи Солон.

— Май ще трябва да отложим закуската — въздъхна Джеймс. — Време е да си поговорим с тази „вещица“.

Докато прекосяваха селото, забелязаха, че Тоди бърза насреща им откъм кръчмата.

— Ама вие сте живи! — засмя се той с неподправена радост. — Как оцеляхте през тази ужасна нощ?

— Оцеляването е наша втора природа — отвърна захилено Джеймс.

— А ти какъде бързаш?

— Дъщеричката на Мерик е болна — отвърна с внезапно помръкнала усмивка кръчмарят — и той повика част от селяните да се съберат в къщата му. Опасявам се, че са намислили нещо лошо.

Джеймс погледна към Яжара, която му отвърна с едва забележимо кимване. Без повече приказки те се присъединиха към Тоди.

Когато стигнаха пред къщата на Мерик, завариха неколцина негови съселяни и още толкова жени, събрани пред вратата. Фермерът и жена му стояха в центъра на това неголямо сборище.

— Трябва да направим нещо! — викаше едър мъж с червендалесто лице. — Това не може да продължава повече така!

— Какво става тук? — попита Тоди, след като разбута тълпата.

— Тоди, решили сме да се разберем веднъж завинаги с вещицата — отвърна червендалестият.

— Я се успокойте първо — рече кръчмарят и вдигна помирително ръце. — Не бива да предприемаме нищо прибързано. Този момък тук — той посочи Джеймс — е представител на Короната и ще се погрижи за всичко.

Изведнъж очите на всички се втренчиха в Джеймс. Той метна гневен поглед към Тоди, после заговори:

— Добре тогава. Ние сме пратеници на Короната, дошли сме да разследваме всичко, което става във вашето селце. Та кой ще ми обясни как се започна?

За негова изненада всички заговориха едновременно. Джеймс вдигна ръце и извика:

— Чакайте малко, поспрете. Един по един. — Той посочи червендалестия и рече: — Ти. Говори пръв.

— Кравите ми се разболяха! — извика мъжът. После осъзна, че не е необходимо да крещи във възцарилата се тишина, и продължи малко по-умерено: — Добитъкът ми се тръшна болен и всичко е заради тази вещица. Тя им е пратила проклетие да умрат бавно и в мъки.

— А и светлината чезне, малко по малко — добави една жена. — Всяка сутрин слънцето изгрява все по-късно и се скрива по-рано вечер. Дори когато грее, светлината му е различна — че погледнете сами де. Скоро съвсем няма да имаме дни, само нощи. А вие знаете какво означава това!

Из тълпата се разнесе ропот. Джеймс отново вдигна ръце.

— Не само кравите се разболяват — взе думата откъм къщата Мерик. — Нашето малко момиченце също се поболя.

— И какво ѝ е? — попита го Джеймс.

— Прокълната е — какво! — извика една жена от тълпата.

— Може ли да я видя? — попита Яжара.

— Коя си ти? — обърна се към нея същата жена, която вероятно бе съпруга на Мерик.

— Аз съм придворната магьосница на принц Арута.

— А аз — монах от ордена на Ишап — добави брат Солон. — Ако наоколо витае черна магия, ще я прогоним.

Жената кимна и ги покани да влязат в малката къщурка.

Озоваха се в прихлупено помещение, в дъното на което, до разпаленото огнище, имаше легло. Мъничко момиче с бледо лице лежеше под завивките. Яжара коленичи до него и сложи длан на челцето му.

— Няма треска — бе първото ѝ заключение. — Какво ѝ е всъщност?

— Ами... нищо — отвърна Мерик, — освен че все е отпаднала и няма сили нито да върви, нито дори да стои будна. А когато се събуди, почти не може да ни познае.

— Понякога започва да трепери — добави жената.

Брат Солон коленичи до Яжара, за да огледа момичето отблизо.

— Какво е това? — възкликна той и посочи малък талисман на гърдите на детето. — Прилича ми на знака на Сунг.

— Отец Роланд ни го остави — обясни жената. — Отидох при старицата на Носа и тя ми даде муска за изцеление на детенцето. Рече ми, че някакво голямо и тъмно зло посягало към всички дечица в селото. Тя се опитвала да ги защити.

— Лариса! — скастри я мъжът. — Казах ти да не говориш за това!

— Продължавай — рече ѝ Джеймс.

— Ама тя само се опитваше да защити дъщеря ни — заоправдава се жената.

— Както „защити“ сина на Реми, така ли?

— Да, точно така! — Жената се обърна към Джеймс. — Тя закъсна с момчето на Реми, но когато се прибрах у дома и поставих муската под леглото на моето малко момиченце, то веднага спря да трепери. Не оздравя, но и не се влошаваше повече! После отец Роланд се върна от пътуването и дойде да ни навести. Моли се цяла нощ, а на заранта дъщеря ми пак започна да трепери! А като изгря слънцето,

кълна ви се, беше ядосан, че е още жива! — Лицето на жената бе изкривено от мъка и отчаяние.

— Лариса, това е богохулство! — кресна ѝ Мерик. — Добрият отец се опитваше да ѝ спаси душата. За всичко е виновна вещицата. Той ми го рече, преди да си тръгне.

— Ами ако не е? — упорстваше жената.

— Може ли да видя „муската“, дето ти я е дала „вещицата“? — попита Яжара.

Жената се наведе под леглото, взе оттам някакъв предмет и го подаде на Яжара. Тя погледна малката дървена кутийка, в която бяха поставени изсушени листа и кристали, затвори очи, вдигна я в шепата си и застина така за няколко секунди. След това заяви:

— Тук няма нищо злонамерено. Това е най-проста муска, която помага на детето да събере сили и да превъзмогне болестта. — Тя се наведе над болното момиче. — Но тук долавям нещо...

Яжара посегна, улови малкия амулет на шията на момичето, после внезапно дръпна ръка, сякаш се беше опарила.

— Брат Солон. Ти познаваш по-добре от мен знахарския занаят. Би ли разгледал този амулет?

Солон докосна внимателно амuleта, затвори очи, промълви някакво кратко заклинание, после се ококори.

— Това не е талисманът на Сунг! — Предметът започна да се променя и той дръпна ръка. Металът внезапно потъмня и после на мястото, където допреди миг стоеше ликът на Сунг, започна да се оформя черна уста с тъмни остри зъби. Устата се разтвори широко, сякаш се готвеше да захапе, и в същия миг момиченцето се закашля мъчително. Облаче зеленикав газ бликна от носа и устата му и мигом бе всмукнато от черния отвор върху талисмана. Солон скъса верижката и дръпна амuleта от шията на болното дете. Момиченцето изстена, по измъченото му телце премина болезнен гърч, после се отпусна на леглото. След една дълбока въздишка то сякаш започна да диша равномерно.

— Сега вече ми се струва поукрепнало — обяви Яжара.

Солон вдигна талисмана, който сега вече изобразяваше закривени нокти, вкопчени в черна перла.

— Готов съм да се обзаложа, че точно това е причинило болестта на детето.

Мерик изглеждаше объркан.

— Но нали отец Роланд ѝ го даде!

Джеймс погледна Яжара и останалите и каза:

— Преди да изтичате при нещастната „вещица“, за да я изгорите на клада, ви предлагам да си поговорим хубавичко с този отец Роланд.

И без да чака отговор, излезе от схлупената къщурка.

ГЛАВА 13

В ПОГРЕШНА ПОСОКА

Джеймс спря.

Вдигна глава към небето, после премести поглед към Яжара и останалите, които трябваше да ускорят крачка, за да не изостават.

— Въобразявам ли си, или става все по-тъмно?

Кендарик погледна на запад.

— Не виждам да се приближават облаци, нито никакви други признаци, вещаещи промяна на времето.

— Не, не си въобразяваш — обади се отец Солон. — Наистина се стъмва.

— Погледнете слънцето! — извика Яжара.

Четиримата се обърнаха едновременно на изток и лицата им се изопнаха, когато забелязаха, че светлината отслабва. Ослепително белият диск бе станал мътно жълтеникав.

— Все още усещам топлината му на лицето си — заяви Яжара, — но светлината отслабва!

— Права си — съгласи се Солон. — Нещо сякаш отнема светлината от самия въздух!

— Какво може да означава това? — попита уплашено Кендарик.

— Не зная — отвърна Яжара. — Не познавам магия, която да е в състояние да извърши подобно нещо.

— Но какво все пак значи това? — повтори объркано Кендарик. Джеймс застана до изплашения заместник.

— Я се стегни! Повече от ясно е какво означава.

— И какво означава? — потрети Кендарик.

— Означава, че съвсем скоро нашите снощни приятелчета отново ще могат да излязат на лов.

Край тях претичаха неколцина жители на селото и един извика:

— Отец Роланд сигурно ще знае какво трябва да направим!

Към тях се приближи червендалестият мъж, когото бяха видели пред къщата на Мерик.

— Ако наистина си служител на принца — заяви той, — трябва да идеш и да изгориш онази вещица!

— А ти кой си? — попита го, Джеймс.

— Алтон. След като се изказах против вещицата на едно от селските събрания, тя прокле добитъка ми и той започна да измира. Попитай съседите, ако не вярваш. Нещастните животни издъхнаха пред очите им. Но тя е правила и по-лоши неща.

— Като например? — прекъсна го нетърпеливо Джеймс.

— Вземи например дърводелеца и семейството му. Кротки, добри хорица, които изведнъж изчезнаха. А после се появиха кръвопийците. И малкото момче на Реми — то се разболя, след като ходило да я следи тайно какво прави. Умря, горкичкото, след има-няма две седмици.

— Вашият старейшина не смята, че тя е причината за всички злини — възрази Джеймс.

— Тоди е мил човек и обича да помага на другите, но е малко глуповат.

— И къде е този отец Роланд? — попита Джеймс.

— Ще го намериш в църквичката отвъд площада. Там отиваме всички. — Изведнъж той се ококори. — Погледнете! — Сочеше на изток. Слънцето внезапно бе придобило мътно оранжев цвят и тежки плътни облаци бързо го закриваха.

Докато фермерът сочеше натам, Джеймс забеляза нещо да проблясва на шията му — беше верижка, скрита под яката, на която се поклащаше някакъв тъмен предмет.

Не току-така Джеймс навремето си бе спечелил прозвището Ръчицата. Той се пресегна с изненадваща бързина и издърпа верижката, на края на която висеше черна перла, стисната от тъмна метална ръка.

— Кой ти даде това?

Червендалестият отстъпи и заекна:

— Ами аз... ъъ... намерих го.

— Къде? — Ъъ...

— Същия талисман носеше и дъщеричката на Мерик — каза Яжара.

— Ама това е само украшение — заоправдава се Алтон.

С неочаквана за неговото телосложение бързина брат Солон се хвърли напред и застана зад Алтон.

— Не бързай да си тръгваш още, друже.

Джеймс извади бавно рапирата си — по-скоро за драматичен ефект. Но той също усещаше, че не разполагат с много време и трябва бързо да получат някои отговори.

— Питам отново: кой ти даде талисмана?

Алтон понечи да отстъпи, но Солон го сграбчи за ръката.

— По-добре отговаряй — рече той, — защото приятелят ми не е в настроение за шеги.

Алтон погледна Яжара, която му отвърна с хладен поглед, после и към Кендарик, който също изглеждаше, сякаш вече губи търпение.

— Всичко ще ви кажа! — забърбори неочаквано фермерът. — Но да знаете, че не съм го измислил аз. Аз съм честен фермер и не правя зло никому. Обаче той дойде при мен. Повярвах му — всички му повярваха. Той ми предложи злато, много злато, за да отровя собствените си крави и да стоваря вината върху вещицата. Тя и без туй скоро ще си иде завинаги. Но тогава още не знаех кой е той в действителност. Мислех го за човек, когато се съгласих да работя за него... — Внезапно словоизлиянията на Алтон секнаха, приглушени от мъчително хъркане, защото верижката се стегна здраво около шията му. Той се олюля, вкопчил пръсти в талисмана. Очите му се изцъклиха, коленете му се подгънаха и Солон трябваше да го придържа, защото иначе щеше да се строполи на земята. От раната в шията му рукна кръв, чу се хрущящ звук от натрошени кости и скъсани мускули. Миг покъсно главата на фермера се отдели от тялото и се търкулна на земята. Солон го пусна и той се срина в прахоляка.

Джеймс погледна към трупа, после към потъмняващото слънце, и махна на другите да го последват към малката къщурка в самия край на селцето. Когато я доближиха, видяха, че е църквичка с широко разтворени врати. Тъй като вътре нямаше пейки и столове, селяните стояха прави, заслушани в словото на някакъв мъж с бяло расо, който вероятно бе отец Роланд.

— Пак ви казвам: ако чакаме твърде дълго, ще бъдем пометени от вълната на злото. Но кое, ще попитате вие, е справедливото решение? Аз ще ви кажа кое. То се крие в силата на вашите ръце, в

чистотата на душите ви и в пламъка, който ще отърве света от злото на вещицата!

Неколцина от селяните закимаха.

— Говори твърде сурово за жрец на Сунг — отбеляза Солон.

— Изглежда, доста бърза да се отърве от „вещицата“ — съгласи се Джеймс.

— При това като накара други да му свършат работата — добави Яжара.

— Някои казват — извиси се отново гласът на свещенослужителя, — че вещицата е повикала вълци, които нощем ходят изправени като хора, кръвопийци, които поглъщат душите на невинните и ги превръщат в чудовища като самите тях! Аз пък ви заявявам, че тя е призовала самите превъплъщения на мрака — духове толкова злокобни и гнусни, че са готови да пият от живителната сила на хора като вас и мен. Каквото и да разправят, вината е само нейна! Мракът отвън подсказва, че приближава времето за тяхната последна атака! Трябва да действаме още сега!

Някои от мъжете нададоха гневни възгласи, но Джеймс виждаше, че по лицата им се чете страх. Той си проправи път през тълпата и застана пред жреца.

— Добре дошъл, страннико — посрещна го отец Роланд. Беше среден на ръст, с черна коса и малка заострена брадичка. На шията му висеше талисман с герба на ордена на Сунг. Носеше бяло расо, покрито с петна и прах в долната част. — Да не си дошъл да ни помогнеш, за да се отървем от това проклятие?

Джеймс го огледа спокойно и каза:

— Така е, но се съмнявам, че проклятието е онова, за което говориш ти.

Свещеникът го измери с присвити очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Алтон е мъртъв — заяви Джеймс.

Жрецът го изгледа потресен.

— Алтон е мъртъв, казваш? Още една жертва на онази зла жена! — Той вдигна поглед към множеството и се провикна: — Не ви ли омръзна вече? Не е ли време да действаме?

Отново се чуха гневни възгласи и Яжара извика:

— Джеймс, внимавай! Тук нещо не е наред!

Джеймс втренчи поглед в тълпата и едва сега забеляза, че неколцина от онези, които размахваха юмруци, имат безизразни лица, а очите им са неподвижни и лишени от признаци на живот. Той се обърна към жреца, после с неочаквана бързина се пресегна и дръпна талисмана от шията му. Пред очите му той се промени от най-обикновен герб на орден до ръка, стиснала черна перла.

— Това са слуги на Тъмната сила! — провикна се отец Роланд.
— Те трябва да умрат!

И вдигна ръка към гърлото на Джеймс, готов да го удуши. Джеймс понечи да отскочи, но изведнъж бе стиснат от няколко чифта ръце, които го приковаха на място. Чу вика на Яжара:

— Тези хора са невинни! Само са обладани от зъл дух! Постарай се да не ги нараняваш!

Джеймс почувства как пръстите на жреца докосват гърлото му и извика:

— Ще се опитам да го запомня! — После приклепна, изви се на една страна и опита да се отскубне от ръцете, които го държаха. Не можа да извади рапирата си, но успя да достигне затъкнатия в ботуша кинжал. Както беше полулегнал на пода, замахна и го заби в крака на жреца.

Отец Роланд нададе болезнен вик и падна назад, а Джеймс се извъртя на другата страна и отново направи опит да се изправи. Най-сетне успя да се запъне с крака в пода и натисна с всичка сила, отскубвайки се от хватката на мъжете.

Огледа се. Свещеникът отстъпваше назад. Яжара размахваше тоягата си и държеше обкръжилите я селяни на почиттелно разстояние. Кендарик беше на земята, притиснат от неколцина, докато други се опитваха да го ритнат в главата. Брат Солон размахваше чука, по-скоро за да сплаши нападателите си, докато се добере до Кендарик и Джеймс.

Джеймс прехвърли кинжала от лявата в дясната ръка и с едно рязко движение извади рапирата. Замахна и удари най-близкия от селяните с плоското по лицето, но въпреки това острието остави кървава резка през бузата му.

От удара мъжът се олюля назад и се блъсна в тези, които напиреха зад него. Миг на затишие — всичко, от което се нуждаеше Джеймс. Той се хвърли напред тъкмо когато отец Роланд се готвеше да

произнесе някакво заклинание и преди свещеникът да приключи, го промуши в корема.

Мъжът сведе изненадан поглед към хлътналото в тялото му острие, после очите му се разшириха от болка и ужас и в същия миг Джеймс издърпа рапирата. Свещеникът изцъкли очи, но не падна. Главата му се люшна към гърдите, долната му челюст увисна и отвътре се чу нисък и басов, напълно непознат глас:

— Дори смъртта на нашия верен слуга не ще намали силата ни. Опитайте от горчивия вкус на злото... и треперете.

Свещеникът се строполи на пода и Джеймс се извъртя, готов да посрещне нова атака, но вместо това се озова сред група от премигващи смутено объркани селяни. Те се споглеждаха, хъмкаха учудено и се блещеха към Кендарик, Солон и Яжара.

— Какво става?

— Как се озовахме в църквата?

— Вие защо сте оцапани с кръв?

— Тихо! — провикна се Джеймс и вдигна ръка.

Гласовете утихнаха.

— Този човек — посочи Джеймс — не е бил свещенослужител на ордена на Сунг. Бил е агент на същите онези тъмни сили, срещу които твърдеше, че ще се бие. Целта му е била да ви държи настрана от истинския извор на злото.

— Вижте слънцето! — изпищя една от жените в групата. Джеймс се извърна. Ставаше все по-тъмно.

— Скоро ще настъпи нощ — рече той, сякаш опитваше да обясни нещо, което очевидно не подлежи на обяснение. — Приберете се по къщите си и залостете вратите. Ние ще потърсим причината за всичко това.

Селяните се разбягаха, без да чакат нова команда. Някои, които бяха пострадали от жезъла на Яжара и чука на Солон, се нуждаеха от помощта на своите другари, но Джеймс с облекчение установи, че единственият груп в църквата е този на Роланд.

Кендарик беше уплашен, но се опитваше да се държи. Всички се събраха около Джеймс.

— Някой от вас чу ли какво каза той? — попита Джеймс.

— Не — отвърна Кендарик. — Аз бях твърде зает да отбивам атаките.

— Чух го, че говори — обади се Яжара, — но не и какво казва.

— Аз го чух — заяви брат Солон. — Че е слуга на Мрака, няма никакво съмнение. По-обезпокоително е, че се е превъплътил като служител на Сунг. Дори фалшивият знак, който носеше, би трябвало да навреди на един слуга на злото.

— Имаме работа с могъщ противник — рече Джеймс. — Чувал съм този глас й преди.

— Кога? — попита Яжара.

— Преди много години, от устата на един Черен кръвник, слуга на Мурмандамус.

— Но Мурмандамус беше унищожен — заяви Яжара и погледна към Солон и Кендарик: колебаеше се дали да продължи. Като придворна магьосница на Арута, Джеймс я бе посветил в истината за самоличността на убития от принц Арута моредел-лъжепророк и за наскорошните размирици в Мъглива гора, защото все още се носеха слухове, че моределът е жив.

Джеймс кимна.

— Зная. Но вече не се съмнявам, че си имаме работа с някой, чиито сили са равни на неговите. А това означава, че сме се изправили срещу нещо много по-опасно, отколкото си мислехме в началото.

— Казах ви, че работата е дебела, още когато се захванахме с потопения кораб — заяви Солон. — Надявам се, че не смятате да си подвиете опашките сега?

— Не — отвърна Джеймс и отново погледна към помръкващото слънце. — Особено сега. Събитията се развиват с постоянно нарастващо темпо и ако се поколебаем дори за миг, сме изгубени. — Едва сега той забеляза, че все още стиска рапирата, и я прибра в ножницата. — Няма време да чакаме подкрепления, а и не знаем колко дълго Уилям ще успее да задържи Мечището далеч от нас. Мисля обаче, че всичко това ще свърши най-много след два дни — по един или друг начин.

— И сега какво ще правим? — попита вечно нетърпеливият Кендарик.

Джеймс въздъхна уморено.

— Веднага щом се спусне мракът, кръвопийците ще се върнат. Мисля си, че единствената им цел е да ни отвличат вниманието. Така че, ако ще предприемем нещо, трябва да го направим незабавно. —

Той погледна Яжара. — Едно нещо не ми дава покой. Роланд и Алтон показваха странен и с нищо необясним стремеж да се отърват от селската вещица. Има нещо в нея, от което се боят.

— Значи трябва да си поговорим с тази „вещица“ — рече Яжара, погледна към слънцето и добави: — И то час по-скоро. Мисля, че разполагаме с по-малко от два часа, преди да настъпи нощта.

Джеймс кимна и се обърна към останалите:

— Да вървим да се запознаем с вещицата от Носа на вдовиците.

Докато се катереха по хълма към Носа на вдовиците, околните гори се обгърнаха в почти непрогледен мрак. Избледняващото слънце хвърляше едва забележими, странно издължени сенки върху пътеката.

— Все едно че вървим нощем — прошепна Солон. Джеймс се разсмя.

— И на мен, кой знае защо, ми се иска да говоря шепнешком.

— Зная, че предпочитате да се прокрадваме незабележимо, но сега бързината е от първостепенно значение — припомни им Яжара.

Когато наближиха поредния завой на пътя, Джеймс вдигна ръка и прошепна:

— Там май има някой!

Продължиха още малко и Джеймс забеляза, че някаква фигура се е притаила в сенките. Беше момче, девет-десет годишно. Джеймс се приближи отзад, като не си даваше труда да се движи безшумно, но въпреки това вниманието на момчето оставаше фиксирано върху една къща в покрайнините на селцето. Когато скуайърът сложи ръка на рамото му, момчето ахна от изненада.

— Не се плаши — рече му Яжара. — Няма да ти направим нищо лошо.

— Кой сте вие? — попита ги момчето с разширени от ужас очи.

— Аз съм Яжара, а този е скуайър Джеймс от Крондор. До него са брат Солон и Кендарик. Ти кой си?

Гласът на момчето спря да трепери, но то все още изглеждаше изплашено.

— Аз съм Аларик. Скрих се тук да следя какво прави вещицата. Татко каза, че скоро ще я изгорят, та исках да видя дали няма да направи още някоя черна магия, преди дай видят сметката.

— Аз пък мисля, че трябва да побързаш за вкъщи, преди да се е стъмнило съвсем — посъветва го Джеймс.

— Тя там ли е сега? — попита Яжара.

— Не съм я виждал. Понякога излиза и скитори покрай брега. Но трябва да внимавам, защото е много опасна.

— Хубаво, ама сега се прибирай — настоя Джеймс. — Родителите ти сигурно се тревожат за теб.

Без да чака втора подкана, момчето се затича по пътеката. Приблжиха се към къщата и Джеймс се провикна:

— Ей, имали някой!

Отговор не последва.

Той заобиколи дървената веранда и се качи по стълбите. Покрай стената бяха накачени кратуни с различни форми и размери. Яжара огледа трупове на няколко дребни животни и птици, оставени да се сушат на слънцето, както и саксиите с различни билки.

— Тази „вещица“ май е запозната доста добре със знахарския занаят. Някои от тези растения се използват за лечение. От тях се правят целебни чайове.

Къщата бе построена върху дървена платформа, а верандата бе скрита под щръкналата напред стреха.

— Поне на терасата е сухо, когато вали — рече брат Солон.

— А край морето вали често — добави Кендарик, обгърна раменете си с ръце, сякаш му беше студено, и добави: — Не само се стъмва, но и като че ли взе да захладнява.

— Точно каквото ни трябваше — рече Джеймс и избута настрани рогозката, която служеше за врата. В къщата имаше само маса и стол. На огнището къкреше опушен котел.

— Нито следа от вещицата? — попита Кендарик. — А това какво е? — Той се наведе над котела.

Джеймс застана до него и подуши бълбукащата течност. Взе една дървена лъжица от рафта, гребна, вдигна я и я помириса.

— Супа — обяви, като се обърна към Кендарик. — И то доста добра.

Тъкмо когато оставяше лъжицата на мястото ѝ, откъм вратата се чу глас:

— Да не сте дошли да ме изгорите?

Джеймс се обърна и видя, че на прага е застанала прегърбена старица, стиснала наръч съчки.

— Не ме зяпайте така де. Не очаквахте ли, че жертвата ви сама ще си носи дърва за кладата?

Старицата изглеждаше малко по-висока от момчето, което преди малко бяха отпратили за вкъщи. Кожата ѝ бе почти прозрачна, а косите ѝ — снежнобели. Малките ѝ пръсти бяха кокалести като на скелет, но бе запазила всичките си зъби, а погледът ѝ бе жив и буден. Джеймс се усмихна.

— Не сме дошли тук за да те изгорим, жено.

— О, така казват всички — отвърна старицата, бутна Кендарик встрани и стовари наръча пред огнището.

— С магия ли се занимаваш? — попита я Яжара.

Старицата приседна на столчето и сви рамене.

— Зная едно-две нещица. Но предпочитам да смесвам билки за хората или да предсказвам бъдещето. — Тя зарея поглед навън. — Понякога виждам разни неща, но това е доста... трудно. И никак не е приятно.

— Аз съм от Мореходната гилдия в Крондор — каза Кендарик. — Пристигнах тук, за да се опитам да извадя един кораб, потънал недалеч от Носа на вдовиците, но нещо ми пречи да си свърша работата. Прилича ми на магия, но много силна. Да знаеш каква може да е причината?

Старицата го погледна за миг, после извърна очи към Яжара.

— И ти ли се занимаваш с магьосничество?

— Аз съм придворната магьосница на принц Арута — отвърна Яжара.

— Брей! — възкликна учудено старицата и на лицето ѝ затрептя усмивка. — Магьосница значи. А беше време, когато с подобно признание в Крондор щяха да те пратят при палачите.

— Времената се менят — отбеляза Джеймс.

— В някои отношения само — уточни старицата. — Но в други — никак.

— Може би пак ще имаме възможност да обсъждаме тази тема, при това в по-приятна обстановка. Но в момента ме безпокоят други неща. — Той посочи мрачината отвън.

— Виждам — кимна жената. — Затова си помислих, че сте от селото и идвате да ме изгорите.

— Това бе идея на отец Роланд. Той събираше селяните и ги насъскваше да го направят.

— Как успяхте да го спрете? — попита старицата.

— С моята рапира — отвърна Джеймс. — Оказа се, че въобще не е свещеник от ордена на Сунг.

— Това и аз можех да ви го кажа — намръщи се старицата. — Злото се процеждаше през порите му. Мисля, че тъкмо по тази причина искаше да ме премахне — аз първа разкрих, че е шарлатанин.

— Трябва да има и друга причина — възрази Солон. — Едва ли щеше да се бои от теб, след като не разполагаш с други доказателства, освен своя нюх.

Старицата кимна.

— Има и друго — защото зная тайната на Халдонова глава и Носа на вдовиците.

— Тази тайна би ли могла да обясни всичко, което се случва в момента, както и затрудненията ни при изваждането на кораба? — попита Джеймс.

— Без никакво съмнение — отвърна старицата.

— Как се казваш? — попита я Яжара.

Старицата поклати глава и се засмя.

— Толкова отдавна не са ме наричали по друг начин, освен „дърто“ и „вещице“, че взех да забравям. — Тя въздъхна. — Казвам се Хилда.

— Хилда — повтори Джеймс. — Каква е тази тайна, за която говореше?

Старицата се огледа, сякаш се боеше, че могат да ги подслушат.

— Под скалите, в дълбока пещера, се намира един древен храм. Това място се обитава от зло, по-старо от спомените на най-възрастните хора.

— И какъв е този храм? — попита брат Солон. Ръката му машинално легна върху дръжката на бойния чук.

Хилда се надигна бавно и се приближи към един стар дървен сандък. Вдигна капака и извади малка платнена кесия. Подаде я на Солон и му каза:

— Отвори я.

Монахът отвори кесията и надникна вътре. Ако се съдеше по изражението му, нямаше никакво желание да докосва онова, което се намираще в нея.

— Съвсем като другите е — прошепна той. Изсипа предмета в шепата си и го показва на всички. Беше тъмна метална ръка, която стискаше черна сфера, изработена от скъпоценен камък, наподобяващ обсидиан. Но за разлика от обсидиана, този камък не отразяваше светлината на огъня.

— Не зная кой е построил Храма на Черната перла — промълви старицата, — но съм сигурна, че не е бил човек.

Солон върна предмета в кесията.

— Моят орден разполага с точен каталог на всички култове, познати на хората от Източното кралство, та чак до Кеш. Като защитник на правоверните, съм изучавал всички тези документи. Никога досега обаче не бях чувал за орден на Черната перла.

Старицата въздъхна.

— Но въпреки това той съществува. — Тя взе кесията от ръцете на Солон. — Злото, което се спотайва под скалите, е истинската причина за толкова много потънали по тези краища кораби. Заради него никой не се заселва в местността между селото и моята къща — земята нищо не ражда. Тези, които се опитват, си тръгват обезсърчени още на следващия сезон. Дори ловците избягват тукашните гори.

— Но ти как издържаш тук? — попита Кендарик.

— Това — отвърна жената и вдигна кесията — е талисман, който ме пази от тяхното зло, сякаш вече съм една от тях. Искам да го вземете с вас, защото ви очаква голяма опасност. — Тя надзърна в очите на всеки един от гостите си и подаде кесията на отец Солон, който я прие с благодарност. — Има и още — продължи старицата, след като приседна.

— Какво? — попита Джеймс.

— Това е и ключ. Когато се спуснете по пътеката към скалите, ще се озовете в неголяма вдлъбнатина, изкопана от морските вълни. Там, на скалата, горе-долу на височината на очите, ще видите малък, захабен от времето знак. С помощта на този ключ ще отворите вратата в скалите.

— Виждала ли си да го прави някой? — попита Яжара.

— Да — отвърна Хилда. — Много пъти съм проследявала онези, които слизат долу. Зная как да се притаявам така, че да остана незабелязана. Бях на няколко крачки от верандата, когато дойдохте, но така и не ме забелязахте, нали?

— Вярно — усмихна се Яжара.

— Опитвала ли си да влезеш? — попита Джеймс.

— Да — призна Хилда. — Опитвах. Но не съм влизала.

— Защо? — попита Кендарик.

— Защото само онези, които са се заклели да бъдат предани на тъмните сили на храма, могат да използват камъка. Опитах, но вратата не се отвори.

— Тогава как да използваме ключа? — попита Джеймс.

— Мисля, че имате само една възможност — отвърна старицата. — В селото се крие едно същество. Не зная какво представлява, нито името му знам, но съм сигурна, че съществува. Той е онзи, който пръв зарази кръвопийците. Той е слуга на тъмните сили от храма. Нямам представа какви цели преследва, но е въпрос само на време, преди принцът да пристигне с армията си в Халдонова глава и да поправи стореното от него.

— Ние знаем защо е тук — заяви Джеймс. — За да ни попречи да извадим кораба.

— И за да може неговият господар да го извади — добави Кендарик.

— С какво обаче ще ни помогне всичко това, за да влезем в храма? — попита Джеймс.

— Открийте чудовището, което е причина за всички нещастия. Убийте го и отсечете ръката му от китката. Пристегнете талисмана за отсечената ръка. Тогава вратата ще се отвори.

— Къде да открием чудовището? — попита Джеймс.

— Има една древна гробница в селското гробище. Построена е от най-старата местна фамилия — Халдонови. Никой от тях не е оцелял до наши дни, но гробницата е съхранена в знак на уважение към първооснователите. Там ще откриете чудовището, а заедно с него и причината за спускащия се мрак. Като си свършите работата, върнете се при мен, за да съм спокойна, че не съм ви пратила на сигурна смърт.

— Време е да вървим — заяви Джеймс. — Защото докато стигнем гробището, онези същества ще започнат да се пробуждат, а

предпочитам да навестим чудовището, преди да са ни открили.

Излязоха от къщата на старицата. Тя ги изпрати до верандата, откъдето ги проследи с поглед, докато се катереха по пътеката към селцето.

— Нека боговете бдят над вас, деца — прошепна Хилда. После се прибра, отпусна се на столчето и зачака.

ГЛАВА 14

ВАМПИР

Небето потъмняваше.

Докато Джеймс и останалите приближаваха южния край на селцето, където според Хилда се намираше гробницата, светлината бързо отслабваше.

— Стъмва се — отбеляза Кендарик с глас, разтреперан от страх.

— Очаквай най-лошото — рече Солон. — Сигурен съм, че онези кръволоци знаят, че сме някъде наблизо.

— Вашият орден не познава ли някое заклинание, което просто да ги накара да изчезнат?

— Де да беше толкова лесно, момко! — засмя се монахът. — Единственият орден, който притежава подобна сила, е този, в който се прекланят пред Лимс-Крагма.

Кендарик се огледа.

— А аз си мислех, че те ще са в съюз с тези същества.

— О, не, момче. — Монахът поклати глава. — Те са слуги на един напълно правоверен орден и като такива презират всички създания, които се противопоставят на волята на тяхната господарка. Чудовищата, срещу които ни предстои да се изправим, са не само наши, но и техни смъртни врагове. Ето защо трябва час по-скоро да ги пратим при Лимс-Крагма, а нека тя сама да реши как да постъпи с тях.

— Съвсем скоро ще имаме тази възможност — намеси се Джеймс, видял че между надгробните камъни се надигат черни сенки. Той извади рапирата и кинжала и продължи напред. — Не им позволявайте да ни забавят твърде много. Ако Хилда не греши, веднага щом открием техния господар и се разправим с него, те ще изчезнат.

— Аз ще се справя с първата група — заяви Яжара, вдигна тоягата и във въздуха се чу пукот, като от гръмотевица. Блесна ярка светлина, която се събра на топка и тупна сред първата група вампири, превръщайки се в облак от искри. Облакът обгърна чудовищата,

изгори потъмнялата им плът и те започнаха да се гърчат в мъчителни конвулсии.

Джеймс хукна напред и викна през рамо.

— Нямаме време за губене! Ето я гробницата!

В центъра на затревена поляна се издигаше потъмнял каменен мавзолей със скосен покрив и широко разтворени врати. Вътре се виждаха мраморни постаменти, върху които бяха наредени ковчези. Нещо помръдваше зад ковчезите.

— Защо не горят мъртвите си, като всички останали в Крондор?
— изпъшка уморено Кендарик.

— Тук сме близо до Ябон — отвърна Солон. — По тези места са на почит погребенията.

— Този път — рече Яжара, след като свали тоягата си и посочи вратата, — ще се съглася с Кендарик.

Във вътрешността на гробницата се мерзелееше някакво червеникаво сияние, озаряващо движещи се тъмни фигури.

— Ще трябва да си проправим път със сила — заяви Джеймс.

Яжара изстреля нова топка от концентрирана енергия в гробницата и няколко от създанията в първата редица застинаха. Джеймс ги заобиколи и спря пред едър мъж с мъртвешки бледа кожа и очи, които сияеха като раздухани въглени. Зад него се поклащаше още една фигура, още по-едра и излъчваща неописуема мощ. Джеймс вече се досещаше, че тъкмо това е Господарят на вампирите.

— Ей този убийте! — извика той. Господарят се изсмя.

— Злочесто дете, аз съм мъртъв още отпреди ти да си се родил!

Вампирът се нахвърли върху Джеймс, пръстите му бяха свити като нокти. Джеймс дори не си направи труда да отбие удара — вместо това се мушна под протегнатите му ръце, после се изправи рязко, вдигна крак и изрита вампира с всички сили в гърдите. Противникът му се претърколи назад и се озова в краката на своя господар. Без да се двоуми, Джеймс се хвърли в атака срещу Господаря, но вампирът отскочи от пътя му с изненадваща бързина. Нито едно живо същество не беше в състояние да се движи с такава скорост. Джеймс имаше богат и горчив опит от схватките си с пратениците на отвъдното и знаеше, че трябва да разчита на инстинкта и бързината си. Възнамеряваше да обездвижи Господаря, като му отсеке краката, или

да го рани тежко, а след това да остави на Яжара да го изгори с тайнствения си огън.

Сега обаче виждаше, че планът му няма да сполучи.

— Отстъпвайте! — извика той. — По-добре да ги изгорим всичките вътре!

Солон строши черепа на един вампир, а Кендарик успя да нарани друг дотолкова, че да го накара да се отдръпне на почтително разстояние.

Яжара използваше тоягата си като обикновено оръжие, с което препъваше вампирите, а после стоварваше металния наконечник върху главите им. Тя също се справяше чудесно, но както вече ги бяха предупредили, раните не бяха достатъчни, за да задържат напора на зловещите създания.

Започнаха да отстъпват, като Яжара и Солон се опитваха да разчистят пътя на Джеймс, тъй като той бе изправен срещу най-силните противници. Джеймс едва успя да овладее надигащата се в него паника. Рискува да погледне за миг през рамо и едва не изгуби главата си, когато Господарят на вампирите замахна рязко с ръка. В последния момент Джеймс успя да парира удара с рапирата си.

В същия миг Солон се хвърли напред, като размахваше бойния си чук. Стовари го с всичка сила върху гърдите на едрия вампир и отпрати съществото назад, към неговия Господар. Но чудовището не само успя да отскочи навреме, а със същата неестествена бързина сграбчи поваления си помощник и го запокити настрани. Едрият вампир тупна на пода като парцалена кукла и започна да се гърчи в агония.

Неочакваната контраатака даде на Джеймс така необходимото време да отскочи и да се измъкне през вратата на каменния мавзолей.

Солон го последва и скуайърът извика:

— Затворете вратите! Яжара, изгори ги!

Яжара вдигна тоягата си към отвора, докато Кендарик и Солон се бореха с тежките врати.

Лумнаха пламъци, но за изненада на Джеймс, Господарят на вампирите като че ли изобщо не ги забеляза.

Най-сетне вратата бе затворена и Солон я подпря с цялата си тежест.

— Трябва да я залостим! — извика Джеймс.

Яжара сграбчи Кендарик за наметалото и го завъртя.

— Камъни! — викна тя и тласна заместника с неочаквана сила. Двамата изтичаха до най-близкия надгробен камък и със съвместни усилия успяха да го съборят.

— Благодаря ти, който и да си — поклони се Яжара пред осквернения гроб, докато Кендарик влачеше камъка към гробницата.

Джеймс и Солон подпираха масивната врата, която се бе издула навън под нечовешкия напън на Господаря на вампирите. Подпряха вратата с един камък, после с още един и едва тогава изглеждаше, че ще издържи на натиска отвътре.

— Нямам представа колко време спечелихме — рече Джеймс задъхано. — Но, Яжара, видях това чудовище да върви през твоя огън, без да му обръща внимание.

— Не зная какво да направя — отвърна тя.

— Дали да не опитаме с обикновен огън? — предложи Кендарик. — Можем да запалим клада и да направим факли от навити парцали.

— Съмнявам се, че ще има някакво въздействие — поклати глава магьосницата. — Дали пък Хилда не знае как трябва да постъпим?

— Вие двамата — рече брат Солон — тичайте при Хилда, а ние с Кендарик ще задържим вратата. — Сякаш за да подчертае думите му, отвътре се разнесе тежък удар и гробницата се разтърси до основи. — Побързайте! — подкани ги Солон. — Едва ли Господарят на вампирите ще успее да отмести вратите, но нищо чудно да ги разтроши на парчета.

Джеймс кимна, стисна Яжара за ръката и двамата се затичаха към Носа на вдовиците.

Със сетни сили стигнаха къщата над щръкналите в морето скали. Като чу, че се приближават, Хилда се надигна от верандата.

— Не ще да е на добро — промърмори тя.

Джеймс кимна и спря, за да си поеме дъх.

— Не можем да се справим с Господаря на вампирите — успя да произнесе на пресекулки.

— Сигурно ще е трудно да го убиеете — съгласи се Хилда. — Но все пак той не е божество.

— Огънят не му причинява нищо — оплака се Яжара.

— Аха! — възкликна старицата. — Значи е скрил силата си някъде другаде.

— Не те разбирам — рече Яжара.

— Е, и аз не съм специалист по тези въпроси — сви рамене Хилда. — Никога не съм си падала по черни магии. Но на моята възраст човек все е чул това-онова.

— Като например? — попита Джеймс.

— Говори се, че някои от слугите на тъмните сили поддържат постоянна, макар и невидима връзка с живота. Отрежеш ли нишката, и те изчезват. Ала по-могъщите от тях са успели да откъснат напълно телата си от смъртното съществуване.

— И как могат да бъдат победени? — попита Яжара.

— Открийте съда, в който е приютена душата. За да се сдобиеш с подобна неимоверна сила, трябва да пожертваш други неща — каквото вземаш с едната ръка, даваш го с другата. — Тя протегна ръка. — За да може тялото да стане безсмъртно, душата се премества някъде другаде, но трябва да е наблизо. Често я охраняват пазачи или е скрита на място, за което никой не би се досетил.

— Нямаме време за това — въздъхна Джеймс. — Господарят на вампирите е много силен. Нищо чудно вече да е излязъл от гробницата и да е надвил Солон и Кеңдарик.

— А ако изгубим Кеңдарик... — подметна Яжара.

— Нямахме друг избор — каза Джеймс. — Трябваше да го оставим да помага на Солон. Налага се да побързаме.

— И къде да търсим този съд? — попита Яжара. — Дали няма да е някъде в гробницата?

Хилда поклати глава.

— Малко вероятно. — Сигурно го е скрил на безопасно място.

— Къде са го видели за първи път? — попита Джеймс.

— В къщата на дърводелеца — отвърна Хилда.

— Значи оттам ще започнем — заяви Джеймс. — Тя къде се намира?

— Идете при фермата на Алтон, оттам следвайте пътя, който върви на изток. На миля след последната ограда ще видите друг път, който свива към гората — след още една миля ще стигнете къщата на дърводелеца. Но внимавайте — нищо чудно там да има още съюзници на Господаря на вампирите.

— Почти нощ е — огледа се Джеймс. — Да имаш фенер или факли?

Старицата кимна.

— Факли. Ще ги донеса. — Тя влезе в къщата и след минутка се върна с три факли — едната вече гореше. — Това е всичко, което имам.

Джеймс взе запалената факла, а другите две даде на Яжара.

— Ще свършат работа. Благодаря ти, Хилда.

— Няма за какво да ми благодариш.

— Когато всичко това свърши — обеща Яжара, — ще се върна и ще ти разкажа за Звезден пристан.

— Ще ми бъде приятно — отвърна старицата.

— Довиждане! — Джеймс ѝ махна, обърна се и се затича към селото. Яжара го последва.

Старицата ги проследи, докато се изгубиха от погледа ѝ, после се прибра в къщата.

Джеймс и Яжара тичаха през по-голямата част от пътя, като спираха само когато им се струваше, че ги дебне някаква стаена опасност. Прекосиха доста бързо селото и излязоха на източния път, от който се виждаше тъмната гора. Беше вече нощ, но заради липсата на лунна светлина местността изглеждаше още по-злокобна и изпълнена със сенки. Пътят бе добре отъпкан, но тесен, и Джеймс трябваше да удържа желанието си да подскача при всеки страничен шум.

Песента на птиците отдавна бе секнала, нямаше го и приглушеното свирукане на техните нощни посестрими. Въздухът бе неестествено спокоен и неподвижен, сякаш магията, затъмнила слънцето, бе успокоила и вятъра.

Изведнъж нощта се изпълни с далечни протяжни вопли. Скоро им отговориха и други.

— Вълци! — извика Джеймс.

— Побързай! — подкани го Яжара и се затича с главоломна бързина, рискувайки да се спъне в някоя дупка.

Като се промушваха между дърветата и едва избягваха надвисналите им клони, те най-после забелязаха една малка къща на открито място сред гората. Бе озарена отвътре с червеникава светлина,

която се процеждаше през цепнатините около вратата и прозореца до нея.

— Вътре има някой — предупреди Джеймс.

— И отвън също — посочи Яжара.

Четири силуета изникнаха иззад къщата и съвсем целенасочено се запътиха право към Джеймс и Яжара.

Яжара насочи напред тоягата и отново от върха ѝ бликна ослепителна светлина. Там, където светкавицата преминаваше над земята, разхвърляните листа пламваха и започваха да пушат. Светкавицата обгърна телата на четиримата вампири и те замръзнаха на местата си, като потръпваха конвулсивно, макар да полагаха отчаяни, но безполезни усилия да продължат напред.

— Влизай вътре! — извика Яжара. — Аз ще се справя с тези.

Джеймс изтича покрай сгърчените тела, две от които се бяха строполили на земята и подскачаха като риби на сухо. Без да спира, той вдигна крак, стовари го върху вратата и я изби.

Насред стаята една жена бе седнала на стол, наведена над плетена детска люлка. Още щом се извърна, стана ясно, че и тя е вампир. Жената се надигна, изръмжа и се нахвърли върху Джеймс.

Той отскочи, удари я и я повали. Тя се стовари на пода с болезнен вик и Джеймс я посече през шията. Острието на рапирата му разсече плътта, но се удари в кост и отскочи и той съжали, че не разполага с по-тежко оръжие.

Издърпа рапирата и удари няколко пъти протегнатите към него ръце. Жената отново нададе болезнен вик и се отдръпна, но въпреки раните си се опитваше да се надигне.

Докато тя се изправяше, Джеймс скочи към нея, затисна корема ѝ с крак, замахна с факлата и подпали дрехите ѝ.

Само след миг жената се въргаляше по пода и се мъчеше да изгаси обгърналите я пламъци. Едва сега Джеймс успя да огледа по-подробно вътрешността на къщата. Мебелировката бе съвсем оскъдна — грубо скована маса, бебешка люлка, стол и ведро пред огнището. Не се виждаше нищо, което би могло да послужи за скривалище — например скрин, гардероб или шкаф, където да е прибран такъв важен предмет, като съда с душата на вампира.

Джеймс пристъпи напред и надникна в люлката. Това, което видя, го накара да се намръщи: телцето, което бе положено вътре,

очевидно бе мъртво от доста време. Съсухрената му кожа се бе изпънала върху крехките кости. Но най-отблъскваща бе червеникавата светлина, която се излъчваше от трупчето.

Джеймс се поколеба, неспособен да протегне ръка към трупа на детето. Все пак успя да преодолее отвращението си и положи длан на сбръчканото му коремче. Усети нещо твърдо под пръстите си. Извади кинжала, преглътна мъчително и заби острието в потъмнялата плът.

В гръдния кош на детето бе положен голям рубиненочервен камък, който сияеше със зъл блясък.

Наложи му се да строши две от ребрата, за да измъкне камъка. Докато свърши, Яжара вече бе застанала на вратата.

— Избих ги всичките... — почна тя, но млъкна. — Какво е това?

— Не съм сигурен, но ми се струва, че бебето е било споменатият съд.

Яжара втренчи поглед в червения камък.

— Значи това трябва да е Камъкът на душата — рече тя. Затвори очи, постоя така за миг, после отново ги отвори. — Усещам присъствие на силна магия, затворена зад стените на камъка. Злото направо извира от него.

— Какво да го правим? — попита Джеймс.

— Изнеси го навън — нареди Яжара. Воят на вълците се приближаваше.

— Побързай! — настоя Яжара. Джеймс изтича през вратата.

Щом се озоваха отвън, Яжара се огледа.

— Натам! — извика тя и посочи малката работилница на дърводелеца. В ъгъла, където се виждаше огнище и наковалня, имаше различни сечива, струпани едно връз друго, докато им дойде редът за поправка.

— Сложи камъка върху наковалнята — нареди Яжара.

Джеймс я послуша. Яжара се огледа, взе един тежък чук и го вдигна.

— Пази си очите! — нареди тя и Джеймс отмести поглед встрани.

Чу се трясък от стоварения върху камъка чук и Джеймс настръхна. Внезапният изблик на енергия му въздейства като пристъп на тежка болест и той едва се сдържа да не повърне. Веднага след това го споходи усещането за невъзвратима загуба, цялото му същество бе

завладяно от мъка, изтласкана на свой ред от пристъп на гняв, който накара сърцето му да заподскача, а от очите му да бликнат сълзи.

Той изстена и в същия миг чу мъчителното стенание на Яжара. Отвори очи и забеляза, че младата магьосница се е превила и повръща.

Макар да беше замаян и объркан, воят на приближаващите се вълци бързо го накара да се съвземе. Небето имаше невъобразим вид. Цялото бе покрито със ситни пукнатини, които му придаваха изгледа на напукана стъклена полусфера. Нощта се топеше бързо, сякаш се сипеше на едри парчета от небосвода, за да се разтвори и изчезне, преди да достигне върховете на дърветата. Зад всяко от тези черни парчета грейваше ярка светлина.

После изведнъж настъпи ден.

Воят на вълците секна, заменен от чуруликане на птички.

— Ей това не го очаквах — зачуди се Яжара.

— Не зная дали си го чакала, или не, но аз се радвам пак да видя слънцето — отбеляза Джеймс. Вдигна поглед към огнения диск и добави: — Май приближава пладне.

— Доста неща се случиха за съвсем кратко време — въздъхна тя. — Ела да се върнем при гробницата и да видим какво е станало там.

Прекошиха на бегом селцето и се приближиха към древната гробница. Докато минаваха покрай къщите, забелязаха отвътре да надничат учудени селяни, невярващи, че денят се е завърнал. Неколцина смелчаци дори бяха излезли в дворовете и се споглеждаха с надежда, че животът отново се е върнал в нормалното си русло.

Задъхани и облени в пот от топлината на обедното слънце, двамата стигнаха до гробницата и завариха Солон и Кендарик все така да подпират вратата.

— Къде бяхте? — извика Кендарик.

— Не зная какво направихте, но се получи — заговори монахът. — Тук беше истински ад, а после небето се разпадна. Предполагам, че е ваша работа, нали?

— Намерихме проклетия камък и го разбихме — обясни Яжара.

— Помислих си, че той ще... умре, когато строшим камъка — подметна Джеймс.

— Не съм специалист по тези неща — отвърна Яжара. — Хилда сигурно знае повече по въпроса. Но съм готова да се обзаложа, че след като счупихме камъка, ще ни е много по-лесно да го убием.

— Не можем ли просто да го оставим затворен вътре, докато не умре от изтощение? — предложи Кендарик.

— Не и ако той е източникът на онова, което неутрализира твоето заклинание.

Кендарик кимна и лицето му помръкна. Той се отдръпна от вратата и се наведе към камъните, които я затискаха.

— Ще ми помогнете ли?

— Защо пък не? — попита Яжара, наведе се и дръпна друг камък.

— Имаме ли план? — попита Солон.

— Трябва да отсечем една от ръцете на Господаря на вампирите — припомни му Яжара.

— Нека ги оставим те да отворят вратата — предложи Джеймс.
— Никак не обичат светлината и сигурно ще им е неприятно да я видят. Съвсем наскоро имах среща с един демон, чиято кожа направо изгаряше на слънцето. Може с тях да е същото.

— С по-нисшите вампири сигурно е така — съгласи се Солон. — Но предполагам, че Господарят им най-много да се подразни от светлината.

— Трябва да се опитаме да ги убием един по един, докато излизат — обади се Кендарик и се наведе да отмести последния камък.

Вратата се размърда под натиска на напирещите отвътре вампири.

— Не можем да ги изгорим — замислено каза Яжара. — Поне не можем да изгорим водача им.

— Ами ако го примамам да си подаде ръката? — попита Кендарик.

— Отсичаме я и си плюем на петите.

Солон се изкиска.

— Де да беше толкова просто.

— Може и да изглежда просто — рече Джеймс, — но няма да е никак лесно.

В този миг вратата се отвори и отвътре изскочиха две тъмни фигури.

Джеймс удари първия вампир в гърлото, докато още се олюляваше от ярката светлина. Щом лъчите на слънцето докоснаха кожата му, тя започна да почернява и чудовището нададе болезнен вик.

Вторият вампир се обърна и направи опит да се скрие обратно в гробницата, но беше изтласкан от напирещите зад него. Солон го повали с чука, после същата участ сполетя двамата, които излязоха след него.

Яжара вдигна тоягата си и скоро на входа се въргаляха четири димящи трупа. Джеймс надзърна в сумрака на гробницата. Не се забелязваше никакво движение.

— Мисля, че удари часът да влезем вътре и да се справим с него — каза той, обърна се и погледна Кендарик. — Само ти имаш сабя, която може да сече глави. Когато го повалим, гледай да не отсечеш моята или тази на Солон.

Кендарик пребледня, но кимна.

Джеймс погледна към Яжара и повдигна въпросително вежди. После отново се обърна към Кендарик.

— Ако тя успее да го подпали, тичай при него и бързо му отсечи ръката!

— Коя ръка? — попита Кендарик и избърса с ръкав рукналата от челото му пот.

— Която и да е, ще свърши работа. — Джеймс кимна на Солон и двамата едновременно нахлуха в гробницата. Спряха при първия саркофаг, за да си поемат дъх и да привикнат с тъмнината.

На пода един зад друг бяха подредени три саркофага и Джеймс знаеше, че Господарят на вампирите може да се крие зад всеки от тях. Докато се прокрадваха към втория, изпита внезапно предчувствие.

— Солон, погледни нагоре!

В мига, когато монахът вдигна глава, от тавана скочи нещо огромно, което щеше да се стовари върху него, ако не бе чул предупреждението на Джеймс. Солон се извъртя и стовари тежкия си боен чук върху гърдите на Господаря на вампирите.

Вампирът отхвърча към другия край на помещението и се блъсна в каменната стена. Джеймс се хвърли към него и се опита да го прободне с рапирата и да го прикове към стената, но и този път вампирът се измъкна с невероятна бързина.

В същия момент от тавана скочи втори вампир и внезапно Джеймс се озова притиснат към пода. Миризма на разлагаща се плът изпълни ноздрите му.

— Солон! — извика задъхано той.

С два скока монахът се озова при тях. Сграбчи единия вампир за врата и го запокити настрани. Съществуто тупна на осветения кръг до вратата и изпищя, обхванато от агония.

Кендарик използва момента, пристъпи напред и отсече главата на вампира с един удар.

— Наведи се! — извика му Яжара.

Солон се приведе, а Яжара изстреля кълбо от зеленикави пламъци. То се стрелна напред и повали още двама вампири, който започнаха да се гърчат на пода.

Джеймс обаче трябваше да се измъкне от хватката на най-силния от всичките им противници. Макар на ръст Господарят на вампирите да бе колкото едър мъж, ръцете му притежаваха силата на великан и Джеймс усещаше, че е като детска играчка в тях. Колкото и да се мъчеше, не успяваше да се изплъзне. Имаше чувството, че всеки миг мускулите на врата му ще се скъсат, ала въпреки това се стараяше да държи главата си извърната непрестанно към своя противник. С крайчеца на окото си зърна дългите нокти на вампира точно пред гърлото си...

Извъртя се настрани, опитвайки се да спечели поне малко време, но Господарят на вампирите бе силен за трима. И тогава брат Солон се изправи зад вампира, сграбчи го за дългата коса и изви главата му назад. Джеймс чу Яжара да вика:

— Затвори си очите!

Магьосницата завъртя тоягата и заби металния ѝ наконечник в устата на чудовището. Очите му се облециха от изненада и то застина за миг, сякаш бе парализирано.

И тогава Яжара произнесе една кратка фраза. От края на тоягата бликнаха лъчи. Главата на чудовището изригна в бели пламъци и стаята се изпълни с вонята на изгоряла плът.

Господарят на вампирите подскочи с безумен вопъл и Яжара издърпа тоягата. Джеймс се дръпна назад в мига, когато почувства, че вече не го притискат към пода.

Дотича Кендарик, замахна с всички сили, стовари сабята си върху шията на Господаря на вампирите и с един удар му отсече главата. Вампирът рухна на пода като камък.

Кендарик изглеждаше, сякаш всеки миг ще повърне.

— Благодаря на всички — въздъхна уморено Джеймс. После погледна Кендарик и добави: — Отсечи му ръката.

Кендарик завъртя глава и му подаде сабята.

— Направи го ти, ако нямаш нищо против. Нямам сили. — После се олюля и се строполи на пода.

Късно същия следобед седяха в кръчмата, за да си отдъхнат след боя. Джеймс посрббваше от халба тъмен пенлив ейл и се мъчеше да не обръща внимание на болката във врата.

— Сега какво ще правим? — попита Кендарик, който още се чувстваше засрамен, задето бе припаднал.

— Ще чакаме до сутринта — отвърна Джеймс. — Всички сме уморени и имаме нужда от почивка. Още на зазоряване ще се опитаме да извадим кораба. Ако не успеем, значи Хилда е права и не Господарят на вампирите ни е попречил, а онова, което се спотайва в храма.

— Дали да не потърсим помощ? — предложи Кендарик.

— Утре ще пратим някой до гарнизона в Мелничарски отдих. До два дни ще получим подкрепления.

— Защо да не изчакаме? — попита Солон.

— Не, мисля че ще е най-добре, ако посетим стария храм. Вече имам опит в тези неща. Съмнявам се обаче да открием някого там, инак хората от селото щяха да са надушили, че става нещо нередно още преди последните неприятности.

— Два въпроса все не ми дават покой — оплака се Яжара.

— Кой стои зад всичко това? — попита Джеймс.

— Да — потвърди магьосницата. — Няма съмнение, че някой се опитва да държи този район в изолация, за да може слугите му да приберат набеязаната плячка. — Тя се огледа, за да провери дали някой от останалите посетители в кръчмата не би могъл да ги чуе, и добави: — Сълзата.

— А кой е вторият въпрос? — поинтересува се Солон.

— Къде са сега Уилям и крондорската гвардия? — отвърна Яжара.

Джеймс веднага се сети за скрития подвъпрос и докато за Солон и Кендарик изглеждаше, че тя се безпокои за местонахождението на

Мечището, той знаеше, че тревогата ѝ е за Уилям.

Той надигна халбата с ейл. Същите въпроси безпокояха и него.

ГЛАВА 15

ДВАТА ЗЪБА

Уилям напрегна взор.

Над върховете на близките дървета вече се виждаше проходът Двата зъба, очертан като тъмен контур на фона на изгряващото слънце. Двете високи скали, стърчащи от двете страни на пътя, на които проходът дължеше името си, бяха закривени като зъби на усойница. Пред и зад тях имаше открити равни участъци, заобиколени от гъста гора, с която бяха обрасли и склоновете на околните хълмове. Вляво от прохода поляната завършваше в дълбока клисура.

— Дали вече са тук, как мислиш? — попита сержант Хартаг.

— Нещо ми подсказва, че са тук — отвърна Уилям. — Тази нощ ще изгрее новата Малка луна, а на заранта Сивите нокти трябваше да ни избият.

— Уил, положихме неимоверни усилия, за да стигнем дотук — рече сержант Хартаг. — Ако продължим в същото темпо, конете ще изпокапят от умора, а хората няма да имат сили да се бият.

— Значи трябва да измислим нещо друго.

— Да ги разиграем? — попита сержантът.

— Хартаг, ти си човек с опит във военните дела. Какво би направил в подобна ситуация?

Сержантът се замисли и каза:

— Със сигурност се спотайват зад онези дървета. Готов съм обаче да се обзаложа, че Мечището е пратил поне десетина от хората си отвъд високата трева в ливадата, където не бихме могли да ги видим. Мисля, че планът им е да ни примамят да атакуваме прохода и тогава войниците там ще побегнат към предела. Ние естествено ще ги последваме и когато навлезем между Зъбите, Мечището ще ни удари отдясно, а отзад ще ни подпрат стрелците.

— И аз така смятах. Ако на билото се появят конници, ще смятаме, че предположенията ни са верни.

След по-малко от час от гората се показаха двама ездаци и препуснаха към хълма.

— Аха! — засмя се Уилям. — Май най-сетне открихме Мечището.

— Да пратя ли Следотърсачите?

— Нека тръгнат през гората. Чакам от тях доклад за числеността на противника. Искам да са тук най-късно до обед.

Докато чакаха, Уилям нареди на хората си да се готвят за бой. Предполагаше, че Мечището е скрил по-голямата част от отряда си в гората. Уилям обаче разчиташе, че липсата на наемниците ще наклони везните в негова полза.

Малко преди обед двамата следотърсачи, Марик и Джексън, се върнаха.

— Сър, в гората се крият петдесетина души.

— Пешаци или на коне?

— Има и от двата вида. Изглежда, възнамеряват да ни примамят, като изкарат напред пешаците, а след това да ни ударят с конницата.

Уилям помълча, после отбеляза:

— Не бива да им играем по свирката. — Даваше си сметка, че противникът има числено превъзходство: срещу неговите трийсет и шест души Мечището бе в състояние да изкара повече от петдесет. — Вземете пет-шест души — нареди той на Следотърсачите — и се скрийте в гората. Ще чакате там, докато не чуете Мечището да нарежда на хората си да тръгнат в атака — след това ще ги ударите в тил. — Той посочи лявата страна на прохода. — Там ще е първият удар.

— Как ще действаме? — попита Хартаг.

— Основният отряд излиза на поляната и тръгва натам — обясни Уилям и посочи подножието на хълма. — Като наближим, нападаме стрелците. Трябва да ги избием и прогоним преди Мечището да ни е атакувал. Така той ще е принуден да избира — да се бие пеша, или да се върне в гората, за да вземе конете. Ако Джексън, Марик и хората с тях успеят да задържат част от конницата, ще му се наложи да се спасява с бягство. Отстъпи ли в гората, ще го гоним до дупка. Ако ни нападне, ще ни даде възможност да се разправим с него на открито.

— А ако ни избяга?

— Ще го следваме, но без да го притискаме. Бих дал дясната си ръка, за да убия това куче, но в момента по-важното е да му попречим да изпълни онова, което е замислил.

— И то е?

— Да иде при Носа на вдовиците.

Сержантът се огледа.

— Сър, ако не се лъжа, той ни води право там.

— Какво? — подскочи Уилям.

— Минем ли прохода, има един път, който води през планината право при Халдонова глава. Не повече от два дена езда е — ако тръгнем веднага, ще сме там утре привечер.

— По дяволите! — изруга Уилям. — Това го няма на моята карта.

Сержантът се усмихна.

— Доста неща не ги слагат на картите. Затова трябва да се питат хора видели и патили.

— Благодаря. Ще го запомня.

— Е, какво ще правим в такъв случай?

— Няма да им позволим да се измъкнат. — Уилям се огледа. — Ще разчитаме на изненадата. Те са повече от нас. Ако започнат да ни надвиват, ще отстъпим към реката.

— Към реката ли? — подскочи Хартаг. — Уил, да не си си изгубил ума? Дори да оцелеем, след като скочим от този висок бряг, което е малко вероятно, водопадите и бързеите ще ни погубят...

— Не. Усетим ли, че няма да им удържим, събираме хората и тръгваме на юг. Щом е тръгнал за Халдонова глава, едва ли ще ни последва. Ще се върнем при брода, през който минахме вчера, и ще направим салове. Ако се спуснем по реката, може да стигнем в Халдонова глава преди него.

— Аха — кимна сержантът. — Значи не смяташ да скачаме.

— Казах ти, още не съм си изгубил ума. Колко време остава?

— Марик и хората му трябва съвсем скоро да заемат позиция.

— Събирай хората. Ще се подредим в колона и ще преминем в тръс през поляната, после, по дадена команда, атакуваме вляво.

— Разбрано.

Уилям почака войниците да се подредят, после зае мястото си в челото на колоната. Наведе се към сержант Хартаг и прошепна:

— За пръв път в живота си съжалявам, че капитан Трегар не е тук.

Хартаг прихна. Трегар несъмнено бе много надарен офицер, но в ежедневието бе голям досадник за подчинените си и макар от известно време двамата с Уилям да се погаждаха, той все още си оставаше костелив орех — най-вече заради ергенската си съдба.

— Да, Трегар наистина е човек, на когото може да се разчита в боя.

— Е, ще опитаме да се справим и без него. Напред!

Колоната пое в тръс. Стомахът на Уилям се сви от напрежение и той си наложи да диша бавно и дълбоко. Познаваше се достатъчно добре и не се съмняваше, че веднага щом се разнесе звънът на метал и възбуденото пръхтене на конете, ще го завладее онова състояние на относително спокойствие и максимална концентрация на ума, което му бе помагало да оцелее при всички досегашни сражения. Знаеше, че започне ли боят, всичко ще се подчинява на хаоса, а предварителните планове ще изгубят смисъл при първия контакт с противника. Още отрано Уилям бе открил, че притежава някаква тайнствена способност да усеща как се развива сражението и какво трябва да се направи.

Въпреки разправията с баща му заради решението да напусне обществото на магьосниците в Звезден пристан и да постъпи в армията, Уилям си даваше сметка, че може би има скрита дарба, която някой ден ще предопредели или ще промени наново съдбата му. Конят усети вълнението му и Уилям го подкани мислено да се успокои, като му придаде част от своята увереност. В подобни моменти бе искрено благодарен, че притежава способността да общува с животните.

Когато колоната стигна най-ниската част на пътя, на билото отново се появиха двамата конници, които служеха за примамка. Изиграха малка сценка на „изненада“ от приближаващия се отряд, обърнаха се и побягнаха.

Уилям вдигна ръка и извика:

— Атака!

Но вместо да последват препускащите нагоре по склона конници, войниците обърнаха конете и препуснаха направо през ливадата. Откритата площ пред тях първо се издигаше, после се спускаше постепенно надолу. Както Уилям бе предположил, във високата трева

се бяха скрили десетина стрелци, готови да открият огън веднага щом хората на Уилям ги подминат.

Но вместо това кавалерията внезапно се бе насочила право към тях и въпреки че неколцина успяха да пуснат стрелите си, скоро всички бяха изпотъпкани и посечени. След като хората му приключиха с тази задача, Уилям им нареди да обърнат конете и да чакат. Реакцията на Мечището не се различаваше от предположенията им. Между дърветата се показаха наемници, които забавиха ход, сякаш очакваха заповед за атака. Уилям преброи осемнадесет души. Това означаваше, че зад тях в гората дебнат още трийсетина.

— Стойте! — заповяда той.

Няколко минути противниците се измерваха с погледи, без да предприемат нищо.

— Уил, не е ли време да пораздразним противника? — попита Хартаг.

— Действай — одобри младият офицер.

— Лъконосци! — извика Хартаг и половин дузина крондорци прибраха сабите и извадиха лъкове. — Зареди и стреляй! — заповяда Хартаг и крондорските гвардейци откриха стрелба.

Шестима от хората на Мечището паднаха при първия залп. Останалите се обърнаха и се скриха в гората. Въпреки това стрелците пушнаха още един залп, преди да приберат оръжията си и да извадят сабите си.

Настъпи тишина. Мечището и наемниците му очакваха атаката на крондорската гвардия, но Уилям бе твърдо решен, че ще се бият на открито.

— Сега какво? — попита един от войниците.

— Да видим на кого първи няма да издържат нервите, момче — отвърна Хартаг.

Уилям мълчеше и се чудеше колко дълго ще се наложи да чакат.

Кендарик стоеше на самия край на носа, загледан в мачтата на кораба, който според Солон трябваше да вдигнат.

— Отваряйте си очите да не се появят пак онези ужасни същества — предупреди той.

— Ти си гледай своята работа — отвърна Джеймс и извади рапирата си.

Кендарик произнесе заклинанието докрай, но отново не последва нищо. Той се обърна и извика отчаяно:

— Не става! Нещо неутрализира заклинанието.

Яжара повдигна рамене.

— Както и предполагаме. Нали Хилда ни каза, че не Господарят на вампирите дърпа конците.

— Да вървим да намерим пещерата — предложи Солон.

Върнаха се на брега, слязоха по една тясна пътека и за всеобща изненада почти веднага намериха пещерата. Беше плитка, не повече от двайсетина стъпки, и лъчите на ниското слънце пронизваха царящия вътре мрак. В дъното ѝ се виждаше мозайка от камъни. Джеймс натисна един и той се размърда. Ослушаха се, но не се чу никакъв звук.

— Вратата не е механична — заключи Джеймс.

— Което означава, че се отваря с магия — каза Яжара.

— Не ме бива да отварям такива ключалки — засмя се Джеймс.

— И сега? — попита Кендарик.

— Разполагаме с ръката и амулета — припомни им Солон.

Джеймс смъкна торбата от рамото си и извади ръката на вампира и талисмана. Сви пръстите на вкочанената ръка около талисмана и я доближи към вратата. Опита няколко комбинации от натискания и накрая се отказа.

— Хилда явно не ни е казала всичко — отбеляза Джеймс и прибра ръката и талисмана в торбата.

— Каза ни пак да се върнем при нея — припомни му Яжара.

— Да вървим да я питаме тогава — заяви Джеймс.

Този път изминаха разстоянието до къщата на Хилда за по-малко от половин час. Хилда вече ги очакваше на терасата.

— Видяхте сметката на вампира, нали? — попита ги тя.

— Да — отвърна Джеймс. — Откъде знаеш?

— Не съм вчерашна в тия неща, момче. Ако не го бяхте надвили, той щеше да ви довърши и сега нямаше да сте тук. — Тя им обърна гръб и подметна през рамо. — Елате вътре и ме слушайте.

Влязоха в къщата и старицата нареди:

— Дайте ми ръката.

Джеймс развърза торбата и ѝ подаде ръката. Тя откачи от куката над огнището голяма желязна тенджерка и постави ръката вътре. Отново я върна над огъня и подметна:

— Това е най-неприятната част.

Кожата на отсечената ръка взе да потъмнява и да се сбръчкава, постепенно я обгърна неприятен синкав пламък. Само след няколко минути от нея бяха останали почернели кости.

Старицата дръпна тенджерката и я сложи на каменната полица.

— Нека малко поизстине.

— И сега какво? — попита я Яжара. Хилда я изгледа намръщено.

— Ще ви кажа защо не ви казах, че ръката трябва да бъде изгорена на пепел. И защо не ви обясних и как да отворите вратата. — Тя ги огледа поред. — Предстои ви да се изправите срещу най-голямото зло на света и трябва да се уверя, че сте достойни. Победата над Господаря на вампирите показва, че имате необходимата смелост и решителност. Но врагът, срещу когото ще се изправите, е неизмеримо по-опасен. От много години зная за съществуването на Храма на Черната перла под тези скали. Нито веднъж не успях да надзърна вътре, освен с помощта на уменията си. От малкото, което видях, стигнах до извода, че там обитава зло, което надхвърля всякакво въображение.

— За какво „неимоверно зло“ говориш? — попита я нетърпеливо Солон.

— Откъде да започна? Моряците, които намериха смъртта си в морето край тези скали — а те са много, — до ден-днешен не знаят покой. Душите им бяха заробени от черната сила, разпростряла пипалата си от храма. Усещам присъствието ѝ като някакво голямо, всевиждащо око. Дълги години беше затворено, но от известно време отново наблюдава всичко, що се случва в този район.

Джеймс си спомни за битката при Сетанон, когато Мурмандамус, лъжепророкът на моределите, успя да събере в себе си живителната сила на своите умиращи слуги, за да завладее Камъка на живота.

— Значи можем да предположим, че този план — какъвто и да е той — добави той бързо, за да не се наложи да обяснява на Хилда за

съществуването на Сълзата, — е замислен и се изпълнява от много време, така ли?

— Несъмнено — увери го Хилда, изправи се, отиде до сандъка в ъгъла и извади от него някакъв предмет. — Но окото не знаеше, че то също е наблюдавано. — Тя вдигна една издължена пръчица, изработена от нещо, наподобяващо замръзвал кристал. — Позволих си да използвам тази вещ само веднъж, след това я скрих, защото очаквах, че този момент ще настъпи. Предупреждавам ви, че това, което ще видите, може да ви се стори страшно.

Тя размаха пръчицата във въздуха, произнесе някакво заклинание и изведнъж във въздуха пред тях се появи тясна цепнатина, черна като нощта, но същевременно с едва доловими разноцветни сенки. Внезапно цепнатината се разшири и се превърна в изображение и те видяха отново вътрешността на пещерата. Откъм входа се приближаваше някаква фигура и когато я познаха, Яжара и Солон промърмориха приглушени проклетия. Джеймс също я бе виждал — или по-скоро нейното подобие — отдавна умрял жрец или магьосник, съживен с помощта на черна магия. Само преди няколко месеца Джеймс се бе изправил срещу него в подземията на изоставената кешийска крепост в пустинята. Сега вече не се съмняваше, че между случилото се там и това, което ставаше тук, има връзка.

Фигурата се приближи към окаченото на стената огледало, размаха костеливата си ръка и там се показва изображение на мъж. Мъжът имаше орлов профил, а очите му блещукаха като разпалени въгленчета. Челото му бе съвсем голо, а побелялата му коса зад темето се спускаше към раменете на масури. Ако се съдеше по дрехите, приличаше на най-обикновен търговец. И тогава чуха гласа на неживия магьосник.

— Те идват — каза той.

— Човекът от Мореходната гилдия с тях ли е? — попита мъжът в огледалото.

— Както беше планирано. Ще бъдат пожертвани призори. Амулетът у теб ли е?

— Не — отвърна мъжът. — Все още е при моя слуга.

— Ти го носеше, но сила му дава гласът на нашия бог. Той е избрал друг, също както преди избра теб и мен.

При тези думи лицето на мъжа от огледалото се изкриви от гняв.

— Но той не заслужава подобна сила!

— Въпреки това без амулета не можем да постигнем нищо.

— Ще го намеря. А когато си го върна...

Внезапно картината се смени. Върху скалите на Носа на вдовиците се бе скупчило невероятно сбороище от създания, чийто постоянен дом можеше да е само пъкълът. Джеймс едва сподави вика си, когато позна някои от тях; други виждаше за пръв път.

— Кой е този? — прошепна той.

— Маг, владеец най-зловещите и тъмни сили, момчето ми. Не зная името му, но мога да съдя за него по делата му, а той е в съюз с чудовища, много по-страховити и могъщи от тези, които виждаш в момента. Гледай и помни.

Мъжът се извърна към сбороището и Джеймс ококори очи, когато видя собственото си тяло, проснато на скалите, с разпорени от невидима гигантска ръка гърди. До него лежаха Солон и Яжара. Все още жив, но завързан като агне на заколение, до тях се гърчеше Кендарик. На врата на мъжа бе окачен грамаден талисман с кървавочервен рубин, а в ръката си стискаше дълъг черен нож. В другата му ръка проблясваше тежък камък с бледосин цвят.

— Сълзата! — прошепна изумено Солон.

Магьосникът коленичи пред Кендарик, разпори гръдния му кош и извади отвътре още туптящото сърце. Вдигна го така, че кръвта да капе върху Сълзата, и се извърна, за да го покаже на демоните. От бледосин, цветът на Сълзата се промени в кървавочервен и чудовищата нададоха триумфален вик. Внезапно картината изчезна.

— Не позволявайте на тази гледка да ви обезсърчава — посъветва ги Хилда.

— Но те ще ме убият! — изкрещя истерично Кендарик. — Ще ни избият всички!

— Ще се опитат, момче. Ще се опитат. Но бъдещето не е издялано от камък. А и злото обича да вижда нещата така, както му се иска да станат. Това е неговата голяма слабост. То никога не предвижда възможността да се провали. Докато вие вече имате представа каква ще е цената на вашия провал.

— Тоест тази картина... — заговори Яжара.

— Служи като предупреждение. Сега вече знаете повече за вашия противник и онова, което е намислил, отколкото той за вас. Той

предполага, че само искате да си върнете Сълзата на боговете...

Солон стисна дръжката на чука.

— Ти откъде знаеш за Сълзата, жено?

Хилда махна небрежно с ръка.

— Вие, ишапците, си мислите, че сте единствените, на които е известно какво върти света. Била съм стара още преди да се роди баба ти и ако боговете се смият над мен, ще живея, докато умрат внуците ти. Но и да не е така, през целия си живот съм служила на доброто и това ми е достатъчно, за да си ида удовлетворена. Може би затова са ме поставили на това място — за да ви науча какво трябва да направите, а след това — независимо дали успеете, или се провалите — да си отида от този свят. Не съм сигурна. Зная обаче, че ако не успеете, няма да съм сама, когато настъпи ужасният край. Никога не го забравяйте — виденията са силна магия, но дори най-яркото видение е само илюзия, отражение на вероятното. Все още можете да промените бъдещето. И трябва да го направите! — Тя се надигна. — А сега тръгвайте, защото времето е малко, а трябва да свършите много неща. Съществува, което видяхте, се нарича нежив, или човекоподобие. Възкръсването му се дължи на най-могъщата черна магия. Той ще направи всичко, на което е способен, за да ви попречи да извадите кораба. Трябва да го намерите, да го унищожите и да сложите край на тази напаст, която превръща бедните моряци в пленници на потъналите кораби, кара селяните да пият кръв и да скиторят нощем, а стариците — да сънуват кошмари. И трябва да го направите, преди да се появи другият, защото той е още по-опасен, а завладее ли амулета... е, видяхте какво може да направи.

Хилда се изправи и отиде при вече изстиналата тенджерата.

— Братко Солон, талисмана, ако обичаш.

Солон откачи кесията от колана си и следвайки указанията на Хилда, изсипа вътре пепелявите останки от ръката на вампира. Хилда взе кесията, промърмори над нея някакво заклинание, разклати я и му я върна.

— Сега — заяви тя — Вече имате ключ от храма. За да го използвате, трябва да натиснете камъните в определена последователност. — Тя им показа във въздуха фигурата, която трябваше да опишат. — Едва тогава вратата ще се отвори.

— Покажи ни пак, моля те — рече Яжара.

Хилда повтори фигурата и Джеймс и Яжара кимнаха. Яжара улови старицата за ръката.

— Ти си необикновена жена. Истинска съкровищница на мъдрост. — Тя се огледа. — Когато за пръв път дойдох тук, останах дълбоко впечатлена от познанията ти за билките и лечебните растения. Сега виждам, че мога да науча от теб много повече. Когато всичко приключи, ще дойда да ти разкажа за Звезден пристан. Светът само ще спечели, ако се присъединиш към магьосническото братство.

Старицата се усмихна, но в очите ѝ се четеше съмнение.

— Първо се върни, момиче. После ще говорим.

Яжара кимна и тръгна след останалите.

Старицата ги изпрати с поглед. Когато изчезнаха сред дърветата, се върна при огъня и се сгуши, защото от много време все ѝ беше студено.

— Напред! — извика Уилям и посочи гората. Като един войниците му пришпориха конете и препуснаха срещу излизащите от гората конници.

Бе изминал близо час, преди Мечището да изгуби търпение, и Уилям не се съмняваше, че шансовете са на негова страна, защото боят щеше да се води на открито. Макар противникът да разполагаше с числено превъзходство, крондорските войници бяха по-добре въоръжени и обучени. Докато препускаха през тревите, Уилям се молеше хората му в тила на Мечището да изпълнят поставената задача.

— Спазвай линията! Внимавай за фланговете! — дереше се сержант Хартаг.

Светът пред очите на Уилям се превърна в поредица от бясноменящи се картини. Както ставаше винаги по време на сражение, вниманието му бе съсредоточено само върху едно — върху противника срещу него. Ездачът, който се изпречи на пътя му, дръпна рязко юздите и се изправи върху стремената, готов да го посече.

С едно плавно движение Уилям се наклони надясно, вдигна лявата си ръка над главата, отби удара с малкия щит и сабята му посече десния крак на противника. Мъжът изкрещя от болка. В следния миг Уилям вече го бе подминал.

Не знаеше дали противникът му е паднал от селото, нито имаше време да погледне. Пред погледа му се появи друг ездач и той веднага забрави за първия. Този нападна отляво, отби с лекота удара и се опита да го промуши.

Ако беше въоръжен с меч, щеше да се затрудни да спре атаката, но той предвидливо го бе пристегнал в калъф на гърба си и бе избрал къса сабя, много по-подходяща за бой на кон.

Уилям обърна коня и го пришпори след ездача, който бе профучал край него. Мъжът тъкмо се готвеше да посече един свален от седлото крондорски войник, когато Уилям го настигна. Един удар отзад и той увисна на стремената, свлече се на една страна и стана лесна жертва на човека, когото се готвеше да нападне.

И в този момент късметът изневери на Уилям. Конят му изцвили и той усети, че животното пада. Без да се двоуми, младият лейтенант изхлузи крака от стремената и остави на инерцията да го изхвърли от седлото. Докато падаше, сабята изхвъркна от ръката му. Той се изправи и видя, че е зад гърба на поредния противник. Измъкна меч, повали го с удар по главата и остави на друг войник да го довърши. Закачи малкия щит на колана си и улови дръжката на меч с две ръце.

Достатъчен бе един поглед, за да усети, че събитията не се развиват както му се иска. От гората се показа отряд конници, които се оглеждаха боязливо през рамо — някои бяха ранени. Осемте души, които бе пратил в тила на противника, бяха свършили добра работа, но сега победата клонеше на страната на Мечището.

Уилям посече изправения на пътя му наемник и си осигури миг на отдих, през който да се огледа. Пое си дъх и прати кратко и заплашително послание до всички коне: „Лъвове!“ Помъчи се да имитира рева на големите лъвове от северните гори и да прибави мириса на разярени диви зверове, носен от вятъра.

Конете направо полудяха: започнаха да скачат и да пръхтят, някои хвърлиха ездачите си на земята.

Уилям се хвърли срещу поредния противник. Изведнъж забеляза, че наемниците отстъпват. Някои от хората му се втурнаха да ги преследват, други се скупчиха около образувалите се отделни групички на съпротива. Цялото му същество се изпълни с ликуване. За броени минути везните на битката се бяха наклонили от едната на другата страна. Той видя човека, причинил на всички толкова много нещастия,

и се втурна към него. Нямахте търпение да отмъсти на убиеца на Талия.

Докато го приближаваше, усети, че настръхва, и разбра, че наблизко действия магия. Спомни си годините, прекарани в Звезден пристан, и изведнъж си даде сметка, че радостта от спечелената битка може да се окаже малко преждевременна.

На пътя му застана един от крондорските гвардейци, целият в кръв.

— Уилям! — извика мъжът и падна на колене. — Той е неуязвим за нашите оръжия!

Уилям се обърна и видя още един от хората му да рухва. Сподвижниците на Мечицето не можеха да се похвалят с подобна несъкрусимост и докато Уилям се приближи към мястото на схватката, едрият пират вече бе останал сам. Подобно на животното, чието име носеше, той ръмжеше свирепо, размахваше сабята си и крондорските войници стояха на почетно разстояние.

— Хайде де, не ви ли стиска да се биете! — подканяше ги той.

Тръпки преминаха по гърба на Уилям, когато видя как един от хората му напада Мечицето в тил и как сабята му отскача от туловището му, сякаш се е ударила в яка гранитна скала. Мечицето се извъртя, замахна със сабята си и го промуши. Единственото му зрящо око блещукаше с безумен пламък. Той се разсмя гръмогласно, сякаш всичко това бе някаква детинска игра.

— Кой е следващият, готов да умре? — провикна се пиратът.

Един от войниците се хвърли светкавично напред и нанесе удар, но и неговото острие се плъзна по рамото на пирата, без да остави следа. Мечицето дори не си направи труда да замахва със сабята, а само изрита в лицето неуспелия нападател и го отпрати далеч назад.

— Нещастници — и вие се наричате войници! При мен няма да издържите и един ден!

На врата му се поклащаше някакъв талисман — едър камък, излъчващ червеникава светлина. Уилям предположи, че това е източникът на необикновената сила на пирата, сграбчи един от войниците за рамото и му извика:

— Заобиколи го отляво и му отвлечи вниманието!

Планът му беше отчаян, но той бе сигурен, че нямат друг избор — по някакъв начин трябваше да свали талисмана от шията на

Мечището.

Войникът заобиколи Мечището от другата страна и го нападна. Въпреки че беше неуязвим за ударите, пиратът реагира мигновено, воден от дългогодишните си рефлексии. В същия миг Уилям се хвърли напред, вдигал пред себе си меч, но вместо да удря или промушва, го насочи така, че острието да попадне под веригата на талисмана и да я закачи. Надяваше се с едно движение да я скъса и да запокити талисмана настрана, а след това да довърши убиеца на възлюбената си.

Ала Мечището реагира с нечовешка пъргавина — пресегна се и сграбчи тежкото острие. Ръцете на Уилям се разтърсиха чак до раменните стави, стори му се, че мечът е попаднал в менгеме.

— Мислиш се за голям хитрец, а? — попита Мечището и се обърна към него с убийствена усмивка.

И без да обръща внимание на атаките на останалите войници, пристъпи към Уилям, който трябваше или да отстъпи, или да изпусне меч.

Уилям пусна меч и се хвърли към краката на пирата. Удари го с рамо в бедрата и го препъна с ръце. Двамата тупнаха на земята.

— Скачайте отгоре! — извика Уилям на войниците.

Войниците се хвърлиха върху тях, като се опитваха да притиснат Мечището към земята.

— Свалете му талисмана! — викна Уилям.

Няколко ръце се протегнаха едновременно към тежката верига. Купчината тела се разтресе и после, колкото и да бе невероятно, Мечището се надигна и се отърси от войниците — като баща, който се освобождава от наскачалите върху него деца. Плесна Уилям по ръката и извика:

— Стига толкова!

Пиратът завъртя ръка, изкривил лице в зловна гримаса, улови един от войниците и му прекърши врата, замахна с другата си ръка и строши черепа на следващия войник. Уилям отстъпваше, парализиран от ужас, а Мечището го следваше и нанасяше смъртоносни удари, с всеки от които убиваше по един противник.

Останаха само двама гвардейци и Уилям им извика:

— Бягайте!

Войниците не чакаха втора команда и побягнаха. Сега вече Уилям и Мечището бяха сами. Пиратът бавно пристъпваше към

младия офицер. Уилям направи лъжливо движение вляво, после се хвърли вдясно, но Мечището продължи напред, заставайки между него и пътя.

Изведнъж Уилям осъзна, че няма друг избор. Мечището си бе играл с тях. Бяха избили наемниците му, но той самият оставаше неуязвим и ги бе примамил до себе си само за да ги избие с голи ръце.

Младият офицер се обърна и се затича към скалите. Мечището се поколеба, но все пак го последва. Уилям не смееше да погледне през рамо — разбираше, че дори секундно забавяне може да се окаже фатално. Скокът от скалата щеше да му даде някакъв, макар и нищожен шанс да оцелее.

Падането му се стори безкрайно — още повече че бе съпроводено от проклятията на Мечището, които ехтяха над него.

После Уилям се блъсна във водата и го обгърна мрак.

ГЛАВА 16

ХРАМЪТ

Джеймс се поколеба.

Затвори очи и бавно кимна. Фигурата, която бе открил сред подредените на скалата камъни, съответстваше напълно на онази, която им бе показала Хилда. Той взе покрития с пепел амулет и докосна с него камъните, следвайки напътствията на старицата.

Чу се приглушен тътен — по-скоро го усетиха през подметките на обувките си — и една голяма част от стената се отмести вляво. Джеймс извади факла и я запали.

Тръгнаха бавно през сумрачния коридор, издялан в скалата. Приличаше на тунел на изоставена миньорска шахта.

— Почакайте — каза Джеймс, обърна се и погледна към вратата, като броеше наум. След малко тя се затръшна. Джеймс огледа стената около нея и бързо откри отключващия механизъм. Дръпна ръчката и вратата се отвори. Отново зачака, броейки наум, и след същия интервал тя се затвори. Джеймс коленичи и прибра талисмана в торбата си.

— В случай, че в коридора се натъкнем на още някоя врата.

Отново закрачиха по коридора, в колона по двама. Отпред вървяха Джеймс и Яжара, Солон и Кендарик бяха на крачка, зад тях. След стотина крачки Солон каза:

— Спрете за малко. — Посочи едно място на стената и подхвърли на Джеймс. — Дай факлата.

Джеймс вдигна факлата и Солон огледа стената и каза:

— Този тунел е много стар. Прокопан е преди векове, още преди Кралството да е завладяло тези земи.

— Откъде знаеш? — попита Кендарик.

— Ако прекараш детството си сред джуджета, няма начин да не понаучиш това-онова за мините.

— Но тези следи изобщо не изглеждат стари — възрази Джеймс и посочи пода на тунела.

— Какви следи? — Кендарик се наведе.

Джеймс кимна към отпечатъците върху меката почва и пясъка.

— Няма прах, така че вероятно са скорошни. Бъдете нащрек.

— Не е нужно да ни го казваш, скуайър — изсумтя Кендарик.

Продължиха да навлизат все по-навътре под Носа на вдовиците. Десетина минути крачиха в напрегната тишина, после стигнаха портал, зад който се отваряше голяма кухня. Пристъпиха плахо в нея. Светлината от факлата на Джеймс мятеше зловещи сенки върху неравните стени.

Когато зърна първия скелет, Солон машинално стисна дръжката на чука. На равни разстояния в стената бяха издълбани девет ниши. Във всяка бе поставен скелет, издокаран в нашарена с орнаменти броня и въоръжен. На пода бяха изрисувани най-различни знаци и символи, които трепкаха под светлината на факлите. Кухината бе висока трийсетина стъпки и имаше приблизително овална форма.

Видяха барелефа едва когато приближиха отсрещната стена.

— Богове! — прошепна Кендарик.

Отсреща ги гледаше рояк зловещи създания, рожба на нечие кошмарно въображение или на самия пъкъл; някои от тях участваха в човешки жертвоприношения. Сцената поразяваше с бруталността и кръвожадността си.

— Вдигни по-високо факлата, момко! — каза Солон с дебелия си басов глас.

Джеймс вдигна факлата и освети стената по-нагоре.

— Стойте! — нареди Солон и протегна ръка към Яжара. — Подай ми друга факла! Бързо!

Яжара разгъна вързопа, който ѝ бе дала Хилда, хвърли му една факла и той я запали от тази на Джеймс. След това я тикна в ръцете на Кендарик и нареди:

— Застани там! — И му посочи вляво.

— Какво?

— Казах ти да идеш там, гарго вреслива!

После взе още две факли и ги запали. Едната подаде на Яжара и ѝ посочи да застане отдясно. Другата вдигна високо и пристъпи напред. В същия миг пред тях се разкри цялата панорама.

— В името на всички герои на Ишап! — прошепна монахът.

— Какво има? — попита Джеймс.

— Не виждаш ли средата, момко? — Солон посочи един празен участък, който приличаше на кръгъл прозорец, със скупчени в почтителни пози около него рояк ужасни създания.

— Да — присви очи Джеймс. — Празна е.

— Не, не е празна, приятелю. Вътре има нещо, което не можеш да видиш.

Солон закричи пред барелефа, като от време на време спираше, за да огледа някоя фигура отблизо. Накрая затъкна факлата в една цепнатина на стената и даде знак на останалите, че могат да свалят своите.

— Какво има? — попита Кендарик. Солон плъзна мрачен поглед по лицата им.

— Трябва да запомните това, дете ще ви го кажа сега. Набийте си го в главите, както нищо друго в живота ви. — Той се обърна и посочи стената. — На тази стена е обрисувана историята на едно жестоко време. — Той спря и си пое дъх. — В ордена ни учат, че след Войните на хаоса в някои части от света настъпил мрачен и тежък период, докато силите на доброто и злото воювали за надмощие. И друг път са откривали подобни места — убежища на демони и разни злонрави създания, същества от друг свят, които трябва да бъдат прогонвани всякога, когато се появяват. Тази стена разказва една история. Подробностите не са толкова важни. По-важна е новината за нейното съществуване и този факт трябва час по-скоро да стане достояние на моя орден. Каквото и да се случи оттук нататък, има две неща, които трябва да направим на всяка цена. Първо — поне един от нас трябва да се върне здрав и читав и да съобщи за съществуването на този храм на моя орден, за да може братята да дойдат тук и да почистят мястото, а след това да го изолират за вечни времена. Каквото щете забравяйте, но не и да опишете съществуването на „празния прозорец“ и да кажете на върховния жрец, че съм сигурен в едно — това може да е само дело на последователите на Безименния.

— На Безименния ли? — повтори Кендарик. — Кой е пък този?

— Млади момко — отвърна Солон, — ако съдбата е милостива към теб, може би никога няма да узнаеш. — Той се огледа. — Боя се обаче, че съдбата никак няма да е милостива към нас.

— Каза, че има две неща — отбеляза Джеймс. — Кое е другото?

— На всяка цена трябва да върнем Сълзата на боговете в храма на Ишап. Не само защото загубата ѝ ще ни донесе много нещастия — вече зная кой и защо толкова държи да я завладее.

— Защо? — попита Яжара.

Солон посочи празното място на стената и продължи:

— За да отвори портал като този. Ако това се случи, ще ни сполети голямо нещастие. Нито един човек, елф или джудже — нито дори Тъмното братство, таласъмите или тролите — никой смъртен няма да издържи на злото, което ще дойде оттам. Най-могъщите жреци и магьосници ще бъдат пометени като перушина от вятъра. Ще треперят дори някои от по-слабите богове. — Той посочи изображенията на чудовища, разкъсващи и поглъщащи човешка плът, и добави: — Ето такава ще е участта на малцината оцелели. Ще ни превърнат в добитък, за да задоволяват неистовия си глад.

Кендарик пребледня като платно.

— Ако пак припаднеш, ще те зарежа тук — стресна го Джеймс.

Кендарик въздъхна и рече:

— Няма да се дам. Да приключваме с тази история и да открием кой пречи на заклинанието ми.

Продължиха към високата порта вляво от барелефа.

— Затворена е — каза Джеймс и веднага се зае да разглежда фигурата от камъни на стената.

— Ще можеш ли да я отключиш? — попита Кендарик.

— Бих могъл да опитам — отвърна Джеймс, наведе се и след малко добави: — Мисля, че и тази ключалка е магична. А те са от най-трудните.

— Защо? — попита Кендарик.

— Защото — отвърна Джеймс — от механичните ключалки най-много да получиш отровна игла в пръста. Веднъж надвих една, която бе защитена от въртящо се острие — и за малко да си изгубя ръката. Но магичните ключалки правят... съвсем други неща.

Кендарик отстъпи назад.

— Сигурен ли си, че искаш да пробваш тази?

— Готов съм да чуя всякакви предложения — тросна се Джеймс. — Тук има шест скъпоценни камъка. И шест отвора, леко оцветени по краищата. Нещо, което прилича на рубин и червена дупка. Зелен камък, може би изумруд — и зелена дупка. — Той едва не завря нос в

ключалката. — А по краищата са поставени мънички огледалца. — Джеймс вдигна ръка и докосна белия камък в средата. Изведнъж от шестте дупки бликна ярка светлина. — Уф, по дяволите! — изруга той и започна трескаво да мести огледалцата около овалната ключалка.

— Какво има? — попита Кендарик.

— Мисля — обясни Яжара, — че Джеймс трябва да премести всеки от камъните и огледалцата по такъв начин, че светлината да си променя цвета, преминавайки през камъка, и да се отразява в съответната дупка.

Джеймс мълчеше и продължаваше да шари с ръце по ключалката.

Светлината внезапно угасна. Отпърво не се случи нищо. После зад тях се чу някакъв шум.

Обърнаха се: Солон вече бе стиснал бойния чук, а Джеймс — дръжката на рапирата.

В деветте ниши воините-скелети бяха вдигнали оръжията и щитовете си и слизаха на земята.

— Лоша работа — прошепна Кендарик.

Уилям лежеше в мрак.

Последният му спомен бе как се блъска във водата, а след това течението го понесе и го запокити към един щръкнал над вълните камък.

Изправи се и установи, че е съвсем сух. Огледа ръцете и тялото си, но не забеляза никакви рани. Опипа се по лицето и по главата — отново нищо. Нямахше дори охлузвания.

За миг се зачуди дали не е умрял и прекрачил прага в Залата на Лимс-Крагма.

— Уилям!

Обърна се и видя, че е наред гостната на „Шарения папагал“. Зад него Мечището стискаше Талия за гърлото и я подмяташе, както териер подмята плъх. Грамадният мъж я запокити настрана и тя се удари в стената. Пиратът изтича през вратата, водеща към вътрешността на странноприемницата.

Уилям понечи да се приближи към момичето, но нещо го задържа на място. „Сигурно сънувам“ — рече си той.

Стълб от огън изригна около Талия и тя закрепця от нетърпима болка. Отнякъде се появиха огнени създания, наподобяващи демони, и я заобиколиха, затвориха я в пламтяща клетка.

— Уилям! — извика отчаяно Талия.

Изведнъж той разбра, че вече може да се движи. Носеше ризница, а в ръката си стискаше удивително лека сабя. Замахна с нея и когато удари първия демон, той изпищя от болка. Всички същества се извърнаха като по команда и започнаха да се събират около Уилям. Той размаха сабята. Но на мястото на всеки посечен изникваше нов. Горещи нокти драцеха по щита и ризницата му. Той почувства болка и парене, но бронята му оставаше невредима. Ръцете му започнаха да отмаляват, краката му трепереха, но Уилям продължаваше да размахва оръжието си и да коси противниците си.

Измина безкрайно много време. Дробовете му горяха и се налагаше да ги командва при всяко вдишване и издишване, сякаш се разпореждаше с някой непослушен слуга. Все по-трудно му беше да контролира и ръцете и краката си. А демоните продължаваха да прииждат, броят им непрестанно растеше и ударите им ставаха все по-силни.

И въпреки че усещаше докосването на множество зъби и нокти, Уилям не виждаше нито дракотина по ризницата си, нямаше и следа от рани по тялото му. Чудовищата го притискаха назад, опитваха се да го обкръжат и всеки път, когато му се струваше, че няма сили да продължи, до него достигаше гласът на Талия:

— Уилям! Спаси ме! Помогни ми, Уилям!

И отново вдигаше ръка, стиснал зъби да преодолее болката, и нанасяше нов удар.

А после, макар и бавно, вълната свирепи създания отстъпи. Падна един демон, а на негово място не се появи друг. Уилям покоси следващия, усети, че надеждата му се възвръща, и бавно пристъпи напред. Силата извираше от някакви неподозирани дълбини на съществото му и той започна да сече наляво и надясно.

После внезапно изчезна и последният демон. Уилям се препъна — от изтощение едва се държеше на крака. По някакъв начин успя да се добере до огнената кула, в която бе заключена Талия. Тя стоеше там и му се усмихваше съвсем спокойно.

Той разтвори с мъка напуканите си устни и прошепна:

— Талия?

Когато я доближи, пламъците изгаснаха. Любимата му висеше във въздуха и му се усмихваше. Под краката им се надигна тътен и „Шареният папагал“ се пропука като огледало, а останките му се изгубиха в нищото. Двамата висяха един срещу друг, заобиколени от чернота.

Уилям посегна да погали Талия по бузата, но преди да успее да я докосне, прокълнтя нечий глас:

— Не, сине на Кондуин. Въпреки че спаси душата на Талия от заплахата да бъде погълната, участието ти в тази история едва сега започва.

Талия го погледна и размърда устни, но макар от тях да не излезе никакъв звук, той чу думите ѝ в ума си:

„Кълна се в името на Кахули, че ще си отмъстя за стореното!“

Ниският глас отново прокълнтя:

— Аз съм Кахули, богът на отмъщението, и с тази клетва тя ме призова. Готов съм да откликна на молбата на тази мъченица — Уилям, ти няма да си сам в това, което те чака.

Талия започна да избледнява пред очите му. Уилям отново посегна към нея, но пръстите му преминаха през образа ѝ, сякаш бе видение от дим.

— Моля те, Талия, остани! — провикна се той през сълзи.

В чезнещите ѝ очи също се мярнаха сълзи и той дочу думите ѝ като шепот на вятъра:

— Каж ми сбогом, моля те...

В последния възможен миг, преди обликът ѝ да изчезне напълно, той успя да промълви:

— Сбогом, моя любов.

Изведнъж тялото му се изпълни с раздираща болка, а в дробовете му сякаш лумнаха пламъци. Той падна, сгърчи се и започна да повръща вода. Усети, че нечий яки ръце го вдигат.

Премигна и се огледа. Дрехите му бяха подгизнали, най-отгоре носеше бронята, с която се бе изправил срещу Мечицето, а от тайнствената ризница, спряла ударите на демоните, нямаше и следа.

Пред погледа му изплува нечие лице. Някакъв мъж с орлови черти бе впил поглед в него.

Уилям внезапно се сепна.

— Ей, аз май те познавам!

— Да, мой млади приятелю — отвърна мъжът и се изправи, без да откъсва очи от него. — Ти си младият офицер, когото срещнах преди няколко седмици, докато ескортираше някаква важна клечка от далечни земи. Аз съм Сиди, помниш ли ме? Забелязах, че се носиш по реката, и тъй като ми се стори необичайно да се разхлаждаш, издокаран с тежка броня, реших, че имаш нужда от помощ. Изглежда, съм познал.

— Къде съм? — попита Уилям и се огледа.

— На брега на реката, както сам забелязваш. — Сиди посочи надолу по течението и добави: — В тази посока се намира едно селце, казва се Халдонова глава, а отвъд него е морето.

Уилям се огледа отново. Бяха заобиколени от гъста гора и не се виждаше нищо друго.

— А ти какво правиш тук?

— Търся един човек.

— Кой?

— Един гаден убиец — викат му Мечището.

Уилям почувства, че главата му започва да се прояснява.

— Добре, че не си го намерил. Аз го застигнах начело на отряд от трийсет крондорски конници и той ги изби всичките.

— Талисманът. — Сиди кимна, сякаш говореше на себе си. — Ела, ще поговорим, докато вървим.

— Откъде знаеш за него? — попита Уилям.

— Както вече ти казах, когато се срещнахме, аз търгувам не само с обикновена стока, но и с редки и ценни предмети. А талисманът е точно такъв. За съжаление, освен че осигурява на носителя си грамадна сила, той постепенно му взема ума. Предназначен е за ползване от магьосник с големи познания и способности, а не от касапин като Мечището.

— И как е попаднал в него?

— Как е попаднал сега няма значение — отвърна Сиди и отмести поглед встрани. — Въпросът е как да му го вземем.

— Ние?

— Както вече сам каза, щом трийсет войници не са успели да му направят нищо, как очакваш да се справя сам? — Той се засмя. — Но виж, двамата с теб... — Сиди остави изречението недовършено.

— „Няма да си сам в това, което те чака“ — повтори Уилям. — Обаче знай: всичко, което открием, първо трябва да бъде пратено в Крондор, за да бъде представено на принца. Можеш да получиш само онзи предмет, за който принцът сметне, че с нищо не заплашва безопасността на Кралството.

Сиди се усмихна.

— По-късно ще обсъдим този въпрос. Първата ни задача е да спипаме Мечището. Успеем ли да го изкараме от играта, тогава ще обсъждаме окончателната участ на талисмана. Ела, да побързаме. Времето ни е малко и Мечището със сигурност ще стигне Халдонова глава преди нас.

Уилям разтърси глава. Усещаше, че има нещо, за което трябва да попита Сиди, но не можеше да си спомни какво точно. Каквото и да беше обаче, Сиди бе прав за едно: Мечището трябваше да бъде спряно и за целта от тях се искаше по някакъв начин да му отнемат амулета.

Яжара опря тоягата си в земята и вдигна ръка. В дланта ѝ се появи топка от алена светлина, която озари най-близкия скелет. Създанието спря и започна да трепери.

Солон вдигна чука, нарисува с другата си ръка някакъв неразгадаем знак във въздуха и произнесе тихо заклинание. Още двама от воините-скелети спряха, после се извърнаха и закуцукаха обратно, сякаш искаха час по-скоро да се отдалечат от монаха.

Оставаха шестима.

Солон се хвърли в атака, вдигнал бойния чук. Първият от скелетите вдигна щита си и отби удара. Звънът на метал отекна надалеч в пещерата. Битката започна.

Скелетът, който Яжара бе поразила с алената сфера, лежеше на земята и се гърчеше. Тя насочи вниманието си към следващия. Вдигна жезъла и го размаха, но скелетът парира удара ѝ с щита и се опита да я промуши с дългата си крива сабя. Тя едва успя да отскочи и изведнъж осъзна, че стената е само на няколко крачки зад нея. Позволи ли да я притиснат към нея, щеше да се озове в капан. Опита да се измъкне наляво, за да си осигури достатъчно свободно пространство, в което да маневрира.

В началото Кендарик само се отбраняваше, но след първите няколко удара смени тактиката, хвърли се на пода и се претърколи. Успя да закачи с крак глезена на противника си и скелетът изгуби равновесие, след което рухна на земята. Кендарик го изрита с всичка сила — имаше чувството, че рита желязо, но бе възнаграден от хрущящ звук на строшена кост.

Докато се надигаше, върху него се нахвърли друг скелет и едва не му отсече главата. Кендарик побягна, но се блъсна в поредното от зловеците създания и отхвърча назад. Препъна се и отново се озова на земята.

В този миг на сцената се появи Солон — замахна с чука, строши на парчета черепа на един от скелетите и полюшващото се създание се разпадна.

Кендарик се извърна и задраска отчаяно по импровизираната костница. Солон му обърна гръб и с отработено и бързо движение покоси следващия скелет. След това сграбчи Кендарик за яката и го изправи.

— Размърдай се, нещастнико! — кресна той. — И престани да ми се мотаеш в краката! Обаче много внимавай да не те убият! Трябваш ни, затова бъди така добър да се пазиш. — Избута Кендарик настрани и строши щита на следващия воин.

Джеймс се дуелираше с друго от призрачните създания, което едва ли можеше да се мери с него по фехтовачески умения. Проблемът обаче беше, че не можеше да му направи нищо. Рапирата му отскачаше от костите, без да оставя следа. Рано или късно скуайърът щеше да се измори и тогава скелетът щеше да го довърши.

Джеймс се озърна и видя, че Яжара си е осигурила известна преднина пред врага, който я гонеше, но че зад нея се приближава друг.

— Внимавай — зад теб е! — извикай Джеймс.

Тя се извърна, отби удара с железния наконечник на тоягата си, после замахна ниско и успя да подкоси призрачния воин. Скелетът се просна на пода със зловеццо тракане на кокали.

Изведнъж на Джеймс му хрумна нещо.

— Повалете ги! — извика той. — Спъвайте ги!

Яжара развъртя отново тоягата и препъна и втория скелет, който креташе към нея. Джеймс направи лъжливо движение нагоре, но удари

ниско, шмугна се между краката на противника си, сграбчи бедрените му кости и го прекатури назад. Веднага след това се извъртя, скочи високо във въздуха и се стовари върху черепа с цялата тежест на ботушите си. Цялото му тяло се разтресе от удара, но изпод обувките му долетя хрущящ звук, оповестяващ, че и този противник е въвн от играта.

Кендарик пълзеше като рак, свиваше се под ударите и се претъркулваше от една страна на друга. Яжара последва примера на Джеймс и разби черепа на единия от повалените скелети, докато другият опитваше да се изправи на крака.

Джеймс изтича при нея, изрита отзад надигащия се скелет, а тя замахна и нанесе съкрушителен удар по черепа му. Джеймс огледа помещението.

— Намалихме ги с трима!

— С четирима! — поправи го Солон, докато разбиваше поредния череп с тежкия си чук.

— Да действаме заедно! — извика Джеймс.

— Как? — попита Кендарик, докато отбягваше поредната серия от замахания и мушкаше слепешката със сабята си, без дори да гледа къде е противникът. Докато отстъпваше панически от скелета, който го преследваше, той се натъкна на друг, нададе ужасен вик, отскочи и се блъсна в трети, като го събори в краката на Солон.

Яжара препъна още един и остави на Джеймс да го довърши, а Солон разби главата на съборения от Кендарик.

Скоро се възцари тишина и единствените мърдащи скелети бяха повалените от магията на Яжара. Младата магьосница ги довърши с още една пламтяща топка и най-сетне всички получиха възможност да си поемат дъх.

— Милостиви богове! — възкликна Кендарик. — Това вече беше прекалено! Какво още да очакваме?

— Само неприятности — успокои го Джеймс и отново насочи вниманието си към ключалката. — Почти сигурно е, че ни очакват само неприятности. — Огледа още веднъж комбинацията от камъни, дупки и огледала и рече: — Ще ви помоля за миг тишина.

Натисна централния камък и светлината блесна отново. Сръчно и уверено той се зае да мести камъните и огледалата. Щом последният камък застана срещу своя отвор и го озари в златистото си топазено

сияние, чуха изщракване, последвано от нисък тътнеж, и портите се разтвориха.

Помещението пред тях беше огромно. Лъхна ги миризма на морска сол и влага. Влязоха и видяха два грамадни басейна, около които имаше съвсем тесни пътеки.

— Какво е пък това сега? — попита Кеңдарик.

— Оттук ли смяташ, че трябва да минем, момко? — попита Солон.

— Почакай! — Джеймс смъкна торбата и извади талисмана, с чиято помощ бяха преодолели външната врата. — Това може да ни потрябва.

Спуснаха се по централната пътека и когато стигнаха до средата на басейните, от водата пред и зад тях се подадоха грамадни пипала и им преградиха пътя. Кеңдарик изпищя ужасено, но Джеймс вдигна невъзмутимо талисмана над главата си.

Пипалата бяха извити, сякаш се готвеха за атака. Дори потръпваха от нетърпение, но все не нападаха.

— Как се сети? — попита шепнешком Яжара.

— Не съм — отвърна също шепнешком Джеймс. — Само предполагам.

Солон се оглеждаше обезпокоено, но когато приближиха пипалата, те се плъзнаха надолу и изчезнаха в черната вода.

— Добре се справи, момко — изръмжа монахът. — Тези щяха да ни смажат като мравки.

Джеймс не отговори.

ГЛАВА 17

ЧЕРНАТА ПЕРЛА

Кендарик посочи и попита:

— Какво е това?

— Прилича на храм — отвърна шепнешком Солон, — но сякаш е бил сътворен от някой безумец. А, стига да не греша, това трябва да са архивите.

Влязоха в поредната подземна зала, чиито стени бяха закрити от високи до тавана рафтове с подредени на тях пергаментови свитъци и стари книги с кожени подвързии. Над главите им се виждаше сложна система от висящи мостчета, които се губеха в мрака. Тук-там бяха затъкнати факли, които хвърляха трепкащи отблясъци, но свещниците по масите бяха празни.

— Ако се използваше, щеше да е по-добре осветено — отбеляза Джеймс. — Тези факли стигат колкото човек да се ориентира къде е.

Чу се тропот на приближаващи се крака и Джеймс даде знак на останалите да се притаят зад един от рафтовете. По съседния проход минаваше групичка таласъми.

След като ги отминаха, Джеймс отбеляза:

— Сега вече знаем, че онези таласъми не са дошли чак от планините.

— Но какво търсят тук? — попита Кендарик.

— Предполагам, че това им е базата — отвърна Солон. — Подземният храм е достатъчно голям, за да има място и за казарми. Там ще открием останалите таласъми.

— Едно не разбирам. — Джеймс поклати глава. — Какво общо има между наскорошните проблеми в Крондор и това тук?

— Може и да няма — рече Яжара. — Може всеки да преследва свои цели, а да действат съвместно само когато това им носи полза.

— Питам се, ще стигна ли някога до дъното на тази мистерия — въздъхна Джеймс, присвил очи, за да разгледа онова, което ги очакваше по-нататък в мрака. После прошепна: — Последвайте ме.

Продължиха предпазливо напред, като от време на време спираха, за да може Джеймс да се ориентира. Всички се досещаха, че онова, което търсят, със сигурност ще се намира в самата сърцевина на храма, далеч под морската повърхност.

Яжара прочете заглавието на един пергаментов свитък и възкликна:

— Милостиви богове!

— Какво? — попита Солон. Тя посочи свитъка и обясни:

— Това е много древен кешийски ръкопис. Ако съм прочела правилно заглавието, вътре е описана една ужасно разрушителна черна магия.

— Съвпада напълно с всичко, на което бяхме свидетели досега — рече Джеймс.

— Аз съм само скромен член на Мореходната гилдия — завайка се Кендарик. — Не разбирам обаче какво толкова ви безпокои тази черна магия?

Този път се зае да му отговаря Солон:

— Във вселената съществува определен ред, както и граници за различните сили, или поне за тези, които могат да се проявяват в нея. Тези, които се намесват в законите на живота и се отнасят пренебрежително към смъртта, нарушават фундаменталните устои на природата. Твърде сложно ли го казвам за простоватата ти натура?

— Само питах — заоправдава се Кендарик, докосна една книга и промърмори: — Хубава корица.

— Това е човешка кожа — рече Яжара.

Кендарик дръпна ръка, сякаш бе докоснал нагорещено желязо.

— Да тръгваме — подкани ги Джеймс.

На няколко пъти спираха и изчакваха Джеймс да разузнае напред. Из грамадното помещение се движеха и други и се налагаше често да се крият от тях. Все пак успяха да избегнат неприятните срещи.

Около час след като влязоха в Храма, се озоваха в продълговатата зала с гигантска статуя в дъното — изобразяваше някаква героична фигура, настанена на трон. Беше висока колкото двуетажна къща.

Фигурата беше човешка, с широки плещи и мускулести ръце, и настанена така, сякаш си почива. Обути в сандали крака стърчаха изпод полите на дълга до глезените туника.

— Вижте — обади се Кендарик. — Погледнете лицето.

Лицето на статуята бе отчупено.

— Защо ли са й махнали лицето?

— Сигурно заради злото, което олицетворява — отвърна с тих глас Яжара.

— Но кой е това? — попита Кендарик. — Кой е този бог?

Солон положи ръка на рамото му.

— Никога няма да узнаеш и мисля, че трябва да си благодарен за това.

Джеймс им даде знак да продължат.

Джеймс спря, подуши въздуха и вдигна ръка.

— Какво? — прошепна Кендарик.

Солон се наведе напред и попита:

— Не го ли усещаш?

— Вярно, че подушвам нещо — отвърна Кендарик. — Какво е това?

— Таласъми — отвърна Джеймс.

Вдигна пръст, за да им даде знак да останат на място, после се запромъква приведен към отворената врата.

Малко след това се върна. Вече бе извадил рапирата си.

— Четирима са. Двама спят, още двама се хранят в далечния ъгъл.

— Ще се погрижа за тях, без да вдигам шум — обеща Яжара.

— Чудесно — кимна Джеймс. — Аз пък ще „приспя“ другите двама.

Яжара затвори очи и Джеймс настръхна от събиращата се магия. Младата жена остана неподвижна за минута, после отвори очи.

— Готова съм.

— Какво направи? — попита Кендарик.

— Бавна магия. Заклинанието е почти завършено. Остава само да произнеса последните думи и ще влезе в сила. Много полезно нещо, когато трябва да се действа точно. Не става обаче за спешни случаи.

— Аха. — Той кимна, сякаш я е разбрал, макар да бе очевидно, че не е така.

Джеймс ѝ даде знак да мине отпред. Стигнаха вратата и пристъпиха вътре. Тя произнесе на глас няколко думи.

Един от таласъмите чу гласа ѝ и се обърна. Понечи да се надигне, но в същия момент заклинанието на Яжара задейства и той застина — като насекомо, уловено в кехлибар. Спътникът му забодеше лице в пълната чиния на масата.

Ослепително бялото поле около тях искреше така, сякаш бе от разпръснат диамантен прах.

Джеймс се приближи безшумно към койките, на които спяха двамата таласъми, и чевръсто им преряза гърлата. След това постъпи по същия начин с двамата парализирани. Когато приключи, се обърна към спътниците си:

— Трябва да побързаме. Другите със сигурност ще се върнат скоро.

Изтичаха до дъното на казарменото помещение и Джеймс отвори вратата. Влязоха в празна кухня. Над огъня вреше гърне.

Кендарик пребледня и се хвана за дръжката на вратата, а Яжара залитна назад. На окървавената маса до огъня се въргаляха останки от човешки труп. Главата бе подпряна в ъгъла, заедно с една ръка и крак.

— Майко на всички богове! — прошепна Солон.

Джеймс стоеше безмълвен. Едва успя да им направи знак да го последват. Излязоха от кухнята, минаха по едно мрачно тясно коридорче и Джеймс спря.

— А това подушвате ли го? — попита той.

— Пак ли таласъми?

— Мирише на нещо сладниково и на боклуци — рече Яжара.

Влязоха в просторно помещение, издълбано в скалата. Далечният му край бе осветен. Продължиха нататък, докато вече можеха да различат онова, което се намираще там. Джеймс отново вдигна ръка и продължи сам. Стигна отворената врата и надникна в следващата стая, после махна на другите. Стаята бе квадратна и вътре имаше четири големи клетки с проходи между тях. Във всяка бяха затворени по десетина души. Ако се съдеше по дрехите, повечето затворници бяха моряци, но други приличаха на селяни или хора от града.

Един от затворниците видя Джеймс и сръга с лайкът човека до себе си. И двамата скочиха и се уловиха за решетките.

— Слава на Дала, че сте тук!

Джеймс се огледа. Останалите затворници също се надигнаха обнадеждени.

Джеймс вдигна ръка да пазят тишина, после коленичи, разгледа ключалката и попита:

— У кого е ключът?

— Не му знаем името — отвърна мъжът, който ги бе забелязал пръв. — Мисля, че е водачът на таласъмите. Викаме му Тъмничаря.

— Вероятно е извел патрула, който видяхме одеде — рече Солон.

Джеймс извади кесията, в която държеше разни инструменти, избра един от тях и го пъкна в ключалката.

— Интересно — отбеляза Яжара.

— Старите навици умират трудно — отвърна Джеймс. Чу се изщракване и вратата се отвори.

— Почакайте — нареди Джеймс. — Нека освободя и останалите. Само след няколко минути четирите клетки бяха отворени.

— Знаете ли пътя навън? — попита Яжара.

— Да, мадам — отвърна морякът. — Тук ни ползваха за две неща — за храна и за работа, та понаучихме какво има наоколо. Изглежда, че ни готвеха за пристигането на по-голяма група таласъми.

— Ще можете ли да си намерите оръжия?

— Наблизо има казарма с оръжейна, но там има таласъми.

— Бяха само четирима — каза Джеймс. — Справихме се с тях.

Мъжете засушукаха развълнувано.

— Ще ни направите ли една услуга? — попита ги Джеймс.

— Ако не бяхте дошли — отвърна морякът, — щяха да ни изядат. Всеки ден убиваха по един от нас. Разбира се, че ще ви се отблагодарим. Какво се иска от нас?

— Ще чакате тук — аз ще оставя вратите на клетките отключени, — в случай че се появи някой, преди да сме привършили със задачата си. Чуете ли шум от бой, бягайте в казармата, въоръжете се и си пробийте път навън. Ако не чуете нищо до един час — свободни сте да си вървите. Съгласни ли сте?

Мъжът огледа останалите. Те закимаха.

— Съгласни — отвърна той.

— Добре — рече Джеймс. Мъжете се прибраха в клетките, той затвори вратите и ги чу да отброяват полугласно началото на заръчания час.

Преди да излязат от помещението, Джеймс им каза:

— Ще се видим в Халдонова глава. Там трябва вече да е пристигнал един конен отряд от Крондор. Ако са дошли, кажете им какво сте видели тук.

— Разбрано — кимна мъжът. — А вие къде отивате?

— В сърцето на черния дворец — отвърна Солон.

— Пазете се от главния — предупреди ги затворникът.

— Вие виждали ли сте го?

— Да.

— И как изглежда?

— В началото го помислихме за човек, но не е... той е... нежив! Тялото му е изгнило и разкапано, дрехите му висят на парцали и миришат на умряло и го охраняват същества, каквито не бях виждал. Само няколко пъти сме го зървали, когато ни водеха долу да работим.

— Дано боговете ви закрилят — пожела им Джеймс.

Мъжът кимна.

Джеймс поведе спътниците си по следващия тъмен коридор.

Спуснаха се по стълбата, която преди няколко минути бяха подминали, и се озоваха в началото на следващата поредица дълги и мрачни коридори. На няколко пъти Джеймс спираше, за да се ориентира и да избере най-подходящия маршрут, който да ги отведе в сърцето на храма. Поне се надяваше, че е избрал правилната посока.

Стигнаха един отвор в каменната стена и минаха през него. Влязоха в помещение с ниши на четирите стени, но вместо скелети тези тук съдържаха статуи. Някои от тях бяха човешки, други обаче не; имаше и статуи на същества, каквито Джеймс не бе виждал никога.

На равни разстояния, върху пиедестали бяха поставени статуи на герои с доспехи. Всичките имаха зъл и зловец изглед.

В дъното на галерията имаше още една врата. Когато я стигнаха, Джеймс натисна дръжката и тя се отвори. Той я побутна съвсем леко и надзърна през процепа.

— Стигнахме — чуха развълнувания му шепот.

Той отвори вратата и видяха квадратна стая. Три от стените бяха покрити с човешки черепи, а на четвъртата имаше мозайка, върху

която бе изобразена същата картина, като на барелефа в горното помещение. И тук „празният прозорец“ доминираше в центъра на картината.

Четири големи колони, издялани от камък и украсени с човешки черепи, подпираха тавана. На пода бяха изрисувани тайнствени руни.

В средата имаше масивен олтар, целият опръскан с кръв, която, ако се съдеше по цвета, датираше от различни ужасяващи моменти. Над жертвеника се издигаше гигантска зловещо извита ръка, излята от сребро или платина. Пръстите ѝ стискаха огромна черна перла, два пъти по-голяма от човешка глава. Повърхността ѝ блещукаше, зареждана от някаква мистична енергия.

— Да, сега вече стигнахме — съгласи се Яжара и изтича при олтара. — Кендарик, ето го източника на тайнствената сила, която неутрализира заклинанието ти. Сигурна съм в това.

— Ами да го разрушим и да изчезваме оттук — предложи Солон.

— Това ще е доста необмислено — обяви един пресипнал глас от сенките.

В мрака зад олтара се показва фигура. Беше облечена в парцаливо наметало и Джеймс веднага позна в нея създаването от видението. Яжара реагира мигновено, наведе тоягата и изстреля снап от алена енергия.

Съществуто размаха ръка и отби насочената към него светкавица — насочи я към стената и тя угасна с пукот и искри. На мястото, където удари, остана само димящо петно.

— Глупава жена — прошепна създаването и от думите му появяване за древно зло. — Оставете онзи, дето изважда кораби, и можете да си вървите. Имам нужда от неговите познания. Но възпротивите ли се, ще умрете.

— Аз ли? — рече Кендарик и отстъпи назад.

— Няма да стане — поклати глава Джеймс.

Съществуто вдигна ръка към тях и извика:

— Убийте ги!

От вратите в двата края на залата се показаха две гигантски фигури. Всяка от тях наподобяваше воините-скелети, с които се бяха сражавали, само че бяха с по един бой по-високи. Почти триметрови, тези създания, освен това бяха надарени с четири ръце, в които

стискаха дълги криви саби. Главите им бяха покрити с широки метални шлемове.

— Тая работа не ми харесва — промърмори Кендарик. — Ама никак.

Солон го стисна за яката и му изсъска:

— И този път гледай да не ми се мотаеш в краката. И искам да останеш жив, разбра ли!

След това го тласна назад, вдигна чука и се хвърли в атака с вика:

— Дай ми сила, Ишап!

Скелетът, срещу който се насочи, се поколеба само за миг, след това сабите му се завъртяха като метална мелница. С неочаквана за туловището си пъргавина Солон отбиваше ударите им, а след това внезапно коленичи и на свой ред стовари тежък удар върху коляното на противника си. Чу се пукот на строшена кост.

Ала създанието не реагира и продължи да върти сабите и Солон едва успя да отскочи, за да избегне ударите.

— Помогни му — подвикна Джеймс на Яжара. — Аз ще се заема с другия.

Изтича напред, за да пресече пътя на настъпващия скелет, а през това време Яжара вдигна тоягата и пусна едно заклинание срещу противника на Солон. Заклинанието, което се бе оказало ефикасно срещу скелетите от горното помещение, този път само обгърна призрачния воин в синкава светлина, без да му причини никаква вреда. Солон използва този миг, шмугна се под въртящите се саби и удари с чука на същото място.

Този път скелетът се олюля едва забележимо, но все пак продължи напред.

Джеймс се нахвърли върху втория скелет, като се опитваше да разгадае ритъма на ударите му. И да имаше обаче такъв, не го разбра и се отдръпна. Макар да бяха спечелили няколко минути, ставаше ясно, че не се ли справят скоро, призрачните воители ще ги победят.

Джеймс отново почна да брои проблясванията на сабите и му се стори, че улавя някаква последователност. Вдигна рязко рапирата, блокира удара, извъртя се надясно, парира и следващия, наведе се наляво, отби третия, отново се изви. Метален звън от блъскаща се стомана кълтеше из залата и Джеймс вече не се съмняваше, че ще

издържи само още една-две минути. Опитва се да не мисли за това, което щеше да последва, ако създаването пробие защитата му.

Яжара произнесе още едно заклинание, но и то се провали.

Като видя това, тя скочи напред, вдигнала тоягата високо над главата си, сякаш възнамеряваше да блокира сипещите се удари. В последния миг обаче приплъзна дясната си ръка до лявата, замахна и нанесе с всичка сила удар на същото място, което бе избрал за своя цел Солон. Чу се хрущящ звук от строшена кост.

Яжара едва успя да наведе глава под свистящата сабя и се отърва с една дълга кървяща цепнатина на дясното рамо. Отстъпи назад, притиснала раната с ръка, и мястото ѝ бе заето от Солон.

Призрачният воин замахна отново и острието на сабята му отскочи от бронята на монаха. Желязото издържа, но силата на удара го повали по гръб. Скелетът продължи да напредва и изведнъж стана ясно, че Солон няма да успее да се надигне навреме.

Кендарик гледеше парализиран от ужас как гигантският скелет се навежда над монаха. Яжара се опита да го атакува отстрани, но бе отпратена с едно рязко мушване и изведнъж вече нямаше нищо, което да спре зловещия воин.

Кендарик се отгласна от стената, към която се бе притиснал, изскочи пред Солон и заразмахва трескаво сабята си.

— Не! — извика неживият. — Не го убивайте!

Скелетът се поколеба и това бе достатъчно за Солон, който се претърколи, изправи се и вдигна високо чука, стиснал дръжката му с двете си яки ръце. Удари с всичката сила, която успя да събере, като този път се прицели в левия крак.

В следващия миг двамата с Кендарик отстъпиха. Скелетът направи безуспешен опит да ги последва, но се залюля, залитна напред и рухна в краката на Солон. Кендарик се поколеба, после се наведе и дръпна металния шлем от главата на скелета. Миг по-късно чукът на Солон се стовари с отчаяна сила върху голата кост.

Чу се сух пукот и черепът на призрачния воин се разхвърча на парчета. Скелетът замря неподвижно сред прахоляка на пода.

Яжара вече се приближаваше към противника на Джеймс. Облян в пот, някогашният крадец прие подкрепата ѝ с благодарност. Все още успяваше да удържа на дъжда от сипещи се удари, но силите му бяха на изчерпване.

Солон тръгна към неживия и подхвърли на Кендарик:

— Нямаме време да се занимаваме с втория скелет.

Кендарик кимна и стисна по-здраво сабята.

Зловещият магьосник вдигна ръка. От дланта му лумна сноп ослепително бяла енергия и Солон едва успя да отскочи от пътя ѝ. Кендарик изтича напред и заби сабята си в тялото на магьосника.

Неживият го изгледа с презрение.

— Нищо не можеш ми стори, момче — изсъска той, протегна ръка и сграбчи Кендарик за рамото. — Сега вече си мой!

— Солон! — изкрещя уплашено Кендарик. — Не можем да го убием!

Яжара, която се опитваше да отвлече вниманието на втория скелет, за да даде възможност на Джеймс да го довърши, се обърна и извика:

— Сигурно и той е поставил душата си в някакъв съд!

— Но къде?! — Солон се огледа объркано. Яжара зашари отчаяно с поглед из помещението.

— Може да е навсякъде. В друга стая или в... перлата!

Солон се хвърли към перлата.

— Не! — извика магьосникът.

Монахът вдигна чука и нанесе страховит удар върху черната перла. По тъмната ѝ повърхност затрепкаха гневни светлинки, тънки линии от яркобели пламъчета, които се разклоняваха като паяжина. Той удари отново и от перлата бликна черен дим. Третият удар я разтроши на парчета и тя избухна с такава сила, че го запокити в другия край на помещението.

Неживият наблюдаваше сцената с разширени от ужас очи.

— Какво направихте? — възкликна той с отпаднал глас. Кендарик почувства, че хватката му отслабва, и се дръпна.

— Все още не сте ме победили, нещастнико! — процеди през зъби магьосникът.

Вторият скелет започна да трепери и атаките му се забавиха. Джеймс се олюля от изтощение и Яжара побърза да го подхване под ръка. Скелетът направи две колебливи крачки и се строполи на пода.

Неживият отново сграбчи Кендарик за рамото.

— Не съм свършил с теб, приятелю.

Кендарик се пресегна, стисна дръжката на сабята, която все още стърчеше от тялото на магьосника, завъртя острието и неживият нададе болезнен вик.

— Но аз ще свърша с теб! — извика Кендарик. — Време ти е да умреш! — Той извади сабята и магьосникът се преви от болка, после падна на колене. Кендарик се извъртя с неочаквана пъргавина и му отсече главата. Кожата на съществото се цепеше като стар пергамент, а костите се трошаха като гнило дърво. Отсечената глава се търкулна по пода.

Джеймс се подпря на рамото на Яжара и рече:

— Интересна среща имахме, не смятате ли?

Солон се надигна от ъгъла. Лицето му бе покрито с драскотини от строшената перла.

— Не бих казал, че това е най-точното определение, млади момко, но все пак ще се съглася с теб.

— Сега какво ще правим? — попита Кендарик.

— Нека първо поогледаме наоколо — предложи Джеймс. — Може да открием и други, които да ни създадат неприятности.

— Преди да излезем, трябва да изгорим това място — каза Яжара.

— Съгласен — кимна Солон. — Злото се е окопало дълбоко тук и няма да е зле, ако прочистим всичко с огън.

Приближиха се към тялото на магьосника. Зад нишата, от която се бе появил, имаше тайна врата. Влязоха през нея и се озоваха в друга голяма стая, която, ако се съдеше по мебелировката, бе служила за лични покои на магьосника. По масите бяха подредени големи и малки стъкленици, а на стената в дъното бе окачена голяма клетка.

В клетката бе затворено същество, наподобяващо чудовището, което бяха срещнали в каналите под Крондор. То ги изгледа с очи, в които се четеше безмерна болка, и ги подкани с ръка да се приближат.

— Моля ви... — чуха детско гласче. Очите на Яжара се изпълниха със сълзи.

— Няма ли край това зло? — прошепна тя.

— Очевидно не — отвърна мрачно Солон.

Джеймс застана до клетката и създанието промълви:

— Боли ме... моля ви...

С едно бързо движение Джеймс посече тила на детето-чудовище и то се свлече без звук на пода.

Яжара погледна скуайъра, но като видя гнева, изписан на лицето му, реши да премълчи.

— Така е по-добре — въздъхна Солон.

— Сега какво ще правим? — попита Кендарик.

— Ще изгорим всичко — заяви ядосано Джеймс, изтича до стената, където имаше рафтове със свитъци и книга, сграбчи цяла купчина и я хвърли на земята. На едно писалище имаше горящ светилник и той го взе. Хвърли го върху разпилените свитъци и те веднага лумнаха в пламъци.

— Вижте! — извика Кендарик.

Бе открил още една перла. За разлика от предишната, тази беше прозрачна и в нея имаше умалено изображение на Халдонова глава.

— Това е уред за наблюдение отдалече — обясни Яжара.

Картината се смени и сега вече виждаха Носа на вдовиците и къщичката на Хилда.

— Дали чрез този уред не са попречили на заклинанието ми? — попита Кендарик.

— Така смятам — кимна Яжара. — Той създава широко магично поле около наблюдавания район. Полето не би могло да неутрализира всяка магия, но вероятно се е справило с твоето заклинание.

Пожарът зад тях се разрастваше.

— Какво ще правим с това? — попита Джеймс.

Яжара вдигна прозрачната перла и я запокити в огъня.

— Ето как ще решим проблема!

— Чудесно — ухили се Джеймс. — Време е да тръгваме. Взимайте факлите и палете всичко, което може да гори.

— А какво ще правим, ако таласъмите ни нападнат? — попита Кендарик.

— Ако затворниците не са ги изтрепали — заяви решително брат Солон, — ще се наложи да го свършим ние, нали?

— Побързайте — подкани ги Джеймс. — Да вървим да вдигнем кораба.

ГЛАВА 18

СЪЛЗАТА НА БОГОВЕТЕ

Когато излязоха от пещерата, слънцето вече се бе спуснало ниско над хоризонта.

— Ще можеш ли да извадиш кораба? — обърна се Джеймс към Кеңдарик.

— Сега ли? — Той поклати глава. — Мога да опитам, но след всичко, което преживяхме, мисля, че ще е най-добре да го оставим за утре сутринта.

— Всъщност след всичко, което преживяхме, лично аз бих предпочел да не оставяме нищо за утре. Мечицето е на свобода и колкото по-бързо открием Сълзата и се върнем в Крондор, толкова ще съм по-спокоен.

На връщане бяха срещнали неколцина слуги на убития магьосник — двама таласъми, които оказаха отчаяна съпротива, и двама воители-скелети. Натъкнаха се също и на следи от няколко кървави битки, които им подсказаха, че затворниците са взели оръжие от казармата и са се постарали да го използват според предназначението му.

Яжара успя да скалъпи груба превръзка, с която да стегне раненото си рамо.

— Боя се, че ако ни се изпречи някоя по-голяма група — рече тя, — силите няма да ни стигнат.

— И преди сме срещали по-многоброен противник — отвърна Джеймс. — Но досега все имахме късмет.

— Късметът — отвърна брат Солон, — както обясняваше баща ми, е резултат на добре свършена работа.

— Все пак — закани се Джеймс, — когато всичко това приключи, обещавам да направя голямо дарение на Рутия. Дори понякога да е много гадна измамница.

Солон се засмя.

Излязоха на скалата и Кеңдарик рече:

— Ако този път се получи, корабът ще се издигне на повърхността и оттук до него ще се образува мъгла, която ще е достатъчно твърда, за да се стъпва върху нея. Би трябвало да издържи, докато отидем да вземем Сълзата.

— „Би трябвало“ — повтори Джеймс. — Какво означава това?

Кендарик се усмихна и сви рамене.

— Е, досега не съм имал възможност да изпробвам това заклинание. Все още работя върху продължителността му. Та затова казвам „би трябвало“. Надявам се да означава един час.

— Един час значи? — Джеймс недоволно го погледна. — Е, дано да ни стигне.

Кендарик затвори очи и подаде ръка на Яжара. Тя я хвана и зачете заклинанието от свитъка.

В началото морето около кораба се успокои, а вълните, които заливаха мачтата, се разрешиха и удължиха. Изведнъж се появи мъгла и върхът на мачтата потрепна. После започна да се издига над водата. Скоро се видяха натрошените рейи и увисналите на парцали платна. След по-малко от минута корабът вече се полюшваше на повърхността: от палубата му се стичаха цели водопади.

Перилата му бяха оплетени от водорасли, по надстройките пълзяха морски раци. Мъглата около корпуса започна да се сгъстява и корабът постепенно замря неподвижно.

— Получи се! — възкликна изумено Кендарик.

— Ти съмняваше ли се? — попита го Солон.

— Е, не съвсем, но човек никога не знае...

Джеймс му хвърли гневен поглед.

— По-добре да не ти казвам какво щях да направя с теб, ако не се беше „получило“. Да вървим на кораба.

Кендарик докосна с обувка мъглата и рече:

— Малко е мекичка.

— Губим време! — заяви Солон и го побутна напред.

Четиримата поеха по Моста от мъгла, който се бе образувал между скалата и кораба.

От палубата висяха няколко въжета. Джеймс и Кендарик се изкатериха с лекота, но раненият Солон и Яжара се нуждаеха от

помощ. Най-сетне и четиримата се озоваха на палубата и се огледаха.

Дъските бяха мокри и хлъзгави от водораслите. Навсякъде се въргаляха трупове, заплетени в такелажа. Миризмата на разложено бе непоносима.

— Накъде сега? — попита Джеймс.

— Оттук. — Солон посочи една врата на кърмовата надстройка, през която се слизаше на долната палуба.

Слязоха и Яжара запали факла, тъй като бе тъмно като в гроб. Трепкащата светлина придаде необичаен контраст на разкрилата се пред очите им сцена на опустошение. Водата още не се бе оттекла и трябваше да газят в нея до колене.

— Насам. — Солон посочи вратата отзад.

Внезапно Кендарик извика уплашено.

— Какво има? — попита Джеймс и измъкна рапирата си.

— Нещо се блъсна в крака ми!

Джеймс въздъхна отегчено.

— Риба. Нали в морето плуват риби.

Кендарик не изглеждаше никак убеден.

— Може да е някое чудовище.

Джеймс само поклати глава и въздъхна.

Задната врата не се отваряше. Джеймс я огледа и каза:

— Някой е строшил ключалката, но нахлулата впоследствие вода е затворила вратата и я е затиснала отвътре. Ще трябва да я избием.

Солон вдигна чука. След няколко удара вратата излетя напред, тласкана от насъбралата се вътре вода. Заедно с талазите мътна вода изплуваха и няколко трупа. Солон погледна тялото, което се полюшваше в краката му. Плътта вече се бе отделила от костите, а разръфаните участъци сочеха, че рибите са си правили угощение с него. Очните кухини бяха празни.

— Един добър и верен слуга на Ишап — произнесе с уважение Солон. Нещо привлече вниманието му, той се наведе, измъкна от колана на умрелия голям боен чук и заяви: — Това е чукът на Люк д'Обрейн! Някога е принадлежал на един ишапски светец от Батира! Безценна реликва на нашия орден, която се поверява само на най-заслужилия. Освен това е магичен талисман с голяма сила. А и като оръжие си го бива. — Той поклати тъжно глава. — Нищо чудно, че тъкмо Люк е слязъл да защитава с тялото си Сълзата.

— Ами вземи го тогава — подкани го Джеймс. — Да вървим да намерим Сълзата преди корабът да е потънал.

— Насам. — Солон посочи едно тясно коридорче, водещо към задната част на трюма.

Когато стигнаха следващата врата, той ги спря.

— Почакайте. — Бръкна под расото си и извади тънка верижка. На нея се поклащаше синкаво камъче, което блещукаше едва забележимо. — Близо сме вече до Сълзата.

— Това пък какво е? — попита Джеймс.

— Парченце от предишната Сълза. Даде ми го върховният жрец, за да ми помогне да намеря Сълзата, в случай че е била взета от кораба.

Джеймс посегна към дръжката на вратата, но Солон отново го спря.

— Чакай!

— Сега пък какво има? — попита раздражено Джеймс.

— Сълзата има защита. Може да е била задействана, ако Мечицето и хората му са стигнали твърде близо до нея, преди корабът да потъне.

— И какво представлява тази защита? — попита Джеймс, който не можеше да стои на едно място от безпокойство и нетърпение да приключат час по-скоро.

— Духът на един дракон, който е бил уловен и впримчен. Ако не бъдат спазени определени ритуали, той се появява и напада всеки, приближил се до Сълзата.

— Добре, че не ни го каза малко по-късно — измърмори саркастично Джеймс.

— Нямаше смисъл да ви го казвам, скуайър, преди да сме намерили Сълзата. Вижте, това създание е лишено от разум и ще нападне всеки, ако бъде освободено.

— Как е възможно цял един дракон да се побира в толкова малко помещение? — попита учудено Кендарик. — Драконите не са ли доста големички?

— Това не е дракон, а само неговият дух. Призрак, ако по̀ ти харесва.

— Солон, харесва ли ми, или не, но думите ти хич не ме зарадваха — изръмжа Джеймс. — Защо най-сетне не ни кажеш нещо

по-приятно?

— Зная ритуала за прогонването на това създание и връщането му обратно в призрачното царство.

— Е, това поне е добре — рече Джеймс.

— Но той отнема време.

— Виж, това не е добре. — Джеймс тръсна глава. — Нека позная: докато се опитваш да прогониш дракона, той със сигурност ще ни нападне, нали?

— Да.

— А докато се занимаваме с него, корабът може отново да потъне.

— Да — обади се Кендарик.

— Този ден зле започна и очертава да завърши зле — заключи Джеймс, сграбчи дръжката на вратата и заяви: — Да става каквото ще.

Отвори вратата и видяха стая — съвсем празна, с изключение на една маса в средата.

— Че това е капитанската каюта — рече Джеймс. — Сигурно я е предоставил на Ордена, а той се е настанил някъде другаде.

— А това е Сълзата — добави Солон.

На масата бе поставено дървено ковчеже, с гравирани от страни дракон. То сияеше с мистична синкава светлина и Джеймс веднага долови магията, която се излъчваше от него.

Премигването на светлината, извираща от ковчежето, бе единственото предупреждение, което получи. Изведнъж през стаята премина вятър. Невидим удар повали Кендарик и той цопна в дълбоката до колене вода.

Във въздуха изникна неясно видение, което бързо придоби формата на обгърнат в златиста мараня дракон.

— Дръжте го настрана от мен — извика Солон, — инак няма да успея да го прогоня!

Джеймс размаха рапирата си, за да привлече вниманието на дракона, а Яжара изтича при Кендарик и му помогна да се изправи. След това вдигна високо тоягата си и подхвана заклинание.

Драконът съсредоточи вниманието си върху Джеймс. Призрачната му глава се стрелна напред. Джеймс долови раздвижване из въздуха, предизвикано от приближаващата се муцуна, и бързо отскочи встрани. Въпреки че ударът само го облиза, силата му беше

значителна. Той изпъшка, но не се отказа от опитите да отвлече вниманието на дракона от другите.

Все пак успя да погледне за миг към монаха и забележа, че е стиснал чука на Люк д'Обрейн пред гърдите си и реди трескаво ритуалните думи. Очите му бяха затворени.

Яжара приключи със заклинанието си и във въздуха се появи сноп алена енергия, плъзна се по тавана на каютата и се стовари върху дракона, като го оплете в рубинена мрежа. Чудовището се замята яростно и направи опит да нападне Яжара, но беше здраво стегнато.

— Колко ще издържи? — попита Джеймс.

— Не зная — отвърна Яжара. — Досега не съм го правила.

— Как е Кендарик?

— В безсъзнание, но ще живее.

— Радвам се да го чуя — отвърна задъхано Джеймс. — Това чудо рита като катър.

Изведнъж над всичко се разнесе гласът на Солон, който очевидно стигаше до края на заклинанието. Пред смаяните им погледи златистият дракон започна да се разширява и да разпъва рубинената мрежа, която сякаш всеки момент щеше да се скъса. Когато отекнаха последните думи на Солон, драконът взе да се смалва, докато не се превърна в златиста точица светлина, която трепна и изчезна.

Опразнената мрежа остана да виси във въздуха.

— Готово — заяви доволно Солон.

— Чудесно — рече Джеймс. — А сега да вземаме това проклето ковчеже и да се махаме оттук преди корабът да е потънал!

Солон кимна, затъкна втория чука в колана си и внимателно вдигна ковчежето, в което бе положена Сълзата на боговете. Джеймс и Яжара уловиха Кендарик под мишниците и го вдигнаха. Едва сега той се размърда.

— Какво стана? — попита замаяно.

— Тръгвай — нареди му Джеймс. — Прибираме се.

— Това е най-хубавото нещо, което ми се случва от седмици — въздъхна Кендарик, дръпна се от ръцете им и рече: — Мога да вървя и сам.

Изкатериха се по хлъзгавата стълба. Солон трябваше да подаде ковчежето на Джеймс, за да се качи, но щом стъпиха на палубата, си го

взе. После един по един се спуснаха по въжетата върху полутвърдата мъгла, която обгръщаше кораба.

Вече се стъмваше. Малко преди да стигнат скалата, Джеймс спря и изруга:

— По дяволите!

— Какво има? — попита Кендарик.

— На брега има въоръжени хора.

— Може да са избягалите затворници — предположи Яжара.

— Боя се, че не са те — въздъхна Джеймс. — Виджте!

По пътя, който се извиваше откъм хълмовете, се спускаше някаква голяма тъмна фигура. Дори от това разстояние се виждаше червеникавата светеща точка на височината на гърдите.

— Мечището! — каза Джеймс.

— Мъглата започва да се разсейва — отбеляза Солон и в същия миг Джеймс почувства, че краката му потъват.

Минаха на бегом последните десетина стъпки, които ги делиха от скалата.

— Имаме ли избор? — попита Джеймс.

— Никакъв — отвърна Солон. — Ще трябва да се бием.

Откъм мрака на скалите долетя гласът на Мечището:

— Нямате никакъв избор, а търпението ми е на изчерпване. Дайте ми Сълзата, или всички ще загинете.

— Защо ти е дотрябвала Сълзата? — попита Яжара. — Каква полза можеш да имаш от нея?

Спряха там, където скалата допираше пясъка. Хората на Мечището се приближиха към тях с оголени саби.

— Ха! — извика гигантът. — Не ви ли е казал монахът? Чрез Сълзата можем да общуваме с боговете, нали така, ишапецо? Но има и други богове, освен Ишап!

— Глупак си, щом не се боиш от гнева на Ишап! — провикна се Солон.

— Имам всичко, което ми трябва, за да се справя с вас — отвърна Мечището и докосна окачения на гърдите му амулет. — И с пръст не можете да ме докоснете! — Той извади дългата си сабя. — Но аз мога! Дайте ми Сълзата!

Внезапно откъм скалите зад пирата се показа приведена фигура, която се прокрадна към него. Беше Уилям. Младият офицер се метна

на гърба на пирата и го повали.

Неочакваното нападение завари всички неподготвени. Наемниците около пирата се обърнаха, привлечени от шума, и Джеймс се възползва от тази възможност: хвърли се към най-близкия и заби рапирата си в гърба му. Мъжът издъхна още преди да е паднал на земята.

Солон сложи ковчежето със Сълзата на пясъка, извади чука на Люк д'Обрейн и прошепна молитва към Ишап. Яжара насочи тоягата си към наемниците и изстреля сноп от енергия.

Кендарик извади сабята си и викна:

— Аз ще пазя Сълзата!

Уилям се бореше с огромния пират и се мъчеше да свали амулета от шията му. Мечището замахна назад с дивашка сила и нанесе страховит удар в ребрата на младия лейтенант.

Уилям отхвърча и падна тежко, но за щастие ризницата му пое голяма част от удара и той отново скочи.

Мечището се извърна и го изгледа със зловеща усмивка.

— Добре замислено, момче — рече той. — Но сега ще те убия.

Уилям погледна към скалата над тях, където стоеше Сиди, и извика:

— Помогни ми!

Сиди повдигна рамене.

— Млади момко, казах ти да вземеш амулета, и тогава ще ти помогна. Без него ще трябва да се оправяш сам.

— Кахули! — провикна се Уилям отчаяно. — Нали казваше, че няма да ме оставиш сам?

— Кахули? — повтори захилено Мечището. — Няма ли някой по-значителен бог, когото да повикаш? — Той стисна амулета и посочи ковчежето, в което бе положена Сълзата. — Този амулет ме прави неуязвим. Получа ли Сълзата, ще си осигуря могъщество, каквото имат само боговете! И аз ще стана бог!

Уилям отново вдигна глава към небето.

— Кахули, дари ме с възмездие!

Чу се остър пронизителен звук, който накара Джеймс, Яжара и пиратите около тях да си запушат ушите. Дори Мечището неволно отстъпи назад. Само Уилям, изглежда, не обърна внимание. Изведнъж

между Мечището и младия лейтенант изникна някакво призрачно видение.

— Талия! — извика Уилям. Момичето се усмихна и отвърна:

— Няма да си сам, Уилям.

А после пристъпи към Уилям и се сля с него. Тялото му се окъпа в златисто сияние и бронята му заблестя.

Пред очите на изумените наблюдатели Уилям се променяше. Широките му рамене станаха още по-плещести. От сребриста ризница от халки бронята му се превърна в плътни доспехи от тъмен, почти черен метал. На главата му се появи шлем, който закри цялото му лице и само очите му святкаха през тесните процепи. И тогава един глас, който не принадлежеше нито на Талия, нито на Уилям, произнесе:

— Аз съм Кахули. Аз съм Богът на отмъщението.

Фигурата вдигна ръка и в нея се появи меч от пламъци. С изумителна скорост мечът проряза въздуха и удари Мечището по рамото. Пиратът трепна и отскочи. Едничкото му око се изцъкли.

— Тече ми кръв! И ме боли!

Той се хвърли върху тайнствената фигура, но когато я удари, цялото му тяло се разтърси. Превъплъщението на Кахули нанесе нов удар, Мечището се погледна и видя, че през гърдите му минава широка кървяща рана. Пиратът се олюля и извика:

— Не! Не може да бъде!

Замахна отново, но Богът на отмъщението отби невъзмутимо удара му, а след това го върна. Мечът му се стрелна право напред и прониза пирата в корема.

Мечището падна на колене, стиснал пламтящото острие.

— Не — каза невярващо. — Ти каза, че това не може да се случи. Каза ми, че не мога да умра. Ти ми обеща! Ти каза, че никога няма да умра! — Той се стовари на пясъка и единственото му око се ококори към небето. — Ти каза... че не мога... да умра...

Богopodobната фигура постоя за малко надвесена над него, после отново се обгърна в трепкаща светлина и прие облика на Уилям.

Младият воин се олюля, сякаш споходен от внезапна слабост. После падна на колене. До него отново се появи сянката на Талия.

— Успяхме, Талия — прошепна ѝ той. — Свърши се.

Духът на младата девойка му се усмихна.

— Сега вече мога да почивам в мир. Благодаря ти, Уилям.

По страните на Уилям се стичаха сълзи.

— Недей, Талия! Моля те, остани!

Докато постепенно чезнеше от погледа му, тя отвърна:

— Не, Уилям. Животът е за живите. Чака те дълъг път, а аз трябва да заема своето ново място в колелото. Сбогувай се с мен, моля те.

И точно преди да изчезне, тя засия за миг с ярка светлина, посегна и докосна Уилям. А после изчезна.

— Сбогом, Талия — промълви разплаканият Уилям.

Джеймс се огледа и видя, че хората на Мечището са се разбягали. Солон вече бе взел ковчежето със Сълзата.

Двамата с Яжара се приближиха към мястото, където бе коленичил младият лейтенант.

— Добра работа, Уил — похвали го Джеймс. — Девојката е отмъстена.

Яжара сложи нежно ръка на рамото на Уилям.

— И Сълзата е в безопасност.

— Значи онова, което той каза за Сълзата, е истина? — попита Уилям.

— И повече дори — намеси се Солон. — В Сълзата се крие могъща сила и благодарение на теб тя няма да бъде използвана за зли цели. — Той стисна още по-здраво ковчежето с безценния камък. — Но това, което преживяхме, е само една малка битка. Голямата война все още не е спечелена.

— А какво стана с амулета на Мечището? — попита Яжара. Джеймс го вдигна с върха на рапирата и каза:

— Не бих го докоснал с ръка за нищо на света. Изглежда, пробужда тъмната страна на човешката личност.

Отиде до надвесените над морето скали, замахна с рапирата и запокити амулета далеч във водата.

После се върна при спътниците си и каза спокойно:

— Ако съдбата е милостива, в Халдонова глава трябва да ни чака цял отряд конници и ще имаме охрана до Крондор.

Когато Яжара излезе от горичката пред къщата на Хилда, зората позлатяваше облаците на изток. Младата жена прекоси откритото

място и когато наближи къщурката, внезапно почувства неясна тревога.

Къщата изглеждаше съвсем запустяла. Не само че от коминчето не излизаше дим, но и външната врата зееше. Нямаше и следа от окачените отвън да съхнат билки и лековити треви.

Яжара бавно се качи по стълбите и влезе. Освен стола и масата вътре нямаше нищо. Скринът и останалите вещи бяха изчезнали.

На масата бе оставена бележка.

Яжара я вдигна и я прочете.

„Момиче.

Времето ми отмина. Бях поставена тук, за да държа под око злото, с което вие така добре се справихте. Вие сте храбри и способни млади хора. Бъдещето е ваше. Служете на силите на доброто.

Хилда“

— Отишла си е — каза Яжара, без да се обръща.

Уилям също пристъпи вътре и се огледа.

— Коя е била тя?

— Вещица, както казват — отвърна Яжара.

— Но ти не вярваш на това — каза Уилям. Беше израсъл в Звезден пристан и познаваше добре предразсъдъците срещу жените, които практикуват магьосничество в Крондор. — Коя е била в действителност?

— Просто мъдра жена — отвърна Яжара, сгъна бележката и я прибра. — Която служи на доброто. Която и да е била, вече я няма.

— Пише ли къде отива?

— Не — отвърна младата магьосница, огледа се, после погледна Уилям. — Защо дойде?

— Исках да си поговоря с теб, преди да тръгнем за Крондор.

— Можехме да говорим и по пътя — каза Яжара. — Говори де, слушам те.

Излезе и тръгна по пътеката към Халдонова глава. Уилям крачеше до нея.

— Малко ми е неудобно... — почна той.

— Защо?

— Казах някои неща...

Тя спря и го докосна по рамото.

— И двамата казахме неща, които не биваше да казваме. Ти си млад... и двамата сме млади. Но нека неразбирателството ни остане в миналото.

— Значи пак сме приятели?

Яжара кимна.

— Да, приятели сме.

— Добре — кимна Уилям и отново закричи. — Изгубих човек... на когото много държах и... не исках да изгубя още един приятел.

— Никога няма да ме изгубиш, Уилям — каза тя. — Съжалявам за Талия. Зная, че изпитваше особени чувства към нея.

— Така е — кимна Уилям и я погледна. — Но и ти си ми скъпа.

Яжара се усмихна.

— И ти на мен.

— Надявам се да се виждаме често. Не искам между нас пак да има неразбирателство.

— Аз също.

Продължиха мълчаливо, уверени, че раздорът между тях е забравен.

Обратният път до Крондор премина без инциденти. В Халдонова глава ги очакваше конният патрул, който се присъедини към малкия им отряд.

След четири дни, без излишни церемонии, стигнаха в двореца. Дотичаха слуги и коняри, за да се погрижат за конете и багажа, а Джеймс, Яжара, Солон и Кендарик тръгнаха право към кабинета на принца.

Един конен отряд ги бе посрещнал пред града, а принцът бе извикал върховния жрец на храма на Ишап.

Джеймс вървеше най-отпред, до него бе Солон, който стискаше ковчежето със Сълзата. Кендарик, Уилям и Яжара ги следваха.

Джеймс се поклони.

— Господарю, за мен е чест и удоволствие да ви докладвам, че изпълнихме възложената ни задача. Брат Солон носи Сълзата на боговете.

Солон погледна върховния жрец, който пристъпи напред и отвори ковчезето в ръцете на монаха. Вътре имаше голям бледосин кристал, който сияеше с вътрешна светлина, и когато жреца го вдигна, се разнесе мек и приятен мелодичен звук.

— Ваше височество, малцина извън нашия орден са виждали Сълзата на боговете — обяви върховният жрец. — Но всички тук напълно заслужават тази чест.

Върховният жрец затвори ковчезето и каза:

— Тръгваме утре призори, за да отнесем Сълзата в нашия главен храм в Риланон: брат Солон лично ще надзирава преместването.

— Ако не възразявате — обади се Арута, — заделил съм отряд копиеносци, които да ги придружат.

Върховният жрец се поклони в знак, че няма нищо против. Арута се обърна към Солон.

— Ти служи добре на твоя бог.

Върховният жрец кимна и каза:

— Той е един от най-верните и примерни служители. Ще бъде повишен, за да замени Михаел от Саладор. Солон, поверяваме ти водачеството на Братството на Чука на Ишап и ти оказваме безкрайното доверие да пазиш и носиш Бойния чук на Люк д'Обрейн.

— За мен е чест, отче. — Монахът наведе глава.

Върховният жрец се обърна към останалите:

— Благодарение на проявената от вас храброст и находчивост получихме обратно онова, на което се крепи нашата вяра. Храмът на Ишап ви дължи вечната си благодарност.

— Както и крондорският двор на теб, братко Солон — заговори Арута. — Погледна към Уилям и добави: — Лейтенант, ти се представи много добре. Кралската гвардия може да се гордее с теб.

Уилям се поклони.

— Заместник Кендарик... — рече Арута.

Кендарик пристъпи напред и се поклони.

— Ваше височество.

— Ти оказа голяма услуга на Короната. Задължени сме ти. Разбрахме, че след смъртта на вашия майстор в гилдията ви цари бъркотия. Тъй като става въпрос за патентна гилдия, която получава разрешение за работа от Короната, те назначаваме на поста Главен майстор и възстановяваме членството ти в гилдията.

— Ваше височество. — Кендарик се изчерви. — Искрено ви благодаря, но гилдията е в руини. Заради мошеничеството на Йорат не ни остана й пукнат грош, служителите започнаха да се разбягват...

— Ще се погрижим за това. Короната е щедра към онези, които й служат добре. Ще възстановим разпиляното ви богатство и ще ви помогнем да се съвземете.

— Ваше височество е безкрайно великодушен — отвърна новият Главен майстор.

— Лейди Яжара — продължи Арута. — Ти доказва правилността на избора ми за придворен магьосник.

— Благодаря ви, ваше височество. — Яжара сведе глава.

Принцът на Крондор се усмихваше рядко, но този път лицето му направо светеше.

— Джеймс — подхвана той и в погледа му се четеше гордост. — Както винаги ти се прояви като добър и верен служител. Приеми личната ми благодарност. — Той стана и обяви: — Всички се справихте добре.

— Да изпълняваме дълга си за нас е чест — отвърна Джеймс от името на всички.

— Наредих тази вечер да се организира празненство във ваша чест — каза Арута. — Идете да си отдъхнете и да се подготвите, защото ще бъдете мои почетни гости.

Той тръгна към вратата, но даде знак на Джеймс да го последва. Яжара погледна Солон и попита:

— Ти ще дойдеш ли с нас?

— Не, миличка — отвърна монахът. — Аз трябва да се погрижа за безопасността на Сълзата, докато не бъде откарана в Риланон. Дотогава няма да свалям очи от нея. Всичко добро ви желая. — Той даде знак на двамата монаси, които стояха в ъгъла, да се приближат. Те се поклониха почтително на върховния жрец, след това заеха местата си зад него и брат Солон и излязоха от стаята, като отнесоха Сълзата.

— Сега какво ще правиш? — обърна се Уилям към Кендарик.

— Ще отида при Морейн. Като Майстор мога да поискам открито ръката ѝ. Скоро ще се оженим.

— Радвам се да го чуя — рече Яжара.

— Трябва да побързам — засмя се Кендарик. — Е, довиждане.

— Ще позволите ли да ви придружа до покоите ви? — обърна се с прекалено официален тон Уилям към Яжара.

— Няма нужда — отвърна тя. — Време е да се науча да се оправям сама в двореца. Ако се изгубя, ще попитам за посоката някой паж.

Уилям знаеше, че тя познава пътя много добре.

— До довечера тогава — засмя се той.

— Уилям? — каза тя, преди да тръгне.

— Да?

Тя пристъпи към него и го целуна по бузата.

— Радвам се, че пак сме заедно.

Той надзърна в черните ѝ очи и в първия миг не знаеше какво да каже. После ѝ върна целувката и рече:

— И аз се радвам.

Разделиха се и всеки пое по своя път. Арута седеше зад писалището си.

— Очаквам утре подробен доклад от теб — каза той на Джеймс. — Май имаш нужда от почивка преди тазвечерното тържество.

— Ами така си е. Четири дни непрестанна езда, като не броим раните и ожулванията.

— Най-важното е, че Сълзата е в безопасност. Какво друго открихте?

— За Гадника нищо. Мисля, че този човек е един от агентите на някакъв тип, който се казва Сиди.

Уилям бе разказал на Джеймс всичко, което бе узнал за Сиди — от срещите с него преди нападението срещу херцога на Оласко и при реката. Джеймс предаде накратко наученото от Уилям и приключи:

— Изглежда, е търговец и ренегат, който си има вземане-даване с таласъмните от северните планини, както и с напълно законопослушни поданици. Поне така изглежда.

— Подозираш ли нещо повече?

— Доста повече. Той знае твърде много и освен това... — Джеймс се замисли. — Мисля, че го зърнах на хълма, когато Уилям

нападна пирата в гръб. Ваше височество, направо настръхвам, като се сетя за него. Не ми се вярва да е обикновен търговец.

— Магьосник, или може би жрец?

— Възможно е. Много държеше да докопа амулета на Мечището, така че подозирам, че всъщност му го е дал той.

— Каква поредна загадка е това? — въздъхна Арута.

— Този въпрос, ваше височество, не дава мира и на мен — призна Джеймс.

Арута се надигна и отиде до прозореца. На плаца имаше строева подготовка и той видя как Уилям бърза към казармата.

— Младият Уилям се справи добре — отбеляза принцът.

— Някой ден ще стане рицар-маршал на Крондор — заяви гордо Джеймс. — Стига все пак най-накрая да пенсионирате Гардан.

Арута се обърна и го изгледа. На лицето му трепкаше усмивка — нещо необичайно за него.

— Той ме заплаши, че в най-скоро време ще се качи на някой кораб и ще отплава за Крудий. Каза ми, че съм можел да го върна само под стража.

— И как ще постъпите?

— Ще го оставя още малко на служба, после ще повикам Локлир да заеме неговия пост.

— Локлир — рицар-маршал?

— Ти самият ми каза, че докато аз командвам армията, ще ми е нужен някой с администраторски заложиби. Локлир със сигурност е подходящ избор за тази работа.

— Така е — съгласи се Джеймс. — Аз самият нищо не разбирам от счетоводство.

— Ще го оставя да помръзне още една зима в изгнание, после ще го повикам и ще пратя Гардан у дома.

— Ама този път наистина?

Арута се засмя.

— Да. Ще му позволя да се прибере в Крудий и да лови по цял ден риба на пристана — да прави каквото му душа иска.

Джеймс се надигна.

— Ваше височество, трябва да свърша още някои неща преди празненството. Ще позволите ли да си тръгна?

Арута му махна.

— Свободен си. До довечера.

— Благодаря, ваше височество. — Джеймс се поклони и излезе.

Арута, принц на Крондор и вторият по власт в Островното кралство, стоеше до прозореца на кабинета си, дълбоко замислен. Заел този пост в младежките си години, при обсадата на Крудий по време на Войната на разлома, сега той вече бе мъж на средна възраст.

Чакаха го още доста години живот, ако боговете бяха милостиви, но той бе преизпълнен със спокойна увереност, след като съдбата на отечеството му лежеше в ръцете на млади и способни хора като Джеймс, Яжара и Уилям. Позволи си да поостане още малко до прозореца — наслаждаваше се на тези безгрижни мигове, преди да се върне при писалището, където го чакаше купчина книжа с неотложни дела.

Джеймс прекоси бързешком двореца. Трябваше да прати вест на Джонатан Мине и на другите двама агенти, за да ги осведоми, че се е прибрал в Крондор. След това възнамеряваше да се поразходи по улиците, за да навести осведомителите си, които трябваше да събират сведения за дейността на Гадника и неговата банда. Сега, когато случаят със Сълзата на боговете бе приключен успешно, Джеймс бе — твърдо решен да съсредоточи цялото си внимание върху този потенциален бъдещ водач на престъпния свят и най-сетне да разкрие истинската му самоличност. А след това щеше да освободи града от нежеланото му присъствие.

Припомни си отново нещата, които трябваше да свърши. Ако побързаше, щеше да има време да се прибере, за да се изкъпе набързо и да се преоблече преди празненството.

Беше уморен, но възнамерявайте да се наспи на следващия ден. В момента вършеше онова, което му доставяше най-голямо удоволствие — да служи на Принца. Освен това се Намираше там, където се чувстваше най-добре на целия свят: в Крондор.

ЕПИЛОГ

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Ручейчета вода се стичаха от самотната фигура, която куцукаше по потъналия в сумрак коридор. Миришеше на дим и на разложени трупове.

Малкият огън, който Сиди бе запалил сутринта, продължаваше да тлее. Той измъкна една затъкната в стената факла и я запали.

Най-сетне стигна помещението, в което лежеше тялото на неживия, което бързо се превръщаше в прах.

— Идиот! — извика Сиди, макар да знаеше, че трупът не може да го чуе.

Заобиколи трона и пипнешком намери скритото резе. Вдигна го и една част от стената се отмести. Той влезе в стаята, за чието съществуване не бе знаел дори неживият и която бе запазил за собствена употреба.

Щом прекрачи прага, го посрещна глас:

— Ти загуби.

— Не, не съм, дърто! — извика Сиди и гласът му отекна в стените. Той смъкна подгизналото си наметало.

— Но не можа да вземеш амулета. — В гласа на старицата звучеше подигравка.

— Ще продължавам да го търся. Минаха само четири дни.

— И да го намериш, какво ще направиш? Вече нямаш нито слуги, нито съюзници.

— Изнервям се, когато разговарям с празно пространство. Покажи се.

Във въздуха изникна призрачна фигура, прозрачна и ефирна, но достатъчно оформена, за да се види, че е на жена на средна възраст. Магьосникът събу мокрите си панталони и се загърна с едно одеяло.

— Напоследък все се завирам по разни влажни места... та как ти е името сега?

— Представям се за Хилда.

— А, Хилда значи. Добре. Взех да го намразвам това място. Слуги мога да си купя, когато пожелаея. Съюзници също ще имам веднага щом им узная желанията. — Той погледна бледото привидение. — Знаеш ли, от години усещам, че се навърташ наоколо, макар да не съм те викал.

— Не можеш да се отървеш от мен. И двамата го знаем.

Сиди въздъхна.

— Нямах си поклонници, нито фанатизирани проповедници. Никой на този свят не ти знае името дори, ала продължаваш да упорстваш. Доста странно поведение за една богиня.

Видението, което доскоро бе грохнала старица, отвърна:

— Такава ми е природата. Ти служиш на своя господар, а аз пък се боря с него.

— Моят господар е жив! — викна Сиди и посочи обвинително видението с пръст. — А ти дори нямаш доблестта да признаеш, че си мъртва, и да си идеш.

Видението изчезна.

Изведнъж Сиди изпита съжаление. Макар да не обичаше тази жена в нито едно от многобройните ѝ превъплъщения, тя бе част от живота му от столетия. Той пръв бе открил амулета, преди почти хиляда години. Пръв бе станал пленник на скритата в него сила. От векове се поддаваше на пориви, които не можеше да обясни, и чуваше гласове, каквито никой наоколо не долавяше. Бе свикнал да се къпе в мощта на тази сила, а също и в лудостта, която тя излъчваше. Но с времето мъглата на безумието се разсея и той отново си възвърна яснотата на разсъдъка. Беше разбрал на кого служи.

На Безименния.

Беше използвал амулета и преди, за да впримчи други на служба — такива като неживия Саван и неговия брат. Но това се оказа грешка. Той въздъхна. Да служиш на тъмните сили често означаваше да се примиряваш с онова, с което разполагаш.

Старицата се бе появила малко след като бе овладял тази сила. Оказа се, че е отколешен враг на Безименния, и направо не оставяше Сиди на мира. В крайна сметка той бе принуден да признае, че тя е единствената личност — ако можеше привидението на една мъртва богиня да се нарече „личност“, — която познаваше вече от доста

години. Останалите му познати загиваха доста бързо, по един или друг начин. Всъщност дори като че ли бе привързан към нея.

Той въздъхна отново. Битката бе загубена, но войната продължаваше, а заедно с нея и усилията да изпълни повелята на своя господар. Защото рано или късно господарят щеше да се върне в този свят. Може би това щеше да стане след векове, но Сиди имаше време. Службата при господаря имаше висока цена, но и възнаграждението бе повече от щедро. Макар да изглеждаше на петдесет, Сиди бе оставил зад себе си неизброимо повече години.

Той се изтегна на леглото и въздъхна уморено:

— Май е време да си намеря по-добро местенце.

Издание:

Реймънд Фийст. Крондор

Измяната. Убийците. Сълзата на боговете

ИК „Бард“, София, 2003

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-482-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.